

Thời Đại Vợ Đẹp

Contents

Thời Đại Vợ Đẹp	2
1. Chương 1: Chú Oi~ Mông Cháu Đau~	2
2. Chương 2: Cháu Không Phải Là Cậu Bạn Nhỏ!	10
3. Chương 3-1: Cháu Không Phải Cậu Bạn Nhỏ	16
4. Chương 3-2: Ngoại Truyện 1: Anh Jae Jae Xinh Đẹp!	23
5. Chương 4: Đừng Nói Tôi Không Giúp Cậu! (1)	25
6. Chương 5: Đừng Nói Tôi Không Giúp Cậu! (2)	32
7. Chương 6: Mùa Xuân Của Kim Junsu	39
8. Chương 7: Xem Mắt? Oh~ No (1)	50
9. Chương 8: Xem Mắt? Oh No! (2)	58
10. Chương 9: Làm Người Yêu Của Anh Được Không? (1)	65
11. Chương 10: Làm Người Yêu Của Anh Được Không? (2)	71
12. Chương 11: Mẹ Vợ, Xin Hãy Yên Tâm!	76
13. Chương 12-1: Vợ Oi, Cười Cho Chồng Xem Cái Nào~	86
14. Chương 12-2: Ngoại Truyện 2: Rốt Cuộc Ai Mới Đùa Ai?	94
15. Chương 12-3: Ngoại Truyện 3: Đêm Tân Hôn!	102
16. Chương 13: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (1)	104
17. Chương 14: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (2)	111
18. Chương 15: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (3)	118
19. Chương 16: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (4)	125
20. Chương 17: Gạo Nấu Thành Cơm! (1)	134
21. Chương 18: Gạo Nấu Thành Cơm! (2)	141
22. Chương 19: Chị Dâu Là Một Cute Boy? (1)	145
23. Chương 20: Chị Dâu Là Một Cute Boy? (2)	150
24. Chương 21: “eo Thon” Của Kim Nhỏ (1)	155
25. Chương 22: “eo Thon” Của Kim Nhỏ (2)	161
26. Chương 23: Đám Cưới! Động Phòng Thôi!	168
27. Chương 24: Đám Cưới! Động Phòng Thôi! 2	176
28. Chương 25: Hồ Ly Tinh! Hừ! Mau Hiện Nguyên Hình! (1)	184
29. Chương 26: Hồ Ly Tinh! Hừ! Mau Hiện Nguyên Hình! (2)	190
30. Chương 27: Hồ Ly Tinh! Hừ! Mau Hiện Nguyên Hình! (3)	195
31. Chương 28: Tiền Xài Vật	204
32. Chương 29: Hộp Phụ Huynh (1)	208
33. Chương 30: Hộp Phụ Huynh (2)	214
34. Chương 31: Hộp Phụ Huynh (3)	219
35. Chương 32: Cái Gì Đến Rồi Sẽ Đến (1)	224
36. Chương 33: Cái Gì Đến Rồi Sẽ Đến (2)	230
37. Chương 34: Cái Gì Đến Rồi Sẽ Đến (3)	234
38. Chương 35: Con À, Ba Con Xấu Hổ Kìa (1)	240
39. Chương 36: Con À, Ba Con Xấu Hổ Kìa (2)	245
40. Chương 37: Đây Chính Là Tình Yêu, Tôi Không Thể Cường Lại (1)	250
41. Chương 38: Đây Chính Là Tình Yêu, Tôi Không Thể Cường Lại (2)	253

42. Chương 39: Rồi Đi Là Lựa Chọn Tốt Nhất Của Cậu Đây (1)	257
43. Chương 40: Rồi Đi Là Lựa Chọn Tốt Nhất Của Cậu Đây (2)	261
44. Chương 41: Mình Phải Làm Sao Bây Giờ? (1)	265
45. Chương 42: Mình Phải Làm Sao Bây Giờ? (2)	269
46. Chương 43: Tạm Biệt Tình Yêu Của Em (1)	274
47. Chương 44: Tạm Biệt Tình Yêu Của Em (2)	279
48. Chương 45: Anh Là Gì Của Em? (1)	285
49. Chương 46: Anh Là Gì Của Em? (2)	289
50. Chương 47: Anh Là Gì Của Em? (3)	292
51. Chương 48: Anh Là Gì Của Em? (4)	296
52. Chương 49: Là Đàn Ông Của Em	301
53. Chương 50: Bí Mật Của Kim Junsu (1)	306
54. Chương 51: Bí Mật Của Kim Junsu (2)	312
55. Chương 52: Có Ngọt Ngào Nào Sánh Bằng! (1)	315
56. Chương 53: Có Ngọt Ngào Nào Sánh Bằng! (2)	320
57. Chương 54: Ngoại Truyện 4: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (1)	327
58. Chương 55: Ngoại Truyện 5: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (2)	332
59. Chương 56: Ngoại Truyện 6: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (3)	336
60. Chương 57: Ngoại Truyện 7: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (4)	341
61. Chương 58: Ngoại Truyện 8: Tập Kích Ban Đêm	345
62. Chương 59: Ngoại Truyện 9: Chuyện Tội Nhỏ (1)	349
63. Chương 60: Ngoại Truyện 10: Chuyện Tội Nhỏ (2)	354
64. Chương 61: Ngoại Truyện Đặc Biệt	363

Thời Đại Vợ Đẹp

Giới thiệu

Thể loại: Ngọt, ngược ít, sinh tử văn, phúc hắc bác sĩ công, đáng yêu học sinh thụ, HECặp đôi: YooSu, Yun JaeChuyển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-dai-vo-dep>

1. Chương 1: Chú Oi~ Mông Cháu Đau~

“Mẹ ơi! Con khó chịu, con khó chịu lắm!” Một đứa nhỏ nằm trên giường rên rỉ, mặt nhăn mày nhú. Khuôn mặt đầy tội nghiệp nhìn mẹ mình.

“Đáng đời! Ai bảo đá banh xong, ra đây mồ hôi, về đến nhà liền chạy đi tắm. Bây giờ biết khó chịu rồi hả? Đó là do con tự chuốc lấy, nhóc con Kim Junsu!” Mẹ Kim tuy nói tàn nhẫn thế nhưng trong lòng vẫn xót con, đắp chăn lại cho đứa nhỏ vốn không bao giờ chịu nghe lời.

“Mẹ~ Đừng mắng con! Con thật sự không khỏe mà... Ba ơi~” Cậu nhóc lập tức đem ánh mắt ai oán nhìn về phía ba mình.

“Junsu à! Mẹ con nói con cũng là muốn tốt cho con thôi, con bị bệnh, mẹ con là người lo lắng nhất đấy.” Nói xong, ba Kim vỗ nhẹ lên đầu cậu nhóc.

“Mình ơi, mình cũng thật là, bây giờ Su Su đang bệnh, mình đừng mắng nó nữa.” Ba Kim nghĩ trong lòng: Hồi trẻ phải xây dựng nền hòa bình giữa mẹ chồng và con dâu, nhiều khi đứng giữa còn bị giận lây. Lúc bà nội Junsu qua đời còn tưởng về sau sẽ không còn chuyện đau đầu nữa, không ngờ Junsu nó càng lớn lại càng bướng bỉnh... Haiz, thật khó sống mà!

“Ba~ Su Su muốn ăn hamburger~” Cậu nhóc kéo dài câu nói ra, làm nũng với ba.

“Ăn cái gì mà ăn! Bây giờ con đang cảm, lại nóng sốt, sao ăn đồ dầu mỡ được. Ngoan ngoan nằm đó đi.” Làm nũng vô hiệu, tiếng nói kéo dài của cậu nhóc nhanh chóng được gạt phăng ra.

Vừa thấy ánh mắt bà xã cùng thằng con nhìn nhau như muốn sinh ra lửa, chiến tranh có khả năng sắp xảy ra, ba Kim liền lên tiếng “Khụ, khụ... Có chuyện này... Mẹ nó gọi điện cho Jaejoong chưa?” Phải mau chuyển đề tài mới được, tuy mười phút trước mình đã gọi qua cho Jaejoong rồi.

“Ba nó, đầu óc ông bị sao hả? Bây giờ tôi mới biết Junsu nó giống ai đấy, đúng là gen di truyền mà! Chuyện quan trọng đó không phải vừa nãy ông đã gọi rồi sao?” Mẹ Kim thực hiện món võ ‘sư tử gầm’, ba Kim lập tức chết đứng.

Bính bong~ Bính bong~ Bính bong~

“Chắc là Jaejoong đến, tôi đi mở cửa!” Jaejoong à~ Chú thấy cháu nên đổi tên thành ‘Thánh mẫu Hero Kim’ đi. Chú thay mặt cho bà nội Junsu chào đón cháu đến nhà.

Ba Kim chạy như điên tới cửa, không hỏi một tiếng đã mở cửa ra ngay. Ngay trong lúc ông đang đầy chờ mong được nhìn thấy gương mặt trắng nõn, nhỏ nhắn của Kim Jaejoong, thì qua gần 0.01 giây, một gương mặt trắng, nhỏ nhắn khác xuất hiện, đập vào mắt ông: Đẹp trai quá! Phong độ giống mình hồi trẻ! Cậu ta là ai? Da còn trắng hơn mình, mắt còn đào hoa hơn mình, quần áo so với mình còn quý hơn, túi xách hình như là nhãn hiệu LV số lượng có hạn? Vóc dáng hình như cao hơn mình. Nghĩ vậy, ba Kim lập tức uốn thẳng lưng lên, tiếp tục chìm trong suy nghĩ: Quan trọng nhất là trẻ hơn mình! Điểm này thì không thể tha thứ được, cậu ta rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là... Thử sinh mặt trắng trong tiểu thuyết? Mẹ nó ơi, tôi vẫn chung thủy với tình yêu của chúng ta, không ngờ mình lại phản bội tôi, tìm một thằng giống thử sinh mặt trắng, để nó tìm đến tận cửa nhà. Phản rồi! Tôi giận đấy! Bây giờ trong đầu ba Kim đang miên man suy nghĩ với tốc độ 20.000.000m/giây.

“A... Xin hỏi, đây có phải nhà của bé Kim Junsu không?” Người đàn ông đứng ngoài cửa kính ngạc, hỏi.

“Đúng vậy, cậu là?” Tìm Junsu ư?

“A, cháu là Park Yuchun, là Jaejoong nhờ cháu đến khám cho cậu bé Kim Junsu.” Cho dù ánh mắt ba Kim vẫn đang muốn giết chết các sinh vật xung quanh như cũ, nhưng Park Yuchun vẫn lịch sự tự giới thiệu. Hazi, bỏ đi, xem như là lọc bầu không khí.

“Ha ha. Hóa ra là Jaejoong gọi cậu đến khám cho Junsu nhà chúng tôi, mời vào, mời vào.”

“Vâng.” Park Yuchun vào cửa, ba Kim lẩm bẩm “May là không phải thư sinh mặt trắng.”

“Dạ? Bác trai, bác nói gì ạ?” Park Yuchun cảm giác như nghe thấy gì đó, hần quay đầu lại hỏi.

“Hả? A! Không có gì. Ha ha... Không có gì đâu. Phòng Junsu ở trên lầu, tôi dẫn cậu lên.” Nguy hiểm thật, cậu ta mà nghe thấy thì...

Dưới sự dẫn đường của ba Kim, Park Yuchun đi đến cửa phòng của Kim Junsu, mà người mở cửa đương nhiên chính là mẹ Kim.

“Mẹ nó ơi, đây là bác sĩ do Jaejoong nhờ đến khám bệnh cho Su Su nhà chúng ta, gọi là... gọi là...”

“Cháu là Park Yuchun ạ, chào bác gái. Bây giờ Jaejoong đang có một ca phẫu thuật, cháu đến thay cậu ấy.” Nhìn thấy ba Kim ậm ừ không nhớ ra tên mình, Park Yuchun nhanh chóng giải vây hộ ông. Sao lại không nhớ tên mình chứ? Hần nào biết lúc đó ba Kim vẫn còn suy nghĩ chuyện ‘thư sinh mặt trắng’ nên có nghe rõ cái gì đâu.

“A, là bác sĩ Park! Đẹp trai quá! Bạn của Jaejoong đều đẹp trai vậy sao? Ha ha. Có muốn uống gì không? Trà hay cà phê? Không cần khách khí với dì đâu.” Mẹ Kim nhìn Park Yuchun đầy thương thức, hoàn toàn quên mất thằng con đang nằm trên giường kêu trời kêu đất, ốm đau bệnh tật, bà còn tự nhiên đem chữ ‘bác gái’ đổi thành ‘dì’, chẳng phải là để thu hẹp tuổi tác sao. Ba Kim thầm than: Xong rồi! Xong rồi! Mình đã bảo thằng nhãi này là thư sinh mặt trắng mà!

“Chuyện đó... Vẫn nên xem bệnh cho cậu bé trước đã!” Haiz, sức quyến rũ của mình vì sao ở đâu, lúc nào, với ai cũng không thể chắn nổi hả? Thật đáng buồn mà.

“A! Đúng rồi, Junsu! Cháu vào đi, nó ở trong đó.” Lúc này mẹ Kim mới nhớ ra Kim Junsu đang bị bệnh.

Ba Kim lại tiếp tục chìm trong suy nghĩ: Ha ha, bây giờ mới chứng minh được Junsu nó không sáng dạ nổi là vì ai! Đúng là gen di truyền mà, thật là thần kỳ!

Park Yuchun đi vào phòng thì thấy một ‘nhóc con’ tội nghiệp nằm trên giường. Hừ! Kim Jaejoong, đây là Junsu của chúng ta trong miệng cậu hả? Là ‘cậu bé’ trong miệng cậu hả? Nhìn ít nhất cũng mười bốn tuổi rồi, sao còn gọi là bé?

“À... Bé... Cậu bạn nhỏ... Em không thoải mái chỗ nào? Nói cho bác sĩ nghe xem.” Cậu bạn nhỏ, tạm thời là vậy đi.

“Dạ? Anh Jae Jae đâu ạ?” Kim Junsu trèm chần che cả mũi miệng lại, chỉ để lộ ra đôi mắt nóng nực sáng ngời, không ngừng chớp chớp, hơn nữa vừa nãy cậu mới hắt hơi xong, nên đôi mắt còn hồng hồng, thoát nhìn trông rất đáng thương.

“Hôm nay anh Jaejoong không thể tới, nên bảo anh đến khám bệnh cho em? Sao vậy, anh không đẹp trai bằng anh Jaejoong sao?” Park Yuchun dùng đôi mắt đào hoa, đầy phong lưu nhìn Kim Junsu hỏi, à, còn có kèm theo sự tự tin, bởi vì hắn biết đáp án sẽ như thế nào.

“Vâng!” Ai ngờ cậu bạn nhỏ này lại thật thà gật đầu.

Được lắm, gật đầu cơ à, thật là quá thành thật đấy. Thằng nhóc này, mắt có vấn đề à? Mặt Park Yuchun xám xịt. Bỏ đi, Jaejoong đẹp hơn mình, nhưng mình đẹp trai hơn!

“Được rồi, nói cho anh biết em không thoải mái chỗ nào?” Park Yuchun vừa nói chuyện vừa lấy nhiệt kế từ trong hộp y tế ra. Vẩy vẩy, nhìn một cái rồi lại vẩy một chút, động tác đẹp đến hắn nhìn cũng mê.

“Nào, đo thử xem em sốt bao nhiêu.” Park Yuchun đưa nhiệt kế cho cậu bạn nhỏ. Nhưng cậu bạn nhỏ Kim Junsu lại cho rằng mình là ‘đại gia’, nâng cánh tay lên, chờ bác sĩ Park ‘hầu hạ’.

Hả? Cái số của tôi! Kim Jaejoong. Đứa nhỏ này sao yếu ớt vậy? Đo nhiệt độ còn đợi người khác làm cho à! Trời ạ! Ông đang ở đâu vậy?

Park Yuchun bất đắc dĩ cầm nhiệt kế nhét vào trong nách cậu nhóc, lúc rút tay ra thì không cẩn thận đụng trúng ngực cậu bé. Da hơi nóng nhưng... Ha ha, trơn tuột. Quả nhiên vẫn còn nhỏ, cảm giác thật không tồi.

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu của chúng ta sau khi được kẹp nhiệt kế vào nách lại tiếp tục lấy chăn che mũi, miệng, khiến Park Yuchun không kịp nhìn kỹ mặt cậu. Đứa nhỏ này, bình thường có thói quen xấu thế sao?

“Đắp chăn như vậy, kín quá cảm sẽ càng nặng hơn đó.” Giọng nói của hắn mềm mại như muốn vắt ra nước, hoàn toàn bộ dáng của vú em.

Cậu nhóc vẫn không nói gì, nhưng hành động thực tế lại làm cho người ta rất ‘kinh hỉ’. Kim Junsu nghe Park Yuchun nói thế, liền dùng chân đạp thẳng cái chăn xuống tận chân mình. Trong lòng lại suy nghĩ: Thế này là thoáng khí rồi, nhưng lạnh quá.

Nhưng đối với Park Yuchun mà nói thì ‘kinh’ còn hơn ‘hỉ’ nhiều. Hắn cầm lấy cái chăn bị Kim Junsu đá dưới chân, đắp lại cho cậu “Không bảo em phải thoáng khí toàn bộ, chỉ cần em không che mũi, miệng lại là được.” Giọng điệu có phần trách cứ, nhưng nói chung vẫn rất dịu dàng.

“Chú ơi, sao chú không nói rõ? Rất lạnh đó!” Cậu nhóc có chút buồn rầu, sao lại không nói rõ ràng chứ?

“Cái gì? Em... Em... Gọi anh... là cái gì?” Park Yuchun bị cách gọi này làm cho đầu óc choáng váng.

“Chú ạ! Nhìn tuổi chú không phải gọi là chú sao? Chú cũng không lớn hơn ba cháu. Cháu không gọi chú là

bác đâu.” Cậu nhóc vẫn trưng ra khuôn mặt thành thật như cũ, nhìn về hần giải thích sao cậu lại gọi thế.

“Vậy em gọi Kim Jaejoong là gì?”

“Anh Jae Jae ạ.”

“Anh với cậu ta tuổi cũng tương đương nhau, em gọi anh là anh Chun đi.”

“Nhưng anh Jae Jae giống anh hơn, còn chú thì giống chú hơn.” Trong đầu Kim Junsu lập tức hiện ra khuôn mặt của Kim Jaejoong, tỉ mỉ so sánh với ‘ông chú’ trước mặt cậu.

Park Yuchun hoàn toàn đứng hình.

“Lấy nhiệt kế ra đi.” Bỏ đi, không nên so đo với trẻ con.

Nhưng sau đó hần lại thấy Kim Junsu của chúng ta nâng cánh tay cao quý của mình lên “Dạ, chú lấy đi.” Giọng nói đầy tự nhiên, không giống như đang đùa giỡn.

Không tính toán với trẻ con, mình lấy vậy. Muốn tôi làm vú em cho thằng nhóc này hả! Kim Jaejoong! Trở về tôi sẽ trừ lương cậu!

“38. 7°, sốt cao rồi, có thấy đau ở đâu không?” Park Yuchun nhìn nhiệt kế, sau đó hỏi thăm bệnh tình cậu bé.

“Có ạ! Đau đầu, đau cổ họng, cả người đều đau. A, mông là chỗ đau nhất.”

“Mông? Mông cũng đau?” Park Yuchun cảm thấy kỳ lạ, cảm mà cũng đau mông sao?

“Dạ! Hyuk Jae đá một cái rất mạnh, bây giờ vẫn còn đau.” Cậu nhóc vừa nói vừa xoa mông.

Park Yuchun nghĩ: Đừng xoa mông nữa, em có đắp chăn vẫn có thể nhìn ra nó vểnh lên mà, là bị đá sưng lên sao?

“Hyuk Jae sao lại đá mông em?” Park Yuchun chỉ đơn thuần hỏi vậy thôi, đứa nhỏ này thật kỳ lạ.

“Là do... đi đá banh... Cháu với Hyukjae đang đá banh... Sau đó, nó đá một phát... Trái banh đập vào mông cháu, là do Hyuk Jae đá ạ... Nhưng mà sau đó cháu đã đá lại nó! Hai chân luôn, nó đau đến ngã dập xuống.” Cậu bạn nhỏ không thềm để ý đến từ ngữ diễn tả, cứ đứt quãng nói ra toàn bộ quá trình.

“Cậu ấy không cẩn thận đã trúng em, em liền trả thù người ta hả? Hèn chi em bị bệnh.” Báo ứng! Đường nhiên lời này hẳn không có nói ra hết.

Park Yuchun cố tỏ ra vẻ ‘anh hiểu’. Nhưng cậu bạn nhỏ thì cúi đầu không nói, đôi mắt bỗng đỏ hơn “Cháu... Cháu... Tại lúc đó cháu không còn tỉnh táo... Không phải cố ý đâu.”

Sắp khóc rồi à? Mình chưa nói gì mà? “Khụ khụ, vậy là... mông rất đau phải không? Cậu tên Huyk Jae kia cũng thật quá đáng! Sao lại đá mông người ta vậy? Chắc là đau lắm?” Park Yuchun cố nhin cười, lại bộ dáng vú em, nói.

“Dạ! Đúng vậy đó.” Cậu nhóc gật đầu lia lịa, bác sĩ Park giải thích rất đúng ạ.

Park Yuchun lấy một kim tiêm cùng ống thuốc từ trong hộp y tế ra “Để em mau hạ sốt, anh sẽ chích một mũi, nếu không sốt quá sẽ ảnh hưởng đến não đấy.” Bây giờ cũng đủ ảnh hưởng rồi, thật không thể để ảnh hưởng tiếp được.

“Có thể không chích được không ạ?” Kim Junsu trưng ra đôi mắt tội nghiệp.

“Không được!” Park Yuchun nói.

“Bác sĩ Park nói chích thì phải chích! Nhóc con, con phải nghe lời bác sĩ bệnh mới hết được!” Mẹ Kim bùng một cái khay đến.

Kim Junsu dời ánh mắt đến ba Kim đang đứng sau mẹ Kim, ba Kim lập tức né ánh mắt của cậu, huyết sáo, quay đầu đi: Ba không biết, ba không nhìn thấy! Đừng nhìn ba. Nhà này mẹ con là chủ. Lời nói của ba không có giá trị.

“Bác sĩ Park có mặt không? Junsu nhà chúng tôi làm cháu thêm phiền rồi, ăn chút bánh, uống tách trà đi.” Mẹ Kim bùng cái khay đưa về phía Park Yuchun, thật phong phú, nào là dâu tây, trà xanh, lại có bánh quy loại nhỏ...

“Không sao đâu ạ. Dì gọi cháu là Yuchun là được rồi! Không cần phải gọi là bác sĩ Park đâu. Bây giờ cháu chích cho em ấy đã, lát nữa sẽ ném thử tay nghề của dì.” Park Yuchun mỉm cười, nghiêm túc làm công tác của một nhân viên y tế.

Thật quyến rũ!

Ba Kim lại ngẫm nghĩ: Tay nghề gì đâu. Toàn đồ mua sẵn, sao lại nhìn ra là làm bằng tay chứ? Tên này thật biết nịnh hót.

“Mẹ ơi! Con muốn ăn dâu!” Kim Junsu có chút ghen tị, lâu rồi mẹ không có nói dịu dàng như thế với cậu.

“Này! Kim Junsu! Con có chắc là mình không giả bệnh không hả? Bệnh mà ăn uống tốt vậy?” Mẹ Kim đặt cái khay qua một bên.

“Con bị cảm mà, có phải viêm dạ dày đâu.” Nhóc con, cái người lớn là tật xấu đấy! Nhìn kia! Mẹ nhóc sắp phát hỏa rồi đó.

“Trời ơi! Thằng con của tôi... Muốn chọc tức mẹ hả? Con...” Ngay lúc mẹ Kim chuẩn bị chửi ầm lên thì ba Kim chạy đến ngăn sóng dữ lại, kéo mẹ Kim ra ngoài. Ba Kim độc thoại: Con à, đừng trêu ba nữa! Ba muốn giúp con, nhưng lần này thật không được rồi.

Trong phòng chỉ còn lại cậu nhóc Kim Junsu và viện trưởng Park.

“Mẹ cháu lại bắt nạt cháu, nhất định cháu là đứa nhỏ được nhặt về rồi.” Cậu nhóc ai oán nhìn Park Yuchun.

“Suýt! Để mẹ em nghe thấy lại mắng em đó! Dù thế nào thì chuyện quan trọng bây giờ là phải chích thuốc cho mau khỏe lại đã.” Park Yuchun lấy kim tiêm rút thuốc.

“Nào, xoay người lại, cởi quần ra.”

“Gi ạ? Cởi... quần?” Chú ấy muốn chích ở mông sao?

“Đúng vậy. Cởi quần mới chích được. Nhanh lên.” Vẻ mặt Park Yuchun trấn định.

“Dạ~~” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Junsu liền ửng đỏ. Haiz, hóa ra nhóc con then thùng.

Kim Junsu xoay người lại, dùng hai tay sợ hãi kéo quần xuống một chút, lộ ra cái mông đầy đặn. Park Yuchun bị động tác này của cậu làm cho bất đắc dĩ lắc đầu, hắn đơn giản kéo thẳng cả quần ngủ lẫn quần lót của cậu nhóc xuống: Trời ạ! Quần lót màu hồng ư? Kim Junsu là bé gái? Mà cái mông này nếu không phải bị đá sưng lên chắc cũng rất vênh.

Cồn, iot, rồi lại cồn, hắn trát vào!

“Chú ơi. Lúc chú sắp chích nhớ nói cho cháu nha... Còn có... Nhẹ một chút được không ạ?” Cậu nhóc chôn đầu vào trong gối, rầu rĩ nói.

“Ừm, sẽ nhẹ nhàng.” Hừ, nhóc tưởng viện trưởng Park tôi lăn lộn nhiều năm trong giới Y Khoa này mà ngay cả chuyện đó cũng làm không được à.

Rút kim tiêm ra, nhấn miếng bông lên: Rất co dãn.

“Được rồi! Chích xong rồi, em thả lỏng đi.”

“Dạ? Chích xong rồi ạ? Sao chú không nói cho cháu biết? Nhưng mà... sao lại không đau vậy?” Kim Junsu ngạc nhiên, định xoay người lại thì bị bác sĩ Park ấn trở về “Từ từ hãy chuyển người. Nếu không lỗ kim sẽ chảy máu đó, nên phải ấn bông, giữ một lúc.” Ha hả, cảm giác tuyệt thật.

Thấy không có vấn đề gì, ngón tay của Park Yuchun đang đặt trên mông Kim Junsu nhấn hồi lâu mới buông ra “Được rồi. Xoay lại đây đi.”

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu vừa mới xoay người, hai mắt liền nhìn thẳng vào đĩa dâu tây. Park Yuchun thấy thẳng nhóc này từ lúc mẹ mình đem dâu vào, hai mắt đã đặt ngay lên cái đĩa. Sao đĩa dâu có thể thu hút hơn cả viện trưởng Park Yuchun chứ?

“Ăn đi! Không phải rất muốn ăn sao? Mặc dù đang bệnh nhưng ăn cái này sẽ cung cấp Vitamin C, tốt cho sức khỏe đấy.”

Park Yuchun lấy cái nĩa nhỏ, cắm vô trái dâu to nhất đưa lên miệng Kim Junsu. Park Yuchun! Nghiện làm vú em rồi à? Ông nội của mày, cũng chưa được viện trưởng Park hầu hạ như vậy đâu. Hôm nay bị sao vậy? Park Yuchun tự cảm thấy mình kỳ quái, nhìn đứa bé này không hiểu sao lại rất yêu thương.

Kim Junsu thì cảm kích đến suýt nữa chảy nước mũi, ăn rất ngon miệng “Cám ơn chú Park! Chú thật tốt, anh Jae Jae cũng hay dứt cho cháu như vậy.”

Chú. Park! God! Lại xưng hô này! Nhưng Kim Jaejoong cũng thích làm vú em? Bình thường sao không thấy vậy nhỉ. Đúng là kỳ lạ mà. Trước tiên làm lơ cách xưng hô này vậy. Park Yuchun nhìn bản thân dứt từng trái dâu cho thẳng bé, thỏa mãn trong lòng phút chốc tăng vọt lên!

“A~ Miếng cuối! Cậu bạn nhỏ, em cũng ăn được lắm đấy!” Dem trái cuối cùng cho vào miệng Kim Junsu, còn vô cùng thân thiết lấy tay lau nước dâu bên miệng cậu nhóc, ai ngờ thẳng nhóc tiếc chút vị ngọt cuối cùng mà vươn đầu lưỡi ra liếm, mà còn liếm phải đầu ngón tay của Park Yuchun chưa kịp rút lại. Nhóc tiểu yêu tinh, biết mình đang phạm vào cái gì không? Sau đó Park Yuchun lại tự rửa mình một tiếng: Hôm qua mới ‘lộn xộn’ ở hộp đêm xong, giờ đừng có gây ‘tai nạn’ nữa “Khụ khụ... À, cậu bạn nhỏ... Phải mau khỏe lên đó. Bây giờ anh còn phải đi nói cho mẹ em giờ giấc uống thuốc, em phải ngoan ngoãn uống thuốc đấy, bây giờ nhắm mắt lại, ngủ một giấc đi.” Park Yuchun cẩn thận dặn dò, chỉ sợ thẳng bé không biết tự chăm sóc bản thân.

Lúc này mẹ Kim đi vào hỏi “Yuchun à~ Junsu của nhà dì sao rồi?”

“Cậu bé chỉ bị cảm thôi, không có gì nghiêm trọng, lúc này cháu mới chích xong, chờ em nó tỉnh dậy thì dì cho em ấy uống hai viên này và một viên này, nếu không có vấn đề gì thì mai sẽ tốt lên nhiều. Cho em ấy uống nhiều nước nữa. À, đúng rồi! Có thể thì cho em ấy ăn nhiều dâu, tăng vitamin C, vậy thôi ạ.” Nói đến dâu tây, Park Yuchun cố ý liếc mắt về phía cậu bé đang nằm trên giường, cười. Cậu bạn nhỏ Kim Junsu thấy thế liền đỏ mặt lên vì xấu hổ.

“Dì biết rồi! Thật sự cảm ơn cháu, đã đẹp trai mà còn chu đáo thế, ba mẹ thế nào mới sinh ra được đứa nhỏ như Yuchun chứ. Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi? Trong nhà còn ai nữa? Ba mẹ đều khỏe chứ? Mà cháu có bạn gái chưa? Haiz, dì đang nói cái gì thế này. Người như Yuchun của chúng ta, ưu tú thế này sao lại không có con gái theo đuổi chứ. Ha ha.” Mẹ Kim tự biên tự diễn, ba Kim đứng đằng sau thật sự chịu không nổi “Mẹ nó à, bà đang điều tra người ta hả? Mới gặp lần đầu đã hỏi nhiều chuyện như vậy”. Ông xấu hổ nhìn về phía ‘thư sinh mặt trắng’ cười.

“Ha ha. Không có gì đâu ạ. Thưa dì, bác trai, cháu còn có việc, cháu xin phép đi trước.” Một gia đình kỳ quái, cậu nhóc Kim Junsu lớn lên giữa tình thương của cha mẹ thế này mà có thể được như vậy cũng đã là kỳ tích rồi.

“Cậu bạn nhỏ Junsu, em nghỉ ngơi nha.” Nhưng trông đáng yêu thật.

“Yuchun à, lúc nào rảnh thì đến chơi nhé, dì sẽ làm bánh cho cháu ăn, cháu là ân nhân cứu mạng của Junsu nhà dì đấy.” Mẹ Kim kéo tay Park Yuchun, có thể cọ lên tay hắn bao nhiêu thì cọ. Ba Kim lập tức kéo tay vợ mình về “Bác sĩ Park, đi thông thả, không tiễn.”

2. Chương 2: Cháu Không Phải Là Cậu Bạn Nhỏ!

“Ha ha. Là như vậy à? Dì ấy cứ kéo tay cậu mãi sao? Ha ha! Dì ấy hỏi cậu cái gì?”

“Kim Jaejoong! Còn không phải do cậu sao? Tôi sẽ trừ tiền lương đấy!” Park Yuchun kể hết những gì diễn ra khi hắn vào nhà Kim Junsu, nên Kim Jaejoong mới cười như vậy.

“Không cười nữa. Ha ha... Không cười... Dì ấy mà thấy ai đẹp trai đều kích động thế đấy.” Kim Jaejoong nghe đến ba chữ ‘trừ tiền lương’ liền cổ nhện cười.

“Su Su có khỏe không? Cậu có cho nó thuốc uống không?” Lúc này Kim Jaejoong mới nhớ tới bệnh tình của Kim Junsu.

“Không có việc gì, chỉ bị cảm nhẹ, tôi có để thuốc cảm lại, cũng chích thuốc rồi, sẽ khỏe lại nhanh thôi.”

“Cái gì? Cậu chích cho nó? Oh~ Trời ơi!” Kim Jaejoong bịt hai lỗ tai lại, bộ dáng khổ sở vô cùng.

“Đừng kêu như vậy! Còn Chun ơi nữa. Buồn nôn quá.” Nhưng... Su Su? Sao gọi thân mật vậy? Lại còn bộ dáng này nữa. Chích nhóc đó một mũi thì sao? Kim Jaejoong, cậu đau lòng à? Rốt cuộc hai người có quan hệ gì chứ?

Park Yuchun chắc không phát hiện trong lòng hắn có chút mùi chua chua đang di chuyển đến thần kinh trung ương với tốc độ 120m/s

“Ai gọi cậu đâu? Tôi đang cảm thán mà! Nhưng mà, Yuchun, âm thanh đó đủ rung động chưa?”

“Âm thanh gì?”

“Tiếng khóc ấy! Mỗi lần Su Su bị chích, nó sẽ khóc thét lên, lớn đến mức tôi với chú dì đều không ngăn được nó! Cậu đừng nói với tôi, nó ngoan ngoãn cởi quần ra cho cậu chích đó. Tôi không tin đâu.” Kim Jaejoong tỏ ra không tin nhìn Park Yuchun, chỉ sợ hắn sẽ nói ra đáp án kinh hoàng đó.

“Đúng vậy! Rất nghe lời! Chỉ bảo tôi nhẹ một chút. Sau đó tự giác kéo quần xuống đến tận chân.” Hừ! Ghen tị sao? Viện trưởng Park này là nhân vật có tiếng mà.

“Thằng nhóc Su béo được lắm! Sao mỗi lần tôi chích cho nó, nó liền hét đến thủng màng nhĩ của tôi, lần này đổi qua cậu lại không khóc không nháo. Này! Park Yuchun! Hay cậu đang gạt tôi hả?” Kim Jaejoong mắng thằng nhóc không có chút tình nghĩa kia.

“Bác sĩ Kim Jaejoong! Bộ cậu đi làm rảnh lắm sao, còn có thời gian đến gây chuyện với viện trưởng hả. Vậy phải làm sao nhỉ? À, trừ tiền lương.” Viện trưởng Park không phát uy, cậu lại tưởng tôi là y tá mới đến thực tập hả?

“Được rồi, tôi đi. Đừng có gọi tôi thế! Lúc nào cũng lấy chuyện trừ tiền lương ra dọa. Tôi nghe riết cũng chán rồi, chờ ông nội cậu đi gấp rửa vàng, tôi sẽ mua lại bệnh viện này, đốt chơi.”

“Cậu đốt thì càng tốt! Ngày nào tôi cũng mệt muốn chết, còn không phải vì ổng sao, nếu không phải lão già ấy dọa tự vẫn. Tôi sẽ không thêm quan tâm đâu. Tôi sẽ qua Mỹ sống cuộc sống xa hoa, một đi không trở lại.”

“Hừ! Cậu nói cuộc sống thối nát ở Mỹ hả! Park Yuchun, người khác không rõ, chẳng lẽ tôi không biết à. Cái bụng cậu không phải nghĩ đến tiền, cái đầu nghĩ đến gái sao.” Viện trưởng Park lại bị bác sĩ Kim kinh thường.

“Nhưng mà Jaejoong à, cậu với cái nhà họ Kim đó, rốt cuộc có quan hệ gì?” Viện trưởng Park bị nói thế liền chuyển đề tài.

Kim Jaejoong nghĩ: Không đúng! Park Yuchun có vấn đề... Không phải là...

“Ha hả, Park Yuchun! Cậu muốn hỏi tôi có quan hệ gì với Junsu hả?” Bác sĩ Kim nhếch lông mày, đôi mắt xầu xà, dùng một góc 30° nhìn viện trưởng, vẻ mặt nham hiểm bức bách viện trưởng Park.

“Hả? Không... Ha ha... Nào có chứ? Tôi hỏi về cậu bạn nhỏ đó làm gì chứ?” Viện trưởng Park bắt đầu chột dạ, đưa tay chỉnh lại cà vạt.

Reng... Reng... Tiếng điện thoại di động vang lên, phá vỡ sự bế tắc của viện trưởng Park.

“Alo, ai thế? A... Là Su Su của chúng ta.” Kim Jaejoong nghe thấy tiếng chuông, liền kéo dài giọng nói ra.

Mặc dù mặt của viện trưởng Park không đổi sắc, nhưng nội tâm đã hoảng lắm rồi, hệ thống radar nghe lập tức khởi động.

“Alo. Ừm, hôm đó anh bận, nên bảo ‘người khác’ đến.” Kim Jaejoong cố ý nói lớn hai chữ ‘người khác’. Hừ! Park Yuchun, cứ trừng tiếp đi, tôi sẽ làm cho cậu tức chết.

“Sao cơ? À, anh cũng nhớ ‘bảo bối’ của anh mà!” Giọng nói đầy trầm bổng, nhấn mạnh chữ bảo bối.

“Hả? Ha ha, anh biết rồi. Anh sẽ làm mà. Bảo bối đã mở miệng, sao anh lại không làm chứ. Yên tâm đi.”

Dĩ nhiên sau đầu viện trưởng Park đã có khói bốc nhẹ, màu sắc bây giờ bắt đầu biến chuyển.

“Ừ! Hết giờ làm việc anh sẽ đến tìm em. Ừm... Vậy bảo bối hôn anh một cái đi. Ừm! Ngoan lắm. Anh cũng hôn em một cái nha! Chụt! Bye bye!” Kim Jaejoong tắt điện thoại, vui vẻ cười “Park Yuchun! Hôm nay tôi tan ca sớm, buổi tối có hẹn. Đã xin giấy phép, nên không được trừ tiền của tôi. Tôi sẽ nói với y tá trưởng là do viện trưởng Park đặc biệt phê chuẩn! Bye~” Nói xong chữ cuối cùng, Kim Jaejoong như cơn gió biến mất khỏi phòng.

“Rắc!” Chiếc bút trong tay viện trưởng Park anh dừng hi sinh “Kim Jaejoong! Cậu dám giả truyền thánh chỉ à! Trừ tiền lương, trừ tiền lương!” Viện trưởng Park tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng mà.

Còn nội dung cuộc điện thoại vừa nãy thì sao?

Reng... Reng... Tiếng điện thoại di động vang lên, phá vỡ sự bế tắc của Park Yuchun.

“Alo, ai thế?” Kim Jaejoong nghe thấy tiếng chuông, liền kéo dài giọng nói ra.

“Anh Jae Jae! Đoán xem em là ai?”

“A! Là Su Su của chúng ta.”

“Hi hi. Mẹ em bảo em gọi cho anh, hỏi sao hôm đó anh không tới khám cho em? Có chuyện gì sao? Có nghiêm trọng không ạ?”

“Ừm! Hôm đó anh bận, nên bảo ‘người khác’ đến.”

“Anh~~~ Ba mẹ đều rất nhớ anh đấy! Em cũng rất nhớ anh Jae Jae!”

“Sao cơ? À, anh cũng nhớ ‘bảo bối’ của anh mà!”

“Mẹ nói hôm nay anh tan ca nhất định phải đến nhà em, mẹ em làm nhiều đồ ăn ngon cho anh lắm. A, đúng rồi... Cái chú... Chú Park ấy... Có thể đến cùng không ạ? Mẹ em muốn cảm ơn chú ấy chữa bệnh cho em... A... Là mẹ em nói đấy, không phải do em đề nghị đâu.”

“Hả? Ha ha, anh biết rồi. Anh sẽ làm mà. Bảo bối đã mở miệng, sao anh lại không làm chứ. Yên tâm đi.”

“Em sẽ ở nhà ngoan ngoãn chờ anh đến!”

“Ừ! Hết giờ làm việc, anh sẽ đến tìm em. Ừm... Vậy bảo bối hôn anh một cái đi.”

“Chụt! Hi hi.”

“Ừm! Ngoan lắm. Anh cũng hôn em một cái nha! Chụt. Bye bye!”

...

Đến giờ tan ca, viện trưởng Park tự nhiên đi kiểm tra cho có lệ. Một vài cô y tá trẻ thì thăm với nhau.

“Nhìn kìa! Là viện trưởng Park! Đẹp trai quá. Sao hôm nay lại tự mình đi kiểm tra nhỉ?”

“Thật quyến rũ, nhất định là đến nhìn tôi rồi.”

Một y tá nam nhìn các cô y tá “Một đám mê trai!” Vừa nói xong liền nghe các cô gái này đồng loạt kêu lên “Biến đi.”

“Khụ khụ... À, các cô có ai thấy bác sĩ Kim Jaejoong không?”

Y tá trưởng liền lên tiếng “Thưa viện trưởng, hôm nay bác sĩ Kim đổi ca sớm, nói là do viện trưởng đặc biệt phê chuẩn. Một tiếng trước đã về rồi ạ.”

“À.” Viện trưởng Park liền xoay người: Giỏi lắm, vì cậu người yêu nhỏ mà bỏ bê công tác! Trở về tôi sẽ trừ tiền lương của cậu! Park Yuchun nghiêng răng nghiêng lợi, phiền muộn về văn phòng, đặt mông ngồi xuống sofa...

Tại nhà họ Kim.

“Jaejoong à! Sao lâu nay không đến nhà chú dì chơi? Dì nhớ cháu lắm đấy.” Kim Jaejoong mới vừa vào cửa, liền bị mẹ Kim nhiệt tình giữ chặt tay, mãi cũng không buông.

“Dì ạ, dạo này cháu bận nhiều việc, mà không phải giờ cháu đã đến rồi sao? Hôm Su Su bị bệnh, cháu có việc gấp, nên mới bảo đồng sự đến giúp. Dì~ Dì sẽ không trách cháu chứ?” Kim Jaejoong lập tức nắm lại cánh tay mẹ Kim, làm nũng nói.

“Xem cháu nói kìa! Cháu giống như con của chú dì ấy! So với Junsu nó, chú còn thích cháu hơn! Bà này, sao lạ vậy! Phải kêu Jaejoong ngồi xuống chứ, đừng có kéo cháu nó nói chuyện thế.” Ba Kim đeo tạp dề, từ phòng bếp nói ra.

“Đúng, đúng! Ông xem tôi này, thấy Jaejoong là nói năng lộn xộn hết lên! Ha ha, ngồi đi.” Mẹ Kim vừa mới kéo Kim Jaejoong đến sofa. Cậu bạn nhỏ Kim Junsu liền từ trên phòng ngủ lầu hai ‘bay’ xuống. Nói là ‘bay’ tuyệt đối không khoa trương chút nào! Nếu tể bào vận động mà chia cho tể bào thông minh một chút cũng sẽ không dẫn đến tình trạng bây giờ, đứa nhỏ thật khổ.

“Anh Jae Jae~ Su Su nhớ anh!”

Kim Jaejoong vừa mới ngồi vào chỗ của mình, đã bị một thứ bay vào người, cậu bạn nhỏ Kim Junsu dùng tư thế đầy ái muội ngồi trong lòng anh Jae Jae của mình. Có thể hình dung là kiểu cưỡi ngựa trong tiểu thuyết. Nhưng có vẻ hai người đều đã quen với cách thức chào hỏi này rồi.

“A~ Nặng quá! Để cho anh xem ai thể này? Nhóc Su béo, em lại béo lên rồi, mập mập, ôm thật thoải mái!” Nói xong, Kim Jaejoong còn véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Junsu.

“Hứ! Em mập, anh Jae Jae cũng thích phải không?” Cậu nhóc đã học được cách tự tán thưởng mình rồi.

“Đúng vậy! Mập thế này, anh mới thích! Um~ Mông của Su cũng toàn là thịt, xem ra dì đã nuôi Su Su tốt lắm.” Nói xong, Kim Jaejoong lại nhéo mông Kim Junsu một cái.

“Hi hi... A... Hôm đó, Su Su bệnh sắp chết rồi mà anh Jae Jae không đến thăm.” Cậu bạn nhỏ bĩu môi, đầy oán giận.

“Ai nói? Hôm đó anh nghe chú gọi điện báo Su Su của anh sinh bệnh, tìm anh thiếu một xen ti mét là dựng đến yết hầu rồi. Nhưng lúc đó anh có ca phẫu thuật quan trọng nên không đi được, mới phải kêu Park Yuchun tới. Su Su~ Em đừng trách anh nha.” Đầu tiên Kim Jaejoong cố gắng giải thích, sau tỏ ra đầy tội nghiệp lấy lòng cậu bé.

“Không có! Không trách anh đâu! Em... Bởi vì... Em...” Kim Junsu nghĩ Kim Jaejoong buồn, liền cố gắng nói cậu không có trách y.

“Được rồi. Anh biết Su Su không trách anh mà, Su Su của anh là người rất hiểu chuyện, đúng không?”

Thấy Kim Junsu lại khấn trương giải thích mà dẫn đến ‘chúng nói lắp’, Kim Jaejoong cũng không muốn làm khó cậu nữa, liền nói cho qua việc. Cậu nhóc lập tức gật đầu như đập tỏi, Kim Jaejoong sợ nhóc con gật đến gãy cổ, liền nhanh chóng giữ mặt Kim Junsu lại.

“Kim Junsu! Con mau rời khỏi người anh Jaejoong đi! Mẹ nhin con nửa ngày rồi đó! Ban ngày Jaejoong phải làm việc mệt mỏi như vậy, con còn ngồi suốt trên người nó không chịu xuống.” Mẹ Kim lên tiếng, ai không dám nghe? Tiếp tục giả điên cũng phải chết.

Cậu bạn nhỏ bĩu môi, không cam lòng từ trên người Kim Jaejoong bước xuống, đặt mông sang bên cạnh, miệng còn lẩm bẩm “Chỉ biết mắng con... Đâu phải con không biết đâu...”

“Kim Junsu, con đang oán giận à?”

“Đâu có! Mẹ vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Xem như con biết điều đấy! Đúng rồi, bác sĩ Park lần trước đến xem bệnh cho Junsu sao không cùng đến? Chú dì muốn cảm ơn cậu ấy.” Mẹ Kim đột nhiên nhớ tới Park Yuchun, không phải nói với Jaejoong bảo cậu ấy cùng đến sao?

“Dạ? A, hôm nay đi làm cháu không gặp cậu ấy.” Bác sĩ Kim! Sao có thể nói dối trước mặt trưởng bối và trẻ con như vậy?

Kim Jaejoong liếc mắt nhìn qua cậu nhóc bên cạnh. Ha ha, xem ra không chỉ có mỗi dì thất vọng.

“Hay là bây giờ cháu gọi điện cho cậu ấy?” Nói xong, Kim Jaejoong lấy điện thoại di động mở ra, nhấn nhanh số 2, màn hình nhanh chóng hiện lên ‘Ông chủ Park’. Máy chuyển, Kim Jaejoong liền nghe được nhạc chờ. Hừ! Nhạc kiểu gì vậy!

Lúc này trong phòng của viện trưởng, ông chủ Park đang ngồi một mình trên ghế dựa, phơi nắng chiều. Chợt nghe tiếng điện thoại vang lên, xem ra là của Kim Jaejoong. Hừ, còn mặt mũi gọi điện?

“Alo! Có chuyện gì? Mau nói đi. Đừng quấy rầy ông chủ của cậu làm việc!” Park Yuchun không kiên nhẫn nói. Hừ, gọi để khoe khoang cậu tình nhân nhỏ hả? Kim Jaejoong, cậu dám yêu trẻ dưới vị thành niên sao! Tôi thề, sau khi cúp máy, tôi sẽ đến khách sạn, hẹn hò với một đám con gái cho cậu biết.

“Kim Jaejoong! Nói chuyện đi! Câm rồi à? Không nói thì tôi cúp máy đấy.”

“Khoan đã... Khoan đã... Có phải số của bác sĩ Park không?” Giọng của một người phụ nữ vang lên.

“Ai vậy?”

“Tôi là mẹ của Junsu... Xin hỏi, có phải... số của bác sĩ Park Yuchun không?”

Hình như là... Park Yuchun nghĩ ra liền giống như đứng trước nòng súng! Phải giả ngu mới được “A... Số này... Gọi nhầm rồi!” Viện trưởng Park áp ứng, cuối cùng cúp điện thoại.

“Kim Jaejoong! Hại chết tôi rồi! Làm tôi mất hết mặt mũi trước mẹ cậu bạn nhỏ! Làm sao đây! Mẹ cậu bạn nhỏ vốn rất thích mình, giờ thì xong rồi.” Viện trưởng Park nóng lòng muốn thăng lên trên, đáng tiếc văn phòng của viện trưởng đã ở tầng cao nhất rồi.

Reng... Reng... Điện thoại lại vang lên.

Điều chỉnh hô hấp, coi như vừa rồi người nhận điện thoại không phải mình “Alo, xin chào, tôi là Park Yuchun.” Giọng nói rất chắc chắn.

“Yuchun à, Jaejoong đây.” Sao lại là cậu ta? Tôi đang muốn biểu hiện chút trước mặt trưởng bối mà “Ừ, có chuyện gì không? Jaejoong~” Trở về tôi sẽ tính sổ! Cậu cứ thử về làm việc đi.

“Lần trước cậu khám bệnh cho Junsu ấy, chú dì muốn cảm ơn cậu, muốn mời cậu tới nhà ăn cơm, cậu xem có rảnh không? Không có thời gian thì không cần miễn cưỡng đâu, không phải cậu có một ca phẫu thuật sao?” Kim Jaejoong cũng nói chuyện rất nghiêm túc.

“À, ca phẫu thuật hủy rồi, bây giờ tôi cũng rảnh!” Hừ, xem cậu còn nói được cái gì nữa.

“A, vậy tới đây đi! Nhà của Junsu cậu nhớ đúng không? Chúng tôi chờ cậu.” Tiếp tục giả bộ đi. Cái gì mà hủy ca phẫu thuật, bây giờ tôi đang rảnh hả.

“Được, lát gặp!” Tắt điện thoại, hít sâu một hơi. Yes, đi gặp cậu bạn nhỏ.

3. Chương 3-1: Cháu Không Phải Cậu Bạn Nhỏ

Ba mươi phút sau, tại cửa nhà Kim Junsu.

Bính bong~ Bính bong~

Quần áo – Hoàn hảo. Khuôn mặt – Hoàn hảo. Kiểu tóc – Hoàn hảo. Dáng người – Hoàn hảo. Quà – Đương nhiên là hoàn hảo. Park Yuchun chính là người tự tin như vậy. Thế nhưng người ra mở cửa lại là

Kim Jaejoong. Nụ cười của viện trưởng Park trong phút chốc liền dừng lại “Khiếp! Viện trưởng, ngài tới đây cầu hôn à?”

Park Yuchun không thèm nhìn đến sự hiện hữu của y, vòng qua ‘chướng ngại vật’ “Chào bác trai, chào dì, cháu là Yuchun.”

“Yuchun tới rồi à? Mau! Mau vào đây! Ba nó đi châm trà đi! Nhanh lên đó!” Mẹ Kim mỗi lần thấy cậu nào đẹp trai đều hưng phấn thế cả. Liền đẩy ba Kim đi châm trà. Ba Kim suy nghĩ: Thử sinh mặt trắng lại đến. Muốn đánh bại mẹ Junsu mới chịu sao. Haiz, gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà.

“Dì ơi, lần trước tới khám cho bé Junsu, do gấp quá nên không chuẩn bị quà cho dì. Lần này cháu muốn bù lại, nhưng hôm nay cũng vội nên chỉ mua được thế này, hi vọng dì sẽ thích ạ.” Nói năng lịch sự, lễ phép, phong cách con nhà gia giáo.

Kim Jaejoong không thể tin vào tai mình được. Park Yuchun từng đi đóng phim sao? Giả bộ từ cái này qua cái khác.

“Không sao đâu. Bây giờ biết kiếm đâu ra người được dạy dỗ tử tế như Yuchun chứ! A~ Trời ạ~ Là dâu tây? Là thứ Junsu của chúng ta thích ăn nhất đấy. Thật phiền cháu quá. Dì phải làm cái gì đáp lại cháu đây. Vốn kêu Yuchun đến đây là muốn cảm ơn cháu, bây giờ lại khiến cháu tốn tiền như vậy.” Mẹ Kim cười đến hai mắt đều không nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Kim Jaejoong suy nghĩ: Dì, chú ý hình tượng chứ, cười thế sẽ có nhiều nếp nhăn đó.

“Đúng rồi. Thưa dì, cậu bạn nhỏ đâu rồi ạ? Không có nhà sao?” Park Yuchun làm bộ như vô tình hỏi đến.

Kim Jaejoong cười trong lòng: Ha ha ~ Park Yuchun! Giấu đầu lòi đuôi rồi nhé. Đây mới là mục đích chính phải không?

“Nó à? Jaejoong bảo nó vào phòng nằm rồi. Dù sao nó cũng vừa hết cảm, nên cháu không cần phải vào xem đâu, lát nữa nó tự xuống ấy mà.” Mẹ Kim nói xong, liền cầm giỏ dâu tây xuống phòng bếp.

“A... Dì à... Để cháu lên lầu kiểm tra lại một lần nữa xem ạ.” Tâm hần đã sớm bay lên rồi.

“Khụ khụ... Yuchun, không cần đâu, nãy tôi mới kiểm tra ‘toàn diện’ cho Su Su rồi. Không có vấn đề gì đâu. Chỉ là Su Su nhà chúng tôi rất thích ngủ, tôi mới dỗ nó đi ngủ, để tôi đi gọi nó, cậu ngồi đây đi.” Mắt nhìn Park Yuchun: Đố kị sao? Su Su nhà chúng tôi đấy!

Park Yuchun nhìn lại: Kim Jaejoong! Cậu cứ thế đi! Về tôi sẽ trừ lương cho biết.

Kim Jaejoong tự động không nhìn viện trưởng Park nữa, tức giận xoay người đi lên lầu kêu Kim Junsu.

“Nào, nào. Yuchun à, đừng đứng thế. Cháu cứ xem như nhà mình đi, đừng có giữ phép thế. Uống trà đi!” Mẹ Kim bưng trà lên, viện trưởng Park không thể không ngồi được. Nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi lầu hai nhà này.

Phòng Kim Junsu, lầu hai.

“Su Su, đang làm gì vậy?” Kim Jaejoong ló đầu vào phòng Kim Junsu.

“Không ạ~ Anh Jae Jae~~~ Sao anh không cho em xuống lầu?” Kim Junsu nằm úp sấp trên giường, đập đập chân.

“Em phải thận trọng! Biết chưa?”

“Cái gì gọi là thận trọng ạ?” Kim Junsu tò mò hỏi.

“Thôi bỏ đi, không có gì đâu.” Dì à, dì không mua quả óc chó cho Junsu ăn sao? Su~ Lần sau anh sẽ mua cho em!

(Quả óc chó ăn vào thì giúp phát triển trí não)

“Đúng rồi, chú Park của em đến đây, em mau xuống gặp đi.”

“Dạ? Đã... đã tới rồi ạ? Ở... ở đâu hả anh?” Trong phút chốc, mặt cậu nhóc đỏ lên.

Hừ~ Còn dám nói không có gian tình “Ừm, ở dưới lầu ấy! Junsu chắc muốn xuống lắm nhỉ?” Kim Jaejoong trộm cười.

“Không... không có! Em... em... bởi vì...” Mỗi lần muốn giải thích, chứng nói lắp của cậu bé lại xuất hiện.

“Su Su không muốn gặp cậu ta, Su Su chỉ muốn gặp anh thôi, đúng không? Không muốn gặp cậu ta thì đừng gặp, để anh đem cơm lên, hai chúng ta ăn trên này nha.” Nói xong, Kim Jaejoong liền xoay người muốn ra khỏi cửa.

1 – 2 – 3

“Anh~~~ Em... em xuống với anh... đi... uống nước! Đúng rồi! Uống nước!” Cậu bạn nhỏ lập tức nhảy đến bên cạnh Kim Jaejoong, nắm tay y, cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn được nữa.

Kim Jaejoong! Đùa quá rồi đấy “Khụ khụ... À, Su Su, đi xuống cũng được, lên đây, anh bế em xuống.”

“Dạ!” Thằng nhóc này đúng là tiểu quỷ mà. Kim Junsu khi nghe Kim Jaejoong nói muốn bế cậu xuống thì lập tức lấy đà, nhảy lên, nâng mông, hai chân quặp chặt vào người Kim Jaejoong “Đi thôi anh~”

Phòng khách dưới lầu.

“Yuchun~ Jaejoong làm cùng bệnh viện với cháu sao? Jaejoong của chúng ta là bác sĩ ngoại khoa, vậy Yuchun làm ở khoa nào?” Mẹ Kim kéo Park Yuchun hỏi chuyện.

“Cháu là... Cháu.. À, bác sĩ khoa tổng hợp ạ.” Trước mặt trưởng bối vẫn nên khiêm tốn chút.

“Khoa tổng hợp? Có khoa này sao?” Mẹ Kim kinh ngạc.

“Ha ha... Bệnh viện chúng cháu có ạ.” Tao nhả cầm tách trà uống: Văn phòng viện trưởng chắc được xem là khoa tổng hợp?

“Khoa tổng hợp có phải là bệnh gì cũng khám được không? Nghe tên thì chắc là vậy rồi! A~ Yuchun thật giỏi. Bệnh gì cũng chữa được.” Mẹ Kim lại kích động. Junsu nhà mình mà được 1/100000 thì mình đã có thể mở to mắt rồi.

“Phụt~” Viện trưởng Park đúng là rất tài giỏi, nhưng mà phun ra nước là vì nghe được lời độc thoại của mẹ Kim sao? Đương nhiên là không rồi. Lúc mẹ Kim đang nói chuyện, thì Park Yuchun tao nhả cầm tách trà lên uống, mắt liếc về phía cầu thang liền thấy một màn khiến người ta ‘phun’ ra. Cái gì vậy? Hai người đó là thật sao? Ánh mắt viện trưởng Park trừng thẳng về phía cầu thang.

Kim Jaejoong nghĩ: Có phản ứng! Park Yuchun, xem cậu còn giả bộ thể nào với tôi hả?

“Này! Junsu! Sao con lại bám trên người Jaejoong thế? Xuống ngay! Không biết mình rất nặng à. Đứa nhỏ này, bao nhiêu năm ăn thịt, sao không thấy đầu to ra hả!” Mẹ Kim đã quen với tư thế này rồi.

Kim Jaejoong liếc mắt về phía viện trưởng Park. Được rồi! Có hiệu quả “Không sao đâu dì, Su Su thích cháu bế như vậy. Không phải thường xuyên thế rồi sao. Đã thành thói quen rồi. Ha ha.”

“Thật là, Jaejoong, tại cháu chiều nó quá, nó mới vậy! Junsu cứ thế sẽ bị cháu dạy hư mất. Không được như vậy nữa, cháu mà càng làm thế nó càng không rời cháu được.” Mẹ Kim đâu có biết lời mình nói là đang đổ thêm dầu vào lửa.

“Dì! Dì nói rất đúng ạ! Ha ha, Su Su~ Mẹ em mắng chúng ta rồi kìa, mau xuống thôi.” Kim Jaejoong nói xong còn thân thiết vỗ vỗ mông Kim Junsu, sau đó liếc mắt về phía viện trưởng: Choáng váng chưa? Có giỏi thì trừ lương tôi đi.

Kim Junsu mới bị Kim Jaejoong buông xuống, vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt lang sói của Park

Yuchun.

“Này... Yuchun, cậu không sao chứ?” Kim Jaejoong tuy cười nói có vẻ rất quan tâm, nhưng thực tế là có ý: Hiện nguyên hình đi, hiện nguyên hình đi!

“Không... không sao, chỉ không cẩn thận thôi.” Viện trưởng Park cười cười, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ mất mát, cố ý không nhìn cậu bạn nhỏ.

Ai ngờ Kim Junsu lại chạy đến bên bàn, rút tờ khăn giấy “Chú Park~ Chú không sao chứ? Vừa rồi bị sặc à?” Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng lau nước trà trên khóe miệng Park Yuchun. Lau xong, lại đưa bàn tay mũm mĩm ra sau lưng hắt, đập mạnh vài cái, rồi vuốt xuống vài cái “Chú Park, đỡ hơn chưa? Còn khó chịu không?”

Viện trưởng Park hoàn toàn trợn tròn mắt. Park Yuchun này tung hoành nhiều năm vậy, số người hầu hạ có thể dùng cả xe tải trọng tấn lớn kéo đi. Hôm nay lại vì động tác không bình thường của một nhóc con làm cho ấm lòng, này là sao vậy?

Mẹ Kim cũng trợn tròn mắt. Nuôi nó nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mắt trời. Con à! Thật hiểu chuyện! Mẹ tự hào về con. Kim Junsu, con thật giỏi.

Kim Jaejoong cũng không thoát khỏi tình trạng đó. Định làm bẽ mặt Park Yuchun! Không ngờ thằng nhóc Su ú lại chủ động thế. Không nhìn ra mà, thật sự không nhìn ra đó.

Ba Kim bước ra cũng trợn tròn mắt. Mới từ bếp ra, có chuyện gì vậy? Ai nói cho tôi biết đi. Sao mắt ai cũng trợn lên thế?

“Su Su~ Anh không sao~ Không phải lo lắng đâu! Anh Yuchun không sao.” Viện trưởng Park là người phản ứng lại nhanh nhất, kéo cậu nhóc từ sau ra trước: Thật đáng yêu quá đi.

“A... Vậy... tốt rồi... Ha ha.” Kim Junsu bị Park Yuchun nhìn đầy ái muội như vậy, mặt bắt giắc đỏ ửng lên.

Bữa cơm hôm nay, có người càng lúc càng nghi ngờ, có người thì một lúc lại thêm vài lời châm chọc, đương nhiên cũng có người chỉ lo ăn.

“Mẹ, con muốn ăn cá sốt chua ngọt.” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu với không tới đồ ăn, liền kêu lên.

Đũa của Park Yuchun cùng Kim Jaejoong lập tức đưa về phía đĩa cá sốt chua ngọt. Hai người cùng trừng nhau, rồi cùng gấp vào trong bát mình, gỡ xương.

“Này~ Cậu bạn nhỏ~ ăn đi ~ Không có xương đâu.” Park Yuchun gấp thịt cá vào bát Kim Junsu. Nhưng Kim Jaejoong là ai? Kim Jaejoong chính là Kim Jaejoong! Người có thể lật ngược tình thế lại hoàn toàn.

“Su Su, há mồm nào~ A~” Y trực tiếp đưa miếng cá đến bên miệng Kim Junsu.

Trận này Kim Jaejoong thắng!

“A... trứ Bark... ì ao nhại ọi áu cầu ạn ở ả?” (Chú Park, vì sao lại gọi cháu là cậu bạn nhỏ hả?)

“Hả? Cậu bạn nhỏ, em nói cái gì?” Park Yuchun nhìn cậu nhóc ăn, trong lòng đầy thỏa mãn.

“Cháu nói là vì sao chú Park lại gọi cháu là cậu bạn nhỏ?” Cuối cùng Kim Junsu cũng nuốt hết đồng thức ăn tắc trong miệng.

Vật nhỏ này, ha ha “Chẳng lẽ em không phải là cậu bạn nhỏ sao?” Thật đáng yêu.

“Nhưng cháu mười bảy rồi.”

“Cái... cái gì? Em đã mười bảy rồi hả?” Không có khả năng! Cùng lắm thì mười bốn thôi.

“Đúng đó, Junsu học cấp ba rồi, năm nay nó mười bảy tuổi. Yuchun, cháu ăn nhiều vào.” Mẹ Kim vừa trả lời, vừa gấp đồ ăn vào bát Park Yuchun.

“Ha ha. Tại người cháu hơi nhỏ... Ha ha.. Vậy chú Park bao nhiêu tuổi rồi?” Kim Junsu nhìn qua đĩa thịt bò.

“Su Su~ Chú Park của em năm nay hai mươi bảy rồi!” Kim Jaejoong ở một bên thêm mắm thêm muối.

Viện trưởng Park cúi đầu ăn cơm: Kim Jaejoong, nói ít đi một câu sẽ chết sao?

“Vậy à... Ha ha, thế thì cũng bằng tuổi Jaejoong nhỉ?” Mẹ Kim lại vô ý nói, khiến cho nụ cười trên mặt bác sĩ Kim lập tức dừng lại, cúi đầu ăn cơm.

Park Yuchun thầm khen: Dì à~ Hôm nay trông dì thật trẻ đấy.

Trận này Park Yuchun thắng!

Cơm nước xong, mọi người nói chuyện thêm một lúc thì Kim Jaejoong kéo ông chủ Park chào tạm biệt nhà họ Kim. Trước khi đi, mẹ Kim còn dặn đi dặn lại, bảo hai người nhớ thường xuyên đến chơi.

“Vâng, dì nấu ngon như thế, sau này cháu nhất định sẽ mặt dày đến gõ cửa xin cơm ạ. Đến lúc đó dì không

chê cháu phiền là được rồi.” Viện trưởng Park lập tức nắm lấy cơ hội nịnh mẹ Kim.

“Đương nhiên là không rồi! Phải thường xuyên đến đây! Nhớ là phải thường đến nhà dì chơi đó.” Mẹ Kim lại tiếp tục dặn dò.

“Dì à, hai ngày nữa cháu lại đến thăm chú dì. Yuchun, đi thôi! Su Su, tạm biệt anh đi nào.” Kim Jaejoong vừa kéo Park Yuchun, vừa nhìn về phía Kim Junsu cười.

“Dạ, tạm biệt anh Jae Jae.” Cậu bạn nhỏ vẫy tay, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cười ngọt ngào.

“Su Su, em không hôn anh một cái sao? Anh thật đau lòng đấy! Trước kia đưa anh ra cửa em đều hôn mà.” Ngay cả cơ hội cuối cùng, Kim Jaejoong cũng không buông tha. Cúi người xuống, đưa mặt lại gần, đòi hôn.

“Hi hi, chụt!” Haiz, cậu nhóc này không biết là do quá đơn thuần hay có khả năng khơi mào lửa trong người khác nữa. Hôn Kim Jaejoong xong, cậu nhóc chạy tới trước mặt Park Yuchun, hai tay kéo cổ hắn xuống “Chụt!” Một nụ hôn dừng ngay trên má viện trưởng Park. Viện trưởng Park đầy uy nghiêm lập tức chết trợn.

“A... Chú Park, tạm biệt.” Nói xong, Kim Junsu liền kéo ba mẹ vào nhà.

“Park Yuchun! Park Yuchun? Chết thật hả? Không đến mức đó chứ? Đừng nhìn nữa, người ta vào hết rồi.” Kim Jaejoong quơ tay lung tung trước mắt viện trưởng Park.

“Kim Jaejoong! Vừa rồi... có phải cậu bạn nhỏ hôn tôi không?... A!!! Đau, Kim Jaejoong, cậu nhéo tôi làm cái gì?”

“Cho cậu biết là không phải mình đang nằm mơ.”

Trong xe viện trưởng Park.

“Kim Jaejoong. Tôi hỏi cậu, rốt cuộc quan hệ của cậu với Junsu là sao? Nếu thật là... tôi... sẽ không chen chân vào đâu. Tôi nghiêm túc hỏi cậu đấy, không đùa đâu.” Biểu tình nghiêm túc như vậy, hình như lâu lắm rồi mới thấy qua. Cho dù đang làm việc, Park Yuchun vẫn thường mang theo nụ cười rất bĩ.

“Cậu thật muốn biết à?”

“Ừm.”

“Tôi với Junsu không phải như cậu nghĩ đâu. Nó là cậu em trai tôi yêu mến nhất.” Kim Jaejoong cũng bỏ đi bộ dáng cà lơ phất phơ, nghiêm túc trả lời.

“Thật không? Vậy... tôi...” Nội tâm Park Yuchun nổi lên tia hi vọng.

“Nhưng tôi không đồng ý cậu theo đuổi Su Su đâu! Nó không hợp với cậu! Nó còn rất đơn thuần, tôi lo lắm.”

“Vì sao? Tôi nghiêm túc đấy! Jaejoong, đừng nói cậu không tin, mà chính tôi cũng không thể tin mình được. Nhưng tôi... tôi thật sự đã lâm sâu vào!” Viện trưởng Park quay đầu “Jaejoong, lúc này tôi có một suy nghĩ muốn toàn tâm toàn ý yêu một người.”

“Bỏ đi, coi như tôi chưa nói gì với cậu, tôi đưa cậu về nhà.” Tim hắn có chút đau.

“Park Yuchun! Phải đối tốt với nó đấy! Cậu phải đáp ứng tôi, nếu làm tổn thương nó, tôi sẽ làm cho cậu mất đi tất cả. Tôi nói được thì sẽ làm được.” Kim Jaejoong nói xong, cũng không quay đầu lại, bước xuống xe.

“Jaejoong, cảm ơn cậu.”

4. Chương 3-2: Ngoại Truyện 1: Anh Jae Jae Xinh Đẹp!

Tôi xuống khỏi xe của Park Yuchun, một mình đi dọc theo ven đường. Lấy điều thuốc trong gói ra. Ha ha, đã bao rồi không hút thuốc nhỉ? Tôi cũng quên mất trong túi còn có đấy. Châm lửa, hút một hơi. Mùi vị thật khó chịu, cũng không thấy thích nữa. Nghĩ lại hình như tôi đã quen Junsu lâu lắm rồi. Là mười một năm? À, không, là mười hai năm mới đúng. Hồi đó Junsu mới có năm tuổi. Đứa nhỏ này đúng là không thay đổi mà. Tôi rời quê hương từ nhỏ, trong trí nhớ hình như mẹ là một người rất dịu dàng, lúc nào bà cũng nói “Jaejoong à~ Phải mau lớn lên đó, lúc con trưởng thành chắc sẽ rất đẹp trai.” Nhưng trong trí nhớ của tôi lại không hề có ba, lúc lớn lên một chút mới biết từ khi sinh ra tôi vốn là một đứa con riêng rồi.

Hồi đó tôi khóc, hỏi mẹ, vì sao tôi lại không có ba, lúc ấy mẹ tôi chỉ khóc, cũng không nói gì. Vì không muốn mẹ phải khổ sở, không muốn người khác xem thường, tôi chỉ có thể cố gắng học hành, cũng may bản thân không đến nỗi tệ, cuối cùng cũng khiến cho những người xung quanh phải nhìn tôi như một ‘thiên tài’. Thế nhưng cái ‘hào quang’ đó cũng không đủ để che lấp chuyện tôi là một đứa con ngoài giá thú.

Một ngày mẹ đưa tôi lên thành phố, tạo điều kiện cho tôi học hành, còn bản thân bà thì phải làm lụng vất vả ở chốn quê hương. Mới đầu tôi không hiểu, tôi nghĩ bỏ học cũng được, chỉ cần được ở cùng gia đình thôi. Nhưng ngày đó, mẹ đánh tôi, từ lúc sinh ra, đây là lần đầu tiên bà đánh tôi. Thật lâu sau, tôi mới hiểu được, tiền học phí và sinh hoạt của tôi tại thành phố này là do mẹ đã bán căn nhà dưới quê đi. Bà chỉ thuê một căn nhà nho nhỏ để ở.

“Cậu bạn nhỏ, em bị sao vậy?”

“Ba mẹ... em... không thấy... Mẹ ơi...” Cậu bé ngồi xổm dưới đường, khóc lớn.

“Em bị lạc sao?” Tôi ngồi xổm xuống, xoa đầu đứa nhỏ.

“Dạ, Su Su... sợ...” Quả nhiên cậu nhóc này sợ.

“Nhà em ở đâu? Anh đưa em về.”

“Dạ... Ô ô ô...”

“Không biết sao?” Cậu nhóc gật đầu.

“Em tên là Su Su à?” Cậu nhóc lại tiếp tục gật đầu.

“Vây... Su Su, anh cùng em chờ mẹ em nhé.” Tôi cởi áo khoác, ôm lấy cậu nhóc. Vì mặt trời đã xuống núi rồi, nên không khí trở nên lạnh đi nhiều.

“Hửm? Được không?” Lúc cậu nhóc mới ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi thấy đôi mắt nòng nọc đỏ thật đáng yêu, chỉ là đã bị nước mắt làm cho đỏ ửng lên.

“Dạ, có thể ạ!” Tôi ôm lấy cậu bé, ngồi ở ven đường chờ.

Thật ra tôi cũng không chắc mẹ cậu bé có tới đón nó không, nhưng lúc ấy chỉ biết làm như vậy, bây giờ lại cảm thấy bản thân thật ngốc! Nếu đứa nhỏ bị người ta cố tình bỏ rơi thì làm sao?

Cậu bé nói nó tên là Kim Junsu, thích bóng đá, thích đi xem cá heo biểu diễn, ba mẹ rất yêu thương nó, nghe đến đó tôi lại có chút ghen tị. Tôi nói với nó tôi tên là Kim Jaejoong, thích đọc sách, không thích cũng phải đọc, muốn trở thành một bác sĩ, có một người mẹ rất yêu thương mình, nói đến câu cuối tôi lại cảm thấy chua xót.

“Su Su! Con chạy đi đâu vậy? Làm mẹ lo muốn chết!” Một người phụ nữ và một người đàn ông chạy về phía tôi, gọi tên vật nhỏ trong lòng tôi.

“Mẹ! Ba!” Vật nhỏ trong lòng ngực tôi thấy hai người lập tức chạy ra.

Nhiệm vụ của tôi cũng hoàn thành! Duỗi người, ngáp một cái: Trái đất đúng là không lớn, còn tròn nữa.

“Thật cảm ơn cậu! Không biết phải đền đáp làm sao! Su Su, mau cảm ơn anh đi con! Hôn anh một cái đi!” Người cha ấy nắm lấy tay tôi, cảm kích đến suýt bật khóc.

“Anh Jae Jae, chụt!”

Từ đó về sau, gia đình của Junsu liền bước vào cuộc sống của tôi, à, không, có lẽ là tôi bước vào cuộc sống của họ. Chú di đối xử với tôi rất tốt, biết tôi thuê phòng ở một mình liền bảo tôi đến nhà ở, xem tôi như con trong nhà mà nuôi đến tận năm năm. Ngay cả khi mẹ tôi đột ngột qua đời, cũng là ba mẹ Junsu giúp đỡ tôi lo hậu sự.

Lúc ấy, tôi cảm thấy chỉ còn mỗi mình trên thế gian này, nhưng may mắn lại nhận được sự ấm áp, dịu dàng ấy. Đó là một điều khiến tôi nhớ mãi.

Từ ngày sống trong nhà họ Kim, quan hệ của tôi với cậu bạn nhỏ Junsu cũng càng phát triển.

Đột nhiên một ngày phát hiện, vật nhỏ của chính mình tuy rằng thật ngốc nhưng cũng có người thầm mến nó, hơn nữa đối phương còn là ‘hàng cao cấp’ Park Yuchun. Lúc này tôi cười, nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy chua xót. Cái này là sao? Không phải là muốn khóc chứ? Thật là...

Vật nhỏ, em phải hạnh phúc đấy! Anh đã giao em cho một người rồi. Bây giờ thì nhiệm vụ đã hoàn thành, thật sự hoàn thành rồi. Anh sẽ giúp em để ý tên đàn ông của em! Nếu cậu ta dám đối xử không tốt với em, anh sẽ thiên cậu ta ngay!

Chết tiệt! Thuốc này hết hạn rồi? Bao nhiêu năm chưa ôn lại chuyện cũ vậy mà ngay cả điều thuốc cũng không phối hợp.

“Jaejoong, cậu đang nghĩ cái gì vậy? Tôi đợi cậu cả nửa ngày rồi đó. Mau lên xe đi, tôi đưa cậu về nhà. Một mình cậu đi trên đường, tôi lo lắm đấy.”

“Chết tiệt! Park Yuchun! Âm hồn của cậu còn chưa tiêu tan hả?” Tuy nói như thế, nhưng tôi vẫn mở cửa xe “Coi như cậu có lương tâm, còn biết quan tâm tôi đi một mình.”

“Jaejoong, tôi lo lắng cho người nào xui xẻo bị cậu bắt nạt thôi.” Park Yuchun cười xấu xa.

“Park Yuchun! Cậu xéo cho tôi.”

“Vậy ai lái xe hả?”

5. Chương 4: Đừng Nói Tôi Không Giúp Cậu! (1)

Rầm!

“Ông chủ, cho cậu đấy.” Kim Jaejoong cầm một xấp tài liệu đặt mạnh lên bàn làm việc của viện trưởng, sau đó làm như ‘đại gia’, oai hùng ngồi trên sofa, vẻ mặt đầy đáng ghét.

Park Yuchun nhìn tập tài liệu đen thùi trên bàn, hỏi “Jaejoong? Cái gì vậy?”

“Tài liệu giúp cậu chinh phục cậu bạn nhỏ của tôi! Cậu tính báo đáp tôi thế nào hả?”

Park Yuchun mở trang đầu tiên, một tấm hình trần truồng lộ ra, đương nhiên đây chỉ là hình của một đứa nhỏ mới được một tháng tuổi, tuy nhiên đôi mắt nóng nọc lại có thể xác nhận rõ ràng đứa bé này là ai. Đóng tập tài liệu lại, Park Yuchun cười “Anh Jaejoong, cảm ơn anh. Hôm nay tan ca, tôi sẽ mời anh đi ăn món Âu.”

“Anh? Đúng là chịu không nổi mà! Đây, thu lại nụ cười quyến rũ đó đi. Giữ lại cho cậu nhóc của nhà tôi là được rồi, tôi đây cũng không thấy hiếm lạ đâu! Không cần cảm ơn, nếu cảm ơn tôi rồi, sao tôi dám lấy tiền của cậu. Chuyện từ nhỏ đến lớn của Junsu tôi đều viết trong đó đấy, cậu xem thử đi.” Kim Jaejoong một bộ nữ vương vênh váo với viện trưởng Park.

“Nhưng mà... Jaejoong, em ấy liệu có ý gì với tôi không? Sẽ không phải là từ một phía chứ?” Vấn đề này mới quan trọng.

“Không đâu! Thằng nhóc nhà tôi cũng tới kỳ phát xuân rồi. Ánh mắt nó nhìn cậu... À, tự nghĩ đi, chuyện tình cảm của cậu Park còn cần tôi phân tích sao?”

“Hi hi, nhưng ba mẹ Junsu thì sao? Họ đồng ý cho cậu bạn nhỏ ở cùng một người đàn ông khác à?” Vấn đề này lại càng quan trọng.

“Không sao đâu, dì Kim vốn muốn đem Junsu bán cho tôi rồi, nói nó ở cùng con gái thế nào cũng bị lừa, nên tìm lấy một thằng con trai gả đi thì tốt hơn, tôi chính là ứng cử viên số một đấy!”

“Kim Jaejoong! Không phải cậu nói chỉ là anh em với em ấy sao? Cậu vẫn có ý đồ hả?” Park Yuchun lại rơi vào trạng thái cảnh báo gấp.

“Cậu có vấn đề hả? Tôi mà có ý đồ thì giúp cậu làm gì? Cậu không cần phải không? Bỏ đi! Tôi đem đi đốt. Vật nhỏ nhà tôi cậu cũng đừng hòng đụng vào! Hừ.” Kim Jaejoong đứng dậy muốn lấy tập tài liệu kia lại.

“Không, không, không... Cho tôi rồi chính là của tôi! Có chết cũng đừng nghĩ đến chuyện lấy về!” Xem tài liệu mới biết được về cậu bạn nhỏ.

“Hừ, siêng năng ‘học bài’ đi! Nếu thất bại thì đừng có nói tôi đây không giúp đấy! Còn có, tôi đã nói là không được tổn thương nó. Nếu không... tôi nói được thì sẽ làm được đấy.” Kim Jaejoong đi về phía cánh cửa, nói xong thì đóng cửa bước đi.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không tổn thương em ấy đâu.”

Park Yuchun mở tập tài liệu ra. Vật nhỏ thật đáng yêu! Hóa ra hồi nhỏ mộng đã vẽ như vậy. Ha ha. Hồi bốn tuổi, ở nhà trẻ Dongbang thì quen được bạn tốt, tên là Lee Hyuk Jae. Hyuk Jae? Nghe quen quen? Năm tuổi, lúc ra ngoài chơi, đi lạc thì được Kim Jaejoong đưa về, từ đó liền dính lấy anh Jae Jae. Đến trường, về nhà đều phải bobo một cái. Kim Jaejoong! Cậu cố ý hả? Bảy tuổi học tiểu học, cùng lớp với Lee Hyuk Jae, sau đó quen bạn thân Lee Dong Hae. Mười ba tuổi, khó khăn lắm mới vào được trường cấp hai, nguyên nhân khó vào là do vấn đề thành tích học tập quá thấp. Thời gian rảnh sẽ đi đá banh với Hyuk Jae và Dong Hae. Ước mơ là có một ngày được nhìn thấy thần tượng của mình – Henry.

Hyuk Jae? Thật sự rất quen tai. A! Là thằng nhóc đá vào mộng vật nhỏ của mình? Chờ đó, ông xã sẽ trả thù cho em.

Mười bảy tuổi cũng là hiện tại, đang là một cậu học sinh cấp ba (Lớp 10) sống trong một căn nhà bình thường. Nhưng sao lại trễ một năm nhỉ? A, lưu ban một năm? Nguyên nhân thành tích học tập có vấn đề. May là vẫn cùng lớp với Lee Hyuk Jae. Không phải ở lại một năm sao? Sao có thể học cùng lớp nhỉ? Cái gì? Lee Hyuk Jae cũng ở lại một năm? À, là do đầu tháng ba bị té, bị gãy chân, nên tạm nghỉ một năm.

Đọc đến đây, Park Yuchun thật sự bị choáng rồi.

Thành tích học tập học kỳ qua. Kim Jaejoong, cái này mà cũng viết vào được hả? Tiểu đệ bội phục đây.

Ngữ văn: 70

Toán học: 29

Tiếng Anh: 16

Lịch Sử: 61

Địa Lý: 54

Chính Trị: 42

Sinh Học: 69

Vật Lý: 44

Hóa Học: 38

Thể Dục: 95

Âm Nhạc: 90

Mỹ Thuật: 60

Thành tích thế này thì đúng thật là... Còn đây là cái gì? Ở cuối có một hàng chữ nhỏ. Do thành tích quá kém, nên về nhà bị mẹ đánh đòn đến mông cũng nở hoa. Kim Jaejoong nói hộ với mẹ Kim suốt nhưng cũng không hiệu quả. Cuối cùng bác sĩ Kim phải khám chữa bệnh cho Kim Junsu, cậu nhóc dĩ nhiên phải nằm sấp trên giường ba ngày.

Hừ, dĩ cũng thật là, học không tốt thì từ từ dạy, sao lại đánh thế? Cũng đâu có đáng bị đánh đâu, ít nhất điểm thể dục với âm nhạc rất tốt mà! Trẻ con thì phải kiên nhẫn dạy chứ.

Yên tâm đi! Từ nay có cháu ở đây, thành tích của vật nhỏ nhà chúng ta nhất định sẽ lên như điều gặp gió, Junsu sẽ đứng trong ba vị trí đầu. Mẹ vợ! Hãy tin tưởng con! Junsu, tin tưởng chồng Park của em.

Hôn lên tấm ảnh cuối cùng, Park Yuchun đóng tập tài liệu lại. Cậu bạn nhỏ, anh đến đây!

...

“Viện trưởng, tôi nói này, tài liệu tôi đưa cậu lâu vậy, sao cậu không có hành động gì hết thế? Nếu nói về điển hình thất bại, cậu sẽ rất thành công đấy!” Bác sĩ Kim rảnh rồi thế sao? Không có việc gì lại chạy đến văn phòng viện trưởng.

“Tôi còn chưa nghĩ ra cách gì hết. Cậu cũng bảo Su Su rất đơn thuần mà, tôi sợ dọa em ấy thôi.”

“Không thể nào, cậu là Park Yuchun mà, chạm đến vật nhỏ nhà tôi thì biến thành con bê à?”

“Bác sĩ Kim, sau này làm ơn đừng nói vật nhỏ nhà cậu! Bây giờ là vật nhỏ nhà Park Yuchun tôi. Hơn nữa trước kia đều là người ta bám lấy tôi. Tôi rất ít khi theo đuổi người khác.” Viện trưởng Park có vẻ rất để ý đến từ ngữ xưng hô.

“Cậu giỏi lắm! Còn biết cách ngụy biện nữa. Park Yuchun đừng để tôi coi thường cậu. Tên nhà giàu không biết xấu hổ. Tôi cứ nói nhà tôi đấy. Hơn nữa, cho dù không phải nhà tôi, thì cũng chẳng phải nhà cậu. Không biết chừng là nhà ai đó.”

“Tôi... Cậu...”

Reng reng, điện thoại vang lên.

“Ai đó? Nói đi.” Viện trưởng Park có chút không kiên nhẫn.

“Không phải của mình sao?” Hóa ra không phải điện thoại của viện trưởng Park, mà là của bác sĩ Kim.

Này, ánh mắt của cậu là sao? Khinh thường tôi hả?

“Cái gì? Sao lại thế? Anh biết rồi! Ở đó chờ anh đấy! Không được động đây lung tung, biết chưa?” Về mặt bác sĩ Kim trở nên lo lắng.

Viện trưởng Park nhếch lông mày “Chuyện gì vậy?”

Bác sĩ Kim nhíu mày, cúp điện thoại.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Park Yuchun! Mặc áo khoác vào đi. Cơ hội của cậu đến rồi đấy! Vừa đi vừa nói chuyện, mang theo hộp y tế nữa.” Bác sĩ Kim tông cửa xông ra.

“Này! Jae... Jaejoong... Chờ tôi chút.”

“Jaejoong, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bây giờ đi đâu?” Hai người sốt ruột leo lên xe, viện trưởng lại không biết phải đi đâu.

“Đến sân vận động của học sinh! Hôm nay Junsu có trận đấu, bị thương rồi. Park Yuchun! Đây chính là cơ hội tốt cho cậu!”

“Bị... bị thương? Vậy vừa rồi là Su Su gọi?” Tay cầm chìa khóa xe của Park Yuchun trở nên run rẩy.

“Không, là Hyuk Jae! Mau lái xe đi! Thất thần ở đây làm gì? Bánh có nhân rụng từ trên trời xuống đấy! Lại còn là nhân Junsu nữa, còn không mau lái nhanh qua đó. Đồ ngốc, cậu từ núi nào xuống vậy?”

Park Yuchun lập tức khởi động xe, lái như bay.

“Park Yuchun! Cậu điên rồi à? Đền đồ đấy!” Bác sĩ Kim hét lên “Cậu không muốn sống nhưng tôi còn muốn sống đấy! Tôi còn chưa được đến Đại Kim Quy đâu” (một địa danh của TQ)

“Chưa đến thì sau này còn nhiều thời gian đến mà! Su Su đang bị thương! Em ấy chờ tôi đến cứu đấy!” Phải nhanh lên! Còn phải nhanh nữa!

“Hừ! Ai nói chờ cậu cứu! Rõ ràng là gọi cho tôi mà, là chờ tôi! Chờ tôi đến cứu! Cậu đừng có tự nhận!” Kim Jaejoong khinh thường nhìn viện trưởng Park, nhưng trong lòng thật ra lại vui mừng: Như vậy cũng

chứng minh cậu ta quan tâm Junsu, hi vọng không phải hai, ba ngày lại đổi hướng. Không phải chỉ là cảm giác mới mẻ, hứng thú tạm thời.

Đường đi vốn phải mất nửa tiếng, nhưng viện trưởng Park đã lập kỷ lục với mười phút! Lộ trình tuy rất thuận lợi, nhưng chắc mai giấy phạt sẽ bay đầy trời.

Trong phòng nghỉ của sân vận động.

“Hyuk Jae! Chân tớ đau quá!”

“Junsu! Cánh tay tớ cũng đau lắm rồi! Cậu đừng kéo tay tớ nữa được không? Tay cậu nặng lắm đó.”

Cậu nhóc ngồi trên sofa của phòng nghỉ, cứ kêu mãi, hiển nhiên là trong lòng khó chịu rồi.

“Hyuk Jae... cởi giày cho tớ đi, chắc chân sưng lên rồi, đi giày tớ khó chịu lắm.”

“Không được! Vừa nãy anh Jaejoong nói không được tùy tiện động! Chờ anh ấy đến rồi tính.” Cậu nhóc này không hổ là bạn tốt của Kim Junsu.

“Tớ không muốn! Tớ đau lắm! Tớ muốn cởi giày ra! Mau cởi cho tớ đi!” Nước mắt cậu bạn nhỏ liền lăn chã rơi xuống.

“Không được! Anh Jaejoong nói không cho động mà! Nếu cậu đau thì cần tớ đi... A! Junsu, cậu cần thật hả?”

“Ô ô ô... Oa... Mẹ ơi, con đau quá! Ba ơi, Su Su của ba sắp chết rồi! Anh Jae Jae, Su Su nhớ anh lắm! Chú Park... chú Park...” Ngay lúc cậu bạn nhỏ định kêu hét tất cả những người mình nghĩ đến thì ‘rầm’ một tiếng, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra “Su Su!”

Ông trời ơi, ông nghe được tiếng con cầu nguyện sao? Con tưởng ông ngủ quên ở đâu rồi “Chú... Park... Ô ô ô...” Cậu bạn nhỏ thấy người quen đến lại càng khóc thảm hơn, giờ hai cánh tay mồm mồm, muốn viện trưởng Park ôm. Viện trưởng Park bước nhanh đến trước mặt cậu nhóc, mặc kệ những người trước mắt, kéo đứa nhỏ vào trong ngực mình, miệng không ngừng nói an ủi cậu bé, người không biết lại tưởng viện trưởng Park nói nhảm “Được rồi... Bảo bố không khóc! Anh Yuchun đến đây rồi, không sợ, không sợ!” Vuốt ve lưng cậu bé. Cũng chỉ toàn thịt thôi, có vẻ rất chắc, ôm lại rất vừa vặn.

Nghे thấy lời an ủi, hai tay cậu bạn nhỏ cào lên lưng viện trưởng Park, giống như tìm kiếm chút cảm giác an toàn.

Ngay lúc hai người đang ‘âu yếm’ nhau, thì một giọng nói vô duyên chen vào “Junsu, anh... anh Jaejoong nói... không được lộn xộn.”

“Cậu biến đi!” Con thỏ lúc nóng nảy còn muốn cắn người, hướng chỉ Kim Junsu.

Kim Jaejoong dựa lên cánh cửa phòng nghỉ, nhếch mày nhìn tình trạng trong phòng. Đại tình thánh, quả nhiên không cần người khác dạy, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã làm người ta kinh ngạc rồi. Kim Jaejoong nhìn qua Lee Hyuk Jae, nháy mắt: Lại đây, còn muốn ăn chửi thêm à?

“Anh Jaejoong, anh tới rồi?”

Bây giờ mới thấy anh mày sao? Đứng nửa ngày rồi đó. Nghe thấy Lee Hyuk Jae gọi anh Jaejoong, hai người đang ngọt ngào mới chịu giữ ý tứ.

“Khụ khụ... À... Su Su~ Để anh xem chân của em, xem có bị thương nặng không?” Lúc này viện trưởng Park mới thả cậu nhóc ra.

Ha ha, đại tình thánh Park, không phải mới gọi người ta là ‘bảo bối’ sao? Bây giờ biết ngại rồi à? Kim Jaejoong cầm hộp y tế trong tay, nghĩ thầm, sau đó nhìn về phía viện trưởng Park.

Viện trưởng Park ngồi xổm xuống, đặt cái chân bị thương của cậu nhỏ lên đùi mình, nhẹ nhàng cởi giày của cậu bé ra.

“Chú ơi! Anh Jaejoong nói không được động đây.” Lee Hyuk Jae đứng là đứa nhỏ cùng Kim Junsu lớn lên, ngay cả tư duy cũng khác người như nhau.

“Không sao, tôi cũng là bác sĩ, là đồng nghiệp của Jaejoong.” Động phải đứa nhỏ ngốc nghếch thế này, Park Yuchun chỉ có thể cẩn thận giải thích, động tác trên tay cũng không dừng lại. Ai ngờ bảo bối nhà hắn lại rút chân về “Chú Park... cháu... cháu tự cởi... Nãy mới đá banh xong... có... có chút mùi...” Càng về sau cậu nhóc càng nói nhỏ dần. Nếu Park Yuchun không dừng thẳng lỗ tai lên, chắc sẽ không nghe được.

“Vật nhỏ! Em muốn chọc giận anh hả? Đã bị thương thế rồi còn bận tâm mấy chuyện đó! Sợ anh nghĩ thấy mùi chứ không sợ anh đau lòng à?” Túm cái chân lại, tháo giày thể thao ra, vớ cũng được ném xuống mặt đất: Sao sừng thành thế này? Vật nhỏ đá banh đến không muốn sống sao? Đã bị thương thành thế này, còn sợ mấy chuyện vặt vãnh đó.

Nhìn cái chân bị thương của Kim Junsu, Kim Jaejoong vội vàng cầm hộp y tế tới “Su Su, rốt cuộc bị thương thế nào?”

Trước kia Kim Junsu đá banh cũng thường bị thương, nhưng lần này hình như nghiêm trọng hơn nhiều, bị trật chân không nhẹ.

Park Yuchun chăm chú kiểm tra chân của cậu bạn nhỏ, xem ra không bị gãy xương “Jaejoong, tôi thấy em ấy bị bong gân rồi, nhưng vẫn nên kiểm tra lại, bây giờ đưa em ấy đến bệnh viện đã.”

Kim Jaejoong vừa bôi thuốc giảm đau lên chỗ bị thương của Kim Junsu vừa dặn dò Lee Hyuk Jae “Hyuk Jae, em dọn đồ cho Junsu đi, anh đưa nó đến bệnh viện, đừng gọi cho chú dì, mất công chú dì lại lo lắng, em cũng về nhà đi.”

“Em cũng đi, em có thể giúp anh chăm sóc Junsu.”

“Không cần đâu, em về muộn sẽ làm ba mẹ lo lắng đấy.” Một tay bác sĩ Kim cầm hộp y tế, một tay xách ba lô của Kim Junsu, còn viện trưởng Park đương nhiên là chịu trách nhiệm bế cậu bạn nhỏ ra xe, đưa đến bệnh viện rồi.

6. Chương 5: Đừng Nói Tôi Không Giúp Cậu! (2)

“Jaejoong, cậu lái xe đi, tôi ôm em ấy, nếu không giữa đường xóc nảy, tôi sợ chân em ấy lại càng đau.”

“Ừ, biết rồi.” Tài xế Kim trầm nghĩ: Nhìn xem, tôi đã tạo cơ hội cho cậu, sao cậu cứ làm phiền tôi để nói chuyện yêu đương vậy? Chờ tôi đến Đại Kim Quy, xem tôi xử cậu sao!

Viện trưởng Park bế bảo bối của hắn đặt vào chỗ ngồi phía sau xe, động tác nhẹ nhàng như nâng báu vật, sau đó hắn cũng bước vào, thấy đã ngồi vững, liền đưa tay ôm lấy cậu bạn nhỏ.

“Chú Park, cháu... có thể tự ngồi... không cần... không cần chú...” Cậu bạn nhỏ vừa nãy được viện trưởng Park bế, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng lên, hoàn toàn quên mất phải gào khóc lên khi thấy chú Park thân mến chủ động đến ôm mình.

“Tự ngồi cái gì? Cậu bạn nhỏ Kim Junsu! Bây giờ em là bệnh nhân, anh là bác sĩ, anh đương nhiên phải có nghĩa vụ chăm sóc em.” Park Yuchun có chút tức giận, vừa ôm vật nhỏ đặt lên đùi, vừa quở trách.

Bác sĩ Kim đang khởi động xe, nhìn qua kính chiếu hậu, trừng ông chủ của y: Bệnh nhân? Bác sĩ? Đừng có nói như thế chứ? Có bệnh nhân nào ngồi trên đùi bác sĩ để khám bệnh không?

“Em nhìn xem, khóc đến mặt đỏ lên rồi, có biết anh... a... ba mẹ em sẽ lo lắng không? Sao em có thể làm người lớn bận tâm như thế chứ?” Tuy là trách cứ, nhưng giọng nói của Park Yuchun vẫn rất dịu dàng.

“Cháu... cháu... vì Hyun Hae... ngáng chân cháu... cháu... mới ngã... cháu... cháu... xin lỗi...” Vật nhỏ trong lòng Park Yuchun cúi đầu, nghiêm túc giải thích.

Kim Jaejoong nghĩ: Ba mẹ sẽ lo lắng. Park Yuchun! Chỉ là tôi không muốn vạch trần cậu thôi! Cậu là ba mẹ nó sao? Sao có thể trách thằng bé nhà chúng tôi chứ? Su Su, em cũng thật là, nghe cậu ta nói thế, sao em không nói lại? Em là đứa nhỏ nhà cậu ta à? Em họ Kim hay họ Park?

“Ngẩng đầu lên đi. Anh không có mắng em, chỉ đau lòng thôi, em biết lúc anh nghe em bị thương, anh đã lo lắng thế nào không? Lần sau không được thế nữa.” Viện trưởng Park không ngại bẩn mà đưa tay lau nước mắt nước mũi trên mặt bảo bối.

“Sẽ không đâu! Sẽ không có chuyện đó nữa ạ! Cháu sẽ không bao giờ khiến anh Jae Jae lo lắng nữa.” Đầu của cậu nhóc lắc liên tục.

Kim Jaejoong: Đúng là đứa nhỏ nhà mình, còn biết không để anh lo lắng nữa. Park Yuchun, bây giờ tâm trạng sao hả? Ha ha.

Park Yuchun thiếu chút nữa là ngất xỉu, không ngờ hắn đã nói như thế, vậy mà đợi thật lâu, vật nhỏ này lại bảo không để Kim Jaejoong lo lắng nữa. Thế còn hắn? Còn hắn thì sao?

“Chuyện đó... cháu hứa... sau này cũng không làm chú Park... lo lắng nữa... Chú Park, chú còn giận Su Su sao?” Đôi mắt nóng nực đỏ bừng nhìn ánh mắt giận dữ của Park Yuchun.

Đứa nhỏ này, ai kêu nó ngốc chứ? Nói ra được lời này đương nhiên viện trưởng Park nào dám giận nữa. Trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp thôi.

Kim Jaejoong: Kim Junsu! Em đúng là thằng nhóc không có tiền đồ! Mới đánh chưa được hai phút đã xoa rồi.

“Được rồi. Bảo bối, không cần nói nữa! Anh Yuchun không giận, bây giờ ngủ một chút đi, lát nữa sẽ đến nơi.”

Kim Jaejoong: Viện trưởng! Ngài đừng làm tôi mắc ối chứ.

Lúc bác sĩ Kim lái xe vào bãi đỗ ở bệnh viện, cậu bạn nhỏ đã dựa vào người viện trưởng Park ngủ mất tiêu rồi.

Muốn gọi cậu nhóc dậy, nhưng lại không nỡ, viện trưởng Park cứ ôm như vậy, nhìn cậu nhóc ngoan ngoan ngủ. Bây giờ hắn thật muốn hôn thằng bé một cái.

“Khụ khụ... Su Su a! Dậy thôi! Chúng ta tới rồi.” Kim Jaejoong thấy viện trưởng Park đang có ý xấu, liền lên tiếng. Xem ra y phải chú ý nhiều rồi.

“Ừm~ không muốn~” Kim Junsu cọ cọ lên ‘cái giường’ thoải mái. Cảm giác hơi thở nóng phả vào lỗ tai mình, cơ thể cậu nhóc thì không ngừng ma sát vào cơ thể hắn, Park Yuchun thật sự sắp chịu không nổi rồi, lúc này hắn mới chịu đánh thức đứa nhỏ “Bảo bối ~ Su Su ~ Cậu nhóc ngoan, dậy thôi! Chúng ta chữa cái chân, rồi anh lại ôm em ngủ. Mau dậy đi, ngoan nào!”

“Này! Park Yuchun! Cậu còn muốn cho người ta sống không hả? Su Su! Dậy mau, xuống xe ngay cho anh.” Bác sĩ Kim thật sự không chịu nổi hai người này rồi, tự mình đi lay thăng nhóc dậy. Nhưng kêu cả nửa ngày, Kim Junsu mới chịu khôi phục ý thức, Park Yuchun liền bế cậu nhóc vào cửa bệnh viện.

Các y tá thấy thế lại túm tụm bàn tán “Nhìn kia! Đó không phải là viện trưởng sao?”

“Không thể nào? Đứa nhỏ viện trưởng bế là ai vậy? Không phải con của viện trưởng chứ? A... viện trưởng của tôi!”

“Cô bị sao vậy? Viện trưởng làm sao mà có con lớn thế được?”

Một y tá nam xen vào “Tôi thấy chắc là vợ của viện trưởng đấy.”

Bỗng các cô y tá im bật, sau đó lại đồng thanh nói “Biến đi!”

Ngay lúc mọi người còn thì thầm to nhỏ thì viện trưởng Park và bác sĩ Kim đã đem đứa nhỏ đến văn phòng viện trưởng rồi. Viện trưởng Park đặt đứa nhỏ lên chiếc giường lớn trong phòng làm việc, tháo nốt chiếc giày còn lại, đắp chăn cho cậu bạn nhỏ, sờ sờ khuôn mặt của Kim Junsu “Bảo bối, lát nữa có thể sẽ hơi đau, em cố chịu một chút, anh hứa chỉ một lúc sẽ qua thôi.”

Vật nhỏ ngoan ngoãn gật đầu “Nhưng... chú Park...để cháu ngồi trên ghế đi, cơ thể cháu toàn mồ hôi, bây giờ người cũng hơi quá, giường chú sạch vậy, cháu sẽ làm dơ mất.” Kim Junsu xoắn góc áo của mình, ngượng ngùng nói.

“Anh đâu chê em bẩn! Đừng nghĩ lung tung nữa, anh đi lấy thuốc, ngoan ngoãn nằm đây đi.” Giọng điệu Park Yuchun như ra lệnh, nhưng thật ra là xuất phát từ cưng chiều trong đáy lòng.

“Vậy... vậy đợi cháu khỏe lên... cháu giặt chăn nệm cho chú nha.” Cậu nhóc vẫn không hết ngại ngùng, nói.

Viện trưởng Park nghĩ thầm: Để em rót nước cho anh, anh còn không nở, huống chi để em giặt chăn nệm. Lúc đó chắc tim anh vỡ mất.

Xoa đầu vật nhỏ, Park Yuchun liền đứng dậy, đi lấy thuốc mỡ và băng gạc. Thừa lúc Park Yuchun đi lấy dụng cụ, bác sĩ Kim mới đến bên cạnh Kim Junsu “Su Su, chân còn đau không? Anh đau lòng lắm đấy, em còn không quan tâm mà đá banh như vậy, anh sẽ méc với mẹ em đó, cho đi mắng em một trận, để em nhớ đời.”

“Anh Jae Jae~ Em biết anh là người thương em nhất mà, anh đừng nói với mẹ! Nếu không em sẽ bị mẹ mắng chết đó! Anh~ Anh cũng không muốn thấy bộ dạng thảm thương của em mà.” Vật nhỏ liền nhõm nhõm với Kim Jaejoong.

“Haiz, ai bảo anh lúc nào cũng bại trong tay em chứ. Mà Su Su, em cảm thấy chú Park của em thế nào?”

“Chú Park? Ừm...” Kim Junsu tự hỏi bản thân, một lúc mới lên tiếng “Chú Park là người tốt, đẹp trai, tốt bụng, làm cho người ta thấy ấm áp... Nói chung là tốt lắm ạ. Ha ha.” Nói xong, mặt Kim Junsu bắt gặp ánh sáng.

Kim Jaejoong nghĩ trong lòng: Đẹp trai? Cũng coi như dễ nhìn. Tốt bụng? Cái này là giả nhân giả nghĩa. Cảm giác ấm áp? Cái này là tên đó có mưu đồ quỷ rối em đấy. Nhìn xem, biểu tình thẹn thùng của Junsu, đúng là đến thời kỳ phát xuân rồi. Chỉ cần mình kích động thêm. Park Yuchun! Cậu phải thưởng thêm tiền cho tôi đấy.

“Đúng vậy! Chú Park của em cũng là người không tệ. Nhưng mà... nhưng... khụ! Thôi anh không nói đâu.” Park Yuchun! Tôi không thể dối lòng được.

“Nhưng gì ạ? Anh Jae Jae, nói cho em biết đi! Nói cho em đi mà~~” Kim Jaejoong nói lấp lửng kiểu này, khiến cho cậu nhóc sốt ruột đến mặt đều đỏ bừng lên.

“Em muốn biết thật à?” Bác sĩ Kim nhếch lông mày, vật nhỏ gạt đầu “Park Yuchun vốn không tệ, chỉ là rất hay trêu ghẹo con gái, cậu ta có rất nhiều người theo đuổi. Ngoại trừ mấy cô gái chưa chồng, còn cả mấy cô vợ trẻ của người khác nữa. Nói chung họ toàn là mỹ nữ cả. Haiz, Su Su cũng thấy mà, đôi mắt đào hoa đó, ai mà không đổ được.” Không phải em cũng thế sao? Vật nhỏ!

“A, hóa ra là vậy... Ha ha.” Mặt cậu nhóc lập tức giảm xuống vài độ, cúi đầu, đau lòng: Hóa ra chú Park là người như vậy. Có nhiều người thích chú ấy vậy, nhất định là chú ấy có người yêu rồi. Vậy sao còn đối tốt với mình? Còn gọi mình là bảo bối? Hừ! Chú Park là người xấu! Cứ đi nháy mắt quyến rũ người khác!

Kim Jaejoong nghĩ: Mục đích đạt được rồi! Có trò hay xem đây! Tục ngữ nói, yêu mà quá thuận lợi sẽ không bền được, tôi đang giúp hai người tạo ra biến cố mới có thể nhanh đến bên nhau đấy.

“Jaejoong, hai người đang nói gì thế?” Đúng lúc này, viện trưởng Park đem dụng cụ y tế đã chuẩn bị đầy đủ vào.

“Không có gì. Cậu mau kiểm tra chân cho Su Su đi, nó sưng lên quá. Tôi phải đi làm việc đây. Su Su, phải nghe lời đấy.” Bác sĩ Kim làm như không có gì xảy ra, rời khỏi văn phòng viện trưởng.

“Nào, bảo bối, bây giờ chúng ta lau chân trước, sau đó bôi thuốc.” Viện trưởng Park lấy một cái khăn ẩm, đi đến bên chân cậu bạn nhỏ, cẩn thận lau “Em xem, sưng thế này, may là không gãy xương, nếu mà gãy sẽ phiền lắm đó. Sau này phải chú ý, có vui đến cỡ nào cũng không được làm mình bị thương!” Cầm tuýp thuốc mỡ, thoa nhẹ lên chỗ sưng, sau đó lấy băng gạc quấn lại.

Suốt quá trình bôi thuốc, cậu bạn nhỏ Kim Junsu còn không thèm ngẩng đầu lên, đừng nói là nhìn viện trưởng Park: Chú Park, cần gì tốt với cháu vậy? Có phải ai chú cũng đối tốt thế không? Chắc là vậy rồi. Như vậy mới có nhiều người thích chứ. Nghĩ đến chú Park của mình sẽ dịu dàng khám bệnh cho mấy cô gái

khác, Kim Junsu lại cảm thấy khó chịu, hốc mắt ngày càng cay “Anh Jae Jae đâu ạ?” Vật nhỏ cúi đầu hỏi.

“Jaejoong đi kiểm tra rồi! Lát nữa sẽ quay lại.” Đã tan ca rồi, có gì mà kiểm tra. Ha ha

“Cháu muốn về nhà, muốn anh Jae Jae đưa cháu về nhà, hoặc kêu Hyuk Jae tới đón cháu cũng được.” Cậu bạn nhỏ bắt đầu kiểm điện thoại của mình.

“Em cứ nghỉ ngơi ở đây chút đi, vừa nãy trên xe không phải vẫn còn muốn ngủ sao? Ngủ thêm một lúc, tỉnh dậy, anh đưa em về.” Viện trưởng Park cũng không để ý tâm tình của cậu nhóc, tiếp tục dọn dụng cụ.

“Không muốn. Cháu phải về nhà! Bây giờ phải về ngay! Anh Jae Jae đâu rồi? Cháu muốn về nhà.” Vật nhỏ cố nhịn không cho nước mắt rơi xuống, tuy bình thường cậu nhóc thích khóc là sẽ khóc liền, nhưng lần này Kim Junsu không muốn Park Yuchun xem thường mình.

“Bảo bối? Em sao vậy? Đau lắm à?” Kéo vật nhỏ vào trong ngực, Park Yuchun cảm thấy kỳ quái, không phải lúc này còn tốt sao, nhìn biểu tình này, chắc là đang ầm ức lắm... Bị làm sao vậy?

“Cháu không sao, cháu muốn về, cảm ơn chú Park... cảm ơn chú đã chữa bệnh cho cháu, sau này không phiền chú nữa, về muộn, sẽ bị mẹ mắng mất.”

“Bảo bối, rốt cuộc em sao vậy? Vừa nãy vẫn còn tốt mà... Sao lại nói thế?” Park Yuchun thật sự không hiểu cậu nhóc có ý gì. Sao lại không làm phiền hẳn nữa? Vậy có phải là không muốn gặp lại hẳn không? Đây so với việc bảo hẳn chết đi còn đáng sợ hơn.

“Chú Park, đừng gọi cháu là bảo bối nữa, gọi tên cháu đi, gọi là Kim Junsu hoặc học sinh Kim đều được.” Cậu bạn nhỏ đẩy Park Yuchun ra, cố giữ khoảng cách với hắn.

Không đúng! Nãy rõ ràng còn tốt, nhất định là ai nói gì với bảo bối rồi. Hừ~ Ngoại trừ Kim Jaejoong thì còn ai nữa. Bác sĩ Kim! Cậu đúng là không làm tôi ‘thất vọng’ mà!

Kéo cậu bạn nhỏ vào trong ngực lại, Park Yuchun lên tiếng “Bảo bối, nói cho anh biết, anh Jae Jae của em nói với em cái gì?”

“Đã bảo đừng gọi cháu là bảo bối mà! Gọi tên ấy!” Cậu bạn nhỏ giãy giụa trong ngực viện trưởng.

“Anh không muốn, anh cứ gọi em là bảo bối đây, ngoan nào, bảo bối, mau nói cho anh biết, Jaejoong nói cái gì với em.” Viện trưởng Park xấu tính nói.

“Anh ấy... nói... có rất nhiều cô gái thích chú, họ đều... rất... đẹp.” Cuối cùng cậu nhóc cũng thành thật nói ra, làm cho Park Yuchun cũng hiểu đại khái. Kim Jaejoong! Không giúp tôi thì thôi, còn tìm thêm chuyện! Bảo bối hiểu lầm rồi, tôi sẽ trừ lương cậu cho biết. Ôm vật nhỏ đặt lên đùi, cánh tay ôm chặt cậu nhóc giữ

trong lồng ngực: Anh xem em muốn giấy thế nào! Xem em còn dám không muốn gặp anh nữa không! Em có trốn cũng không được đâu. Hừ!

“Đừng nghe cậu ta nói! Có phải em nghĩ ai anh cũng gọi là bảo bối không?” Viện trưởng cố nén giận, nói.

“Dạ.” Cậu nhóc gật đầu lia lịa, gật đến gần mười cái, làm cho mặt viện trưởng Park càng lúc càng đen đi. Đứa nhỏ này thật là...

“Haiz, em đúng là một thằng nhóc đơn thuần, anh Jae Jae của em nói gì em đều tin, còn anh nói cái gì em cũng không tin sao?”

Học sinh Kim Junsu quay mặt đi, không nhìn hấn.

“Vật nhỏ, không phải ai anh cũng đối tốt vậy đâu! Em phải tin anh, thật sự có rất nhiều người thích anh, nhưng anh không thích mấy người đó! Nhiều năm qua anh chưa quen ai cả, em nói xem, có phải anh tội nghiệp lắm không?”

“Hừ~ Có nhiều người thích chú vậy, chú còn thấy chưa đủ sao?” Vật nhỏ bĩu môi, mắt nhìn viện trưởng, suy nghĩ.

“Chưa đủ! Bởi vì người anh thích chưa có nói thích anh.” Viện trưởng Park kéo đầu Kim Junsu dựa vào hông vai mình.

“Nhưng chú có người thích rồi. Cho nên sau này càng không thể gọi cháu là bảo bối được. Chú không sợ người đó càng không thích chú sao?” Chú thích người khác rồi, sao lại đối tốt với cháu chứ? “Chú Park... có phải chú... xem cháu là trẻ con không? Vì vậy chú mới đối tốt với cháu?” Vật nhỏ dựa vào ngực Park Yuchun, sợ hãi hỏi.

“Bảo bối, anh hỏi em, khi Jaejoong nói có rất nhiều người thích anh, em có cảm giác gì?”

“Dạ? Ừm... Cháu... cháu thấy buồn... nghĩ đến chú Park cũng đối tốt với người khác như cháu, cháu thấy khó chịu lắm! Không muốn... chú đối tốt với người khác như vậy... Cháu... cháu... là đứa nhỏ xấu... Ô ô ô...”

“Không sao, không sao, đừng khóc! Anh Yuchun mới là người xấu! Bảo bối, em có thích anh không?”

“Dạ, thích.” Cậu nhóc cúi đầu thấp đến nỗi không thể thấp hơn được nữa.

“Vậy anh làm bạn trai của em có được không?” Park Yuchun nâng mặt Kim Junsu lên, để cậu nhóc đối mặt với mình.

“Có... có...lợi gì không?” Học sinh Kim Junsu lâu lâu mới khôn được một lần.

“Đương nhiên là có rồi! Nếu anh là bạn trai của em, anh có thể cưng chiều em, yêu thương em gấp trăm lần so với bây giờ.”

“Vậy có thể giúp cháu rời xa ba mẹ không?”

“Hả?”

“Không được ạ? Vậy cháu không cần chú đâu.” Vật nhỏ thất vọng, bĩu môi.

“Được, đương nhiên là được rồi. Chẳng những rời xa ba mẹ, còn có thể dạy học cho em, làm bài tập hộ em.”

Park Yuchun ngẫm trong lòng: Vật nhỏ thật khó dụ mà! Không hiểu trong đầu nghĩ cái gì nữa? Ba mẹ vợ! Con xin lỗi! Ba mẹ vẫn nên mở lòng đi, lúc tụi con về đừng đánh là được rồi.

“Vậy... chú có nấu ăn được không?” Nghe câu trả lời của Park Yuchun, Kim Junsu đặc ý ngẩng đầu lên.

“A...” Nấu cơm ư? Không đâu.

“Không nấu được ạ? Anh Jae Jae nấu ăn rất ngon, cháu muốn anh Jae Jae làm bạn trai cơ.”

“Nhà anh có mấy đầu bếp, để họ làm có được không? Nếu bảo bối thích anh nấu, anh sẽ đi học.”

“Chụt! Chú Park nói là phải giữ lời đấy.” Vật nhỏ cảm thấy hấn có thành ý, lập tức rộng lượng hôn vào mặt Park Yuchun. Trong nháy mắt, viện trưởng Park liền hóa đá.

“Bảo bối, bảo bối của anh. Em biết anh vui thế nào không? Bảo bối của anh...” Kéo bảo bối ôm chặt vào trong lòng ngực, hít sâu mùi trên người Kim Junsu, mùi mồ hôi xen lẫn ngọt ngào.

Bác sĩ Kim đứng ở ngoài cửa, chịu không nổi mới lên tiếng “Su Su, em thế nào rồi?”

“Kim Jaejoong! Cậu nên sửa tật xấu không gõ cửa trước khi vào phòng đi.” Quấy rầy chuyện tốt của người khác sẽ bị sét đánh chết đấy.

Bác sĩ Kim khinh thường nhìn: Không sửa đấy! Cho cậu tức chết.

“Su Su, anh đưa em về nhà!” Vòng qua Park Yuchun, Kim Jaejoong ôm lấy cậu bạn nhỏ.

“Anh~ Em có thể qua chỗ anh không? Em... không muốn về nhà... sẽ bị mẹ mắng đó.” Kim Junsu biết về nhà sẽ nhận hậu quả gì, mẹ mà bắt đầu thì ba với anh Jae Jae cũng không ngăn được.

“Nhưng sớm muộn dì cũng biết! Em giấu không được lâu đâu, cậu bạn nhỏ Kim Junsu!”

“Em mặc kệ! Em không về nhà đâu! Anh Jae Jae, anh phải thương em chứ. Không lẽ anh nhìn em nhảy vào hố lửa.” Ánh mắt cậu nhóc đầy ai oán, không biết đã đem cái nhà mình thành cái gì.

“Jaejoong, hay để Junsu ở nhà tôi vài ngày đi.”

Hai người nhìn nhau, trao đổi:

Bác sĩ Kim: Cậu nghĩ tôi với Junsu dốt lắm à? Mang về nhà thì nhảy vô hố lửa, còn mang qua nhà cậu không phải vô chuồng sói sao? Đừng có giả bộ hiền lành.

Viện trưởng Park: Tôi có ý gì đâu.

Bác sĩ Kim: Hứ! Lời này Su Su cũng không tin được! Cậu nghĩ tôi mù à?

“Su Su, lại đây! Anh bế em về nhà anh. Trước mắt sẽ không nói với dì, hôm nay em cũng mệt rồi, ngủ một giấc đã.” Nói xong liền bế cậu bạn nhỏ lên. Haiz, tuy giờ đã là của người ta rồi.

“Jaejoong, tôi đưa hai người về.”

PS: Sao giống em Su tính kể với anh Park quá=))

7. Chương 6: Mùa Xuân Của Kim Junsu

Sau khi Park Yuchun chở hai anh em họ Kim về nhà Kim Jaejoong, lúc về đến nhà hắn thì đã tối rồi. Nhớ lại ngày hôm nay ở cùng cậu bạn nhỏ, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, hắn đã từng yêu rất nhiều người, từng quen rất nhiều cô, nhưng chưa ai cho hắn cảm giác như hôm nay cả. Đây mới là tình yêu chân chính! Mặc dù đối tượng là một đứa nhỏ, mãi không lớn được.

Kim Jaejoong thuê một căn hộ hai phòng không quá lớn, tuy với điều kiện bây giờ của y, có thể ở một nơi tốt hơn, nhưng Kim Jaejoong vẫn luôn tiết kiệm, y cảm thấy như thế này là tốt rồi, dù sao trước đây cũng quen sống khổ, không giống với Kim Junsu lớn lên trong một gia đình yêu thương, càng không giống Park

Yuchun từ khi sinh ra đã ngậm muỗng vàng. Từ nhỏ Kim Jaejoong đã hiểu kiếm tiền vốn rất vất vả, với lại nếu ở trong một căn nhà quá lớn thì cũng sẽ cảm thấy cô đơn.

“Su Su, em nặng quá! Anh công em lên lầu, sắp mệt chết rồi.” Đặt cậu bạn nhỏ xuống ghế sofa, sau đó xoay người đi đóng cửa.

“Anh không được ghét Su Su! Không phải anh nói mập mạp mới thích sao? Anh ghét em à?” Cậu nhóc lại bắt đầu làm nũng.

“Không phải em còn có chú Park sao?” Kim Jaejoong lấy chai nước trong tủ lạnh ra, uống ừng ực, lau miệng, hỏi cậu bé.

Mặt cậu bạn nhỏ lập tức đỏ lên “Nào có. Không có... không có đâu.”

“Ha ha, Su Su không biết khi mình phạm tội mặt liền đỏ lên à?” Kim Jaejoong đi qua, hôn nhẹ lên mặt Kim Junsu “Được rồi, giờ phải gọi điện cho mẹ em đã, nếu không mẹ em sẽ lo đấy.” Kim Jaejoong lấy điện thoại, gọi qua nhà Kim Junsu.

“Alo.” Là giọng của ba Kim.

“Chú à, cháu Jaejoong đây! Di đâu ạ?”

“Di cháu đang xem phim, để chú đi kêu bà ấy.”

“Jaejoong! Là Jaejoong à?”

“Dạ, là cháu! Cháu muốn nói với dì một tiếng, Su Su đang ở nhà cháu, mấy ngày nữa mới về nhà được không dì? Dù sao giờ cũng đang là nghỉ hè.”

“Nó lại chạy đến chỗ cháu hả? Thằng nhỏ thất đức này! Dì đã nói rõ với nó không được quấy rầy cháu rồi, nó được nghỉ, nhưng mai cháu còn phải đi làm mà.”

“Ha ha, không sao đâu ạ! Cháu ở một mình cũng chán. Dì, cho cháu mượn Su Su vài ngày nhé.” Kim Jaejoong làm nũng.

“Tặng cho cháu luôn đó! Dì nói này, cháu cũng trưởng thành rồi! Bao giờ mới rước Junsu nhà dì về? Đến lúc đó ngày nào nó cũng chơi với cháu, đỡ phải mượn đi mượn lại! Phiền quá.”

Điện thoại này loa rất lớn, dù không để loa ngoài, cũng đủ vang to cho người khác nghe, trong lòng Kim Jaejoong biết thằng nhóc Su ú nhất định là nghe thấy, nên càng muốn chọc nó “Dạ, đương nhiên là phải

lấy rồi! Dì không cần lo đâu. Cháu vẫn đang chờ ngày đó mà! Chỉ là muốn đợi Su Su lớn thêm chút nữa thôi.” Kim Jaejoong cố nhịn cười.

“Jaejoong, cháu nói đấy! Đến lúc đó gặp được người tốt lại không muốn kết hôn với Junsu nhà dì! Junsu mà được gả cho người đẹp trai như Jaejoong thì dì đều có thể mở to mắt mà nhìn đời.”

“Ha ha, chỉ sợ Su Su gặp người tốt hơn lại không muốn gả cho cháu thôi.”

“Haiz, Jaejoong, cháu không cần an ủi dì, con dì sinh ra, sao dì không hiểu chứ. Nó mà gặp được người tốt hơn mới là lạ. Tuy bộ dạng đáng yêu, nhưng đầu óc không có cái gì, ai dám lấy. Với lại nếu có thì chắc cũng là phân chó cả.”

Kim Jaejoong nghĩ thầm: Dì à, dì coi thường con trai bảo bối của dì quá đấy, sao lại nói là phân chó mới cần, lần này là hàng cao cấp, kim cương nhiều gara đấy.

“Dì cứ yên tâm đi! Cháu không để Su Su chịu thiệt thòi đâu.”

“Yên tâm! Đương nhiên dì yên tâm rồi! Giao cho Jaejoong là dì yên tâm nhất, nếu cháu muốn gào nấu thành cơm thì cũng không sao, là cháu dì sẽ không nói gì đâu.”

“Ha hã, mấy ngày nữa cháu sẽ dẫn nó về, cháu sẽ chăm sóc Su Su tốt.” Bác sĩ Kim gượng cười. Su Su, xem ra dì thật sự muốn tặng không em cho anh rồi. Nhưng mà anh không dám, viện trưởng Park mà biết chắc đuổi việc anh mất.

“Được rồi! Jaejoong! Chú cháu muốn nói chuyện với cháu đó, đừng gác máy đấy.”

“A, dạ.”

“Jaejoong à, chú đây! Jaejoong, cháu biết điều quan trọng nhất của đàn ông là cái gì không?”

“...”

“Quan trọng nhất chính là sức mạnh! Sức mạnh đấy! Junsu nó không biết cái gì đâu, cháu phải dạy nó đấy. Đêm nay... cố lên.” Ba Kim đầy phấn khích cổ vũ con rể tương lai.

“A... dạ... dạ...” Kim Jaejoong liên tắt máy. Đắt ạt! Ông không hiểu thế nào là tốt xấu hã? Trời ơi! Ông sao ngày càng ngu muội thế! Chú dì, không phải cháu, là viện trưởng của cháu muốn...

“Hi hi... Su Su... Em cũng nghe thấy phải không?” Kim Jaejoong gian xảo nhìn đứa nhỏ bên cạnh.

“Không~ Su Su không nghe thấy gì hết.” Kim Junsu lập tức giả ngu, nhìn lên trần nhà.

“Ha ha, vật nhỏ. Đi thôi! Anh bế em đi tắm.”

“Tắm? Không muốn! Em... em nói...em có thể tự tắm.” Cậu nhóc khấn trương xoắn góc áo.

“Chân em có được không? Không phải trước kia anh đều tắm cho em sao? Từ trước đến giờ, lúc nào em cũng ôm đùi anh, kêu muốn tắm với anh mà.” Bác sĩ Kim nói lại chuyện cũ có thật.

“Em... em lớn rồi... có thể tự tắm.” Mặt cậu bạn nhỏ đỏ lên, khắp khiễng đi tới phòng tắm.

“Vật nhỏ bây giờ còn biết ngượng! Đúng là...” Trong phòng khách chỉ còn một mình Kim Jaejoong lẩm bẩm.

Reng reng, điện thoại vang lên.

“Yuchun à, có gì không?”

“Còn đợi tôi nói sao. Bác sĩ Kim, ngài nói cái gì với thằng nhỏ nhà tôi hả? Tức chết tôi.” Park Yuchun vừa về nhà, hạnh phúc xong liền gọi ngay cho đầu sỏ, hỏi tội.

“Tôi nói có nhiều người theo đuổi cậu là sai à?” Kim Jaejoong trợn trắng mắt, nói.

“Nhưng...” Thì đúng là vậy nhưng mà...

“Tôi còn nói không phải chỉ gái chưa chồng, mà cả gái có chồng, chẳng lẽ không đúng sao?” Mặt Kim Jaejoong lại tiếp tục trợn lên.

“Cái này...” Ừ thì đúng. Mặt viện trưởng Park xụ xuống.

“Tôi còn nói mắt cậu đào hoa, khắp nơi quyến rũ người khác. Có. Nói. Oan. Cho. Cậu. Không?”

“Chuyện này... Cho dù có là thế thì cậu cũng không nên nói trắng ra như vậy.”

“Cậu chưa biết đủ à. Tôi còn chưa nói chuyện cậu tán gái, chơi bởi qua đêm đâu, nói cho cậu biết, cậu cầu nguyện đi. Su Su sẽ ở nhà tôi mấy ngày đấy, hay là tôi nên nói cho nó tình sử ở Mỹ của cậu, để cho nhóc con nhà tôi mở mang tầm mắt nhỉ?” Kim Jaejoong đe dọa.

“Kim Jaejoong! Cậu dám!”

“Hừ! Cậu nói xem tôi có dám không? Cậu nghĩ nó sẽ nghe lời ai hả?”

“Hi hi, anh Jaejoong, anh sẽ giúp tôi mà. Một hôm trước là ai nói với tôi sẽ giúp tôi chinh phục cậu bạn nhỏ? Bây giờ đổi ý không kịp đâu.” Viện trưởng Park tôi dễ tính lắm à? Park Yuchun vô lực. Vì Junsu, tôn nghiêm, sĩ diện đều đánh mất rồi.

“Bây giờ biết kêu anh rồi hả? Park Yuchun! Chưa thấy bao giờ cậu ngu như thế! Nhờ cậu động não chút đi! Cái trán lớn vậy mà sao dốt thế. Tôi nói với vật nhỏ có nhiều người thích cậu không phải là để nó ghen sao? Thế nên cậu mới dụ nó nói thích cậu được.”

“A, hóa ra là vậy. Không đúng, Kim Jaejoong! Cậu trốn ngoài cửa nghe lén? Nghe được bao nhiêu rồi?”

“Hừ, đại gia đây không cần! Không nghĩ lại đi, hôm nay tôi không có ca trực, tan ca rồi mà bắt tôi đi kiểm tra.”

“Chuyện đó, mai tan ca, tôi đưa cậu về nhà. Hi hi...” Park Yuchun lập tức lấy lòng Kim Jaejoong.

“Nói thẳng là muốn gặp vật nhỏ nhà tôi chứ gì. Cái mảnh nhỏ này của cậu không tránh khỏi mắt tôi đâu.”

Đúng lúc này, tiếng động từ phòng tắm truyền ra.

“Anh Jae Jae, em không thấy khăn tắm! Anh lấy khăn cho em đi.” Giọng nói cá heo của cậu bạn nhỏ truyền ra.

“A, đợi anh chút! Park Yuchun, Junsu nhà tôi đi tắm không lấy khăn, tôi đi đưa cho nó, cúp máy đây.”

“Này! Này! Kim Jae...”

Tút tut...

Park Yuchun nghe thấy như vậy, không khỏi tức giận “Cái gì? Tắm? Đưa khăn? Junsu! Sao em lại để người ta chiếm tiện nghi vậy? Sau này phải dạy dỗ lại. Em phải biết, cơ thể của em chỉ được để chồng Park nhìn thôi. A, tức chết! Kim Jaejoong!!!” Park Yuchun hoàn toàn phát điên.

Tắm xong, Kim Jaejoong bế cậu bạn nhỏ lên giường, còn bản thân thì chuẩn bị đi tắm “Su Su, xem ra lần sau phải đem đồ ngủ của em tới rồi, em mặc đồ của anh rộng quá.” Kim Jaejoong kéo tay Kim Junsu ra, giúp cậu nhóc gấp cổ tay áo lại.

“Em ngoan ngoan nằm đây nha, anh đi tắm.”

“Anh... chờ... một chút! Anh cho em mượn điện thoại dùng đi... Cửa em hết pin rồi. Em... em muốn... muốn gọi cho Hyuk Jae, em sợ nó lo.” Cậu bạn nhỏ lấy chần che mũi miệng lại, rầu rĩ nói.

Kim Jaejoong ngẫm: Em muốn gọi cho Park Yuchun chứ gì? Mảnh nhỏ của em sao giấu nổi anh. Gọi cho Hyuk Jae ư? Ai tin chứ.

“A, đúng rồi, nên gọi cho nó chứ, không thì nó lo lắng đó. Này! Em gọi đi, anh đi tắm.”

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu vừa nãy tắm đã nghĩ kỹ rồi: Mình không có số chú Park, nhưng giờ muốn gọi cho chú ấy, phải là sao giờ? Anh Jae Jae chắc chắn có! Đúng rồi! lấy điện thoại anh Jae Jae gọi cho chú ấy. Junsu, thông minh quá! Nhưng lấy lý do gì mượn đây? Đúng rồi! Hyuk Jae! Ừm, lý do tốt! Anh Jae Jae nhất định sẽ cho mượn! Ha ha, mình đúng là thiên tài!

Cậu bạn nhỏ nào biết anh Jae Jae của mình là ai chứ...

Kim Junsu mở danh bạ ra, liền thấy số đầu tiên “Tiểu Đào thân ái là ai nhỉ? Không phải số của mình sao? Anh Jae Jae sẽ không yêu mình chứ? Không đâu, tầm nhìn của anh Jae Jae rất cao, sẽ không nhìn đến mình đâu. Ông chủ Park? Số này phải không? Chắc là số này rồi.”

Tút, tut, tut.

“Xin chào, chủ nhân số máy này đang tức giận, xin vui lòng gọi lại sau. Sorry.” Đối phương tắt máy.

“Hình như là giọng chú Park, tiêu rồi, anh Jae Jae đừng có tắm nhanh nha. Gọi lại lần nữa vậy.” Kim Junsu cảm thấy kỳ quái, chú Park mới nói gì? Đang tức giận? Vì sao?

“Kim Jaejoong! Không để tôi yên hả?” Park Yuchun ở đầu dây bên kia còn rối rắm vụ ‘tắm rửa’, trong lòng khó bình tĩnh mà quát lên.

“...”

“Nói đi.”

“A... Chú Park... là cháu.”

“Junsu? Là bảo bối à?” Viện trưởng Park vốn nằm úp sấp trên giường, nghe thấy giọng nói đứa nhỏ, lập tức từ nhảy dựng lên.

“Dạ... là cháu ạ, không phải nói không được kêu là bảo bối rồi sao.” Cậu bạn nhỏ mất tự nhiên nói.

“Anh cũng đã nói anh vẫn cứ gọi là bảo bối mà. Bảo bối, bảo bối, bảo bối...” Bác sĩ Kim mà thấy biểu tình này của Park Yuchun, chắc sẽ ới hết cơm ngày hôm qua ra mất.

“Chú Park... chú đừng như vậy... cháu... cháu...” Mặt cậu bạn nhỏ đã đỏ bừng lên rồi, chui vào trong chăn, nghe điện thoại.

“Bảo bối, anh nhớ em, bây giờ rất nhớ em! Chân còn đau không? Mai anh qua thăm em nhé. Em có nhớ anh không?”

“Dạ.”

“Em mau nói em cũng nhớ anh đi! Nếu không hôm nay anh sẽ không cho em cúp máy đâu. Nói em nhớ anh đi.” Giọng nói của viện trưởng Park mềm nhão.

“Hứ! Chú bắt nạt người ta.”

“Bắt nạt em đấy, mau nói đi.” Bộ dạng đầy lưu manh.

“Cháu... cháu nhớ chú.” Kim Junsu nói nhỏ như muỗi kêu.

“Thật ngoan! Bảo bối à, sau này em đừng gọi anh là chú Park được không? Gọi thế giống như anh già lắm ấy.”

“Vậy cháu gọi chú là gì?”

“Ông xã.”

“Không muốn.”

“Vậy mẹ Su Su gọi ba Su Su là gì?”

“Ba nó.”

“Cái này chờ khi chúng ta có con mới gọi thế được.” Viện trưởng Park đã nghĩ đến tương lai thật xa.

“Không được rồi! Hình như anh Jae Jae tắm xong rồi, cháu cúp điện thoại đây.” Tiếng mở cửa phòng tắm vang lên, Kim Jaejoong hình như tắm xong rồi, Kim Junsu khẩn trương nói.

“Vậy em hôn tạm biệt anh đi.”

“Không muốn, cúp máy đây.”

“Bảo bối... bảo... Ha hả, thật đáng yêu!” Viện trưởng Park nhìn chăm chăm vào điện thoại đã bị ngắt, trong mắt tràn đầy ái tình.

“Su Su, sao lại chui trong chần thế? Mau ra đây, gọi cho Hyuk Jae xong lơ ngạt thở rồi sao?” Kim Jaejoong vừa lau tóc, vừa đi về phía Kim Junsu, kéo mỏng cậu ra khỏi chần.

“Ha ha, em gọi xong rồi. Trả anh nè.” Cậu bạn nhỏ ngượng ngừng cười.

Kim Jaejoong nhận lấy điện thoại liền thấy: Hừ, anh biết là em gọi cho Park Yuchun mà, Junsu, anh biết em đã nghĩ chu đáo rồi, nhưng cuối cùng lại không xóa cuộc gọi. Muốn yêu đương vụng trộm cũng không nên ngốc thế chứ. Kim Jaejoong tắt máy, mất công nửa đêm viện trưởng Park lại quấy rầy, bỏ điện thoại bên cạnh gối “Su Su, nằm vào trong chút đi, cẩn thận chân đấy.” Bảo Kim Junsu nằm xích vào trong, Kim Jaejoong liền nằm xuống.

“Anh~ Ôm em ngủ!” Kim Junsu nghiêng người, nằm úp sấp lên ngực bác sĩ Kim. Nếu nói Kim Junsu vô tâm, trí nhớ kém thì không hề oan chút nào! Lời mẹ Kim nói với Kim Jaejoong lúc này, cậu nhóc đều quên hết rồi.

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Tự ngủ đi!” Kim Jaejoong có chút tức giận. Thật là, muốn anh ôm? Em muốn bị ăn hả?

“Mặc kệ, mặc kệ! Anh phải ôm em ngủ. Lâu rồi anh không ôm em ngủ! Từ lúc anh rời nhà, sau đó qua Mỹ du học, anh đều không có ôm em ngủ! Em muốn được ôm, phải ôm cơ.” Kim Junsu cọ lên người Kim Jaejoong, đầu chôn ở hõm vai y.

“Cẩn thận chân đó! Thật hết cách với em mà.” Ôm cậu nhóc vào lòng, Kim Jaejoong xoa lên mái tóc ngắn của Kim Junsu.

“Anh hát cho em nghe đi~ Em muốn nghe~” Kim Junsu tiếp tục làm nũng.

“Cậu bạn nhỏ! Bây giờ em đang bệnh! Cần phải nghỉ ngơi, ngủ đi.”

“Không! Anh hát đi, hát rồi ngủ.” Một đôi tay nhỏ quơ quơ thắt lưng của Kim Jaejoong.

“Hay để anh gọi điện cho dì, bảo dì hát ru cho em ngủ nha?” Kim Jaejoong uly hiếp.

“A? Ừ... em ngủ đây.” Để mẹ hát? Trừ phi không muốn ngủ thôi. Kim Junsu lập tức nhắm mắt lại, làm bộ như ngủ rồi.

Tuy ngoài miệng Kim Jaejoong uy hiếp thế, nhưng vẫn vỗ nhẹ lên lưng cậu nhóc, dỗ nó vào giấc ngủ, một lát sau y cũng đi gặp chu công “Haiz, nhóc Su ú, anh còn có thể ôm em ngủ mấy lần đây?”

Sáng hôm sau, lúc cậu bạn nhỏ Kim Junsu chưa thức dậy, bác sĩ Kim đã nấu xong bữa sáng. Đeo tạp dề, bộ dáng mẹ tốt, vợ hiền.

“Su Su, dậy thôi! Con heo lười! Dậy đi~”

“Ừm... Ừm... không muốn...” Kim Junsu trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

“Dậy đi! Bữa sáng đều lạnh rồi. Su Su ngoan, mau dậy thôi.” Lay lay thẳng nhóc trên giường, nhưng thấy nó chẳng phản ứng gì cả.

“Su ú! Đúng là mình chiều quá sinh hư mà.” Nói xong, Kim Jaejoong xoay người đi ăn sáng trước.

Bỗng chuông cửa vang lên. Kim Jaejoong đi tới cửa, nhìn mắt mèo trên cánh cửa “Hừ! Park Yuchun, sớm vậy đã đến báo danh hả?”

Cửa vừa mở ra, viện trưởng Park liền cười hi hi ha ha, đi vào “Jaejoong à~ Tôi đem bữa sáng đến cho cậu.”

“Hừ! Muốn gặp Su Su nhà tôi thì nói thẳng đi, còn mang đồ đến.” Nhận gói to từ tay Park Yuchun, Kim Jaejoong xách vào trong nhà.

“Bảo bối của chúng ta đâu?” Nhìn khắp xung quanh vẫn không thấy bóng dáng ‘vợ đẹp’ đâu.

“Còn ngủ. Viện trưởng Park, cậu không đi làm à? Bệnh viện đóng cửa, ai phát lương cho tôi?” Bác sĩ Kim dựa vào cánh cửa phòng ngủ, khoanh tay nhìn ông chủ của mình.

“Tôi chỉ đến nhìn vật nhỏ một cái thôi, sau đó sẽ đi làm cùng cậu.”

“À, hôm nay cậu sắp xếp thế nào hả?”

“Hôm nay? Không... không có gì. Chỉ là đi làm bình thường, không có ca phẫu thuật nào đâu.” Viện trưởng Park bắt đầu khẩn trương. Lúc này cửa phòng ngủ đột nhiên mở, vật nhỏ nửa mê nửa tỉnh đi ra “Anh Jae Jae, em muốn uống nước.” Một bàn tay mồm mồm dụi mắt, tay còn lại theo thói quen gãi đùi. Mái tóc trở nên lộn xộn sau một đêm ‘vật lộn’ với nhiều tư thế ngủ của cậu nhóc, chiếc áo ngủ kẻ sọc xanh truyền thống, nhưng vì hơi lớn, nên mặc trên người có cảm giác bộ dáng cậu nhóc lại càng nhỏ, hơn nữa quan

trọng là cậu nhóc Kim Junsu không mặc quần ngủ. Chẳng qua chiếc áo vẫn vừa vặn che được cái mông nhỏ thôi, hai cái đùi trắng nõn bại lộ trong không khí, cái chân bị thương thì không đi dép. Cũng có thể dễ nhận ra Park Yuchun sẽ phản ứng thế nào. Thấy Kim Junsu đột nhiên chạy ra, Kim Jaejoong cũng cả kinh.

“Anh, em muốn uống nước. Su Su khát...” Kim Junsu bước đến ôm lấy cổ Kim Jaejoong làm nũng nói. Nhìn cảm Park Yuchun sắp rụng xuống đất, Kim Jaejoong lại nổi ý xấu lên “Nào! Lên đây, anh bế em đi uống nước.” Hai tay Kim Junsu vòng lên cổ của Kim Jaejoong, cặp đùi trơn nhẵn quần lầy thắt lưng của y, bác sĩ Kim cũng rất phối hợp nâng mông cậu nhóc lên, bế đi rót nước. Xem ra học sinh Kim Junsu vẫn chưa chú ý tới sự hiện diện của viện trưởng Park, nếu không chắc cậu nhóc sẽ không làm chuyện này trước mặt hân đầu.

Đặt vật nhỏ lên cái bàn trong phòng khách, cái lạnh của mặt bàn khiến vật nhỏ hơi tỉnh táo lại. Kim Jaejoong cầm một ly sữa từ phòng bếp ra, đưa cho Kim Junsu “Mới dậy không được uống đá, em uống sữa đi, không nóng đâu.”

“Này... Jaejoong... Khăn giấy nhà cậu để ở đâu?” Lúc này viện trưởng Park mới lấy lại tinh thần, lau mũi, có cái gì ướt ướt, xấu hổ hỏi.

Hai người nhìn nhau một hồi.

Bác sĩ Kim: Trời ạ! Viện trưởng của tôi! Mới nhìn một cái mà đã không có tiền đồ rồi! Làm như mình là thiếu niên ngây thơ ấy. Còn chảy máu mũi. Ha ha

Viện trưởng Park: Cười cái gì? Mau lấy khăn giấy cho tôi.

Bác sĩ Kim: Park Yuchun! Không phải cậu đã nhìn thấy đùi của người khác đầy đấy à. So với lần này không phải còn dài hơn sao? Cậu Park ngây thơ!

Viện trưởng Park: Sau này cậu gặp được người mình thích, để cho người đó lắc lư trước mặt mình một vòng xem có cảm giác gì. Đừng ở đó nói vớ vẩn nữa.

Học sinh Kim Junsu đã tỉnh táo hoàn toàn, kinh ngạc quay đầu lại, bỗng phụt một cái “Chú... chú... chú Park... khụ khụ... khụ khụ...”

“Chúa ơi, thần ơi, thượng đế ơi! Kiếp trước tôi làm sai cái gì hử? Sao lại gặp phải hai cái người này?” Kim Jaejoong rút hai tờ khăn giấy, một cái nhấn vào cái mũi đang chảy máu của viện trưởng Park, một cái lau miệng cho cậu bạn nhỏ “Đúng là một đại oan gia và một tiểu oan gia mà.”

“Park Yuchun! Hôm nay cậu không có việc gì à? Vậy ở đây chăm sóc tiểu oan gia này đi, tôi đi làm.” Kim Jaejoong liền đi đến cửa, đổi giày, cầm túi, chuẩn bị đi làm “À, đúng rồi! Park Yuchun, nhớ dọn dẹp sạch sẽ đấy.” Bác sĩ Kim quay đầu ra lệnh.

Cậu bạn nhỏ ngồi trên bàn còn không kịp phản ứng là chuyện gì đang xảy ra, anh Jae Jae của cậu đã đi mất rồi.

“Bảo bối, anh bế em về phòng.” Viện trưởng Park đi đến trước mặt đứa nhỏ nhà hần.

“Dạ?... Dạ... Vâng ạ... Ha ha.” Vật nhỏ lắc tay, ngượng ngùng trả lời.

Park Yuchun ôm lấy Kim Junsu: Junsu, từ nhỏ em đã là khắc tinh của anh phải không? Cái chân trắng trắng, toàn thịt, lại trơn trượt này. Em là bé gái à? Không đúng, bé gái cũng không có làn da trơn trượt như em đâu. Thật là làm khó cho viện trưởng mà, chỉ được nhìn chứ không dám ăn.

Đặt vật nhỏ lên giường, đắp chăn lên, hai tay chống hai bên cơ thể vật nhỏ, cứ như vậy ái muội nhìn bảo bối nhà hần. Biết Park Yuchun đang nhìn mình, cậu nhóc ngại ngùng không dám ngẩng đầu lên.

“Bảo bối~ Hôm qua gọi điện, em còn chưa hôn anh đã cúp máy rồi. Em bồi thường anh thế nào đây?”

“Cháu... cháu... vì anh Jae Jae tắm xong rồi... Cháu sợ...” Cậu bạn nhỏ lắp bắp giải thích.

“Vậy gọi cho anh có phải vì nhớ anh không?” Park Yuchun lập tức tiến thêm một bước, khiêu khích.

“Không phải! Chỉ... chỉ là... vì...” Cậu bạn nhỏ cố che giấu sự thật.

“Em còn dùng điện thoại của Jaejoong gọi cho anh. Tiểu bảo bối, em không thấy như vậy giống yêu đương vụng trộm sao?” Park Yuchun liền phô bày lời thoại trong phim.

“Không... không có đâu. Cháu với chú... không có... yêu đương vụng trộm đâu... Chú Park... chú...” Mặt của viện trưởng Park ngày càng đến gần, giọng nói của cậu nhóc thì ngày càng mất lực.

“Sao còn gọi anh là chú Park? Không phải anh đã dạy em gọi thế nào rồi à? Gọi cho anh nghe đi~”

“Không muốn. Chú... cách... cháu xa một chút.” Cậu nhóc vươn tay đẩy bả vai của Park Yuchun.

“Chỉ cần em gọi anh, anh sẽ đứng lên! Vật nhỏ, mau gọi đi.” Viện trưởng để mặt sát đến cực điểm, bức cung.

“Ông... ông xã.” Chẳng hiểu sao học sinh Kim lại the the gọi.

“Anh không nghe thấy, em gọi lại đi.” Viện trưởng Park cố ý làm như không nghe được.

“Ông xã... Được chưa ạ? Xa... xa một chút...” Cậu nhóc chu môi, oán giận.

Park Yuchun kéo vật nhỏ vào lồng ngực, ôm chặt, không cho cậu nhóc cơ hội chạy trốn “Thật ngoan! Sau này Su Su cứ gọi anh vậy đi, gọi như thế anh yêu muốn chết.”

“Không muốn, không kêu trước người khác đâu, ngại lắm.” Cậu nhóc ở trong ngực viện trưởng Park, nhát gan nói.

“Không cần kêu trước mặt người khác! Anh sẽ không để họ nghe đâu. Ừm, Su Su của anh, mặt đỏ lên trông thật đáng yêu.”

“Hứ~ Park Yuchun, chú lại bắt nạt người ta~~~” Kim Junsu chu môi lên.

“Bảo bối, em có biết bây giờ bộ dáng của em khiến người khác rất muốn hôn không?”

“Ừm...” Kim Junsu còn chưa kịp phản ứng, Park Yuchun đã bá đạo ngậm lấy cái miệng anh đào của cậu.

Chú... chú Park hôn mình! Mình... mình phải xử ngay mới được. Ồ? Cái gì vậy? Mềm mềm. Đầu lưỡi? Lưỡi của chú Park? Đừng tiến vào nữa, sao chú có thể làm vậy? Tim mình muốn nổ tung rồi!

Đây là nụ hôn đầu tiên của bảo bối nhỉ? Thật ngọt, là mùi của sữa.

Nụ hôn kinh thiên động địa này kéo dài đến khi cậu bạn nhỏ không ngừng đập tay vào ngực viện trưởng, viện trưởng Park mới lưu luyến buông ra. Cuối cùng xem như bù lỗi, viện trưởng Park liền liếm liếm khoe miệng cậu bạn nhỏ “Bảo bối, em thật ngọt! Thật không muốn buông em ra mà.” Viện trưởng Park nghĩ thầm: Junsu, gặp được anh, mùa xuân của em đến rồi.

8. Chương 7: Xem Mắt? Oh~ No (1)

Sau khi chân của cậu bạn nhỏ Kim Junsu lành lại hoàn toàn thì ngày khai giảng cũng tới. Vậy chuyện cậu bạn nhỏ bị thương giấu mẹ Kim được bao lâu, ở nhà Kim Jaejoong được bao nhiêu ngày? Một tuần ư? Đương nhiên là không rồi. Thời gian quay ngược lại ngày đó...

Từ ngày hôm đó, viện trưởng Park bắt đầu làm bảo mẫu cho đứa nhỏ nhà hần, hầu hạ đến không biết mệt, thậm chí khiến cho cậu bạn nhỏ Kim Junsu còn phải áy náy. Kim Jaejoong thấy thế liền nhắc “Su Su! Cậu ta có mục đích, không cần ngại, em cứ sai vật đi.”

Vào ba giờ chiều, chủ nhân của căn nhà này lấy chìa khóa mở cửa, bảo mẫu Park đang định ôm đứa nhỏ của mình ngọt ngào ngủ chiều thì ảo tưởng liền bị vỡ tan như bong bóng xà phòng bởi bác sĩ Kim sau khi

tan ca liền về nhà, vô tình mà phá đám hẳn.

“Jaejoong sao cậu về sớm vậy?” Park Yuchun đóng nhẹ cửa phòng ngủ, vẻ mặt ai oán nhìn bác sĩ Kim.

“Cậu bệnh à? Hôm nay tôi được tan ca sớm! Muốn cho cậu có nhiều thời gian biểu hiện, tôi phải ngồi trong văn phòng hơn một tiếng đấy. Cậu còn muốn sao nữa?” Kim Jaejoong mở tủ lạnh, lấy chai nước “Hôm nay nóng ghê. Su Su đâu?”

“À, ngủ trong phòng ấy.” Viện trưởng Park trầm nghĩ: Kim Jaejoong! Ông trời phái cậu xuống chộc tôi hả? Sao tôi thấy không bao giờ cậu đi trực đêm, mà ngày nào cũng tan ca sớm nhỉ? Ai sắp xếp thế? Tôi sẽ trừ lương đấy.

“Được rồi, cậu đi đi.” Kim Jaejoong không hề khách sáo, đuổi khách.

“Tại sao?”

“Không sao cả! Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi! Tôi không phải thằng nhóc Su ngốc, không dễ bị cậu lừa đâu. Cầm túi lên, về đi. Bye, không tiễn.”

“Ánh mắt gì chứ?”

Bác sĩ Kim không biết móc ra cái gương nhỏ từ chỗ nào, giơ lên cho Park Yuchun nhìn “Nhìn đi, ánh mắt gian d*ng dụ dỗ trẻ nhỏ chưa thành công.”

“Kim Jaejoong! Cậu... cậu... Để tôi nói một tiếng với bảo bối đã.” Park Yuchun cố nhẫn nhịn.

“Cậu nữ đánh thức nó à?” Kim Jaejoong nhếch mày hỏi.

“Vậy nếu em ấy tỉnh lại, muốn tìm tôi thì sao?” Hần cảm thấy nhất định cậu nhóc dậy sẽ hỏi hẳn đâu.

“Viện trưởng! Cậu biết khuyết điểm lớn nhất của mình là gì không? Chính là suy bụng ta ra bụng người.” Bác sĩ Kim đang nói thì chuông cửa vang lên. Kim Jaejoong đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo trên cửa, y cả kinh: Trời ạ! Dì! Lấy lại tinh thần, Kim Jaejoong có chút hoảng sợ mở cửa “Dì, ha ha. Sao dì lại tới đây?”

“Jaejoong~ Không mời dì vào sao?” Mẹ Kim đứng ở cửa, sắc mặt không nhìn ra là tốt hay xấu.

“A, dì vào đi!” Kim Jaejoong cũng không rõ tình huống, liền đứng qua một bên cho mẹ Kim vào.

“Ừa? Yuchun cũng ở đây à?” Mẹ Kim thấy Park Yuchun, trên mặt liền lộ ra nụ cười lịch sự, sau đó lập tức

khôi phục lại vẻ mặt ban đầu.

“Chào dì!” Park Yuchun lập tức rót trà, đưa tới mặt mẹ Kim.

“Su Su đâu rồi?” Mẹ Kim ngồi trên sô pha, hỏi.

Viện trưởng Park với bác sĩ Kim nhìn nhau.

Bác sĩ Kim bĩu môi: Dì ấy sao sao ấy, rất lạ.

Viện trưởng Park: Bây giờ tôi phải làm gì?

Bác sĩ Kim: Cậu? Cầu nguyện đi!

“Jaejoong, dì hỏi Su Su ở đâu mà.” Mẹ Kim uống một ngụm trà, hỏi lại.

“A, nó ở trong phòng ngủ trưa.” Bác sĩ Kim lo lắng như trẻ con mắc lỗi.

“Kêu nó dậy đi, không cần bế nó ra, bảo nó tự ra đây cho dì.” Mẹ Kim đặt tách trà xuống, nhìn Kim Jaejoong nói. Bác sĩ Kim hoàn toàn đứng hình.

“A, để cháu... cháu đi kêu cho ạ.” Park Yuchun cũng nhận ra có chuyện gì đó, lập tức đi vào phòng gọi cậu bạn nhỏ.

Trong phòng ngủ, Kim Junsu vẫn còn nằm mơ mình đang đá banh. Park Yuchun đến gần, sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc “Bảo bối, dậy thôi! Ngủ nhiều quá tối sẽ không ngủ được đâu.”

“Ưm... ưm... không muốn...” Kim Junsu lẩm bẩm, trở mình, ngủ tiếp.

Park Yuchun không có cách nào, đành lay nhẹ vai đứa nhỏ “Bảo bối, ngoan. Dậy đi, dậy nói chuyện với ông xã một lúc rồi ngủ tiếp.” Đương nhiên một lát đối với Kim Junsu mà nói cũng không được.

“Yuchun, Yuchun? Sao kêu nó lâu vậy?” Mẹ Kim đợi mãi vẫn không thấy Kim Junsu ra, bà đành tự mình đi tới cửa, mới vào thì thấy viện trưởng Park gọi khẽ Kim Junsu rời giường. Park Yuchun vừa quay đầu, thấy mẹ Kim thì thiếu chút nữa là té nhào xuống sàn nhà: Vừa rồi, mẹ vợ có nghe thấy chữ ông xã không nhỉ?

“Yuchun, cháu gọi vậy nó không dậy đâu.” Mẹ Kim bước tới, kéo roẹt cái chăn ra “Kim Junsu, con heo lười, dậy ngay cho mẹ.” Tiếng sư tử Hà Đông chân chính là đây.

Cậu bạn nhỏ giống như bị đạn bắn, lập tức nhảy lên, quên cả cái chân bị thương của mình “A!”

Viện trưởng Park đứng bên cạnh, tim đau đến muốn vỡ tung, nhưng có mẹ Kim nên không dám đến ôm đứa nhỏ nhà mình an ủi.

“Mẹ, con đau quá.” Mắt Kim Junsu đỏ ửng, bĩu môi nói.

“Cậu bạn nhỏ Kim Junsu! Con cũng biết đau à? Sao lúc chạy như thằng điên ở sân vận động, bị thương thì không biết đau hả?” Mẹ Kim thấy con mình vậy cũng xót, nhưng bà vẫn quyết tâm giáo huấn nó một trận. Thấy con trai cúi đầu, không dám nói lời nào, mẹ Kim nói tiếp “Tưởng con không sáng dạ nổi thì ít nhất còn phát triển thần kinh vận động, bây giờ đá banh cũng dễ bị thương. Bị thương còn không nói cho mẹ! Con biết mẹ lo thế nào không?” Nghe giọng mẹ Kim dịu dần xuống, Kim Junsu liền khập khiễng đi đến cạ trong lòng mẹ “Mẹ, con bị đối thủ ngáng chân, nó thừa dịp con không chú ý. Mẹ, đừng đau lòng.”

Lúc này Park Yuchun cũng muốn đến nói vài câu dễ nghe với mẹ Kim, muốn bà không trách bảo bối nữa, nhưng nghĩ đến bản thân bây giờ chưa có vị trí gì, nói cũng không hay, dù sao cũng không phải người trong nhà, lấy tư cách gì mà mở miệng chứ. Không được, phải nhanh chóng làm cho mình danh chính ngôn thuận thành người trong nhà mới được.

“Dì, dì đừng trách Su Su, hơn nữa giờ nó lại bị thương, dì cho nó nằm xuống trước đã.” Không biết Kim Jaejoong vào phòng lúc nào, lập tức nói hộ cậu bạn nhỏ.

“Jaejoong! Còn cháu nữa. Dì đã bảo cháu đừng chiều nó thế mà. Nó không nói với dì, cháu cũng không nói luôn à? Nếu không có Hyuk Jae gọi điện thoại hỏi chân Junsu đỡ chưa, chắc dì với chú cháu còn không biết gì đâu. Nó đều là do cháu chiều quá sinh hư rồi.” Mẹ Kim tuy nói năng chua ngoa, mồm miệng lợi hại, nhưng vẫn đỡ thẳng con nằm xuống.

Bác sĩ Kim, viện trưởng Park, cậu bạn nhỏ cùng nhau thăm mắng một câu: Lee Hyuk Jae! Tên gốc này.

“Ha ha, dì, mấy năm nay cháu quen rồi. Dì~ Dì đừng trách cháu nha.” Bác sĩ Kim chớp mắt, vô tội nhìn mẹ Kim.

“Còn chuyện tối qua nữa, chú dì đã kỳ vọng vào cháu nhiều thế, hóa ra vẫn không có gì. Cháu làm chú dì thất vọng lắm đấy.” Mẹ Kim ai oán, bày ra vẻ mặt không đạt được tâm nguyện.

“Ha ha, dì cũng thấy mà. Su Su bị thương thế, sao có thể... Ha ha...” Kim Jaejoong gượng cười: Dì, sao lại nhắc tới chuyện này? Nhưng y cũng không dám nói tiếp, y không muốn chìm trong bình đắng chua bên cạnh đâu. Chỉ là đôi khi trời không theo ý người thôi.

“Jaejoong! Yuchun cũng không phải người ngoài.”

Lời này lập tức làm Park Yuchun kích động, tim thiếu chút nữa là nhảy ra: Nhanh vậy đã xem mình là

người nhà rồi sao? Mẹ vợ, con sẽ không làm mẹ thất vọng đâu.

Mẹ Kim nói tiếp “Dì đã nói Junsu nó lớn rồi, cũng không phải là không hiểu gì. Cháu nói sẽ kết hôn với Junsu nhà dì mà, không phải giờ hối hận đấy chứ? Hôm qua đã kêu là gạo nấu thành cơm đi, vậy mà... cháu thật làm cho dì thất vọng đấy.”

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu nghe thấy liền kéo chăn trùm toàn thân, ngay cả cái đầu, cậu thật sự không dám đối mặt với tình huống này. Kim Jaejoong thì choáng váng tại chỗ: Dì, sao nói ra hết vậy. Viện trưởng Park là người hóa đá đầu tiên, sau đó cảm tức nhìn bác sĩ Kim: Kim Jaejoong, sao lại thế? Sao cậu bảo không có gian tình gì?

Park Yuchun, đừng nhìn tôi. Cái này không liên quan đến tôi. Bác sĩ Kim hung dữ trừng lại.

“Được rồi, học sinh Kim, về nhà với mẹ, đừng có quấy rầy anh Jaejoong nữa, nếu con thích thì ở đây luôn đi, mẹ sẽ không quản nữa.” Mẹ Kim kéo Kim Junsu đang chôn trong chăn ra, nhưng lời nói thực ra là muốn cho Kim Jaejoong nghe, ý tứ chính là mau lấy Junsu nhà dì đi, đừng có kéo dài nữa.

“A, dì, cháu đưa dì với em về.” Park Yuchun liền bước đến bên giường, ngồi xổm, giúp cậu bạn nhỏ đi giày. Sau đó lại mặc áo cho cậu bạn nhỏ. Ý muốn thể hiện cho mẹ Kim thấy hẳn luôn đặt tâm tư vào cậu bạn nhỏ.

“Yuchun, dì nghe Hyuk Jae nói, hôm qua cháu đi với Jaejoong đến đón Junsu, dì còn chưa cảm ơn cháu đấy. Yuchun thật tốt bụng, lúc nào cũng làm phiền cháu, dì với ba nó đều ngại lắm.” Mẹ Kim thấy Park Yuchun dịu dàng đi giày, mặc áo cho Kim Junsu, vui mừng nói.

“Dì đừng nói thế, không phải dì đã nói không coi cháu là người ngoài sao.”

“Đúng, đúng! Dì thích cháu với Jaejoong còn hơn Junsu nhà dì ấy.” Mẹ Kim nhìn Park Yuchun trêu mếu, hai mắt bà phải nói đều sáng lấp lánh lên.

“Kim Junsu! Mau tự mặc đồ đi! Ba con ở dưới lầu chờ đấy. Con đừng có ngồi ngẩn ra đó.” Nói xong, mẹ Kim liền kéo Kim Junsu đi.

Từ lúc mẹ Kim đưa cậu bạn nhỏ về nhà cho tới giờ, Park Yuchun cũng không được gặp lại cậu nhóc ấy, bởi vì Kim Junsu đã bị cấm cửa. Bị cấm đến mức Kim Jaejoong còn không được gặp chứ đừng nói người không danh không phận như hắn. Viện trưởng Park ngày qua ngày không chút hình tượng dựa ghế, thở dài “Haiz...”

“Haiz...”

“Haiz...”

“Park Yuchun! Cậu đừng có đàn thối ở đây chứ. Bây giờ tôi sẽ tới gặp dì Kim, bảo mai cưới Junsu làm vợ.” Bác sĩ Kim nhìn không nổi mà, mới thực hiện một ca phẫu thuật xong, liền đến phòng viện trưởng nghỉ một chút, ai ngờ thấy được tạo hình thiếu thắm mỹ này của viện trưởng Park.

“Cậu dám!” Cuối cùng thì viện trưởng Park cũng phản ứng.

“Không phải đã giải thích với cậu rồi sao? Cậu còn muốn thế nào nữa? Tôi nói sẽ không lấy Su Su mà! Sao cậu vẫn ngồi chết ở đây vậy?” Thật ra, ngày hôm đó, sau khi mẹ Kim đón Kim Junsu về, bác sĩ Kim liền báo cáo hết tình huống cho viện trưởng Park, nhưng hình như không có hiệu quả.

“Jaejoong, tôi tin cậu, nhưng vấn đề là dì muốn cậu lấy đứa nhỏ nhà tôi.”

“Park Yuchun! Cậu có chút tiền đồ được không? Cậu là ai? Tình thánh đấy. Sao không biết chinh phục Junsu, rồi đến chinh phục mẹ vợ.” Kim Jaejoong dùng sức vỗ lên cái trán rộng của Park Yuchun.

“A! Phiền chết. Ông nội tôi mới kêu lão quản gia gọi tới, bảo tối nay phải đến chỗ ông. Ông nội cũng thật là, lúc quan trọng lại quấy rầy tôi.” Park Yuchun đứng lên, duỗi chân, duỗi tay, nói.

“Giáo sư? Lâu rồi không thấy thầy ấy, mà bảo cậu về làm gì?”

“Còn làm gì? Không phải sợ tâm huyết của ông bị đóng cửa sao, chắc bảo tôi đến báo cáo tình hình công tác thôi.” Viện trưởng Park mới đúng là lười như heo.

“Không phải tôi đã bảo cậu, đôi khi phải đến thăm hỏi người lớn à. Người nhà rất quan trọng, có mà không biết hưởng. Đùng suốt ngày chỉ lo đi tán gái.” Tuy giọng điệu của Kim Jaejoong rất tệ, nhưng trong lòng y thật ra có chút chua xót, y rất hâm mộ Park Yuchun, đã chừng này tuổi, mà ông nội trong nhà vẫn còn khỏe mạnh vậy.

“Tán gái? Giờ tôi có tán gái đâu. Tôi đang lo chuyện của Junsu mà. Tôi còn đi tán gái, chắc đã chết sớm rồi.” Lần này Park Yuchun nói thật. Tuy chẳng ai chứng minh được cả. Từ ngày hắn gặp Kim Junsu, hắn đã không đến quán bar rồi, đừng nói là tán gái. Trái tim hắn giờ đều bị một cậu bé ngốc nghếch tên là Kim Junsu chiếm lấy. Tuy rất hạnh phúc nhưng lại thật vất vả.

Vào bảy giờ tối, viện trưởng Park lái xe tới nhà chính của Park gia, mấy năm trước, sau khi từ Mỹ về, hắn đã dọn ra khỏi tòa nhà này. Ông nội vốn không nỡ để hắn ra ngoài ở, nhưng tư tưởng của ông nội Park cũng rất tiến bộ, không nỡ nhưng vẫn cười nói “Thôi bỏ đi. Lớn rồi thì tùy cháu, không ảnh hưởng đến việc chính là được rồi.”

“Cậu chủ! Cậu chủ về rồi.”

“Chú Yongwan! Gần đây chú khỏe không?” Quản gia Kim năm nay năm mươi tuổi, đã làm việc ở Park gia mấy chục năm rồi. Ông nhìn Park Yuchun lớn lên, nên rất gần gũi với hắn.

“Ừ, tôi khỏe lắm. Cậu chủ, cậu mau vào đi, ông chủ đang chờ cậu.” Quản gia Kim thân thiết nhận cái túi trong tay Park Yuchun, nói với hắn.

Park Yuchun đi dọc hành lang, thấy ông nội hắn đang ngồi trên sô pha đọc sách, Park Yuchun vội vàng đi qua “Ông ơi, cháu đã về.”

“Yuchun, về rồi à? Mau ngồi xuống đây, Yong Wan, mau lấy ly nước trái cây cho Yuchun đi.” Ông nội Park thấy Park Yuchun dường như rất vui mừng, nhanh chóng kêu quản gia Kim lấy nước cho hắn. Chú Yong Wan đưa nước trái cây cho Park Yuchun xong thì đứng qua một bên.

“Ông đọc sách à? Sách gì vậy?”

“A, không... không có gì. Ha ha, ông chỉ tùy tiện xem thôi.” Ông nội Park có vẻ chột dạ, nhanh chóng giấu quyển truyện “Nhóc Maruko” ra sau lưng.

“Ông lại đọc truyện tranh à? Ha ha. Ông nói đi! Bảo cháu về làm gì?” Park Yuchun đưa hai tay gối đầu, ngả ra ghế, bộ dạng rất thư thái.

“Khụ khụ, Yuchun à. Hôm nay gọi cháu về là muốn nói... năm nay cháu hai mươi bảy rồi. Việc quản lý bệnh viện đã đi vào trật tự, lại sắp đến ba mươi, cũng nên lấy vợ đi.” Ông nội Park chỉnh trang lại nét mặt, nghiêm túc nói.

“Ông à, ông lại nghĩ đến cái gì rồi ạ?”

“Chỉ nghĩ cháu đã đến tuổi lập gia đình rồi thôi! Cháu phải lo lắng chuyện nối dõi tông đường chứ. Còn phải làm tấm gương tốt cho Yuhwan nữa, cũng bảo nó bớt phóng túng đi.”

“Nối dõi tông đường? Ông ơi, từ này ở thập niên nào vậy? Bây giờ Yuhwan đang ở Mỹ chơi, cháu làm sao kêu nó về được. Nó về lại nổi giận với cháu. Cháu làm thế có lợi gì.”

“Thằng nhóc này, cháu nói cái gì vậy? Nhớ năm đó, ông bằng tuổi cháu, đã lấy bà cháu được nhiều năm rồi. Ba cháu suốt ngày chạy loạn khắp nơi, bây giờ lại là cháu. Suốt ngày chỉ biết chơi bời, nhăng nhít, cũng không kiếm lấy một cô bạn gái đứng đắn.”

“Ông à! Ông làm như cháu không biết ấy, nếu không phải ngày đó ông nội với bà nội lỡ có ba cháu, thì làm gì kết hôn sớm vậy.”

“Cháu, cháu... Thằng ranh con này! Ông bảo cháu mau kết hôn, sinh con đi, đừng có sống một mình thế mãi. Lại đây! Ông cho cháu xem ông đã chuẩn bị cái gì.” Nói xong, chú Yong Wan đưa cho ông nội Park một xấp tài liệu dày cùi.

“Cái gì vậy?” Park Yuchun nghĩ cái xấp đó chẳng tối đẹp gì, nhưng hắn không dám nghĩ đến vấn đề đó.

“Cháu xem thử đi, đây đều là tài liệu về con gái nhà quyền quý cả, quan trọng là khả năng sinh con rất tốt. Cháu mau chóng xem thử đi.” Ông nội Park cười, cầm một đồng tài liệu quơ quơ trước mặt Park Yuchun.

Park Yuchun chuyển tầm mắt qua chú Yong Wan đang đứng một bên: Chú Yong Wan, trong này còn có chuyện chú phải làm đấy?

Chú Yong Wan lập tức nhìn lên trần nhà. Hình như trần nhà hơi dơ, phải gọi người đi lau sạch mới được.

“Yuchun! Mau cầm, nhìn xem có thích ai không?” Ông nội Park vội vàng bắt Park Yuchun chọn vợ.

“Ông nội, cháu không xem đâu, chẳng có ý nghĩa gì hết. Nhưng mà cháu thấy mấy cô tiểu thư này nhìn rất được, rất quyến rũ. Ông để tài liệu bảo bối này cho Yuhwan đi.” Park Yuchun không chịu nhận, lập tức đổ qua thằng em trai của mình.

“A, thằng cháu này, muốn làm ông tức chết à. Cháu làm như thế không phải là làm ba mẹ cháu thất vọng sao? Ba mẹ cháu gặp chuyện không may, qua đời năm cháu mới mười tuổi, Yuhwan nó mới có bốn tuổi, ông nội là người xi tè, dứt cơm nuôi lớn hai đứa. Cháu nghĩ ông sung sướng lắm sao? Bây giờ mọc cánh rồi, lời ông nội cũng không muốn nghe. Ông chỉ muốn cháu sinh một chất trai cho ông đỡ buồn, yêu cầu của ông có cái gì quá đáng sao? Ông còn sống được mấy năm nữa? Không thấy cháu kết hôn, sinh con, sau này ông nội gặp ba mẹ cháu thế nào đây? Cái thằng con đoán mệnh của tôi, cả con dâu của tôi, Yuchun nó không nghe lời ba nữa, các con đưa ba đi đi, ba không muốn sống nữa.” Ông nội Park thấy Park Yuchun không chịu xem liền bắt đầu vừa khóc vừa nói, quần gia Kim Yong Wan bên cạnh cũng rất biết phối hợp mà đưa khăn tay cho ông chủ.

“Yong Wan, tôi không có mặt mũi đi gặp ba của Yuchun nữa. Đứa nhỏ này nhất định là muốn tức chết ông nội của nó mà. Yong Wan, mấy năm nay hai chúng ta nuôi ra hai đứa bất hiếu rồi. Làm sao mà sống tiếp được.” Ông nội Park tiếp tục lau nước mắt, còn không ngừng nháy mắt với quần gia Yong Wan.

“Ông chủ, ngài đừng đau buồn, cậu chủ là người rất hiếu thuận, chỉ cần khuyên bảo là được, ngài đừng đau lòng nữa.” Quần gia Kim Yong Wan ở một bên phụ diễn.

“Ông nội, cháu thật sự không thích loại phụ nữ chỉ biết nhìn vào vẻ ngoài và túi tiền của đàn ông đâu. Loại ham phú quý thế, không lẽ ông muốn cháu sống cùng cả đời sao?”

“Haiz, bỏ đi. Cháu về trước đi, cháu không thích thì ông không ép nữa, mọi chuyện nói sau, ông đau đầu quá. Cháu đi đi, nhìn cháu ông lại phiền lòng.” Ông nội ôm cái trán rộng của mình. Xem ra trán cũng đi truyền.

“Dạ, vậy cháu về. Ông nội phải chú ý thân thể đấy, cháu về trước, mấy ngày nữa lại đến thăm ông.” Park Yuchun nghe thấy vậy, lập tức đứng lên chào ông nội, bước nhanh ra ngoài.

“Cút, cút đi. Thằng này, tức chết ông rồi.”

9. Chương 8: Xem Mắt? Oh No! (2)

“Mệt chết đại gia! Park Yuchun! Lấy cho tôi ly nước đá. Nhanh lên. Trừng cái gì?” Bác sĩ Kim mới làm xong một ca phẫu thuật, bây giờ rất mệt mỏi, y chạy tới chỗ viện trưởng Park tìm người an ủi. Cái được gọi là an ủi chính là đến sai ông chủ vô lương tâm của mình làm cu li.

“Uống cho sặc chết đi. Cậu nhìn xem, cậu làm như mình là chủ cái bệnh viện này ấy. Còn dám sai cả tôi.” Mặc dù viện trưởng Park đã quen với hành vi này của bác sĩ Kim, nhưng ngoài miệng vẫn xấu tính nói vậy.

Bịch!

“Bảo cậu lấy mỗi ly nước. Sao nói nhiều thế? Không tình nguyện à?” Kim Jaejoong lại đặt mạnh cái ly xuống bàn.

“Làm gì có chứ. Bệnh viện của chúng ta tương lai còn phải nhờ vào bác sĩ Kim mà.” Park Yuchun nghĩ thầm: Chuyện của mình và Junsu còn phải nhờ vào cậu ta nhiều.

“Nói vậy cũng đúng. A, không phải mấy hôm trước cậu về nhà cũ sao? Giáo sư có khỏe không?” Kim Jaejoong bỗng nhớ tới hai ngày trước Park Yuchun nói có chút chuyện phải về nhà. Sau đó lại không thấy hắn nói gì hết. Không lẽ có chuyện gì xảy ra?

“À, theo như tình trạng bây giờ, có sống đến một trăm tuổi chắc cũng được! Hơn nữa tính tình ngày càng trẻ ra.” Park Yuchun nói đến đây lại thấy đau đầu.

“Vậy tìm cậu về làm gì? Không phải là báo cáo công tác chứ?” Kim Jaejoong bắt chéo chân, nhếch mày hỏi.

“Thì cũng báo cáo, rồi nghe lệnh chỉ tiêu cần đạt được trong ba tháng cuối năm, quan trọng là chuyện sinh hoạt hằng ngày thôi.”

“A? Xem ra giáo sư ở nhà nhiều quá nên chán rồi. Hôm nào cậu cho tôi nghỉ một ngày, tôi đi thăm thầy ấy.” Bác sĩ Kim không tin Park Yuchun nói thật. Định giấu y à, xem ra hắn còn phải học tập nhiều đấy.

“A... Jaejoong à, tôi hỏi cậu. Cậu thấy chuyện xem mắt thế nào?” Viện trưởng Park sợ hãi lên tiếng.

“Xem mắt? Cậu đi xem mắt?” Kim Jaejoong nhảy từ trên sofa đến trước mặt Park Yuchun. Đôi mắt biến thành hình bán nguyệt. Phải nói năng lực suy một ra ba của bác sĩ Kim là rất giỏi.

“A...”

“Park Yuchun! Đạo này cậu ngủ không ngon à? Cậu đừng quên đã nói gì với tôi đấy. Junsu nhà tôi tuy ngốc, nhưng không đến mức không ai muốn đâu, mới có mấy ngày không gặp, cậu đã liếc mắt qua chỗ khác rồi hả! Nói đi, cậu nhìn trúng con hồ ly tinh nào? Muốn bỏ rơi đứa nhỏ nhà tôi hả? Tôi đã nói mà, đàn ông có thằng nào tốt chứ. Nhất là mấy thằng như cậu. Mau nói đi, cậu làm vậy không cảm thấy khiến tôi thất vọng, khiến Su Su thất vọng à.” Bác sĩ Kim làm ầm như bắt gian chồng ngoại tình, đương nhiên là bắt gian thay Kim Junsu nhà y.

“Jae... Jaejoong... Cậu bình tĩnh đã.” Park Yuchun cố trấn an Kim Jaejoong. Má ơi, này có phải phản ứng mãnh liệt quá không.

“Bình tĩnh cái rắm. Bây giờ tôi móc hai con mắt đào hoa của cậu ra, xem cậu còn gây họa cho đời không! Nói ngay, là đứa nào dám cướp đàn ông của Junsu?” Kim Jaejoong nói không ngừng nghỉ, túm lấy cổ áo của Park Yuchun, y mà biết ả đó là ai thì sẽ không để yên cho ả đâu.

“Jaejoong, cậu phải giúp tôi, tôi bị ông nội ép.” Park Yuchun cảm giác có tuyết đang bay ngoài cửa sổ, dù bây giờ mới là đầu tháng chín.

“Tình huống thế nào? Nói đi!” Kim Jaejoong buông cổ áo Park Yuchun ra, tạm thời nghe ‘tội phạm’ tường trình. Khuyết điểm lớn nhất của bác sĩ Kim chính là mềm lòng.

Park Yuchun lập tức kể hết mọi chuyện hấn và ông nội nói với nhau cho Kim Jaejoong nghe, nói xong còn thở dài một hơi “Haiz, chuyện là như vậy đấy, Jaejoong, cậu phải giúp tôi. Tuy lúc đó ông nội bảo không ép nữa, nhưng tôi tin chắc chuyện này chưa kết thúc.”

“Lo cái gì? Tôi nói cho cậu biết. Dù tôi có giúp cậu cũng không phải vì cậu mà vì Junsu nhà chúng tôi.” Kim Jaejoong nghĩ thầm: Xem ra phải giúp cậu ta rồi, nếu không mình sẽ phải lấy Su Su mất. Su Su không phải là không tốt, nhưng mà đã là người thì phải yêu mấy lần rồi mới cưới chứ.

“Theo tôi đoán, giáo sư sẽ sớm hành động, còn cả chú Yong Wan nhà cậu nữa, cũng phải đề phòng.” Kim Jaejoong vuốt cằm, não hoạt động với tốc độ 5000m/s. Viện trưởng Park gật đầu như đập tỏi “Tôi cũng nghĩ vậy! Ông nội mà là chủ mưu thì chú ấy sẽ là đồng phạm đầu tiên.”

Bỗng lúc này có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

“Viện trưởng, anh có bưu kiện.” Người bước vào là thư ký Cao Yin Ying. Việc của viện trưởng cũng rất nhiều nên đương nhiên cũng cần có một thư ký.

“Được rồi, cô ra ngoài đi.” Park Yuchun nhận lấy bưu kiện, tâm tình khó chịu, cũng không nhìn cô thư ký

một cái. Thư ký Cao lại tưởng mình chọc đến viện trưởng rồi. Gần đây viện trưởng hình như thường xuyên ‘bị táo bón’ ấy.

“Gì vậy?” Bác sĩ Kim liền tò mò hỏi xem.

“Jaejoong. Tôi xong rồi!” Nói xong, Park Yuchun đưa bưu kiện trên tay cho Kim Jaejoong xem. Ở trong hộp gồm có một tấm phiếu ăn ở nhà hàng Tây Âu cao cấp, một chiếc áo sơ mi mới màu hồng nhạt, một chiếc hộp bằng nhung đỏ, mở ra thì thấy chiếc cà vạt nhãn hiệu Gucci, còn có một tấm thiệp, trên đó ghi hàng chữ nhỏ: Bấy giờ tối thứ sáu, cháu nên tự giác đi, đừng để ông mang tiếng ép cháu. Nếu dám đến trễ hay về sớm, thì cháu sẽ biết hậu quả!

“Park Yuchun, xem ra lần này giáo sư ra tay thật rồi.” Kim Jaejoong nhìn mấy thứ này cũng không kịp phản ứng, cảm giác như có một cơn gió tạt thẳng vào mặt.

“Jaejoong, giúp tôi đi.” Viện trưởng Park liền nhìn qua bác sĩ Kim.

“Cái này... sao tôi giúp được. Giáo sư cũng thật là... nói nghiêm túc như vậy, tôi cũng không có cách.” Kim Jaejoong lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không phải cậu nói sẽ giúp tôi sao? Chẳng có chút nghĩa khí nào vậy, tôi sẽ trừ lương đấy.” Vừa nghe Kim Jaejoong nói sẽ không giúp, Park Yuchun lập tức gương móng vuốt lên.

“Tự giải quyết đi. Dù tôi nói giúp cậu nhưng cũng phải xem tình huống thế nào chứ. Bấy giờ cậu bảo tôi làm sao đây? Không lẽ bảo tôi đi thế cậu?”

Thời gian: 6: 50 tối, thứ sáu.

Địa điểm: Nhà hàng Tây Âu Altamira.

Sự kiện: Xem mắt

Nhân vật: ...

“Thưa anh, phiếu của anh dành cho hai người, xin hỏi anh có muốn gọi món trước không?” Cô phục vụ mỉm cười nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt.

“Chưa cần đâu, chờ người kia đến tôi sẽ gọi.” Người đàn ông đó mặc bộ đồ vest màu trắng, cà vạt cũng màu trắng, áo sơ mi màu hồng nhạt, đương nhiên còn có chiếc kẹp cà vạt đắt tiền, khóa miệng cong mười lăm độ, cầm một ly nước lọc, nhấp một ít. Từ lúc người này bước vào cửa, không biết đã thu hút sự chú ý của bao nhiêu người rồi. Người phục vụ lúc xoay người rời đi, còn ngoảnh đầu nhìn lại đến vài lần.

“Chết tiệt! Park Yuchun, có phải tôi dễ tính quá không? Bây giờ còn phải thay cậu đến ứng phó. Nếu không phải cậu tăng lương với cho tôi nghỉ thì còn lâu tôi mới làm.” Mọi người không nghe sai đâu, nhân vật chính là Kim Jaejoong!

Viện trưởng Park kì kèo, mắng cả một hồi thì bác sĩ Kim cũng đành nhận nhiệm vụ xem mắt này. Tay vuốt cổ áo sơ mi, Kim Jaejoong tiếp tục nhỏ giọng than thở “Hừ, còn màu hồng nữa. Giáo sư, thầy làm như Park Yuchun là gái tơ ấy.” Kim Jaejoong nhìn đồng hồ đeo tay “Còn một phút nữa, nếu không đến tôi đi trước đây. Chắc đại tiểu thư này có tính giờ dây thung rồi. Dù sao mình cũng đã tới, Park Yuchun cũng không thể trách mình được.” Kim Jaejoong lại tiếp tục làm oán phụ, than ngắn thở dài.

“Xin hỏi, cậu là Park Yuchun phải không?”

Kim Jaejoong nghĩ thầm: Đến rồi à? Chuẩn thật đấy, mà khoan đã, có gì là lạ ấy?

“Xin hỏi, cậu là Park Yuchun phải không?” Người đó tuy vẫn hỏi, nhưng đã tự giác ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Hả?” Kim Jaejoong hoàn toàn há hốc mồm. Không thể tin vào mắt của mình.

“Xin chào, tôi là Jung Yunho.” Người đó có gương mặt góc cạnh, da màu nâu, đôi mắt sắc bén, tây trang thủ công nhãn hiệu Armani màu đen. Áo sơ mi Dior màu xám, cởi bỏ hai nút trên cùng, cũng không đeo cà vạt. Nhìn Kim Jaejoong có phần hoảng hốt liền lên tiếng giới thiệu.

“Vẫn chưa gọi món à? Chúng ta ăn trước nhé.” Jung Yunho gật đầu ý bảo phục vụ đang đứng ở góc bước tới.

“Một phần ốc sên Pháp, súp đậu xanh, salad bông cải xanh, rượu vang Bồ Đào Nha 89 năm, tạm thời là vậy đi.” Jung Yunho gọi món rất thuần thực, có vẻ là khách quen ở đây. Kim Jaejoong nhìn thực đơn: Má ơi, mắc quá vậy. Mấy cái này có thể tốn tiền lương cả nửa tháng của mình đấy, còn cả tiền đi sớm về trễ để làm phẫu thuật nữa.

“Cậu Park?”

“Cậu Park?” Thấy đối phương không phản ứng, Jung Yunho lại gọi.

“Hả?” Đúng đúng. Bây giờ mình là Park Yuchun! Mình là cậu Park, mình là... Bình tĩnh lại đã. Kim Jaejoong, mày giỏi việc này mà. Ăn cơm xong rồi đi thôi. Cố lên!

“Cậu Park, cậu không ăn sao?” Khóe miệng Jung Yunho cong lên, hỏi. Thật thú vị!

“Hả? Ăn, ăn chứ. Ha ha, ăn thôi...”

“Hình như vừa mới thấy tôi, cậu Park có vẻ ngạc nhiên? Ban đầu tưởng là một cô gái xinh đẹp phải không?”

“Hả? Quả thật... ngoài tưởng tượng đấy.” Kim Jaejoong cúi đầu, mặt đỏ ửng, nói. Cái nhà hàng quái quỷ này, đồ thì mắc như vậy, không khí còn loãng, hại ông đây thấy khó thở quá “Nhưng mà... nói như vậy là anh biết sẽ xem mắt Park Yuchun, à, ý tôi nói là tôi, là một người đàn ông ấy.” Thấy Jung Yunho từ lúc vào đây đều không có chút ngạc nhiên, Kim Jaejoong mới ngẩng đầu hỏi.

“Ừm, từ đầu tôi đã biết rồi.” Jung Yunho thản nhiên nhún vai, bộ dáng biết rõ.

“Vây... vậy anh cũng đồng ý đến xem mắt?” Kim Jaejoong mở to miệng, càng khó tin nhìn người đàn ông trước mắt. Jung Yunho không trả lời y, hắn chỉ cười rất thâm sâu, kêu Kim Jaejoong ăn cơm “Đói bụng rồi. Chúng ta ăn đi.”

“A...” Biết rõ Park Yuchun là đàn ông mà còn đến gặp, người này không có bệnh gì chứ? Hay đầu bị cửa ép rồi? Không giống, nếu bị ép sao còn đẹp trai vậy? Kim Jaejoong, mày đang nghĩ cái gì vậy? Nhưng người ta thì biết chuyện gì đang xảy ra, còn Park Yuchun lại không biết. Park Yuchun, cậu bị ông nội chơi rồi. Ha ha ha. Bác sĩ Kim thất thần, bước vào thế giới nhỏ của mình, triển khai trí tưởng tượng phong phú. Nghĩ đến cảnh tượng của Park Yuchun liền bật cười.

“Cậu cười cái gì vậy? Có gì vui à?” Jung Yunho quan tâm hỏi. Cậu ta cười lên nhìn thật đẹp.

“Hả? Không... không có gì... tôi... tôi đi WC.” Kim Jaejoong hoảng hốt tìm cớ, mới bị người ta nhìn một cái, y đã cảm thấy mất tự nhiên rồi.

Lúc vào WC, Kim Jaejoong mở vòi nước, hắt nước lên mặt, sau đó nhìn lên gương, tự nói với bản thân “Kim Jaejoong. Mày thật không có tiền đồ. Người ta mới nhìn một cái mà đã vậy rồi.”

“Không phải... chỉ tại tên đó rất đẹp thôi.”

“Còn không biết xấu hổ! Lúc trước đi học ở trường Y, không phải có rất nhiều mỹ nam mỹ nữ theo đuổi sao? Cũng không thấy mày lúng túng như thế.”

“Mấy người trước đó sao mà dễ vào mắt được? Lúc này hình như là hàng cao cấp đấy.”

“Mày đó, tỉnh lại đi. Người ta đến xem mắt Park Yuchun, chứ không phải là mày.”

Phục vụ đứng ngoài cửa WC nghe Kim Jaejoong tự hỏi tự đáp, cũng không dám bước vào, chỉ thầm nghĩ: Đẹp trai vậy mà đầu óc có vấn đề. Không biết có nên gọi bảo vệ không nữa?

“Hừ, Park Yuchun, còn dám gọi điện tới?” Kim Jaejoong đang tự vấn thì điện thoại reo lên “Alo. Nói đi.” Kim Jaejoong tức giận nghe máy.

“Jaejoong à! Thế nào? Tình huống thế nào rồi?” Viện trưởng Park sốt ruột hỏi.

“Tình huống thế nào ư? Cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi à?”

“Tôi biết ông nội mà lo chuyện gì thì không thể tin được mà!” Park Yuchun ở đầu dây bên kia cũng cố tỏ ra tức giận nói. Nhưng trong lòng lại nghĩ thầm may mà hắn không đi.

“Được rồi, bây giờ tôi đang trốn trong nhà vệ sinh, tình huống cụ thể thế nào, mai nói. Cúp máy đây.” Kim Jaejoong tức giận nhấn tắt cuộc gọi. Ra khỏi WC.

Thật ra nhân lúc Kim Jaejoong đi vệ sinh, Jung Yunho cũng gọi điện thoại “Là tôi, cậu ở gần đây không?”

“...”

“Ừ, cậu có thấy người ăn cơm cùng tôi không?”

“...”

“Ừm, tôi muốn tài liệu về cậu ta, càng chi tiết càng tốt, trước mười giờ đêm nay phải giao cho tôi. Được rồi.” Jung Yunho vừa tắt máy thì Kim Jaejoong quay trở lại “Cậu quay lại rồi à?”

“Ừm.”

“Mau ăn đi. Nguội hết rồi.” Jung Yunho cầm ly rượu lắc nhẹ, rồi nhấp một ngụm. Kim Jaejoong nhìn đến đồ ăn, lòng lại đau như cắt. Có cần ăn đồ đắt thế không? Lát ai trả tiền đây?

“Cậu Park, tôi có thể gọi cậu là Yuchun không?” Khóe miệng Jung Yunho cong lên, dịu dàng hỏi.

“Hả? A...” Yuchun? Sồn gai ốc quá!

“Cậu không uống rượu sao? Rượu này không tệ đâu.” Jung Yunho nhìn về ly rượu của Kim Jaejoong, ý bảo y uống thử xem.

“Tôi không thích uống rượu. Thật ngại quá, ha ha.”

Một bữa tối đắt tiền trong bầu không khí kỳ dị cuối cùng cũng xong.

“Cậu ăn xong chưa? Nếu rồi, chúng ta đi, tôi đưa cậu về.” Jung Yunho đứng dậy, bước ra khỏi chỗ ngồi.

“Hả? Còn... còn chưa tính tiền mà.” Kim Jaejoong mở to mắt nhìn. Không phải muốn mình trả chứ?

“Ha ha, tôi đã tính vào thẻ rồi. Đi thôi.” Jung Yunho cười với Kim Jaejoong, sau đó tự đi ra trước, để lại một mình Kim Jaejoong vẫn còn mờ mịt ngồi đó.

“Yuchun, tôi đưa cậu về nhà.” Jung Yunho đứng ở bên cạnh xe của hắn, mở cửa phốp lái ra.

Hừ, đúng là kẻ có tiền! Pagani Zonda C12s! Ông đây làm ở bệnh viện của Park Yuchun cả đời cũng không mua nổi. Trời ạ, ông thật phân biệt đối xử.

“Ha ha, không cần đâu. Xe của tôi cũng đậu gần đây. Anh Jung cứ về trước đi. Tôi có thể tự về.” Nói xong, Kim Jaejoong lại cảm thấy thương cho mình. Xe ư? Không có, y vẫn đang lo mua một cái đây. Trời ạ!

“Thật là không cần à?” Jung Yunho nhếch mày, nhìn về phía Kim Jaejoong, xác định.

“Ừm, tôi có xe, sao lại nhờ anh đưa về nhà chứ.” Kim Jaejoong thật sự rất tức giận, nhưng vẫn cố kìm nén. Khoe khoang cái gì. Anh có xe thì mặc xác anh, ông đây cũng không phải chưa từng thấy.

“Vậy tôi đi trước, nếu có cơ hội thì hẹn gặp cậu lần sau.” Jung Yunho lên xe, lái đi. Hắn nhìn bóng dáng Kim Jaejoong nhỏ dần qua kính chiếu hậu. Một con mèo nhỏ thì không nên ép buộc nó, có cơ hội thì sẽ gặp lại thôi. Hơn nữa, cơ hội rất nhanh sẽ đến.

Sau khi Jung Yunho lái xe đi, Kim Jaejoong vừa mắng vừa đi bộ về nhà mình “Hừ, ra về cái gì? Mấy người có tiền thì giỏi lắm sao? Có xe thể thao số lượng có hạn thì ghê gớm lắm à? Hừ, bảo tôi ngồi vào ư? Bố thí cho tôi à? Ông đây không phải không mua nổi xe. Đúng là, vừa nhìn đã biết không có thành ý muốn tôi ngồi rồi. Bộ nài nỉ tôi ngồi vào thêm một lần cũng không được à?” Miệng Kim Jaejoong vẫn không ngừng lẩm bẩm “Mẹ nó, xa như thế. Thật là, đến xe buýt cũng không chạy qua chỗ nhà mình. Đáng ghét. Taxi!” Nhà Kim Jaejoong vốn không tiện đi xe buýt, nên chỉ có thể gọi taxi “Hừ, Park Yuchun, trở về xem tôi xử cậu sao. Còn phải trả tiền xe cho tôi đấy.”

Jung Yunho lái xe, tựa hồ tâm tình rất tốt, đeo tai nghe, bấm điện thoại “Thư ký Yin, cậu ở gần đây à?”

[Vâng, thưa tổng giám đốc.]

“Tài liệu tôi bảo cậu tìm đến đâu rồi?” Giọng nói thoải mái khi ăn cơm lúc này, giờ đã trở nên nghiêm nghị khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

[Vâng, tôi đã tìm xong, tổng giám đốc muốn tôi đưa đến công ty hay đến nhà ạ?]

“Văn phòng của tôi.”

Tập đoàn Dongbang là một trong những tập đoàn lớn nhất cả nước, chiếm vị trí quan trọng trong giới tài chính. Có nhiều chi nhánh mạnh trên thế giới, sản xuất đa hàng hóa, mà đằng sau đế quốc khổng lồ này chính là tổ chức xã hội đen lớn nhất Hàn Quốc ‘Dongbang’. Jung Yunho là tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Dongbang, cũng là đại ca của bang Dongbang. Quyền chức, tiền tài của hắn đã không dùng con số để tính. Có thể xem như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Văn phòng tổng giám đốc ở giữa tòa nhà Dongbang ba mươi chín tầng.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu anh muốn.” Một người đàn ông cung kính đưa tài liệu đến trước mặt vị tổng giám đốc này.

“Ừ, cậu ra ngoài đi.” Giọng nói phát ra không chút tình cảm. Thư ký Yin nhẹ nhàng rời khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Mở trang đầu tiên của tập tài liệu. Một gương mặt non nớt đập vào mắt hắn, nhưng vẫn có thể nhìn ra nét kiên cường trên tấm ảnh này. Về mặt ấy tựa hồ đã trải qua rất nhiều chuyện... Jung Yunho lật từng tờ từng tờ xem. Xem xong thì đóng tập tài liệu lại, đứng lên, đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống Seoul chìm trong màn đêm “Kim Jaejoong? Thật thú vị.” Khóe miệng hắn cong lên, đầy hàm ý.

10. Chương 9: Làm Người Yêu Của Anh Được Không? (1)

Hôm sau, Kim Jaejoong kéo cơ thể mỏi mệt đến văn phòng viện trưởng.

“Jae... Jaejoong, sao trông cậu giống quỷ vậy? Tối qua ngủ không ngon à?” Park Yuchun thấy bác sĩ Kim rất lạ, không lẽ là do buổi xem mắt ngày hôm qua gây nên?

“Ngủ không ngon? Ông đây không có ngủ được. Ăn cái bữa tối đắt tiền đó xong, tôi bị tào tháo rượt.” Kim Jaejoong leo lên giường nằm, khó chịu nói.

“Lát nữa tôi chích cho cậu một mũi là ổn thôi. Bây giờ kể tôi nghe chuyện hôm qua đi. Đêm qua gọi cho cậu suốt mà cậu lại tắt máy, tối qua không bị phát hiện chứ?” Viện trưởng Park dùng tay lay ‘bệnh nhân’ trên giường, xem y còn sống hay không.

“Chờ cậu chích cho chắc tôi không còn là bệnh nhân mà là cái xác khô rồi. Cũng không nghĩ đại gia tôi là ai hả! Đương nhiên không bị phát hiện rồi.” Kim Jaejoong mắt hững hờ nói.

“Vậy cậu thấy cô ta thế nào? Cậu có nói ẩn ý cho cô ta hiểu là hai người không có khả năng không?” Park Yuchun lại tiếp tục lay Kim Jaejoong.

“Cô ta? Ha ha. Park Yuchun, cậu chắc vậy à?” Chữ cuối cùng vừa dứt, Kim Jaejoong liền hung dữ trừng

viện trưởng Park một cái.

“Không phải nữ mà là nam à? Cậu nói cái quái gì thế.” Park Yuchun nhìn Kim Jaejoong nói vòng vo liền phát bực.

“Park Yuchun, bây giờ đại gia không rảnh đùa với cậu, tôi cần ở đây ngủ một giấc. Hôm qua gặp mặt tôi, cũng chính là người đến xem mắt với cậu là một tên đàn ông! Một thằng đàn ông không hơn không kém. Bây giờ cậu đi gọi cho ông nội hỏi rõ ràng đi, sau đó ra ngoài giữ cửa cho tôi. Xéo!” Nói xong, Kim Jaejoong liền nhắm mắt lại ngủ. Có vẻ tôi qua bị tào tháo rượt không nhẹ. Park Yuchun nghe xong thì thấy choáng váng. Không thể nào. Đàn ông? Sao ông nội lại làm vậy nhỉ? “Jaejoong! Jaejoong! Cậu nói rõ đi!” Park Yuchun lắc mạnh người trên giường, tiếc là hắn có lắc bao nhiêu Kim Jaejoong cũng không chịu tỉnh. Cuối cùng viện trưởng Park đành gọi điện hỏi ông già nhà mình rốt cuộc muốn làm gì. Hắn ra khỏi phòng nghỉ, đóng cửa lại, bấm điện thoại về nhà chính. Tút... tut... tut...

“Alo, xin chào! Đây là nhà họ Park, xin hỏi ngài tìm ai?” Giọng nói quen thuộc truyền đến, là của quản gia Kim Yong Wan.

Chú cũng góp một phần mà, cháu không muốn vạch trần thôi. “Cháu Yuchun đây, ông nội đâu hả chú?”

“A, cậu chủ. Tôi sẽ chuyển máy cho ông chủ ở phòng đọc sách ngay.” Quản gia Kim cảm giác như có cơn gió lạnh thổi sau lưng mình, hình như có chuyện không hay rồi. Nhưng ông vẫn cố bình tĩnh nói.

“Alo. Yuchun à, hôm qua xem mắt có thuận lợi không?” Ông nội Park vui mừng nhận máy.

“Thuận lợi? Ông nội, ông đang đùa cháu đấy à? Cháu không ngờ tư tưởng của ông lại tan băng đến mức này đâu. Sao lại chơi trò buồn cười thế ạ? Ông bảo cháu lấy một thằng đàn ông hả?” Nếu phải lấy con trai thì hắn chỉ lấy Tiểu Đào nhà hắn thôi.

“Yuchun, tại cháu nói không thích con gái, nên... nên ông mới...”

“Vậy đúng là ông bảo cháu lấy tên kia?” Park Yuchun nổi giận gào vào điện thoại.

“Chuyện này... ông... Yuchun à, ha ha. Ông không bắt cháu lấy cậu ấy... Mà là cháu qua đó.... Hôm qua cậu ấy có gọi điện, bảo rất vừa ý với cháu, muốn chúng ta chọn ngày cưới.” Ông nội Park càng lúc càng nói nhỏ. Park Yuchun hóa đá, không biết là quá kích động hay chết rồi.

“À, sao? Yong Wan, ông Lee gọi tôi đi chơi bóng à? Ừ, tôi đi ngay. Yuchun, mau sắp xếp thời gian về nhà để chuẩn bị kết hôn đi, ông nội có việc, cúp máy trước đây.” Ông nội Park vội vàng nói, sau đó lập tức ngắt điện thoại “Yong Wan à, chúng ta làm thế có được không?” Ông nội Park thấy có lỗi mà nhìn quản gia Kim.

“Ông chủ, không được thì chúng ta cũng đã làm rồi.”

“Ừm, mà là giả cho tổng giám đốc của tập đoàn DongBang lận, là tổng giám đốc đấy, còn là tập đoàn DongBang nữa. Nó còn không thấy thỏa mãn sao? Đúng rồi, nhất định là lúc này Yuchun nghe thế liền vui mừng quá đến nỗi không biết nói gì. Ha ha, nhất định là thế rồi. Yong Wan, chắc là thế nhỉ?”

“Tôi cũng nghĩ là vậy.” Chú Yong Wan nhìn ông nội Park lầm bầm, cố nhịn cười đáp lại.

Văn phòng của Park Yuchun.

Đùa kiểu gì vậy? Minh qua đó? Minh? Park Yuchun tôi là seme chính cống mà. Vậy mà bảo mình đi lấy chồng? Để người khác biết không phải chê cười mình cả nửa đời còn lại sao? Khoan đã, lúc này ông nội bảo bên kia gọi điện nói rất vừa lòng, ý tứ chính là... “Jaejoong! Hóa ra là cậu!” Park Yuchun đẩy cửa phòng nghỉ ra, đi đến thẳng cái giường Kim Jaejoong đang nằm “Jaejoong à, mau dậy đi. Jaejoong~ Kim Jaejoong. Xảy ra chuyện lớn rồi. Thật sự xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Viện trưởng, cậu cho tôi sống đi, tôi mới ngủ được có năm phút à.” Kim Jaejoong rên rỉ trên giường, bộ dạng sống không bằng chết.

“Jaejoong, xảy ra chuyện lớn rồi, đừng ngủ nữa. Bây giờ không phải lúc để ngủ.”

“Này, Park Yuchun. Cậu đủ chưa, ông đây vì ai mới trở thành quỷ thế này? Không phải chỉ mượn giường của cậu một lát sao? Đồ keo kiệt.” Bác sĩ Kim liền quát lên với viện trưởng Park.

“Jaejoong, người hôm qua cậu gặp tên là gì?” Park Yuchun cố gắng dựng Kim Jaejoong dậy.

“Park Yuchun! Không lẽ cậu muốn lấy tên đó? Vậy cục cưng của chúng ta thì làm sao? Không lẽ bỏ đi giống như vắt nước mũi hả?” Bác sĩ Kim nghe hấn nói thế, liền sống lại, nghiêm túc hỏi.

“Tôi có nói lấy tên đó đâu. Jaejoong, cậu phải bình tĩnh đã. Mau nói đi, tên tối qua cậu gặp gọi là gì?”

“Bình tĩnh? Bình tĩnh cái đầu mẹ cậu ấy! Đàn ông của em trai tôi sắp bị người ta cướp đi, cậu bảo tôi bình tĩnh cái gì.” Bác sĩ Kim chửi ầm lên.

“Cậu mau nói đi, hấn ta tên gì?”

“Jung... Jung gì gì... Yunho đó... A, hình như là vậy, tôi không nhớ rõ.” Kim Jaejoong suy nghĩ, sau đó nhếch mày nói.

“Cậu bảo là Jung Yunho? Thật là Jung Yunho à? Jung. Yun. Ho?” Park Yuchun mở to miệng, không thể tin vào tai mình.

“Đúng thế, là Jung Yunho.” Kim Jaejoong kéo lỗ tai Park Yuchun lại gần miệng mình, hét lớn “Park Yuchun! Này, Park Yuchun! Sao cậu không phản ứng? Chết rồi à. Hoàn hồn, hoàn hồn.” Không lẽ mình hét lớn quá làm cậu ta sợ?

“Jaejoong à.”

“Hết chết rồi à? Dọa tôi sợ chết khiếp, kêu cái gì?”

“Chúng ta gây họa rồi.”

“Hừ, hồi ở trường, ngày nào chúng ta chẳng gây ra chuyện.”

“Cậu không biết Jung Yunho là ai à? Thật sự không biết?”

“Còn là ai nữa. Đương nhiên là tên hồ ly tinh cướp đàn ông của Junsu nhà tôi rồi.” Nghe Kim Jaejoong nói thế, Park Yuchun liền nói tất cả những thứ hắn biết về ‘hồ ly tinh’ kia cho Kim Jaejoong nghe. Nghe xong, thì đến lượt bác sĩ Kim chết đứng “A, đau. Park Yuchun, cậu nhéo tôi làm cái gì?”

“Để cậu biết đây là sự thật.”

“Chuyện này không thể nào. Sao giáo sư quen được người đó?”

“Quan trọng là hôm qua cậu đã nói cái gì? Vừa nãy, ông nội nói trong điện thoại với tôi, bảo hôm qua Jung Yunho rất vừa ý ‘tôi’, cũng chính là ‘cậu’. Rất hài lòng, muốn chọn ngày kết hôn với cậu. Haiz! Jaejoong, cậu đừng xiu. Jaejoong, Jaejoong, tỉnh lại đi.” Bác sĩ Kim nghe thấy thế liền chấn động thần kinh, ngất xỉu tại chỗ.

Ba giờ chiều tại nhà họ Kim.

“Mẹ ơi, con về rồi.” Học sinh Kim Junsu vui vẻ tan lớp về nhà.

“A, sao hôm nay về sớm vậy? Rửa tay trước mới được uống nước đấy. Cũng không được ăn vụng kem đâu, biết chưa?” Mẹ Kim ở trong phòng bếp làm kimchi, nói vọng ra.

“Mẹ, hôm nay là thứ bảy, chiều được nghỉ hai tiết mà. Mẹ, mẹ làm gì vậy? Nhìn ngon quá!” Cậu bạn nhỏ rửa tay xong, nghe thấy mùi, cái mũi nhỏ liền khịt khịt ngửi không khí, sau đó đi thẳng đến phòng bếp.

“Mẹ làm bánh rán kimchi, mẹ còn muối rất nhiều loại kimchi nữa.” Mẹ Kim đem đồ ăn bỏ vào hai cái hộp đẹp đẽ, nói.

“Mẹ, cái này ngon. Hì hì, cái này cũng ngon.” Cậu bạn nhỏ đưa bàn tay nhỏ nhắn nhón lấy vài miếng, ăn.

“Được rồi, đừng ăn nữa. lát con đem hộp này cho anh Jaejoong của con, chắc nó còn đi làm, con đem đến bệnh viện đi, có biết đường không?” Mẹ Kim bỏ miếng cuối cùng vào trong hộp, lấy vải đắp lên, cột chắc rồi đưa cho cậu bạn nhỏ.

“Đương nhiên là biết ạ! Mỗi lần con qua sân vận động đá banh đều đi qua bệnh viện quốc gia Seoul mà. Mẹ, mẹ đừng coi thường người ta. Con còn biết đến đó phải tìm bác sĩ trưởng khoa ngoại, Kim Jaejoong. Đúng không ạ?”

“Ừ, đúng rồi. Junsu nhà chúng ta thật thông minh. Nhớ phải lễ phép, không để cho anh Jae Jae của con mất mặt đấy.” Mẹ Kim gạt tóc mái trên trán Kim Junsu qua một bên, dặn dò.

“Con biết rồi. Ồ? Sao lại có hai hộp hả mẹ? Đều đưa cho anh Jae Jae sao?” Nhìn hai cái hộp được gói kỹ trong tay mình, rõ ràng lúc này cậu thấy đồ trong hai hộp giống nhau mà.

“A. Mẹ quên mất. Một hộp cho anh Jae Jae của con, hộp còn lại là đưa cho bác sĩ Park.” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu vừa nghe đến ba chữ ‘bác sĩ Park’ mặt liền đỏ lên. Từ ngày bị mẹ cấm cửa, đã mười ngày cậu không gặp chú Park rồi. Không biết chú ấy có nhớ cậu không? Lần trước cậu lại quên không hỏi số điện thoại của chú ấy, nhưng hỏi anh Jae Jae, thì nhất định sẽ bị cười vào mặt. Nhưng mà... cậu nhớ chú ấy.

“Su Su? Su Su? Sao mặt con lại đỏ thế? Không khỏe sao?” Mẹ Kim vừa quay đầu lại thì phát hiện vật nhỏ có gì đó là lạ.

“Dạ? A, con... không sao ạ. Mẹ, con đi đây.” Cậu bạn nhỏ lập tức cầm hai cái hộp, chạy vội ra khỏi nhà.

“Chậm thôi. Haiz, đứa nhỏ này, lúc nào cũng hấp tấp như vậy. Jaejoong phải lấy nó đúng là thiệt thòi rồi.” Mẹ Kim thấy cậu bạn nhỏ chạy như điên ra khỏi nhà, trong lòng không tránh khỏi lo lắng.

Tuy rằng đã là đầu tháng chín, nhưng cậu nhỏ chạy nên cả người đều ướt mồ hôi. Lúc đi đến trước bệnh viện đa khoa quốc gia Seoul, vật nhỏ đều ngẩn ra “Wow, anh Jae Jae với chú Park làm việc ở đây à. Thật lớn. Không biết có bao nhiêu tầng nhỉ? Cao quá, lần trước đến còn chưa có nhìn kỹ.”

Vật nhỏ đi vào đại sảnh của bệnh viện, cũng không có mùi sát trùng như trong tưởng tượng của cậu nhóc. Lần trước chân cậu bị thương, đi vào đi ra đều vội nên không có nhìn kỹ. Tường màu xanh, cảm giác có chút âm áp “Wow, trang trí đẹp quá. Khám bệnh ở đây chắc mắc lắm.” Vật nhỏ đi từ ngạc nhiên này qua ngạc nhiên khác, cảm thán hô lên. Thấy một y tá đi tới, vật nhỏ liền vội vàng đến hỏi “Chị y tá ơi, cho em hỏi khoa ngoại ở tầng mấy ạ?”

“À, khoa ngoại ở tầng tám, em lên thang máy kia là có thể đến.” Cô y tá thấy cậu học sinh này thật đáng yêu, liền vui vẻ chỉ đường, còn nhiệt tình đưa cậu nhóc đến tận cửa thang máy.

“Cảm ơn chị ạ.” Nói cảm ơn với cô y tá xong, cậu bạn nhỏ liền đi vào thang máy.

“Ông chủ bệnh viện này chắc phải giàu lắm. Ngay cả thang máy cũng đẹp như vậy. Ừm, chắc là nhà giàu rồi.” Cậu nhóc ngốc vẫn không biết chủ của bệnh viện này chính là Park Yuchun.

Đình! Thang máy đến tầng tám.

Đi dọc hành lang nhỏ dài, đến trước một phòng, vật nhỏ liền kêu lên “A~ Tìm thấy rồi.” Nhìn bảng hiệu viết “Kim Jaejoong, bác sĩ trưởng khoa ngoại.” Sau đó Kim Junsu đưa tay lên gõ cửa. Nhưng gõ vài cái mà không thấy ai ra mở cửa hết “Anh Jae Jae, mở cửa... Là Su Su đây.”

“Anh Jae Jae! Là em đây! Không mở, Su Su sẽ giận đấy.” Cậu bạn nhỏ lớn tiếng gào lên.

“Này, này. Cậu nhóc, đây là bệnh viện, không được làm ồn. Cháu muốn tìm bác sĩ Kim Jaejoong à?” Một y tá khá lớn tuổi đi tới, quở trách cậu bạn nhỏ.

“A, xin lỗi đi. Cháu không cố ý. Cháu... cháu muốn tìm bác sĩ Kim.” Hai tay cậu bạn nhỏ xách hai cái hộp, cúi đầu. Bộ dáng rất tội nghiệp, khiến người ta thấy áy náy khi lỡ mắng cậu.

“Chiều nay bác sĩ Kim không có lịch làm việc. Ở bảng thông báo lầu một có viết đấy. Cháu không thấy sao?”

“A, cháu xin lỗi ạ. Vậy... cho cháu hỏi... khoa tổng hợp ở tầng mấy ạ?” Kim Junsu nghĩ anh Jae Jae không có ở đây, thì nên đi tìm chú Park.

“Khoa tổng hợp? Cậu nhóc, ở đây không có khoa tổng hợp. Dì chưa bao giờ nghe qua hết.” Dì y tá đầy giọng kính, không hiểu đứa nhỏ này bị làm sao.

“Không có khoa tổng hợp ạ? Mẹ nói là khoa tổng hợp mà!” Cậu bạn nhỏ vội đến suýt khóc, đến tìm anh Jae Jae thì người ta bảo không đi làm, tìm chú Park, người ta lại nói không có khoa nào là khoa tổng hợp cả.

“Đúng là không có khoa tổng hợp đâu.” Sau khi nói xong, dì y tá cầm bệnh án đi làm việc tiếp.

Chú Park là bác sĩ ở đây, anh Jae Jae cũng làm ở đây thì mình ngồi ở cửa bệnh viện chờ chắc sẽ gặp. Cậu bạn nhỏ uể oải mang theo hai cái hộp lớn rời khỏi. Cứ như vậy, học sinh Kim Junsu tội nghiệp ngồi chồm hổm ngoài cửa bệnh viện, chờ chú Park từ trong đi ra.

Park Yuchun đưa Kim Jaejoong về nhà. Lúc quay lại bệnh viện thì đã là sáu giờ chiều rồi. Hắn đưa Kim Jaejoong về nhà, cho y uống thuốc, hai người lại ngồi bàn xem đối phó thế nào với sự kiện xem mắt hoang đường kia, nhưng đến tối vẫn không có cách nào. Nên hắn đành vác cái đầu đau nhức trở về bệnh viện.

Thời tiết đầu thu không quá lạnh, nhưng mặt trời dần xuống núi, mà cậu bạn nhỏ Kim Junsu chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi ngắn tay nên vẫn cảm thấy có chút lạnh. Nhìn người vào trong bệnh viện càng lúc càng ít đi, người đi ra thì càng lúc càng nhiều, cậu bạn nhỏ cảm thấy có chút hi vọng sẽ thấy chú Park. Cậu bạn nhỏ đã đợi ở chỗ này ba tiếng rồi vẫn chưa thấy chú Park ra. Cậu nhóc sốt ruột nhưng cậu lại không mang điện thoại, cũng không mang theo tiền...

11. Chương 10: Làm Người Yêu Của Anh Được Không? (2)

Park Yuchun khóa xe, bỏ chìa khóa vào túi quần, mơ hồ thấy một bóng dáng nhỏ bé ngồi chồm hổm ở cửa bệnh viện. Con mèo nhỏ đó dưới ánh nắng chiều trông thật chói mắt, nhìn lại quen quen. Sao càng nhìn càng thấy giống đứa nhỏ nhà hần nhỉ? Trời ạ! Đúng là vật nhỏ!

Park Yuchun bước nhanh tới bên cạnh cậu bạn nhỏ. Mà học sinh Kim Junsu vẫn còn đang lăm bắm “Đáng ghét! Không ai đến hết, chân đã tê rần rồi. Đáng ghét!” Cậu bạn nhỏ lập đi lập lại, nhưng vẫn không quên ôm chặt hai cái hộp trong lòng.

“Bảo bối! Đúng em rồi!” Park Yuchun đi đến định ôm đứa nhỏ nhà hần, nhưng mới vừa đưa tay ra, cậu bạn nhỏ đã bổ nhào vào người hần.

“Chú Park! Cháu đang đợi chú đó.” Vật nhỏ lập tức ném hai cái hộp qua bên cạnh, bởi vì ngồi chồm hổm lâu quá nên hai chân đều tê rần, vốn muốn đứng lên nói với chú Park của mình nhưng cuối cùng lại thành ra cứ ôm như vậy mà nói.

“Bảo bối, sao em lại ở đây?” Park Yuchun ôm đứa nhỏ trong ngực, vừa nãy nhìn mặt của cậu nhóc có vẻ oan ức lắm.

“Mẹ bảo cháu tới đưa đồ ăn cho anh Jae Jae, nhưng cô y tá nói anh Jae Jae không đi làm. Cháu muốn qua tìm chú thì cô ấy lại bảo bệnh viện không có khoa tổng hợp. Nên cháu mới ra cửa đợi.” Cậu bạn nhỏ ở trong ngực Park Yuchun, đầy oan ức kể lể.

“Em chờ ở đây từ mấy giờ?” Viện trưởng Park vỗ nhẹ lên lưng cậu bạn nhỏ, thật làm hần đau lòng mà.

“Hình như là ba rưỡi.” Kim Junsu ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước nhìn viện trưởng Park.

“Trời ạ. Sao em lại ở đây đợi đến ba tiếng?” Park Yuchun tức giận, vật nhỏ nhà hần vậy mà đợi ở cửa bệnh viện đến ba tiếng, hần giận nhưng không biết mình giận cái gì, giận vật nhỏ không biết quan tâm đến bản thân mình hay giận hần lẽ ra đưa Kim Jaejoong về nhà rồi phải quay lại đây ngay, như vậy thì vật nhỏ đâu phải ngồi chồm hổm chờ thế này chứ. Quan trọng là hần rất đau lòng, cho nên giọng nói cũng có chút trách cứ và hung dữ.

Kim Junsu vốn đã cảm thấy oan ức rồi, bây giờ Park Yuchun còn hung dữ như vậy, nước mắt đảo quanh

rất muốn rơi xuống, nhưng cậu nhóc lại cắn răng để nó không rơi “Cháu... cháu chỉ... chỉ là... rất nhớ chú... rất muốn gặp chú... chỉ là muốn đợi chú để gặp chú thôi... nên... nên mới... chờ ở đây.” Cậu bạn nhỏ chính là vậy, mỗi lần muốn giải thích thì lại bị nói lấp, bộ dạng tội nghiệp như vậy hoàn toàn bắt lấy trái tim của viện trưởng Park làm tù binh. Park Yuchun bế đứa nhỏ nhà hần, rồi nhấc cả hai cái hộp bên cạnh đi vào trong bệnh viện, đến thang văn phòng của mình.

Thang máy đến tầng cao nhất, vừa đi đến văn phòng viện trưởng, thư ký Cao nhìn thấy hần liền bước tới chào. Nhìn cậu nhóc trong ngực viện trưởng, cô cảm thấy quen quen. Hình như cậu bé đó được bác sĩ Kim bế ra một lần.

“Viện trưởng, anh về rồi. Có cần tôi giúp gì không?”

“Cô Cao, nếu có người tìm tôi thì bảo tôi không có ở đây, không cho ai vô quấy rầy tôi, biết chưa?” Park Yuchun dặn dò. Đứa nhỏ trong ngực hần dùng hai tay ôm lấy cổ hần, cúi đầu không dám nhìn Park Yuchun.

“Vâng. Tôi biết rồi.”

Viện trưởng Park đá cánh cửa phòng, đi vào trong. Hần đặt hai chiếc hộp lên bàn tiếp khách, mở cửa phòng nghỉ ra, đặt đứa nhỏ nhà mình lên chiếc giường lớn, định cúi xuống tháo giày cho vật nhỏ thì hần phát hiện vật nhỏ không chịu buông tay ra khỏi cổ hần. Vì thế Park Yuchun đành phải khụy đùi ngồi xuống. Nhìn vật nhỏ vẫn cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào ngực hần. Park Yuchun định nâng cầm cậu bé lên thì Kim Junsu đã lên tiếng trước “Chú Park... chú đừng giận cháu nha. Cháu... cháu thật sự... là muốn gặp chú... cháu không muốn làm phiền chú đâu... xin lỗi chú... đừng giận Junsu nữa. Cháu... cháu không bao giờ... ngồi xổm trước bệnh viện khiến chú thấy phiền đâu. Đừng ghét cháu.” Vật nhỏ cắn bản không biết Park Yuchun giận cái gì, cậu nhóc còn tưởng là tại mình làm phiền hần, nên vẫn tự trách từ nãy giờ. Trong lòng Park Yuchun chấn động, lúc nghe vật nhỏ nói ‘rất muốn gặp chú’, hần có cảm giác như được uống một ngụm sữa ấm giữa trời tuyết rơi, không chỉ là ấm áp mà còn là cảm động. Nhưng khi nhận ra vật nhỏ hiểu lầm mình, hần lại cảm thấy tự trách, chỉ muốn cho mình hai cái bạt tai. Chậm rãi nâng cầm cậu bạn nhỏ lên, thấy nước mắt che kín khuôn mặt, hần hôn nhẹ lên những giọt nước mắt đó “Bảo bối, xin lỗi em! Là anh không đúng. Vừa nãy anh không nên hung dữ với em, chỉ là anh đau lòng em xách đồ nặng lại đứng tại cửa bệnh viện ba tiếng thôi. Đau lòng em bỏ ba tiếng để chờ anh. Em không biết anh cảm động thế nào đâu. Bảo bối, đừng khóc. Sao anh có thể giận em được. Sao lại ghét em chứ.” Park Yuchun hôn tất cả nước mắt trên mặt vật nhỏ. Học sinh Kim nghe vậy, cánh tay ôm Park Yuchun lại càng siết chặt, dúi cái đầu nhỏ của mình vào hõm vai hần “Thật sự không ghét cháu ạ? Cháu rất muốn gặp chú Park, nhưng cháu không có số của chú. Cháu nhớ chú... thật đấy... cháu chưa bao giờ nói dối đâu.”

Park Yuchun ôm cái eo mập mạp của cậu bạn nhỏ, để cho cậu áp sát vào mình, giữa hai người lúc này hoàn toàn không có khe hở. Park Yuchun biết, lần ôm này hần sẽ không bao giờ buông tay nữa “Anh biết, anh biết mà. Bảo bối làm người yêu của anh được không? Để Yuchun yêu em, nếu anh nói anh muốn lấy em, em có đồng ý không?” Park Yuchun vừa liếm lỗ tai đứa nhỏ, vừa thủ thủ.

“Lấy cháu? Là làm vợ chú Park ạ?” Giọng nói của cậu bạn nhỏ có chút run rẩy.

“Đúng vậy. Su Su không chỉ là người yêu của anh mà còn là bảo bối của anh, đứa nhỏ của anh, là tâm can, là vợ của anh, còn là mẹ của tụi nhỏ trong tương lai nữa.” Park Yuchun xoa vòng eo mập mạp của Kim

Junsu, xấu tính nói.

“Nhưng... nhưng... anh Jae Jae cũng nói sẽ lấy cháu... hơn nữa... mẹ cháu...” Kim Junsu nghĩ đến Kim Jaejoong, trong lòng không tránh khỏi cảm giác mất mát.

“Không đâu, anh Jae Jae của em sẽ không lấy em. Còn mẹ em, anh sẽ nói chuyện với dì ấy, vật nhỏ, em không cần lo lắng.” Nói xong, Park Yuchun hôn lên đầu mũi tròn tròn của cậu bạn nhỏ. Chờ anh Jae Jae của em lấy em? Ha ha, chỉ sợ chưa đến ngày này, cậu ta đã phải đến một chỗ rồi, còn có thể trói buộc em sao? Em chỉ có thể thuộc về anh thôi.

“Chú Park, cháu phải về nhà. Hộp của anh Jae, mai chú đưa cho anh ấy nhé.” Kim Junsu nghĩ mình đi lâu vậy chắc mẹ sẽ lo lắng, liền lên tiếng kêu muốn về.

“Bảo bối, sao em vẫn gọi anh là chú Park? Không phải đã dạy em rồi sao”

“Không muốn. Cháu còn chưa lấy chú, sao phải gọi chú... gọi chú... như vậy chứ.” Mặt cậu bạn nhỏ đỏ lên, nói.

“Như vậy là sao? Bảo bối nói không muốn gọi anh là gì?” Viện trưởng Park tiếp tục chọc cậu nhóc.

“Dạ? Đáng ghét! Chú lại bắt nạt người ta. Cháu... cháu muốn về nhà.” Vật nhỏ giãy dụa trong ngực Park Yuchun.

“Không cho em đi. Để ông xã hôn em một cái nào.” Park Yuchun lập tức tỏ ra bộ dáng lưu manh, đưa sát miệng vào mặt vật nhỏ nhà hắn, tay thì sờ loạn lên.

“Ừm... ngứa quá. Chú đừng... sờ... không được sờ...” Vật nhỏ bị viện trưởng Park làm cho lúng túng, tay chân luống cuống cả lên.

“Bảo bối, hàng ngày em ăn cái gì mà cả cơ thể đều có thịt thế này? Ha ha.” Viện trưởng tiếp tục giở trò trên người cậu bạn nhỏ. Cả khuôn mặt tròn trịa, bả vai mập mập, cái eo đầy thịt, cả mông nữa... Nhất định là được cung cấp nhiều dinh dưỡng lắm đây.

“Tại cháu ăn được. Nên mới mập vậy. Sao ạ? Anh Jae Jae nói thích cháu mập. Chú không thích thì tìm người gây đi. Cháu không cần chú. Hứ~” Vật nhỏ không quan tâm mình còn đi giày, liền đá loạn xạ lên đùi của Park Yuchun.

“Anh thích Su Su mập mập mà. Lại đây, để ông xã sờ coi.” Nói xong, Park Yuchun liền mở hai chân cậu bạn nhỏ ra, kéo qua hai bên thắt lưng của mình, còn bản thân thì chen mạnh vào giữa hai chân cậu bạn nhỏ, tạo nên tư thế cực kỳ ái muội.

“Không muốn! Chú đi tìm mấy người gây đi. Đừng có sờ cháu.” Vật nhỏ dường như chưa chú ý tới tư thế này có bao nhiêu nguy hiểm, tiếp tục giận hờn. Hơi thở của viện trưởng Park rõ ràng trầm đục đi rất nhiều, ánh mắt hắn không còn vẻ dịu dàng nữa mà tràn ngập tình dục. Cậu bạn nhỏ nhìn thoáng qua ánh mắt của Park Yuchun, hình như nhận ra cái gì, liền vội vàng khép chân lại, nhưng cơ thể viện trưởng Park lại đang ở giữa, nên hành động khép chân này vô tình kẹp chặt viện trưởng Park lại. Hai đùi bất giác ma sát hai bên sườn của Park Yuchun.

“Em không muốn sống nữa hả tiểu yêu tinh! Hôm nay nhất định phải dạy em một chút.” Ánh mắt của Park Yuchun đã muốn bắn ra lửa, tay lập tức đưa về hông cậu bạn nhỏ, bóp nắn liên tục.

“Reng... reng... reng...” Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên phá vỡ khung cảnh hồng hồng ở đây “Reng... reng... reng...”

“Chú... chú... nghe đi.” Nhìn Park Yuchun không chịu bắt máy, vật nhỏ liền khẩn trương nhắc nhở.

“Chết tiệt! Mặc kệ nó đi.” Viện trưởng Park vẫn tiếp tục đùa giỡn với vật nhỏ nhà mình.

“Nghe... nghe đi chú... nghe trước đã.” Cậu bạn nhỏ đẩy đại sắc lang trước mặt mình ra. Park Yuchun không còn cách nào đành phải ừ ừ ra ngoài phòng nghỉ, vừa nhận máy hắn liền quát lên “Ai thế?”

“Park Yuchun! Cậu quát cái gì? Junsu nhà tôi ở cùng cậu phải không?” Giọng nói của bác sĩ Kim còn lớn hơn so với hắn.

“Sao cậu biết?” Viện trưởng Park vẫn tức giận nói, lúc quan trọng mà bị người ta quấy rầy thì tâm tình làm sao mà tốt được.

“Lúc nãy dì Kim gọi cho tôi nói Su Su nó đem đồ cho tôi nhưng giờ vẫn chưa thấy về, nó lại không đem điện thoại, nói chung là dì ấy sốt ruột. Tôi đoán cậu giấu người đi rồi. Park Yuchun, nói cho cậu biết, cậu đừng có suy nghĩ đen tối. Junsu đến chỗ cậu thế nào thì phải đưa nó về nhà đúng thế ấy. Thiếu một sợi tóc, ông đây sẽ thiên cậu ngay.” Kim Jaejoong cũng không phải đồ ngốc, vừa nghe giọng điệu của viện trưởng Park, y đã biết là quấy rầy chuyện tốt của hắn rồi.

“Kim Jaejoong! Không phải cậu bị bệnh à? Sao còn nhiều sức lực quan tâm chuyện người khác vậy?” Viện trưởng Park bị vạch trần âm mưu liền khó chịu nói.

“Tôi bệnh thật, nhưng chưa có chết. Cậu đừng mơ đến việc không lấy nó mà đã dùng hành động yêu thương thực tế rồi. Cậu là ai tôi không biết à? Cậu mà làm bực cái bụng của nó, tôi có chết cũng sẽ biến thành quỷ ám cậu.” Tuy rằng Kim Jaejoong đang bệnh, thể lực có thể kém, nhưng mồm miệng thì không thua được.

“Kim Jaejoong! Cậu đừng có chưa ăn đào mà kêu đào chua. Tốt nhất là tự lo cho bản thân đi. Bên kia nói cậu chọn ngày cưới đó. Đừng có quên. Cậu vẫn còn rảnh rỗi quản chuyện của tôi à?”

“Tôi muốn ăn đào thì sớm được ăn rồi. Còn đến phiên cậu nhớ thương, lấy nó sao? Cậu còn không biết xấu hổ. Ông đây bị ai hại thành ra thế này hả? Cái đồ vong ân phụ nghĩa.” Bác sĩ Kim liên tục át viện trưởng Park, giành thế thượng phong “Tóm lại, cậu mau đưa Su Su về nhà cho tôi. Cho cậu hai mươi phút. Hai mươi phút sau tôi muốn nghe được tin Junsu đã có mặt ở nhà nó.” Kim Jaejoong nói xong liền cúp điện thoại rầm một cái.

Viện trưởng Park bất đắc dĩ, ai bảo Kim Jaejoong đã giúp hắn chứ. Đành phải để cho người anh em ở hạ thân chịu thiệt thòi vậy. Hừ, chờ ông đây cười được vật nhỏ, sẽ làm trước mặt cho cậu xem em ấy kêu la thế nào!

Trở lại phòng nghỉ, Park Yuchun thấy đứa nhỏ nhà mình đã trong tư thế sẵn sàng để chuẩn bị về nhà.

“Cháu phải về nhà rồi. Mẹ sẽ mắng cháu mất.” Kim Junsu chu môi, khuôn mặt vẫn còn ửng hồng vì tình huống xấu hổ lúc này.

“Bảo bối, em mà còn nhìn anh như vậy, hôm nay anh sẽ không thả em về đâu. Sao em cứ quỵến rũ anh thế?” Thấy bộ dáng ngượng ngùng của cậu bạn nhỏ, viện trưởng Park lại nhịn không được ôm cậu nhóc vào lòng ngực.

“Cháu... cháu không có! Chú mau đưa cháu về nhà đi.” Kim Junsu đẩy ‘kẹo cao su’ siêu lớn cứ dính lấy người mình ra.

“Được rồi. Ông xã đưa em về nhà mẹ đẻ. Lại đây, để anh bế em ra.” Park Yuchun túm Kim Junsu lại, bế cậu nhóc lên. Em có thể trốn khỏi anh sao?

“Không muốn. Ở ngoài nhiều người lắm. Người ta sẽ nói đó. Sau này làm sao chú làm việc được.” Nghĩ đến cảnh bị người khác bế ra bế vào, Kim Junsu liền thẹn thùng. Lần trước là tại chân bị thương, lúc này là không kịp phản ứng, mà chú Park lại giận. Bây giờ tỉnh táo, khỏe mạnh thì nhất định không để thế nữa.

“Người ta? Bọn họ dám ư? Máy người đó ngoại trừ không muốn làm ở đây nữa thôi. Bảo bối, tin ông xã đi. Ông xã của em là chủ của bệnh viện này đây. Toàn bộ bệnh viện này đều là của anh. Họ đều sợ anh cả.” Viện trưởng Park nhân cơ hội khoe với đứa nhỏ nhà mình.

“Dạ? Chú... nói... bệnh viện này là của nhà chú? Chú là viện trưởng ạ?” Học sinh Kim khó tin mà mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn viện trưởng Park không chớp mắt.

“Đúng vậy. Anh tưởng em biết rồi, ở cửa ghi rõ ‘Phòng viện trưởng’ mà.”

“Cháu... cháu không để ý.” Kim Junsu gượng cười.

“Ông xã của em rất tuyệt phải không? Được rồi, giờ anh đưa em về nhà, nếu không không chỉ mẹ em mà cả anh Jae Jae của em cũng xử anh mất.” Nói xong viện trưởng Park bế đứa nhỏ ra ngoài, đưa cậu nhóc về

nhà.

“Buông... buông cháu xuống. Cháu tự đi. Cháu cũng biết đường.” Cậu bạn nhỏ tức giận Park Yuchun lợi dụng người ta gặp khó khăn.

“Em ngoan ngoãn cho anh. Em cứ dán trên người Jaejoong anh còn chưa nói đâu. Anh không cần biết em quen từ nhỏ hay sao. Trước không tính nhưng từ bây giờ vật nhỏ em chỉ được để anh bế thôi, biết chưa? Em còn để anh thấy em gần gũi với tên đàn ông khác, anh sẽ giết tên đó, rồi ôm em nhảy xuống sông. Nhất là Kim Jaejoong đấy!” Giám chữa của viện trưởng Park đang lan khắp bệnh viện quốc gia Seoul. Cậu bạn nhỏ trong ngực hắn liền ngừng giãy dụa, nhưng lại bĩu môi, nói nhỏ một câu “Bạo chúa.”

“Em nói cái gì? Dám nói anh là bạo chúa hả?” Viện trưởng Park liền hôn mạnh lên mặt đứa nhỏ để báo thù.

“Đáng ghét. Chú chính là bạo chúa! Độc tài!” Cậu bạn nhỏ cũng không chịu yếu thế, chu mỏ lên khẳng định.

“Em còn nói ông xã mình vậy, anh sẽ ném em xuống đấy.” Nói xong, Park Yuchun liền đưa Kim Junsu ra, định hù cậu nhóc sẽ ném cậu xuống.

“Đừng, đừng, cháu không dám. Chú đừng ném cháu.” Thấy Park Yuchun sắp ném mình, cậu bạn nhỏ liền theo phản xạ ôm chặt cổ của Park Yuchun, miệng không ngừng xin tha, giọng nói mềm mại, đáng thương vô cùng. Nếu thời gian và không gian thích hợp chắc viện trưởng Park sẽ hóa sói ngay lập tức.

“Vật nhỏ! Anh không nỡ đâu. Làm thương đứa nhỏ của anh, anh sẽ đau lòng chết đó.” Hai người lại bắt đầu nói chuyện sến súa. Park Yuchun vẫn bế Kim Junsu, cứ ấp áp với nhau như vậy, mặc cho ánh mắt của những người trong bệnh viện. Phía sau đã ồn ào đến tận trời rồi, nếu tin này mà bán cho tạp chí lá cải chắc sẽ lời lắm.

=> Chap 11: Mẹ vợ, xin yên tâm!

12. Chương 11: Mẹ Vợ, Xin Hãy Yên Tâm!

Nói đến chuyện viện trưởng Park đưa đứa nhỏ ngọt ngào nhà hắn về nhà mẹ đẻ, trên đường nếu không phải nhớ tới thời hạn hai mươi phút của Kim Jaejoong, hắn đã quần quýt bên cạnh vật nhỏ thêm một lúc rồi. Xe đi đến dưới lầu nhà Kim Junsu, lúc đậu xe xong, cậu nhóc đã sốt ruột cởi dây an toàn, bởi vì cậu biết trong nhà mình sắp có ‘bão tố’, nếu tranh thủ thời gian chạy về thì khả năng cao sẽ tai qua nạn khỏi, còn không thì sẽ phải ‘giáp lá cà’ với nhau.

“Bảo bối, em muốn rời xa anh nhanh vậy hả?” Viện trưởng Park dùng đôi mắt cúin con nhìn vật nhỏ đang lăm bằm.

“Dạ?” Vật nhỏ ngừng động tác phân cao thấp với cái dây an toàn trong tay, vội vàng giải thích “Không... không phải... chỉ là... cháu muốn về nhanh, chắc mẹ đang giận.”

“Không sao đâu, em đừng lo. Bảo bối của anh, anh vào cùng em, rồi giải thích rõ với mẹ em.” Park Yuchun bỏ đi về mặt ngây thơ, cương chiều nhìn vật nhỏ, bàn tay to xoa nhẹ lên đầu đứa nhỏ nhà hần.

“Thật à? Chú sẽ giải thích với mẹ cháu? Muôn năm~ Vậy mẹ sẽ không mắng nữa. Chú Park~ Chụt!” Vật nhỏ nghe Park Yuchun sẽ giải thích dùm mình, nghĩ đến tránh được một ‘kiếp nạn’, liền quên tất cả, ôm cổ viện trưởng Park, thơm lên mặt hần một cái. Viện trưởng Park lập tức hóa đá, từ khi gặp học sinh Kim, số lần hóa đá của viện trưởng Park càng ngày càng gia tăng.

“Chú Park? Chú Park?” Vật nhỏ quơ tay trước mắt Park Yuchun “Chú... chú đổi ý à?”

“Hà? Không, sao lại đổi ý chứ. Đi thôi, chúng ta lên nhà.” Nói xong, Park Yuchun nhẹ nhàng giúp Kim Junsu cởi dây an toàn. Tiểu yêu tinh! Sau này sẽ cho em biết quyền rũ người khác là rất nguy hiểm. Đến lúc đó, anh có thể... Ha ha.

Bính boong~ Bính boong.

“Kim Junsu, con còn biết về nhà hần!” Chưa thấy bóng dáng mẹ Kim đâu đã nghe thấy tiếng bà vọng ra. Trong phút chốc, cửa mở ra, mẹ Kim lập tức đập một phát vào đầu người ngoài cửa. Vật nhỏ biết mẹ mình sẽ thực thi bạo lực, nên từ ngoài hành lang đi vào, vật nhỏ đã đứng sau Park Yuchun, ôm lấy thắt lưng hần mà không dám thò đầu ra trước. Ai ngờ mẹ Kim mở cửa ra là đã đụng tay đụng chân.

“Di... là cháu.” Park Yuchun ôm đầu, kinh ngạc nhìn mẹ Kim, hơn nữa hần cảm giác hai tay của vật nhỏ ở phía sau càng ôm chặt hần.

“Yuchun? Yuchun! A, xin... xin lỗi cháu... Di tưởng Junsu nhà đi.” Mẹ Kim thấy rõ người tới, liền không ngừng xin lỗi, lúc này ba Kim cũng đi ra “Mẹ nó! Bà sao vậy? Mau mời bác sĩ Park vào nhà đi. Ha ha, bác sĩ Park có đau không?” Thấy vợ mình đánh lộn người, ba Kim cũng cảm thấy ngại, liền mời người ta vào nhà.

“Ha ha, bác trai, cháu không sao ạ.” Đối mặt với ba vợ tương lai, Park Yuchun vẫn tươi cười, mặc dù đầu hần đau lắm. Bây giờ hần mới biết tại sao đứa nhỏ nhà hần không thông minh nổi. Mẹ vợ! Mẹ ra tay nặng quá đấy!

Vật nhỏ ở phía sau vẫn sợ hãi thăm dò tình hình, mới thò đầu ra liền bị mẹ Kim bắt lấy “Kim Junsu, ra đây cho mẹ. Núp sau người Yuchun làm gì? Đứa nhỏ này, bảo con đi làm có chút việc, con lại khiến mẹ lo như vậy. Con nói xem, như thế này bảo mẹ làm sao không biết xấu hổ gả con cho Jaejoong hần? Jaejoong tốt như vậy, nó quyết định lấy con, ba mẹ đã phải thấp hươu cầu Phật rồi. Con còn không biết tốt xấu. Con muốn làm ba mẹ tức chết phải không?” Mẹ Kim vừa nói vừa muốn túm lấy vật nhỏ sau lưng Park Yuchun. Mà Park Yuchun lại tựa như gà mái bảo vệ gà con đang chạy trốn khỏi ‘ma chướng’ của mẹ Kim. Nghe mẹ Kim nhắc đến chuyện Kim Jaejoong lấy Kim Junsu, trong lòng Park Yuchun lại cảm thấy khó chịu. Mẹ vợ thật là, sao cứ đụng chạm đến ‘vết thương’ của mình vậy!

“Mẹ... con...” Vật nhỏ đột nhiên buông lỏng đôi tay đang ôm thắt lưng Park Yuchun ra, muốn đi lên giải thích với mẹ.

“Bảo bối, để anh nói. Thừa di...” Park Yuchun thấy đứa nhỏ nhà mình bước ra, nghĩ đến khả năng biểu đạt ngôn ngữ của vật nhỏ, hẳn thấy để mình giải thích vẫn tốt hơn. Nên hắn kéo vật nhỏ giấu lại sau lưng.

“Yuchun, lại đây ngồi đi.” Mẹ Kim vẫn còn áy náy chuyện vừa rồi, nên nhanh chóng đẩy Park Yuchun đến sofa ngồi. Vật nhỏ bị Park Yuchun kéo về phía trước, để cậu nhóc ngồi lên đùi mình. Mẹ Kim thấy thế liền trừng Kim Junsu một cái “Kim Junsu, con ngồi ở đâu vậy?” Vật nhỏ sợ tới mức lập tức đặt mông sang bên cạnh.

“Ba nó! Mau rót trà cho Yuchun đi!” Mẹ Kim bắt đầu triển khai nữ quyền. Ba Kim trắng mắt, nghĩ: Nhìn thấy thư sinh mặt trắng là quên ngay mình, sao bà có thể sai chồng mình như lao công thế? Hừ! Mặc dù bất mãn, nhưng ba Kim vẫn ngoan ngoãn tuân lệnh bà xã.

“Di à, chuyện hôm nay không thể trách Junsu được! Điều là lỗi của cháu, thật ra hôm nay vật nhỏ cũng thiệt thòi nhiều. Em ấy phải ở bệnh viện chờ đến ba tiếng để đưa đồ ăn cho cháu với Jaejoong. Hôm nay ngẫu nhiên Jaejoong cũng không khỏe, nên cháu đưa cậu ấy về nhà, mới khiến Junsu về trễ vậy.” Park Yuchun giải thích rất lịch sự, khiêm tốn, mẹ Kim thấy bộ dạng này của hắn, cũng nhả nhận đáp lại “Yuchun, sao trách cháu được. Chỉ là thằng nhóc này ngốc quá, cũng không biết đường gọi điện về nhà.” Mẹ Kim cầm lấy tách trà từ ba Kim, đặt lên phần bàn trước mặt Park Yuchun.

“Su Su sốt ruột đem đồ ăn đến bệnh viện nên quên đem điện thoại phải không?” Viện trưởng Park sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp của vật nhỏ, hỏi.

“Dạ, đúng vậy ạ.” Thấy viện trưởng Park giải thích rất hợp lý, vật nhỏ liền gật đầu liên tục.

“Còn không phải tại nó hấp tấp, đãng trí à! Đứa nhỏ nhà di vốn có tật xấu đó mà. Yuchun, cháu cái gì cũng tốt, nhưng mà lại giống Jaejoong ở một điểm, lúc nào cũng che chở, tìm cơ hội giải vây cho nó.” Lúc này, cơn tức giận của mẹ Kim đã giảm một nửa, còn có chút xót con, dù sao con mình cũng ngơ ngác đợi đến ba tiếng cơ mà. Nhưng bà vẫn sĩ diện, mạnh miệng nói. Park Yuchun chỉ cười, nhưng mâu thuẫn trong lòng lại tăng cao. Mẹ vợ, đừng so sánh con với Kim Jaejoong. Có cái gì giống nhau chứ.

“Đúng rồi, cháu mới nói Jaejoong bị sao vậy? Nó bệnh à? Sao lại thế?” Mẹ Kim nhớ tới lúc này Park Yuchun bảo Kim Jaejoong bệnh, liền hỏi, hơn nữa trong lòng lại có chút suy nghĩ.

“A. Không có gì nghiêm trọng đâu ạ, chỉ là bị tiêu chảy nhẹ, cháu chích cho cậu ấy rồi. Bây giờ đang ở nhà nghỉ ngơi.” Viện trưởng Park cẩn thận đáp.

“A. Vậy Junsu, con mau dọn đồ đạc, hôm nay qua ở với anh Jae Jae đi, Jaejoong bệnh nhất định cần có người bên cạnh. Con phải chăm sóc cho anh Jae Jae của mình đấy.” Park Yuchun nghe xong lời này, lông mày thiếu chút nữa là nhíu lên. Cái gì? Bảo vật nhỏ nhà hắn đi hầu người khác. Thế nhưng hành động của vật nhỏ mới là nguyên nhân chính làm cho viện trưởng Park cảm thấy bầu trời trước mắt trở nên đen tối.

“Dạ! Con đi ngay đây.” Kim Junsu ngoan ngoãn đứng dậy, chuẩn bị lên lầu thu dọn đồ đạc. Thật ra cậu nhóc chỉ nghĩ hôm nay đã đắc tội với mẹ, nên không được cãi lại, căn bản không nghĩ đến tầng nghĩa khác. Còn người thông minh như Park Yuchun và ba Kim đều có thể nhận ra, mẹ Kim đang tận dụng cơ hội để Kim Junsu và Kim Jaejoong gạo nấu thành cơm. Ngay trong tình cảnh màn chuông treo sợi tóc thì tiếng chuông cửa vang lên, giọng nói của một người lập tức truyền vào “Nhóc Su ú, mau ra mở cửa cho anh.” Người đến không phải ai khác mà là bác sĩ Kim.

“Dạ? Anh Jae Jae~” Vật nhỏ nghe thấy giọng của Kim Jaejoong, liền vui mừng chạy ra mở cửa. Mẹ Kim cũng đi theo ra.

“Su Su~ Có nhớ anh không? Anh nhớ em muốn chết đây này!” Cửa vừa mở ra, Kim Jaejoong liền thấy viện trưởng Park ngồi ở trong, nhân tố bất an trong lòng y chạy ra, chỉ tiếc là đã lỡ nói rồi. Vật nhỏ thấy khó trả lời, liếc qua viện trưởng Park một cái, không biết nói sao, đành ngây ngô cười hì hì. Mẹ Kim lập tức cầm lấy tay Kim Jaejoong, kéo y vào trong nhà.

“Jaejoong, dì nghe Yuchun nói cháu bị bệnh. Haiz, sao Jaejoong của chúng ta không biết tự chăm sóc bản thân vậy? Nhìn xem, sắc mặt còn chưa tốt đâu. Khiến dì đau lòng quá.” Đúng bộ dáng mẹ vợ nhìn trứng con rể, càng nhìn càng thuận mắt.

“Cháu không sao ạ, chỉ là ăn trứng đồ hự, nên bụng có chút vấn đề, giờ thì khỏe rồi ạ.” Kim Jaejoong liếc qua Park Yuchun một cái, sau đó làm nũng như mọi khi với mẹ Kim.

“Jaejoong còn yếu, sao lại chạy tới đây? Vừa nãy dì tính bảo Junsu qua chăm sóc cho cháu đấy.” Mẹ Kim kéo tay Kim Jaejoong, ân cần hỏi han.

“Su Su còn nhỏ, sao nó chăm sóc người khác được. Với lại cháu cũng không nỡ.” Thật ra bác sĩ Kim muốn nói: Su Su? Dì tin tưởng nó hay muốn hại chết cháu? Bảo nó đến chăm sóc cháu? Không bằng bảo người bệnh cháu đây chăm sóc thêm một người nữa đi.

“Haiz, Jaejoong của chúng ta thật biết nghĩ cho người khác. Giao Junsu cho cháu, chú dì đều an tâm cả. Ba nó!” Mẹ Kim nhanh chóng nháy mắt với ông xã của mình.

“Hả? A, đúng, đúng. Rất yên tâm!” Ba Kim gật đầu phụ họa. Viện trưởng Park bị bỏ quên, mặt đã tái nhợt lắm rồi. Sắc mặt có thể nói còn khó coi hơn so với Kim Jaejoong bị tiêu chảy. Hắn nhìn qua cậu bạn nhỏ Kim Junsu, cậu nhóc cúi đầu, hai cái tai hồng hồng lộ rõ chủ nhân của nó đang thẹn thùng.

“Ba nó! Ông đi nấu cơm đi, sau đó nấu nồi cháo hạt thông cho Jaejoong. Yuchun, Jaejoong đều ở lại ăn cơm với chú dì nhé.” Mẹ Kim cười, nhìn qua cậu bạn nhỏ Kim Junsu. Biết đồ mặt rồi sao? Thằng con ngốc, cuối cùng cũng biết thẹn thùng. Tín hiệu tốt!

Ba Kim vừa định đi vào phòng bếp thì có người gọi lại.

“Bác trai, chờ một chút. Cháu có lời này muốn nói với bác và dì.” Park Yuchun thật sự không nhẫn nhịn

được nữa, còn danh bất chính, ngôn không thuận thế này, hắn sẽ nghẹn chết mất. Khi nào hắn phải chịu cái cảnh này chứ? Dù hôm nay có thế nào, hắn cũng phải nói ra tất cả.

“Sao? Yuchun, cháu nói đi.” Mẹ Kim cười, nhìn Park Yuchun. Ba Kim quay trở lại, ngồi xuống sô pha. Bàn tay mũm mĩm của cậu bạn nhỏ Kim Junsu đã bị viện trưởng Park nắm chặt, bác sĩ Kim thì nhếch mày ngồi hóng chuyện vui. Đối với hành động này của Park Yuchun, bác sĩ Kim không cảm thấy kỳ lạ chút nào. Cuối cùng thì Park Yuchun cũng không nhận được.

“Bác trai, dì. Xin hai người gả Junsu cho cháu. Cháu không thể không có em ấy, cháu có thể cam đoan cháu yêu Junsu hơn Jaejoong nhiều.” Park Yuchun hít sâu một hơi, hơn nữa còn dùng ánh mắt cực nóng nhìn vật nhỏ. Mẹ Kim không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, đương nhiên ba Kim càng chậm hiểu hơn.

Một phút...

Hai phút...

Năm phút...

“Chuyện này... Yuchun, cháu... vừa... vừa nói cháu muốn dì gả Junsu cho cháu... ý cháu là... cháu muốn kết hôn với Junsu?” Năm phút sau, mẹ Kim mới phục hồi tinh thần, gượng cười hỏi.

“Vâng ạ.”

“Ý cậu là muốn kết hôn với Junsu nhà chúng tôi? Là kết hôn sao?” Ba Kim cũng không thể tin nổi mà hỏi lại.

“Vâng. Cháu muốn kết hôn với Junsu, chăm sóc em ấy cả đời, thương yêu em ấy suốt đời, đương nhiên cũng sẽ cùng em ấy phụng dưỡng bác trai và dì ạ. Cháu sẽ làm cho bác trai, dì và em ấy có cuộc sống hạnh phúc, thoải mái.” Viện trưởng Park vội vàng tỏ thành ý.

“Nhưng... Junsu nhà dì... nó... ngốc lắm. Dù thế, cháu cũng muốn lấy?” Mẹ Kim tiếp tục hỏi, bà thật sự không hiểu, đàn ông ưu tú thế sao lại thích con của bà?

“Cháu thích Junsu như vậy. Tuy quen em ấy không lâu, nhưng cháu đã lặn sâu vào. Mong dì chấp nhận. Nếu không có Junsu, cháu sẽ tìm đến cái chết.” Lời này khoa trương thật, nếu không được đồng ý thì cùng lắm hắn với vật nhỏ trốn đi, chứ chết làm cái gì.

“Nhưng dì đã hứa gả Junsu cho Jaejoong rồi, hơn nữa Jaejoong nó cũng đồng ý.” Mẹ Kim khó xử nói. Tuy Kim Junsu và Kim Jaejoong là anh em nối khố, bà lại hiểu rõ Kim Jaejoong, nhưng Park Yuchun cũng rất tốt. Thật khó chọn mà.

“Dì à, chuyện này nên hỏi người trong cuộc. Tuy cháu cũng muốn lấy Junsu, nhưng... cháu nghĩ nên tôn trọng lựa chọn của em ấy.” Bác sĩ Kim vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, vẻ ngoài tỏ ra đau lòng, nhưng nội tâm đã muốn cười lên. Ha ha, Park Yuchun, biểu hiện đó của cậu rất tốt đấy!

“Jaejoong, chuyện này... dì thật sự rất thích cháu.” Mẹ Kim thấy Kim Jaejoong buồn, lại nhanh chóng vỗ lưng an ủi y. Kim Jaejoong gượng cười, giống như rất khổ sở “Dì, cháu muốn Junsu được hạnh phúc, nếu em ấy nghĩ rằng Yuchun yêu thương em ấy hơn, cháu tình nguyện rút lui. Hướng hồ cháu chỉ là một thằng con trai nghèo, cháu không có gì cả, Junsu theo cháu nhất định sẽ phải chịu khổ. Thật ra Yuchun cũng không hẳn là đồng nghiệp của cháu. Cậu ấy là viện trưởng cũng là giám đốc của bệnh viện chúng cháu. Cậu ấy có thể cung cấp mọi thứ cho Junsu. Về vấn đề đó, thì cháu không thể so bì được.” Kim Jaejoong lấy hai tay che mặt, thoát nhìn trông đau lòng vô cùng, thật ra là y sợ nhìn cười không nổi, mà làm lộ mọi việc. Người khác đều nghĩ Kim Jaejoong buồn khổ, nhưng Park Yuchun thì nhìn thấu đuôi con hồ ly này. Ở cùng y nhiều năm vậy, hẳn còn không biết sao? Nếu không phải đang trong giây phút quan trọng, hẳn đã đứng lên đập cho y một phát rồi.

“Viện... viện trưởng? Giám đốc? Giám đốc bệnh viện đa khoa quốc gia Seoul?” Mặc dù thời tiết đang tốt, nhưng ba mẹ Kim đều như bị sét đánh ngang tai.

“Đúng vậy. Dì, bác trai, cháu xin lỗi. Lúc trước cháu không nói là bởi vì cháu không muốn dì với Junsu cảm thấy xa cách. Cũng không muốn dì cảm thấy cháu quá tự đại, cho nên... Xin dì hãy tin là cháu thật lòng yêu Junsu.” Park Yuchun nhận ra nếu không lên tiếng thì hẳn sẽ bị bác sĩ Kim hại chết.

“Ba nó. Ý của ông sao?” Mẹ Kim khó xử nhìn chủ gia đình, xem ra đến lúc quan trọng, thì chính chủ mới có quyền hành.

“Khụ khụ, Jaejoong à, cả viện trưởng Park nữa, hai người lên phòng Junsu nghỉ ngơi chút đi. Chú với mẹ Junsu, cả Junsu nữa cần nói chuyện một lúc.” Ba Kim vuốt cằm nói.

“A... vâng.” Hai người cùng đứng dậy, lên lầu, trong lòng đều có suy nghĩ.

Mẹ Kim thấy tiếng đóng cửa trên lầu vang lên, liền vội vàng vui mừng ngồi bên cạnh thằng con của mình. Vật nhỏ từ nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm vào đùi của mình, hai bàn tay giầy xéo nhau.

“Su Su. Con của mẹ! Thật giỏi, ba mẹ cuối cùng cũng có thể hãnh diện vì con. Ai đó, nói như vậy, Su Su nhà chúng ta thật đáng yêu đó. Ha ha, bây giờ đứa nhỏ của nhà chúng ta cũng được người ta tranh nhau rồi. Mẹ tự hào về con.” Mẹ Kim kéo tay cậu bạn nhỏ, liên tục đập lên.

“Mẹ nó, mau vào vấn đề chính đi. Hỏi xem Su Su nó muốn gả cho ai?” Ba Kim đẩy bà xã đang hưng phấn quá độ.

“Đúng rồi, ông xem tôi này, vui quá lại quên mất. Su Su! Mau nói cho mẹ biết, Yuchun, Jaejoong, con muốn gả cho ai? Hửm?”

“Con... con... con đều thích ạ.” Hình như cậu bạn nhỏ vẫn chưa hiểu khái niệm ‘lấy chồng’.

“Su Su, không được tham lam chọn cả hai vậy đâu. Chọn một người thôi.” Mẹ Kim tỏ ra vẻ mặt chán nản. Ba nó, con của chúng ta có hiểu không vậy? Ông đúng là không biết dạy con mà.

“Mẹ... thật ra... anh Jae Jae là anh trai. Su Su thích anh ấy là vì anh ấy là anh trai của con... Nhưng chú Park... không phải thích giống anh trai... con... con cũng không biết.” Vật nhỏ ngây ngô trả lời quanh co.

“Vậy là muốn gả cho viện trưởng đúng không? Jaejoong là anh trai, còn viện trưởng Yuchun là muốn ở cùng cả đời, giống ba mẹ phải không?” Mẹ Kim thấy vật nhỏ trở lời hàm hồ vậy, liền sốt ruột phân tích cho cậu nhóc.

“Dạ.” Vật nhỏ khẽ gật đầu.

“Nhưng Jaejoong rất thương con. Hơn nữa ba mẹ lại hiểu rõ nó. Còn viện trưởng Park thì không đáng tin chút nào.” Ba Kim có chút không vui, nhìn ngang nhìn dọc Kim Jaejoong vẫn hơn nhiều.

“Ba, đáng tin, đáng tin ạ! Con thấy chú Park rất đáng tin.” Nghe ba Kim có ý lệch về phía Kim Jaejoong, vật nhỏ liền ngắt đầu, lập tức nói tốt cho chú Park.

“Bảo bối của mẹ! Vậy là con thích viện trưởng Park rồi. Để mẹ đi kêu con rể Park xuống.” Mẹ Kim cười tươi như hoa, sờ mặt vật nhỏ, chuẩn bị lên lầu kêu ‘con rể Park’.

“Mẹ nó, Jaejoong cũng ở trên đó đấy. Bà làm vậy không thấy nhần tâm sao? Jaejoong đối xử tốt với chúng ta vậy. Làm thế có phải là quá tàn nhẫn không?” Ba Kim cản mẹ Kim lại. Mẹ Kim cũng cảm thấy khó xử, dù sao Kim Jaejoong cũng sống nhà bọn họ một thời gian dài, đã sớm xem y là con trong nhà rồi, vốn là đề cử số một cho chức ‘con rể’, bây giờ lại...

“Tôi hiểu. Nhưng chẳng phải Jaejoong nó nói muốn Junsu nhà chúng ta hạnh phúc sao? Dù sao thì đây cũng là do Su Su chọn. Sau này con rể Park đối tốt với nó, thì đây là phước của nó, nếu cậu ấy không đối tốt, thì cũng là do nó chọn. Chuyện này không thể trách chúng ta được.”

“Haiz, vậy gọi hai đứa đó xuống đây đi.” Ba Kim tuy không thích kết quả này, nhưng dù sao cũng là do con mình chọn. Con trai lớn rồi, không quản mãi được. Tự nó chọn, hi vọng nó sẽ không hối hận.

Trong khi đó trong phòng của Kim Junsu.

“Kim Jaejoong! Cậu được lắm. Bệnh rồi còn có dư sức đến quán chuyện nhà người khác. Định phá hỏng chuyện tốt của tôi hả. Tôi trừ lương đấy.” Vừa mới đóng cửa phòng lại, viện trưởng Park liền nổi trận lôi đình, đương nhiên giọng nói lại rất nhỏ.

“Hừ! Chuyện của Jung Yunho không phải cậu cũng chơi tôi à?” Kim Jaejoong lười biếng nằm trên giường của Kim Junsu, bị tiêu chảy, nên chân của y cứ mềm nhũn ra. Y liếc mắt nhìn qua Park Yuchun.

“Tôi... không có... tôi không nghĩ việc lại ra nông nổi vậy. Nói tóm lại chuyện đó tôi sẽ tìm cách giải quyết, còn bây giờ tôi đang cầu hôn, cậu đừng phá chuyện của tôi, biết chưa?” Kim Jaejoong nhắc lại chuyện của Jung Yunho, Park Yuchun cảm thấy đuối lý, liền hạ giọng xuống.

“Hừ, tôi mặc kệ. Tôi không cần biết cậu dùng chiêu gì, nhưng phải nói rõ với cái tên Jung Yunho đó chuyện xem mắt không liên quan tới tôi. Nếu được, tôi sẽ giúp cậu rước vật nhỏ về nhà, thế nào?” Kim Jaejoong nói rất nhẹ nhàng.

“Được, tôi sẽ nghĩ cách. Cậu mau giúp tôi chinh phục ba mẹ vợ đi.” Park Yuchun đồng ý ngoài mặt, hẳn đồng ý sẽ đi giải thích, còn tên Jung Yunho kia có nghe hay không là chuyện khác. Xã hội đen đấy, hẳn cũng chẳng dám đắc tội đâu.

“Ok!” Nghe Park Yuchun nói sẽ giải quyết vụ xem mắt kia, tâm tình của Kim Jaejoong liền tốt hẳn lên. Lúc này ở ngoài cửa cũng vang lên tiếng gọi của mẹ Kim “Jaejoong, Yuchun, hai đứa xuống đây đi. Chúng ta nói chuyện.”

Ba mẹ Kim ngồi trên chiếc sofa đặt ở giữa, cậu bạn nhỏ Kim Junsu ngồi trên chiếc ghế nhỏ đối diện ba mẹ, thoát nhìn chẳng khác gì phạm nhân. Park Yuchun vừa thấy liền đau lòng, chỉ muốn chạy đến ôm lấy đứa nhỏ, để vật nhỏ ngồi trên đùi mình, nhưng bây giờ không phải là lúc có thể làm thế. Haiz, hẳn nên đau lòng vợ hay lấy lòng mẹ vợ đây?

“Lại đây, Yuchun, Jaejoong. Hai đứa ngồi ở đây.” Mẹ Kim chỉ định cho hai người ngồi ở hai chiếc sofa đơn hai bên, nếu lát có bất hòa, hai người cũng không đánh nhau được. Chờ hai bên đều ngồi xuống, ba Kim mới lên tiếng “Jaejoong à, cháu rất thương Junsu, chú dì đều biết, nhưng chuyện hôn nhân cả đời thì phải theo ý của Su Su... cho nên...”

“Chú, nghe cháu nói trước đã.” Kim Jaejoong cắt ngang lời ba Kim, nhịp tim của viện trưởng Park liền tăng lên 120 lần/giây.

“Chú dì mấy năm nay đều xem cháu như con trai trong nhà. Ngoài chú dì, cháu thật sự chưa được nhận tình cảm của ba, mẹ cháu thì đã sớm qua đời. Nên cháu thật sự rất cảm kích chú dì. Đúng là cháu rất thích Junsu, thích vẻ đơn thuần, hiền lành của em ấy, thích em ấy hay chạy theo cháu kêu anh Jae Jae. Nhưng cháu luôn xem em ấy như em trai của mình, một người em trai cháu muốn bảo vệ. Thật ra, từ lúc Yuchun đến khám bệnh lần đầu cho Su Su, cậu ấy đã nói với cháu là thích Su Su rồi. Cháu biết cậu ấy rất yêu Su Su, nhưng ban đầu cháu không đồng ý, bởi vì cháu sợ vật nhỏ mà mấy năm cháu khổ cực che chở sẽ gặp phải người xấu.” Nói đến đây, bác sĩ Kim liếc qua viện trưởng Park một cái “Nhưng qua một thời gian kiểm tra viện trưởng Park. Cháu thấy cậu ấy đủ tư cách. Chú dì cũng sẽ đồng ý chứ?” Park Yuchun nghe đến câu này, trong lòng càng bội phục. Người anh em, đã đến trình độ này rồi à!

“Jaejoong à, cháu làm dì cảm động đến không biết phải nói sao. Cháu có đồng ý làm con của chú dì, làm anh trai ruột của Junsu không? Thật ra dì với ba nó rất thích cháu, dì nói rồi, dì thích Jaejoong còn hơn Junsu nữa. Cháu có đồng ý không?” Mẹ Kim nói xong, đưa tay lên lau nước mắt.

“Đúng vậy. Không làm con rể thì có thể làm con trai cả nhà chúng ta. Từ nay về sau cháu cũng kêu chú dì là ba mẹ giống Junsu được không?” Mắt ba Kim cũng đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào.

“Vâng ạ. Ba, mẹ~” Kim Jaejoong cũng kích động bước qua ngồi giữa ba mẹ Kim.

“Khụ khụ, còn chuyện... Yuchun, bây giờ nói về chuyện của cậu với Junsu.” Ba Kim giờ mới nhớ tới nhân vật quan trọng.

“Yuchun, tuy dì biết cháu đối xử tốt với Junsu nhà dì, nhưng gia đình cháu thế nào thì dì lại không biết. Cháu giới thiệu một chút đi.” Mẹ Kim nói.

“Vâng. Thừa dì, cháu năm nay hai mươi bảy tuổi, trong nhà có ông nội và một em trai. Ba mẹ cháu bị tai nạn qua đời năm cháu mười tuổi. Bệnh viện đa khoa quốc gia Seoul là do ông nội cháu tạo dựng. Bây giờ ông về hưu, nên giao mọi thứ lại cho cháu tiếp quản. Em trai cháu tên là Park Yuhwan, đang sống ở Mỹ. Cơ bản là vậy ạ.” Park Yuchun nói một hơi tình trạng nhà hắn.

Ba Kim nghe vậy thì cảm thấy rất vừa lòng. Đơn giản là vì xem ra viện trưởng Park còn trẻ lại có sự nghiệp, Junsu sau này sẽ không khổ. Mẹ Kim cũng vừa lòng, nguyên nhân là ba mẹ viện trưởng Park đều đã mất. Tuy đáng thương nhưng Junsu qua đó sẽ không phải chịu cảnh mẹ chồng con dâu. Kim Jaejoong rất vừa lòng. Bởi vì từ nay y đã là anh vợ của Park Yuchun. Chuyện tiền lương, tiền thưởng, phúc lợi, nghỉ ngơi... một cái cũng không thể thiếu.

“Vậy Yuchun của chúng ta ở cùng ông nội hay ở một mình?” Mẹ Kim lập tức nâng địa vị cho viện trưởng Park thành ‘Yuchun của chúng ta’.

“Ông cháu ở nhà chính ạ, bây giờ cháu đang sống một mình ở khu Cheongdamdong (nơi giàu có nổi tiếng ở Seoul). Nếu Junsu không thích, cháu có thể mua một căn nhà mới.” Park Yuchun nghĩ rằng nói như thế ba mẹ vợ sẽ vừa lòng. Nhưng ba Kim lại không thoải mái “Cậu nói vậy là ý gì? Tôi gả Junsu cho cậu không phải vì mấy thứ đó.” Vì con trai mình, ba Kim nhất định phải nghiêm khắc với con rể Park.

“Không phải! Không phải ạ. Bác trai, cháu chỉ muốn Su Su sống thoải mái, muốn cho bác và dì an tâm. Cháu không... thật sự không có ý gì khác.” Thấy ba vợ bối rối tìm vết, viện trưởng Park liền cuống quýt giải thích.

“Ba nó. Sao ông lại có thể nghĩ Yuchun như vậy? Yuchun của chúng ta là người biết nghĩ cho người khác mà.” Ba Kim liền bị mẹ Kim liếc cho một cái “Yuchun, thế ông nội cháu có đồng ý cho cháu lấy con trai không? Người già thường hay bảo thủ lắm.”

“Có! Chắc chắn đồng ý ạ! Ông nội cháu tư tưởng thoáng lắm. Junsu đáng yêu như vậy, ông cháu nhất định sẽ rất thích.” Tư tưởng của ông nội hắn nói thật là quá thoáng ấy chứ. Suýt nữa là quăng hắn qua nhà người ta rồi.

“Vậy cháu xem, sắp xếp thời gian trong mấy ngày nay để hai gia đình gặp nhau bàn bạc đi.” Mẹ Kim vốn

có châm ngôn ‘Rèn sắt khi còn nóng’, mất công người ta lại hối hận. Lỡ mấy ngày nữa bên đó phát hiện Junsu ngốc hơn so với tưởng tượng, rồi bỏ thì sao.

“Vâng ạ. Vậy giờ con về nói với ông nội. Sẽ sắp xếp thời gian sớm nhất, còn thời gian cụ thể thì ba mẹ vợ chọn đi ạ.” Viện trưởng Park cười tí mắt, lộ hai gò má phúng phính, đổi ngay cách xưng hô.

“Ha ha. Được. Ở? Ba nó, còn chưa đi nấu cơm à. Lâu vậy mà còn chưa xong. Bọn nhỏ đều đói rồi.” Mẹ Kim thấy mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, tối chắc sẽ vui đến không ngủ được, nhớ đến mọi người chưa ăn gì, liền lấy lại quyền làm chủ, sai ba Kim đi nấu cơm.

“Ừ, đúng rồi. Tôi đi nấu ngay đây.” Hiếm khi ba Kim mới không oán hận mà đứng dậy đi làm thế.

“Ba, con phụ ba.” Con trai cả liền hiếu thuận chạy theo ba Kim vào phòng bếp.

“Mẹ vợ, con cũng đi phụ.” Park Yuchun cũng muốn biểu hiện hấn là anh con rể không tệ chút nào.

“Không cần, không cần! Sao lại để viện trưởng Park của chúng ta nấu cơm chứ. Junsu, con còn thất thần ở đó làm gì? Dẫn con rể Park lên phòng xem đi. Nhanh lên. A, đúng rồi. Mẹ cũng đi giúp nấu cơm.” Mẹ Kim liền tạo cơ hội cho vợ chồng son ở chung. Hi vọng đứa con ngốc nghếch của mình có thể giữ chặt tâm viện trưởng Park thêm một chút, mất công người ta lại bỏ chạy. Nói xong, mẹ Kim liền đi về phòng bếp. Cậu vợ mới vẫn ngoan ngoãn ngồi cả buổi trên chiếc ghế nhỏ giờ mới ngẩng đầu, xấu hổ nhìn viện trưởng Park. Viện trưởng Park nhìn thấy ánh mắt này liền chống cự không nổi. Vốn đang giả bộ dè dặt với mẹ Kim, liền hóa lang sói bước đến trước mặt đứa nhỏ nhà hấn “Bảo bối, mẹ bảo chúng ta lên lầu kia.” Vuốt nhẹ lỗ tai của Kim Junsu, Park Yuchun nhỏ giọng nói.

“Dạ, nhưng chân người ta tê rồi~” Vật nhỏ nhìn xung quanh một lát, thấy không có ai, mới nói tiếp “Hay là... chú bế cháu lên đi.” Cái này là ước mơ của viện trưởng Park từ lâu rồi, đương nhiên hấn sẽ cam tâm tình nguyện đảm đương nhiệm vụ cũng thu chút lợi tức cho bản thân này, mà bế đứa nhỏ nhà mình lên lầu.

Mới vừa đóng cửa phòng lại, viện trưởng Park liền giam vật nhỏ giữa cơ thể hấn và cánh cửa. Vật nhỏ vẫn bám trên người Park Yuchun, hai chân quặp hai bên thắt lưng Park Yuchun, hai tay ôm cổ hấn, cứ như vậy mà giữ tư thế ái muội này.

“Chú...”

“Gi? Em gọi anh là cái gì?” Vật nhỏ vừa mở miệng đã bị cắt ngang, bây giờ thì Park Yuchun đã danh chính ngôn thuận rồi.

“Dạ... ông xã~” Hai mắt vật nhỏ long lanh, chứa đầy xuân sắc, môi chu ra, trông thật đáng yêu “Ừm~” Park Yuchun hôn lên đôi môi của đứa nhỏ, mút lấy cánh môi, dùng đầu lưỡi linh hoạt không ngừng liếm hàm răng của đứa nhỏ, ý đồ khiêu mở miệng cậu bạn nhỏ ra, mà tiến thêm một bước, thưởng thức vị ngọt bên trong.

13. Chương 12-1: Vợ Ồi, Cười Cho Chồng Xem Cái Nào~

Sau khi ăn xong cơm chiều, một phút Park Yuchun cũng không chờ được, hấn lái chiếc Lamborghini tới nhà chính, nói rõ mọi chuyện với ông nội Park.

“Ông nội! Ông nội! Mau xuống đây đi! Ông nội! Ông nội!” Park Yuchun vừa mới bước vào cửa đã hô to, lúc này chắc ông nội Park đang xem phim hoạt hình.

“Cậu chủ, bây giờ ông chủ đang ở phòng đọc sách, cậu cũng biết là ông chủ không thích lúc giải trí và đọc sách lại bị người khác quấy rầy mà.” Chú Yong Wan nghe thấy Park Yuchun gọi ầm lên, liền bước đến nhắc nhở.

“Chú Yong Wan, cháu có chuyện quan trọng muốn nói với ông nội. Chuyện hôn nhân cả đời đây, không chậm trễ được!”

“Sao? Để tôi đi báo với ông chủ một tiếng, cậu ngồi đây chút đi, tôi đi rót trà cho cậu.” Chú Yong Wan nghe đến chữ ‘hôn nhân cả đời’ liền nghĩ Park Yuchun vì sự kiện xem mắt kia mà đến tính sổ với ông chủ. Nhưng nhìn mặt hấn hình như vui vẻ lắm, không giống... Chẳng lẽ thấy tổng giám đốc Jung đẹp trai, lại tài giỏi quá nên mới đồng ý? Đây quả là một chuyện tốt mà.

Bây giờ Park Yuchun đang nóng lòng, hấn đi qua đi lại trong phòng khách. Ông nội Park ở trên lầu nghe quần gia Yong Wan nói ra suy luận của mình, cũng thấy có lý, liền bỏ ‘thời gian đọc sách’, vội vàng xuống lầu.

“Yuchun à, về rồi sao? Có gì quan trọng vậy?” Ông nội Park làm bộ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã vui mừng đến mức ngồi liệt kê trong đầu những người cần mời đến tiệc cưới rồi.

“Ông nội! Cháu có chuyện quan trọng muốn nói với ông! Ông lại đây ngồi đi!” Park Yuchun kéo ông nội Park ngồi xuống sofa “Ông nội, ông ngồi xuống đây, nghe cháu nói cũng không được giạt mình đâu đấy.”

“Ừ, cháu nói đi. Cả đời ông nội ngoại trừ trước khi kết hôn, nghe bà nội cháu đột nhiên báo có thai ba cháu thì chưa có chuyện gì dọa được ông hết. Nói đi.” Ông nội uống ngụm trà, không nhanh không chậm nói.

“Hi hi, vậy được rồi ạ. Ông nội, cháu muốn kết hôn.”

“Hà? Tốt, đây là chuyện tốt mà.” Đã bảo lần này rất hợp mà. Ông nội Park cười, đáp.

“Nhưng cháu muốn kết hôn với một cậu con trai. Ông nội không phản đối ạ?” Park Yuchun cẩn thận hỏi.

“Ha hả. Không phải cháu bảo ghét mấy cô tiểu thư nhàn nhó sao? Chuyện muốn kết hôn với con trai cũng có thể hiểu mà. Ông nội sẽ không phản đối đâu.” Thằng bé này. Lại còn nói cậu con trai. Tổng giám đốc Jung lớn hơn cháu đấy.

“Thật ạ? Tốt quá. Cháu cảm ơn ông. Vì cháu yêu em ấy, nên cháu muốn mau chóng kết hôn. Vậy có được không ạ?”

“Được chứ! Yuchun à, cháu kết hôn, cuộc sống mới ổn định được, ông nội cũng an tâm, thấy công việc đã tốt, ông cũng hy vọng cháu lo liệu chuyện gia đình.” Bên Dongbang cũng đang hồi ngày cưới mà.

“Tốt quá, ông nội, cháu... thật sự... cảm ơn ông! Cảm ơn ông đã hiểu cho việc cháu yêu một người con trai. Cảm ơn ông... A... hai bên có thể xếp thời gian gặp nhau ngay được không ạ?”

“Ha hả, bây giờ biết ông nội thương cháu rồi hử. Được, sẽ xếp thời gian ngay.” Haiz, xem ra là an tâm được một đứa rồi. Park Yuhwan, đến lượt cháu đó.

“Ông nội! Ông yên tâm đi, tuy em ấy là con trai, nhưng đáng yêu lắm!”

“Cháu... cháu thấy thế sao? Cháu thấy đáng yêu là được rồi, ông nội đều thích.” Tổng giám đốc Jung đáng yêu? Đáng sợ thì có. Yuchun, cháu thật lạ đấy.

“Cháu không nói quá đâu. Em ấy đáng yêu lắm, rất đơn thuần. Lấy được em ấy, cháu sẽ rất hạnh phúc.”

“Lấy? Cháu... lấy cậu ấy?” Không lẽ cậu Jung là uke? Không ngờ đấy, nhưng Yuchun thấp hơn liệu có được không?

“Vâng ạ. Cháu muốn kết hôn với em ấy. Cả đời này chỉ lấy một mình em ấy thôi.”

“Không phải cháu qua đó sao?”

“Ông nội, ông cũng quá xem thường cháu đấy. Park Yuchun cháu là seme chính hiệu. Bảo cháu lấy chồng, người ta nghe thấy chắc cười rụng răng đó. Đương nhiên là Junsu qua đây rồi.” Viện trưởng Park không khỏi nhú mày, nhìn ông nội Park đang há to miệng.

“Junsu? Ai là Junsu? Không phải Jung Yunho sao? Jung Yunho của tập đoàn DongBang?” Ông nội Park thiếu chút nữa là té nhào xuống sàn nhà.

“Jung Yunho nào? Là Junsu, Kim Junsu ạ! Là bảo bối đáng yêu Kim. Jun. Su của cháu.”

“A, không phải là cháu đi xem mặt Jung Yunho à? Sao lại ra cái người tên là Kim Junsu? Nhưng mà... bên

tổng giám đốc Jung đã gọi điện bảo vừa lòng, còn nói chọn ngày cưới. Cháu... Park Yuchun! Cháu muốn hủy bỏ hả?”

“À, ông nội. Thật ra hôm đó đi gặp Jung Yunho không phải là cháu, mà là bác sĩ của bệnh viện chúng ta, quân át chủ bài của bệnh viện – Kim Jaejoong.”

“Cái gì?”

Nửa tiếng sau, Park Yuchun liền kể hết mọi chuyện xem mặt với Kim Junsu cho ông nội Park nghe.

“Haiz.” Ông nội Park mệt mỏi thở dài.

“Ông nội, chuyện là như vậy đó. Tóm lại cháu sẽ không rời đứa nhỏ nhà cháu đâu. Ông không đồng ý, cháu sẽ dẫn vật nhỏ bỏ trốn. Bệnh viện cũng mặc kệ, ông quay lại làm viện trưởng tiếp đi. Tiếp tục những ngày không làm hết việc, ký văn kiện không xong. Tăng ca đột xuất, rồi nhiều ca phải vô làm phẫu thuật. Đến lúc đó ông cũng sẽ không có thời gian đi chơi bóng với ông Lee, không có thời gian xem hoạt hình, đọc truyện tranh. Hơn nữa, cháu sẽ báo cho Yuhwan biết. Bảo nó ở Mỹ cả đời luôn, dù sao nó cũng chỉ ước được ở đó thôi.”

“Haiz, trời định... trời định à.” Cháu cũng nhần tâm quá đấy. Ông nội cháu già rồi, cháu không nghĩ cho ông nội chút sao? Sớm biết thế thì sẽ không cho cháu biết ông đi chơi bóng cùng ông Lee, đọc truyện tranh với xem phim hoạt hình rồi. Đỡ đến lúc quan trọng, lại lòi ra uy hiếp ông.

“Vậy ý ông nội là sao ạ?” Park Yuchun thăm dò.

“Cứ vậy đi, nếu đã để đứa nhỏ nhà người ta thiệt thòi qua đây, thì để cho nhà bên kia chọn ngày gặp mặt đi. Vấn đề quan trọng là bên tập đoàn Dongbang thì phải làm sao?” Ông nội Park nhíu mày, nói.

“Ông nội, nếu Jung Yunho để ý bác sĩ Kim, thì chúng ta tận dụng thời thế luôn. Dù sao Jaejoong cũng chưa có đối tượng, đưa qua đó không phải phù hợp sao? Với lại hồi trước ông thương cậu ấy như vậy, ngay cả chi phí du học ở Mỹ ông cũng tài trợ, đã thế còn nhiều hơn cho cháu ấy. Ông xem như người nhà mà lo chuyện hôn nhân cho cậu ấy đi.” Park Yuchun lập tức đưa ý tưởng của mình. Căn bản là hắn không muốn Kim Jaejoong quấy rầy chuyện của mình nữa thôi.

“Hả? Cháu nói đúng. Nhưng tốt nhất là nên giải thích rõ với bên đó đã.” Mắt ông nội Park sáng ngời. Cho Jaejoong qua đó cũng như nhau cả. Sao ông không nghĩ ra nhỉ?

“Ông cứ yên tâm! Cháu sẽ tự đi giải thích rõ ràng với bên đó.” Park Yuchun cười ha ha. Kim Jaejoong, cậu cũng có ngày hôm nay rồi.

“Mẹ vợ! Là con! Yuchun đây!” Viện trưởng Park mặc tây trang truyền thống, trong tay túi lớn túi nhỏ, nhần chuông nhà họ Kim.

“Ai da, là con rể Park tới à? Mau, mau vào. Ba nó! Con rể Park tới rồi.” Mẹ Kim mở cửa ra, thấy Park Yuchun cười tươi đứng ở trước cửa, trong tay còn cầm theo không ít đồ, khoe miệng bà liền cong đến tận mang tai.

“Ha ha... Viện trưởng Park tới rồi à?” Ba Kim từ trong nhà đi ra.

“Ba vợ, đừng gọi con là viện trưởng Park, nghe vậy xa lạ lắm. Gọi con là Yuchun thôi ạ, cho dù con là viện trưởng của một bệnh viện thì cũng là vai dưới.” Park Yuchun khiêm tốn nói.

“Được, nhưng mà ba gọi giống mẹ nó, gọi con là con rể Park vậy.” Sau đó Ba Kim liền kêu hân vào trong nhà ngồi.

“Ba mẹ vợ, đây là một chút đồ thể hiện thành ý của con. Hi vọng ba mẹ thích.” Park Yuchun lập tức tỏ ra vẻ anh con rể tuyệt vời.

“Cái gì vậy? Tổ... tổ yến? Còn... nhiều thuốc bổ như vậy? Con rể Park, sao mua nhiều đồ quý thế? Đây... sao ba mẹ nhận được.” Mẹ Kim mở chiếc hộp ra, hoảng sợ, bên trong toàn là thuốc bổ đắt tiền, tiền mua mấy thứ này cũng đủ cả nhà sinh hoạt trong nửa năm. Thật lãng phí!

“Đương nhiên là nhận được ạ. Mẹ vợ phải nhận chứ! Thật ra mấy thứ này là ông nội con bảo con biếu ba mẹ. Ông nội biết con trước kia mua mấy thứ chẳng ra sao, liền mắng con một trận. Bảo con không hiểu chuyện. Còn nói như vậy là không tôn trọng ba mẹ, bảo con phải biếu mấy cái này, nếu ba mẹ không nhận, chẳng những con bị mắng tiếp mà ông nội con cũng sẽ rất buồn đấy.” Park Yuchun lập tức nói một tràng lấy lòng ba mẹ vợ.

“Haiz, ông nội bên thông gia cũng khách khí quá. Biết tìm đâu ra người tốt hơn con rể Park chứ? Ngược lại làm ba mẹ ngại ngùng, phải nhận quà quý như thế này.” Mẹ Kim thấy Park Yuchun hiểu chuyện như vậy, liền an tâm rất nhiều. Con rể giàu như thế, có thể khoe với bạn bè, hàng xóm, cái này cũng nói rõ Junsu nhà bà có bản lĩnh!

“Ha ha. Mẹ đừng nói thế. Chúng ta là người một nhà mà. A, đúng rồi, ba mẹ vợ, ông nội con bảo muốn gặp mặt ba mẹ để bàn bạc cụ thể việc kết hôn. Thời gian thì để ba mẹ chọn. Ông nội con về hưu rồi nên lúc nào cũng rảnh.” Park Yuchun cười, liền chuyển qua chuyện hai bên gặp mặt.

“Ồ... thế thì không hay lắm. Ông nội của con rể Park là trưởng bối, nên để ông ấy chọn chứ.” Ba Kim uống một ngụm nước, mắt nhìn mẹ Kim.

“Không sao ạ. Ông nội con nói, Junsu là con trai, phải gả cho con đã là thiệt thòi của em ấy rồi. Nên muốn ba mẹ vợ chọn ngày. Ba mẹ từ chối, ông nội con sẽ khó xử lắm.” Viện trưởng Park quả là một anh con rể hiếu thuận.

“Haiz, con rể à. Bây giờ chúng ta đã là người một nhà. Mẹ cũng nói thật với con. Junsu nhà chúng ta không phải là một đứa nhỏ thông minh. Mẹ sợ sau này nó bị con gái lừa, nên muốn tìm một người đàn ông

hiền lành, gả cho. Yuchun à, mẹ biết Su Su nó không giỏi giang gì, nhưng con phải đối tốt với nó đấy.” Mẹ Kim nói xong, liền khóc.

“Mẹ nó, bà xem kia, ở trước mặt con rể làm cái gì vậy?” Ba Kim nhanh chóng rút tờ khăn giấy lau mặt cho mẹ Kim.

“Ba mẹ vợ đừng lo lắng. Su Su rất hoàn hảo trong lòng con. Con sẽ đem lại hạnh phúc cho em ấy. Ba mẹ hãy tin tưởng con.” Đứa nhỏ nhà chúng ta tuy không thông minh, nhưng rất đáng yêu, tuy thật ngây thơ, nhưng quan trọng là đã lớn.

“Đương nhiên là tin rồi. Ba mẹ tin con rể Park mà. À, ba nó, ông chọn ngày đi.”

“Ừ, để thuận tiện thì tối thứ sáu đi. Địa điểm thì để bên thông gia chọn. Chờ Junsu tan học, chúng ta cùng đi, được không?” Ba Kim chọn ngày, thứ sáu chỉ làm buổi sáng, chiều nghỉ ngơi còn chuẩn bị tốt mọi thứ nữa.

“Vâng, toàn bộ nghe ba vợ. A, Su Su đi học ă? Bao giờ em ấy tan? Con đi đón em ấy.” Viện trưởng Park đã muốn đến trường đón vợ rồi.

“Bốn rưỡi chiều nó tan lớp, con rể, con đừng nuông chiều nó quá. Trẻ con chiều quá là sẽ sinh hư đó.” Mẹ Kim vừa nghe thấy Park Yuchun muốn đón Kim Junsu, liền bảo hấn đừng quá chiều cậu nhóc, cách nói thân thiết như ba mẹ với con cái chứ không phải là con rể.

“Ha ha, Su Su cũng còn nhỏ mà ba mẹ.” Bảo hấn đừng cưng chiều vật nhỏ? Hấn không làm được đâu.

Cổng trường trung học nam sinh Jiu Yang, chiếc xe Lamborghini màu bạc đậu bên lề đường, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, bóng dáng cao gầy, tóc đen bay theo gió, thân trên đã cởi bỏ chiếc áo vest bên ngoài, chỉ còn chiếc áo sơ mi màu tím sẫm, tạo cảm giác lịch lãm. Viện trưởng Park tựa vào thân xe, hai chân bắt chéo, hai tay khoanh trước ngực, mỉm cười nhìn cổng trường học. Bên trong có một vài học sinh lác đác đi ra. Mặc dù là trường dành riêng cho nam sinh, đi ra cũng chỉ có các học trò nam nhưng các cậu trai này đều dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn hấn, còn túm năm tụm ba bàn tán xôn xao. Park Yuchun cũng không thấy kỳ lạ, hấn tới đâu, phản ứng cũng thế thôi, không có gì ngạc nhiên cả. Nên hấn chỉ nhìn về phía trước, tập trung tìm bóng dáng nho nhỏ ấy.

“Junsu, hôm nay tớ không đi đá banh đâu. Dong Hae bảo tớ đi mua quần áo với nó.” Lee Hyuk Jae vừa dứt sách vào cặp vừa chạy đến phía trước cậu bạn nhỏ, lớn tiếng kêu.

“Ừ! Cậu không đi thì tớ cũng không đi! Tớ nói này, cậu với Dong Hae dạo này toàn hoạt động riêng lẻ đấy. Có âm mưu gì à?” Cậu bạn nhỏ bĩu môi, mất hứng nói.

“Làm gì có. Tụi tớ có âm mưu nào chứ. Cậu... cậu đừng nói bậy.” Lee Hyuk Jae chột dạ, không dám nhìn Kim Junsu, nói.

“Hừ! Có cho các cậu cũng không dám! Cậu về trước đi. Tổ làm xong sẽ về. Mẹ tớ còn ở nhà chờ tớ nữa.” Kim Junsu thật dễ gạ, nói như vậy là cho qua rồi.

“Hi hi, tớ về trước đây. Mẹ tớ bảo hôm nào kêu cậu với Dong Hae qua nhà tớ chơi, mẹ tớ sẽ làm lẩu kimchi cho chúng ta ăn.” Khoác cặp lên lưng, Lee Hyuk Jae chuẩn bị đi, nói.

“Thật không? Thứ mấy?” Cậu bạn nhỏ vừa nghe đến lẩu kimchi liền hào hứng hỏi.

“Thứ năm, tớ đi tìm Dong Hae đây. Hôm đó mình về cùng nhau luôn. Cậu nhớ nói trước với mẹ đấy. Mất công ăn được một bữa, đi ấy lại đến nhà tớ kéo cậu về.” Lee Hyuk Jae làm mặt quỷ về phía Kim Junsu.

“Biết rồi, nói mãi.” Kim Junsu lè lưỡi, nói.

“Đi nha, bye!”

“Bye!”

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu thật ra là một đứa nhỏ rất nhiệt tình, tuy thành tích học tập không tốt, nhưng thường xuyên giúp bạn trực lớp. Cho dù hôm đó không phải là ngày cậu trực nhật. Nên thầy giáo cũng rất có thiện cảm với cậu. Lau bảng đen xong, cậu bạn nhỏ đeo cặp lên lưng, đi ra ngoài cổng trường, vừa đi cậu nhóc vừa lẩm bẩm “Dạo này Hyuk Jae với Dong Hae lạ lắm. Lúc nào cũng đi chơi riêng, vì sao nhỉ?”

“Junsu!” Bỗng có một người chạy tới, ôm lấy cổ cậu bạn nhỏ. Cậu bạn nhỏ hoảng sợ la lên “Ai vậy? Hyun Hae? Cậu làm tớ sợ muốn chết!” Là nam sinh lần trước khiến Kim Junsu bị bong gân.

“Ha hã, lần trước làm cậu bị thương, tớ vẫn muốn giải thích với cậu, nhưng không có cơ hội. Giờ hết chưa?” Hyun Hae là bạn lớp bên cạnh, cùng khối với Kim Junsu và Lee Hyuk Jae, học giỏi, đẹp trai, thể dục thể thao tốt, là lớp trưởng, nên có rất nhiều người đổ kị, ghen ghét. Kim Junsu gia nhập đội bóng mới quen tên này.

“Ha hã, không sao, sớm hết rồi. Cậu không cần để trong lòng đâu.” Kim Junsu nhớ tới vẻ mặt cẩn thận bằng bó cho cậu lúc ấy của viện trưởng Park, mặt bắt giắc đỏ lên.

“Junsu, cậu thật tốt! Tớ mời cậu ăn một bữa để bù đắp nhé!” Hyun Hae thấy cậu bạn nhỏ đỏ mặt, liền khen cậu tốt bụng, còn đáng yêu nữa, chỉ là về sau Hyun Hae không nói ra thôi.

“Ha hã, không được đâu. Mẹ tớ bảo tớ phải về nhà ăn cơm.” Nói xong, hai người cũng đã đi dần tới cổng trường.

“Đi đi, nếu không tớ thấy cần rút lương tâm lắm. Đi mà, đi mà.” Hyun Hae không chịu, ôm cổ Kim Junsu, muốn mạnh mẽ túm cậu đi. Cậu bạn nhỏ vẫn lo ứng phó với Hyun Hae nên không có để ý đến người đang

đứng ngoài cổng trường.

“Dừng tay! Cậu làm cái gì vậy?” Park Yuchun chờ ở cổng nhìn một lúc. Ban đầu chỉ nghĩ bạn bè bình thường, không ngờ càng lúc càng thấy kỳ quái, cứ kéo qua kéo lại. Park Yuchun kéo đứa nhỏ nhà mình ra khỏi bàn tay tên học sinh kia. Cậu bạn nhỏ Kim Junsu liền lao vào ngực hắn.

“Chú... chú hiểu lầm rồi. Hyun Hae không có ý gì đâu, chỉ là muốn kéo cháu đi ăn cơm thôi.” Cậu bạn nhỏ ngẩng đầu, nhìn thấy mặt viện trưởng Park đen đi, Kim Junsu lâu lâu thông minh ra cũng nhận thấy hắn đang hiểu lầm.

“Kéo em đi ăn cơm mà phải ôm ấp thế hả?” Park Yuchun kích động khiến giọng nói trở nên nghiêm lại, âm lượng cũng lớn hơn hẳn. Hắn hung dữ nhìn đứa nhỏ nhà mình, nhưng chẳng qua hắn chưa nhận ra mình đang làm vậy thôi.

“Cháu... cháu...” Vật nhỏ khấn trương, không biết nói sao, muốn giải thích nhưng lại sợ Park Yuchun mắng.

“Junsu sẽ không theo cậu ăn cơm đâu. Sau này đừng có rủ em ấy đi ăn.” Nói một câu bất lịch sự với Hyun Hae xong, Park Yuchun liền thô lỗ kéo đứa nhỏ nhà hắn, nhét vào trong xe. Gặp tình huống như thế, viện trưởng Park vẫn luôn bình tĩnh đã trở nên nhạy cảm vô cùng.

Đóng rào cửa lại, Park Yuchun lái thẳng xe đi, chỉ còn lại Hyun Hae đứng ở cổng trường với vẻ mặt mất mát “Junsu... hóa ra tớ đã chậm rồi.”

Park Yuchun đi thẳng về phía trước, thật ra hắn cũng chẳng biết mình đang muốn đi đâu, chỉ là cứ lái đi vậy thôi. Cậu bạn nhỏ ngồi ở vị trí phó lái cũng không dám nói câu nào. Đột nhiên xe phanh gấp lại, Park Yuchun chịu không nổi, ôm lấy đầu của Kim Junsu, hôn mạnh lên môi cậu bạn nhỏ, không quan tâm cậu bạn nhỏ phản kháng, mà cứ rấn cạy răng Kim Junsu ra, mút lấy cái lưỡi bên trong, còn không ngừng giày xéo đôi môi của vật nhỏ. Bả vai của vật nhỏ bị Park Yuchun xiết chặt đến đau lên, nhưng cậu có phản kháng cũng vô ích. Nụ hôn lần này khác với những lần trước, nó mang theo dục vọng nồng đậm cùng chiếm hữu.

Vật nhỏ sợ hãi, Park Yuchun vẫn luôn dịu dàng với cậu, cho tới giờ chưa từng hung dữ như thế. Bỗng Park Yuchun cảm thấy có cái gì nóng ẩm thấm lên mặt hắn, từ má chảy xuống rồi dây dưa trong miệng. Vị mặn? Là nước mắt của bảo bối? Buông nhanh môi đứa nhỏ ra, nhẹ nhàng tạo ra một khoảng cách, Park Yuchun mới thấy tóc tai vật nhỏ lộn xộn, đôi mắt nòng nọc không ngừng chảy nước mắt, hốc mắt đỏ ửng, đôi môi tròn bị hôn kịch liệt mà sưng đỏ lên. Nhìn thấy cảnh tượng này, tim Park Yuchun co rút lại. Hắn đang làm cái gì vậy? Sao có thể làm cho bảo bối biến thành như vậy. Park Yuchun muốn ôm vật nhỏ vào trong ngực, không ngờ vật nhỏ lại sợ hãi lùi ra sau. Tim hắn càng thêm đau đớn. Sợ anh sao? Park Yuchun! Mà đúng là thằng khốn!

“Bảo bối, xin lỗi em. Là anh không tốt. Anh thấy cậu ta ôm em như vậy, anh điên rồi... Bảo bối, đừng sợ anh. Lại... lại đây...” Park Yuchun dỗ dành. Vật nhỏ lại càng lùi về sau hơn, đầu lắc mạnh, Park Yuchun có nói sao cậu nhóc cũng không chịu cho hắn chạm vào.

“Bảo bối, đừng như vậy. Anh ghen đến mê muội đầu óc, nên mới... mới làm ra chuyện khốn kiếp này! Bảo bối, em đánh anh đi. Đánh anh, em sẽ hết giận phải không?” Park Yuchun đưa tay muốn kéo đứa nhỏ về mình. Nhưng Kim Junsu vẫn lắc đầu, khiến cho hắn không biết phải làm sao.

“Bảo bối, tha thứ cho anh được không? Anh biết sai rồi. Tha thứ cho anh đi mà. Là anh không đúng.” Chát một tiếng, Park Yuchun tự tát vào mặt mình, hắn định đánh tiếp, nhưng vừa đưa tay ra đã bị một bàn tay mũm mĩm, ươn ướt giữ lại.

“Đừng... chú đừng đánh...”

“Bảo bối... anh...” Park Yuchun nhìn hai mắt đỏ ửng của vật nhỏ, cái môi bị hắn cắn đến sưng lên, tim lại đau đốn.

“Ô ô ô...” Kim Junsu nhìn Park Yuchun tự tát mình, liền bỏ nhào vào người hắn, khóc rống lên. Park Yuchun cũng không dám dùng lực, chỉ ôm nhẹ lấy vật nhỏ, nhưng đứa bé lại cứ rúc chặt vào người hắn “Ô ô ô, chú thật đáng ghét... dữ như vậy... thật đáng sợ...” Khuôn mặt của vật nhỏ dán sát ngực Park Yuchun, nước nở lên án.

“Xin lỗi! Xin lỗi! Là do anh ghen đến mê muội rồi... Anh... thấy em thân mật với cậu ta, anh liền ghen đến phát cuồng. Bảo bối, xin lỗi. Tha thứ cho anh được không?” Nghe vật nhỏ trong ngực khóc thương tâm như thế, nhưng cũng không giống trách cứ, mà như đang làm nũng vậy, trong lòng Park Yuchun thả lỏng ra, dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng vật nhỏ.

“Không phải... như vậy đâu. Hyun Hae là bạn, giống các bạn học khác... hức... Nhưng chú Park... hức... là ông xã Yuchun, Su Su chỉ thích chú thôi... không thích người khác... hức.” Vật nhỏ càng khóc dữ, có vẻ rất oan ức, khóc đến nấc lên, cơ thể run rẩy, nói. Viện trưởng Park vội vàng vỗ nhẹ lưng giúp vật nhỏ thuận khí “Đúng, Yuchun là ông xã. Ông xã mà bảo bối yêu nhất.” Đây là lần đầu tiên bảo bối chủ động gọi hắn là ông xã đấy.

“Ông xã, tin Su Su nha. Cho dù người khác có thích Su Su. Su Su cũng chỉ thích ông xã thôi. Ông xã có tin không?” Giọng nói của Kim Junsu càng nhỏ dần, khuôn mặt hồng hồng giờ đã đỏ bừng lên.

“Anh tin, bảo bối. Ông xã hứa sẽ không để xảy ra chuyện như hôm nay nữa. Nào, ngẩng đầu cho ông xã xem. Haiz, khóc đến nở hoa rồi.” Cái miệng nhỏ cũng bị hắn vô lương tâm hôn đến sưng tấy lên.

“Ừm... ông xã... miệng đau... hôn nhẹ đi~” Cậu bạn nhỏ đơn thuần chu cái môi sưng đỏ lên, đòi ông xã hôn nhẹ.

“Ừm, hôn nhẹ. Chụt, bảo bối còn giận không? Nếu còn giận thì cứ đánh ông xã cho hết giận đi. Có thể khiến bảo bối nguôi giận, ông xã đều nguyện ý bị đánh.” Park Yuchun hôn nhẹ lên môi vật nhỏ, nói bảo bối đánh, nhưng hắn biết bảo bối không nỡ đâu.

“Không muốn! Su Su không giận Yuchun, ông xã đẹp trai như vậy, Su Su không nỡ đánh.” Nói xong, Kim

Junsu còn đưa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dán lên khuôn mặt đẹp trai của viện trưởng Park cọ cọ.

Cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng...

14. Chương 12-2: Ngoại Truyện 2: Rốt Cuộc Ai Mới Đùa Ai?

“Chào cô, xin hỏi anh Jung Yunho có ở đây không?” Park Yuchun tháo kính râm xuống, đi về quầy tiếp tân, mỉm cười, hỏi.

“Vâng. A... Tổng... tổng giám đốc Jung đang làm việc, xin hỏi anh có hẹn trước không?” Nhân viên tiếp tân thấy một anh chàng đẹp trai đến hỏi, cũng không khỏi mê mẩn, nước miếng thiếu chút nữa là chảy ra.

“Không, cô có thể nhắn với anh ta là viện trưởng Park Yuchun của bệnh viện đa khoa quốc gia Seoul muốn gặp được không?” Park Yuchun nhã nhặn hỏi. Hắn nghĩ chắc Jung Yunho cũng biết rõ chuyện này rồi.

“Vâng, xin anh chờ một chút.” Cô tiếp tân nhắc điện thoại, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn Park Yuchun “Thư ký Yin, viện trưởng Park Yuchun của bệnh viện đa khoa quốc gia Seoul muốn gặp tổng giám đốc.”

“Vâng, vâng!”

“Anh Park, văn phòng tổng giám đốc ở tầng 39, đến đó thư ký Yin sẽ tiếp đón anh.”

“Cảm ơn!”

Tới tầng ba mươi chín, Park Yuchun gặp một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở cửa thang máy “Anh là viện trưởng Park? Chào anh, tôi là thư ký Yin, tổng giám đốc đang chờ anh.”

“Chào cậu, phiền cậu dẫn đường.” Park Yuchun đi theo thư ký Yin đến cửa phòng làm việc của Jung Yunho. Thư ký Yin gõ cửa, đợi tiếng bên trong truyền ra “Vào đi.” sau đó mới mở cửa, dẫn Park Yuchun vào.

“Tổng giám đốc, viện trưởng Park đến!”

“Ừm, lấy cho tôi hai tách cà phê Blue Mountain.” Jung Yunho đang đứng ở trước cửa sổ, thấy người tới, liền dặn dò thư ký mang cà phê lên.

Park Yuchun cảm thấy Jung Yunho ngoài đời còn có khí phách hơn cả trên TV, tây trang trắng tắp, ngoại hình cao ráo, mắt kính gọng đen phù hợp, khỏe miệng hơi cong. Thoạt nhìn cũng có phong cách của người

trí thức.

“Viện trưởng Park, mời ngồi.” Jung Yunho mời Park Yuchun ngồi song song với mình.

“Cộc, cộc... Tổng giám đốc, cà phê anh cần đây.” Thư ký Yin đi vào văn phòng, đặt hai ly cà phê lên bàn.

“Một tiếng tới, đừng sắp xếp việc gì.”

“Vâng.” Thư ký Yin đi ra ngoài, đóng cửa lại.

“Viện trưởng Park, tìm tôi có chuyện gì không? Cứ nói thẳng đi.” Jung Yunho bưng tách cà phê lên, nhấp nhẹ, lộ ra khí chất phi thường.

“Mục đích tôi tới gặp tổng giám đốc Jung lần này tôi nghĩ anh đã biết. Nếu không anh sẽ không đồng ý gặp tôi đâu.” Park Yuchun vẫn duy trì nụ cười, băng quơ nói.

“Đúng vậy, tôi thích những người thông minh, cũng biết viện trưởng Park sẽ đến tìm tôi. Chuyện xem mắt lần trước tôi sẽ xem như không biết. Cũng không muốn truy cứu... nhưng...”

“Anh muốn quen Kim Jaejoong phải không?” Park Yuchun hiểu rõ suy nghĩ của Jung Yunho.

“Không. Không phải là quen, mà muốn lấy làm vợ.” Ánh mắt Jung Yunho lóe sáng.

Park Yuchun nghĩ thầm: Hừ, tôi không biết anh muốn lấy sao? Mục đích của tôi cũng là đem Kim Jaejoong gả đi mà. Anh không muốn cưới thì tôi đến đây làm gì?

“Không biết viện trưởng Park có thể giúp tôi không?”

“Tôi có thể nói ‘không’ sao? Nếu tôi không giúp, chỉ sợ là tôi phải đi thay thôi.” Park Yuchun hần giờ đã là người có vợ, mà tên anh vợ đáng sợ kia thì hần nhất định phải gả đi, may ra hần với đứa nhỏ nhà mình mới bình an mà sống được.

“A, vậy bây giờ tôi với viện trưởng Park là cùng một phe sao?” Tổng giám đốc Jung nhú mày, nhưng vẻ mặt lại gian xảo như hồ ly.

“Đúng vậy! Tôi có thể gọi anh là anh Yunho không?” Park Yuchun cũng trưng ra vẻ mặt hồ ly không kém.

“Đương nhiên là được rồi. Yuchun!”

Viện trưởng Park cùng tổng giám đốc Jung cùng nghĩ trong lòng: Kim Jaejoong, cậu không trốn được đâu.

“Hắt xì. Híc, ai đang rửa mình vậy?” Bác sĩ Kim đang trực ở bệnh viện bỗng hắt hơi một cái.

Tổng giám đốc tập đoàn Dongbang sẽ kết hôn vào cuối tuần này, chân dung cô dâu đến nay vẫn chưa lộ diện. Tin tức do báo Thái Dương đưa.

Tổng giám đốc Jung có ý định lấy vợ, các thiếu nữ đừng quá đau lòng. Tòa báo Nhĩ Thần đưa tin.

Nhà tài chính đứng thứ năm chấm dứt cuộc sống độc thân. Tựa đề do Seoul Times đưa.

Tổng giám đốc Jung Yunho của tập đoàn Jung Thị sắp cưới vợ, ai là người may mắn làm vợ của anh? Tựa đề do báo Cuộc Sống đưa.

Ngay sau ngày viện trưởng Park và tổng giám đốc Jung ‘mật đàm’ với nhau, thì sáng sớm của Hàn Quốc đã trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều. Mọi người đều cầm tờ báo trên tay, dù quen hay không quen cũng tùm tùm bàn tán...

Kim Jaejoong ăn hết điểm tâm, chuẩn bị đi làm, vừa ra cửa đã cảm thấy sống lưng lạnh lạnh “Mới đầu tháng chín mà! Chắc năm này trời trở lạnh sớm, mai phải mua thêm áo khoác mới được.” Kim Jaejoong xoay người, khóa cửa, đi xuống lầu. Đi bộ đến trạm dừng xe buýt, Kim Jaejoong lại càng cảm thấy kỳ quái. Sao mọi người đều cúi đầu đọc báo nhỉ? Có mình mình không xem, thấy kỳ quá... làm sao giờ?

Bước lên xe buýt, ngồi vào chỗ, Kim Jaejoong thấy một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh, trong tay cũng cầm một tờ báo. Y tò mò đưa mắt nhìn qua, liền thấy một gương mặt anh tuấn chiếm cả trang nhất của tờ báo. Trông quen quen... Là ai nhỉ? Sau đó nhìn lên trên dòng tựa đề ‘Tổng giám đốc Jung có ý định lấy vợ, các thiếu nữ đừng quá đau lòng!’

Tổng giám đốc Jung... Tổng giám đốc Jung... Jung... “Jung Yunho? A!” Kim Jaejoong giật lấy tờ báo của người bên cạnh, giống như bị sét đánh giữa trời quang mà đứng bật dậy. Bác sĩ Kim bị sét đánh xong, hình như toàn thân đều tích điện, tới bệnh viện liền xông thẳng đến văn phòng viện trưởng.

“Park Yuchun! Park Yuchun! Có tin tốt cho cậu đây này!” Cửa bị đẩy mạnh ra.

“Bác. Sĩ. Kim. Cậu lại quên gõ cửa.” Mặt Park Yuchun xám xịt.

“Yuchun à~ Cậu đọc đi! Jung Yunho sắp kết hôn! Cuối tuần đã cử hành hôn lễ rồi! Ha ha, tên đó nhất định là thấy bùn không chống nổi tường nên đã kiếm người khác. Ha ha...” Kim Jaejoong hưng phấn đem tờ báo cướp được lúc nãy bày lên bàn làm việc của Park Yuchun.

Park Yuchun nghĩ thầm: Anh Jaejoong à, tôi sớm biết rồi. Hơn nữa là người đầu tiên ngoại trừ Jung Yunho

biết tin này. Đừng có cười vui vẻ thế, cẩn thận tương lai...

“Nhưng mà tên Jung Yunho này cũng lạ thật. Hai ngày trước không phải gọi tới kêu lấy tôi sao. A, lấy cậu. Nhanh thế đã phản bội rồi. Đúng là con nhà giàu, đứng núi này trông nói nọ, vong ân bội nghĩa, khôn nạn, không bằng cầm thú...” Tuy thấy tin Jung Yunho kết hôn, Kim Jaejoong rất vui, nhưng không hiểu sao trong lòng y lại có chút khó chịu.

“Này, Jaejoong, đừng chửi người ta thế, nghe không hay đâu.” Dù sao thì người kia tương lai cũng là...

“Chửi hần? Chửi thế là nhẹ đó. Lần sau mà gặp lại, ông đây sẽ chặt bỏ hai tay của hần.” Kim Jaejoong muốn che dấu tâm tình khó chịu của mình, liền mạnh miệng nói muốn đánh người.

Năm ngày sau...

Trong bầu trời thu se lạnh, mùa thu hoạch của vạn vật, trăm hoa đua nở, chim hót ríu rít. Bác sĩ Kim vác túi xách trên lưng giống mọi ngày, miệng ngậm cái bánh bao, chuẩn bị đi làm. Hôm nay tâm tình bác sĩ Kim rất tốt. Vì sao ư? Bởi vì hôm nay là ngày phát lương.

Mới vừa xuống dưới lầu, trước mắt liền hiện ra một đồng đồ đen thùi. À không, là người. Bọn họ nhìn chăm chăm về phía Kim Jaejoong. Đồng phục đen cùng kiểu, kính đen, sau đó có hai người đến giữ tay Kim Jaejoong, hai người túm lấy chân y, cứ như vậy mà nhét y vào trong xe. Cái bánh bao còn tắc trong miệng nên bác sĩ Kim không kêu được lời nào “Ừm... ừm... ừm...” Mấy người là ai vậy? Muốn bắt tôi đi đâu?

Mấy tên đồ đen bắt y lên xe xong cũng chỉ nhìn về phía trước, một tên lái xe, mấy tên còn lại thì im như tượng.

“Phụt! Hộc, hộc. Mấy người là ai? Muốn đưa tôi đi đâu?” Cuối cùng cũng nhổ được cái bánh bao ra, Kim Jaejoong kêu to lên “Nói đi. Ai bảo mấy người đến bắt cóc tôi? Tôi chỉ là một bác sĩ nho nhỏ, mỗi tháng chỉ có vài đồng tiền lương. Nhưng viện trưởng vô lương tâm của tôi còn thường xuyên tìm lý do trừ tiền của tôi. Bây giờ trên tôi không có ba mẹ, dưới không có con cái. Mấy người bắt cóc tôi cũng không lấy được tiền đâu.”

“Mấy người muốn bắt tôi đi đâu? Bình thường tôi luôn hòa đồng với mọi người, đối xử tốt với người già, quan tâm chăm sóc trẻ nhỏ, bảo vệ động vật, sống không có lỗi với trời đất, không có lỗi với người dân nghèo đói, làm hết trách nhiệm của một nhân viên y tế. Làm việc cũng không đến muộn, về sớm. Tôi chưa từng đắc tội với ai. Mấy người thả tôi về đi.”

“Thật ra tôi biết các anh cũng không dễ chịu gì. Những xã hội đen như các anh mỗi ngày phải đi sớm về tối thu phí bảo kê, thu không được lại phải vất vả đánh người ta, gặp phải mấy người dữ dằn cũng khó tránh việc đánh nhau một hồi, đàn em không nghe cũng khiến các anh phải động tay động chân. Nhất là cảnh sát luôn không bỏ qua cho các anh. Haiz, các anh cũng thật khó sống mà. Cho nên cần phải làm việc thiện tích đức. Người ta nói gì nhỉ? A, bái thần còn hơn gặp quỷ. Không đúng! Là bái thần còn hơn được thần phù hộ... Thả tôi ra đi.”

Suốt đường đi, Kim Jaejoong đều nói lảm nhảm một mình, hi vọng có thể thay đổi vận mệnh, nhưng mà mặt mấy tên áo đen vẫn không thay đổi. Khoảng hai mươi phút sau, xe dừng lại ở cửa khách sạn. Một tên áo đen mở cửa xe, kéo Kim Jaejoong ra. Kim Jaejoong cho rằng bọn họ định giao dịch y với tên nào liền hung dữ ôm lấy cửa xe, hét lên “Tôi không đi. Tôi không đi! Đồ khốn, rốt cuộc muốn đem ông đi đâu? Cứu tôi với, cứu tôi~”

Mấy tên áo đen bắt đắc dĩ, đành phải túm lấy cánh tay y, kéo vào trong đại sảnh khách sạn.

“Thả tôi ra. Khốn nạn! Có bản lĩnh thì đấu tay đôi đi. Đồ xã hội đen đáng ghét. Cứu tôi với.” Kim Jaejoong kêu ầm lên, y muốn mọi người xung quanh chú ý đến mình. Tiếc là y có gọi sao cũng chẳng ai thèm quan tâm. Kỳ lạ hơn là những người đó còn nhìn y mà cười, không ai chịu đến cứu y cả.

Một tên áo đen đem y tới một căn phòng, mở cửa ra liền ném y vào trong.

Tiêu rồi! Thật sự tiêu rồi! Điện thoại? Gọi cho Park Yuchun đến cứu. Trong toàn bộ bạn bè, chỉ có tên đó mới có khả năng thôi.

Kim Jaejoong vừa định tìm di động, một đám người khác lại xông tới, lúc này nam nữ đều có. Y bị hai người phụ nữ bắt vào một phòng nhỏ, hai người này bắt đầu cởi đồ của y ra. Kim Jaejoong nghĩ thầm: Gì vậy? Không lẽ là bị xã hội đen bán làm trai bao? Đừng, tôi còn chưa có lần đầu đâu.

Lúc Kim Jaejoong vẫn còn chìm trong suy nghĩ, quần áo trên người đã bị cởi sạch. Lúc này y mới nhớ tới việc phải phản kháng “Đừng, đừng. Các người không thể làm thế với tôi được. A... không được đụng vào quần của tôi. Cô kia, cô không biết xấu hổ hả. Đã bảo không được cởi quần của tôi mà!” Đáng ghét, sao hai người phụ nữ này khỏe vậy? Không lẽ là dân chuyên nghiệp?

Đến lúc Kim Jaejoong bị đẩy ra khỏi phòng, hình dạng đã thay đổi hoàn toàn. Váy trắng dài thướt tha, trên cổ còn đeo một chiếc vòng kim cương, kiểu dáng cũng đơn giản, nhưng có mặt trái tim được thiết kế rất đặc biệt. Khăn voan che cả mặt, xuyên thấu qua lớp voan mỏng là một gương mặt trắng nõn. Tất cả mọi người trong phòng đều bị cảnh tượng này làm cho ngây người. Thật đẹp!

“Các người có thể nói cho tôi biết đây là sao không?” Đài truyền hình giấu camera sao? Thế nhưng chẳng ai thèm để ý đến câu hỏi của y, hai người phụ nữ vừa cởi đồ của y tiến đến giữ lấy cánh tay y, kéo y đi ra ngoài phòng.

“Chết tiệt! Trò gì đây? Mấy người từ đài truyền hình nào? Tôi muốn kiện mấy người. Sao dám bắt ông đây mặc thế này hả?”

Mấy tên áo đen ngoài cửa nhận lấy, tiếp tục đưa Kim Jaejoong đến giáo đường sau khách sạn.

Từng lớp từng lớp cửa mở ra.

“Được lắm. Muốn đùa hả? Hôm nay ông đây đùa với mấy người. Ông muốn xem tên khốn nào bày ra cái trò này.”

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, bỗng nhiên đèn flash nháy lên liên tục, giống y như trong phim ấy.

“Chết tiệt! Muốn chạy cũng không được!” Kim Jaejoong lẩm bẩm. Sau đó y nghe thấy người trong giáo đường nói “Mời cô dâu tiến vào!” Trong phút chốc, tiếng vỗ tay vang lên rần rần, ánh đèn flash lại nhấp nháy khiến mắt Kim Jaejoong thật muốn đui luôn. Đáng sợ hơn là ở phía sau còn có một ‘chú rể’ mặc áo đuôi tôm màu đen, đi tới chỗ y, chìa tay ra trước mặt y.

“Cô dâu của tôi, chúng ta cùng vào!”

“...” Kim Jaejoong ngơ ngác nhìn.

“Đưa tay cho anh.”

“Jung Yunho? Tôi có thể phá hỏng đấy.” Tuy âm lượng chỉ đủ hai người nghe, nhưng cũng rất đáng sợ.

“Nếu em muốn thấy bệnh viện mình làm đóng cửa, ba mẹ Kim Junsu thất nghiệp, cậu nhóc đó phải bỏ học, thì em cứ việc.” Jung Yunho ghé vào tai Kim Jaejoong, nói thầm. Bởi vì góc nhìn nên nhiều người tưởng Jung Yunho hôn lên tai Kim Jaejoong. Ánh đèn flash một lần nữa lại chớp liên tục, tiếng tách tách không ngừng vang lên, còn kèm theo tiếng hoan hô của mọi người.

“Cút.” Giọng điệu của Kim Jaejoong còn lạnh hơn lúc nãy. Jung Yunho chỉ cong khóe miệng lên, tỏ ra suy nghĩ mà nhìn y.

“Cút về chỗ anh nên đứng đó. Không phải tôi Cần. Lên. Sân. Khẩu sao?” Mấy chữ cuối cùng giống như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Jung Yunho tự nhiên xoay người, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mà đến vị trí của mình. Lúc này, ba Kim đột nhiên xuất hiện trước mặt Kim Jaejoong, Kim Jaejoong thấy ba Kim trong phút chốc liền muốn lăn ra xỉu. Ba Kim cười với y, lại chỉ về phía trước. Mẹ Kim mỉm cười, vỗ tay với y, sau đó lại cúi đầu lấy khăn tay lau khóe mắt, đứng bộ gả con đi. Cậu bạn nhỏ Kim Junsu thì cười toe toét, hưng phấn ngồi trên ghế, vỗ tay rồi lại hôn gió với y. Bên cạnh cậu nhóc là Park Yuchun với vẻ mặt hóng kịch vui. Vừa đủ một nhà luôn. Gì vậy? Cả thế giới này đang đùa tôi hả?

Ba Kim cầm tay Kim Jaejoong, đặt trên cánh tay mình, vỗ nhẹ vài cái, ý bảo y tiến về phía trước. Kim Jaejoong cắn chặt răng, nghĩ đến ‘lời ngon tiếng ngọt’ Jung Yunho vừa nói bên tai mình, y đành chịu đựng đi về phía trước. Âm nhạc vang lên, là tiếng nhạc quen thuộc trong lễ cưới...

Đi đến trước mặt Jung Yunho, ba Kim đưa tay Kim Jaejoong giao cho hắn, xoay người đứng qua một bên. Jung Yunho nắm tay cô dâu, ghé vào tai y nói “Cưng à, cười một cái đi, hôm nay là ngày cưới của chúng ta mà.”

Jung Yunho! Anh là xã hội đen, thì cũng phải giữ lời đó. Tôi không thể chộc đến anh, nên hôm nay sẽ diễn với anh hết vở này. Xong việc nhà ai người nấy về! “Vâng, chồng thân yêu.” Kim Jaejoong cứng ngắc cười.

Sau khi hẹn thề, thì linh mục nói “Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu.” Mọi người ở dưới im lặng, các phóng viên thì chờ đợi để chụp lấy khoảnh khắc này. Jung Yunho chậm rãi đưa mặt tới, càng lúc càng gần. Mắt thấy hân sắp hôn mình, Kim Jaejoong liền cổ trốn ra sau, bỗng nhiên y bị người trước mắt túm lấy “Ừm...” Jung Yunho, diễn nhập tâm quá đấy. Hôn thật hả? Bỏ đi, coi như bị chó cắn vậy. Nụ hôn kéo dài đến khi Kim Jaejoong không thở nổi, Jung Yunho mới chịu buông ra. Lúc Kim Jaejoong nghĩ đã kết thúc, thì thật ra đây mới là sự khởi đầu. Nghi thức hôn lễ xong, Jung Yunho đưa Kim Jaejoong về phòng VIP của khách sạn.

“Jaejoong, em nghỉ chút đi. Hai giờ chiều chúng ta bay qua Vienna hưởng tuần trăng mật.” Jung Yunho đưa Kim Jaejoong đến giường, sau đó cởi cà vạt.

“Jung Yunho! Trả bộ đồ lúc tôi tới cho tôi. Tôi muốn về nhà.” Tay của Kim Jaejoong cũng không rảnh, y ngồi gỡ cái đồng rối rắm trên người mình.

“Góc trái tử có đồ ngủ đấy, em đi tắm rồi ngủ một giấc đi. Hôm nay cũng mệt rồi, dù sao chiều mới lên máy bay.”

“Jung Yunho! Đừng đùa nữa. Tôi muốn về nhà.”

“Bây giờ em không thể ra được. Bên ngoài vẫn còn phóng viên chờ lấy tin đó. Có cô dâu nhà nào mới kết hôn xong lại đòi về nhà mẹ đẻ đâu. Như thế không phải khiến người ta chê cười sao?” Jung Yunho quay đầu, lộ ra hàm răng trắng bóng, cười với Kim Jaejoong.

“Con mẹ nó, anh có điếc không vậy? Tôi nói muốn về nhà! Anh chơi chưa chán à? Thả tôi về nhà.” Kim Jaejoong không nhận được nữa, nhảy trên chiếc giường king size, chỉ vào mặt Jung Yunho, mắng.

“Đã cưới rồi, em là người của anh, còn muốn về đâu?” Jung Yunho đến bên giường, ngẩng đầu nhìn cậu vợ dữ dằn. Hai người cứ như vậy trừng nhau.

Năm phút sau...

“Ô ô ô...” Tiếng khóc vang lên, Kim Jaejoong đặt mông xuống giường, nước mắt nổi lên như bão tố. Lúc này tổng giám đốc Jung mới bối rối, nói “Jae... Jaejoong à. Em sao vậy? Sao lại khóc?”

“Jung Yunho! Đồ khốn nạn, tìm một đám người bắt cóc tôi, sau đó tìm hai người phụ nữ biến thái cởi quần áo của tôi. Bắt tôi vào giáo đường với anh, cuối cùng làm cho cả thế giới này đùa giỡn tôi. Con mẹ nó, đồ khốn. Tên khốn kiếp. Tôi không muốn đùa. Oa...”

“Được rồi, được rồi, đừng khóc. Ai đùa bốn gì chứ. Nếu nói là đùa, thì cũng là em đùa anh trước. Không

phải sao? Em giả làm Park Yuchun đến gặp anh, còn không phải đùa giỡn anh à?” Jung Yunho bước tới ôm chầm lấy eo Kim Jaejoong, đưa y vào trong lòng, nhẹ nhàng an ủi.

“Không phải tôi. Là do Park Yuchun. À không, cho dù là tôi sai, thì tôi xin lỗi. Nhưng cầu anh đừng dùng cách này đùa giỡn tôi.” Kim Jaejoong đẩy Jung Yunho ra, đôi mắt vốn tròng lên liền tỏ ra có chút tội nghiệp.

“Anh không đùa với em. Từ đầu đến cuối đều không đùa với em. Mọi thứ hôm nay đều là thật... là thật lòng.” Jung Yunho nòng nằn nhìn khóe mắt đỏ ửng của Kim Jaejoong.

“Ý... ý của anh là gì?” Không phải đùa mình? Tất cả đều là sự thật?

“Ý của anh là dù em có giả làm Park Yuchun đến đùa giỡn với anh thì anh cũng nguyện ý cứ như vậy mà rơi vào bẫy của em. Cho nên... Kim Jaejoong, em đã trêu chọc anh thì em phải chịu trách nhiệm.”

“Nhưng... Nhưng... anh có thể từ từ nói rõ với tôi... Bây giờ là sao? Cường hôn ư?” Nghe Jung Yunho nói chuyện tình cảm như vậy, Kim Jaejoong đỏ mặt, chu cái môi, ấp úng nói.

“Anh... anh sợ nếu chạm em sẽ bị người khác cướp mất. Anh cũng muốn cho em một ngạc nhiên... Anh... anh yêu em, cho nên không muốn mất em.” Jung Yunho ôm Kim Jaejoong vào lòng, chôn mặt vào cổ y, hít lấy mùi trên cơ thể y.

“Yêu tôi? Yêu tôi mà để những người tôi quen và không quen cười nhạo tôi? Như vậy mà gọi là yêu tôi? Còn ngạc nhiên... đúng là quá ngạc nhiên đấy.” Lúc này Kim Jaejoong không giãy dụa, mà im lặng tựa lên bờ vai rắn chắc của Jung Yunho.

“Anh chỉ sợ em không yêu anh... không muốn lấy anh.”

“Này! Jung Yunho, nếu... tôi nói là nếu. Nếu tôi yêu người khác, theo như lời anh nói, người đó sẽ cướp tôi đi. Anh sẽ làm sao?” Tự nhiên nghĩ đến điều này, Kim Jaejoong sợ hãi hỏi.

“Em có người yêu? Là ai?” Đẩy Kim Jaejoong ra, Jung Yunho dùng ánh mắt hung tợn nhìn y, sống chết muốn bắt tên ‘gian phu’ kia.

“Tôi nói nếu mà. Là nếu đấy.” Kim Jaejoong liếc mắt. Tên này nghe không hiểu à? Sao mà leo lên tận chức đại ca xã hội đen vậy?

“Không có nếu. Không được nếu. Tuyệt đối không được!” Ánh mắt Jung Yunho toát ra vẻ nguy hiểm.

“Lỡ thì sao.”

“Giết.”

Quên mất, hẳn là là đại ca tổ chức xã hội đen lớn nhất Hàn Quốc mà.

“Ngu ngốc!” Kim Jaejoong thấy không khí càng lúc càng tệ, liền mắng Jung Yunho một câu, nhưng nghe vào tai tổng giám đốc Jung lại giống như mắng yêu “Jae Jae à, gả cho anh như vậy, em có thấy thiệt thòi không?” Thấy mỹ nhân dịu xuống, Jung Yunho liền mừng rỡ hỏi.

“Tôi nói thiệt thòi thì anh thả tôi ra sao?” Vợ vẫn, giờ còn hỏi người ta câu ngu ngốc như thế. Đồ đàn!

“Không thả, chết cũng không thả!” Cánh tay Jung Yunho như vòng sắt giam cầm Kim Jaejoong trong ngực.

“Haiz, bỏ đi. Coi như xúi quẩy, sống đến từng này tuổi lại để một con heo nó cắn cho. Này Jung Yunho, ông đây sẽ phụ trách, nhưng mà, nếu anh dám đùa với tôi lần nữa, tôi sẽ lôi anh nhảy xuống biển đó.” Kim Jaejoong cam chịu số phận. Ông trời ơi, nhớ cho con cái bao kim cương đấy. May là hàng kim cương nhiều gara đấy.

“Đương nhiên rồi. Vợ à, chồng không dám.” Jung Yunho cười thầm: Yuchun, cậu nói đúng. Cứ theo cách của cậu, Jaejoong nhất định sẽ nằm trong lòng tôi. Ha ha.

15. Chương 12-3: Ngoại Truyện 3: Đêm Tân Hôn!

Kim Jaejoong đứng bên cửa sổ, từ cao nhìn xuống thành phố Vienna xinh đẹp. Lúc mới tới đây, y vẫn còn có cảm giác không chân thật, dù sao mọi chuyện cũng đến quá nhanh.

“Jae Jae, em nhìn cái gì vậy?” Một cơ thể nóng ảm dán vào lưng Kim Jaejoong, từ sau ôm lấy eo y. Cái mũi không an phận cọ lên lỗ tai của y.

“Không có gì, chỉ là bây giờ vẫn có chút không thể tin nổi đây là sự thật.” Kim Jaejoong thấy ngứa mà né ra.

“Là thật, đều là thật. Em phải tin chồng của mình chứ.” Khuôn mặt Jung Yunho liền đuổi theo Kim Jaejoong, y né đến đâu thì hẳn tiến đến đó.

“Người như anh có thể tin à?” Kim Jaejoong liếc cái tên đầu sổ gây ra chuyện.

“Bây giờ sẽ khiến cho em hoàn toàn tin tưởng. Chúng ta động phòng đi~” Một tay Jung Yunho ôm lấy eo của Kim Jaejoong, một tay ôm lấy chân của y. Cứ như vậy bế đến trên giường, còn bản thân thì nằm đè lên.

“Này! Này! Jung Yunho! Jung... Yunho! Anh nghe tôi nói đã.”

“Chuyện gì?” Jung Yunho bị ngăn lại, tâm tình có chút khó chịu.

“Tôi nói cho anh biết. Tôi... tôi... là lần đầu đây! Tôi... tôi không biết gì hết!” Mặt Kim Jaejoong đỏ ửng, ấp úng nói. Sau đó cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Jung Yunho.

“Một chút cũng không?”

“Ừm, lý thuyết thì biết chút chút... thực hành... thì...” Đầu Kim Jaejoong càng lúc càng cúi thấp, thấp đến nỗi sắp dán lên ngực rồi.

“Ha ha, thực hành thì không biết gì? Ha ha, vợ thật đáng yêu! Để chồng em dạy cho em.” Nhìn người dưới thân ngượng ngùng, Jung Yunho liền cảm thấy có một dòng nhiệt nóng bỏng chảy trong bụng.

“Hừ, anh thì nhiều kinh nghiệm rồi! Jung Yunho, anh nói mau, anh đã ăn nằm với bao nhiêu người rồi? Hôm nay không nói rõ thì đừng có đụng vào tôi.” Kim Jaejoong nghe xong liền tức giận.

“A... Trước kia cũng có nhiều... Sau này chỉ có mình em thôi.” Jung Yunho lập tức có chút kinh ngạc. Bị người ta bắt lấy điểm yếu rồi.

“Hừ, bây giờ tôi cũng tìm con gái phá thân. Nếu không thiệt thòi cho tôi quá.” Kim Jaejoong thấy bộ dạng bối rối của Jung Yunho, liền muốn trêu chọc hắn.

“Em dám làm thế, anh sẽ ôm em nhảy từ trên này xuống đó.” Jung Yunho đưa mặt đến gần Kim Jaejoong, giọng nói rất đáng sợ.

“Ha ha, đồ ngốc!” Kim Jaejoong phì cười, kéo cổ hắn về phía mình, hôn lên một cái.

“Jae Jae! Nếu anh không phải tổng giám đốc của tập đoàn Dong Bang, không phải đại ca của một bang, em có lấy anh không?” Jung Yunho thâm tình nhìn người trước mắt.

“Còn hỏi cái đó làm gì? Không phải đã bị anh cướp đến đây rồi sao?” Tên này ngốc thật, còn ngây người ở đó à?

“Vợ à, cho dù em vì tiền hay quyền của anh mới đồng ý kết hôn với anh, thì anh cũng muốn giữ em bên

mình suốt đời.”

“Jung Yunho! Anh rốt cuộc có chịu động phòng không?”

Một đêm tình cảm mãnh liệt đi qua, Jung Yunho dịu dàng rửa sạch giúp Kim Jaejoong. Hai người cùng nằm trên giường, ngủ. Kim Jaejoong nghe tiếng hít thở đều đều bên tai. Chắc anh ta đang ngủ. Kim Jaejoong dùng một tay chống đầu, nhìn gương mặt khi ngủ của Jung Yunho, vươn tay còn lại, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt hắn.

“Chồng em thật đẹp trai. Ha ha, Yunho, bánh bao ngốc. Nếu anh không phải tổng giám đốc của Dongbang, không phải đại ca của xã hội đen, không phải em cũng bị anh cướp về sao? Cho dù không có tiền, không có quyền, cái gì cũng không có... thì anh còn có em... Em cam chịu số phận. Đã nói đến tuổi này, củ cải trắng chờ heo lên ăn mà. Kim Jaejoong sẽ không rời xa anh đâu, mãi mãi không rời...” Nói xong, Kim Jaejoong hôn lên đôi môi khêu gợi của Jung Yunho.

“Hóa ra vợ anh yêu anh như vậy? Chúng ta làm thêm một lần nữa đi! Lại đây~” Jung Yunho đột nhiên ôm cổ cậu vợ đang ‘xăng bậy’ trên cơ thể mình. Xoay người, đè lên cơ thể của y.

“Jung... Jung Yunho! Anh chưa ngủ?” Kim Jaejoong kinh ngạc nhìn hắn.

“Ngủ rồi thì làm sao nghe được lời sâu kín của vợ chứ. Jae Jae, em hôn trộm anh, anh phải đòi lại!”

“Cút!”

“Jae Jae, một lần nữa thôi.”

“Một lần cái đầu anh ấy. Mau lăn khỏi người tôi.”

Đêm xuân đáng giá ngàn vàng...

PS: Đêm đầu tiên của YooSu, Ma tỷ sẽ miêu tả, mọi người hãy yên tâm!

Chap sau YooSu của chúng ta come back nhé!

16. Chương 13: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (1)

“Cùng à, xin lỗi! Tại tội đàn em làm việc không ra gì, nên chồng không thể cho em hưởng hết tuần trăng mật được. Thật xin lỗi! Lần này vội vàng như vậy, lần sau chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật lại. Lần

sau em muốn đi đâu? New York? Paris? Hay là Maldives? Vợ à, em thích chỗ nào?” Tổng giám đốc Jung cố nài nỉ vợ mình.

“Jung Yunho! Ngậm miệng lại, tập trung lái xe đi. Nếu để em còn nghe thấy anh lái nhải, thì anh chết chắc đó. Còn có... buông móng chó của anh ra, nghe thấy không?” Kim Jaejoong ngồi ở vị trí phó lái, nghe Jung Yunho lái nhải liền nổi giận, hơn nữa tên này cứ nói đi nói lại có mỗi một chuyện.

“Vợ à, em phải thông cảm cho anh. Chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật lại, mấy hôm nay trong bang có nhiều vấn đề, nên anh không có thời gian bên cạnh em. Em cũng biết anh muốn bên em nhiều thế nào mà.” Nói xong, một bàn tay to lại không giữ ý mà mò lên đùi Kim Jaejoong.

Chát! Ý đồ vuốt ve đùi Kim Jaejoong của Jung Yunho liền bị chặt đứt “Còn mặt mũi nói thế hả? May là về sớm đây. Cái này giống tuần trăng mật ở chỗ nào chứ? Đi bảy ngày, cho tôi ra ngoài chơi có hai buổi chiều, thời gian còn lại đều trôi qua trên giường. Có chỗ nào giống dẫn tôi đi chơi? Giống chơi tôi hơn đây. Jung Yunho, đồ con gấu bị tinh trùng ăn não.”

“Hả? Gấu? Vợ à, sao em có thể nói chồng mình như vậy. Lúc chúng ta ở trên giường làm đại sự, em đâu có nói thế. Khi đó em chỉ gọi ‘chồng ơi’, ‘Yunho~’ rất ngọt ngào thôi mà.” Jung Yunho bắt chước giọng của Kim Jaejoong kêu lên.

“Này! Lát nữa tới nhà Su Su, anh tốt nhất đừng có trưng ra cái mặt đó. Đến lúc ấy thì em là người xấu hổ đấy, biết chưa?” Tổng giám đốc Jung lúc này trông thật ngốc, hoàn toàn khác với bộ dáng lúc làm việc.

“Anh biết mà. Em đừng quên anh là tổng giám đốc của Jung Thị. Còn là đại ca một bang phái. Trước mặt người khác sao làm thế được. Anh chỉ làm vậy trước mặt vợ thôi.”

“Hừ, ai biết tổng giám đốc anh đến lúc đó lại dần thối ra. Gia đình Su Su có ơn với em, anh phải thể hiện hòa nhã, thân thiết, biết xưng hô thế nào, biết nên làm cái gì. Biểu hiện cho tốt vào. Tuyệt đối không được thua Park Yuchun, nhớ chưa?” Kim Jaejoong cẩn thận căn dặn người bên cạnh, còn giúp hấn chỉnh phần tóc bên tai.

“Haiz, làm người khó quá!” Jung Yunho than một câu. Làm người thật khó, làm người đã có vợ, mà còn sợ vợ thì càng khó.

“Hả? Jung Yunho, anh nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem.” Một bàn tay liền nhéo lỗ tai của Jung Yunho.

“A, cưng à, đau... Vợ ơi, nhẹ một chút, nhéo rớt thì làm sao đây?” Jung Yunho bị nhéo đến kêu to lên, nhưng cũng không dám kéo bàn tay ‘phạm tội’ của Kim Jaejoong xuống.

“Nhéo rớt thì anh thành kẻ tàn tật, đến lúc đó ông đây đi lấy người khác. Nếu không tái hôn thì cũng làm một người độc thân sống tự tại. Ha ha.” Kim Jaejoong tự cảm thấy mình lời, buông tay ra, cười không ngừng.

Két một tiếng. Chiếc xe Pagani dừng lại giữa đường, mặc cho mấy chiếc xe ở phía sau bấm còi inh ỏi.

“Jung Yunho! Anh điên à? Tự nhiên đậu xe giữa đường.” Kim Jaejoong thật sự không hiểu hẳn nghĩ cái gì nữa.

“Jaejoong, rút lại lời vừa rồi đi.” Mặt Jung Yunho trầm xuống, giọng điệu khó chịu.

“Gi?” Vừa rồi, câu nói đùa này sao? Hừ, thật trẻ con!

“Anh bảo rút lại lời vừa rồi mà!” Giọng nói đầy tức giận, Jung Yunho quát to hơn, khiến Kim Jaejoong cảm thấy sợ hãi.

“Này! Jung Yunho! Anh điên à? Đầu bị cửa xe đập vào hay sao?” Kim Jaejoong thừa nhận lúc này y có hơi sợ, nhưng vẫn cứng đầu cãi lại.

“Em... dễ dàng vứt bỏ anh vậy sao?” Jung Yunho ai oán nhìn Kim Jaejoong.

“Anh.... anh... bệnh à? Mau lái xe đi.” Kim Jaejoong trốn tránh ánh mắt của Jung Yunho, y nhìn ra ngoài, muốn nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí xấu hổ này.

“Trả lời anh đi.”

Kim Jaejoong thật sự chịu không nổi, tên này bình thường mạnh mẽ vậy, sao bây giờ lại... Haiz “Bánh bao ngốc, anh là đồ ngốc sao? Nói giỡn mà làm như thật ấy. Không biết anh ăn cái gì mà lớn được vậy. Nhìn cũng thông minh lanh lợi, sao mà ngốc thế? Chẳng khác gì Su Su cả. Không phải em đã bảo sẽ không rời xa anh sao. Sao anh lại cứ có cảm giác không an toàn vậy. Không tin em à?” Kim Jaejoong nghiêng người qua, hai tay ôm cổ Jung Yunho, cả người đều dán vào người hắn, tuy lời nói rất tệ, nhưng giọng điệu lại như đang làm nũng.

“Nhưng em vừa mới nói sẽ bỏ anh.” Cảm nhận người Kim Jaejoong dán trên cơ thể mình, Jung Yunho cũng mềm giọng, nói. Hai tay ôm lấy eo y.

“Đùa với nói thật cũng không phân biệt được à? Đồ ngốc!”

“Xin lỗi, anh... sợ mất Jaejoong ... anh... ưm...” Lời còn chưa xong, Jung Yunho đã bị đôi môi nhỏ nhắn chặn lại.

“Yunho, chồng của em. Sau này em sẽ không nói như vậy nữa, được chưa? Em khiến anh không thấy an toàn à? Xin lỗi, sau này em thế sẽ không như thế nữa. Phu quân, đêm nay để nô tì thị tẩm, hầu hạ ngài như hoàng đế có được không?” Kim Jaejoong chủ động hôn môi Jung Yunho, sau đó nói ra mấy lời cổ làm dịu hắn. Haiz, ai bảo lấy phải ông chồng bá đạo lại nhạy cảm thế chứ.

Nghe Kim Jaejoong nói như vậy, xương cốt Jung Yunho đều mềm nhũn ra, bây giờ hắn chỉ muốn quay về nhà ngay lập tức “Thề sẽ không thề nữa ư?”

“Ừm, em thề đó.” Kim Jaejoong đưa ba ngón tay chỉ lên trên, làm bộ dạng thề thốt.

“Hi hi, vợ à, em đúng là yêu anh sâu đậm. Anh biết em sẽ không bỏ anh mà. Em có muốn chạy cũng không chạy nổi đâu. Ha ha, để chồng hôn cái nào.” Lúc này Jung Yunho mới lộ đuôi cáo, cười đầy ái muội nhìn Kim Jaejoong.

“Jung. Yun. Ho! Anh là sói đội lột cừu hả? Không đúng, nói anh là sói còn tốt chán. Anh là chồn. Tối nay hủy bỏ việc thị tẩm.” Đẩy mạnh cái tên xấu xa trên người mình, Kim Jaejoong tức giận, nói. Đụng đến chuột, chuột nó cắn cho là phải.

Bỗng có một cảnh sát giao thông đến gõ cửa xe của Jung Yunho “Này anh, đây là giữa đường đấy, hai người muốn thân thiết thì đi chỗ khác, các anh đang gây trở ngại giao thông, xin trình giấy tờ và chứng minh nhân dân.” Ở trên đường ngang nhiên ‘liếc mắt đưa tình’ kết quả chính là vậy đó.

Thật vất vả chạy đến cửa nhà Kim Junsu, Jung Yunho xách túi lớn túi nhỏ trong tay, còn Kim Jaejoong thì đương nhiên là không xách cái gì rồi. Đã bao giờ Jung Yunho phải chịu cái cảnh này chứ? Từ nhỏ hắn đã là một cậu ấm, cơm đưa tới tận mồm, quần áo đưa tận tay. Nhưng mà tổng giám đốc Jung đâu nỡ để vợ mình xách.

“Con sói kia! Có muốn em giúp một tay không?” Nhìn Jung Yunho xách nhiều như vậy, Kim Jaejoong cuối cùng cũng có chút lương tâm, hỏi.

“Không cần, chút đồ này có gì đâu. Vợ à, lát vào nhà, em cũng không được gọi anh là sói, gấu, bánh bao ngọc đâu đấy, phải cho anh chút mặt mũi chứ.”

“Cái này không cần anh phải dặn. Nhưng mà Yunho, em nói này, lát nữa vào, anh phải chủ động kêu ba mẹ vợ, đừng để ba mẹ nghĩ anh kiêu ngạo. Còn phải lễ phép chào nữa. Cái này thì chắc anh làm được. Đối với ba thì phải khiêm tốn, thật thà, tuy anh không được thế, nhưng cũng phải giả bộ cho giống vào. Với mẹ phải nói lời ngon tiếng ngọt, cái này là sở trường của anh, phải phát huy hết mức cho em. Su Su thì càng phải tỏ ra quan tâm, giống như em trai vậy, không được khoa trương tỏ ra vẻ ‘tổng giám đốc’ hù dọa nó. Còn Park Yuchun, thôi... anh không cần quan tâm cậu ta. À không, hai người là một phe mà. Tốt nhất đừng có làm gì sau lưng em, để em biết hai người có âm mưu gì, thì đời này đừng có nghĩ đến việc thị tẩm. Còn có, còn có, mắt phải tỉnh lên, thấy cái gì cần phải làm là phải đứng lên làm ngay, phải làm trước Park Yuchun đấy. Dù sao anh cũng là con rể lớn, Park Yuchun là con rể nhỏ, anh không thể thua được. Với lại, dù gì thì anh cũng là con rể chính thức, còn Park Yuchun thì là gì chứ? Chẳng qua là con rể tương lai thôi, anh hơn cậu ta một bậc đấy, biết chưa? Haiz, những lời em nói, anh có nhớ hết không? Phải nhớ kỹ đó.”

Jung Yunho nghe vợ nói liên tiếp, cũng gật đầu liên tục theo, biểu hiện rất thành ý. Thấy vậy trong lòng Kim Jaejoong cũng vui mừng. Yunho nhà chúng ta thật hiểu chuyện. Ha ha.

Bính boong~ Bính boong~

Người ra mở cửa là ba Kim “Jaejoong à, a, còn có... tổng giám đốc Jung! Mau vào đi. Mẹ nó, Jaejoong với tổng giám đốc Jung đến này.”

“Ba, dạo này ba có khỏe không?” Kim Jaejoong cầm một gói to trong tay Jung Yunho, bước vào trong nhà. Trông ba rất khỏe đấy, cả nhà bắt nạt con mà vẫn vui vẻ thế à?

“Khỏe, đương nhiên khỏe rồi. Jaejoong, con gầy đó.” Mẹ Kim đáp lời, còn sờ mặt Kim Jaejoong.

“Ha ha, đâu có ạ.” Đương nhiên là gầy rồi, tối nào cũng bận đến không ngủ được, còn phải đối phó với con gấu kia nữa.

“Su Su, con rể Park, mau xuống đây đi. Jaejoong tới rồi này.” Ba Kim tháo tạp dề xuống, hướng trên lầu, gọi to.

“Ba mẹ vợ! Đây là chút quà nhỏ thể hiện thành ý của con. Xin ba mẹ vui lòng nhận!” Jung Yunho cầm quà trên tay, lễ phép biểu ba mẹ Kim.

“Cái này... tổng giám đốc Jung, cái này, thật ngại quá.” Mẹ Kim tuy ngoài miệng nói ngại, nhưng vẫn đưa hai tay ra nhận lấy.

“Mẹ vợ, mẹ với ba đừng gọi con là tổng giám đốc Jung nữa. Không phải ba mẹ đã nhận Jaejoong làm con cả sao? Vậy con cũng là con rể cả trong nhà. Ba mẹ gọi con là Yunho là được rồi.” Jung Yunho lễ phép nói.

“Haiz, sao... sao có thể gọi thế chứ?” Ba mẹ Kim đưa mắt nhìn nhau. Đây là tổng giám đốc của tập đoàn Dongbang đấy. Trong một đêm lại trở thành con rể của chúng ta... chuyện này...

“Đương nhiên là có thể ạ! Ba mẹ~ Không phải ba mẹ kêu đàn ông của Su Su là con rể Park sao? Huống chi Su Su với Yuchun còn chưa làm đám cưới, thế thì thật bất công ạ.” Kim Jaejoong bĩu môi làm nũng. Đối với ba mẹ Kim thì chiêu này luôn hiệu quả.

“Không bất công. Vậy ba mẹ cũng không khách khí nữa, con rể Jung!”

“Vâng, ba mẹ vợ!”

“Anh Jae Jae~~~” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu dùng tốc độ 100m/s lao thẳng vào ngực Kim Jaejoong.

“Nhóc Su ú, em lại nặng thêm rồi! Để anh xem Park Yuchun có ngược đãi em không.” Kim Jaejoong bị cậu bạn nhỏ ôm chầm lấy, suýt té ngã ra sau, may mà Jung Yunho nhanh tay đỡ lấy y.

“Đương nhiên là không ạ! Yuchun đối với em rất tốt! Anh, anh có nhớ em không?” Vật nhỏ cọ xát vào

khuôn mặt Kim Jaejoong.

“Có chứ, mỗi ngày anh đều nhớ đến em!” Kim Jaejoong nhú mồm, khoe miệng cười tươi. Nhớ chứ, mỗi ngày đều nhớ làm thế nào trả thù thằng chồng của em đấy! “Lại đây, lại đây, xem anh đem cái gì về cho em này.”

Tại nhà chính của họ Park.

“Yuchun! Ô, sao lại về một mình? Su Su của chúng ta đâu? Sao không đem nó đến?” Ông nội Park thấy một mình Park Yuchun về, mặt lập tức trầm xuống.

“Ông nội, Su Su còn phải đến trường! Làm sao mỗi ngày đều đến xem hoạt hình, chơi game với ông được!” Park Yuchun cởi áo khoác, ngồi xuống sofa. Thật ra hẳn rất ngạc nhiên với ông nội, từ ngày hai gia đình gặp nhau, ông nội liền rất thích đưa nhỏ nhà hắn, lúc nào cũng kêu Su Su đến chơi, một già một trẻ vô cùng hợp nhau.

“Còn học cái gì? Lấy bằng cấp cao làm cái gì chứ? Nhà chúng ta không nuôi nổi vật nhỏ sao. Ngoan ngoan gả qua đây là được rồi.” Sắc mặt của ông nội Park không tốt, nói.

“Ông nội, đây không phải là vấn đề có nuôi được không, mà quan trọng là vật nhỏ không thể ngày ngày chỉ biết chơi như ông được, trẻ con là phải đọc nhiều sách.” Park Yuchun nhìn ông nội Park một cái, nhận tách trà từ chú Yong Wan đưa cho.

“Này, đứa cháu bất hiếu. Cháu đang dạy ông đấy hả? Không biết cháu là ông của ông hay ông mới là ông của cháu đấy. Hừ, cháu chẳng được tích sự gì hết, bảo cháu mau lấy vật nhỏ về nhà, cháu lại kêu kéo dài qua tháng sau. Cháu cố ý không muốn ông được nguyện ý đúng không?” Ông nội Park cầm cái gối ném vào đầu Park Yuchun, tức giận nói.

“Nhưng ông cũng không thể để vật nhỏ thiệt thòi được. Nhất định phải lo một hôn lễ xa hoa, long trọng như Jung Yunho mới được. Cháu mới là người không được nguyện ý đây này. Mỗi ngày đều chỉ có thể nhìn. Ông không biết cháu khó chịu thế nào đâu.” Viện trưởng Park mỗi ngày đều rất khổ, chỉ có thể nhìn nhưng không thể ăn.

“Vây... vậy... Yong Wan, đã gọi bảo Yuhwan về tham dự lễ cưới chưa?” Ông nội Park có chút chột dạ, lập tức nói qua chuyện khác.

“Đã gọi rồi thưa ông chủ. Cậu Yuhwan nói sẽ có mặt trước hôn lễ ba, bốn ngày. Đúng rồi, buổi trưa ông Lee gọi điện nói có chuyện cần nói với ông.”

“A! Đúng rồi! Ông Lee gọi điện, Yuchun à! Cháu ngoại ông Lee là Yoona, Im Yoona, mới tốt nghiệp ngành điều dưỡng xong, cháu sắp xếp một công việc cho cô bé đi.”

“Ông nội, không phải ông vẫn không thích chuyện đi cửa sau sao?” Park Yuchun nhú mồm. Im Yoona, mặc kệ!

“Thì đúng vậy, nhưng bảo cháu sắp xếp thì cháu cứ sắp xếp đi, nói nhiều như vậy làm cái gì.”

“Ông nội, ông lại chơi bóng thua ông Lee nên mới đồng ý người ta chứ gì?” Park Yuchun nheo mắt, hỏi.

“Park Yuchun! Ông vẫn còn hoài nghi, cháu là ông nội hay ông mới là ông nội hả! Chuyện này ông đã quyết rồi, còn phải đi nói với ông Lee, bảo YooNa đến trình diện nữa.” Nói xong, ông nội Park đứng dậy, đi gọi điện.

“Haiz, hèn chi gần đây vật nhỏ càng lúc càng cái cùn. Không thể để ông nội dạy hư vật nhỏ tiếp được.” Park Yuchun xoa đầu, bất đắc dĩ thở dài.

Ngày hôm sau, tại văn phòng của Park Yuchun.

“Thưa viện trưởng, có một cô tên là Im Yoona muốn gặp anh.” Giọng nói của thư ký Cao truyền trong điện thoại.

“Im Yoona?” Hình như hôm qua ông nội có nói. “Bảo cô ấy vào đi.”

Một lát sau tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!” Park Yuchun vẫn xem bệnh án trong tay.

“Chào viện trưởng! Tôi là Im Yoona, là ông Park bảo tôi đến trình diện.” Cô gái bước vào thoạt nhìn có vẻ mới hơn hai mươi tuổi, dáng người thon gọn, khuôn mặt trái xoan, trông thật xinh đẹp.

“À, cô Im, đưa hồ sơ của cô cho tôi.” Park Yuchun ngẩng đầu, đánh giá cô gái trước mắt. Cũng được thôi, căn bản không so được với vật nhỏ nhà hắn. Vật nhỏ, ông xã nhớ em. Nghĩ sắp đến trưa, hắn có thể gọi điện cho vật nhỏ, trong lòng Park Yuchun liền vui vẻ.

“Vâng!” Im Yoona đưa hồ sơ cho Park Yuchun, mắt vẫn nhìn hắn, giả bộ thẹn thùng cười. Viện trưởng Park đúng là giống lời ông ngoại nói. Thật phong độ, xem ra mình cần tranh thủ một chút!

“Ừm, thành tích rất bình thường, cô Im, cô nên biết với thành tích thế này, thật sự rất khó vào bệnh viện của chúng tôi. Vì vậy mong cô nỗ lực nhiều trong công việc. Cô biết chưa?” Hắn bỏ qua chuyện cô gái này đi cửa sau, nhưng cũng muốn cô nàng phải biết chừng mực.

“Vâng, tôi nhất định sẽ cố gắng, tuyệt đối không để phụ kỳ vọng của viện trưởng.” Im Yoona cố tỏ ra điệu

dàng, gật đầu.

“Kỳ vọng? A, ừ, vậy đi. Bây giờ cô qua khoa xét nghiệm trình diện đi.”

Theo con mắt của hắn, nếu là trước kia, hắn nhất định sẽ quen cô nàng này một thời gian, chỉ là bây giờ trái tim của hắn đều đã bị vật nhỏ nắm giữ, một ngày chưa kết hôn hắn liền ăn không ngon, ngủ không yên.

“Vâng, tôi sẽ đi trình diện ngay, cảm ơn viện trưởng.” Im Yoona vẫn còn nhìn hắn lần cuối, sau đó mới ra khỏi phòng, còn Park Yuchun thì đã tiếp tục xem bệnh án, không có phản ứng gì.

“Hừ, nghĩ bản thân rất được sao? Vừa nhìn là đã biết không phải người hiền lành gì. Muốn qua mắt mình hả?” Park Yuchun nhìn đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ chỉ 11 giờ 20 “Su Su tan học rồi. Phải gọi điện cho em ấy thôi.”

17. Chương 14: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (2)

Park Yuchun nhấn đến số vật nhỏ nhà hắn. Tiếng chuông vang lên.

“Alo~” Giọng nói thì thầm của vật nhỏ vang lên.

“Cục cưng, em đoán xem anh là anh. Đoán đúng sẽ có thưởng!” Bỏ đi vẻ nghiêm túc lúc nãy, viện trưởng Park lại tỏ ra ta đây ngây thơ, giọng điệu hoàn toàn là đồ dành con nít.

“A, chờ một chút~”

Park Yuchun nghe thấy vậy, cũng cầm máy chờ vật nhỏ.

“Được rồi~ có thể nói!”

“Bảo bối, nãy có chuyện gì à?”

“A, vừa nãy ở căn tin ăn cơm, tụi Hyuk Jae đều bên cạnh, không nói chuyện được, nên Su Su phải chạy ra ngoài.”

“Gì? Em chưa ăn cơm à? Mau quay lại ăn đi, anh cúp máy trước, em ăn xong, anh sẽ gọi lại cho em.” Nghe vật nhỏ vì nghe điện thoại của mình mà không ăn cơm, trong lòng Park Yuchun cảm thấy ầm ập vô cùng, nhưng lại đau lòng, sao có thể không ăn cơm được. Gãy đi một vòng thì làm sao?

“Ha ha, không sao ạ. Cháu bảo Hyuk Jae mua về lớp cho cháu, không sao mà. Đúng rồi, vừa này, chú bảo cháu đoán cái gì?” Vật nhỏ nhớ tới lời lúc này của hắn, liền hỏi.

“À, anh bảo em đoán anh là ai, đoán đúng sẽ có thưởng!” Park Yuchun cười ha ha, nhắc lại.

“Nói cho cháu biết trước thưởng cái gì đi đã. Nếu không người ta không đoán đâu.”

“Thưởng cho em một nụ hôn ngọt ngào, nồng nhiệt.” Park Yuchun cười đến không thấy mắt.

“Dạ? Vậy cháu không đoán đâu.” Vật nhỏ thấy có hại cho mình, liền lắc đầu từ chối.

“Không được! Nhất định phải đoán! Nếu không ông xã sẽ đánh mông em đấy.”

“Yuchun xấu, lại bắt nạt người ta~”

“Tiểu vô lương tâm. Anh nói đánh vô mông, chứ lần đó anh có đánh đâu. Vật nhỏ, em có nhớ anh không?”

“Nhớ!” Vật nhỏ vừa mới trả lời xong thì nghe thấy có người gọi mình [Junsu, rốt cuộc cậu có muốn ăn cơm không? Không ăn là nguội hết đó.]

“A, có! Cháu đi ăn cơm, chú cũng nhớ ăn cơm đó, biết chưa?” Vật nhỏ ngượng ngùng nói.

“Haiz... anh biết rồi. Su, phải nhớ anh đó.” Park Yuchun nghe vật nhỏ kêu phải tắt máy, không khỏi than thở. Hyuk Jae, thằng bé này bao giờ mới hiểu chuyện nhỉ?

“Bác sĩ Kim, sao anh còn đi làm. Tổng giám đốc Jung không giữ anh ở nhà sao?” Cô y tá vừa sắp xếp lại bệnh án, vừa dùng ánh mắt tò mò nhìn Kim Jaejoong.

“Ha ha, anh ấy nói sẽ không can thiệp chuyện của tôi. Biết tôi muốn đi làm tiếp còn rất ủng hộ.” Kim Jaejoong cười, đáp lại.

“A, bác sĩ Kim, thật hâm mộ anh quá. Tổng giám đốc Jung chẳng những đẹp trai, nhiều tiền, lại hiểu người khác như vậy. Bác sĩ Kim, anh thật hạnh phúc.” Hai mắt cô y tá cong lên, toát ra vẻ hâm mộ bác sĩ Kim.

“Ừm, anh ấy là vậy đấy, tôi thật sự rất hạnh phúc.” Jung Yunho, vì giữ hình tượng cho con gấu nhà anh, tôi đây phải nói dối rất nhiều đấy.

Bởi vì sự thật nó đâu phải như vậy.

“Jaejoong! Mệt à? Sao em ngủ sớm vậy?” Jung Yunho vừa mới vào phòng, cởi áo vest, liền thấy vợ mình nằm trên giường, đắp chăn.

“Anh về rồi à? Mai em phải đi làm, đương nhiên là phải đi ngủ sớm rồi.” Kim Jaejoong cầm chặt cái chăn, nói. Sau đó Jung Yunho lại bắt đầu một tràng như thường lệ. Kim Jaejoong phải hét ầm lên “Sao nói mãi vậy?” Cuối cùng buổi sáng y phải phá cửa mà đi làm.

“Bác sĩ Kim, sao bác sĩ lại đến đây?” Y tá trưởng thấy Kim Jaejoong, liền bước tới chào.

“À, tôi đi làm. Nghe nói bệnh viện chúng ta có nhân viên mới. Là cô ấy sao?” Kim Jaejoong nhìn về phía Im Yoona.

“Bác sĩ Kim, chào anh. Tôi là Im Yoona, mong anh giúp đỡ nhiều.” Im Yoona vừa nhìn thấy Kim Jaejoong đi tới, vội vàng bỏ đồ cắt móng tay xuống.

“Ha ha, nghe nói y tá Im là do viện trưởng giới thiệu.”

“À, vâng, tôi là do đích thân viện trưởng Park giới thiệu.” Im Yoona cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘đích thân’. Cô nàng muốn nhân cơ hội này thể hiện rõ uy quyền với mấy y tá khác, khiến cho họ phải kính trọng mình.

“Vậy sao? Cô cố gắng nhé.” Bác sĩ Kim nhún mày. Im Yoona? Hy vọng cô ta không làm loạn chuyện của vật nhỏ. Sao mình lại thấy bất an nhỉ?

Văn phòng viện trưởng. Tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên.

“Viện trưởng, là tôi, tôi vào được không?”

“Anh Jaejoong. Lần sau anh tới cứ việc đi thẳng vào. Thế này em thật không quen đấy.” Park Yuchun trầm nghĩ. Đây là sao? Thật sự muốn làm mẹ hiền vợ tốt à? Anh Yunho đúng là có biện pháp đấy.

“Chết tiệt. Park Yuchun, cậu muốn bị ăn mắng hả. Tôi muốn hiền lành một lúc cũng không cho tôi cơ hội.” Chưa đến ba phút, bác sĩ Kim đã hiện nguyên hình.

“Ha ha, như vậy em thấy hợp hơn đó. Anh Jaejoong, có chuyện gì không?” Jung Yunho đúng là không làm được tích sự gì? Mèo hoang cũng không dạy thành mèo nhà được.

“Nghe nói mỹ nhân mới của bệnh viện chúng ta có quan hệ không nhỏ với cậu.”

“À, cậu nói Im Yoona hả? Là ông nội cho vào làm, không liên quan đến tôi.” Hắn biết Kim Jaejoong sẽ đến hỏi tội mà.

“Không liên quan tới cậu? Nhưng mà y tá Im hình như không nghĩ vậy.”

“Jaejoong! Cậu đừng có nói gì với ba mẹ vợ và vật nhỏ nhà tôi đấy. Tôi thật sự không có làm gì mà.” Park Yuchun bỗng cảm thấy sẽ có chuyện xấu gì đó phát sinh, không hiểu sao hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Cậu nói sao? Chúng ta có quan hệ gì nhỉ? Tôi là anh vợ của cậu, người một nhà cả mà. À, cậu đừng quên vật nhỏ nhà cậu bây giờ vẫn là vật nhỏ nhà tôi. Nếu tôi không cho phép, cậu nghĩ mình có quyền nói thế à?”

“Vâng, thưa anh.” Đầu Park Yuchun đã bốc khói nhè nhẹ, nhưng vẫn cố nhịn mà đáp lại ông anh vợ Kim Jaejoong.

“Su Su! Tan học rồi à? Lại đây~” Kim Junsu vừa mới về đến cửa, liền bị mẹ Kim kêu.

“Dạ, có chuyện gì hả mẹ?” Buông cặp xuống, vật nhỏ ngoan ngoãn đi qua.

“Con đem cái này đến bệnh viện cho con rể Park đi!” Mẹ Kim đưa cái hộp cho vật nhỏ.

“Cái gì vậy mẹ?”

“Đương nhiên là ‘hộp tình yêu’ rồi! Con không nghe nói, muốn nắm được trái tim đàn ông thì phải giữ được cái dạ dày của họ à. Đưa cái này cho con rể Park, nó nhất định sẽ thấy con rất tốt, lại đắm đuối. Phải nói là chính con làm đấy.” Mẹ Kim chỉ vật nhỏ cách làm một người yêu tốt.

“Dạ? Nói dối à? Vậy không tốt đâu mẹ.” Vật nhỏ cúi đầu nhìn cái hộp trong tay. Mình không muốn nói dối đâu!

“Su Su! Con phải biết nghĩ một chút chứ. Tuy chuyện của con với con rể Park đã sắp xếp ổn thỏa, nhưng không thể làm như đã cho vào tủ sắt được. Đàn ông ưu tú như con rể Park nhất định sẽ có nhiều phụ nữ yêu. Đến lúc đó con có khóc lóc mẹ cũng không lo cho con đâu. Còn sẽ mắng con một trận đấy.” Mẹ Kim chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói.

“Vậy... vậy... lần sau... mẹ dạy con nấu ăn đi. Con sẽ làm cho chú ấy ăn.” Vật nhỏ ngẩng đầu, tràn đầy tin tưởng, nói.

“Ngoan! Đây mới là bé ngoan của mẹ! Chụt!” Nghe vật nhỏ nói thế, mẹ Kim vui mừng hôn lên mặt vật nhỏ.

“Chị Cao không có ở đây à? Hi hi, mình phải tạo ngạc nhiên cho Yuchun mới được!” Đây là lần thứ ba vật nhỏ đến chỗ này, vì hồi trước sợ ảnh hưởng đến công việc của Park Yuchun nên cậu bạn nhỏ không đến bệnh viện tìm hắn. Không thấy chị Cao lần trước đâu, vật nhỏ liền đi đến phòng viện trưởng, định đưa tay

gõ cửa, thì thấy cửa phòng hé ra một khe nhỏ. Vật nhỏ định kêu Yuchun thì nghe thấy một giọng nói từ trong truyền ra.

“Viện trưởng! Em thật sự rất thích anh, xin anh hãy chấp nhận em.”

“Sao? Ý của cô là gì?”

“Viện trưởng! Anh cũng biết quan hệ của ông ngoại em với ông nội anh rất tốt, hai nhà chúng ta đều có địa vị xã hội. Nếu chúng ta quen nhau, nhất định sẽ rất phù hợp.”

“Hả? Cô cho rằng vậy à? Hình như là vậy đó. Xét gia thế của hai chúng ta, đúng là rất xứng đôi.”

Vật nhỏ đứng ngoài cửa đã không muốn nghe nữa, cậu bỏ chiếc hộp trong tay xuống, bỏ chạy. Lúc chạy ra còn đụng phải thư ký Cao đang từ WC đi về. Trong khi người bên trong vẫn không biết gì, mà tiếp tục cuộc nói chuyện.

“Nhưng tôi có người yêu rồi. Tôi rất yêu em ấy, với lại hai tuần nữa chúng tôi sẽ kết hôn. Chắc giờ ông ngoại cô cũng nhận được thiệp cưới rồi.”

“Cái.. cái gì? Viện trưởng. Em không quan tâm đến người đàn bà đó của anh. Xin anh hãy chấp nhận em.” Im Yoona túm lấy cánh tay Park Yuchun, giữ chặt lấy.

“Im Yoona! Tôi thật sự nhìn cô lâu rồi! Con gái sao mà mặt dày thế? Tôi yêu vợ của mình, cô không có cơ hội đâu. Tôi vốn nghĩ đến quan hệ hai nhà, nên không muốn nặng lời với cô, không ngờ cô lại không biết xấu hổ như vậy.” Park Yuchun giằng mạnh tay cô nàng ra.

“Vì sao em phải buông tay? Em không muốn. Viện trưởng, anh cho em chút thời gian, em sẽ thể hiện mình tốt hơn vợ chưa cưới của anh rất nhiều.” Im Yoona từng bước tấn công, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Park Yuchun.

“Đủ rồi!” Viện trưởng Park đẩy mạnh cô nàng ra “Im Yoona, ngày mai cô không cần đi làm nữa. Tôi sẽ bảo thư ký Cao thông báo bộ phận kế toán trả tiền lương cho cô.”

“Thư ký Cao, vào văn phòng của tôi.” Park Yuchun đi đến bàn làm việc, nhấn điện thoại, nói.

“Viện trưởng, có chuyện gì ạ?” Thư ký Cao bước vào, hỏi. Hôm nay thật lạ, mà đứa bé vừa mới chạy ra hình như là đứa bé lần trước...

“Mời cô Im ra ngoài cho tôi, thông báo bên kế toán kết toán tiền lương cho cô ta.” Giọng nói của Park Yuchun lạnh lùng đến dọa người.

“Vâng, cô Im, mời cô theo tôi.” Thư ký cao đưa tay ra, mời Im Yoona.

“Không cần, tôi tự đi.” Im Yoona tức giận bỏ ra ngoài. Thư ký Cao không biết phải làm sao, cô quay đầu nhìn viện trưởng “Viện trưởng... chuyện này...”

“Kệ cô ta đi. Cô cũng ra ngoài đi.” Park Yuchun xoa nhẹ mi gian. Thật bực bội mà, tâm tình đang tốt thì bị cô ta phá hỏng.

“À, viện trưởng, có chuyện này... Lúc nãy tôi thấy cậu bé bị thương ở chân lần trước anh đưa đến, hình như khóc, rồi chạy ra ngoài.”

“Cái gì?” Trong lòng Park Yuchun run lên.

“Vâng, là cậu bé đáng yêu đó.”

Xong rồi! Vật nhỏ nhất định đã hiểu lầm cái gì.

“Sao lại như thế? Vì sao? Mẹ ơi, vì sao? Sao mấy cô gái mẹ nói lại xuất hiện nhanh như vậy? Đáng ghét. Chú Park đáng ghét... Ô ô ô... Lúc nào cũng nói yêu mình, thích mình, hóa ra đều là giả...” Cậu bạn nhỏ vừa chạy ra khỏi bệnh viện liền khóc suốt, người đi bên đường đều nhìn qua, thấy cậu nhóc khóc đến ai cũng đau lòng.

Khóc mệt, vật nhỏ cũng không biết mình đã chạy đến đâu. Thật sự rất mệt, cậu bạn nhỏ liền ngồi xổm bên ven đường. Lúc này mặt trời cũng đã xuống núi.

“Cậu bạn nhỏ, cháu sao vậy?” Một người phụ nữ tốt bụng thấy vật nhỏ tội nghiệp ngồi xổm ven đường, đầu chôn giữa hai tay, liền đến hỏi.

“Dạ? Cháu... cháu không sao ạ. Cảm ơn dì.”

“Không tìm được đường về nhà sao?”

“Dạ. Dì ơi, điện thoại cháu hết pin rồi. Dì cho cháu mượn điện thoại gọi về nhà được không ạ?” Cậu bạn nhỏ lấy điện thoại ra mới phát hiện hết pin. Junsu, thật vô dụng. Hồi nhỏ đã hay đi lạc, giờ lớn rồi vẫn đi lạc. Thật vô dụng, vô dụng. Không thể trách chú Park được.

“Cháu đừng khóc nữa. Đây, cháu mau gọi cho người nhà đi.” Người phụ nữ đưa điện thoại cho cậu bạn nhỏ mượn, nói.

“Cảm ơn dì!” Cậu bạn nhỏ nhận điện thoại, bỗng nhớ tới lời mẹ. Người ưu tú như con rể Park nhất định sẽ

có rất nhiều phụ nữ yêu. Đến lúc đó con có khóc lóc mẹ cũng không lo cho con đâu. Còn sẽ mắng con một trận đấy.

Không được, về nhà mẹ sẽ mắng chết. Vậy gọi cho anh Jae Jae.

“Alo! Alo!”

“Anh~ Là em~ Ô ô ô~ Oa~” Vừa mới nghe được giọng nói của Kim Jaejoong, cậu bạn nhỏ liền như thấy mẹ mình, đem tất cả oan ức mà bật khóc thành tiếng.

“Su Su? Là Su Su à? Bây giờ em đang ở đâu? Bọn anh đang tìm em đấy.” Hiển nhiên là Kim Jaejoong đã biết chuyện này.

“Em... em... em ở ... đường XX. Anh, em không tìm thấy nhà, em sợ lắm.” Vật nhỏ nhìn bảng tên đường ở góc đường, lại bắt đầu khóc, nói.

“Được rồi. Em đứng yên ở đó, anh sẽ tới ngay. Không được đi đâu đấy, biết chưa?” Nghe vật nhỏ càng lúc càng khóc thảm hơn, tìm Kim Jaejoong cũng quặn đau, y đang lái xe đi tìm, lập tức quay đầu xe, chạy về hướng cậu bạn nhỏ nói.

“Dạ, anh mau tới đây đi. Su Su sợ lắm~ Ô ô ô...”

“Anh biết, anh biết. Em chờ anh một chút.” Kim Jaejoong tăng tốc. Vật nhỏ, em nhất định phải không sao đấy, nếu không anh sẽ không để yên cho ả đâu.

“Cảm ơn dì, anh cháu sẽ đến đón cháu ngay. Trả điện thoại cho dì ạ.” Cậu bạn nhỏ lau nước mắt, lễ phép trả điện thoại cho người phụ nữ.

“Vậy là tốt rồi. Lần sau đừng chạy một mình đến đây nữa. Cậu nhóc, cháu phải nghe lời người lớn đấy.” Người phụ nữ cầm điện thoại, nhắc nhở vật nhỏ hai, ba câu liền rồi đi.

Mười phút sau, Kim Jaejoong đã đến nơi, thật giống như hơn mười năm trước, trên đường tan học về nhà trọ, y đã gặp được cậu bé này. Không chỉ tình huống giống nhau, mà bóng dáng nho nhỏ, tội nghiệp, không tìm thấy nhà ấy cũng vẫn như vậy, điều này khiến cho nước mắt Kim Jaejoong bất giác rơi xuống.

“Su Su!” Kim Jaejoong tiến đến ôm vật nhỏ vào trong ngực.

“Dạ? Anh Jae Jae? Đúng là anh rồi. Ô ô ô... Anh Jae Jae... Ô ô ô...” Vật nhỏ thấy Kim Jaejoong liền ôm chặt cổ y, khóc hết ra.

“Bảo bối, bảo bối, anh đến rồi! Đừng khóc! Đừng khóc! Chúng ta về nhà, anh mang em về nhà.” Kim Jaejoong bế vật nhỏ lên. Park Yuchun, cậu thật sự chộc đến tôi rồi đấy, nợ mới nợ cũ tôi sẽ tính một lượt. Còn cả Im YoonA, cô chết chắc rồi!

“Anh Jae Jae, em không về nhà có được không? Mẹ sẽ mắng đó.” Cậu bạn nhỏ lên xe, vẫn ôm chặt lấy Kim Jaejoong. Giọng nói còn nức nở.

“Được, chúng ta không về. Anh đưa em về chỗ anh được không?” Đôi mắt Kim Jaejoong cũng ửng đỏ, vuốt mái tóc của Su Su, an ủi vật nhỏ.

Reng... reng... reng... Tiếng điện thoại vang lên.

“Alo.” Giọng nói của Kim Jaejoong rất tệ.

“Jaejoong à, cậu có tin gì không? Có tìm thấy Su Su chưa?” Giọng nói của viện trưởng Park lộ rõ ra lòng hấn đang nóng như lửa đốt, tiếng cũng khàn đi rồi.

“Không có.” Kim Jaejoong cúp rầm điện thoại xuống.

“Anh, vừa rồi em sợ lắm. Su Su thật sự rất sợ.”

“Không sao rồi. Theo anh về nhà, chúng ta không bao giờ để ý đến tên khốn Park Yuchun nữa.”

PS: Chúng ta cùng cầu nguyện cho viện trưởng Park thui.

18. Chương 15: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (3)

“Jae Jae, làm sao bây giờ? Có báo cho Yuchun không?”

“Suyt! Đi ra ngoài nói!” Kim Jaejoong chỉ vào vật nhỏ đang ngủ trên giường sau khi đã khóc rất nhiều, đẩy Jung Yunho ra phòng khách.

Vừa ra khỏi phòng, Kim Jaejoong liền nói “Anh điên à? Lúc này mà báo cho Park Yuchun thì bao nhiêu oan ức vật nhỏ nhà em phải chịu chứ mà trả không lại cho tên đó à? Em đã dặn ba mẹ không nói cho cậu ta biết rồi, mặc cho cậu ta phát điên thì thôi.”

“VẬY... có quá tàn nhẫn không?” Jung Yunho nghe Kim Jaejoong nói thế, cũng thấy tội cho Park Yuchun, hấn có làm sai gì đâu, chỉ là vật nhỏ hiểu lầm thôi mà, giải thích rõ ràng là ổn, chắc là Kim Jaejoong muốn

trả thù hần thôi.

“Tàn nhẫn? Vẫn còn lời chán đấy. Hồi cậu ta bán đứng em thì sao, em có thể bị mấy người hại thảm thế à?” Nói đến chuyện này, Kim Jaejoong vẫn cảm thấy tức.

“Bảo bối! Em thù dai quá đó! Bây giờ em trả thù Park Yuchun, có phải ngày nào đó cũng trả thù anh không?” Cảm thấy đuối lý, Jung Yunho cũng không dám lớn tiếng phản bác lại vấn đề này.

“Chuyện đó khác. Bây giờ anh là chồng em. Chúng ta còn bên nhau cả đời, sao em phải trả thù anh? Bất nạt anh em sẽ đau lòng đấy. Jung tinh gấu, anh chỉ cần phối hợp với em là được rồi.” (Jung tinh gấu gọi tắt của: con gấu bị tinh trùng lên não)

“Vợ à, anh yêu em. Em nói thế nào anh sẽ làm thế ấy. Anh đều nghe lời em.” Park Yuchun, tự cậu giữ gìn bản thân đi. Jung Yunho nghe thấy thế, liền lập tức quăng tình nghĩa với Park Yuchun ra sau đầu.

“Ừ, ngoan. Chồng à, ngày mốt Dongbang có tiệc rượu kỉ niệm phải không?” Hai mắt bác sĩ Kim tỏa sáng, hỏi.

“Ừm, vì cái tiệc rượu chết tiệt này, mà tuần trăng mật của chúng ta chưa xong đã phải về rồi. Đáng ghét.” Jung Yunho đưa một tay vòng qua eo Kim Jaejoong, một tay ôm lấy hông y, bắt đầu lần mò.

“Nói chuyện đứng đắn đã. Chúng ta @# %... &....” Kim Jaejoong nói nhỏ vào tai Jung Yunho “Hiểu chưa?”

“Anh hiểu rồi, anh sẽ sắp xếp.” Jung Yunho vui vẻ đồng ý “Vợ à, hết rồi phải không?”

“Hết rồi.”

“Jae Jae, chồng muốn em. Tối qua chúng ta chưa làm đâu. Hôm nay thị tắm được không? Hửm?” Jung Yunho lay người Kim Jaejoong, kì kèo.

“Tối qua không làm, nhưng sáng nay anh có buông tha cho em sao? Hại em ê ảm suốt một ngày.” Nhớ tới một màn xuân sắc sáng nay, mặt Kim Jaejoong đỏ lên.

“Anh biết mà, vợ anh mỗi ngày đều phải đi làm, tan ca về nhà đã rất mệt, anh muốn chạm vào em cũng không nổi, nhưng cứ thế, sớm muộn anh cũng nín đến hồng luôn. Ái phi phải thương trầm chứ.” Tổng giám đốc Jung tài giỏi bấy giờ chẳng khác gì một đứa trẻ làm nũng.

“Jung Yunho! Đừng có làm như trẻ con. Chẳng khác gì Su Su lúc nó quần lấy em năn nỉ làm bài tập cho nó cả.” Kim Jaejoong liếc mắt.

“Vợ à. Đêm nay nếu không làm, anh phải đi tắm nước lạnh. Mà tắm nước lạnh suốt đêm sẽ bệnh chết đấy. Bỏ đi, lấy vợ mà như không lấy, bệnh chết thì thôi. Anh cũng chẳng muốn sống nữa.” Tổng giám đốc Jung lại bắt đầu chuyện bé xé ra to, nói.

“A~ Được rồi~ về phòng đi! Nhưng anh không được làm quá đâu đấy. Su Su ở phòng kế bên đó, không được dạy hư trẻ con.” Bác sĩ Kim nhìn về phòng cậu bạn nhỏ Kim Junsu, nhắc nhở ông chồng của mình.

“Tuân lệnh!”

...

“Bảo bối, rốt cuộc em ở đâu? Anh sai rồi, là lỗi của anh.” Đêm khuya, Park Yuchun uống rượu một mình trong phòng làm việc, chạy qua ba mẹ vợ, rồi hỏi Kim Jaejoong, ai cũng không chịu nói cho hắn biết vật nhỏ đang ở đâu, những nơi có thể tìm hắn cũng đã tìm hết, nhưng bộ dáng của bọn họ giống như đều biết Su Su ở chỗ nào, chỉ là không muốn nói cho mình hắn thôi. Park Yuchun lấy điện thoại ra, trên màn hình là khuôn mặt nhỏ nhắn như ánh mặt trời của Su Su, hắn liền bấm một số.

“Số máy quý khách hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau. Tin nhắn của quý khách sẽ được lưu lại sau tiếng bíp.” Vẫn là giọng nói không có chút cảm xúc nào của nhân viên tổng đài.

“Su Su, anh biết bây giờ em rất đau lòng, nhưng hãy cho anh một cơ hội, cho anh được giải thích. Sự thật không phải như em nghĩ đâu. Ông xã chỉ yêu mình em, anh yêu em. Trở về bên anh được không? Trở về bên ông xã của em, anh muốn ôm em một cái. Anh thật sự rất nhớ em.”

...

“Su Su, dậy thôi. Ăn sáng nào.” Kim Jaejoong bưng sữa, bánh nướng với trứng cuộn mang vào trong phòng, để vật nhỏ ăn.

“Dạ? Anh, em không muốn ăn.” Vật nhỏ đã dậy nhưng vẫn nằm trên giường, ngăn người nhìn trần nhà.

“Không ăn sao được. Tối qua em cũng không ăn bao nhiêu, nghe anh, mau ăn đi.” Kim Jaejoong kéo vật nhỏ ngồi dậy.

“Giảm béo luôn ạ.”

“Giảm béo cái gì? Béo chỗ nào? Như vậy mới vừa. Gần đây còn không thấy em tròn lên đâu. Mau ăn hết chỗ này cho anh.” Kim Jaejoong đưa miếng trứng cuộn đến bên miệng vật nhỏ, bắt vật nhỏ ăn.

“Anh, điện thoại của em đâu? Em chưa nói với mẹ đã qua đây ở, mẹ sẽ lo lắng đấy.”

Bây giờ mới nhớ tới mẹ à? Nhưng mà hình như sợ người khác lo lắng hơn thì phải.

“Hôm qua em vừa mới ngủ, anh đã gọi cho mẹ rồi, mẹ sẽ không mắng em đâu. Điện thoại của em hôm qua anh đem đi sạc pin luôn. À, có nhiều tin nhắn lắm đấy.” Kim Jaejoong lấy điện thoại của Kim Junsu từ trong túi quần ra, cẩn thận quan sát về mặt vật nhỏ, nói.

“Dạ, em cảm ơn anh. Chụt!” Vật nhỏ cầm lấy điện thoại, muốn ôm cổ Kim Jaejoong, hôn lên một cái, bỗng bị bác sĩ Kim chặn lại “Này, vật nhỏ, không được hôn bây.”

“Dạ? Anh~ Anh không thương em, có chồng rồi, không thương Su Su nữa.”

“Em nhìn miệng mình còn dính mỡ kia. Muốn làm dơ mặt anh à?” Không biết Kim Jaejoong lấy cái gương nhỏ từ đâu ra, giơ lên cho cậu bạn nhỏ đang làm nũng trên giường nhìn.

“Hứ~” Vật nhỏ càng lúc càng khó bảo, đều tại viện trưởng dưỡng thành mà ra.

“A, nhiều tin nhắn quá.” Kim Junsu mở điện thoại ra liền thấy hơn bốn mươi tin nhắn trong hộp thư thoại.

[Bảo bối. Em đang ở đâu? Em phải nghe anh giải thích.]

[Bảo bối, em mau nghe máy đi, anh đang rất lo lắng.]

[Su Su, mau nghe điện thoại đi.]

[Kim Junsu, em mau nghe điện thoại cho anh.]

[Su, sao em không nghe điện thoại của anh? Em không thể tha thứ cho anh sao?]

[Bảo bối, anh sắp phát điên rồi.]

Vật nhỏ nghe những lời này, nước mắt liền trào xuống. Junsu, em thật không có tiền đồ, sao lại khóc? Kim Jaejoong vẫn đứng bên cạnh nghe, xem ra Park Yuchun cũng chịu khá dày vò rồi.

“Su Su, em có muốn tha thứ cho cậu ta không?”

“Em không biết.”

“Anh không có ý nói xấu cậu ta. Park Yuchun tuy là chồng chưa cưới của em, nhưng anh biết cậu ta cũng

khá lâu. Trước kia anh đã từng nói với em, cậu ta thích trêu chọc con gái, hơn nữa khả năng tự kiềm chế bản thân của cậu ta tương đối kém, cho nên... theo anh, loại đàn ông này, cần được giáo huấn một chút. Nếu cứ như vậy gả cho cậu ta, cậu ta sẽ thấy em là người dễ bắt nạt đấy.” Bác sĩ Kim nghiêm túc phân tích cho vật nhỏ nghe.

“Giáo huấn? Như vậy tội nghiệp Yuchun lắm.” Trẻ con vẫn là trẻ con, thật dễ mềm lòng.

“Su Su, nếu em thấy tội nghiệp cậu ta, vậy xem như anh chưa nói gì. Sau này có chịu thiệt thòi cũng đừng có chạy tới tìm anh mà khóc lóc đấy.” Kim Jaejoong giả bộ như tức giận lắm. Mới có thể mà đã tội nghiệp à? Còn chưa gả em qua đó, làm gì bảo vệ dữ vậy.

“Không... không phải! Vậy... anh nói làm sao bây giờ? Em đều nghe lời anh.” Thấy Kim Jaejoong tức giận, vật nhỏ không dám nói lại nữa, dù sao từ nhỏ đến lớn cậu đều nghe theo anh Jae Jae.

“Là em nói đấy. Anh không có ép em đâu.” Kim Jaejoong nhú mày, làm bộ như bắt đắc dĩ lắm.

“Dạ.” Vật nhỏ gật đầu như đập tới.

“Vậy thì ngày mai...”

...

Điệu Valse uyển chuyển tràn ngập hội trường, hôm nay là lễ kỷ niệm của tập đoàn Dongbang, có rất nhiều người có tiếng đến tham dự. Mà trong số đó có cả Park Yuchun. Tại sao Park Yuchun lại có tâm tư đến tham gia buổi tiệc này? Bởi vì một tin nhắn của Jung Yunho [Mai là lễ kỷ niệm của công ty tôi, Junsu sẽ đến, chỉ có thể giúp cậu thể thôi.]

Rất nhiều trai tài gái sắc đứng nói chuyện với nhau, khen qua khen lại. Có mấy người trong giới Y Khoa cũng đi đến nịnh hót Park Yuchun. Park Yuchun đáp lại qua loa, hai mắt vẫn không bỏ một giây nào tìm kiếm bóng dáng vật nhỏ.

Bên cạnh Jung Yunho cũng không khác gì, ngoại trừ một số thương nhân muốn nhân cơ hội để làm ăn, thì còn rất nhiều cô gái, con nhà danh giá cũng đến bắt chuyện với hắn, tuy bọn họ đều biết Jung Yunho đã kết hôn, nhưng nhiều cô nàng vẫn muốn làm tình nhân bé nhỏ của hắn. Ai cũng nghĩ hắn là một tên đàn ông lãng nhãng, do dù có kết hôn rồi vẫn dưỡng một vài tình nhân ở ngoài, chỉ đáng tiếc họ đều không biết Jung Yunho là một người đàn ông rất chung tình.

“Tổng giám đốc Jung, đã lâu không gặp! Người ta thật sự rất nhớ anh đó.” Một cô gái xinh đẹp bước tới gần Jung Yunho, dáng người thon thả khoác trên mình chiếc đầm vai trần màu đỏ, hơi trễ phần ngực.

“Cô Bae? Xin chào.” Thật ra Jung Yunho cảm thấy cô nàng này rất phiền, mỗi lần thấy hắn, mắt cô nàng đều tỏ rõ bộ dạng mê trai. Lúc nào cũng cho rằng bản thân xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình tốt, muốn trở

thành phu nhân của nhà họ Jung. Jung Yunho vốn có một nguyên tắc: Hắn có thể chơi đùa với bất kỳ ai không cần hắn đáp lại tình cảm, còn đối với phụ nữ có dã tâm thì hắn nhất định không chạm đến.

“Hôn lễ của tổng giám đốc, thật xin lỗi vì em không thể tham dự. Em với ba em đang nghỉ ngơi ở Hawaii nên mới vậy, anh không để ý chứ?” Thật ra trước hôn đó, Bae Seul Gi đã khóc suốt ba ngày, mắt sưng lên nên mới không dám ra khỏi nhà.

“Đương nhiên là không để ý rồi.” Jung Yunho mỉm cười, lịch sự đáp.

“Vậy đêm nay, sau khi kết thúc buổi tiệc, em có thể cùng tổng giám đốc ra bờ biển hóng gió không?” Bae Seul Gi chớp mắt, đầy quyến rũ nhìn Jung Yunho.

“Không được.” Kim Jaejoong bỗng xuất hiện.

“Jae Jae à, sao em đến muộn vậy?” Jung Yunho thấy vợ mình lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ghen tuông, bước tới, tâm tình lập tức tốt hẳn lên, thuận tay ôm lấy bả vai của Kim Jaejoong.

“Tại em không biết nên mặc bộ nào thôi.” Kim Jaejoong hơi ngửa đầu, chu môi, ngây thơ nhìn Jung Yunho.

“Cần gì phải chọn. Em mặc cái gì cũng đẹp.” Khen vợ đã là nghĩa vụ của tổng giám đốc Jung rồi “Không mặc là đẹp nhất.” Jung Yunho cười gian xảo, nói thầm bên tai Kim Jaejoong một câu.

“Đáng ghét.” Kim Jaejoong làm nũng, đập lên ngực Jung Yunho “Yunho, không giới thiệu với em à?” Kim Jaejoong liếc mắt qua cô gái kia.

“À, đây là cô Bae Seul Gi, thiên kim của tập đoàn Bae Thị. Bae Thị thường hay làm ăn với công ty chúng ta.” Jung Yunho giới thiệu Bae Seul Gi với Kim Jaejoong. Hắn hào hứng nhìn xem vợ mình sẽ làm ra chuyện hay gì.

“À, Bae Thị? Không biết.” Nghe Kim Jaejoong nói ra lời này, Bae Seul Gi thiếu chút nữa là ngất xỉu.

“Khụ khụ, tổng giám đốc Jung, vị này là?” Bởi vì không có can đảm xem tin tức về hôn lễ của Jung Yunho nên Bae Seul Gi không biết bộ dáng của Kim Jaejoong ra sao, cô chỉ biết vợ của Jung Yunho là một bác sĩ rất bình thường, còn là đàn ông nữa.

“Tôi là vợ của anh ấy. À, cô Bae nhà cô không có TV à? Hay tới giờ vẫn không xem tin tức? Chồng à, nãy em nghe cô Bae bảo, kết thúc tiệc tối muốn mời anh ra biển hóng gió phải không? Nhưng mà làm sao bây giờ cô Bae. Chồng tôi nói tối nay sau khi kết thúc tiệc cần phải về nhà gấp, có chuyện quan trọng cần làm với tôi, cô cũng biết, chúng tôi mới kết hôn mà.” Nói xong, Kim Jaejoong còn nhìn qua Jung Yunho, ngượng ngùng cười “Chồng, không phải bảo mấy hôm nay em để chồng cô đơn à? Đêm nay sẽ bù đắp hết cho anh.” Kim Jaejoong ghé vào tai Jung Yunho ‘thì thầm’, thực chất là muốn Bae Seul Gi nghe thấy.

“Nếu... nếu là vậy, tôi không quấy rầy nữa. Lúc nào tổng giám đốc Jung rảnh, chúng ta hẹn nhau có được không?” Bae Seul Gi thật sự rất tức giận, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, cười nói.

“Thật xin lỗi, chồng tôi dạo này bận túi bụi. Chúng tôi còn chuẩn bị sinh con, cho nên...”

“A... thế thì...” Bae Seul Gi nghẹn lời, không biết phải đáp lại làm sao.

“Yunho, chúng ta qua bên kia đi.” Kim Jaejoong lập tức kéo Jung Yunho đi.

“Bảo bối, nãy em ghen à?” Jung Yunho nắm lấy cằm Kim Jaejoong, trong lòng mừng thầm.

“Đúng! Ông đây ghen đó. Sao? Ai bảo ả không biết thức thối, không nhìn lại chính mình còn muốn quyến rũ đàn ông của tôi. Anh nói tôi có thể buông tha cho ả à?” Kim Jaejoong vẫn còn chưa tỉnh lại sau ‘trận chiến’ vừa rồi.

“Vợ, em ghen trông thật đáng yêu. Mà anh nhớ em vừa mới nói đêm nay...” Jung Yunho chỉ hận bây giờ không thể nuốt ngay tiểu yêu tinh này vào bụng.

“Đêm nay? À, đêm nay anh ngủ ở ngoài phòng khách đi.”

“Cái gì? Nãy em nói sẽ bù đắp cho anh mà. Kim Jaejoong, em nói rồi nuốt lời hả?” Jung Yunho vừa nghe thấy thế liền nóng nảy nói.

“Nuốt lời thì sao? Jung Yunho, hôm nay anh khiến đại gia ghen, này là tội của anh. Phạm tội thì phải trừng phạt. Vừa nãy em mới hiểu rõ được tâm tình của Su Su, biết người khác thích đàn ông của mình khó chịu đến thế nào.”

“Ha ha, ai thích anh anh cũng không để ý. Anh chỉ để ý em có thích anh không thôi. Em có thích anh không?” Ánh mắt Jung Yunho dịu dàng như nước, chăm chú nhìn Kim Jaejoong.

“Vớ vẩn, không thích ai lại ghen chứ? Được rồi, đêm nay cho anh về phòng ngủ. Anh phải an ủi tâm hồn bị tổn thương của em đó, biết chưa? Còn nữa, chuyện cục cưng, anh phải cố gắng đấy.” Càng nói Kim Jaejoong càng ngượng ngùng, hai má đỏ ửng.

“Anh sẽ cố gắng, nhất định không phụ sự mong đợi của em. Em cũng biết cái của chồng em lớn thế nào mà.” Jung Yunho giơ ba ngón tay, thề với Kim Jaejoong.

“A, đúng rồi. Chuyện bảo anh làm, anh đã sắp xếp ổn thỏa chưa?” Bây giờ bác sĩ Kim mới nhớ tới chuyện quan trọng.

“Đương nhiên là ổn thỏa rồi! Lập tức sẽ có trò hay để xem.”

19. Chương 16: Ký Sự Nữ Vương Báo Thù (4)

Park Yuchun ở bên kia, cầm một ly Champagne, đổ sạch một hơi vào miệng “Chết tiệt! Kim Junsu, rốt cuộc em ở đâu?” Park Yuchun thấp giọng rửa một tiếng. Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng thét chói tai của một cô gái, buổi tiệc đang ồn ào bỗng im lặng.

“Mày là đồ ngốc à? Có biết bộ đồ này bao nhiêu tiền không?” Park Yuchun cảm thấy giọng nói này có chút quen quen. Ở chỗ xa xa đó đã có một đám người vây quanh, hắn vốn chẳng có tâm tình đi xem náo nhiệt, chỉ là giọng nói quen thuộc này tự nhiên lại khiến hắn muốn bước tới thôi.

“Này, rốt cuộc có biết mình đang làm gì không? Một phục vụ nhỏ nhỏ như mày có đền nổi đầm cho tao không? Bộ đồ này phải tốn một năm tiền lương của mày mới mua nổi đấy.” Giọng nói chua ngoa của cô gái vang lên. Cuối cùng Park Yuchun cũng nhận ra người đó. Tưởng ai, hóa ra là Im Yoona. Hừ, Jung Yunho cũng thật là, sao lại mời ả tới. Park Yuchun vừa định xoay người rời đi, thì chợt nghe thấy một giọng nói thổ lộ.

“Xin... xin lỗi. Em... em sẽ giặt sạch cho chị.”

“Giặt sạch? Nói dễ nghe thật đấy. Bây giờ mày phải mua ngay cho tao bộ mới y như bộ này, còn không đừng nghĩ đến chuyện tao bỏ qua cho.” Im YooNa túm cổ áo của cậu phục vụ, không chịu bỏ qua.

“Em... em... em không có tiền... em... sẽ về nhà lấy tiền... sau đó đi với chị được không?” Cậu phục vụ cúi thấp đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Tao không phải kẻ ngốc. Người nghèo như mày, gây chuyện rồi bỏ chạy, mày nghĩ tao không biết à? Bồi thường tiền đây.” Im YooNa vừa muốn đẩy cậu phục vụ đó thì bị một người ngăn lại.

“Dừng tay!” Park Yuchun xông vào đám người, đứng trước mặt Im Yoona, gạt tay cô nàng đang kéo tay cậu phục vụ ra.

“Viện... viện trưởng Park... sao anh lại ở đây?” Im YooNa luống cuống, cô không ngờ Park Yuchun cũng đến đây. Anh ấy có thấy không nhỉ?

“Cô có thể đến còn tôi thì không à? Cô cũng quá đáng lắm đấy. Sao có thể bắt nạt người ta ra mặt vậy?” Park Yuchun kéo cậu phục vụ vào trong ngực, hung dữ nhìn Im YooNa.

“Cái... cái gì? Rõ ràng là nó làm dơ đầm của em. Viện trưởng, sao anh có thể bênh người lạ được?”

“Người lạ à? Cô biết em ấy là ai không?”

“Không phải tên phục vụ bưng chén đĩa ư? Dù sao em cũng là người ái mộ anh, sao anh có thể đối xử với em như vậy?” Im Yoonah nhe răng nói, bộ dạng như sắp khóc rồi. Cô nàng càng nói lại càng làm cho Park Yuchun tức giận “Im Yoonah! Cô nghe cho kỹ, em ấy không phải là phục vụ. Em ấy là Vợ. Chưa. Cưới. Của. Tôi.” Park Yuchun nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mọi người ở đây đều sửng sốt. Im Yoonah mở to miệng, thất thần đứng tại chỗ.

“Bảo bối, chúng ta đi thôi.” Park Yuchun muốn ôm vật nhỏ rời đi, không ngờ vật nhỏ lại đẩy hắn ra, chạy ra ngoài.

“Su Su!” Park Yuchun vội vàng đuổi theo.

Jung Yunho cùng Kim Jaejoong thật ra nhìn thấy hết tất cả, lúc này mới đứng ra làm chủ đại cục “Được rồi, chỉ có một chút sự cố, bây giờ đã giải quyết ổn thỏa, mời mọi người tiếp tục buổi tiệc.” Jung Yunho đứng trong hội trường, nói.

“Su Su! Bảo bối! Đừng chạy!” Park Yuchun chạy ra khỏi hội trường. Thấy sắp đuổi kịp vật nhỏ, hắn liền đuổi cánh tay ra, từ sau kéo vật nhỏ lại “Anh xem em còn chạy đi đâu được.” Vật nhỏ không chịu nghe, giãy dụa trong ngực hắn.

“Bảo bối, bảo bối! Em nghe anh nói đã. Bình tĩnh một chút, nghe anh nói.” Hai tay Park Yuchun ôm chặt lấy cậu bạn nhỏ Kim Junsu.

“Không cần. Ngài Park, ngài buông ra.” Cậu bạn nhỏ vẫn cố gắng giãy dụa.

“Ngài Park? Em gọi anh là ngài Park? Kim Junsu, em...” Hốc mắt của Park Yuchun đỏ lên, vác vật nhỏ lên vai, đi đến xe của mình, may là xe hắn cũng đậu ở chỗ không xa.

“Buông ra, đồ xấu, thả tôi xuống, thả tôi xuống.” Vật nhỏ quơ hai chân, hai tay thì đập loạn xạ vào lưng Park Yuchun. Park Yuchun đi đến trước xe, mở cửa xe ra, ném vật nhỏ vào, sau đó hắn cũng ngồi vào. Vật nhỏ chịu oan ức lớn như vậy cũng không chịu thua, vừa bị hắn ném vào cũng lớn mật muốn mở cửa xe bên kia chạy trốn. Park Yuchun nhanh tay khóa cửa xe lại, không cho cậu nhóc trốn ra ngoài.

“Em còn muốn trốn?” Park Yuchun bắt lấy vật nhỏ, kéo mạnh vật nhỏ vào trong ngực mình.

“Buông ra! Ngài Park, buông ra.” Vật nhỏ giãy dụa, hét lên.

“Vật nhỏ, anh cảnh cáo em, nếu còn gọi anh là ‘ngài Park’, anh sẽ lập tức làm em ngay tại đây, cho em biết anh rất cuộc là gì của em đấy.” Park Yuchun hung dữ đe dọa, vật nhỏ nghe thấy vậy cũng sợ hãi không dám nhúc nhích nữa.

“Cháu... Ô ô ô...” Vật nhỏ òa khóc. Park Yuchun mới nhận ra giọng nói của mình lúc này rất hung tợn, nhưng khi nghe thấy vật nhỏ gọi hắn là ‘ngài Park’, hắn thật sự mất hết bình tĩnh. Từ lúc hắn quen vật nhỏ, chưa bao giờ vật nhỏ gọi hắn xa lạ như thế.

“Chú là gì của cháu? Chú là gì của cháu chứ? Chú chỉ là ngài Park thôi. Ngoài ra chú chẳng là cái gì cả. Chẳng có quan hệ gì với cháu hết.” Vật nhỏ hét toàn bộ oan ức của mình ra.

“Bảo bối, là lỗi của anh, là anh sai. Em giận thì dùng cách gì trừng phạt anh cũng được, nhưng đừng xem anh là người xa lạ. Anh không chịu nổi khi em tỏ ra không biết anh đâu. Su Su, em muốn anh chết à?” Park Yuchun ôm lấy vật nhỏ, để vật nhỏ ngồi trên đùi mình, khuôn mặt hắn đều chôn ở hõm vai cậu nhóc. Thấy Park Yuchun như vậy, nhớ tới tin nhắn trong điện thoại, vật nhỏ lập tức mềm lòng, gờ hai tay, ôm lại hắn.

“Bảo bối, em có biết ngày em bỏ đi, anh đã đi khắp nơi tìm em thế nào không? Anh đi khắp nơi, nhưng không tìm thấy em, sau đó anh đi hỏi ba mẹ vợ, ba mẹ biết rõ em ở đâu, nhưng không nói cho anh biết, không ai nói cho anh biết hết. Em có biết cái cảm giác bị cô lập đó đáng sợ thế nào không? Su, anh thật sự rất tội nghiệp.”

“Ô ô ô ô...” Vật nhỏ khóc nức nở.

“Bảo bối, anh rất lo cho em, lo em không ăn, không ngủ được. Sợ em chịu thiệt thòi. Là lỗi của anh. Su Su, tha thứ cho anh được không?” Park Yuchun dùng tay nâng khuôn mặt Kim Junsu lên, đầy tình cảm nhìn khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cậu.

“Chú Park... Ô ô ô... cháu... cháu thấy... chú không từ chối chị ấy, hơn nữa chị ấy còn rất đẹp. Cháu suy nghĩ thật lâu, cháu mới biết cháu không xứng với chú, chuyện kết hôn, chú hủy đi. Cháu sẽ xem như mình nằm mơ, sau đó sẽ nói rõ với ba mẹ, sẽ không làm chú khó xử đâu.”

“Cái gì? Ai nói em không xứng với anh? Là tên khốn nào nói thế? Nếu không gặp được Junsu, anh còn phải sống cô đơn một mình, nếu không có em, anh sẽ không bao giờ được nhìn thấy thiên sứ. Bảo bối, mặc kệ người khác nghĩ thế nào, nhưng em chính là bảo bối của anh. Em đã đánh cắp toàn bộ trái tim anh, không để lại cho anh một chút gì, nếu em bỏ anh, không có trái tim, sao anh có thể sống tiếp?”

“Nhưng... họ đều nói cháu ngốc.” Kim Junsu cúi đầu, đôi tay mũm mĩm xoắn góc áo đã nhăn nhúm.

“Vậy người thích em, yêu em có phải ngốc hơn không? Vật nhỏ em gọi anh là ông xã cho anh nghe đi.”

“Không muốn. Ngoại trừ chú đồng ý với cháu, lần sau có người tỏ tình với chú, chú phải từ chối ngay từ đầu. Không phải chú bảo chỉ thích cháu, yêu mỗi cháu thôi sao?” Vật nhỏ lau nước mắt, khuôn mặt đỏ ửng lên vì khóc.

“Được, anh thề sau này sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Anh thề sau này có ai tỏ tình với anh, anh sẽ từ chối thẳng. Bảo bối, em mau gọi anh là ông xã đi. Vừa này em gọi anh là ngài Park, anh đau lòng lắm

đấy.” Park Yuchun sờ mặt vật nhỏ nhà hần, làm nũng, nói.

“Ông xã~”

“Ngoan! Hứa với anh không bao giờ được bỏ chạy như thế nữa. Nếu không muốn thấy anh chết, thì em đừng rời xa anh.” Nghe vật nhỏ gọi mình là ông xã, Park Yuchun mới thả lỏng tâm tình ra, ôm vật nhỏ vào lòng, vỗ nhẹ lưng cậu.

“Ông xã, thật ra Su Su biết, Su Su rất ngốc... Mẹ luôn nói Su Su ngốc, ba không nói, nhưng cũng thường gọi là nhóc con ngốc, Hyuk Jae cũng thường kêu ‘Kim Junsu, cậu là đồ ngốc à?’ ” Vật nhỏ nói ra suy nghĩ của mình.

“Bảo bối...”

“Nghe Su Su nói xong đã, mọi người đều nói Su Su ngốc, chỉ có anh Jae Jae, anh ấy chưa bao giờ mắng Su Su, chưa bao giờ kêu Su Su ngốc, lúc mẹ mắng, anh ấy luôn nói giúp Su Su, lúc kết quả học tập thấp, anh Jae Jae luôn kiên nhẫn dạy Su Su học. Thỉnh thoảng em gây chuyện, anh ấy đều sẽ giải quyết dùm em. Em đi lạc, anh ấy sẽ là người đầu tiên tìm thấy em.”

Tại cậu ta quen em trước anh thôi. Chuyện cậu ta làm được, anh cũng có thể làm. Thôi bỏ đi, cần gì ghen với một tên đã kết hôn chứ.

“Chỉ có anh Jae Jae mới không thấy em ngốc, nên em mới thích anh ấy. Ông xã... em muốn nhờ anh một chuyện.”

“Hả? Chuyện gì anh cũng đồng ý. Ngoại trừ việc em muốn rời bỏ anh, không muốn lấy anh thôi.”

“Nếu... anh có thấy em ngốc, cũng không được ghét em, em có ngốc, anh cũng phải kết hôn với em. Sau khi kết hôn mới thấy em thật ngốc cũng không được vứt bỏ em. Thấy em ngốc thì chỉ được nghĩ trong lòng thôi, không được nói với em như vậy. Mọi người đều nói em ngốc, em sẽ không để ý, nhưng anh cũng chê em, em sẽ đau lòng lắm đấy.” Vật nhỏ dùng khuôn mặt ướm dằm cọ xát vào ngực của Park Yuchun.

“Anh đồng ý, đồng ý tất cả với em. Dù cả thế giới này có chê em ngốc, anh cũng sẽ không chê em. Vì anh là ông xã của em, là ông xã em yêu nhất.” Nghe Kim Junsu nói thế, khóe mắt Park Yuchun cũng cay cay. Hần nghiêng đầu qua, hôn lên mặt vật nhỏ, không ngờ bình thường vật nhỏ hồn nhiên như vậy, trong lòng lại hiểu mọi chuyện, tâm sự lại nặng nề như thế.

“Dạ, ông xã thật tốt. Ông xã, hôn nhẹ~” Vật nhỏ nghe Park Yuchun hứa hẹn, liền vui mừng chui ra khỏi lòng hần, chu môi, đòi hần hôn nhẹ.

“Nhưng mà bảo bối à, ông xã không chỉ muốn hôn nhẹ, ông xã còn muốn ‘yêu’ em.” Hôn nhẹ lên môi vật nhỏ một cái, Park Yuchun nói ra mong muốn của mình. Vừa nãy vật nhỏ cọ trên người hần, là đàn ông ai

chẳng có phản ứng. Ban đầu hấn sợ dọa đến vật nhỏ, nên mới không dám tiến thêm bước nữa, nhưng qua chuyện này, hấn chỉ hận không thể lập tức biến vật nhỏ thành của mình thôi.

“Yêu? Được ạ, em muốn cùng ông xã yêu. Hì hì.” Xem ra vật nhỏ không hiểu chữ ‘yêu’ ở đây là gì. Cậu nhóc thật sự cần một khóa giáo dục giới tính đấy.

“Thật à?” Park Yuchun lại không ngờ vật nhỏ nhà hấn nghĩ thoáng như vậy.

“Thật ạ. Ông xã, em muốn yêu yêu. Hì hì.” Vật nhỏ tiếp tục gật đầu.

“Vậy bây giờ chúng ta về nhà.” Park Yuchun thật sự không nhận được nữa, thấy cậu bạn nhỏ dùng đôi mắt nòng nọc ngây thơ, giọng nói mềm nhẹ nói với hấn ‘ông xã, em muốn yêu yêu’ hấn đã thấy máu trào lên rồi. Đặt vật nhỏ vào vị trí phó lái, cài dây an toàn lại, sau đó Park Yuchun khởi động xe, lái nhanh về nhà.

“Anh không có ý nói xấu cậu ta. Park Yuchun tuy là chồng chưa cưới của em, nhưng anh biết cậu ta cũng khá lâu. Trước kia anh đã từng nói với em, cậu ta thích trêu chọc con gái, hơn nữa khả năng tự kiểm chế bản thân của cậu ta tương đối kém, cho nên... theo anh, loại đàn ông này, cần được giáo huấn một chút. Nếu cứ như vậy gả cho cậu ta, cậu ta sẽ thấy em là người dễ bắt nạt đấy.” Bác sĩ Kim nghiêm túc phân tích cho vật nhỏ nghe.

“Giáo huấn? Như vậy tội nghiệp Yuchun lắm.” Trẻ con vẫn là trẻ con, thật dễ mềm lòng.

“Su Su, nếu em thấy tội nghiệp cậu ta, vậy xem như anh chưa nói gì. Sau này có chịu thiệt thòi cũng đừng có chạy tới tìm anh mà khóc lóc đấy.” Kim Jaejoong giả bộ như tức giận lắm. Mới có thể mà đã tội nghiệp à? Còn chưa gả em qua đó, làm gì bảo vệ dữ vậy.

“Không... không phải! Vậy... anh nói làm sao bây giờ? Em đều nghe lời anh.” Thấy Kim Jaejoong tức giận, vật nhỏ không dám nói lại nữa, dù sao từ nhỏ đến lớn cậu đều nghe theo anh Jae Jae.

“Là em nói đấy. Anh không có ép em đâu.” Kim Jaejoong nhú mày, làm bộ như bắt đắc dĩ lắm.

“Dạ.” Vật nhỏ gật đầu như đập tỏi.

“Vậy ngày mai là lễ kỷ niệm công ty của anh Yunho của em, em đến buổi tiệc sớm, rồi giả làm phục vụ, chỗ đó sẽ có người giúp em, sau đó em chỉ cần chờ anh tới, anh sẽ nói em phải làm gì, hiểu chưa?”

“Sao phải giả làm phục vụ ạ? Yuchun sẽ đến ạ? Em giả làm phục vụ rồi phải làm gì?” Vật nhỏ thật sự chưa hiểu.

“Đối phó với loại đàn ông như Park Yuchun, cách tốt nhất là phải giả bộ đáng thương. Để cho cậu ta nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ em, như vậy cậu ta sẽ không bỏ rơi em được. Anh chọn chỗ nhiều người thể

này, là muốn bọn họ đều chứng kiến cậu ta muốn bảo vệ em thế nào. Nếu có một ngày cậu ta thay đổi, hừ, cậu ta nhất định sẽ phải nghe rất nhiều lời chê trách của dư luận. Loại bội tình bạc nghĩa, thì heo chó cũng không bằng.”

“Giả bộ... giả bộ tội nghiệp ạ?” Vậy có được không?

“Đúng vậy, bây giờ em phải diễn giống như một chú cún bị vứt bỏ vậy.”

Trong buổi tiệc.

“Đúng rồi! Chuyện em bảo anh, anh sắp xếp xong chưa?” Sau khi đánh ghen xong, bác sĩ Kim mới nhớ tới chuyện quan trọng.

“Đương nhiên là xong rồi. Sắp có trò hay để xem rồi.”

“Ừm. Em đi xem Su Su sao rồi. Jung Yunho, nhớ kỹ cho em, đừng để mấy con hồ ly khác quần lấy đấy.” Kim Jaejoong thấy vật nhỏ xuất hiện ở góc đã sớm sắp đặt trước, liền đi qua. Trước khi đi còn không quên dặn dò Jung Yunho không được để mấy cô nàng kia bám lấy.

“Em yên tâm. Qua đó đi, anh luôn ủng hộ em.” Jung Yunho làm động tác fighting, cổ vũ Kim Jaejoong.

Kim Jaejoong làm bộ như lơ đãng đi đến một góc của hội trường, chỗ này rất kín, mọi người ở trong bữa tiệc hầu như không ai chú ý tới. Với lại hiện tại Kim Junsu đang mặc đồ của người phục vụ, nên càng khiến người khác không chú ý. Đây cũng là nguyên nhân mà viện trưởng Park không phát hiện ra vật nhỏ.

“Khụ khụ, Su Su.” Kim Jaejoong cầm một ly Champagne, nhỏ giọng gọi Kim Junsu, mắt ngó nghiêng xung quanh.

“Dạ? Anh Jae Jae, anh tới rồi.” Vật nhỏ nhìn thấy người nhà, liền vui mừng, đứng ở đây thật lâu mà cậu vẫn không thấy anh Jae Jae đâu, thật sự sợ muốn chết.

“Suýt! Nhỏ giọng một chút. Su Su, mấy câu anh dạy em tối qua em thuộc hết chưa?”

“Dạ, cũng sơ sơ... Anh cũng biết em không học thuộc lòng được mà.” Những lời anh Jae Jae dạy, vật nhỏ còn không hiểu, chứ đừng nói là nhớ.

“Không phải đưa cho em tờ giấy nhỏ sao? Su Su, em để ý một chút. Có bắt được trái tim của người đàn ông của em hay không thì phải xem biểu hiện lát nữa của em đấy.” Y có thể báo thù thành công hay không còn phải dựa vào biểu hiện của vật nhỏ.

“Em... em biết rồi. Lúc này em nhắm trong đầu ba lần. Có mấy người đi qua đều nhìn em... giống như xem em có phải bị bệnh thần kinh không ấy.” Câu cuối cùng Kim Junsu nói cực nhỏ.

“Su Su ngoan, mục tiêu xuất hiện rồi.” Kim Jaejoong nhìn về một phía, cậu bạn nhỏ cũng nhìn theo.

“Su Su, nhận ra ả không?”

“Có ạ.”

“Được rồi. Hôm qua anh đã bảo chị dâu em (Jung Yunho) làm thêm một thiệp mời. Nếu xét về gia thế của Im YooNa thì chưa đủ tư cách để đến buổi tiệc này đâu. Hôm qua nhận được thiệp chắc ả vui lắm.”

“Anh, lát nữa em phải dùng cái gì đổ vào chị ta?”

“Lát nữa em đi ra, bưng một chén súp củ cải (1 trong 10 món súp tuyệt nhất thế giới, có màu đỏ, xuất phát từ Ukraine), không những làm dơ đầm của ả mà còn phải làm cho ả bỗng đến hiện nguyên hình ra.” Kim Jaejoong neho mắt, nham hiểm nói.

“Dạ, em hiểu ạ.”

“Lát nữa anh sẽ đứng cách em không xa, phải nhớ nhìn ánh mắt anh đấy, biết chưa? Được rồi. 3, 2, 1, action!” Nói xong bác sĩ Kim tao nhã bước đi tìm chồng của mình.

Cậu bạn bưng một chén canh củ cải nóng hằm hập. Mà cậu nhóc cũng căng thẳng, sợ hãi đến cả người nóng rần lên. Cậu bạn nhỏ hít sâu một hơi, nhìn về phía Kim Jaejoong đứng cách đó không xa, gật nhẹ đầu, xuất phát. Cậu bạn nhỏ cẩn thận bước tới phía sau Im YooNa. Lúc này Im YooNa đang nói chuyện một người đàn ông.

Anh Jae Jae bảo đổ lên móng của chị ta, màu đỏ mà xuất hiện ở móng con gái chắc sẽ rất xấu hổ.

Bác sĩ Kim đứng là đen tối mà.

Vật nhỏ thấy thời cơ đến, liền làm đổ chén canh, cái bát rơi xuống mặt đất vang lên tiếng loảng xoảng.

“A! Nóng quá. Này, cậu làm cái gì vậy? Cậu là đồ ngốc à?” Im YooNa nóng đến suýt chút nữa nhảy vào người đàn ông bên cạnh.

“Xin... xin lỗi... em...”

“Em cái gì mà em? Mày không có mắt à? Canh nóng như vậy, muốn bỏng chết người khác hả?” Im YooNa tức giận, quát lên.

“Em... thật sự xin lỗi. Em bị vấp nên... Em sẽ giặt sạch cho chị.”

Mắt thấy người vây quanh càng ngày càng nhiều, Kim Jaejoong đứng cách đó không xa nhìn Kim Junsu.

“Mày bồi thường nổi không?” Im YooNa dùng ánh mắt miệt thị nhìn cậu nhóc.

Bác sĩ Kim nhìn Kim Junsu, ý bảo: Su Su, khóc đi. Park Yuchun đang qua đây.

Cậu bạn nhỏ nhú mày: Anh, em không khóc được, tự nhiên em thấy có chút buồn cười.

Bác sĩ Kim trừng to mắt: Không phải dạy em rồi sao? Nhéo đùi đến khi khóc ra thì thôi.

“Bây giờ... bây giờ em không có tiền... em sẽ về nhà lấy, sau đó trả cho chị.” Vật nhỏ nghe theo lời anh Jae Jae, nhéo đùi mình, nhưng mà đau quá.

“Tao không phải kẻ ngốc. Người nghèo như mày, gây chuyện rồi bỏ chạy, mày nghĩ tao không biết à? Bồi thường tiền đây.” Im YooNa vừa muốn đẩy cậu phục vụ đó thì bị một người ngăn lại.

“Dừng tay!” Park Yuchun xông vào đám người, đứng trước mặt Im Yoona, gạt tay cô nàng đang kéo tay cậu phục vụ ra.

“Viện... viện trưởng Park... sao anh lại ở đây?” Im YooNa luống cuống, cô không ngờ Park Yuchun cũng đến đây. Anh ấy có thấy không nhỉ?

“Cô có thể đến còn tôi thì không à? Cô cũng quá đáng lắm đấy. Sao có thể bắt nạt người ta ra mặt vậy?” Park Yuchun kéo cậu phục vụ vào trong ngực, hung dữ nhìn Im YooNa.

Cậu bạn nhỏ trộm nhìn Kim Jaejoong: Anh, bây giờ em phải làm sao?

Bác sĩ Kim gật đầu: Được rồi! Chú ý ánh mắt, làm như cún con vô tội ấy.

Cậu bạn nhỏ cong khóe miệng: Anh, em không khóc được, mắc... mắc cười quá.

Bác sĩ Kim sốt ruột nhếch mày: Phải khóc cho anh. Mau nhéo mạnh thêm đi.

Vì thế, cậu bạn nhỏ lại thừa dịp người khác không chú ý, cầu mạnh lên đùi mình, do vô tình dùng sức quá mạnh nên đau đến nước mắt chảy ào ào ra.

“Cái... cái gì? Rõ ràng là nó làm dơ đầm của em. Viện trưởng, sao anh có thể bênh người lạ được?”

“Người lạ ư? Cô biết em ấy là ai không?”

“Không phải tên phục vụ bưng chén đĩa ư? Dù sao em cũng là người ái mộ anh, sao anh có thể đối xử với em như vậy?” Im Yoonah ghen ngào nói, bộ dạng như sắp khóc rồi. Cô nàng càng nói Park Yuchun càng tức giận “Im Yoonah! Cô nghe cho kỹ, em ấy không phải là phục vụ. Em ấy là Vợ. Chưa. Cưới. Của. Tôi.” Park Yuchun nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mọi người ở đây đều sửng sốt. Im Yoonah mở to miệng, thất thần đứng tại chỗ.

“Bảo bối, chúng ta đi thôi.” Park Yuchun muốn ôm vật nhỏ rời đi.

Cậu bạn nhỏ khẩn trương nhìn Kim Jaejoong: Anh, làm sao đây? Chú ấy muốn ôm em đi.

Bác sĩ Kim liếc mắt: Tối qua không phải anh đã dạy em phải làm sao à?

Cậu bạn nhỏ nhìn nóc nhà: Em quên rồi.

Bác sĩ Kim bắt đắc dĩ, mở khẩu hình miệng: Chạy mau!

Vật nhỏ nhận được tín hiệu liền bắt đầu chạy.

“Su Su!” Park Yuchun vội vàng đuổi theo.

Jung Yunho cùng Kim Jaejoong đứng bên cạnh nhìn, lúc này mới đứng ra làm chủ đại cục “Được rồi, chỉ có một chút sự cố, bây giờ đã giải quyết ổn thỏa, mời mọi người tiếp tục buổi tiệc.” Jung Yunho đứng trong hội trường, nói.

“Vợ à, em đang trả thù Park Yuchun đấy hả? Sao anh nhìn thấy giống như em đang giúp cậu ta vậy.” Jung Yunho ôm lấy tiểu yêu tinh gây chuyện, nói.

“Haiz, mấy ngày trước chắc cậu ta đã sống không dễ chịu gì rồi. Anh không thấy mắt cậu ta thâm quầng sao. Chắc là không ăn, không ngủ được rồi. Với lại, không phải em đã nhận lời với ba mẹ rồi sao?” Kim Jaejoong ôm lại Jung Yunho.

“Đúng rồi! Không phải ba mẹ vợ nói xong chuyện phải gọi cho ba mẹ sao?”

“Ừm, để em báo cho ba mẹ.” Nói xong, Kim Jaejoong lấy điện thoại di động ra, bấm đến số nhà họ Kim.

“Alo! Jaejoong à?” Giọng nói của mẹ Kim vang lên.

“Vâng ạ, mẹ, chuyện mẹ dặn đã hoàn thành rồi.”

“Thật à? Ba nó, ba nó. Chuyện tụi nhỏ xong rồi.” Mẹ Kim hưng phấn gọi ba Kim.

“Jaejoong à? Thật sự thành rồi sao?” Ba Kim đoạt lấy điện thoại, nói.

“Vâng thưa ba, chắc chắn gạo sẽ nấu thành cơm ạ. Park Yuchun có muốn rút lui cũng không được.” Nói xong, Kim Jaejoong cười ha ha đầy khoái trá.

=> Chap 17: Gạo nấu thành cơm!

(Chú Park chính thức thịt cháu Su nhé)

20. Chương 17: Gạo Nấu Thành Cơm! (1)

Park Yuchun lái xe như bay về biệt thự của mình, vật nhỏ thấy ngôi nhà lớn như vậy, liền ngơ ngác nhìn.

“Bảo bối, đang nhìn cái gì vậy? Về đến nhà rồi!” Park Yuchun vừa giúp vật nhỏ cởi dây an toàn, vừa không quên ăn đậu hũ của vật nhỏ.

“Cái này... là nhà anh hả?” Kim Junsu chỉ lo nhìn ra ngoài xe, không để ý tay Park Yuchun đang đặt trên hông mình.

“Là nhà của chúng ta. Ngày mai chúng ta quay về nhà ba mẹ lấy quần áo với đồ dùng hàng ngày của em tới. Sau khi kết hôn chúng ta sẽ sống ở đây.”

“Nhà của chúng ta? Em có thể ở trong ngôi nhà lớn thế này sao? Nó sẽ không biến mất chứ?” Kim Junsu quay đầu, hiếu kỳ nhìn Park Yuchun, hỏi. Park Yuchun thấy chớp mũi hồng hồng, đôi mắt nóng nọc còn ngập nước của vật nhỏ, dục vọng khó khăn mới kiềm nén được lại bùng phát “Sẽ không biến mất đâu! Bảo bối, không phải em vừa nói muốn ‘yêu yêu’ sao? Chúng ta mau xuống xe đi.” Vật nhỏ còn chưa kịp phản ứng, Park Yuchun đã nhanh chóng bế cậu xuống xe, đi vào trong nhà.

Mở khóa bằng vân tay xong, hai người cùng đi vào trong “Wow~ Trong này còn đẹp hơn ở ngoài. Đây là nhà của chúng ta sao?” Vật nhỏ đột nhiên nhảy xuống khỏi người Park Yuchun, nhiệt tình sờ vào những

thứ cậu thấy mới lạ.

“Không được chạy loạn! Sau này có rất nhiều thời gian cho em đùa, bây giờ làm chuyện đứng đắn đã.” Lúc Park Yuchun nhận ra không còn vật nhỏ trong lòng, hắn liền ngó nghiêng xung quanh, mới thấy vật nhỏ chạy lung tung, hắn lập tức chạy theo, kéo vật nhỏ lại trong ngực mình, đi lên phòng ngủ trên lầu.

“Hừ~ Có phải anh thấy em giống mấy người nhà quê, cái gì cũng chưa nhìn thấy không? Nhà em chỉ mua nổi mỗi căn nhà thế kia thôi, thì sao chứ?” Vật nhỏ hình như hiểu lầm, ủ rũ trong lòng viện trưởng, bĩu môi nói.

“Em nghĩ oan cho anh rồi. Vật nhỏ, anh không có ý đó.” Viện trưởng Park vội vàng giải thích.

“Ha ha, đùa anh đấy. Nhìn anh khẩn trương kìa~ Eu kyang kyang~” Thấy phản ứng đó của Park Yuchun, vật nhỏ thoải mái cười to, sau khi đùa thành công liền có cảm giác thỏa mãn, vui mừng vô cùng.

“Được lắm. Em đúng là đứa nhỏ không ngoan, còn học cách gạt người khác. lát nữa anh sẽ dạy dỗ em, cho em biết đàn ông của em lợi hại thế nào.” Park Yuchun mở cửa phòng ngủ, vừa vào phòng liền ném vật nhỏ lên chiếc giường kingsize, rõ ràng hắn đã nhìn đến cực hạn rồi.

“Dạ? Ông xã, không phải muốn yêu yêu sao? Sao lại ngủ?” Vật nhỏ đến bây giờ vẫn còn không biết chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo.

“Bảo bối ngoan! Đừng gấp, bây giờ chúng ta liền yêu yêu!” Park Yuchun tháo giày của vật nhỏ ra, tháo cả giày của mình, sau đó cởi áo vest, ném trên sàn nhà, tiếp theo đè cả người lên Kim Junsu.

“A...” Sao lại đè mình? Vật nhỏ giãy dụa, muốn thoải mái một chút, nhưng lại vô tình ma sát vào hạ thân của Park Yuchun, bỗng cậu cảm giác có cái gì cứng cứng nhô lên, chạm vào bụng dưới của mình, vật nhỏ tò mò, lại càng cố gắng cọ xát vào.

Dương vật của Park Yuchun vốn đã trưởng lớn, lại càng thêm nhạy cảm, vì thế hắn cúi đầu hôn lên môi cậu nhóc đang ‘phạm tội’.

“Ưm... ưm...” Vật nhỏ bị hôn bất ngờ, không biết phải làm sao mà mở to hai mắt nhìn.

Park Yuchun dùng đầu lưỡi mút lấy nước bọt trong miệng vật nhỏ, đùa giỡn với cái lưỡi của cậu, liếm lấp khắp khoang miệng ngọt ngào của Kim Junsu. Thấy vật nhỏ khó thở, hắn mới chịu dừng lại, nhưng vẫn không chịu buông tha mà hôn nhẹ lên môi vật nhỏ. Hai cánh hoa hồng hồng bị hắn mút đến hơi sưng lên. Hai tay ban đầu đặt hai bên người vật nhỏ cũng bắt đầu di chuyển, chậm rãi lướt trên người vật nhỏ.

“Yu... Yuchun... đừng như vậy... lạ... lạ quá...” Vật nhỏ cố gắng vặn vẹo cơ thể, muốn Park Yuchun dừng động tác lại.

“Bảo bối, em gọi anh là gì?” Môi Park Yuchun dừng lại bên tai Su Su, thì thầm, thấy vật nhỏ không trả lời, hần liền mở miệng ngậm lấy vành tai của cậu, khiến vật nhỏ run lên.

“Yuchun... ừm, đừng mà! Ông... xã...”

“Bé ngoan! Ông xã sẽ yêu thương em.” Nói xong, Park Yuchun đưa hai tay đang đặt trên lưng đến trước ngực cậu, tháo nút áo sơ mi. Một nút, hai nút, cái cổ trắng nõn của vật nhỏ lộ ra, ba nút, bốn nút... một mảng lớn của ngực phơi bày ra... năm nút... cuối cùng cái rốn xinh xắn cũng hé mở. Park Yuchun hôn lên cổ của vật nhỏ, đầu lưỡi nóng ẩm liếm lên hầu kết nho nhỏ của Kim Junsu, khiến cho vật nhỏ phát ra tiếng rên rĩ “Ừm... ừm... nóng quá.”

Park Yuchun nhìn phản ứng của vật nhỏ, ngọn lửa trong lòng bốc rực lên, môi đi dọc xuống dưới, tay kéo chiếc áo sơ mi của vật nhỏ qua hai bên, hai tiểu hồng đậu cứ như vậy lồ lộ trước mắt hần, nhìn hai núm vú hồng hồng, thuần khiết y như trẻ con, Park Yuchun nuốt nước miếng.

“Bảo bối, hai viên bi nhỏ này thật đáng yêu. Anh muốn ăn nó.”

“Ừm... đừng... đừng... khó chịu quá...” Vật nhỏ cố gắng ngẩng đầu lên, muốn phản kháng, nhưng chỉ khiến cho Park Yuchun càng thấy vật nhỏ đang rụt rè. Môi của Park Yuchun ngậm lấy một hạt đậu nhỏ, hạt còn lại hần cũng không buông tha mà dùng ngón tay xoa bóp. Núm vú bị ngậm lấy lập tức dựng thẳng lên, vật nhỏ khó tin nhìn, hiện tại trông cậu y như cho con bú, nhìn lại có vẻ d*m đáng quá.

“Ừm... ông xã... đừng mà...” Vật nhỏ xấu hổ, chìa bàn tay nhỏ của mình che hai mắt lại.

“Tiểu yêu tinh! Đừng che.” Park Yuchun mút lấy núm vú, để lại một dấu hôn đậm, sau đó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vòng quanh hạt đậu nhỏ bé ấy, khiến vật nhỏ cảm thấy ngứa ngáy, mà rên lên “Ừm... ông xã... đừng... A... nhẹ một chút...” Tuy ngoài miệng nói không muốn, nhưng đôi tay mồm mím của vật nhỏ lại đặt nhẹ lên đầu của Park Yuchun, giữ chặt như muốn hần tiến sát hơn. Một tay của Park Yuchun mò xuống hạ thân của vật nhỏ, ngón tay nhẹ nhàng mở nút quần, rồi kéo khóa quần của vật nhỏ xuống. Tay kia hỗ trợ, lột quần dài xuống tận đầu gối của cậu bạn nhỏ Kim Junsu. Cách lớp quần lót màu trắng, Park Yuchun xoa nhẹ lên phân thân đã ngẩng đầu của Kim Junsu. Vật nhỏ bị hần sờ như vậy, toàn thân như bị điện giật, không ngừng run rẩy, kêu lên “Ừm... ông xã... chỗ đó... không được... buông tay ra...”

“Buông tay cũng được, nhưng bảo bối phải giúp anh làm một chuyện.” Tuy Park Yuchun đã buông lỏng núm vú của vật nhỏ, nhưng hần vẫn dùng chóp mũi cọ nhẹ lên hạt đậu đã sưng đỏ ấy.

“Dạ... giúp... giúp gì ạ?” Vật nhỏ cảm giác như có một luồng điện chạy qua cơ thể mình.

“Giúp chồng cởi quần áo ra.” Park Yuchun đáp lại. Vật nhỏ không do dự, đưa tay cởi bỏ cà vạt của Park Yuchun ném qua một bên, sau đó bắt đầu giúp hần cởi áo sơ mi, bởi vì bị dục vọng che lấp, nên tay vật nhỏ run run, động tác trở nên rất chậm. Park Yuchun không kiên nhẫn, ngồi thẳng dậy, cởi áo trên người ra, thắt lưng cũng bị kéo mạnh ra, sau đó là quần dài, đến khi chỉ còn mỗi chiếc quần lót màu đen thì mới bỏ nhào lại trên cơ thể vật nhỏ. Vật nhỏ thẹn thùng không dám nhìn hần, mà chỉ trộm liếc mắt một cái thôi. Wow, đáng người ông xã thật đẹp. Trong lòng vừa mới khen ngợi xong, Park Yuchun đã đè lên người

vật nhỏ, lột chiếc áo sơ mi của vật nhỏ ra, cả chiếc quần lót xinh xinh cũng không buông tha.

“A... dừng! Dừng như vậy...” Vật nhỏ bắt lấy bàn tay muốn lột quần lót của mình xuống, nhưng sức lực yếu ớt, thành ra trong mắt viện trưởng Park lại giống như vật nhỏ đang làm bộ không muốn.

“Ha ha...Vật nhỏ! Em còn muốn chống cự à? Ngoan nào, để anh kéo xuống.” Vì vật nhỏ không phối hợp nên chiếc quần lót trong tay Park Yuchun liền roet một tiếng, rách toạc ra. Phân thân nho nhỏ dựng thẳng, lộ ra trước mắt Park Yuchun “Bảo bối, em xem này! Thật đáng yêu.” Nhìn tiểu bảo bối phấn hồng của Kim Junsu, Park Yuchun nổi lên ý xấu, chọc ghẹo vật nhỏ. Còn vật nhỏ đang bị dục vọng che lấp, cơ thể đều ửng đỏ lên.

“Ông xã... chỗ đó... em... em muốn... Su Su sợ lắm!” Vật nhỏ chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, nên không biết phải làm sao cả.

“Bảo bối đừng sợ! Để ông xã giúp em!” Nói xong, Park Yuchun trượt người xuống, mở miệng, ngậm lấy phân thân của Kim Junsu. Đầu nhấp nhô lên xuống theo quy luật, mút lấy tiểu bảo bối.

“A...Yuchun, dừng... bắn lắm... sẽ ra nước tiểu đó...” Vật nhỏ đẩy vai Park Yuchun ra, nhưng khoái cảm ập đến khiến vật nhỏ xụi lơ trên giường “Ừm... ừm...ừm... ông xã... Su Su không nhịn được rồi, mau buông ra.” Lần đầu tiên bị dục vọng xâm lấn, vật nhỏ nhanh chóng bắn vào trong miệng Park Yuchun.

“Ông xã... xin... xin lỗi... ông xã mau... mau nhổ ra đi.” Vật nhỏ xấu hổ, sao có thể để thứ bắn đó trong miệng Yuchun được. Ai ngờ viện trưởng Park lại nuốt ực một cái, cho toàn bộ tinh dịch của vật nhỏ xuống bụng “Bảo bối, không bắn. Còn rất ngọt nữa.” Park Yuchun tiến lên, hôn môi vật nhỏ. Vật nhỏ vừa trải qua cao trào, toàn thân đều mềm nhũn, vô lực tựa vào lòng Park Yuchun.

“Bảo bối! Đưa tay cho anh!” Một tay Park Yuchun ôm lấy vật nhỏ nhà hần, tay còn lại nắm lấy tay vật nhỏ, đặt lên dương vật thô to của mình.

“A! Lớn quá! Lại nóng nữa...” Vật nhỏ vừa chạm vào dương vật của Park Yuchun, lập tức theo phản xạ rút tay ra, nhưng lại bị viện trưởng Park bắt lại, sờ lên dương vật cách lớp quần lót của mình.

“Bảo bối~ em xem! Điều tại em nó mới như vậy, em phải chịu trách nhiệm đấy.” Park Yuchun chen cả người vào giữa hai chân vật nhỏ “Bảo bối, mau cầm nó cho anh đi.” Park Yuchun nắm hai tay vật nhỏ, ép vật nhỏ cầm lấy dương vật của mình.

“Ừm... không muốn... anh... tự cầm đi...”

“Nghe lời ông xã, mau cầm lấy đi.” Park Yuchun thúc giục, vật nhỏ chậm rãi đưa tay vói vào trong quần lót của hần, vừa mới đụng vào vật nóng thô lớn kia, bàn tay nhỏ bé lại muốn trốn tránh. Park Yuchun đè tay vật nhỏ lại, còn giúp vật nhỏ lấy dương vật của mình ra. Sau đó hần cúi đầu hôn bên trong đùi vật nhỏ, lớp da trắng nõn liền in lên dấu hôn. Mở rộng hai đùi vật nhỏ ra, hậu huyệt của vật nhỏ liền lộ ra trước mắt hần. Bởi vì vật nhỏ khấn trương nên miệng tiểu huyệt khe khẽ mở, giống như đang chào mời người

ta mau tiến vào. Park Yuchun đưa đầu lưỡi, khẽ liếm tiểu huyết đáng yêu của vật nhỏ.

“Ừm... Yuchun, đừng... đừng làm thế...” Vật nhỏ giãy dụa phản kháng, nhưng vào mắt Park Yuchun trông lại càng quyến rũ. Park Yuchun đưa đầu lưỡi vào bên trong hậu huyết, bắt đầu rút ra đưa vào, đầu lưỡi chọc vào nội vách, cố ý quét qua một lớp, rồi nhấn mạnh vào một chỗ “Ừm... ừ... khó... khó chịu quá... Yuchun, tha cho em đi...” Vật nhỏ rên rỉ, cầu xin ông xã của mình.

Sau khi làm ướt hậu huyết, Park Yuchun mới rút đầu lưỡi ra, ngẩng đầu, vói một ngón tay vào trong.

“A! Đau quá... đừng... đừng mà...” Vật nhỏ bị vật lạ đưa vào liền cảm thấy khó chịu, không biết phải làm ra, hậu huyết vô tình xiết chặt lại, muốn đẩy ngón tay của Park Yuchun ra.

“Tiểu yêu tinh, em không muốn sống nữa hả? Miệng nói đừng mà chỗ này lại xiết chặt như vậy! Bảo bối, cố chịu một chút, ông xã nhịn không nổi rồi.” Nói xong, Park Yuchun rút ngón tay ra, cầm cự vật lên, bắt ngờ động một cái, tiến vào trong tiểu huyết của vật nhỏ.

“A! Đau... đau quá... Đi... đi ra... đau quá!” Vì chưa làm tốt tiền diễn đã bị xâm nhập, nên tiểu huyết của vật nhỏ không chịu nổi dương vật thô to của Park Yuchun, cậu cảm giác như hậu huyết của mình bị xé rách ra rồi.

“Bảo bối... Anh xin lỗi! Chịu đựng một chút! Ông xã cũng đau lắm. Em... thả lỏng ra... đừng khấn trương.” Dương vật của Park Yuchun bị tiểu huyết của vật nhỏ xiết chặt lấy, vì vật nhỏ kẹp quá chặt, nên dương vật của hắn không nhúc nhích được, chỉ có thể dịu dàng trấn an vật nhỏ thả lỏng ra.

Từ từ, cảm giác bên dưới vật nhỏ dần thả lỏng ra, Park Yuchun liền thử rút dương vật ra một chút, sau đó đẩy vào trở lại.

“Ừm... Yuchun... nhẹ một chút...” Vật nhỏ bị động tác ra vào này khiến cho cảm thấy khó chịu, cảm giác đau đớn vừa rồi cũng dần dịu lại, thậm chí còn cảm thấy có chút khoái cảm nói không nên lời.

“Bảo bối, nhịn một chút. Ông xã muốn động.” Sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của vật nhỏ, hôn nhẹ lên má cậu, Park Yuchun bắt đầu lướt động, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn.

“A... ừm... Yuchun... Ừm... đau quá... tiếp tục... tiếp tục... Chậm lại... Ừm... nhanh... nhanh lên một chút...” Vật nhỏ ôm lấy cổ Park Yuchun, cơ thể chuyển động theo nhịp đưa đẩy của hắn, mơ hồ kêu lên.

“Su Su, gọi anh! Gọi ông xã, gọi anh là Chun!”

“Ừm... Ông... xã... Chun...” Vật nhỏ liên tục bị va chạm, không biết phải làm sao, chỉ có thể ôm chặt lấy bắp vai hắn, sợ mình bị hắn thúc ra ngoài.

“Ngoan! Mở đù ra một chút. Em thật chặt... Ừm... hôm nay em phải thỏa mãn anh đấy... Em là của anh... Nói em yêu anh đi. Nói mau.”

“Ừm... em... em yêu anh... em yêu Yuchun.”

“Bảo bối, nói em sẽ không rời xa anh. Mãi mãi không rời xa anh. Nói mau.” Park Yuchun ép vật nhỏ nhìn vào mắt mình, bắt cậu hứa hẹn, hạ thân thì vẫn tiếp tục điên cuồng thúc vào bên trong. Âm thanh d*m dục cứ như vậy mà phát ra.

“A! Chậm... chậm một chút...”

Chát một tiếng, Park Yuchun đánh vào mông Kim Junsu “Nói mau!”

“Ô ô ô... Em... em... em sẽ không rời xa anh, mãi mãi không rời... Ô ô ô... Ông xã... em đau quá... tha cho em đi...” Vật nhỏ bị Park Yuchun đánh một cái cũng không quá mạnh tay, nhưng vẫn cảm thấy oan ức cho mình mà kêu lên. Đã đối xử với người ta thế, mà còn đánh người ta, thật không công bằng.

“Ngoan ~ vật nhỏ ngoan... vật nhỏ của anh...”

“Ừm... a... lạ quá... ông... xã... nhanh... nhanh một chút!” Vật nhỏ đắm chìm trong dục vọng, không ngừng kêu lên.

“Tiểu yêu tinh!” Park Yuchun thấp giọng mắng yêu một câu, nửa thân dưới lập tức tăng tốc ra vào.

“A! Không được! Em... em muốn...” Vật nhỏ bị thúc mạnh liền sấp lên cao trào.

“Không được ra! Bảo bối, chờ ông xã, chúng ta cùng nhau ra.” Park Yuchun nắm chặt phân thân của vật nhỏ, ngăn không cho vật nhỏ lên đỉnh, không cho vật nhỏ thoải mái trước mình.

“Không được! Thật mà... Yuchun... để cho em... cho em... em muốn ra...”

“Ha ha... Su Su thật nóng vội!” Thấy vật nhỏ chịu không nổi, Park Yuchun đành buông tay ra, vừa buông ra, vật nhỏ liền bắn lên cơ bụng cường tráng của hắn. Sau cao trào, vật nhỏ mệt mỏi, cơ thể chỉ còn biết rung động theo từng đợt va chạm mạnh mẽ của Park Yuchun.

“A! Su... Em là của anh... Ừm...” Vội vàng thúc mạnh vào vài cái, toàn bộ hạt giống của Park Yuchun đều phóng ra, trút vào trong hậu huyệt của vật nhỏ.

“Bảo bối... Anh yêu em... Cuối cùng em cũng là của anh... anh chờ thật vất vả đấy...”

“Ông xã... em... đau... quá...” Vật nhỏ thở hắt hắt, giọng nói nức nở.

“Lần đầu là như vậy đó, sau này em sẽ quen. Hôm nay tại anh nóng lòng quá.”

“Ừm.”

“Su Su... thật tốt. Sau này em không thể rời anh nữa.”

“Ừm.”

“Bây giờ trong bụng Su Su có giống của anh rồi! Ha ha.”

“...”

“Su Su, nói yêu anh một lần nữa đi.”

“...”

“Bảo bối?”

“...”

“Bảo bối?”

“Ừm... ừm...”

“Em ngủ rồi à? Sao nhanh vậy? Haiz...” Chẳng lẽ đêm nay chỉ có thể làm một lần? Viện trưởng Park than ngán thở dài.

PS: Chưa hết H~~ Còn sáng hôm sau nữa ~

21. Chương 18: Gạo Nấu Thành Cơm! (2)

Sáng hôm sau.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ, vì có rèm che, nên ánh mặt trời trở nên dịu dàng hơn, chiếu vào người vật nhỏ. Vật nhỏ trở mình trên giường, liền động đến miệng vết thương ở sau.

“A! Đau quá! Mẹ ơi, đau quá!” Kim Junsu ngồi dậy, lập tức ngã xuống giường. Sáng sớm thức dậy, cả người vật nhỏ đều đau nhức, eo còn mỏi nữa. Dụi đôi mắt nòng nọc đáng yêu của mình, vật nhỏ cố tỉnh táo lại, cậu thấy căn phòng này không phải của mình, cái giường lớn này cũng không phải của mình. Đây là đâu nhỉ?

Cố gắng chống người dậy, vật nhỏ túm một cái gối, để sau lưng dựa vào. Hôm qua hình như... có rất nhiều chuyện xảy ra... Mình với Yuchun.... Đúng rồi, là nhà của Yuchun... Tối qua... Mặt vật nhỏ đỏ ửng lên, tim đập mạnh, xấu hổ đến mức lấy chăn trùm lên đầu. Vật nhỏ cúi đầu nhìn dấu hôn trên người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn một lần nữa đỏ ửng lên “Ồ, Yuchun đâu?”

“Yuchun? Yuchun~ Yuchun?” Vật nhỏ nhìn xung quanh, căn phòng lớn như vậy cũng không có bóng dáng ai khác.

“Ừm~ không phải bỏ mình chứ?” Vén chăn lên, vật nhỏ muốn xuống giường, nhưng cậu lại phát hiện mình không có mặc gì, xung quanh cũng không thấy quần áo của mình đâu, thật xấu hổ!

“Ừm~ ừm~ Phải gọi cho anh Jae Jae, nói cho anh ấy biết Yuchun bỏ mặc mình mới được... Anh Jae Jae, đón em về.” Mắt vật nhỏ ứa nước mắt, muốn tìm điện thoại của mình, cậu miễn cưỡng lấy chăn vây quanh người, bước xuống giường.

Do tối qua bị ai đó ép quá đáng nên hai chân vật nhỏ vừa chạm đất liền ngã nhào xuống, vật nhỏ nhịn không được òa khóc lên “Oa, đồ xấu! Tối qua bảo không cho mình rời đi, bây giờ lại chạy trước. Ô ô ồ~~~~” Giọng thét cá heo vô địch vang âm lên. Vật nhỏ quỳ rạp trên đất, khóc thê thảm, cảnh này vừa vụn dập vào mắt viện trưởng Park đang bừng bữa sáng vào.

Park Yuchun thấy vậy, liền cảm thấy đau lòng, nhanh chóng bỏ cái khay xuống sàn nhà, chạy qua. Thật ra hắn dậy từ sớm, thấy vật nhỏ còn ngủ say, nghĩ tối qua chắc mệt mỏi lắm, nên mới không nhẫn tâm gọi dậy. Ôm vật nhỏ vào lòng, hôn nhẹ lên trán cậu, cũng không dám làm mạnh, chỉ sợ sẽ đánh thức bảo bối thôi. Vì muốn cho vật nhỏ một sự ngạc nhiên nên hắn mới rón rén dậy, chuẩn bị bữa sáng cho bảo bối. Ai ngờ đang hạnh phúc bừng bữa sáng về phòng thì thấy cảnh tượng thê thảm này của vật nhỏ.

“Bảo bối! Sao vậy? Sao em lại ngồi dưới đất.” Nhanh chóng ôm lấy vật nhỏ đang khóc rống lên, hai tay bế vật nhỏ trở lại giường.

“Ồ ô ô ô ~~~~~” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu khóc suốt, không chịu ngẩng đầu nhìn Park Yuchun một cái.

“Bảo bối, đừng khóc! Nói cho ông xã biết, em làm sao vậy? Em đau à? Đau chỗ nào?” Park Yuchun đau lòng, ôm vật nhỏ vào lòng, dỗ dành.

“Đau! Toàn thân đều đau! Chỗ này đau nhất!” Su Su ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, oan ức nhìn viện trưởng, chỉ vào trái tim mình.

“Chỗ này? Ngực? Bảo bối, anh xin lỗi. Chắc là do tối qua ông xã không cẩn thận làm đau em. Không biết có sưng lên không? Đến đây, ông xã xoa cho nào.” Viện trưởng Park nghĩ tại do hôm qua hấn giầy vò nộ hoa vật nhỏ nên mới vậy.

“Đáng ghét. Người ta đau lòng. Sao tỉnh dậy không thấy anh đâu?” Vật nhỏ chu môi, lên án hấn.

“Hả? À, anh đi làm bữa sáng cho bảo bối.” Hóa ra là vậy! Park Yuchun, mày thật đáng chết, sao lại để vật nhỏ đau lòng như vậy.

“Bữa sáng? Em không muốn bữa sáng, em chỉ muốn Yuchun thôi. Em muốn sau khi dậy phải nhìn thấy ông xã đầu tiên. Muốn thức dậy trong lồng ngực ấm áp của ông xã, không muốn sau khi dậy chỉ có mình em đâu. Em sợ lắm, thật sự rất sợ... Em còn tưởng anh bỏ em rồi.” Cơ thể cậu bạn nhỏ Kim Junsu vắt trên người viện trưởng Park, thút thít nói.

“Su Su, anh xin lỗi! Anh không biết. Sau này anh không bao giờ thế nữa. Anh hứa mỗi ngày khi bảo bối mở mắt ra đều nhìn thấy ông xã đầu tiên.” Park Yuchun nắm chặt lấy tay của vật nhỏ. Để đầu vật nhỏ tựa vào trái tim của mình, cho vật nhỏ nhà hấn biết những lời hấn nói đều là thật.

“Ừm, lần này tha cho anh đấy. Lần sau mà vậy, em sẽ rời xa anh, cho anh không tìm thấy em luôn.” Vật nhỏ nghe nhịp tim đập của Park Yuchun, cảm giác an toàn cũng quay trở lại.

“Em đúng là cậu nhóc hư! Em muốn anh chết à? Em cứ thử nói thế nữa xem, còn dám bảo rời ra anh, anh sẽ làm cho em không xuống giường được một thôi. Haiz, Su Su à, rốt cuộc em muốn anh phải làm sao đây? Nhiều lúc anh muốn chặt chân em đi luôn, cho em nằm trên giường cả đời, mất công ngày nào đó em lại rời xa anh.” Nghe vật nhỏ nói muốn rời xa hấn, Park Yuchun phát điên tựa như dã thú, lông toàn thân đều dựng thẳng lên. Tuy lời nói có phần đáng sợ, nhưng rơi vào tai vật nhỏ lại có biết bao ngọt ngào. Cậu dùng cả tay chân cào vào người hấn “Ông xã, em yêu anh! Em hứa sẽ không rời xa anh, anh cũng không được rời xa em đâu đấy.”

“Ừm, không rời. Ai cũng không thể tách chúng ta ra. Bảo bối của anh.” Ôm lấy vật nhỏ đang cọ loạn trên người mình, Park Yuchun hôn lên cái cổ trắng nõn của cậu. Ngón tay của vật nhỏ đang để trước ngực Park Yuchun, lúc đầu rất thành thật, nhưng lát sau liền nghịch ngợm, xoa nhẹ lên hạt đậu của hấn qua lớp áo sơ mi. Ngực của Yuchun thật rắn chắc, không giống với mình, mềm y như con gái ấy.

“Em yên cho anh. Haiz, rốt cuộc em là vật nhỏ nhà ai vậy? Sao giống tiểu yêu tinh quyến rũ người khác thế?” Dục hỏa trong người Park Yuchun bị khơi mào, hấn thở nhẹ bên tai vật nhỏ.

“Của nhà anh.” Vật nhỏ cười hì hì, nói.

Đùi của Park Yuchun vô tình đụng vào mông của vật nhỏ, hình như đụng vào vết thương phía sau, khiến vật nhỏ kêu lên “A! Đau quá!” Vật nhỏ lập tức nhảy khỏi người Park Yuchun, ngoan ngoãn nằm sấp trên giường, không dám nhúc nhích.

“Ha ha... Đau lắm à? Để anh bôi thuốc cho tiểu yêu tinh nhà anh nhé.” Park Yuchun lấy một tuýp thuốc trên tủ đầu giường, kéo chăn ra, tách hai cánh mông của vật nhỏ. Chuyện này khiến hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp vật nhỏ, lúc hắn chích thuốc cho cậu. Khóe miệng hắn bỗng cong lên. Hắn biết sớm muộn cái mông này cũng là của hắn mà.

“Em... em... em tự bôi được.” Vật nhỏ xấu hổ như lần đầu gặp mặt.

“Em còn thẹn thùng với anh à? Đêm qua không phải thấy hết rồi sao? Không chỉ thấy mà còn...” Park Yuchun lấy thuốc mỡ màu xanh nhạt bóp vô đầu ngón tay, nói.

“Không cho anh nói.” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu đỏ mặt, nâng thân trên lên, đưa bàn tay mũm mĩm đánh lên cánh tay Park Yuchun.

“Được, được! Không nói, không nói nữa. Em nằm sấp lại đi, bôi thuốc xong thì tiếp tục đánh.” Đặt vật nhỏ nằm sấp lại, Park Yuchun tách cái mông đầy đặn của vật nhỏ ra, tiểu huyết tối qua bị yêu thương quá độ bây giờ đã sưng đỏ lên, khiến người ta thật đau lòng. Hắn cẩn thận bôi thuốc mỡ lên mặt trên chỗ sưng. Tại tối qua nóng lòng quá, hắn không khuếch trương tốt đã vội vàng đi vào nên tiểu huyết như bị xé rách ra vậy. Park Yuchun bôi nhẹ lên tiểu huyết, vật nhỏ thấy đau, kêu lên “A~ đau ~”

“Phù... phù...” Park Yuchun vội vàng thối thối “Chịu đựng một chút, không bôi thuốc sẽ sưng đó. Su Su ngoan, ông xã sẽ nhẹ tay.” Viện trưởng Park đỡ dành vật nhỏ nhà mình.

“Được chưa ạ?” Tư thế bây giờ trông thật xấu hổ, Park Yuchun vì thối cho vật nhỏ mà để sát mặt vào mông vật nhỏ, còn vật nhỏ thì chôn mặt trong gối, rầu rĩ hỏi.

“Được rồi, bảo bố chỉ cần tiếp tục nằm sấp thêm một chút nữa thôi.” Buông mông vật nhỏ ra, nhìn hai cánh mông cong cong còn đầy dấu hôn đêm qua để lại, Park Yuchun nhin không được mà cúi đầu hôn chụt lên nó một cái.

“Đáng ghét! Không cho anh hôn.” Vật nhỏ từ trong gối ngẩng đầu lên, trong lòng còn oán giận mà phản kháng.

“Em là bà xã của anh, sao lại không cho anh hôn? Chụt~” Nói xong, Park Yuchun lại hôn bên mông kia một cái, so với lúc này còn phát ra tiếng to hơn.

“Anh... anh! Lưu manh!” Vật nhỏ vốn đã thẹn thùng, bây giờ mặt đã đỏ y như trái đào chín.

“Anh là lưu manh đó! Anh chỉ lưu manh với em thôi! Chết, chết, chết!” Viện trưởng lúc này đúng bộ dáng ‘lưu manh’ mà hôn liên tiếp lên mũi vật nhỏ nhà hắn. Vật nhỏ cảm thấy phía sau được bôi thuốc mỡ đã thoải mái hơn, đột nhiên xoay người, hay tay ôm lấy cổ viện trưởng nhà mình, dùng sức kéo xuống, cả hai liền ngã ở trên giường. Thật ra vật nhỏ không có ý gì, chỉ muốn trừng phạt tên lưu manh đáng ghét này thôi. Nhưng mà cậu nhóc ngốc nghếch này lại không biết mình đang vô tình quyến rũ người khác.

“Không được hôn mũi em nữa.” Vật nhỏ trừng đôi mắt nóng nực, uy hiếp người nằm trên mình.

“Vậy bảo bố muốn ông xã hôn ở đâu? Chỗ này à?” Thấy vật nhỏ xấu hổ, bộ dáng tức giận trông thật thú vị, lại càng thêm hấp dẫn, dục vọng Park Yuchun liền tăng vọt, bàn tay lặng lẽ đi tới ngực vật nhỏ, xoa lên núm vú mềm mại của vật nhỏ. Núm vú của vật nhỏ hình như rất mẫn cảm, hướng chỉ tới qua đã trải qua một trận chà đạp, bây giờ chỉ cần chạm nhẹ vào, liền cảm thấy một luồng điện chạy qua toàn thân “Ừm... dừng... chỗ này... không được...” Cơ thể vật nhỏ cương lên, mắt vốn mở to cũng dần híp lại, miệng thoát ra vài tiếng rên rỉ. Sau khi trải qua ân ái, vật nhỏ trở nên nhạy cảm hơn hẳn “Ông... xã... phía dưới...” Ở dưới khó chịu, khiến vật nhỏ kêu lên, muốn Park Yuchun phóng thích cho mình.

“Bé ngoan của anh... Bứt rứt à? Để anh tới giúp em.” Nói xong Park Yuchun vươn tay sờ lên phần thân của vật nhỏ “Ha ha... Đã cứng thế này rồi à? Bảo bố thật d*m quá đấy~” Ngoài miệng tuy trêu chọc vật nhỏ của mình, nhưng tay hắn liền vội vàng di chuyển lên xuống theo quy luật.

“Ừm~ Ông... xã... em... A!” Vật nhỏ run rẩy, sau đó phóng tinh ra tay Park Yuchun.

Vật nhỏ có vẻ rất mệt mỏi, toàn thân vô lực nằm trên giường, mặc kệ Park Yuchun sờ bậy trên cơ thể mình.

“Bảo bố! Xoay người lại đi.” Park Yuchun chống hai tay, lật vật nhỏ lại, để vật nhỏ nằm sấp trên giường. Bàn tay xoa nhẹ lên cái mũi trắng nõn “Bảo bố ngoan, nhếch mũi lên.” Park Yuchun dùng tốc độ sét đánh lột tất cả quần áo trên người mình ra. Vật nhỏ đang nằm uể oải trên giường mới nhớ tới đêm qua. Cậu nhớ cái đó của ông xã làm cho mũi mình đau, thật sự đau lắm. Vật nhỏ muốn từ chối, nhưng nhớ tới nãy mình mới được phóng thích, còn Park Yuchun bây giờ nhất định là rất khổ, không giúp hắn có vẻ không hợp lý đâu.

“Ông xã... cái đó... có thể dừng.... Chỗ đó của em còn đau lắm, của anh... lớn thế... em sợ đau!” Mắt vật nhỏ long lanh nước mắt, quay lại nhìn Park Yuchun.

“Su Su, sao ông xã không làm được? Yên tâm, giao cho anh, anh sẽ không để bảo bố đau đâu.” Park Yuchun thấy vật nhỏ như thế, liền cảm thấy đau lòng, nhưng mà súng đã lên nòng thì không thể không bắn được.

“Vậy... vậy... anh phải nhẹ nhàng đó...” Vật nhỏ lo lắng, dặn một câu, cũng chậm chạp quay người lại, nằm sấp trên giường, vênh mũi lên.

Thấy tiểu huyết hồng nhạt hiện lên trước mắt mình, trên mặt còn thuốc mỡ lúc nãy mới bôi, dưới ánh sáng trông nó bóng lên như dầu, dương vật của Park Yuchun lại lớn thêm một vòng, hắn vội vàng cầm cự vật đặt giữa hai đùi vật nhỏ, nói “Bảo bố, kẹp đùi lại.” Tuy giữa đùi vật nhỏ không thể bằng tiểu huyết âm

nóng, nhưng dù sao cũng đem lại một khoái cảm khác.

“Ừm... ông xã... Ừm... ư...” Làn da mềm mại của vật nhỏ không ngừng bị dương vật của Park Yuchun ma sát.

“Ừm... bảo bối... em thật chặt.” Khoái cảm dâng lên, Park Yuchun cảm thán. Nghe thấy ông xã khen mình, vật nhỏ lại kẹp đùi mình chặt thêm một chút, thiếu chút nữa làm Park Yuchun phóng ra “Đứa nhỏ này! Muốn mạng của chồng em sao?”

“Ừ... ừm...”

“Vật nhỏ! Nói em yêu anh đi.”

“Dạ... Em... em yêu anh!”

Park Yuchun không ngừng ra vào giữa hai đùi của vật nhỏ, tốc độ càng lúc càng nhanh “Bảo bối, anh cũng yêu em.” Sau một tiếng gầm nhẹ, Park Yuchun bắn tinh dịch màu trắng đục ra giữa đùi vật nhỏ.

...

Có phải tiểu cục hoa sưng đỏ của vật nhỏ là đáng thương nhất không? Hay là hạt đậu trước ngực bị chà đạp? Không phải đâu. Là bữa sáng để trong góc phòng bị bỏ quên đến nguội hết rồi.

22. Chương 19: Chị Dâu Là Một Cute Boy? (1)

Sau ngày hai người quan hệ thân mật với nhau, ngày kết hôn cũng gần tới, chỉ còn cách hai tuần lễ thôi. Tuy mỗi ngày viện trưởng Park đều nghiêm túc đi làm, nhưng trong đầu hắn không ngừng hiện ra cái đêm ngọt ngào cùng vật nhỏ nhà mình.

“Park Yuchun! Park Yuchun! Hoàn hôn~” Kim Jaejoong ngồi trên bàn làm việc của Park Yuchun, quơ tay trước mặt viện trưởng. Từ lúc y bước vào, Park Yuchun đã thế này, không biết có phải là hắn đang ‘nhớ xuân’ không?

“Hà? A, có chuyện gì?” Viện trưởng Park sau khi bị bác sĩ Kim gọi to mới lấy lại tinh thần.

“Kí tên!” Bác sĩ Kim đưa một văn kiện cho viện trưởng Park, nói.

“Hà? Thư ký Cao đâu? Sao cậu lại đem vào?”

“Vừa nãy thư ký Cao có tới, nhưng cậu cứ ngăn người ra, nên tôi nhận thay.”

“Kim Jaejoong! Hiện tại là giờ làm việc, sao cậu có thể đi lung tung vậy. Bây giờ cậu nên đi làm chứ không phải ở đây đùa. Thật không biết anh Yunho nghĩ sao mà lại thích người như cậu? Xảo quyết, tự tiện, miệng lưỡi chua chất. Chẳng có chút ngoan ngoãn, dịu dàng nào. Tôi thật nghi Yunho có bệnh thích bị ngược đãi.” Park Yuchun cúi đầu ký vào văn kiện, bắt đầu quở trách bác sĩ Kim.

“Này! Park Yuchun! Ông đây đâu có bị điên. Cần gì phải dịu dàng cho cậu xem? Nhìn biểu tình d*m đang lúc nãy của cậu... Haiz, nước miếng sắp chảy cả xuống đấy.” Kim Jaejoong đâu phải đồ ngốc, muốn cãi nhau với y thì cần phải xem lại trình độ à.

“Tôi... Tôi... tôi đau lòng hộ Jung Yunho thôi.” Park Yuchun không cãi lại được, liền nói thương thay cho Jung Yunho.

“Cậu thành thật khai báo cho tôi. Hôm đó cậu đưa vật nhỏ đi đâu? Cả đêm cũng không đưa nó về chỗ tôi. Có phải quán lấy bảo bối nhà tôi làm chuyện xấu không?” Kim Jaejoong duỗi tay duỗi chân, bộ dạng uể oải ngồi vào sofa.

“Tôi nhắc lại lần nữa. Junsu là bảo bối nhà tôi.”

“Hừ, có đóng dấu không? Có công chứng không? Có bỏ vốn ra nuôi nó không?” Bác sĩ Kim lên tiếng, viện trưởng Park liền ghen lời, không biết nói sao.

“Không đóng dấu, không công chứng, không bỏ vốn nuôi, sao là của cậu được? Còn dám nói thể với tôi à. Đừng quên tôi là anh vợ tương lai của cậu đấy.”

“Ha ha. Đúng vậy! Nhưng chúng tôi động phòng rồi. Cậu anh vợ thân ái của tôi à~” Ăn rồi thì là người của hắn, đây là sự thật.

“Ăn rồi? A~~~ Mẹ ơi, ba ơi, là Jaejoong không tốt. Không bảo vệ tốt thằng nhóc ngốc đó, để tên lưu manh này chiếm tiện nghi. Park Yuchun! Ô ô ô~~~ Sao cậu có thể khiến tôi có lỗi với ba mẹ như vậy? Cậu có coi tôi là bạn không đấy? Mau trả lại trong sạch cho Su Su nhà tôi~~~” Bác sĩ Kim bắt đầu khóc âm lên, bắt đền viện trưởng Park.

“Anh Jaejoong à. Tôi gọi cậu là anh đấy. Cái này không phải kế hoạch của anh à?” Là cậu đưa Su Su vào miệng tôi, đâu trách tôi được.

“Hừ, đừng có vừa ăn cướp vừa la làng. Tôi không có đưa kế hoạch gì hết.” Kim Jaejoong chột dạ, túm lấy góc áo, cãi.

“Ai vừa ăn cướp vừa la làng chứ? Là cậu đấy. Cậu xem, cái này là cái gì?” Park Yuchun kéo ngăn tủ ra, lấy một cuốn sổ nhỏ màu đen trong đó.

“Ha ha... Ồ~ Cái... cái gì vậy?” Kim Jaejoong nhìn qua, lấp bắp hỏi.

“Cậu không biết à? Đừng giả bộ, bác sĩ Kim à. Chữ trên này không phải của cậu sao?” Park Yuchun lấy ra tờ giấy nhỏ cỡ 5cm, trên đó viết đầy những lời cảm động lòng người.

Junsu, em đúng là con gấu nhỏ mà. Não không có nếp nhăn à? Dùng xong sao không ném đi sao? Để cho bị bắt quả tang thế này. Bác sĩ Kim xấu hổ, uống ngụm nước.

“Trưởng thành rồi mà cậu không biết cái gì tốt cho trẻ con à? Tôi cũng biết vật nhỏ nhà mình đâu có khả năng nói ra mấy câu đó chứ. Sau này cậu đừng sinh con. Sinh con cũng sẽ bị người như cậu dạy hư thôi.” Park Yuchun cười thầm trong lòng, cuối cùng hẳn cũng có thể lấy lại công bằng.

“Này, không được rửa tôi. Tôi cứ sinh con đấy. Mà đúng là tôi dạy vật nhỏ đó. Tờ giấy này cũng là tôi viết đấy, vật nhỏ làm phục vụ cũng là tôi bảo Yunho sắp xếp, sao nào? Hả?” Bị vạch trần, bác sĩ Kim liền không sợ gì nữa mà làm vò đã mẻ còn thêm sút.

“Hi hi, không sao. Em còn phải cảm ơn anh đấy. Nếu không sao em biết được vật nhỏ yêu mình vậy.” Park Yuchun phòng ngừa cậu cả nhà họ Kim làm loạn thêm, liền khen y một cái, mắt công chó cùng cắn dậu.

“Hừ, câu này còn giống của người nói đấy. Nhưng mà... thế nào? Hương vị của vật nhỏ không tệ chứ?” Kim Jaejoong thấy hẳn nhận sai, cũng tốt bụng không tính toán nữa. Khuyết điểm lớn nhất của Kim Jaejoong y chính là rất thiện lương mà.

“Được nhiên rồi. Thơm mát, trơn nhẵn, ngọt ngào, hương vị rất tốt!” Park Yuchun lại rơi vào tình trạng mơ màng vô hạn.

“Ồ, buồn nôn quá đi! Viện trưởng, làm ơn chú ý biểu cảm chút. Haiz, tôi phải dứt cơm, bưng nước nuôi lớn bảo bối vậy mà lại bị cậu cướp mất đêm đầu tiên của nó như vậy.” Bác sĩ Kim thở dài, nói.

“Được rồi, không nói nhảm với cậu nữa. Tôi phải đi đón bảo bối nhà mình, hôm nay hứa qua chỗ ông nội rồi. Cậu cũng tan ca đi.” Viện trưởng Park đứng dậy, cầm áo khoác, bỏ công văn vào cặp, vui mừng chuẩn bị tới trường đón vật nhỏ tan học.

“Hyuk Jae! Cậu lại muốn đi tìm Dong Hae à?” Kim Junsu dọn sách vào cặp xong, nghe thấy Lee Hyuk Jae gọi điện cho Lee Donghae, liền hỏi.

“Ừm, hôm nay tụi tớ đi chọn quà, lúc cậu kết hôn thì tặng.” Lee Hyuk Jae cười tươi, bô bô nói ra mục đích của mình.

“Này! Suyt! Nhỏ giọng chút! Cậu muốn tất cả các bạn biết à? Biết thế không nói cho cậu biết. Hyuk Jae miệng rộng! Cậu xem Dong Hae kia, thật kín miệng, không hiểu sao DongHae lại thích cậu.” Vật nhỏ vội vàng che miệng Lee Hyuk Jae lại, có chút giận hờn nói.

“Hừ, tớ còn thấy lạ là sao Park Yuchun lại thích cậu đấy. Đầu cậu còn không bằng tớ đâu.” Lee Hyuk Jae không chịu thua, nói.

“Cậu nói cái gì? Cậu muốn chết hả? Phải kêu là chú Park~ Không biết lớn nhỏ gì hết, chẳng lẽ phép chút nào.” Vật nhỏ nắm bàn tay lại, đập vào lưng Hyuk Jae.

“Anh ta là chồng cậu, cậu lại là bạn tớ, sao tớ phải gọi chồng của bạn là chú? Cậu có gọi Donghae là chú không?” Lâu lâu Hyuk Jae mới thông minh một lần mà nói vụn lại.

“Cậu... dù sao... dù sao cậu cũng không được gọi thẳng tên anh ấy. Được rồi, cậu xéo đi. Coi như nể mặt cậu đi mua quà cưới cho tớ đó.” Vật nhỏ không nói lại được, liền đuổi người ta đi.

“Tớ đi đây. Thứ bảy tuần này đúng không? Còn có bốn ngày nữa à? Đây, Junsu, đừng da đi. Cậu định làm cô dâu xấu xí hả? À, đúng rồi, Donghae nói tớ đưa cậu mấy cái mặt nạ, cho cậu dưỡng da, lát nữa đưa cho cậu.”

“Hi hi. Vẫn là Dong Hae tốt nhất. Hơn cậu gấp một vạn lần ấy.” Vật nhỏ mở to cặp mắt nòng nọc, nói.

“Nhưng là tiền của tớ mà.” Hyuk Jae than thở nhìn cái ví của mình càng lúc càng xẹp xuống.

“Biết rồi~ Nhớ nói với ba mẹ cậu đấy, cả ba mẹ Dong Hae nữa, bảo họ nhất định phải tới tham dự hôn lễ đấy. Còn cậu với DongHae phải đến sớm đó.” Vật nhỏ đúng bộ cô dâu sắp cưới, căn dặn bạn thân của mình.

“Ừ. Sáng sớm qua nhà tìm cậu. Bye!”

“Bye~” Nói xong hai đứa cũng đã đi đến cổng trường. Sau khi tạm biệt với Hyuk Jae, vật nhỏ liền thấy người quen vẫy tay về phía mình.

“Yuchun~ Hi hi.” Vật nhỏ dùng tốc độ 100m/s xông thẳng vào lòng viện trưởng nhà mình. Park Yuchun cũng rất phối hợp, giang hai tay ra, chờ ‘tên lửa’ lao tới “Bảo bối có mệt không? Đưa cặp cho anh.” Park Yuchun gỡ cặp sách nặng trĩu trên vai vật nhỏ xuống, ném vào chỗ ngồi phía sau.

“Không mệt! Hôm nay, suốt tiết Anh em không có ngủ đấy. Em giỏi không?” Vật nhỏ vô cùng hào hứng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn Park Yuchun khen mình.

“Rất giỏi! Junsu của chúng ta càng ngày càng giỏi.” Park Yuchun không tiếc lời khen vật nhỏ. Đúng là người tình trong mắt hóa Tây Thi. Dù vật nhỏ có vóc thể nào thì trong lòng hắn cũng rất thông minh và ngoan ngoãn.

“Nhưng mà... rõ ràng là không ngủ, nhưng mà thầy giáo nói gì em đều không hiểu.” Vật nhỏ ngồi vào vị trí

phó lái, nói. Viện trưởng Park cẩn thận cài dây an toàn hộ cậu, tiện thể hôn trộm lên đôi môi nhỏ nhắn “Chụt! Không trách vật nhỏ nhà chúng ta được. Đó là tại trình độ của ông thầy đó không những khiến bảo bối không hiểu mà còn muốn ngủ gật nữa.” Viện trưởng Park dỗ dành vật nhỏ, lập tức đổ tội tại thầy dạy dở, sau đó bước vào xe ngồi, khởi động, lái đi.

“Ồ? Không phải đường về nhà. Ông xã, chúng ta đi đâu vậy?”

“Giờ ghé qua chỗ ông nội đã, lát nữa chúng ta về nhà mẹ.” Park Yuchun quay qua, cười với vật nhỏ, một tay còn xoa tóc Su Su.

“A. Vậy em sẽ cùng ông nội ăn bánh ngọt, xem phim hoạt hình.”

“Su Su, không cho em ăn bánh ngọt với ông nội nữa. Lần trước anh nói gì quên rồi à?” Park Yuchun làm bộ như rất tức giận, hai ngày trước đưa vật nhỏ tới chỗ ông nội, hai người gặp nhau liền hào hứng hẳn lên, già không ra già, nhỏ không ra nhỏ. Ông nội còn kéo vật nhỏ đi ăn nguyên một cái bánh ngọt to đùng. Ngắc đến nỗi ba ngày sau, hai ông cháu ăn cơm đều không thấy ngon.

“Chị dâu? Nhưng... mấy tuổi vậy? Anh, sao anh lại thích kiểu hình này? Trước kia không phải anh thích eo thon, mông to, ngực to à? Ông nội bảo anh muốn kết hôn, nói em về, em còn tưởng siêu mẫu chứ. Nay thì chỉ là vị thành niên thôi. Anh, anh thú vị thật đấy.” Park Yuhwan nhìn chị dâu tương lai, đánh giá.

“Im ngay! Park Yuhwan, cháu mà nói thêm một câu nữa, ông sẽ khóa hết thẻ của cháu đấy.” Ông nội Park đang nhàn nhã ngồi trên sofa ăn dâu tây, thấy Tiểu Su Su nghe Park Yuhwan nói, mặt bắt đầu xanh đi, ông liền vội vàng quát lên, bắt thẳng cháu của mình im miệng “Tiểu Su Su, mau lại đây. Xem ông nội chuẩn bị cái gì này? Là dâu tây cháu thích nhất đấy. Lại đây~ Cùng ăn với ông nội, không cho hai đứa nó ăn.”

“Ông nội... Cháu nhớ ông!” Vật nhỏ vòng qua Park Yuchun, chạy tới chỗ ông nội Park, đặt mông ngồi bên cạnh ông, mở miệng nhận trái dâu to đưa tới. Hứ, cắn chết anh nè, Park Yuchun.

Park Yuchun vỗ vào gáy Park Yuhwan “Lát tính sổ với em.” Sau đó bước tới vật nhỏ nhà mình, cầm một trái dâu đưa tới trước mặt cậu “Bảo bối, há mồm ra nào~”

“Anh tự ăn đi, ông nội đút em ăn.” Vật nhỏ lườm hất một cái, không chịu há mồm ra. Park Yuchun quay qua trừng Park Yuhwan. Hai anh em nhìn nhau trao đổi.

Viện trưởng: Park Yuhwan! Em xem, tại cái miệng của em đấy. Làm chị dâu của em tức giận rồi.

Yuhwan: Hả? Em có nói gì đâu.

Viện trưởng: Em đúng là đứa nhóc hư hỏng. Trở về chỉ gây thêm chuyện thôi.

Yuhwan: Anh~ Sao anh lại nói thế? Em có nói sai gì đâu. Anh vốn thích eo thon, mỏng to, ngực to mà, trước kia không phải đều thế sao?

Viện trưởng: Em còn dám nói? Mau dỗ vợ anh đi, nếu không em đến quản lý bệnh viện đi.

Yuhwan: Được rồi. Quyền sinh sát nằm trong tay anh hai mà.

“Hi hi, chị dâu à~ Mai đi thử đồ cưới phải không? Em đi cùng được không? Đến lúc đó em còn có thể giúp xách đồ về nữa.” Park Yuhwan ngồi xuống bên cạnh ông nội Park, cầm nĩa xiên trái dâu, bỏ vào miệng ăn.

“Dạ? Được ạ... Anh Yuhwan, cảm ơn anh.”

“Chị dâu sao lại gọi thế? Đừng gọi em là anh. Tuy chị dâu nhỏ hơn em năm tuổi, nhưng vai vế vẫn là bề trên, chị dâu gọi em là Yuhwan là được.” Park Yuhwan lập tức phô diễn khả năng chân chó di truyền của nhà họ Park.

“Bảo bối, em phải gọi nó là chú em.” Viện trưởng Park đưa tay muốn xoa đầu vật nhỏ, nói.

“Em biết rồi. Chú... Chú em Yuhwan~” Vật nhỏ tránh tay của hấn, ngọt ngào gọi.

“A... A” Thật ngọt, đúng giọng trẻ con, nghe xong xương cốt Park Yuhwan đều mềm nhũn, bây giờ cậu mới biết chị dâu mình có sức quyến rũ ở chỗ nào đấy.

23. Chương 20: Chị Dâu Là Một Cute Boy? (2)

Trước khi ăn cơm chiều, Su Su với ông nội Park liền lên lầu xem phim hoạt hình, hai anh em nhà họ Park chỉ biết ngồi với nhau ‘tâm sự’.

“Anh nói em đấy. Là em đấy, Park Yuhwan. Đừng có giả bộ vô tội với anh. Sao em không làm cho người ta bớt lo hả? Em có biết anh phải đánh đổi thế nào mới rước được chị dâu em về không? Bây giờ vẫn còn phải đề phòng tên hồ ly Kim Jaejoong đấy. Em cũng không còn nhỏ, 21 tuổi rồi, hiểu chút chuyện đi.”

“Em có chỗ nào không hiểu chuyện chứ? Em chỉ nói thật thôi.” Park Yuhwan không cho là đúng, nói.

“Thật cái rắm! Lời nói cũng phải xem cái gì cần nói thật chứ. Lời này có thể tùy tiện nói sao? Em có đầu óc không vậy? Ba mẹ sao lại sinh ra cái đồ nghiệp chướng như em. Không biết chia sẻ khó khăn với người lớn mà còn làm phiền thêm.” Anh trai như cha, viện trưởng Park bắt đầu quở trách thẳng em của mình.

“Anh, bây giờ anh mới là bất công đấy. Anh có chị dâu rồi liền không thương em nữa.” Park Yuhwan chu môi, kéo ống tay áo hần, làm nũng.

“Anh không thương em mà mỗi tháng đều gửi thêm tiền xài vặt cho em? Không thương em mà mặc kệ em gây chuyện ở bên Mỹ? Không thương em mà anh phải giả bộ không biết gì để gạt ông nội cho em? Nhóc con, lương tâm em bị chó tha rồi à? Không đúng, lương tâm em chó nó cũng chẳng thềm tha.” Viện trưởng Park sau khi được bác sĩ Kim huấn luyện cũng phun ra lời độc ác không kém.

“Hi hi. Anh~ Em biết sai rồi. Anh xem biểu hiện ngày mai của em đi. Ngày mai em sẽ làm người hầu cho chị dâu, không oán hận câu nào hết. Nhất định sẽ nhiệt tình, thành thật, cam tâm tình nguyện. Hi hi, anh hiểu em nhất mà.” Park Yuhwan lập tức trưng ra bộ dáng cậu em ngoan ngoãn.

“Thế này còn tạm được. Xem mai em biểu hiện thế nào.” Thật ra hần cũng chẳng mong thằng em của mình giúp gì đâu, chỉ cần nó không gây chuyện là được rồi.

Một bữa cơm rất kỳ lạ, Park Yuchun không ngừng gấp đồ ăn cho vật nhỏ, ông nội Park cũng vui vẻ gấp đồ ăn cho cháu dâu, vật nhỏ sẽ ăn sạch đồ ăn ông nội gấp, còn gấp đồ ăn của viện trưởng thì bỏ vào bát Park Yuhwan, miệng còn nói không ngừng “Chú em Yuhwan, ăn nhiều một chút.”

“Dạ! Cảm ơn chị dâu.” Park Yuhwan gấp miếng cá vật nhỏ đưa cho, nhét vào miệng. Mới vừa nuốt xuống liền phát hiện có một ánh mắt lạnh lẽo nhìn về mình, hóa ra là do ông anh hai trừng cậu.

Park Yuchun lại gấp cho vật nhỏ nhà hần “Bảo bối, ăn đi. Không phải em thích ăn cá chua ngọt nhất sao? Anh gỡ xương hết rồi.”

“Ừm.” Vật nhỏ cũng không từ chối, nhưng sau đó liền xoay người gấp qua bát Park Yuhwan “Chú em, chú ăn đi, không có xương đâu~”

Park Yuhwan ngại ngùng nhìn anh trai mình, ăn cũng không được, không ăn cũng không được “Cái này... anh, anh cũng ăn đi.” Đi một vòng, miếng cá chua ngọt liền quay về bát của Park Yuchun. Haiz, chị dâu với anh hai giận nhau, mình còn bị kẹp ở giữa. Biết thế đừng về, ở lại Mỹ sống cho sung sướng.

Ăn cơm tối xong ông nội còn muốn giữ Su Su ở lại chơi thêm một lát, nhưng vật nhỏ nói phải về nhà. Viện trưởng Park nghe vậy liền chào ông nội, rồi kéo vật nhỏ ra ngoài ngay.

Ngồi ở trong xe, hai người thật lâu đều không nói gì, Park Yuchun cuối cùng cũng lên tiếng trước “Khụ... Bảo bối, sao vậy? Không vui à?”

“Dạ? Không có. Em không sao.” Vật nhỏ buồn rầu trả lời.

“À, Yuhwan nó vốn thế đó, không biết ăn nói gì cả, nó bị anh với ông nội làm hư rồi, em đừng giận.”

“Không có gì mà.” Vật nhỏ đâu có để ý chuyện chú em Yuhwan, mà là để ý chuyện của viện trưởng Park.

“Vậy sao lại không vui? Ai chọc vật nhỏ nhà chúng ta à?”

“Không ai hết~ Anh đừng đoán mò, đã bảo là không sao mà.” Vật nhỏ giận dỗi nói.

“Không đúng! Vật nhỏ, em...” Thật ra Park Yuchun biết rõ là vật nhỏ nhà mình không vui, nhưng hắn chỉ nghĩ vật nhỏ không vui vì thằng em trai của mình.

“Không có gì mà. Đến nhà rồi, anh cũng sớm về nhà đi. Sáng mai còn phải tới đón em đó. Em tự mình lên lầu.” Thấy xe dừng ở dưới lầu, vật nhỏ cởi dây an toàn, mở cửa xe, bỏ chạy.

Viện trưởng Park cảm thấy tình huống bất thường, liền vội vàng đuổi theo “Bảo bối, quay lại đã, đừng chạy!” Vật nhỏ chạy được vài chục bước đột nhiên quay đầu chạy lại, bỏ nhào vào người hắn, ôm mặt Park Yuchun, chọt một cái lên khóe miệng hắn “Ông xã, em yêu anh.” Nói xong, vật nhỏ chạy đi, tốc độ của cầu thủ vàng là không thể nghi ngờ, Park Yuchun căn bản không kịp ôm lại, cậu nhóc đã chạy mất tiêu.

Park Yuchun không tiếp tục đuổi theo nữa, hắn dựa vào thân xe, nhìn vật nhỏ biến mất trên con đường, thấy phòng cậu sáng đèn, hắn mới khóa xe, đi vào nhà.

Bính boong~ Bính boong~

“Ai vậy? Con rể Park~ Sao không cùng vào với Su Su nhà chúng ta?” Mẹ Kim ra mở cửa, thấy Park Yuchun, bà liền đứng qua một bên cho hắn vào.

“Mẹ vợ, nãy con tìm chỗ đậu xe, nên mới để Su Su vào nhà trước.” Park Yuchun đứng ở cửa nói.

“A~ Thằng nhóc Su Su thật là, vừa nãy mới vào cửa đã xông lên phòng, khóa cửa lại, không biết làm cái gì trong đó nữa.” Mẹ Kim lải nhải liên tục “Ô? Sao không vào nhà? Mới bảy giờ à, con rể Park vào ngồi một chút rồi về. Ba nó qua nhà hàng xóm chơi cờ, lát sẽ về ấy.” Thấy Park Yuchun còn đứng ở cửa, mẹ Kim liền kéo hắn vào.

“Thôi mẹ ạ, sáng mai phải đi chụp hình, con cũng về chuẩn bị. Mẹ vợ~ Phiên mẹ lát nhớ đốc thúc Su Su ngủ sớm ạ. Tám giờ sáng mai con đến đón mọi người.” Park Yuchun nhìn lên lầu một cái, sau đó mỉm cười nói với mẹ Kim.

“Ừ, vậy cũng được. Su Su đúng là phúc khí mấy đời mới có thể gả cho Yuchun đấy. Con rể Park của chúng ta thật chu đáo. Vậy con về trước đi, nhớ ngủ sớm một chút. Đi đường lái xe phải cẩn thận đấy.” Mẹ Kim cười khanh khách giúp Park Yuchun sửa sang lại cổ áo sơ mi. Đúng bộ dáng mẹ vợ nhìn trúng con rể, càng nhìn càng thuận mắt.

“Vâng! Mẹ vợ, con về trước đây, hẹn gặp mẹ ngày mai ạ.” Park Yuchun lễ phép cúi người chào, rồi xoay người rời khỏi nhà họ Kim.

Phòng của vật nhỏ trên lầu.

Vật nhỏ khóa cửa lại, liền vội vàng lột bộ đồng phục ra, mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình, đứng trước cái gương lớn trong phòng tắm, lăm bằm.

“Eo thon... Ngực to... Mông to...”

“Hình như chỉ có mông là được... Có một phần ba à... A a a~~~ Làm sao đây?”

“Ngực to... Hèn chi anh ấy cứ thích cắn ngực mình... nhưng mà... chỗ này... của mình. Hóa ra anh ấy thích ngực lớn. Kim Junsu, cái này là không được rồi!”

“Eo thon... Haiz, Kim Junsu, ai bảo bình thường tham ăn như vậy. Nhìn xem, bụng toàn là mỡ, anh ấy nhất định sẽ không thích đâu. Làm sao đây? Quý tham ăn, eo tròn thế này, anh ấy sẽ không muốn đâu.”

“Phải có cách sửa chữa mới được? Ừm~~~ không nghĩ ra được. Đúng rồi! Gọi anh Jae Jae, anh ấy nhất định có cách!” Vì thế vật nhỏ lấy điện thoại trong cặp ra, nằm trên giường gọi cho anh Jae Jae của mình.

[Tút... tut... tut... Số máy quý khách gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.]

“Ừ?” Vật nhỏ thấy lạ, lại tiếp tục gọi cho Kim Jaejoong.

[Tút... tut... tut... Số máy quý khách gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.]

“Sao không ai nhận?” Vật nhỏ lại tiếp tục gọi.

[Tút... tut... tut... Số máy quý khách gọi hiện đang khóa máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.]

“Ừm? Sao anh Jae Jae lại không nghe? Sao anh ấy không nghe điện thoại của mình?”

Nhà Jung Kim.

“Ừm... ừ... ừm... Yunho~ Điện thoại... nghe... máy...”

Tổng giám đốc Jung liền đưa tay nhấn tắt máy.

“Ừm... ừm... không được, nhanh quá! Yun... Yunho... điện thoại...”

“Lo cho bản thân em đi.” Tổng giám đốc Jung không chịu nghe theo.

“A! Đau quá! Nhẹ một chút... A... Yunho... chồng à... A... ừm... sâu một chút... sâu hơn một chút...”

“Ừm... Yunho... điện thoại... điện thoại...”

“Chết tiệt!” Jung Yunho tháo mạnh pin điện thoại ra.

“Làm sao bây giờ? Anh Jae Jae đang làm gì vậy? Sao không nhận điện thoại của mình? Hay là gọi cho Hyukjae hỏi xem? Hừ, với cái đầu của nó thì bên trong toàn lòng trắng trứng với nước thôi~ Đúng rồi, gọi cho Dong Hae, Donghae thông minh vậy chắc sẽ có cách.” Hai mắt vật nhỏ sáng lên, bấm đến số của Lee Dong Hae.

“Alo.” Giọng của Lee Dong Hae vang lên.

“Alo ~ Dong Hae à! Tổ là Su Su đây~ cậu đang ở đâu vậy?” Vật nhỏ hưng phấn nói.

“Tổ à? Tổ mới tạm biệt Hyuk Jae xong, bây giờ còn ngoài đường, có chuyện gì không?”

“Ừm... có chút chuyện...” Một tay vật nhỏ nắm góc áo, dùng sức xoắn nó.

“Cậu nói đi.”

“Là thế này... Cậu có cách gì khiến một đēm eo nhỏ lại không? Có cách nào tốt không?”

“Cho cậu hỏi? Sao tự nhiên lại muốn thế vậy?”

“Haiz, Donghae, tổ thật sự rất hâm mộ cậu với Hyuk Jae đấy, ăn cái gì cũng không béo lên được. Không giống tớ, người tròn vo à... thật đáng ghét.”

“Ha ha... Mẹ tổ còn hay mắng tổ ăn hoài mà chẳng béo lên, ăn cũng như không đấy.”

“Donghae, cậu giúp tổ đi. Anh Jae Jae không chịu nghe điện thoại, bây giờ chỉ có cậu thôi. Mai phải thử đồ cưới rồi, mà eo tổ to thế này, tổ xấu hổ lắm.”

“A, đồ cưới là phải dáng đẹp mới mặc được. Ừm, đúng rồi, có cái này nhất định có thể.”

“Cái gì? Cái gì?” Vật nhỏ bật người dậy, đầy tinh thần, hỏi.

“Giờ cậu đang ở nhà hả?”

“Ừ.”

“Cậu chờ tớ một chút. Một tiếng nữa tớ qua nhà cậu đưa cái đó cho cậu. Rất thần kỳ đấy.”

“Thật hả? Ô ô ô ~ Donghae~ Cậu thật giỏi! Cảm ơn cậu.” Vật nhỏ cảm động cảm ơn cậu bạn của mình.

“Sao cậu lại khách khí với tớ thế? Cậu vui tớ cũng vui, được rồi, chờ tớ nhé.” Cậu gả đi tớ mới vui được, không ai còn cướp con khỉ ngốc của tớ nữa.

“Donghae à, tớ không biết nói gì hết. Chờ tớ lấy chồng rồi, nhất định sẽ nhờ ông xã tìm một người tốt cho cậu.” Vật nhỏ đã chã nước mắt vì tình cảm của thằng bạn mình.

“A? Không cần đâu, lát gặp nhé.” Lee Donghae lập tức cúp máy, mắt công vật nhỏ lại nói tiếp vấn đề này.

=> Chap sau: “Eo thon” của Kim nhỏ

24. Chương 21: “eo Thon” Của Kim Nhỏ (1)

“Su Su à~ Dong Hae đến đây.”

“Dì! Chú đâu ạ?” Lee Dong Hae vào cửa, cười tươi chào mẹ Kim.

“Chú của cháu qua nhà đối diện chơi cờ rồi, sẽ về ngay đây. Dong Hae à, cháu chuyển thiệp mời cho ba mẹ giúp đi chưa?” Mẹ Kim kéo Lee Dong Hae vào nhà, nói.

“Đương nhiên là rồi ạ! Ba cháu nói nhất định sẽ tặng Su Su phong bì đỏ đó.”

“Haiz, là người một nhà cả, gia đình cháu đến là chú dì vui rồi. Không cần phong bì đâu. Thằng nhóc Kim Junsu này, sao còn chưa xuống?” Mẹ Kim cười nói với Lee Donghae, sau đó lập tức nhìn lên lầu hét thằng con xuống.

“Dì~ Để cháu lên gặp cậu ấy.” Lee Dong Hae cười, xách cái bọc to lên lầu.

Cộc cộc cộc.

“Junsu, mở cửa~ Tổ là DongHae đây.”

Vật nhỏ trở mình, từ trên giường lăn xuống, nhanh chóng chạy ra mở cửa “DongHae, cậu tới rồi à? Mau vào đi.” Kéo Lee Dong Hae vào, vật nhỏ vội vàng khóa cửa lại.

“Cái đó đâu?”

“Xem cậu vội vàng chưa kìa. Đây, cho cậu.” Lee Dong Hae thần bí đưa cái bịch to cho vật nhỏ. Cậu bạn nhỏ Kim Junsu cực kỳ hứng thú lấy cái đó ra “Dong Hae... đây là cái gì? Dùng thế nào?” Nhìn trái, nhìn phải, vật nhỏ vẫn không biết đây là cái gì.

“Cậu không biết à? Trên TV ngày nào cũng quảng cáo đó. Đây là ‘thắt lưng’ còn gọi là dây nịt bụng ấy. Hai hôm trước mẹ tớ mới mua, tớ về bảo với mẹ cậu muốn dùng, mẹ tớ liền lấy ngay ra, kêu tớ đưa cho cậu. Thế nào? Mẹ tớ có tốt không?” Lee Dong Hae khoe khoang mẹ mình tốt bao nhiêu.

“Hi hi... Dì thật tốt! Nhưng mà... cái này dùng sao? Mấy cái móc nhỏ này làm gì?” Vật nhỏ mở to mắt nhìn, tỏ vẻ hiểu rồi, cuối cùng lại tiếp tục nghiên cứu đồ vật mới mẻ trong tay.

“Ồng gồc! Đứng lên, tớ mặc cho cậu.” Lee Dong Hae cầm lấy cái dây nịt bụng, khinh bỉ nhìn Kim Junsu một cái.

“A... nhưng mà nhỏ quá, có mặc được không?”

“Cái này rất đàn hồi, chỉ cần cậu chịu hóp bụng lại nhất định sẽ mặc vào được.” Xoay đúng hướng, Lee Donghae nhìn Kim Junsu, ý bảo cậu kéo áo lên.

“Ha ha. Su Su, cậu đúng là ú thật đấy.” Lee Dong Hae thấy vật nhỏ có một vòng mỡ, liền cười lên tiếng.

“Tớ đã râu lắm rồi, cậu còn cười tớ.” Vật nhỏ bĩu môi, bộ dạng giận hờn.

“Được rồi! Có cái này cậu không cần phải sợ nữa. Cậu giúp tớ cầm bên này, tớ vòng qua bên kia, tớ đếm 1, 2, 3 thì cậu hít sâu vào nhé.”

“Ừm! Cái này có ba nấc, tớ phải để nấc thứ mấy?” Vật nhỏ cố sức hít sâu vào, còn chưa mặc xong cậu đã sắp thở không nổi rồi.

“Đương nhiên là nấc trong cùng rồi. Không phải cậu muốn ‘eo thon’ trong mấy tiểu thuyết à? 1, 2, 3 hít vào~”

“Dong Hae... chặt quá... tớ khó chịu... hết hơi rồi...” Mắt thấy sắp cài nắc thứ ba xong, vật nhỏ đã khó chịu vô cùng.

“Cậu cố chịu đi. Haiz, ai bảo bình thường cậu ăn nhiều đồ ngọt như vậy. Hô, được rồi.” Cài nốt cái móc cuối cùng, Lee Dong Hae cũng mệt mỏi nằm lăn xuống giường.

“Dong... Hae... tớ không thở được... chặt quá...” Vật nhỏ không thở được, mặt đỏ bừng lên.

“Cố chịu đi, vậy cậu mới đi lấy chồng được. Chỉ cần chịu lúc chụp ảnh với hôm cưới là được rồi. Nhịn một chút đi. Su Su~ Cậu phải cố lên. Nhất định phải gả đi thành công, không được để lộ ra đâu.” Cậu thành công, tớ mới không cần phải đề phòng cậu cướp con khỉ của tớ nữa.

“Ừ. Donghae nói đúng. Vì Yuchun, tớ phải chịu đựng... Nhưng mà mai thì làm sao? Một mình tớ sao mà mặc nó vào được? Khó lắm đó.” Vật nhỏ cố động chính mình, hít sâu vào, nói.

“Haiz, Junsu, tớ nợ cậu cái gì à? Mai tớ sẽ xin phép đi chụp hình với cậu, với lại không được làm lộ đâu, lộ ra là chết đấy.” Lee Dong Hae nằm trên giường của Su Su, ngẩng đầu nhìn vật nhỏ đang soi gương ngắm eo của mình.

“Donghae, vậy mai cậu phải đến sớm chút đó. Tớ... tớ phải cảm ơn cậu thế nào đây? A, hay là tớ hôn cậu một cái nha.” Tuy không thoải mái, nhưng thấy vòng eo của mình trong gương đã nhỏ đi rất nhiều, vật nhỏ cảm thấy rất đáng.

“Để dành cho chồng cậu đi. Mai bây giờ tớ tới.”

Hai thằng đang nói chuyện với nhau thì tiếng cửa phòng bỗng vang lên.

“Su Su~ Mở cửa cho mẹ.” Hai thằng nhóc này khóa cửa ở trong đó làm cái gì nhỉ?

“Dạ? Mẹ... mẹ chờ con một chút.” Vừa nghe thấy tiếng của mẹ, vật nhỏ liền bỏ nhào đến trước mặt Lee Donghae, để cậu cởi dây nịt bụng cho mình “Donghae, mau lên! Đừng để mẹ phát hiện.”

Cộc cộc cộc. Tiếng cửa lại vang lên.

“Su Su, con có ở đó không? Mở cửa ra.” Mẹ Kim không kiên nhẫn tiếp tục gõ cửa, gọi vọng vào.

“Dạ~ hô~ con ra ngay!” Lee Dong Hae giúp vật nhỏ cởi cái móc cuối cùng, còn chưa thở ra, vật nhỏ đã chạy ngay đi mở cửa. Lee Dong Hae cũng nhanh tay giấu cái dây nịt bụng xuống dưới gối, nhìn về phía mẹ Kim, cười.

“Mẹ~ ha ha.”

“Đang làm gì đó? Chậm chạp thế~ Dong Hae, ăn trái cây đi cháu!” Mẹ Kim bưng một đĩa trái cây đưa cho Lee Dong Hae.

“Hi hi, dì~ Cũng không còn sớm, sáng mai cháu đi chụp hình cùng Junsu, mai gặp lại dì.” Lee Dong Hae cầm lấy một miếng táo, nhét vào miệng, nói.

Mẹ Kim thấy cậu phải đi, lập tức lấy hai miếng táo nhét vào tay Lee Dong Hae “Ừm, mai gặp. Nhờ cháu vậy, lúc thay đồ có cháu cũng tiện cho Su Su hơn, dì cảm ơn cháu trước nha.”

“Không có gì đâu ạ. Dì cứ khách khí với cháu hoài. Cháu về đây, chào dì. Tạm biệt Su Su!” Lee Dong Hae nháy mắt với Kim Junsu liền đi xuống lầu.

“Con không xuống tiễn Donghae à? Ngần ra đó làm gì?” Mẹ Kim vỗ mông Kim Junsu, vật nhỏ mới vội vàng chạy xuống.

Tới cửa, vật nhỏ vẫn lưu luyến không muốn tạm biệt Lee Dong Hae, phút cuối còn không quên nhắc một câu “Donghae, mai nhớ tới sớm đó.” Nhìn theo Lee Dong Hae đi xa, vật nhỏ mới xoay người quay lại phòng mình.

“Su Su~ ăn hết chỗ trái cây này đi con! Sau đó tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút, mai sẽ bận lắm đấy.”

“Mẹ~ Mẹ nói xem, có phải con mập lắm không? Con không ăn trái cây đâu, con muốn giảm béo.” Vật nhỏ ủ rũ, vò đầu nói.

“Vậy cũng được, con mau lên phòng ngủ đi. Đừng uống nước, nếu không mai khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Su Su sẽ sưng lên đó.” Mẹ Kim véo má vật nhỏ, thúc giục cậu đi tắm rồi ngủ sớm.

“Dạ, chúc mẹ ngủ ngon. Con đi ngủ đây.” Chúc mẹ xong, vật nhỏ liền đi lên lầu. Vừa mới đóng cửa phòng, thì nghe thấy chuông điện thoại reo lên không ngừng, là của Park Yuchun gọi, vật nhỏ có chút do dự sau đó mới nghe máy “Alo.”

“Bảo bối, sao này không nghe điện thoại?” Park Yuchun dịu dàng hỏi, hần vẫn lo vật nhỏ còn giận chuyện ở nhà ông nội.

“Dạ~ Này Donghae tới, em mới tiễn cậu ấy về.”

“Ừm, bảo bối à. Hôm nay, anh xin lỗi.”

“Dạ? Ha ha, không sao mà. Em không để ý đâu.” Thật ra vật nhỏ chính là người thích để ý đó.

“Thật à? Vậy em hôn ông xã một cái đi.”

“Chụt~”

“Ừm, bé ngoan. Mau ngủ sớm đi, mai ông xã tới đón em.”

“Dạ! Ông xã cũng đi ngủ sớm nha.”

“Bảo bối ngoan, ông xã cúp máy đây.”

“Đợi một chút... em...”

“Hửm?”

“Em... em yêu anh...” Vật nhỏ nói xong liền cúp điện thoại.

Park Yuchun vẫn cầm điện thoại, bên trong chỉ còn tiếng tút kéo dài, khoe miệng hần cong lên, trong lòng ngọt ngào vô cùng “Bảo bối, anh cũng yêu em.”

Chín giờ tối, cậu bạn nhỏ Kim Junsu ngoan ngoãn nằm trên giường, hạnh phúc vì mai cậu sẽ có ‘eo thon’ rồi.

“Kim Junsu! Cậu tiếp tục hít vào đi. Cố lên!” Lee Dong Hae dùng sức kéo ‘bí mật’ của hai người, buộc chặt lên người vật nhỏ.

“Tớ... tớ vẫn đang hít... Còn mấy móc nữa?” Vật nhỏ lại hít một hơi, hóp chặt bụng lại.

“Còn bốn móc thôi. Sắp xong rồi... Hô, được rồi.” Sau khi cài hết mấy cái móc vào, hai người đều thở phào ra.

“Donghae... khó chịu quá... tớ... không thở nổi...” Bây giờ vật nhỏ cũng không dám ngồi xuống, chỉ sợ ngồi một cái sẽ bung cái dây nịt này ra.

“Chịu một chút đi, lát nữa gặp người khác cậu không được nói mình khó chịu đâu đấy. Lỡ bị ông xã cậu phát hiện thì sao.”

“Ừm. Vậy tớ phải đeo cả ngày à?”

Lee Dong Hae gật gật đầu “Ừ, khó chịu thì cậu cứ kêu tớ, lúc hai chúng ta vô phòng thay đồ, tớ nói lỏng ra cho cậu thở.”

“Su Su~ Dong Hae~ xuống ăn cơm đi hai đứa!” Mẹ Kim nấu xong bữa sáng, liền gọi hai người xuống ăn.

“Dạ~ Con xuống ngay.” Lee Dong Hae liếc xuống ‘eo thon’ của vật nhỏ, vỗ lên vài cái, liền mở cửa, xuống lầu.

“Đáng ghét. Nhưng mà hình như... muốn giảm béo cũng phải ăn ít! Kim Junsu, fighting!” Nhìn vào gương, làm động tác cổ lên, vật nhỏ liền chạy xuống lầu.

“Su Su, mau ăn cơm đi, lát nữa con rể Park tới đón chúng ta đấy.” Ngồi xuống bên cạnh Lee Dong Hae đã bắt đầu ăn, mẹ Kim đưa ly sữa tới trước mặt vật nhỏ.

“Mẹ, con ăn kiêng. Con... con không muốn ăn.” Trứng chiên với thịt hun khói... thơm quá~

“Su Su, không ăn sáng là không được! Hôm nay sẽ rất mệt đó. Đúng rồi, hôm nay ba phải đi làm, không trốn ra được, nên không thể đi cùng con, dù sao cũng có mẹ con với Donghae đi cùng. Phải nghe lời con rể Park đấy.” Ba Kim buông tờ báo xuống, uống một hơi hết ly sữa, đứng dậy đi làm.

“Dạ~ Ba đi làm ạ.”

“Cháu chào chú.”

Ba Kim đứng ở cửa đổi giày, cầm cặp công văn, mẹ Kim tiễn ba Kim ra cửa, sau đó quay trở vào.

“Nghe ba con nói gì chưa? Phải nghe lời con rể Park đó. Bây giờ ăn sáng trước đi.” Mẹ Kim xúc một miếng trứng kèm thịt hun khói đang đưa tới miệng vật nhỏ thì chuông cửa vang lên. Nghe thấy tiếng chuông, mẹ Kim đứng dậy đi mở cửa.

Thừa dịp mẹ đi mở cửa, Su Su liền nhét hết cái bánh mì nướng vào miệng Lee Dong Hae “Dong Hae, ăn mau đi, đừng để mẹ tớ phát hiện.”

“Ừm... ừm~~~ cậu muốn... ừm...” mưu sát tớ à~ Lee Dong Hae bị nhét bánh mì vào miệng, kêu lên, mấy từ còn lại cũng nghẹn trong cổ họng.

“Suyt~ yên nào! Dong Hae~ coi như cứu mạng tớ đi.” Vật nhỏ dùng đôi mắt long lanh nhìn Lee Donghae, cầu xin cậu bạn mình.

“Ừm... ừm...” Lee Dong Hae tròng vật nhỏ một cái, sớm muộn cậu cũng bị vật nhỏ hại chết.

Bên kia, mẹ Kim mở cửa, người nhấn chuông không phải ai khác mà là con rể Park bà cực ưng ý, ở sau hẳn còn có một cậu giúp việc đi theo.

“Mẹ vợ, này con đi lên có gặp ba vợ, ba bảo có việc nên không thể đi cùng.” Park Yuchun vào cửa, liền nhanh chóng kéo cậu giúp việc ôm cái hộp đứng ở sau lên.

“Ừm, hôm nay ba Su Su có việc, không sao đâu! Ai u~ Cậu bé này là ai? Đáng yêu quá!” Mẹ Kim kéo cậu giúp việc qua, véo má cậu một cái.

“Mẹ vợ~ Con là Park Yuhwan!” Cậu giúp việc ôm cái hộp, ngẩng ra, sau đó cười với mẹ Kim.

“Là mẹ vợ của anh! Ha ha, mẹ đừng để ý. Đây là em trai con, Park Yuhwan, mấy hôm trước nó mới từ Mỹ về nên không hiểu lễ giáo gì hết.” Park Yuchun liền kéo em trai mình ra, cười hì hì giải thích với mẹ Kim.

“Không sao! Ai dō! Yuhwan phải không? Lớn lên thật đẹp trai, đẹp trai y như anh trai vậy. Cháu bao nhiêu tuổi? Có bạn gái chưa?” Mắt mẹ Kim lại sáng long lanh, đúng trạng thái khi gặp trai đẹp.

“Ha ha, dì xinh đẹp, cháu tên là Park Yuhwan, năm nay hai mươi mốt tuổi, chưa có bạn gái, cũng chưa có bạn trai. Nếu tương lai có cô bạn gái đẹp bằng một nửa của dì cháu đã thấy thỏa mãn rồi.” Park Yuhwan lại khoe bản năng chân chó của nhà họ Park.

“Ha ha... Con rể Park! Yuhwan của chúng ta còn nhỏ mà miệng ngọt quá. Vào đi, ngồi xuống cùng nhau ăn sáng. Dì nấu nhiều lắm.” Mẹ Kim cười hiền hòa, nói.

Park Yuhwan đặt cái hộp to trong tay xuống, ngồi xuống bàn ăn, Park Yuchun cũng bị mẹ Kim kéo ngồi xuống.

25. Chương 22: “eo Thon” Của Kim Nhỏ (2)

Lee Dong Hae vừa mới nuốt hết cái bánh mì, thiếu chút nữa là nghẹn chết, thì Park Yuchun đã ngồi xuống cạnh vật nhỏ nhà mình, Park Yuhwan ngồi đối diện bọn họ.

“Bảo bối~”

“Chị dâu! Yuhwan nhớ chị dâu lắm đó~” Park Yuhwan ngồi đối diện, nháy mắt với vật nhỏ mấy cái, tuy lớn hơn vật nhỏ vài tuổi, nhưng xem ra tính cách cũng chẳng khác là bao, chỉ có điều cậu biết ăn nói hơn vật nhỏ nhiều.

“Hi hi. A đúng rồi, Yuchun~ chú em Yuhwan, đây là Donghae, là bạn tốt nhất của em. Hôm nay cậu ấy đi theo giúp em chụp ảnh~” Vật nhỏ ngại cách xưng hô của Park Yuhwan, sau đó chợt nhớ tới Lee Dong Hae, liền lên tiếng giới thiệu.

“Em là Lee Dong Hae. Chào ông xã và chú em của Su Su.” Lee Dong Hae biết hai người kia đều lớn tuổi hơn mình, vì thế cậu chủ động chào.

“Chào em. Anh là Yuchun.”

“Chào em, anh là Yuhwan. Em trông đáng yêu thật đó. Bạn của chị dâu đều đáng yêu thế à?” Park Yuhwan tỏ ra quyến rũ nhìn Lee Dong Hae. Lee Donghae bị nhìn như vậy, trong lòng cũng không thoải mái. Hừ, anh trai cũng không tệ, nhưng mà cậu em thì... mắt bị gì à?

“Park Yuhwan! Đừng làm mất mặt anh.” Park Yuchun trừng Park Yuhwan, nói.

“Lại đây, ăn điểm tâm đi. Con rể Park, sữa của con. Yuhwan, cho con một ly lớn.” Mẹ Kim từ phòng bếp bưng ra hai ly sữa nóng, tươi cười nói.

“Mẹ vợ, mẹ cứ để đó! Tụi con tự lấy được mà.” Park Yuchun đứng lên, nhận lấy cái ly, sau đó liếc qua Park Yuhwan, ý bảo cậu đứng lên nhận, thế nhưng Park Yuhwan vẫn ngồi yên ăn ngon lành. Haiz, trẻ con đúng là khó dạy.

“Su Su~ Bánh mì của con đâu?” Mẹ Kim không buông tha cho vật nhỏ, hỏi.

“Dạ? Ăn... ăn rồi ạ...” Vật nhỏ cùng Lee Dong Hae liếc nhau, chợt dạ nói “Chú em... cái này... cho chú em ăn đó.” Kim Junsu bỏ trứng, thịt hun khói vào bát của Park Yuhwan. Park Yuhwan cũng không nghĩ ngợi gì, liền cho vào miệng ăn.

“Bảo bối, sao em lại không ăn? Ăn anh của anh này!” Park Yuchun bắt đắc dĩ liếc Park Yuhwan, sau đó muốn đưa phần của mình cho vật nhỏ.

“Em... em vừa ăn rồi. Donghae bảo cậu ấy muốn ăn kiêng, em ăn phần của cậu ấy rồi, phải không Donghae?” Vật nhỏ nói dối.

“Ừm.” Lee Dong Hae phối hợp gật đầu.

“Ông xã ăn đi~” Park Yuchun nghe thấy vật nhỏ nói đã ăn rồi mới yên tâm ăn phần của mình. Ban đầu vật nhỏ nói hán ăn đi vốn không có ý gì, nhưng tự nhiên cậu lại nhớ tới cái đêm hôm đó, lúc ‘yêu yêu’ với viện trưởng nhà mình, Park Yuchun đã nhìn ngực cậu nói... Hai má vật nhỏ liền đỏ ửng lên.

Ăn xong bữa sáng, mọi người xuất phát tới studio áo cưới. Mẹ Kim với Lee Dong Hae ngồi trên xe của

Park Yuhwan. Vật nhỏ đương nhiên bị nhét vào xe của viện trưởng Park. Park Yuhwan khởi động xe đi trước. Park Yuchun lại không vội khởi động xe, mà kéo lấy bàn tay vật nhỏ nhà mình không ngừng cọ xát.

“Bảo bối, anh nhớ em.” Từ hôm đó, sau khi đưa vật nhỏ về nhà, hắn không còn được thân mật với vật nhỏ nữa, mặc dù biết ngày cưới sắp tới, nhưng hắn vẫn không kiềm chế nổi ham muốn với cơ thể mềm mại và tiếng rên rỉ đầy quyến rũ của cậu.

“Em cũng nhớ anh.” Vật nhỏ chỉ đơn thuần ‘nhớ’ hắn thôi, nên cậu rất vui vẻ trả lời.

“Bảo bối...” Park Yuchun ôm chầm lấy Kim Junsu, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng giằng xé cái lưỡi của cậu, hắn chỉ muốn lập tức làm thịt vật nhỏ thôi.

“Ừm... ông xã... ư...” Vật nhỏ chìm trong nụ hôn say đắm, đầu óc trở nên mông mị.

Một tay Park Yuchun nâng đầu vật nhỏ, tay kia từ bả vai vật nhỏ sờ xuống, đi tới trước ngực, cách lớp áo xoa hạt đậu mềm mại, khiến vật nhỏ phát ra tiếng rên rỉ. Sau đó tay hắn lại muốn tiếp tục đi xuống. Đột nhiên một tia lý trí dâng lên trong đầu vật nhỏ. Không thể bị phát hiện được.

“Ừm... ông xã... không được... chú em Yuhwan lái xe đi rồi.” Kim Junsu đẩy viện trưởng Park ra, nói.

“A... bảo bối cài dây an toàn đi, chúng ta xuất phát.” Park Yuchun buông vật nhỏ ra, bắt đầu dĩ nhiên. Tối nay nhất định phải xin mẹ vợ cho mượn vật nhỏ một đêm mới được, nhịn nữa chắc điên mất.

Lúc này vật nhỏ mới thở phào. May là không bị phát hiện.

Trong studio áo cưới.

“Su Su sao chậm vậy? Nhìn con rể Park của chúng ta kìa~ Đúng là bạch mã hoàng tử!” Mẹ Kim vốn muốn đi theo vật nhỏ vào phòng thay đồ, ai ngờ vật nhỏ sống chết kéo Lee Dong Hae bỏ chạy. Mẹ Kim đi theo thì thấy cửa phòng đã bị khóa lại.

Park Yuchun mặc chiếc áo đuôi tôm màu đen, áo sơ mi trắng do một nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế. Khoác trên người hắn đúng là càng tôn lên vẻ cao quý.

Trong phòng thay đồ, vật nhỏ cùng Lee Dong Hae vẫn còn đang hăng hái chiến đấu với cái áo cưới “Wow, đẹp thật đó. Su Su, ông xã cậu đúng là đại gia đấy. Bộ này chắc mắc lắm.”

“Donghae, cái này đeo sao?” Cậu bạn nhỏ cầm đồ nâng váy, đưa lên cổ, không biết phải đeo thế nào.

“Đồ ngọc, đây là đồ chống cái váy lên, không phải vòng cổ. Nhắc chân lên... chân kia.” Lee Dong Hae giật

cái đồ nâng váy, đeo cho Kim Junsu “Cậu xem, may mà đeo nịt bụng nên mặc đồ cưới trông mới đẹp đó.” Sau đó giúp vật nhỏ chỉnh trang đồ lại.

“Dong Hae, còn cái này thì sao?” Vật nhỏ lại cầm một miếng vải lụa trắng dài, quơ quơ trước mặt Lee Dong Hae.

“Đây là khăn voan! Đội trên đầu. Su Su, cậu rốt cuộc có biết nhìn không đó?” Lee Dong Hae bắt đầu liếc vật nhỏ một cái.

“Tớ... tại tớ chưa bao giờ đeo mấy cái này mà. Donghae, mau giúp tớ đi. Chắc Yuchun đang sốt ruột chờ đó.” Vật nhỏ bắt đầu lo lắng loạn lên.

“Biết rồi! Cậu đừng ầm ĩ nữa.” Lee Dong Hae đeo khăn voan lên cho vật nhỏ, sau đó cầm bó hoa cưới đưa cậu.

“Junsu~ trông cậu đẹp lắm.” Nhìn Kim Junsu mặc xong, Lee Dong Hae không thể không khen ngợi.

“Đẹp... đẹp thật hả?” Mặt vật nhỏ đỏ lên, thẹn thùng cười.

“Ừ, thật đó. Mau ra thôi.” Lee Dong Hae đưa tay mở cửa.

Ngay khi cửa mở ra. Trong phút chốc, tất cả mọi người đều ngây ngẩn. Nhân viên tiệc cưới nhìn chăm chú. Đẹp thật! Đúng là trời sinh một đôi. Chú em Yuhwan thì không ngừng tán thưởng. Good! Good! Mẹ Kim cũng không nằm ngoài. Xinh quá, chỉ có người như mẹ mới sinh ra đứa nhỏ đẹp như vậy thôi. Viện trưởng Park thì chết lâm sàng tại chỗ, không còn kịp trăn trối câu nào.

“Wow~ Chị dâu! Đẹp quá~ em muốn chụp chung với chị dâu một tấm!” Park Yuhwan chạy vội qua, kéo tay vật nhỏ, lấy điện thoại di động ra, muốn ‘tự sướng’ một tấm.

“Park. Yu. Hwan! Đó là vợ của anh.” Park Yuchun tiến tới, đẩy Park Yuhwan ra, kéo tiểu mỹ nhân vào ngực mình.

“Su Su.” Khác hẳn với lúc nãy, bây giờ viện trưởng Park dịu dàng nhìn vật nhỏ nhà mình.

“Ông... xâ~ Có đẹp không?” Vật nhỏ xấu hổ không dám nhìn Park Yuchun, nói.

“Bảo bối đẹp lắm! Anh yêu em chết mất.” Park Yuchun hôn lên khuôn mặt hồng hồng của vật nhỏ, thì thầm vào tai cậu.

“Anh Park! Đã chuẩn bị xong chưa, chúng ta có thể bắt đầu chụp được không?” Nhiếp ảnh gia bước tới

thúc giục. Nếu không chẳng biết buổi chụp hình bao giờ mới xong.

“Xong rồi. Bảo bối, chúng ta đi chụp ảnh.” Park Yuchun nắm tay bảo bối, kéo cậu đi vào studio chụp ảnh. Vật nhỏ âm thầm quay đầu làm chữ V thắng lợi với Lee Dong Hae, Lee Dong Hae cũng mỉm cười với cậu, giờ ngón cái. Mong rằng sẽ không xảy ra chuyện gì. Chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Trong studio, hai người ngọt ngào làm các tư thế thân mật. Cứ như vậy chắc phải chụp tới hơn hai giờ chiều mới xong. Tuy xuất phát ở nhà từ tám giờ sáng, nhưng tới studio áo cưới còn phải thay quần áo, nên cũng tốn nhiều thời gian. Bây giờ cũng đã là mười hai giờ trưa rồi.

“Yuchun... Còn phải chụp nhiều nữa không? Em...” Vật nhỏ tuy rất vui nhưng không hiểu sao cậu thấy mí mắt mình càng lúc càng nặng.

“Bảo bối, em đói à? Chúng ta nghỉ ăn cơm đã.” Park Yuchun ôm ‘eo thon’ của vật nhỏ, quan tâm hỏi. Chỉ có điều hần thấy có chút kỳ lạ. Hình như hôm nay bảo bối có vẻ gầy đi. Thịt trên bụng chẳng thấy đâu nữa. Sờ lại có vẻ thô thô.

“Không... ạ... chúng ta chụp tiếp đi...” Giọng nói của Kim Junsu càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng không còn nghe thấy nữa. Park Yuchun không nhận ra, chỉ nghĩ cậu thẹn thùng thôi.

“Vậy chúng ta chụp thêm vài tấm rồi đi ăn cơm. Mẹ, Yuhwan với Donghae cũng phải ăn cơm trưa nữa.”

“Ừm... tiếp tục... chụp thêm... mấy...” Mấy chữ cuối còn chưa thoát ra, vật nhỏ đã té xỉu trong lòng Park Yuchun.

“Bảo bối? Bảo bối? Em sao vậy?” Park Yuchun kích động nhìn vật nhỏ trong lồng ngực mình.

Mẹ Kim ở bên ngoài nghe thấy giọng nói của hần, liền vội vàng chạy vào trong phòng, nhiếp ảnh gia cũng lo lắng nhìn, ông từng chụp cho rất nhiều đôi, nhưng chưa bao giờ thấy cô dâu mới hạnh phúc đến ngất xỉu thế này cả.

“Sao vậy? Su Su sao vậy?” Mẹ Kim chạy tới, thấy sắc mặt tái nhợt của vật nhỏ, nước mắt rơi xuống, đau lòng hỏi.

“Mẹ vợ, để con đưa bảo bối vào phòng nghỉ.” Sắc mặt Park Yuchun cũng trắng bệch, bế vật nhỏ vào phòng nghỉ của studio. Đặt vật nhỏ nằm lên sofa. Park Yuhwan cùng Lee Dong Hae lập tức vây quanh “Chị dâu bị sao vậy?”

“Té xỉu đột ngột! Sao lại thế?” Park Yuchun xua hai đứa ra cho thông khí, bắt mạch, kéo mí mắt vật nhỏ nhìn. Thở yếu, mí mắt trắng, mạch nhanh, mặt tái nhợt là triệu chứng của hạ đường huyết và thiếu đường khí.

“Em biết chuyện gì. Mau cởi đồ cho Su Su đi.” Lee Dong Hae chen vào, nói với Park Yuchun.

“Yuhwan~ em đưa mẹ vợ ra ngoài đi, ở đây có anh rồi.”

Park Yuhwan nghe thấy thế liền đưa mẹ Kim ra ngoài. Tuy mẹ Kim rất lo lắng, nhưng biết con rể mình là bác sĩ, bà có ở trong cũng không giúp được gì, nên đi theo Park Yuhwan ra ngoài.

“Anh Park, anh giúp Junsu cởi quần áo ra là biết, còn có... sáng nay Junsu không ăn gì hết. Cậu ấy nói vì muốn anh càng thích cậu ấy nên cậu ấy muốn giảm béo. Em... em ra ngoài trước đây.” Nói xong, Lee Donghae chạy vụt ra ngoài, không chạy lúc này thì đợi đến lúc nào chứ?

Lee Dong Hae xoay người đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn Park Yuchun và Kim Junsu. Park Yuchun nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ cưới của vật nhỏ, kéo khóa xuống, động tác rất nhẹ, sợ tổn thương đến cậu. Sau khi cởi áo cưới ra, hắn liền thấy bụng vật nhỏ quấn một lớp dây nịt bụng màu trắng. Cơn tức giận bùng phát, cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân, hắn liền nhanh tay cởi bỏ mười mấy cái móc ra. Lúc tháo xong hết, mới nghe thấy vật nhỏ thở dốc một hơi.

“Su Su?” Nhìn cái bụng trắng nõn lằn từng vết đỏ, tim Park Yuchun như bị kim đâm vào, đưa tay xoa nhẹ lên bụng cậu.

“Ừm? Ông xã~ Em bị sao vậy?” Được tháo lớp nịt bụng ra, vật nhỏ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cậu chậm rãi mở mắt ra, hỏi.

“Em ngắt xiu. Kim Junsu, em muốn hại chết anh à?” Hốc mắt Park Yuchun đỏ ửng, nước mắt vòng quanh rơi xuống. Vật nhỏ cũng không quan tâm mình không mặc gì, liền ngồi dậy, giúp viện trưởng nhà mình lau nước mắt “Ông xã~ không khóc! Anh làm sao vậy? Sao lại khóc?”

“Mặc quần áo vào! Về nhà ngay!” Park Yuchun gạt tay vật nhỏ ra, quát lên, lấy quần áo mặc cho cậu. Sau khi mặc xong, hắn liền bế vật nhỏ lên, mở cửa đi ra.

“Su Su~ Con bị sao vậy? Con rể Park, Junsu nhà chúng ta sao lại té xiu?” Mẹ Kim thấy hai người ra, liền vội vàng lên hỏi. Vật nhỏ ngẩng đầu lên, sứt sứt mũi, nước mắt vẫn còn đua nhau chảy. Xem ra là bị viện trưởng Park dọa sợ rồi.

“Anh giận à?” Vật nhỏ lau nước mắt, ngơ ngác nhìn viện trưởng Park.

“Anh không giận, nhưng anh đau lòng. Em nhìn xem, bó bụng thành ra cái gì rồi? Không bao giờ được nói muốn giảm béo nữa, biết chưa?” Park Yuchun kéo áo vật nhỏ lên, bàn tay không ngừng vuốt ve cái bụng phải chịu thiệt thòi nhện từ sáng tới giờ.

“Đói bụng phải không? Một lát nữa rồi ăn, giờ em nghỉ ngơi chút đi.” Hôn nhẹ lên mặt vật nhỏ một cái, Park Yuchun bế cậu đi xuống lầu, trở về nhà.

Vừa lúc chú Yong Wan cho người đưa đồ ăn tới cho hắn. Park Yuchun bưng cái khay lên lầu, mở cửa phòng ra. Lúc này vật nhỏ đang cởi quần ngoài, thấy Park Yuchun vào liền vội vàng chui vào trong chăn, đỏ mặt, nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Đừng làm bộ! Vật nhỏ dậy ăn cơm nào.” Ý cười hiện rõ trên mặt viện trưởng Park, hắn ngồi xuống bên giường, bưng bát cháo hạt thông dứt cho cậu.

“Hi hi, anh dứt cho em à? A~” Vật nhỏ đã đói bụng lắm rồi, mở to miệng ăn sạch tô cháo.

“Haiz, vật nhỏ đói lắm phải không? Anh kêu pizza với cơm lươn rồi, nhưng tối mới được ăn, bây giờ ăn dạ dày em không chịu được đâu.” Thấy vật nhỏ của mình ăn ngon như vậy, lúc này Park Yuchun mới thả lỏng tâm tình ra được.

Park Yuchun cũng ăn một chút, sau đó thay quần áo ở nhà, nằm xuống bên cạnh vật nhỏ nhà mình. Ngày xưa người ta nói ‘Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều’ (Tạm dịch: Đêm xuân ngắn ngủi trời lên cao, từ nay quân vương không tảo triều. Ý nói quân vương sủng phi tần mà quên việc triều chính.) còn Park Yuchun hắn thì ‘Bệnh viện không quản, giờ làm không đi, toàn bộ tâm ý đều vây quanh vợ’.

“Ông xã... Anh... có thích bảo bối không?” Vật nhỏ nằm trong lòng Park Yuchun, khẽ hỏi.

“Hửm? Chẳng lẽ anh chưa biểu hiện đủ sao? Tiểu vô lương tâm, em còn hỏi ông xã có thích em không à?” Park Yuchun nhéo cái mũi nhỏ của Su Su, làm bộ giận hờn nói.

“Không phải! Đương nhiên em biết Yuchun rất yêu em. Anh nói nhiều lần như vậy, em lại không có ngốc~ Em nói là... em nói... tiểu bảo bối~ nho nhỏ ấy...” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu ngại ngùng giải thích.

“A, thích. Đương nhiên là thích rồi. Bảo bối tính sinh cho anh mấy đứa?” Hiểu rõ ý của vật nhỏ, trong lòng Park Yuchun càng vui vẻ, bàn tay sắc lang lại bắt đầu mò lên bắp đùi non nớt của cậu.

“Ừm? Em... em chưa nghĩ tới... anh muốn em sinh thật sao?” Vật nhỏ rút chân vào trong chăn, tránh đi tập kích của viện trưởng Park.

“Vật nhỏ, em thật biết nghĩ xa đấy. Tuy anh rất muốn, nhưng chúng ta không cần vội có tiểu bảo bối, ít nhất là phải đợi Su Su tốt nghiệp cấp ba rồi mới tính.” Mặc dù hắn rất muốn có kết tinh tình yêu với vật nhỏ, nhưng vật nhỏ còn bé, bây giờ mà mang thai thì không tốt cho cậu, với lại vật nhỏ vẫn còn trẻ con, sao mà làm mẹ được.

“A... chờ em lớn thêm một chút, em sẽ sinh bảo bối cho ông xã! Sinh bao nhiêu đây? Mười nha! Tạo thành một đội bóng, em làm thủ môn, Yuchun làm huấn luyện viên, sau đó chúng ta sẽ tham gia giải đấu quốc gia được không?” Vật nhỏ ngây ngô nói.

“Được! Đến lúc đó Su Su không được thất hứa đâu đấy!” Park Yuchun ôm vật nhỏ vào lòng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cậu, nói “Bảo bối, bây giờ khỏe hơn chưa? Có khó chịu ở đâu không?”

Vật nhỏ lắc lắc đầu “Ăn xong thì khỏe rồi. Đói bụng thiệt khó chịu~”

“Vây là tốt rồi. Su Su, tiểu bảo bối chúng ta không cần sinh vội, nhưng quá trình tạo tiểu bảo bối thì phải luyện tập nhiều. Lại đây, đừng lộn xộn, để ông xã sờ cái.” Hiện tại mới có hai giờ trưa, giữa ban ngày ban mặt, viện trưởng Park liền vịn cớ ‘sinh con’ mà bắt đầu giờ trò lưu manh với vật nhỏ.

26. Chương 23: Đám Cưới! Động Phòng Thôi!

Trước một ngày Vật nhỏ kết hôn cùng Park Yuchun, ba mẹ Kim liền kêu cả Kim Jaejoong cùng Jung Yunho về nhà, nói là mở buổi họp gia đình đầu tiên.

Chuông cửa vang lên.

“Su Su, đi mở cửa đi con! Chắc là anh Jae Jae của con tới đó!” Mẹ Kim kêu Kim Junsu ra mở cửa.

“Dạ!”

“Su Su! Để anh nhìn xem Park Yuchun có bắt nạt em không?” Kim Jaejoong vừa mới vào cửa đã ôm lấy Vật nhỏ, hôn lên mặt cậu.

“Jae Jae! Đừng làm thế!” Tổng giám đốc Jung đứng sau đứng lúc giữ vợ mình lại, không cho làm việc xấu.

“Hi hi, em chào chị dâu!” Vật nhỏ gãi đầu, ngọt ngào cười với Jung Yunho. Jung Yunho vừa nghe thầy đầu óc liền choáng váng. Chị dâu ư? Đùa kiểu gì vậy? Chắc chắn là Jaejoong dạy rồi. Mới cho xuống giường em liền muốn phản công à? Máu trong người hần sôi lên, không nói nên lời, về nhà rồi tính.

“Junsu, gọi anh Yunho là được rồi!” Kim Jaejoong gượng cười.

“Dạ, anh Yunho!”

“Khụ khụ, Su Su à, Park Yuchun chưa tới sao?” Kim Jaejoong làm bộ như không có việc gì, nhanh chóng đổi sang đề tài khác.

“Sắp tới rồi ạ, anh ấy bảo có chút việc, tại sau khi cưới còn đi hưởng tuần trăng mật nên phải sắp xếp chuyện ở bệnh viện nữa.” Dẫn Kim Jaejoong vào nhà, ngồi xuống ghế, Vật nhỏ đỏ mặt nói.

“Jaejoong à, cả con rể Jung nữa, tới uống trà, ăn trái cây đi! Chúng ta đợi con rể Park một chút.” Ba mẹ Kim bưng trà bánh tới.

Mọi người nói chuyện một lát thì nghe thấy tiếng chuông cửa bên ngoài.

“Con đi mở cửa.” Lần này không cần mẹ sai, cậu bạn nhỏ Kim Junsu đã chạy roẹt ra ngoài y như con thỏ nhỏ.

“Haiz, gả con trai đi mà chẳng khác gì đổ bát nước lã.” Ba Kim cười nhạt, lắc đầu.

Su Su mở cửa, thấy viện trưởng nhà mình liền cười tươi, lập tức nhào vào người hấn, hoàn toàn đã quên mất trong phòng khách còn mấy người đang xem phim tình cảm miễn phí.

“Yuchun! Sao anh tới muộn vậy?” Kim Junsu ôm cổ Park Yuchun, hai chân kẹp ngang hông hấn, khuôn mặt trách cứ, giọng nói lại y như đang làm nũng.

“Xin lỗi, Vật nhỏ đợi lâu rồi à?” Một tay nâng mông Vật nhỏ, tay kia đóng cửa lại, cứ như vậy Park Yuchun ôm vật nhỏ đến phòng khách.

“Kim Junsu! Xuống ngay cho mẹ! Con rể Park mệt cả ngày rồi, sao con cứ không hiểu chuyện chút nào vậy? Có biết mình nặng bao nhiêu không?” Mẹ Kim vỗ mông Vật nhỏ, chỉ tiếc rền sắt không thành thép, nói.

“Không sao đâu mẹ vợ! Con không mệt, Su Su chắc mệt lắm nên mới không muốn tự đi, phải không bảo bối?” Park Yuchun cười, giải thích hộ Vật nhỏ nhà mình.

“Con không xuống đâu! Mẹ~ Hôm nay con phải dọn nhiều thứ thế, con mệt lắm. Mẹ ghen tị phải không? Mẹ bảo ba ôm mẹ đi.” Vật nhỏ ở trên người viện trưởng quơ hai cái chân nhỏ, lè lưỡi với mẹ Kim.

“Ai da! Thằng nhóc này! Con học đâu mấy câu đó hả? Con rể Park buông nó xuống, mặc kệ nó đi.” Mẹ Kim tức giận nói. Kim Junsu, con dám khiêu khích uy quyền của mẹ hả?

“Được rồi, bảo bối không được vô lễ với mẹ thế.” Park Yuchun nói với Vật nhỏ xong thì quay qua nói với mẹ vợ “Mẹ vợ, hôm nay chắc Su Su dọn đồ mệt rồi, em ấy không làm nũng đâu, mẹ đừng giận.”

Sau đó cả nhà nói chuyện một lúc thì mẹ Kim lên tiếng bảo muốn nói chuyện riêng với Kim Jaejoong và Kim Junsu, vì thế bà kéo một lớn một nhỏ vào phòng, ba Kim cũng đi theo. Để lại hai anh con rể ngồi ngoài phòng khách chờ đợi.

“Jaejoong, Su Su, hai con ngồi xuống.” Mẹ Kim cùng ba Kim ngồi xuống, giọng nói thản nhiên, không nhận ra cảm xúc thế nào. Mẹ Kim mới ngồi xuống liền lấy hai bọc giấy nhỏ trong tủ đầu giường ra.

“Ba mẹ, đừng làm con lo lắng chứ?” Kim Jaejoong khó hiểu nhìn ba mẹ.

“Jaejoong à, đây là ba mẹ cho con, con phải nhận đây!” Mẹ Kim đưa một cái bọc nhỏ cho Kim Jaejoong. Kim Jaejoong nhận lấy, vừa nhìn... sổ tiết kiệm? Con số 0 ở trên cũng không ít “Mẹ? Cái này là?” Sau đó y đưa quyển sổ ra hỏi.

“Jaejoong, lúc con kết hôn với con rể Jung cũng gấp gấp, ba và mẹ con không kịp chuẩn bị của hồi môn cho con. Lúc này nhân dịp Junsu có tin vui, ba mẹ cũng đưa phần này cho con.” Ba Kim đẩy tay Kim Jaejoong lại.

“Ba, mẹ... Con không thiếu cái gì, ba mẹ đối tốt với con như vậy, lại nhận con làm con trai, bây giờ con phải làm sao đây?” Bác sĩ Kim cảm thấy khóe mắt cay xè, cầm sổ tiết kiệm cũng không được, không cầm cũng không xong, cảm giác thật sự rất khó chịu.

“Jaejoong! Vì nhận con làm con trai mới đưa cái này cho con. Có con nào lấy chồng mà ba mẹ không đưa của hồi môn cho chứ. Jaejoong nhà chúng ta cũng đâu phải cô nhi. Con kết hôn đương nhiên ba mẹ cũng phải cho con hồi môn rồi.” Mẹ Kim nắm tay Kim Jaejoong, muốn y nhận lấy.

“Ồ! Mẹ nó! Bà nói cô nhi gì ở đây?” Ba Kim đẩy vợ mình, ý bảo bà đang nói bậy đó.

“Đúng đúng đúng! Xem tôi kìa! Cô nhi gì chứ? Tôi chính là mẹ của Jaejoong! Cho nên con trai cả của chúng ta nhất định phải nhận. Nếu không ba mẹ sẽ giận đó.” Mẹ Kim kiên quyết nói, Kim Jaejoong cảm động đến không biết phải làm sao, mắt đỏ ửng “Ba... mẹ... con...”

“Con gì mà con. Nghe lời mẹ đi, mau nhận lấy. Jaejoong à, con rể Jung có tiền có thế, trông cậu ấy cũng đối tốt với con. Ba mẹ biết bây giờ con không thiếu cái gì, con lại thông minh, tốt bụng, chút tiền của ba mẹ cũng không nhiều, đừng trách ba mẹ cho ít, thật ra ba mẹ cũng muốn cho con nhiều hơn...” Mẹ Kim bắt đầu lau nước mắt.

“Mẹ... ba, con cảm ơn. Vậy con xin nhận ạ.” Kim Jaejoong nắm chặt quyển sổ tiết kiệm, đứng dậy làm lễ với ba mẹ Kim, lúc cúi đầu, nước mắt y rơi xuống sàn nhà.

“Ha ha... còn Su Su. Mai Su Su phải lấy chồng rồi. Không biết con còn nhỏ thế đã gả con ra ngoài có đúng không nữa? Mẹ thật không nỡ rời xa con.” Mắt mẹ Kim long lanh nước mắt, cầm quyển sổ tiết kiệm còn lại giao cho Vật nhỏ. Kéo cậu vào trong lòng, vỗ nhẹ lên lưng, giống như trước kia dỗ cậu ngủ.

“Mẹ~ Ba~ Con không cần! Su Su không kết hôn, con muốn sống chung với ba mẹ. Con không lấy chồng nữa.” Trẻ con vẫn là trẻ con, thật đơn giản, chưa gì đã khóc ướt vạt áo của mẹ Kim rồi.

“Con không được nói bậy! Được gả cho con rể Park là diễm phúc của con. Lau nước mắt đi, cất kỹ sổ tiết kiệm này.” Mẹ Kim vừa nghe đứa nhỏ không muốn kết hôn nữa, liền nhanh chóng ngăn chặn.

“Nhưng con không muốn xa ba mẹ.” Vật nhỏ khóc đến đỏ ửng hai mắt, nói.

“Su Su. Mẹ nói với con~ Con không giống anh Jae Jae của mình. Jaejoong thì ba mẹ còn yên tâm, một là nó lớn hơn con, từng trải hơn con, hai là Jaejoong rất thông minh, hiểu chuyện vợ chồng. Còn con, tuổi nhỏ, cái gì cũng không biết, lại chưa chín chắn, nên con phải giữ kỹ sổ tiết kiệm này. Nhớ giữ chặt nó bên mình...” lời ngày nào con gây chuyện với con rể Park, số tiền đó còn đủ con sống vài năm. Câu nói này đương nhiên mẹ Kim không nói ra miệng. Nhưng người thông minh như bác sĩ Kim liền hiểu ra. Tuy tình huống lúc này rất cảm động, nhưng y thật sự rất muốn cười.

“Mẹ... Con~ Ô ô ô ô ô... Con không phải chưa chín chắn đâu!” Mặc dù vật nhỏ không hiểu ‘giữ chặt tiền’ là có ý gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận sổ tiết kiệm.

“Được rồi! Hai đứa đừng khóc nữa, ngày vui không được khóc!” Ba Kim không nhìn nổi nữa, mới lên tiếng “Jaejoong, Su Su, hai con cất kỹ sổ tiết kiệm rồi ra ngoài kêu con rể Jung với con rể Park vào cho ba.”

Kim Jaejoong kéo Vật nhỏ còn khóc lóc lễ phép đi ra ngoài.

“Anh Yunho, bên trong nói cái gì vậy? Còn muốn tránh mặt chúng ta... Lạ quá!” Park Yuchun nhìn chăm chăm vào cửa phòng ngủ. Cảm giác có chút ngồi không yên, nói.

“Sao anh biết được. Nhưng cũng lâu quá đấy.” Jung Yunho mới vừa nói xong thì thấy Kim Jaejoong kéo Kim Junsu đi ra, hai chàng rể lập tức bước nhanh tới hỏi.

“Bảo bối, em sao vậy?” Park Yuchun kéo Vật nhỏ nhà mình, nhìn cậu khóc bù lu bù loa lên, mặc dù biết trong nhà không có ai bắt nạt cậu nhưng vẫn cảm thấy đau lòng, hỏi. Jung Yunho cũng nhận ra Kim Jaejoong có chút lạ “Jae Jae, em... không sao chứ?” Kim Jaejoong không đáp lại mà qua một lúc lâu mới nói với bọn họ “Yunho, Yuchun, ba mẹ kêu hai người vào đó.” Mà Vật nhỏ còn dựa trên người Park Yuchun vẫn còn khóc, hần hối nửa ngày cũng không tìm ra nguyên nhân, khiến hần lo lắng vô cùng. Ai bắt nạt Vật nhỏ nhà hần chứ? Lại cậu phải không? Kim Jaejoong! Park Yuchun dùng ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm Kim Jaejoong đứng đối diện. Kim Jaejoong trừng mắt hần một cái. Park Yuchun, không muốn mai tôi đánh chết cậu thì yên tĩnh cho tôi chút.

“Ô ô ô... Yuchun... Em... em không muốn cưới nữa.” Vật nhỏ này giờ chưa nói gì, lời vừa phát ra liền khiến người khác kinh ngạc, lời này của cậu khiến viện trưởng Park muốn hồn lìa khỏi xác ngay. Sao mới vào một chút đã không muốn cưới hần rồi? Chuyện này là sao?

“Bảo bối! Em...” Park Yuchun càng siết chặt Vật nhỏ trong lòng, muốn hỏi lý do.

“Được rồi! Park Yuchun! Junsu chỉ nói thế thôi, nó không nở rời xa ba mẹ, không có chuyện gì đâu, cậu đừng lo lắng. Mau vào đi, đừng để ba mẹ chờ.” Haiz, cái mạng của y! Không biết phải chùi đất cho Vật nhỏ tới khi nào nữa? Kim Jaejoong liếc qua Jung Yunho, Jung Yunho liền hiểu ra mà đẩy Park Yuchun vào phòng, xoay người khép cửa lại. Con rể cả có khác, tốc độ tiếp nhận bao giờ cũng nhanh hơn, xem ra Park Yuchun cần phải học tập nhiều.

Trong phòng ba mẹ Kim.

“Con rể Jung, con rể Park, đến đây ngồi xuống đi!” Mẹ Kim thấy hai anh con rể ‘chất lượng cao’ đi vào, cũng nhanh chóng ngừng khóc, cười, gọi bọn họ. Jung Yunho cùng Park Yuchun ngồi xuống, chờ ba mẹ vợ cần dặn.

“Con rể Jung, dạo này có bận không? Tài sản lớn thế chắc cũng khó quản lý nhỉ?” Ba Kim lên tiếng hỏi.

“Ba vợ, công việc của con vẫn ổn, làm việc nhiều năm nên cũng quen rồi ạ!” Jung Yunho cười trả lời.

“Ừm, là đàn ông thì nên nhân dịp còn trẻ mà cố gắng dựng nghiệp!” Ba Kim nhìn thấy con rể tài giỏi vậy, trong lòng cũng có chút tự hào nói không nên lời.

“Ba nó, ông nói gì vậy! Con rể Jung với con rể Park nhà chúng ta đã dựng nghiệp được như thế rồi, cần gì phải khổ cực nữa. Theo mẹ, hai con nên dành nhiều thời gian cho gia đình đi.” Mẹ Kim liếc ba Kim một cái. Thầm nghĩ trong lòng: Còn muốn người ta cố thể nào nữa? Thế này đã là con nhà chúng ta trèo cao rồi.

“Ha ha, vâng ạ, con sẽ dành nhiều thời gian chăm sóc Jaejoong. Ba mẹ cứ yên tâm ạ.” Nhắc đến vợ mình Jung Yunho cười tươi, đáp.

“Con rể Jung, Jaejoong nhà chúng ta tuy không phải do mẹ và ba nó sinh, nhưng sống chung mấy năm, cũng như con đẻ trong nhà, đứa nhỏ này thật ra rất đáng thương, ở ngoài tuy có chút lạnh lùng, nhưng cũng là vì nó sợ người khác bắt nạt, nó thật sự rất tốt bụng, cũng đơn thuần như Su Su vậy. Mẹ với ba nó luôn cảm thấy chưa cho nó một cuộc sống tốt. Bây giờ gả cho con, nhiệm vụ này giao lại cho con. Lúc trước con xin chúng ta giúp con cưới Jaejoong, ba mẹ cũng nhận ra con rất thích nó, cho nên con rể Jung phải luôn thương Jaejoong nhà chúng ta đấy.”

“Vâng thưa mẹ! Con hứa với ba mẹ, con sẽ thương em ấy, sẽ không để em ấy chịu bất kì thiệt thòi nào.” Jung Yunho nghe mẹ Kim nói xong, càng cảm thấy mình phải cố gắng nhiều, vì thế hắn liền hứa với ba mẹ, nhưng mà Park Yuchun ngồi bên cạnh này giờ lại chỉ biết ngẩn người, chính xác là từ lúc vào trong phòng hắn đã không yên, trong lòng thấp thỏm lời vừa nãy Vật nhỏ nói.

“Con rể Park... Con rể Park? Con không sao chứ?” Ba Kim chú ý tới Park Yuchun, nhíu mày hỏi. Nhìn thế nào con rể Park cũng không đáng tin bằng con rể Jung, không biết ông gả Su Su cho hắn có được không nữa?

“Dạ? Ba vợ nói đi.”

“Con rể Park, chuyện ngày mai chuẩn bị thế nào rồi?” Ba Kim hỏi.

“Dạ, đều chuẩn bị xong rồi ạ, nhà thiết kế và trang điểm sáng mai sẽ giúp Su Su chuẩn bị, sau đó xe hoa tới đón ba mẹ với em ấy tới lễ đường.”

“Ừm, con rể Park làm việc thì ba mẹ yên tâm! Su Su, nó vẫn còn nhỏ, cái gì cũng không biết, nếu có làm sai cái gì, mong con rể Park tha thứ cho nó.” Ba Kim nghĩ ngày mai Vật nhỏ nhà mình lấy chồng, trong lòng lại cảm thấy chua xót. Khổ cực nuôi một đứa con trai, giờ phải gả nó cho một người đàn ông khác, thật không cam lòng mà.

“Ba vợ, con đương nhiên sẽ tha thứ cho em ấy. Dù em ấy làm sai cái gì con cũng sẽ hiểu và bỏ qua, giống như ba nói, Su Su vẫn còn trẻ con, con cũng sẽ không đòi hỏi em ấy quá cao.” Park Yuchun không suy nghĩ đã đáp.

“Con rể Park, con nói vậy là không đúng!” Mặt mẹ Kim lạnh đi. Park Yuchun không biết mình nói sai cái gì, lo lắng nhìn mẹ Kim.

“Mẹ đã nói với Junsu, sau khi lấy chồng phải biết hầu chồng, phải kính yêu ông nội, phải yêu thương em chồng. Gả cho con thì là người nhà con, không giống như ở nhà muốn làm gì thì làm. Đạo lý này Su Su nó đều hiểu. Con phải nghiêm khắc với nó, không nghe lời thì phải dạy bảo, cãi lại thì không thể bỏ qua cho nó được. Mẹ nuôi nó, mẹ còn không hiểu nó à. Nuông chiều quá là lại muốn nhảy lên đầu người ta ngồi đấy. Cho nên ngay từ đầu phải cho nó biết đạo làm vợ. Nó không nghe lời, con nói với mẹ, mẹ trị nó giúp con.” Mẹ Kim sợ một ngày con rể chất lượng cao của bà sẽ bỏ con mình, nên trước hết là nói rõ, mất công lại có chuyện.

“A... dạ...” Park Yuchun gượng đáp. Mấy năm nay Junsu sao mà sống qua được nhỉ?

“Được rồi! Dặn dò xong các con, mẹ cũng yên lòng, về sớm một chút, mai bận rộn cả ngày rồi.” Những lời cần nói đều đã nói, không cần nói cũng đã nói xong, mẹ Kim lên tiếng tiễn hai anh con rể. Bà kéo ba Kim, bốn người trở lại phòng khách, thấy Kim Jaejoong đang ôm Vật nhỏ trong lòng an ủi, Vật nhỏ chưa từng trải đời, mai phải lấy chồng đương nhiên cũng có chút lo lắng và sợ hãi.

Hai cái bình dấm chua to dùng liền bước nhanh tới trước kéo hai anh em nhà họ Kim ra, ôm vào ngực mình “Bảo bối, lát lên giường ngủ, mai ông xã tới đón em sớm.” Tâm tình che chở con cái trong lòng viện trưởng Park lại nổi lên.

“Jaejoong~ chúng ta cũng về nhà đi, để Junsu ngủ sớm một chút.” Jung Yunho không giữ chút hình tượng mà cọ lên người bác sĩ Kim. Cặp vợ chồng già thấy hai đôi ngọt ngào với nhau đành phải nhìn lên trần nhà, thật ra là ba mẹ Kim đều vui mừng, chẳng qua thế này có phần... toát mồ hôi thôi.

“Về nhà? Em về nhà làm gì? Hôm nay em ở lại với Su Su! Anh về trước đi. Yunho, lái xe cẩn thận đấy. Mai tới đón em, chúng ta cùng tới lễ đường.” Bác sĩ Kim xua chồng như xua ruồi, phất tay với Jung Yunho, nói.

“Hả? Anh về một mình?”

“Ừ! Còn cậu nữa. Park Yuchun, mau về đi. Mai còn phải làm một chú rể bận rộn đấy.” Kim Jaejoong chẳng thèm quan tâm đến Jung Yunho, liền chuyển qua đuổi cả Park Yuchun về.

“Cậu ở lại làm gì?” Đừng có làm phiền nữa, chị vợ của tôi! À không, anh cả!

“Đương nhiên là an ủi Vật nhỏ. Sáng mai còn chuẩn bị giúp nó, hai người mau đi đi, ra ngoài nhớ đóng cửa lại cho tôi đấy.” Nói xong, bác sĩ Kim liền kéo Su Su ra khỏi người viện trưởng Park đi thẳng lên lầu hai, ngay cả cơ hội tạm biệt hân cũng không cho Vật nhỏ nói.

“Khụ khụ.... Nếu đã vậy, con rể Jung với con rể Park về đi. Jaejoong ở đây, mẹ cũng đỡ phải đỡ Su Su.” Mẹ Kim liền mở miệng hòa giải. Kết quả hai vị con rể chất lượng cao cứ như vậy bị đuổi ra khỏi cửa.

Tắm rửa xong, Kim Jaejoong ôm Su Su nằm trên giường.

“Anh... em ngủ không được...” Vật nhỏ mở to đôi mắt nòng nọc nhìn trần nhà.

“Su Su ngủ đi, mai còn phải làm một cô dâu xinh đẹp đấy.” Kim Jaejoong vỗ nhẹ vào lưng Vật nhỏ, dỗ.

“Anh~” Su Su xoay người, dùng cả tay chân quăn lấy người Kim Jaejoong, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng cọ lên cổ y “Anh, em sợ lắm, trước ngày cưới anh cũng không ngủ được à?”

“Em với Park Yuchun yêu đến chết đi sống lại, anh cũng không muốn đâu, nhưng vất vả lắm mới có kết quả như ngày mai, mừng còn không kịp, em còn sợ cái gì.”

“Nhưng em sợ thật mà. Gả cho anh ấy, còn phải sống chung với anh ấy. Mẹ nói phải hầu chồng, kính yêu ông nội, thương yêu em chồng. Thật khó... em ngốc như vậy, sẽ không làm tốt được đâu.” Vật nhỏ càng lúc càng dúi người vào trong lòng Kim Jaejoong, không biết thói quen xấu này hình thành từ khi nào.

“Mai kết hôn rồi, đừng nghĩ linh tinh nữa. Em mau ngủ đi.” Kim Jaejoong ôm Vật nhỏ, hôn lên trán cậu, kiên nhẫn dỗ dành.

“Anh~~~ Anh còn chưa nói với Su Su, trước khi kết hôn anh có cảm giác gì đâu. Nói đi~ nói đi mà~” Vật nhỏ không biết sống chết lắc người Kim Jaejoong.

“Chẳng có cảm giác gì hết, ở nhà ngủ rất ngon, hôm sau bị một tập thể lừa rồi.” Park Yuchun! Vật nhỏ nhà cậu thật khó dỗ. Mau đến nhận đi.

Su Su nhớ tới việc đó, liền lè lưỡi “Vậy... anh hát cho em nghe đi.”

“Kim Junsu! Nhiệm vụ bây giờ của em là ngủ, nhiệm vụ ngày mai là kết hôn với Park Yuchun, bây giờ đừng nghĩ gì nữa, nhắm mắt lại ngủ đi.” Đúng là trẻ con không mắng là không chịu nghe, Kim Jaejoong quyết tâm vỗ lên đầu Vật nhỏ.

“Hứ~ Anh không thương em! Vậy anh ru em ngủ đi~” Vật nhỏ chu môi, nói.

“Haiz, tiểu tử tông, sợ em rồi đấy.” Kim Jaejoong vỗ nhẹ lên lưng Vật nhỏ, dỗ dành cậu vào giấc ngủ. Lẽ ra mình phải sớm đem nó gả cho Park Yuchun mới đúng, với thói quen này của nó, xem cậu ta làm thế nào. Xem còn dám hô thiếu niên xuất sắc nữa không?

“Su Su à, thật ra anh không muốn xa em đâu.”

“Em cũng không muốn xa anh, cả ba mẹ nữa.”

“Su Su, anh muốn thấy Su Su hạnh phúc, giống như anh bây giờ vậy.”

“Dạ.”

“Su Su à, sau khi kết hôn phải thường xuyên gặp anh đấy, biết chưa?”

“Ừm...”

“Su Su à, Park Yuchun mà lẩn át, bắt nạt em, phải nói ngay cho anh, anh thay em chửi cậu ta.”

“...”

“Su Su... Su Su?”

“Ừ... ừm...”

“Haiz, em đúng là vô tâm vô phế mà.”

=> Vào đêm tân hôn, sau những ngày được mẹ Kim dạy phải hầu chồng thế nào, Su Su đã thực hiện những gì mình được dạy ra sao? Màn ‘hầu chồng kinh điển’ của cậu bé Su Su mới 17 tuổi này sẽ được bày mở trong chap sau.

27. Chương 24: Đám Cưới! Động Phòng Thôi! 2

Ngày cưới, khách quý đến chật như nêm. Cuối cùng Park Yuchun cũng đợi được đến ngày này, bây giờ miệng hắn đã ngoác rộng đến tận mang tai rồi.

Bản nhạc đám cưới vang lên, ba Kim nắm tay Vật nhỏ, chậm rãi đi tới chỗ chú rể đang lo lắng chờ đợi. Mẹ Kim mặc Hanbok, ngồi hàng đầu bên phải giáo đường, cười tươi, bên cạnh bà là vợ chồng nhà Jung Kim, mặc áo vest sang trọng, ngọt ngào cười. Bên trái là ông nội Park hiền hậu nhìn lễ cưới, bên cạnh là em chồng Park Yuhwan không ngừng nhìn chăm chăm vào chị dâu của mình. Ai bảo hôm nay Junsu đẹp như vậy.

Su Su thấy chú em Yuhwan nhìn mình thế liền xấu hổ cúi đầu, từng bước đi tới bên cạnh Park Yuchun. Ba bước... hai bước... một bước... đến rồi! Ba Kim đặt tay Vật nhỏ vào tay Park Yuchun, còn ông thì xoa người ngồi xuống bên cạnh mẹ Kim.

“Yuchun, con có đồng ý lấy Junsu làm vợ, dù ốm đau bệnh tật, giàu sang hay nghèo hèn, cũng nhất định không từ bỏ, bên cạnh cậu ấy suốt đời không?” Cha xức mím cười hỏi.

Park Yuchun dịu dàng nhìn qua Vật nhỏ. Nếu thương để đã cho anh gặp em, anh sẽ không buông em ra đâu “Con đồng ý!”

“Junsu, con có đồng ý lấy Yuchun làm chồng, dù ốm đau bệnh tật, giàu sang hay nghèo hèn, cũng nhất định không từ bỏ, bên cạnh...” Cha xức còn chưa nói xong, Vật nhỏ đã vội vàng mở miệng “Con... con đồng ý! Rất đồng ý!”

Thấy hành động đường đột của Su Su, mọi người đều che miệng trộm cười. Trong lòng viện trưởng nhà cậu lại vui mừng. Bảo bối, hóa ra em còn nóng vội hơn anh.

“A... có ai phản đối sự kết hợp của họ không?” Cha xức xấu hổ, tiếp tục hỏi. Park Yuchun quay đầu trừng mắt nhìn ở dưới. Ai phản đối? Hắn sẽ thịt người đó. Đổi lại chính là một sự im lặng. Park Yuchun hài lòng quay đầu lại, bảo cha xức tiếp tục các bước tiếp theo.

“Mời cô dâu chú rể trao nhẫn!”

Park Yuchun kéo bàn tay nhỏ bé của Vật nhỏ, đeo chiếc nhẫn kim cương lên ngón áp út của cậu, sau đó cúi người hôn lên môi cậu qua lớp khăn voan. Kim Jaejoong ngồi một bên thấy khó chịu vô cùng. Park Yuchun, cậu phạm quy, lát mới được hôn mà.

Park Yuchun vừa vặn nhìn thấy Kim Jaejoong. Cứ hôn đấy, tức chết cậu. Hôm nay tôi là chú rể, cậu làm được gì nào? Sau đó lại kéo tay Vật nhỏ, hôn thêm một cái. Vật nhỏ xấu hổ cúi đầu, cầm chiếc nhẫn trong tay đưa tới trước mặt Park Yuchun, đeo cho hắn. Park Yuchun rất phối hợp, căn bản gần như là hắn tự xỏ vào.

“Chú rể có thể hôn cô dâu!” Cuối cùng cũng đến bước này, Park Yuchun lật khăn voan của Vật nhỏ, giữ lấy mặt cậu, hôn lên. Lần này hôn đến gần năm phút. Cha xứ thấy cô dâu sắp ngất xỉu mới nói nhỏ với hắn “Người trẻ tuổi... được... được rồi...” Lúc này Park Yuchun mới buông Vật nhỏ ra, còn thoả ước mong mà hôn nhẹ lên khóe miệng cậu một cái.

“A... Ta tuyên bố các con chính thức là vợ chồng.”

Bận rộn một ngày, Vật nhỏ mệt vô cùng, nhưng viện trưởng Park lại khỏe như mãnh thú, còn đi tới bên Kim Jaejoong, xĩa xối nói “Cuối cùng hôm nay cũng kết hôn rồi.” Bộ dáng thật sự khiến người ta muốn đâm cho một phát. Mặt bác sĩ Kim tái đi, ‘ái thê’ Jung thị thấy y biến sắc liền nhanh chóng đỡ dành, ý bảo ‘Hôm nay Park Yuchun kết hôn, chúng ta không cần chấp nhận với cậu ta.’ Vì thế bác sĩ Kim mới nể tình nói “Viện trưởng Park, nhất định phải hạnh phúc đấy!” Mấy chữ sau nghe như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cảm ơn. Cái đó là đương nhiên rồi.” Park Yuchun cười ha ha, rời khỏi chỗ của vợ chồng Jung Kim, đi tới chào hỏi các vị khách khác.

Park Yuchun rời đi còn chưa được hai bước, bác sĩ Kim đã chịu không nổi, gạt tay Jung Yunho ra, tức giận nói “Hừ, làm như có mình cậu ta kết hôn ấy, chẳng chọe cái gì!” Đương nhiên Park Yuchun nghe thấy hết, nhưng hắn làm như không nghe. Làm sao giờ? Hôm nay hắn cưới vợ mà, nên tâm tình rất tốt.

Một ngày bận rộn qua, Park Yuchun trên đường lái xe về nhà, cậu bạn nhỏ Kim Junsu thì ngủ bên cạnh. Vì cậu bạn nhỏ còn đi học, nên ba Kim nhấn mạnh chuyện học hành quan trọng hơn, sau khi bàn bạc thì tuần trăng mật được hoãn lại về sau mới đi. Mặc dù Park Yuchun rất tiếc, nhưng hắn chỉ biết thở dài thôi. Hắn không thể không nghe theo ba vợ được. Mà Vật nhỏ lại sống chết không chịu, hắn phải dỗ mãi, cậu mới đồng ý. Trẻ con dù sao cũng thích đi chơi. Mà ngay cả chuyện vợ chồng đêm tân hôn, Park Yuchun phải kiên quyết lắm mới giữ được. Nói thật, để vừa lòng cả một đám người thật khó. Lee Donghae với Lee Huykjae còn dễ đối phó, chứ cậu cả Kim Jaejoong thì có muốn dứt cũng dứt không ra. Hắn tưởng quãng cho Jung Yunho là xong, ai ngờ bây giờ còn khó chơi hơn trước.

Nhìn bảo bối bên cạnh, Park Yuchun hạnh phúc cười. Rốt cuộc đã lấy được rồi “Bảo bối... bảo bối... Vợ ơi~ Vật nhỏ ngoan của anh!” Park Yuchun liên tục gọi Vật nhỏ, nhưng mà Vật nhỏ đang ngủ, đâu có nghe thấy gì.

“Ừm... ừ... ông xã...” Tiểu Su Su hình như đang nằm mơ, cậu mơ thấy một giấc mơ ngọt ngào, bên trong nhất định là có chồng của cậu, nên mới phát ra tiếng gọi nhỏ nhỏ bên miệng. Park Yuchun mỉm cười nhìn cậu, nhẹ nhàng đậu xe trong sân, đưa tay sờ soạng lên mặt Vật nhỏ.

“Ừm? Yuchun? Chúng ta... ở đâu vậy?” Xem ra vật nhỏ bị sờ tỉnh rồi. Vừa mới ngủ dậy, giọng nói khàn khàn trong trong, nghe thật đáng yêu.

“Ha ha, bảo bối, chúng ta về đến nhà rồi! Em ngủ được một giấc rồi đó~” Ôm chặt lấy Vật nhỏ, Park Yuchun xoa nhẹ lên lưng cậu.

“Hả? Sao anh không gọi em dậy? Một mình anh lái xe, không ai nói chuyện với anh, chắc anh buồn lắm?”

Sao không đánh thức em?” Vật nhỏ càng lúc càng có dáng dấp của vợ hiền.

“Nhìn em ngủ ngon như vậy, anh không nỡ! Bảo bố, chúng ta vào nhà ngủ đi, cũng không thể trải qua đêm tân hôn trên xe được!”

“A... đúng vậy~” Vật nhỏ đưa tay muốn mở cửa xe, nhưng lại bị Park Yuchun ngăn lại.

“Đừng nhúc nhích, để anh.” Park Yuchun xuống xe trước, đi vòng qua cửa bên kia, mở cửa ra, ôm lấy Vật nhỏ, bế cậu lên như bế công chúa.

“Ông xã, em tự đi được. Em không mệt đâu.” Vật nhỏ ngượng ngùng cúi đầu, ngoài ra còn vì cậu thương chồng mình mệt nữa.

“Vật nhỏ~ Hôm nay em là cô dâu mới của anh! Đương nhiên ông xã phải bế em qua cửa nhà rồi.” Park Yuchun dùng trán đập nhẹ lên trán Vật nhỏ, nói.

Bế thẳng Kim Junsu lên trên giường phòng ngủ, bây giờ Park Yuchun đúng bộ dạng ‘vợ hiền’, hần kéo hai chân Vật nhỏ, đặt trên đùi mình, nhẹ nhàng xoa bóp “Hôm nay khiến Su Su mệt lắm phải không? Để ông xã mát xa cho em nhé!”

“Không, không! Ông xã còn vất vả hơn em! Trước đám cưới mọi chuyện đều do Yuchun làm, em cũng không giúp được cái gì. Em thật ngốc, cái gì cũng không biết làm, chỉ có thể chờ ông xã sắp xếp mọi việc thôi. Em thấy áy náy lắm.” Vật nhỏ ngồi dậy, quỳ gối trên giường, bàn tay mồm mồm xoa bóp bả vai cho Park Yuchun, ấn nhẹ lên.

“Vật nhỏ của anh giỏi quá! Chụt!” Park Yuchun kéo tay Vật nhỏ, hôn một cái thật kêu lên.

“A, đúng rồi, còn có cái này mẹ bảo em đưa cho anh... Em để đâu rồi nhỉ?... Ồ? Chỗ nào nhỉ?” Vật nhỏ đột nhiên nghĩ đến buổi sáng trước khi ra cửa, mẹ đưa cho cậu một thứ, nên cậu vật lộn, sờ mó tìm kiếm trên người mình. Nhìn động tác của Vật nhỏ, mắt Park Yuchun đều phát ra lửa! Vật nhỏ đang cởi quần dài ra, vói tay vào quần lót của mình.

“A, tìm được rồi. May là không mất.” Là một tờ giấy trắng được gấp lại, có thể giấu ở chỗ này, xem ra chỉ có một mình Kim Junsu nghĩ ra thôi “Cho anh nè! Mẹ bảo em đưa cho anh. Hôm nay thay đồ em sợ mất nên mới cất ở đây, em thông minh lắm phải không? A, mẹ nói, cái này vừa về tới nhà là phải đưa cho anh xem, còn không cho em xem nữa. Nó là gì vậy?”

Park Yuchun cầm tờ giấy nhỏ cũng cảm thấy tay mình muốn phỏng luôn. Tờ giấy này ở trong quần lót Vật nhỏ cả ngày cơ đấy, cứ dán chặt lấy cái mông trắng nõn của Vật nhỏ suốt, ngấm lại hần thật muốn chảy máu mũi mà.

“Anh mau xem đi. Xem nó là cái gì.” Vật nhỏ còn chưa bỏ ý định liếc liên tục vào tờ giấy, hồi thúc hần.

Park Yuchun kiên nhẫn mở ra, chỉ thấy trên đó viết một dòng thật to: Hàng mua rồi, không trả lại. Có vấn đề gì về chất lượng, cũng không được liên hệ với người bán.

“A... Su Su à! Đi tắm thôi! Tắm xong chúng ta còn phải đi ngủ nữa.” Park Yuchun nhìn dòng chữ mẹ Kim viết cho hắn, xem chút nữa là rơi cảm xuống đất, lại sợ Vật nhỏ tiếp tục hỏi, đành phải chuyển sang đề tài khác.

“Anh nói cho em biết mẹ viết cái gì đi. Đi mà~” Trí thông minh ngàn năm của Vật nhỏ mới quay về, cậu chu môi hỏi.

“Sao em hiểu kỳ thế? Vật nhỏ~ Mẹ vợ nói... muốn anh nhất định phải chăm sóc tốt cho em, muốn anh phải yêu thương em cả đời.” Mẹ vợ, con đã tận lực lý giải câu của mẹ rồi đấy!

“A... hì hì. Ông xã xem! Nếu ông xã không đối tốt với em, mẹ em sẽ đón em về đó, cho anh hối hận luôn.” Vật nhỏ vẫn nghĩ mẹ lưu luyến mình, có thể sẵn sàng đón mình về nhà.

“Đúng vậy, anh sẽ đối tốt với bảo bối. A, bây giờ để ông xã hầu hạ ông chủ nhỏ đi tắm nha. Hôm nay chính là đêm động phòng đấy. Đi thôi!” Thấy gương mặt tự tin của Vật nhỏ, Park Yuchun nhanh chóng bế cậu vào phòng tắm.

Trong quá trình tắm Park Yuchun cố nén dục vọng đã ngẩng đầu của mình, giúp Vật nhỏ nhà mình tắm rửa sạch sẽ, nhưng vấn đề là ở chỗ Vật nhỏ nhà hắn không biết có phải cố ý hay không, mà cứ vô tư ngồi trên đùi chồng mình, chơi đùa bọt xà bông. Dĩ nhiên tắm cho Vật nhỏ xong, Park Yuchun bế cậu ra giường, rồi quay trở lại phòng tắm dùng tốc độ nhanh nhất tắm cho mình, một lát sau hắn liền đi ra hầu hạ tiếp tiểu tổ tông kia.

Thật ra hắn chỉ tắm có đúng năm phút thôi, nhưng quay trở lại phòng ngủ đã thấy Vật nhỏ nằm ngủ khò khò trên giường rồi. Lắc đầu, Park Yuchun tắt tất cả đèn, chỉ để lại một chiếc đèn ngủ trên bàn. Bỏ đi, hôm nay Vật nhỏ cũng mệt rồi, dù gì cũng đã kết hôn, em ấy cũng không chạy được, sau này còn nhiều thời gian. Vật nhỏ còn bé, từ từ dạy cũng được. Park Yuchun rón ra rón rén nằm xuống giường, sợ đánh thức bảo bối nhà hắn.

Không được làm thì nhìn thôi vậy. Park Yuchun dùng một tay chống đầu, tay kia xoa nhẹ lên bụng Vật nhỏ, hắn nghe mẹ vợ với Kim Jaejoong nói, từ nhỏ Su Su đã quen được người ta vỗ nhẹ ru ngủ rồi, làm vậy cậu sẽ ngủ ngon hơn.

Vật nhỏ tắm nước nóng xong, trên mặt còn hồng hồng, cảm giác bên cạnh có hơi ấm, Su Su liền xích gần lại phía Park Yuchun.

Ánh đèn màu cam nhạt bị chặn sau tấm lưng dày rộng của Park Yuchun, bàn tay hắn gặt tóc mái trên trán Vật nhỏ, hôn nhẹ xuống. Hắn vừa định nằm xuống, chuẩn bị ngủ thì một cánh tay nho nhỏ, mềm mại bò lên cổ hắn. Hắn chỉ nghĩ là Vật nhỏ đang nằm mơ, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt nồng nọc của cậu hé mở ra “Ừm...”

“Bảo bối, anh đánh thức em à?”

Vật nhỏ nhìn hẩn, nhưng không lên tiếng.

“Em ngủ đi! Ông xã nằm cạnh em. Hay... hay em muốn ông xã vỗ lưng?” Park Yuchun cúi người xuống, cọ xát lên mặt Vật nhỏ.

“Ừm... Yu... Yuchun... không làm sao?” Vật nhỏ thẹn thùng nói, nhưng lời nói lại rất chủ động, khiến trong lòng Park Yuchun rạo rực, dục vọng mới bị hẩn đè ép xuống lại bùng phát lên. Tuy trong lòng rất muốn, nhưng viện trưởng Park vẫn cố tỏ ra bình tĩnh “Bảo bối, muộn rồi. Hôm nay mệt thế, ông xã không nỡ! Mau ngủ đi.”

“Đạ...” Vật nhỏ thất vọng đáp, mặc dù chuyện này với cậu vẫn rất kỳ lạ, nhưng là đêm tân hôn không làm thì hình như mới kỳ quái. Ông xã không thích sao? Hay tại mình ngốc quá, mỗi lần đều khiến ông xã phải làm. Kim Junsu! Thật ngốc! Có phải con trai không đấy!

“Ông... ông xã... anh... anh mệt lắm à? Tuy em không biết... nhưng... nhưng... em sẽ cố gắng học...” Hình như anh Jae Jae từng nói với cậu, đôi khi cần phải chủ động một chút, nhưng... thật ngại quá.

Park Yuchun thấy Vật nhỏ ấp úng, khiến hẩn không thể hiểu được, giữ gương mặt của Su Su, tò mò nhìn cậu, Park Yuchun muốn nghe xem rốt cuộc Vật nhỏ muốn nói cái gì. Ánh mắt Vật nhỏ đảo qua đảo lại, không dám nhìn Park Yuchun “Mẹ... mẹ nói... đêm tân hôn... phải... phải...”

“Bảo bối, em nói gì? Phải cái gì?” Park Yuchun càng nghe lại càng không hiểu cậu nói gì. Vật nhỏ hít sâu một hơi, mặt đỏ ửng, nói một mạch “Mẹ nói đêm tân hôn phải hầu chồng.” Park Yuchun nghe xong trong lòng liền nở hoa. Mẹ vợ, mẹ thật biết cách dạy Su Su đấy!

“Vậy bảo bối chuẩn bị hầu anh thế nào?” Park Yuchun giả bộ hỏi. Lần này hẩn muốn Vật nhỏ nhà mình tự dâng đến miệng hẩn.

“Đạ... em...” Anh Jae Jae nói phải chủ động, phải chủ động. Ừ! Chết thì chết! Su Su, cố lên! Vật nhỏ cởi cúc áo ngủ của mình ra trước, sau đó kéo một bàn tay của Park Yuchun đặt ở trước ngực cậu, sau đó đẩy tay hẩn, cho hẩn ma xát trên làn da non mềm của mình.

Park Yuchun làm sao chịu nổi khiêu khích này, nhưng hẩn vẫn muốn nhìn xem bảo bối có thể làm ra hành động can đảm nào. Hẩn sẽ không làm gì hết, mặc cho Vật nhỏ làm chủ thôi.

Vật nhỏ thấy viện trưởng nhà mình không phản ứng gì, liền bối rối. Cậu đã chủ động thế này rồi mà. Sao ông xã không mắc bẫy? Hay là ông xã không thích như vậy?

“Ừm... ư~ Ông xã~~~” Anh nhanh lên đi, em quên bước tiếp theo rồi!

“Gi? Bảo bối sao vậy?” Khóe miệng Park Yuchun cong cong, mắt lại nhìn cậu nhóc, giả vờ không hiểu. Park Yuchun, mày cố chịu đựng đi!

Thấy hần không hiểu như vậy, Vật nhỏ bắt dĩ làm động tác tiếp theo. Mẹ ơi, hôm nay con sẽ liều mạng! Tay phải của cậu quàng lên cổ Park Yuchun, cách mặt hần khoảng một centimet, nói “Um... ông xã... không muốn sao? Su Su có chút muốn rồi~”

Không muốn? Đương nhiên là hần muốn rồi! Hần còn đang phải xin lỗi hạ thân đang cương cứng của mình kia kìa!

Park Yuchun cởi sạch đồ trên người mình xuống, kéo Vật nhỏ nằm lên trên mình, viện trưởng ôn nhu lúc nãy trong nháy mắt lại trở nên bá đạo như thường, hần dùng giọng nói trầm thấp, phả bên tai Vật nhỏ “Bảo bối, em tự cởi đồ đi! Anh muốn em dụ dỗ anh!”

“Dạ? Không được... không muốn.” Vật nhỏ cắn môi dưới, khó xử nói. Hành động nãy đã là cực hạn của cậu rồi. Nếu tiếp tục như thế... có khi nào cậu thành trẻ hư không?

“Không muốn? Là tiểu yêu tinh nào khơi mào trước vậy? Tiểu yêu tinh, hôm nay em nhất định phải chịu trách nhiệm đấy.” Giọng của Park Yuchun nghiêm lại, khiến Vật nhỏ sợ hãi, cũng không dám phản kháng nữa, mà cởi áo ngủ của mình ra.

Nhưng ngay lúc dục hỏa của Park Yuchun bùng phát đến cực hạn, thì Vật nhỏ đang cởi áo ngủ đột nhiên ngồi dậy. Nếu viện trưởng không phản ứng nhanh chắc đã được thấy Sao Hỏa đụng Trái Đất rồi.

“A!” Kim Junsu mặc kệ mặt viện trưởng Park đã xám đen đi, xoay cái mông, cùng phần ngực rộng mở của mình, xuống giường, mục tiêu của cậu chính là tủ quần áo.

“Su Su, em tìm gì vậy?”

“Dạ? Rõ ràng em để chỗ này mà... A~ Tìm được rồi!” Vật nhỏ vui mừng quay lại giường, trong tay có thêm một thứ.

“Bảo bối, cái gì vậy?” Park Yuchun nhìn đồ vật trong tay Kim Junsu, thật muốn ngắt xỉu mà.

“Ông xã! Anh mau đứng lên đi, xuống giường~ xuống giường~” Vật nhỏ liên tiếp xua Park Yuchun như xua ruồi bọ, chân còn không khách khí đá lên đùi hần hai cái.

Cái gì? Kim Junsu! Có phải anh chiều em quá rồi không? Mới cưới có một ngày mà muốn đá chồng em xuống dưới ư? Phản rồi, phản rồi!

Vật nhỏ quỳ trên giường bò quanh các góc, lát sau lại xoa xoa chỗ này, cọ cọ chỗ kia. Khoảng năm phút

sau, Vật nhỏ hưng phấn nhìn viện trưởng nhà mình, kêu “Ông xã, được rồi, lên đi~”

“Bảo bối, cái gì vậy? Em giải thích một chút được không?” Park Yuchun chỉ vào cái drap giường hỏi, hoàn toàn quên mất trên người hắn đang trong tình trạng không có một mảnh vải.

“A, đây là drap giường.... Sau khi cùng ông xã... drap giường đều sẽ dơ... rất khó giặt... em kêu Dong Hae cùng em đi mua đây, nó nhỏ nhỏ, dễ giặt hơn... Ông xã, anh nói xem Su Su có thông minh không?” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu khoanh chân ngồi trên tấm drap giường nhỏ, giải thích với chồng mình. Thật ra, cậu chỉ biết là hồi xem phim cổ trang Trung Quốc, người ta kêu có lạc hồng thôi.

“A, ừ... a... Su Su thật thông minh... nhưng bảo bối... sao lại là cá heo?” Park Yuchun nhìn cái drap giường màu xanh nhạt, trên mặt là một con cá heo nhỏ đáng yêu che kín.

“Dạ? Ông xã không thích à?” Nghe Park Yuchun hỏi vậy, Vật nhỏ lập tức xụ mặt xuống.

“Thích! Bảo bối thích cái gì, anh đều thích.” Thích mới lạ! Hắn có phải trẻ con đâu.

“Vậy... vậy anh còn đứng đó làm gì? Mau lên đi.” Cậu bạn nhỏ đỏ mặt, lột sạch đồ ngủ trên người mình, ném qua một bên, nhanh chóng trùm chăn che kín mình, che cả mũi miệng, chừa lại mỗi đôi mắt nóng nọc nhìn ông xã của mình.

Park Yuchun! Tiếp tục nhịn nữa thì không còn là đàn ông đâu. Hùng phong một lần nữa ngẩng đầu, Park Yuchun vén chăn lên. Mặc kệ là cá heo nhỏ hay cá voi nhỏ, hôm nay trên giường có cả một con cá heo thì hắn cũng phải ăn tiểu yêu tinh này.

Có lẽ đêm qua quá kịch liệt, nên Park Yuchun ngủ thẳng đến sáng, không hề phát hiện Vật nhỏ đã lén lút xuống giường, chạy tới phòng bếp làm bữa sáng. Cậu vợ mới Kim Junsu gian nan lê từng bước xuống dưới lầu, vào phòng bếp. Hai chân cậu thể nào cũng không chịu nghe theo lệnh. Xem ra viện trưởng Park đúng là quá dũng mãnh. Đêm qua chiếc drap giường cá heo nhỏ đã bị ướt đầm, nhăn nhúm hết lại rồi.

Vật nhỏ tuy đau nhưng lại đầy hứng khởi đi làm bữa sáng. Cậu cố gắng lết tới phòng bếp, mở tủ lạnh lấy sandwich, xúc xích, trứng gà, rồi gia vị, may là trước khi kết hôn đã được mẹ Kim cho một lịch dạy học bí mật về làm việc nhà sau tân hôn đấy. Nói thật bây giờ Kim Junsu còn khó làm nổi một món ăn đơn giản chứ đừng nói cả một bữa sáng. Lấy sandwich ra, cộng thêm mút trái cây, Vật nhỏ cẩn thận trét vào. Trong nồi đang hâm lại sữa, vì để xúc xích với trứng chiên không bị ngүй, Vật nhỏ còn cho vô nồi hấp, giữ ấm. Bộ dáng đúng mẹ hiền vợ đảm. Cố gắng nhớ lại lúc anh Jae Jae làm, Vật nhỏ bận rộn nấu cho xong bữa sáng.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng ngủ, ánh sáng xinh đẹp lại có chút chói mắt rọi vào gương mặt Park Yuchun đang nằm trên giường, hần nhít mảy, vừa xoay người định ôm ‘người đẹp’ vào lòng, morning kiss một cái thì không ngờ ‘người đẹp’ đâu chẳng thấy. Chỉ để lại chú rể nằm một mình trong căn phòng trống rỗng. Park Yuchun mặc đại bộ quần áo ngủ, vội vàng tìm kiếm ‘tiểu yêu tinh’ đêm qua không ngừng cao trào kia.

“Bảo bối? Em ở đâu?” Park Yuchun tìm trong phòng tắm trên lầu, nhưng không có ai “Đứa nhỏ này, sáng sớm đi đâu chứ?” Park Yuchun thì thầm, đi xuống lầu, nhìn trái, nhìn phải cũng không thấy.

“Hồng rồi! Không phải sáng sớm Kim Jaejoong đến trộm Vật nhỏ nhà mình đi chứ?” Đầu óc viện trưởng Park bắt đầu phát huy trí tưởng tượng phong phú. Càng nghĩ càng thấy bất thường. Park Yuchun quơ chìa khóa xe trên bàn, cũng không quan tâm mình đang mặc đồ ngủ, chuẩn bị đến nhà bác sĩ Kim đòi người.

“Ông xã? Anh vội vàng đi đâu vậy?” Đúng lúc này, Vật nhỏ tay trái bưng một cái khay có bánh sandwich đã nướng, tay phải cầm một ly sữa, ánh mắt nghi hoặc nhìn người đàn ông của mình đang muốn ra ngoài.

“Hả? A... Anh không đi đâu hết.” Park Yuchun ấp úng trả lời, sau đó vội vàng chạy đến trước mặt Vật nhỏ nhà mình, nhận cái khay và ly sữa, đặt đại xuống bàn, ôm Kim Junsu vào lòng “Bảo bối, sao em lại bỏ anh ở một mình? Em có biết lúc này không thấy em, anh lo lắng thế nào không? Còn tưởng xảy ra chuyện gì nữa.” Park Yuchun ghì chặt Vật nhỏ trong lòng, hai tay xoa lên hông cậu.

“Ha ha... em có thể đi đâu chứ? Em dậy làm điểm tâm thôi.” Thấy chồng mình lo lắng vậy, Vật nhỏ nhanh chóng giải thích.

“Bảo bối, vất vả thế làm gì? Eo còn đau không?” Bàn tay đặt trên eo Vật nhỏ bắt đầu tăng độ mạnh yếu, xoa bóp cho cậu.

“Ừm... có chút chút... Ông xã, mau đi rửa mặt, đánh răng đi. Em làm xong rồi, để lâu là ngội đó.” Vật nhỏ ở trong lòng Park Yuchun mặt đỏ tim đập, nhớ tới tối hôm qua...

“Tiểu yêu tinh. Đêm qua đã mệt muốn chết rồi. Hôm nay còn dậy sớm làm bữa sáng cho anh. Thế lực đúng là tốt thật đấy. Xem ra sau này ông xã phải cố gắng thêm nhiều rồi.” Park Yuchun chu môi, làm nũng với Vật nhỏ.

“Đáng ghét! Đi rửa mặt đi~” Đẩy Park Yuchun về phía phòng tắm, cậu bạn nhỏ xoay người lại lấy xúc xích, trứng chiên. Đợi đến lúc Park Yuchun từ phòng tắm ra, bảo bối nhà hắn đã ngồi trước bàn ăn chờ hắn rồi.

Nhìn Vật nhỏ ngồi đối diện, Park Yuchun nhìn chăm chăm cậu vợ đảm đang của mình, vỗ lên đùi mình, nói “Lại đây!”

“Dạ? Em... em ngồi đây được rồi.” Vật nhỏ cúi đầu nhìn xúc xích, trứng chiên trên bàn.

“Bảo bối~ Lại đây. Ghế cứng thế, mông không đau à? Ngồi trên đùi anh sẽ thoải mái hơn nhiều. Mau lại đây đi.”

Nói thật sau nửa đêm giăng co, thì mông Vật nhỏ đau lắm. Cuối cùng cái mông trắng nõn, vênh vênh của cậu cũng dừng trên đùi đại sắc lang. Hai người âu yếm ăn bữa sáng, quá trình này chỉ có thể dùng từ rét run để hình dung. Park Yuchun đứng bộ dạng người hầu phục vụ ông chủ, so với cuồng bạo như đêm qua

thì khác một trời một vực.

Park Yuchun nghĩ thầm: Đêm tân hôn thật tuyệt! Đáng tiếc Vật nhỏ còn đi học, bài vở không thể bỏ được. Chậm trễ sợ không tránh khỏi lưu ban thêm một năm. Tân hôn tuyệt thế mà không hiểu sao Kim Jaejoong lại đòi đi làm sau khi kết hôn. Nếu mình không làm viện trưởng, thì ở nhà đi học cùng Vật nhỏ luôn cho rồi. Thế thì có thể ở cùng nhau 24/24.

Viện trưởng Park hình như quên mất mình đã hai mươi bảy tuổi rồi. Hai mươi bảy mà còn đi học cấp ba, người ta nói không phải là dốt mà là bị thiếu não đấy.

28. Chương 25: Hồ Ly Tinh! Hừ! Mau Hiện Nguyên Hình! (1)

Sau hai tháng Park Yuchun cùng Kim Junsu kết hôn, hai người dính chặt như keo sơn, một lúc mà không thấy nhau là bắt đầu hoảng sợ rồi. Vì thế tiền điện thoại của Vật nhỏ lập tức tăng cao, nhưng mà chuyện này cũng không có vấn đề gì, bởi đã có viện trưởng Park trả hết rồi. Điều khiến viện trưởng buồn bực chính là cứ hễ Vật nhỏ tới bệnh viện tìm hân, thì bác sĩ Kim lại vô lương tâm thò chân vào, chiếm lấy Vật nhỏ nhà hân, thậm chí còn không cho hân chạm vào.

“Chị Cao, em tới rồi.” Vật nhỏ tan học liền đi thẳng tới bệnh viện tìm chồng mình, sau đó hai người sẽ cùng nhau về nhà. Ban đầu Park Yuchun muốn đến trường đón cậu, nhưng Vật nhỏ lại không muốn nhiều người biết mình đã kết hôn, nên không chịu cho hân tới. Park Yuchun nghĩ thấy cũng đúng. Vật nhỏ nhà hân còn bé, để bạn học biết nhất định sẽ dị nghị này nọ, da mặt Vật nhỏ lại mỏng, chắc sẽ không chịu nổi lời đồn đãi đâu, nên tạm thời cứ để như vậy đi.

“Phu nhân, cậu tới rồi. Viện trưởng nói cậu tới không cần phải hỏi, có thể đi thẳng vào tìm anh ấy.” Tuy rằng Kim Junsu còn nhỏ tuổi, nhưng xét về mặt thân phận, thư ký Cao cũng không dám chậm trễ đón tiếp, mà thật ra cô rất thích đứa bé này, chưa bao giờ cậu tỏ ra kiêu ngạo với người khác cả.

“Phu nhân gì ạ? Chị~ không phải em đã nói gọi em là Su Su à.” Vật nhỏ chu môi, nói. Cậu không thích cách xưng hô này chút nào.

“Vậy sao được. Tuy em còn nhỏ nhưng lại là phu nhân của viện trưởng...” Nhìn gương mặt đáng yêu của Vật nhỏ, thư ký Cao lại nổi lên ý muốn trêu chọc cậu, cô giả bộ bất đắc dĩ, nói.

“Ừm... chị... chị thế, em ngại đó... kêu Su Su đi... kêu là Su Su đi mà~” Kim Junsu kéo kéo tay thư ký Cao, nói.

“Được rồi! Su Su đáng yêu của chúng ta. Mau vào đi. Đừng để ông xã em chờ lâu.” Thư ký Cao cũng không dám đùa quá trớn, viện trưởng Park mà biết, bát cơm của cô sẽ khó giữ lắm.

“Ha ha, lần sau em mời chị đi ăn kem nha.” Su Su ngoan ngoãn cười với cô, sau đó đẩy cửa văn phòng viện

trưởng Park ra.

Bên trong phòng làm việc, Park Yuchun đang xem bệnh án, nghĩ Vật nhỏ sắp đến, hần gơ tay xem đồng hồ, vừa định lấy điện thoại gọi cho bảo bối thì Vật nhỏ đã đẩy cửa vào.

“Hi hi.” Xoay người đóng cửa lại, Vật nhỏ cũng không đi tới, mà đứng ở cửa nhìn Park Yuchun, hồn nhiên cười. Park Yuchun buông điện thoại xuống, tay phải đặt lên ngực trái mình, nhếch mày nhìn Vật nhỏ, không nói câu nào. Vật nhỏ nhà mình ngày càng đáng yêu!

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu gơ hai tay, động tác chạy bộ, lấy tốc độ một trăm bước trên một giây tiến tới, đặt mông ngồi lên đùi của Park Yuchun.

“Ông xã~ Có nhớ em không?” Vật nhỏ nắm lấy góc áo của Park Yuchun, ngọt ngào cười.

“Đương nhiên là nhớ rồi. Cả ngày đều không gặp em mà.” Viện trưởng Park giúp Su Su bỏ cặp sách xuống, đặt qua một bên. Đúng là cả ngày hai người không gặp nhau, nhưng mà điện thoại thì lại gọi liên tục ấy.

“Bảo bối có mệt không? Để ông xã xoa bóp cho em!” Vừa nói viện trưởng Park vừa đưa tay sờ mông Vật nhỏ, hần tự động xem việc xoa mông cho cậu chính là một hình thức mát xa.

Park Yuchun đang trêu ghẹo Vật nhỏ, đột nhiên rầm một tiếng, cửa văn phòng được đẩy toang ra.

“Kim Jaejoong!”

“Gi? Kêu cái gì! Hừ Su Su rồi kìa. Su~ Lại đây với anh, tránh xa cái tên biến thái Park Yuchun kia đi.” Bác sĩ Kim cướp lấy Vật nhỏ trong lòng Park Yuchun, nói.

Trơ mắt nhìn Vật nhỏ nhà mình bị cướp đi, viện trưởng Park không cam lòng mà nói “Bác sĩ Kim! Đây là văn phòng viện trưởng! Đang giờ làm việc sao cậu cứ đi lung tung vậy? Không làm việc à? Có nhiều bệnh nhân đang chờ cậu đó.”

“Không phải văn phòng viện trưởng ông đây thềm vào xuống. Hừ, Park Yuchun, cậu càng lúc càng nhỏ mọn đấy. Tôi đi làm là chơi với Su Su, chồng tôi cũng đâu có cần tôi đem tiền lương về nuôi gia đình đâu.” Kim Jaejoong ôm Kim Junsu ngồi trên sofa, hung dữ trừng viện trưởng Park đã tái mặt đi.

Có thể xem văn phòng viện trưởng Park như chỗ chơi bời, chiếm chỗ ngồi của viện trưởng, ôm vợ của viện trưởng xem ra chỉ có bác sĩ Kim thôi.

“Anh Jaejoong, tổng giám đốc Jung nhà anh sao lại cho anh đi làm vậy?” Jung Yunho, sao anh không quản vợ mình, thả ra để đi gây hại cho người khác vậy?

“Đừng có nhắc tên anh ta trước mặt tôi.” Kim Jaejoong vừa nghe nhắc tới Jung Yunho, mặt liền biến sắc, nói.

“Anh ta lại chọc giận cậu à?” Có bị chọc giận thì cũng đừng gây họa cho hấn chứ.

“Park Yuchun! Cậu đừng cho là tôi không biết cậu đang mắng thầm tôi đâu! Xét biểu hiện tồi tệ của cậu hôm nay, tôi mượn Junsu một chút.”

“Không cho mượn!”

“Su Su à~ Hay để anh kể cho em nghe ngày anh du học bên Mỹ cùng Yuchun nha.”

“Dạ! Yuchun chưa kể cho em đâu.” Vật nhỏ tò mò ngẩng đầu nhìn Kim Jaejoong.

Park Yuchun nghe thấy thế liền lên tiếng “A... chuyện đó... bảo bối, lâu rồi em không có đi chơi cùng anh Jaejoong của em. Anh Jaejoong đã nói thế, hôm nay em đi chơi với anh ấy đi.”

“Dạ, được ạ! Anh Jae Jae phải mua cho em một cái bánh kem dâu đó~” Vừa nghe nói được đi chơi, các tế bào vận động trên cơ thể Vật nhỏ liền hưng phấn lên.

“Không thành vấn đề! Mười cái anh cũng mua cho em.”

Sau khi tan tâm, Park Yuchun lưu luyến chia tay bảo bối nhà hấn, trước khi đi còn kéo cậu cả qua “Kim Jaejoong, cậu sẽ không nói gì với Vật nhỏ nhà tôi đúng không?”

“Phải xem biểu hiện của cậu nữa.”

“Vây... cậu sớm đưa em ấy về nhé.”

“Biết rồi. Đáng ghét! Càng ngày càng đàn ghét, dùng xong sẽ trả lại cho cậu.” Bác sĩ Kim khinh thường nhìn viện trưởng Park. Chẳng có chút tiền đồ nào. Không phải chỉ là một đứa nhỏ sao? Làm gì ra nông nổi này vậy?

Thấy chiếc xe chạy xa, Park Yuchun bất đắc dĩ lắc đầu. Hấn định dẫn Vật nhỏ đi ăn đồ Pháp, ai ngờ, đành phải về nhà ăn một mình vậy.

Trên xe Kim Jaejoong.

“Anh, chúng ta đi đâu chơi?” Vật nhỏ ngó nghiêng cái xe. Xe mới của anh Jae Jae đẹp quá!

“Su Su, hôm nay không đi chơi, có một chuyện quan trọng anh muốn em giúp.” Kim Jaejoong nghiêm mặt lại, nói.

“Dạ? Được ạ. Anh Jae Jae, quan trọng lắm sao? Hai chúng ta đi làm chuyện quan trọng ạ? Hay quá, cuối cùng em cũng có thể làm chuyện quan trọng rồi.” Vừa nghe đến nhiệm vụ quan trọng, Vật nhỏ liền vui mừng vô cùng, cho tới bây giờ cậu chưa được làm cái gì gọi là quan trọng đâu.

“Ừ! Rất rất rất quan trọng đấy! Su Su~ Trong số bạn bè, thân thích của anh chỉ có em mới làm được thôi. Anh đang coi trọng em đấy.” Kim Jaejoong nhìn qua Vật nhỏ, nói dối không chớp mắt.

“Còn không phải sao~ không phải em khen mình đâu, thật ra Su Su ứng biến rất nhanh! Anh~ rất cuộc là nhiệm vụ gì vậy? Bây giờ em không chờ được rồi đấy.”

“Su Su ngồi yên đó đi! Theo anh đi bắt kẻ gian d*m” Nhấn mạnh chân ga, Kim Jaejoong như phát điên rồi.

“Anh, hiện tại chúng ta phải làm gì?” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu ngồi xổm dưới một cái cây lớn trước cửa tập đoàn Dongbang.

“Suýt! Nói nhỏ thôi~ Đương nhiên chúng ta đang chờ Jung Yunho cùng hồ ly tinh kia đi ra!” Bác sĩ Kim ngồi bên cạnh cậu lên tiếng.

Hôm nay bác sĩ Kim đến đây để bắt hồ ly tinh quyến rũ chồng mình, nên chuyện gì y cũng có thể làm ra được.

“Nhưng... anh à... chân em tê rồi, sao anh Yunho vẫn chưa ra?” Vật nhỏ chu môi hỏi, bàn tay mồm mồm dậm lên bắp chân mình. Cậu đã ngồi xổm thế này hơn một tiếng rồi đấy.

“Chờ một chút, Su Su ngoan, lát về anh sẽ mua cho em hai mươi cái bánh kem dâu.”

“Ừ...” Em không muốn bánh ngọt, em muốn về nhà gặp ông xã... Yuchun~~~ Ô ô ô~~ Chân Su Su tê rần rồi, mau lại ôm Su Su đi~~”

“Su Su! Ra rồi, ra rồi! Em nhìn xem, anh nói có sai đâu.” Kim Jaejoong thấy Jung Yunho cùng hồ ly tinh ra đại sảnh, liền nhắc Su Su chuẩn bị chiến đấu.

“Trời ạ! Anh ơi, hồ ly tinh đó cao quá. Hai anh em mình đánh không lại đâu.” Vật nhỏ thấy ngoại hình của hồ ly tinh kia, liền cảm thán.

Kim Jaejoong thấy tay con hồ ly kia nắm lấy áo của Jung Yunho, lay mạnh, bĩu môi nói gì đó, giống như đang làm nũng với hắn. Là hồ ly đực ư? Thế mà Jung Yunho còn không gạt ra, lại còn cười với tên kia, sau đó hai người còn thân thiết lên xe nữa.

“Su Su! Bám theo!” Kim Jaejoong kéo Vật nhỏ, đón một chiếc taxi. Vì sợ bị phát hiện nên Kim Jaejoong đậu xe ở rất xa, nên giờ mới phải vẫy taxi.

“Anh... chân em tê...” Vật nhỏ bất ngờ bị kéo lên, thiếu chút nữa là té ngã.

“Nhanh lên, trễ một chút là không kịp đâu.” Kim Jaejoong nhét Vật nhỏ vào trong xe, liền ngồi nhanh vào.

“Bác tài, đuổi theo xe Q7 trước mắt cho tôi. Đuổi kịp sẽ trả thêm tiền, không kịp tôi sẽ đập xe đấy.” Vừa lên xe, bác sĩ Kim đã uy hiếp tài xế, bác tài đành phải bắt đắc dĩ khởi động xe, đuổi theo xe của Jung Yunho.

Mấy tiếng trước tại phòng làm việc của tổng giám đốc Jung, tầng trên cùng của tập đoàn Dongbang.

“Anh, anh cứu em đi... Em không muốn trở về tiếp quản gia nghiệp đâu. Em còn chưa ăn hết đồ ăn ngon trên thế giới này mà. Em còn chưa nói chuyện yêu đương nữa. Với lại lần này, ông già nhà em còn bắt em đính hôn với một người em không quen không biết gì hết. Em mấy tuổi rồi mà ông còn bắt ép em thế. Không lẽ anh mặc kệ em bị lão già nhà em ngăn cấm em khỏi những thứ tốt đẹp trên thế giới này à?” Hồ ly tinh vừa ăn khoai tây chiên vừa dùng ánh mắt ai oán nhìn Jung Yunho đang làm việc.

“Shim Changmin! Anh xin em nhìn rõ tình huống được không? Em cho rằng chạy trốn thì cậu không tìm được em à? Tài sản của cậu lớn như vậy, em lại là con trai độc nhất, em không tiếp quản thì ai tiếp quản chứ? Cậu bảo em đính hôn cũng là muốn em yên phận thôi. Cho dù không quen biết, cuộc hôn nhân này có không được thì em không biết ngồi xuống đàm phán à? Sao lại chạy tới đây? Hai mươi mấy tuổi đầu rồi, có thể hiểu chuyện chút được không?” Ném rầm cái văn kiện trên tay xuống, Jung Yunho nhíu mày nhìn cái tên ăn hàng kia, từ lúc vào cửa vẫn chưa thấy dừng miệng lúc nào hết.

“Anh, đừng nhấn tâm thế chứ. Mà sao anh cứ bày ra khuôn mặt khó coi thế. A, hôm qua chị dâu không cho vào phòng ngủ đúng không? Hừ, em không phải không muốn tiếp quản, chỉ là muốn chơi thêm vài năm thôi. Còn chuyện kết hôn, em sẽ không kết hôn với người mình không biết đâu. Chết cũng không lấy! Anh Yunho, anh đừng bán đứng em. Cho em ở lại Hàn Quốc chơi thêm một chút đi. Đừng nói với ba em em ở chỗ anh, đi mà~” Shim Changmin nài nỉ Jung Yunho, đã trốn ra rồi cậu sẽ không về đâu.

“Haiz, bỏ đi. Đúng rồi, hôm trước em trở lại Hàn Quốc, sao đêm qua mới nhắn cho anh?”

Đêm qua Shim Changmin chính là hồ ly tinh nhắn tin cho Jung Yunho, cũng vì tin nhắn đó mà bác sĩ Kim mới hiểu lầm.

Minnie: Darling, em trải qua trăm cay nghìn đắng, trèo non lội suối, cuối cùng cũng từ Canada trở về Hàn Quốc rồi.

Jung Yunho: Thật không vậy? Sao em lại về? Ông ấy biết không?

Minnie: Đương nhiên là không rồi. Ông biết em còn có thể tới ư? Không phải vì nhớ anh sao, anh có nhớ em không?

Jung Yunho: Tiểu tử tông, em lại muốn làm gì? Bây giờ đang ở đâu vậy?”

Minnie: Không muốn gì hết. Chỉ là em nhớ anh quá thôi. Bây giờ em đang ở khách sạn Seoul. Không phải là sản nghiệp của anh à, không cho em ở free là không được đâu đấy.

Jung Yunho: Vậy bao giờ em tới tìm anh? Hay là anh đi tìm em?

Minnie: Xế chiều em qua Dongbang tìm anh, chờ em đó. Đừng quên chuẩn bị món em thích ăn đấy.

Jung Yunho: Ừ. Anh chờ.

Minnie: Cứ vậy đi, chúc ngủ ngon, darling!

“Yunho! Làm gì vậy? Em pha nước tắm cho anh rồi đấy. Hôm nay mà không tắm thì ra ngoài phòng khách ngủ đi.” Kim Jaejoong mặc áo ngủ, lau tóc đi vào phòng.

“A, anh đi ngay đây! Anh không muốn ngủ ngoài phòng khách đâu. Anh sẽ đi ngay giờ mà.” Vừa nghe đến chữ ra phòng khách ngủ, Jung Yunho lập tức ném điện thoại xuống, chạy nhanh đến phòng tắm.

“Hừ, bánh bao ngốc! Có lần nào bắt anh ngủ ngoài phòng khách đâu.” Bác sĩ Kim lộ ra ý cười trên mặt, ngồi xuống giường, bỗng cảm thấy có cái gì ở dưới mông “Haiz, dùng điện thoại xong lại vút lung tung, thật là.” Cầm điện thoại của Jung Yunho lên, chuẩn bị đặt nó lên tủ đầu giường, nhưng do nãy y ngồi phải, nên màn hình sáng lên. Kim Jaejoong vô tình nhìn thoáng qua tin nhắn “Cái gì? Chúc ngủ ngon? Còn darling nữa? Minnie là ai? Tên thật khó nghe.” Thấy có chút lạ, y liền quyết định xem tiếp.

[Xế chiều em qua Dongbang tìm anh, chờ em đó. Đừng quên chuẩn bị món em thích ăn đấy.]

Gì cơ? Ngày mai? Tập đoàn Dongbang? Đồ ăn em thích? Jung Yunho!!! Quen lâu rồi phải không? Nó thích ăn cái gì anh cũng biết hả?

[Không có ý gì hết. Chỉ là em nhớ anh quá thôi. Bây giờ em đang ở khách sạn Seoul. Không phải là sản nghiệp của anh à, không cho em ở free là không được đâu đấy.]

Nhớ quá? Ở khách sạn Seoul? Miễn phí? Jung Yunho! Hai người có quan hệ gì? Thế nào lại bảo không cho ở free là không được hả? Xem ra nó rất thoải mái đấy nhỉ.

[Đương nhiên là không rồi. Ông biết em còn có thể tới sao? Không phải vì nhớ anh sao, anh có nhớ em

không?]

Có chồng rồi? Rất nhớ anh? Cái gì? Jung Yunho! Có chồng rồi mà anh cũng muốn? Hai người quen bao lâu rồi? Có phải quen trước khi lấy tôi không?

[Darling, em trải qua trăm cay nghìn đắng, trèo non lội suối, cuối cùng cũng từ Canada trở về Hàn Quốc rồi.]

Darling? Nó có thể gọi thế sao? Canada? Một con hồ ly tinh? Jung Yunho! Anh ăn vụng còn đưa ra nước ngoài à?

Xem đến tin nhắn cuối cùng, toàn thân bác sĩ Kim đã bốc đầy mùi giấm chua “Jung Yunho... Hừ, được lắm! Có bạn từ xa tới nên vui lắm à! Bao lâu nay là đùa giỡn tôi hả? Tôi muốn nhìn xem có phải anh đang chuẩn bị nổi lại tình cũ không! Hừ, cứ chờ đó! Ngày mai chứ gì? Tập đoàn Dongbang phải không? Mai tôi sẽ dẫn Su Su đến phá đám cho biết. Nghĩ là nhà mẹ đẻ tôi không có ai hả?” Kim Jaejoong nắm chặt hai tay, nghiêng răng nói. Lúc này, Jung Yunho vừa vặn tắm xong, hắn đi từ phòng tắm ra “Vợ ơi~ Anh tắm xong rồi! Thơm ngào ngạt đây này~ Em gửi xem~”

“Jung Yunho! Anh cút đi cho tôi! Cút ra ban công mà ngủ.” Kim Jaejoong ném thẳng cái gối vào đầu Jung Yunho, hét lên, bắt hắn ra ngoài ban công ngủ.

Chap sau: Màn đánh ghen của Kim Jae Jae với trợ lý Kim Su Su sẽ ra sao?

29. Chương 26: Hồ Ly Tinh! Hừ! Mau Hiện Nguyên Hình! (2)

“Hôm trước em mới về Hàn đã bị món ăn truyền thống của nước ta hấp dẫn rồi. Anh Yunho là tốt bụng nhất. Mua khoai tây chiên cũng hợp khẩu vị của em.”

“Đừng có nịnh anh mày. Cứ nói thẳng là muốn ăn đi.” Jung Yunho tức giận đáp lại, hôm nay tâm tình hắn vốn không tốt. Hôm qua tắm rửa xong, đi ra bà xã tự nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, đá thẳng hắn ra ngoài ban công, chỉ cho mỗi cái chân mông, ngay cả gối đầu cũng không có.

“Hi hi. Anh, em có mỗi anh là người thân, anh không thương em thì ai thương em chứ?” Shim Changmin liến lộn ra ánh mắt nai con nhìn ông anh họ của mình.

“Lời này mà truyền đến tai cậu, thể nào cậu cũng tức đến tái phát bệnh tim đó. Em là đồ bất hiếu, nói thế không chừng bị sét đánh chết đấy.”

“Không đâu. Ông trời thích em lắm. A... Jung Yunho. Anh nói chuyện không tình nghĩa thế thì đừng trách thẳng em này vô tình.” Shim Changmin đột nhiên quăng cái vẻ ngoan ngoãn đi, dựa người lên sô pha, chân

vắt lên bàn. Bộ dạng đi đến đòi nợ người ta.

Jung Yunho không nói lời nào mà nhìn cậu, ý: Em có thể vô tình thế nào? Chắc là muốn cướp mấy tấm thẻ ăn uống của anh chứ gì. Hừ, em tưởng anh làm đại ca xã hội đen là ngồi chơi à?

“Haiz, anh, anh đừng tỏ ra không tin như thế. Tuy rằng lúc anh kết hôn, em có chuyện quan trọng không tham gia được, nhưng em nghe nói chị dâu như hoa như ngọc nhà anh là một bình dấm chua. Em ấy, tuy không thích bởi mớ chuyện xưa của người khác, nhưng chuyện hồi trước anh qua lại với bạn trai, bạn gái, em không cần thận có lưu lại một ít... Nếu chị dâu mà thấy... không biết sẽ làm ra cái gì nhỉ?” Shim Changmin vừa sờ móng tay vừa đe dọa đại ca Jung Yunho.

“Chuyện đó... anh sẽ giữ bí mật cho em. Còn em phải giữ chặt miệng mình đấy.” Tổng giám đốc Jung vốn không sợ trời sợ đất, nhưng nhắc đến Kim Jaejoong thì hẳn lại chẳng còn là một ‘nam tử hán’ nữa.

“Hi hi. Anh, anh cũng biết em chỉ cần được ăn ngon là sẽ không lỡ miệng gì hết mà. Thật ra em cũng chẳng muốn lật lại nợ tình của anh đâu. Anh có biết vì thu dọn giúp anh mấy chuyện tình cảm vợ vắn đó mà em phải tổn hại bao nhiêu tinh thần không? Không phải bắt đắc dĩ, em cũng không muốn lấy ra uy hiếp anh đâu, em chỉ giữ làm con át chủ bài thôi.”

“Được rồi, được rồi, đừng lải nhải nữa, chỉ cần em giữ mồm giữ miệng là được. Đi thôi!” Jung Yunho bắt đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy, cầm áo khoác.

“Anh Yunho, anh dẫn em đi đâu ăn cơm?” Shim Changmin thấy mình uy hiếp thành công, tinh thần ăn uống lập tức hồi phục.

“Sao em biết anh đưa em đi ăn mà không phải đóng gói em ném về Canada hả?”

“Đương nhiên anh sẽ không làm thế rồi! Anh làm gì dám lấy hạnh phúc đời mình ra đùa chứ.” Shim Changmin chắc chắn nói. Lần này cậu thắng rồi.

Jung Yunho và Shim Changmin từ văn phòng đi xuống đại sảnh của Dongbang. Cũng là lúc Kim Jaejoong và Kim Junsu thấy được cảnh tượng của hai người.

“Anh Yunho~ Hôm nay em muốn ăn đồ Ý!” Shim Changmin dù cao gần một mét chín, nhưng chỉ cần liên quan đến ăn, thì muốn cậu làm nũng cậu cũng làm. Cậu lay mạnh ống tay áo của Jung Yunho, nói.

“Được rồi. Em to xác như vậy, làm nũng không thấy xấu hổ à.” Jung Yunho thấy Shim Changmin làm vậy cũng vui vẻ, hẳn không gạt tay cậu ra, mà bật cười, lộ ra hàm răng trắng đều. Sau đó Jung Yunho cùng Shim Changmin lên chiếc Q7 rồi đi. Hẳn không ngờ bình dấm chua nhà mình đang mang theo một ‘cục mỡ’ lúc nào cũng có thể xông lên ‘bất gian’ hẳn.

Jung Yunho thấy Shim Changmin gọi nguyên một bàn đồ ăn, liền nói “Changmin, em gọi nhiều quá đấy.

“Ăn hết không?” Nhìn thôi hẳn đã không muốn ăn rồi.

“An Jundo, ồ ày còn chưa ử nhâu!” (Anh Yunho, chỗ này còn chưa đủ đâu!) Miệng Shim Changmin nhét đầy đồ ăn, nói.

“Phun ra cho anh! Shim Changmin! Tám kiếp em chưa ăn à. Lau cái miệng heo của em đi.” Jung Yunho nhìn không chịu nổi, liền cầm cái khăn lau miệng hộ cho Shim Changmin. Nhưng chẳng may vô tình cảnh tượng này lại lọt trúng mắt bác sĩ Kim sau khi dẫn Vật nhỏ chạy khắp ngõ ngách tìm bóng dáng hẳn.

“Anh~”

“Suýt! Đừng lên tiếng!” Kim Jaejoong bịt miệng Vật nhỏ lại, thì thầm.

“Anh... anh nhìn kìa, anh Yunho còn lau miệng cho người đó.” Vật nhỏ kéo tay Kim Jaejoong ra, mở to đôi mắt nòng nọc, nhìn Jung Yunho cách đó không xa.

“Hừ! Anh thấy rồi! Anh đâu có mù đâu.” Kim Jaejoong nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay đều kêu răng rắc.

“Anh... em đói... em cũng muốn ăn cái đó...” Cậu bạn nhỏ chu môi, ngón tay nho nhỏ chỉ về đĩa bánh mousse xoài Shim Changmin đang ăn, ai oán nhìn Kim Jaejoong nói.

“Hồ ly tinh kia mới ăn đó. Su Su em là hồ ly à?” Kim Jaejoong đang tức giận, nên cũng khó chịu với cả Vật nhỏ mình yêu mến nhất.

“Chuyện này... đâu có liên quan đến hồ ly đâu...” Vật nhỏ ôm bụng, xem ra là đói bụng lắm rồi.

“Su Su ngoan! Chờ chúng ta điều tra kẻ địch xong, anh sẽ đưa em đi ăn một bữa no nê! Hừ, hồ ly tinh này ăn gần hai tiếng rồi, dạ dày to thật đấy. Sao Jung Yunho lại thích một tên dạ dày không đầy như vậy nhỉ? Đồ mất mùa, vong ân bội nghĩa, xấu xa...” Sờ đầu an ủi Vật nhỏ, Kim Jaejoong không tiếc lời mắng thẳng chồng của mình.

“Changmin, em ở khách sạn Seoul mãi cũng không được. Anh sẽ tìm nhà, kiếm việc cho em. Nhân rồi thể này cũng nhàm chán lắm.” Jung Yunho uống một ngụm cà phê, nói với Shim Changmin đang tập trung chiến đấu.

“Sao cũng được. Anh muốn làm gì thì làm, chỉ cần không đuổi em về Canada là được rồi. Chuyện còn lại em đều nghe theo anh.” Shim Chang ăn hết món này, lại chuyển sang món khác, không quan tâm đáp lại Jung Yunho.

“Em tốt nghiệp trường Y đúng không? Anh cũng có một người bạn đang làm viện trưởng ở bệnh viện quốc

gia Seoul. Em đến đó làm đi. Em theo anh mất công lại bị cậu tìm được.” Jung Yunho nhớ hồi Shim Changmin không chịu nghe lời cậu của hắn mà tự ý thi vào trường Y, thời gian đào tạo tám năm cũng được rút ngắn lại còn bốn năm. Nên giới thiệu với Park Yuchun chắc là không có vấn đề gì.

“Chỗ đó có căn tin lớn không?” Shim Changmin buông dao nĩa, mở to hai mắt nhìn Jung Yunho, nghiêm túc hỏi.

“A... là bệnh viện tốt nhất cả nước, chắc căn tin sẽ rất lớn.”

“Được rồi! Em đi!” Nghe được đáp án thỏa mãn, Shim Changmin cúi đầu tiếp tục ăn.

“Để anh gọi điện cho cậu ấy.” Jung Yunho bất đắc dĩ lắc đầu, lấy điện thoại ra, gọi cho Park Yuchun.

[Alo!] Park Yuchun bên đầu kia nhận máy.

“A, Yuchun à, anh Yunho đây. Bây giờ em đang ở đâu?”

[Em à? Ở nhà. Vợ anh kéo vợ em đi dạo phố rồi. Em đang phòng không nhà trống đây.] Nhắc tới chuyện này, giọng điệu Park Yuchun lại bắt đầu ai oán, ý muốn trách cứ Jung Yunho không chịu quản vợ.

“Vậy giờ em qua đây đi, anh muốn giới thiệu một người với em. Nửa tiếng sau tại Ninty Nine nhé.”

[Gi? Ninty Nine. Em kết hôn rồi, không đến mấy chỗ đó đâu.] Viện trưởng Park sau khi cưới vợ liền trở thành người đàn ông tốt, quán bar, bia rượu đều không đụng tới nữa.

“Chỗ đó là sản nghiệp của anh mà. Với lại anh đưa em tới đương nhiên sẽ không để xảy ra chuyện gì.” Jung Yunho nghĩ thầm. Em rể, em đang suy nghĩ nhiều quá đấy.

[Vậy nửa tiếng sau gặp.]

“Ừm.” Jung Yunho tắt máy nhìn qua Shim Changmin vẫn còn ăn “Changmin, đừng ăn nữa. Bây giờ qua Ninty Nine, gặp sếp tương lai của em.” Jung Yunho đứng dậy, đẩy Shim Changmin, bảo cậu đừng có ăn nữa.

“Ừm, tới quán bar phải cho em ăn thêm đó.” Shim Changmin lưu luyến không muốn rời mấy món còn lại trên bàn.

Kim Jaejoong thấy hai người rời khỏi liền kêu lên, kéo Vật nhỏ đang đối sắp chết đuối theo hai người kia “Su Su. Em nhìn xem, có phải họ muốn đi không? Lẹ lên, đuổi theo.”

Ra ngoài, Kim Jaejoong vẫy taxi, nhanh chóng leo lên “Bác tài, đuổi theo cái xe Q7 phía trước.”

Tới nơi, Kim Jaejoong đưa tiền cho tài xế, dắt Su Su xuống xe “Nhanh lên, không là mất đầu đấy.”

“Anh... đây là đâu vậy?” Nhìn nơi rộng lớn lại lấp lánh này, Vật nhỏ nghĩ mấy cái đồ trang trí này chắc mắc lắm. Sao anh Yunho của cậu lại tới chỗ xa hoa thế này nhỉ?

“Hừ, quán bar đồng tính lớn nhất ở Seoul. Em còn nhỏ, đương nhiên không biết. Đi thôi, chúng ta vào xem.” Một chai rượu chỗ này cũng mất cả nửa tháng lương của ông đấy, thằng nào lại mở ra thế? Kim Jaejoong rửa cằm, y không biết kẻ rảnh hơi mở quán bar này chính là chồng của mình.

Jung Yunho cùng Shim Changmin đi vào phòng, Park Yuchun đã ngồi đợi trong đó rồi.

“Yuchun, sao em tới sớm vậy?” Jung Yunho có chút hiếu kỳ, sao cậu em rể chạy tới đây thần tốc quá vậy?

“Anh Yunho, em không có việc gì làm, cúp máy rồi qua đây luôn. Người đó là?” Park Yuchun thấy cậu thanh niên phía sau Jung Yunho, cũng đoán là người mà Jung Yunho muốn giới thiệu cho hẳn.

“A, đây là em họ anh, Shim Changmin. Là con của cậu anh, hồi trước sống bên Canada, lâu lâu mới về nước một lần.” Jung Yunho kéo Shim Changmin lên trước, giới thiệu với Park Yuchun.

“Changmin à, đây là Park Yuchun, viện trưởng bệnh viện quốc gia Seoul, em phải gọi là anh đấy.”

“Em chào anh!” Shim Changmin ngoan ngoãn chào.

“Ha ha, Changmin phải không? Em họ của anh Yunho cũng là người nhà mà, đừng khách khí như vậy!” Park Yuchun cũng hào phóng chụp vai Shim Changmin cười nói.

Ba người trò chuyện một lúc, ban đầu chỉ là Jung Yunho nói với Park Yuchun về việc làm cho Shim Changmin, Park Yuchun liền vui vẻ đồng ý chuyện nhận Shim Changmin vào làm. Sau đó hai người lái qua bàn bạc một chút về hai đóa hoa nhà họ Kim, cũng là chị dâu lớn nhỏ của Shim Changmin.

“Yuchun à, Changmin nó ngoại trừ thích ăn ra thì không có khuyết điểm gì hết. Nó thông minh lắm, em phải quan tâm nó nhiều đấy.” Jung Yunho tỏ ra bộ dạng ông anh tốt bụng, nhờ vả Park Yuchun.

“Chuyện này còn phải nói. Quan tâm người mới là chuyện đương nhiên mà.” Park Yuchun nhìn qua Shim Changmin đang ăn, vui vẻ nói. Bốn năm đã tốt nghiệp trường y, có phong thái của mình hồi đó. Jung Yunho thấy Shim Changmin chỉ lo ăn, cũng chẳng có tâm tư nói chuyện, vì thế hẳn liền bàn chuyện nhà với Park Yuchun.

“Yuchun, anh hỏi em chuyện này. Gần đây Jaejoong có phải có chuyện gì khó giải quyết không?”

“Sao ạ? Không! Ngày nào cậu ta cũng rảnh rỗi chạy tới phòng làm việc của em.” Còn quấy rầy hấn với bảo bối thân mật nữa.

“Đạo này tính của Jaejoong lạ lắm, anh không biết đã đụng chạm gì tới cậu ấy nữa.” Nhớ tới đêm qua phải ngủ ngoài ban công, Jung Yunho lại thấy muộn phiền.

Tám giờ rưỡi tối, Vật nhỏ đã đói bụng kinh khủng, biết thế cậu không theo anh Jae Jae làm đại sự đâu. Cậu nhớ ông xã quá. Kim Jaejoong kéo Kim Junsu đi vào quán bar, Vật nhỏ cũng không còn vẻ hào hứng lúc trước nữa.

“Xin lỗi anh, chỗ này không cho trẻ vị thành niên vào.” Vừa đến cửa, hai người đã bị nhân viên ngăn lại.

“Con mắt nào của anh thấy tôi là trẻ vị thành niên hả?” Kim Jaejoong vốn đang sốt ruột đi bắt kẻ thông d*m, thấy có người giữ lại, liền khó chịu nói. Nhân viên cũng không nói gì, chỉ chỉ vào cậu bé phía sau. Kim Jaejoong vừa quay đầu mới nhận ra cậu nhóc Kim Junsu còn chưa thay đồng phục học sinh ra.

“Su Su, em đứng đây đợi anh. Anh đi lên bắt Jung Yunho với con hồ ly kia, sau đó em phải giúp anh cào lên mặt nó đấy, biết chưa?” Kim Jaejoong chuyển trọng trách nặng nề sang Vật nhỏ, nghiêm túc nói.

“Dạ... là cào mặt anh Yunho ạ?” Vật nhỏ cảm thấy thất vọng, cậu tưởng được vào xem bên trong quán bar này chứ.

“Không! Cào mặt tên hồ ly kia ấy. Jung Yunho, anh phải giữ lại từ từ xử. Hừ, tên hồ ly không biết xấu hổ, dám quyến rũ chồng ông! Thật nực cười. Bị mày cướp, ông đây sẽ không gọi là Kim Jaejoong nữa. A, em nhớ đứng chờ ở cửa đấy, không được đi đâu đâu, nhớ chưa? Xong việc anh sẽ dẫn em đi ăn.”

“Dạ! Anh mau đi đi.” Vừa nghe làm xong việc có thể đi ăn cơm, Vật nhỏ liền nhanh chóng thúc giục Kim Jaejoong đi vào trong quán bar.

30. Chương 27: Hồ Ly Tinh! Hừ! Mau Hiện Nguyên Hình! (3)

Kim Jaejoong khiêu khích liếc về cậu nhân viên vừa ngăn mình lại. Thế này còn dám không cho y vào không? Cậu nhân viên có chút khó xử cho Kim Jaejoong vào. Đẹp thật đó, hình như thấy qua chỗ nào rồi. Nhưng có ngoại hình mà đầu lại có vấn đề, tiếc thật.

Vào bên trong Kim Jaejoong liền trợn tròn mắt, nhiều phòng như thế sao tìm đây? Không lẽ gõ cửa từng phòng? Nghĩ thế, bác sĩ Kim liền quyết định sẽ đi gõ từng cửa phòng để tìm ra đôi gian phu d*m phu kia.

Lúc Kim Jaejoong mở đến phòng VIP thứ mười thì thấy trong phòng có mấy tên đàn ông, bọn họ thấy có báu vật tự dâng đến miệng liền không chịu thả y đi.

“Xin lỗi, tôi đi lộn phòng.” Vừa thấy không phải, Kim Jaejoong liền chuẩn bị đóng cửa lại, nhưng bỗng có một tên xấu xí thô kệch ngăn y lại.

“Đừng đi. Đại ca! Tên này trông thật trắng trẻo, mang vào chúng ta cùng nhau chơi đùa đi.” Gã giữ chặt cánh tay Kim Jaejoong không cho y đi.

“Buông ra! Đồ du côn, buông ra!” Kim Jaejoong giãy dụa, kêu lên.

“Ha ha. Kéo nó vào đi. Dám nói tụi tao là du côn hả? Mà biết đại ca của tụi tao là ai không? Bang Phi Hồ, mà đã nghe qua chưa?” Một đám liền vây quanh Kim Jaejoong, cười khuấy nói.

“Mẹ nó, Phi Hồ cái rắm! Là cá thối tôm vụn à? Buông ông mày ra.” Kim Jaejoong giãy dụa, hai gã đàn ông cao lớn liền túm y giữ chặt lại. Lúc này có một lão già đầu trọc tới gần Kim Jaejoong “Miệng lưỡi thật chua ngoa. Tao thích lắm, đêm nay để nó hầu hạ đi. Lát nhét thuốc vào miệng nó, tao không tin nó không cho tao làm.” Lão già háo sắc nhìn Kim Jaejoong, cười d*m đăng.

“Tôi nói cho mấy người biết, tốt nhất là mau thả tôi ra, nếu không tôi sẽ kêu lên cho mấy người mất mặt đó.” Tuy mạnh miệng thế, nhưng trong lòng y đã bắt đầu hoảng sợ rồi.

“Thả mày? Thả mày thì anh em tao hôm nay biết chơi ai? Muốn làm mất mặt tụi tao à? Ha ha, ban đầu tao tính chơi mày một lần rồi thả mày đi. Nhưng giờ tao đổi ý rồi. Mỗi anh em ngồi đây đều làm một lần cho thỏa mãn.” Lão già sờ soạng cầm của Kim Jaejoong. Bảy tám tên cường tráng cũng đưa tay đè y lại.

“A~~~ A a a ~~~ Khốn kiếp! Đồ lưu manh! Tụi mày dám đụng đến một ngón tay của ông, ông kêu chồng ông bắn chết. A~~~” Kim Jaejoong thấy tình thế không ổn, liền lớn tiếng kêu lên, cánh tay bị giữ chặt cũng liều mạng giãy giụa.

Phục vụ mở cửa đưa rượu với trái cây vào phòng của Jung Yunho.

“Phòng bên cạnh có chuyện gì vậy? Hình như có ai đang kêu thì phải?” Park Yuchun cầm lấy một ly Vodka, thuận miệng hỏi.

“A... bên đó... là đại ca của bang Phi Hồ đang lôi kéo một cậu con trai trông rất xinh đẹp.” Người phục vụ ngại ngần đáp, vừa nãy cậu đi qua, nhìn thoáng vào bên trong, liền bị mấy tên côn đồ đó trừng mắt, ý nói cậu đừng xen vào chuyện của người khác.

“Không ai quản sao?” Park Yuchun tiếp tục hỏi.

“Vâng, là người của bang Phi Hổ, nên tôi sợ không thể đụng vào.”

“Ha ha, bang Phi Hổ? Anh Yunho, anh có biết bang xã hội đen nào như vậy không? Lá gan lớn đến mức dám giương oai trên địa bàn của anh cơ đấy.” Park Yuchun dùng giọng điệu trêu chọc hỏi Jung Yunho.

“Một đám vô danh tiểu tốt, anh lười quản lắm.” Jung Yunho vẫn đang rối rắm chuyện phải ngủ ban công nên làm sao còn tâm tư lo chuyện sống chết của người khác.

[A ~~~~~ Jung Yunho!] Bỗng có một tiếng hét to khiến cho mọi người chú ý.

“Anh Yunho, em nghe thấy có người gọi tên anh đó.” Shim Changmin đang vui đầu vào ăn đột nhiên ngừng đầu nhìn Jung Yunho, nói.

“Em cũng nghe thấy, anh đi xem thử đi.” Park Yuchun cũng nghe thấy có ai đó đang kêu Jung Yunho.

“Ừ, Changmin em gọi cho thư ký Yin bảo đưa người tới đây cho anh. Cho ba phút, cậu ta đang ở gần đây đấy. Yuchun, chúng ta qua xem.” Thật ra Jung Yunho cũng nghe thấy, trong lòng không tránh khỏi có phần kinh ngạc. Dẫn Shim Changmin xong, hắn cùng với Park Yuchun rời ghế.

Shim Changmin gọi điện xong, lập tức theo ra ngoài. Jung Yunho đá văng cửa phòng bên cạnh, nhìn qua một lượt liền khiến hắn thật sự muốn giết người. Hai gã đàn ông cao lớn đang trố một mỹ nhân, bên cạnh là một lão già dùng anh mắt d*m tà nhìn mỹ nhân đó. Mà người bị kẻ khác thêm thường nhìn như vậy, không phải ai khác mà chính là vợ của Jung Yunho hắn – Kim Jaejoong.

Park Yuchun cũng choáng váng, trái chuối trong tay Shim Changmin đứng phía sau rơi xuống đất lúc nào cậu cũng không hay. Tuy chưa gặp mặt lần nào, nhưng cậu cũng từng nhìn qua ảnh của chị dâu.

Tụi kia không ai là không biết Jung Yunho, bọn họ đều dừng tay lại, không khí trong phút chốc ngưng kết. Lúc này thư ký Yin dẫn theo một đám mặc đồ đen đi tới, đứng sau Jung Yunho, thấy Kim Jaejoong bị trố chột, trong lòng đều cho rằng bang Phi Hổ này rồi sẽ bị xóa sổ thôi.

Ban đầu Kim Jaejoong thấy Jung Yunho xông tới, y liền định lên tiếng cầu cứu hắn, nhưng lại thấy ‘con hồ ly đực’ ở sau hắn, bản tính bướng bỉnh lại khiến y cố chịu oan ức, cắn chặt môi mình. Cũng may Park Yuchun phản ứng nhanh, hắn chạy tới cứu Kim Jaejoong ra.

Lão đầu trọc thấy đại ca Dongbang tới, đương nhiên lão không thể đụng vào, liền bước lên, cúi đầu, khom lưng, nói “Tổng giám đốc Jung. Hôm nay sao cậu lại có hứng thú đến quán bar vậy? Tôi đã quấy rầy cậu vui vẻ sao? Thật xin lỗi.”

Lúc này trong mắt Jung Yunho tràn đầy lửa giận “Mày đụng vào chỗ nào rồi?”

“Sao? A... chưa đựng... không phải cậu...” Lão đầu trọc thấy Jung Yunho nhìn về phía tiểu mỹ nhân, liền thông suốt, lão nhanh chóng lấy lòng, nói “Tổng giám đốc Jung thích thì cứ đem đi. Tôi chưa có đựng qua đâu.”

Kim Jaejoong sau khi được Park Yuchun cởi trói cho, liền chửi đổng lên “Mẹ nó, ông mày có thể cho mày chạm vào à? Park Yuchun! Nói cho lão già này biết tôi là ai đi.”

“Haiz, mấy người ai không chọc, lại chọc đến cậu ta. Cậu ta là vợ của Jung Yunho, phu nhân của ông chủ tập đoàn Dongbang, đại ca của bang...” Park Yuchun còn chưa nói xong, bang Phi Hổ đã quỳ dập xuống đất. Chỉ cần nói một thân phận trong đó thôi cũng đủ cho bọn gã đi chầu Diêm Vương rồi.

“Tổng giám đốc Jung... chúng tôi... thật sự không biết là phu nhân. Nếu biết, có cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám.” Lão đầu trọc quỳ trên đất, không ngừng van lạy.

“Hừ! không dám? Không phải ông mới nói muốn cởi sạch quần áo của tôi, rồi cho ông đè lên sao?” Bác sĩ Kim giống như sống lại, nhà của y thì y còn sợ ai nữa.

“Không phải nói không nghe lời sẽ chuốc thuốc tôi sao?” Kim Jaejoong không thấy mặt Jung Yunho càng lúc càng đen đi, tiếp tục nói.

“Không phải nói...” Kim Jaejoong còn chưa nói xong đã bị Jung Yunho cắt ngang “Thư ký Yin, chỗ này giao cho cậu. Một tên cũng không giữ lại.” Nói xong hắn liền hung bạo vác Kim Jaejoong lên vai, mở cửa đi ra.

Mặc kệ bọn kia đang cầu xin, Jung Yunho khiêng thẳng Kim Jaejoong vào phòng, sau đó ném mạnh y xuống sô pha.

“A... Jung Yunho! Anh làm gì vậy? Muốn đánh tôi hả?” Kim Jaejoong kêu đau, y ngồi dậy, xoa cánh tay mình, bướng bỉnh nói. Park Yuchun cùng Shim Changmin cũng đi vào, nếu như nãy qua giúp đỡ, thì bây giờ chỉ đơn thuần xem kịch vui thôi.

“Hôm nay không có anh, em biết sẽ xảy ra chuyện gì không?” Giọng nói của Jung Yunho trầm thấp, có thể thấy rõ hắn đang rất tức giận.

“Anh còn trách tôi? Jung Yunho! Là do anh có lỗi với tôi trước, còn dám lên mặt dạy đời tôi hả?” Kim Jaejoong thấy Shim Changmin đứng ở cửa, sợ hãi ban nãy liền biến mất, cao giọng nói lại. Sau đó nhìn qua Park Yuchun. Cậu cũng tham gia vào chuyện này à?

“Anh làm gì có lỗi với em hả?” Jung Yunho thấy khó hiểu, chẳng lẽ Jaejoong theo dõi hắn tới đây?

“Anh còn muốn chối? Nó là ai? Nói rõ ràng cho tôi, nó là ai hả?” Bác sĩ Kim chỉ thẳng vào Shim Changmin, mở miệng mắng “Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ. Quyền rũ chồng ông từ lúc nào? Cứ cho là hai người quen nhau trước, thì anh ta cũng kết hôn rồi, cậu còn dây dưa làm gì?”

Shim Changmin mờ mịt nghe, cậu không biết nên giải thích thế nào. Kim Jaejoong nhìn qua Park Yuchun đang cố nhịn cười, lại chuyển qua nói hắc “Park Yuchun! Tôi không ngờ cậu lại vậy đó. Mới kết hôn với Junsu được vài tháng mà đã quay lại đàn điếm. Trước kia chơi bời với đàn bà coi như bỏ qua được, bây giờ còn muốn đùa với đàn ông hả? Thật nhìn không ra con hồ ly được này có gì tốt đấy. Tôi thật sự hối hận đã gả Su Su cho cậu.”

Đến lúc này, mọi người mới tựa hồ hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Kim Jaejoong vẫn còn chìm ngập trong suy đoán của mình, mở rộng trí tưởng tượng phong phú. Shim Changmin cảm thấy chị dâu ghen ghét thật. Hồ ly được? Thật mạnh bạo, nhưng cũng đáng yêu thật. Nên cậu quyết định lên tiếng giải thích.

“A, anh Jaejoong... Không đúng, chị dâu. Em không phải là hồ ly được. Em là em họ của anh Yunho, tên là Shim Changmin.”

Kim Jaejoong nhìn qua Shim Changmin, Shim Changmin cười cười với y. Kim Jaejoong nhìn về phía Park Yuchun, Park Yuchun nhún vai, sau đó ôm bụng ngã vào sofa cười điên cuồng. Kim Jaejoong nhìn qua Jung Yunho, Jung Yunho bắt đầu gật đầu với y, cuối cùng kéo y qua chỗ hắn ngồi xuống “Haiz, Jaejoong à. Changmin là em họ của anh, là con của cậu anh. Trước kia anh có từng nói với em đó. Hôm trước nó mới từ Canada về.” Jung Yunho thở dài, giải thích với bình dấm chua nhà mình.

“Yunho... có phải em... dọa người lắm không?” Kim Jaejoong cúi đầu, hỏi nhỏ Jung Yunho. Park Yuchun ngồi ở một bên liếc nhìn mình gật đầu, ý nói: Đúng, cậu dọa người lắm!

Kim Jaejoong tự cảm thấy đuối lý, cũng không phản ứng lại. Để cứu vãn sĩ diện, y đứng dậy cười với Shim Changmin “Changmin phải không? Anh gọi em là Minnie được không? Anh là vợ của Yunho. Em gọi anh là anh Jaejoong là được.” Nói xong Kim Jaejoong còn chớp mắt nhìn Shim Changmin.

“Ha ha... anh... Jaejoong.” Shim Changmin ngoan ngoãn gọi.

“Ngoan! Anh sẽ mua đồ ăn ngon cho em.” Nghe thấy Shim Changmin gọi mình, Kim Jaejoong cũng đáp lại.

Mười phút sau, mọi người đem sự tình giải thích rõ ràng.

“Yunho... Anh đừng giận. Minnie cũng thật... sao lại nhắn tin không rõ ràng vậy. Làm anh hiểu lầm hai người.”

“Em đấy, cứ không tin anh như vậy, sao anh không tức giận chứ? Nghĩ lại, này không gặp anh, không biết sẽ ra sao nữa.” Jung Yunho nhớ tới cảnh tượng này, trong lòng vẫn còn lo sợ.

“Em xin lỗi mà. Tại em đọc tin nhắn mờ ám của hai người mới hiểu lầm chứ bộ. Không muốn bị hai người bắt nạt, em mới dẫn Su Su đi cùng...” Nói tới đây, Kim Jaejoong mới chợt nhớ ra, hình như y đang quên ai đó.

“Su Su. Đúng rồi! Kim Jaejoong! Cậu dẫn Vật nhỏ nhà tôi đi mà. Sao không thấy em ấy đâu?” Park Yuchun đột nhiên nhớ tới Vật nhỏ nhà hắn bị Kim Jaejoong bắt cóc, đứng phắt dậy hỏi.

“Trời ạ. Đúng rồi. Vật nhỏ còn ở cửa quán bar chờ tôi.” Kim Jaejoong cũng lập tức đứng lên, bốn người nhanh chóng chạy ra cửa.

“Ừm... đáng ghét! Sao lâu thế anh Jae Jae còn chưa ra... mình đói quá... cũng lạnh quá... ừm... mình muốn về nhà.” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu đáng thương ngồi xồm ở một góc gần cửa quán bar, mếu máo.

“Đáng ghét! Đều tại hồ ly đực kia. Không phải là do tên đó, mình sẽ không phải không được ăn cơm. Hừ, chờ anh Jae Jae bắt được, mình sẽ giết hết tóc cho biết.” Vật nhỏ lạnh đến phát run, răng đập vào nhau, nhưng miệng vẫn có thể phun ra lời có chút chua ngoa, xem ra lớn lên cùng bác sĩ Kim, không nhiễm nhiều cũng nhiễm ít.

Park Yuchun là người đầu tiên chạy ra quán bar. Lúc hắn thấy cậu, Vật nhỏ vẫn còn đang lăm bắm “Bảo bối!”

“Dạ? Ông xã? Là anh sao?” Vật nhỏ bất ngờ nhìn thấy ông xã của mình, liền đứng dậy ngay, nhưng do bị đông lạnh, nên chân cậu cứng đơ, lập tức bổ nhào về phía trước. Ngay trước 0.1 giây, Park Yuchun đi tới đón Kim Junsu, thì cậu bạn nhỏ lẽ ra phải nằm trong vòng tay hắn lại chạy ra sau hắn. Lúc này Shim Changmin thấy một con sư tử nhỏ nhảm về phía mình, cậu định xoay người né, nhưng lại lập tức bị cười lên lưng.

“Hồ ly tinh đực đáng ghét! Dám quyến rũ chồng của anh tôi! Hôm nay cho cậu biết lợi hại của Su Su này.” Vật nhỏ dùng hai chân kẹp chặt thắt lưng của Shim Changmin, hai tay mồm mồm túm lấy tóc Shim Changmin, giằng mạnh tóc cậu. Shim Changmin đáng thương chỉ biết kêu a á lên.

“Gi? Sao lại thế này? Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải là hồ ly tinh. A~~~ Mau buông ra. Đau quá...”

“Su Su! Xuống dưới! Mau xuống đây. Em hiểu lắm rồi.” Park Yuchun tiến lên muốn kéo Vật nhỏ nhà mình xuống.

“Yuchun, sao anh lại nói hộ cho người này? A, em biết rồi. Cậu ta không chỉ quyến rũ anh Yunho, mà còn quyến rũ cả anh nữa. Tôi không tha cho cậu đâu.” Vật nhỏ nghĩ Shim Changmin là người thứ ba, liền tăng ‘nhiệt tình’ lên đôi tay mình, dùng sức kéo tóc của Changmin. Nhìn thế này chắc người ta tưởng Kim Junsu là em ruột của Kim Jaejoong đấy. Lối suy nghĩ, sức tưởng tượng y như nhau vậy.

“A ~~~~~ Anh Yuchun! Anh mau đưa cậu ta xuống đi.” Shim Changmin cầu cứu với Park Yuchun. Vợ chồng nhà Jung Kim lúc này mới chậm chạp chạy tới. Kim Jaejoong vừa nhìn là biết mình gây họa rồi, y lập tức đi lên kéo Kim Junsu ra “Su Su, xuống dưới! Xuống dưới! Hiểu lắm... là anh hiểu lắm! Mau xuống đây đi, mắt hết mặt mũi rồi.”

“Dạ? Hiểu... hiểu lắm ạ...” Mãi đến khi Vật nhỏ nghe thấy Kim Jaejoong nhấn mạnh là hiểu lắm, cậu mới

buông lỏng tay ra, từ lưng Shim Changmin trượt xuống. Park Yuchun đón lấy cậu, ôm vào trong ngực.

“Hô~ Anh Yuchun, chị dâu nhỏ lực tay ghê gớm quá. Tóc của em... Ô ô... tóc của em...” Shim Changmin kêu than mái tóc của mình bị Su Su giật đến hai nhúm.

“A... Changmin à, anh xin lỗi. Vật nhỏ không hiểu chuyện, em đừng để bụng. Hôm nào anh mời em đi ăn một bữa.” Park Yuchun cảm thấy có lỗi với Shim Changmin, liền mở lời mời cậu một bữa.

“Sao ạ? A... thật ra cũng không sao. Chị dâu nhỏ cũng thật đáng yêu.” Nghe đến ăn, Shim Changmin lập tức cảm thấy mình không bị ‘tổn thương’ gì cả.

“Bảo bối, là hiểu lầm thôi, Changmin là em họ của anh Yunho, là anh Jae Jae của em ghen bấy đó.” Park Yuchun giải thích cho Vật nhỏ, còn nhấn mạnh thêm mấy chữ ‘anh Jae Jae’.

“Dạ? Em... em... em họ... chuyện này... anh xin lỗi... xin lỗi... tại này... tại này anh Jae Jae nói... hồ ly... nên anh mới... ưm... xin lỗi...” Vật nhỏ thấy mình có lỗi với Shim Changmin, liền ấp úng giải thích, cuối cùng không biết phải nói sao, liền gập mình 120° xin lỗi cậu.

“A... chị dâu nhỏ, gọi em là Changmin là được rồi. Không sao, giải thích ra là ổn rồi.” Shim Changmin xoa đầu. Không phải đau bình thường đâu.

“Ha ha... hiểu lầm đều đã làm rõ, tôi yên tâm rồi. Yunho, dẫn Minnie về nhà chúng ta đi.” Bác sĩ Kim lấy điệu bộ của cậu vợ nói với Jung Yunho, sau đó quay về Shim Changmin đang trưng ra vẻ mặt ‘hiền lương’, nói “Minnie, theo anh về nhà. Anh nấu món ngon cho em. Su Su ngoan, mai anh sẽ mua bánh ngọt cho em.” Shim Changmin vừa nghe thấy có đồ ăn ngon, lập tức chạy theo sau Kim Jaejoong, đứng bộ dáng con trai ngoan.

“Yuchun, em đưa Junsu về nhà trước đi. Hôm nay em ấy chạy theo Jaejoong cả tối, chắc mệt lắm rồi. Hôm nào anh sẽ bù lỗi với em. Hôm nay anh đưa họ về trước đã.” Jung Yunho nhìn thấy mặt Park Yuchun xanh mét, cũng biết là lỗi tại mình, ai kêu vợ hấn lại là một cái bình dấm chua như thế.

“Jung Yunho! Còn chưa đi à? Có muốn ngủ ban công tiếp không?” Kim Jaejoong hình như không nhận ra lỗi của mình, vẫn la lối om sòm như mọi khi.

“Anh tới ngay đây.” Jung Yunho nhanh chóng đuổi theo Kim Jaejoong.

“Haiz.” Nhìn ba người đi xa, Park Yuchun thở dài một hơi. Vật nhỏ ở trong lòng hấn dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hấn.

“Vật nhỏ ngốc. Hôm nay Kim Jaejoong tự đi làm mất mặt mình, em còn điên theo cậu ta. Lần sau xem em còn bỏ ông xã, chạy loạn theo cậu ta không.” Mặc dù giọng điệu là trách cứ nhưng Park Yuchun vẫn ôm Su Su vào trong ngực, không ngừng hôn lên mái tóc bị thổi bay của cậu, sau đó hấn cởi áo ngoài của mình

khoác lên người Vật nhỏ.

“Ông xã... thật ra thú vị lắm.” Vật nhỏ ngẩng đầu, cười ngây ngô với Park Yuchun.

“Còn thú vị nữa? Kim Jaejoong là một tên ghen tuông lồng lộn, bảo bối em không được học theo cậu ta đâu đấy.”

“Dạ, em biết rồi...” Vật nhỏ còn chưa nói xong, bụng dưới đã kêu ọc lên một tiếng “Ông xã... em đói...”

“Bảo bối, em đừng nói với anh là Kim Jaejoong chưa cho em ăn cơm đấy.” Lúc này tâm tình của Park Yuchun vô cùng tồi tệ. Vật nhỏ vốn không thể nhịn đói được. Bình thường ăn ít hơn một miếng, hắn đã đau lòng rồi. Huống chi suốt từ chiều đến giờ cậu chưa được bỏ cái gì vô bụng.

Vật nhỏ gật gật đầu, nói “Anh Jae Jae nói, bắt gian xong sẽ mang em đi ăn cơm.”

“Tin được cậu ta mới là lạ đó. Bảo bối, em muốn ăn gì? Bây giờ ông xã dẫn em đi ăn.” Xoa lên bụng của Vật nhỏ, Park Yuchun chỉ muốn lấp đầy nó ngay lập tức thôi. Hắn nhớ tới lúc trước khi kết hôn, Vật nhỏ vì câu nói của Yuhwan mà thất bụng lại, nhịn đói. Vật nhỏ, sao em cứ làm vậy? Cố ý làm anh đau lòng phải không?

“Dạ... em muốn ăn mấy món anh Yunho mua cho Changmin ở nhà hàng kia. Lúc Changmin ăn em cũng muốn ăn... trông có vẻ ngon lắm.” Nhớ tới một bàn thức ăn vừa nãy, nước miếng của Su Su bắt đầu tiết nhiều ra.

“Đi thôi. Chúng ta đi tới đó.” Park Yuchun kéo cậu bạn nhỏ đến nhà hàng kia.

Trên đường đi, cậu bạn nhỏ lải nhải liên tục “Lúc nãy em nhìn thấy Changmin ăn Mousse xoài.”

“Sẽ mua.”

“Còn có bánh táo thì phải~”

“Sẽ mua.”

“Em còn muốn ăn bánh Crepe.”

“Ừ, mua.”

“A... còn nhiều đồ ăn ngon nữa. Ông xã~ Anh mua cho em hết sao?”

“Mua! Đều mua!”

“Nhưng... nhà hàng đó hình như mắc lắm. Thôi em về nhà ăn là được rồi.” Vật nhỏ nghĩ, mẹ từng nói, ông xã có nhiều tiền cũng không được tiêu xài hoang phí, tiền ông xã kiếm còn phải lo cho mai sau, cậu không được xài linh tinh.

“Em không sợ đói à? Sờ bụng em này, đều xẹp xuống rồi. Em mặc kệ được nhưng anh không nở đâu.” Park Yuchun vừa lái xe, vừa nghe Vật nhỏ nói về nhà ăn, hắn vươn tay ra xoa đầu cậu “Bảo bối, em đang tiết kiệm tiền cho anh đấy hả?” Vật nhỏ không nói gì, chỉ gật đầu.

“Chúng ta có rất nhiều tiền! Ai bảo em tiết kiệm tiền cho anh hả? Nói ra người ta sẽ cười ông xã đó. Người ta sẽ nói, kinh doanh kiếm được nhiều tiền vậy, thế mà ngay cả bà xã mình cũng để cho đói. Cho nên em muốn ăn gì thì cứ nói với ông xã. Không cần quan tâm mấy món Tây đó mắc bao nhiêu. Ăn một cái không đủ, thì anh mua mười cái, biết chưa?”

“Dạ, em biết rồi... Nhưng em thấy ông xã khổ cực kiếm tiền như vậy. Bây giờ em tới trường còn phải đóng tiền học, mỗi tháng còn phải cho em tiền tiêu vặt. Còn phải hiếu thuận với ông nội, còn phải cho chú em Yuhwan phí sinh hoạt nữa... Anh lại không muốn em ở nhà nấu cơm. Lúc nào cũng đưa em đi ăn đồ đắt tiền... Em sợ anh vất vả, em... em... thấy đau lòng...” Vật nhỏ còn nhỏ nhưng đã biết người lớn kiếm tiền nuôi gia đình thật không dễ dàng gì.

“Ha ha... Vật nhỏ nhà anh biết đau lòng cho người khác rồi. Tốt quá! Ông xã bây giờ rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Ông xã có rất nhiều tiền, em không biết là cho em tiêu tiền anh vui thế nào đâu. Xài bao nhiêu anh cũng vui.” Cùng trò chuyện với Vật nhỏ, trong lòng Park Yuchun cảm thấy rất ngọt ngào.

Tới nhà hàng, mới vừa vào, Park Yuchun liền cầm thực đơn lên, gọi tất cả các món Su Su thường thích ăn, sau đó lại gọi cả mấy món lúc nãy đi trên đường cậu nhắc tới, cuối cùng còn nói thêm một câu “Nhanh lên, phải đưa nhanh lên đó. Vật nhỏ nhà tôi đói bụng rồi.”

Cuối cùng đến khi Su Su không còn ăn nổi, bữa cơm này mới kết thúc.

“Ông xã... em không đi được, ăn nhiều quá. Hôm nay về nhà sẽ không tiêu hóa được đâu.” Vật nhỏ bĩu môi, oán giận Park Yuchun, nói.

“Không sao, ông xã về giúp em vận động tiêu hóa.”

Vài ngày hắn còn chưa làm chuyện này đâu. Bây giờ phải tranh thủ ‘vận động’ thôi.

31. Chương 28: Tiền Xài Vật

Hiếm khi có hai ngày nghỉ, Park Yuchun liền dậy sớm, làm điểm tâm cho bảo bối. Nhắc tới Park Yuchun bây giờ, phải nói hắn đã thay đổi rất nhiều. Một cậu ấm vốn cần người hầu hạ, vì có thể rước được Vật nhỏ đáng yêu về nhà mà phải vừa học nấu ăn vừa học dọn dẹp. Lúc này hắn đã ra dáng một trụ cột gia đình lắm rồi. Mỗi ngày ngoại trừ đi làm, thì thời gian còn lại hắn sẽ đi mua sắm, nếu không sẽ giống mấy bà chị nghiên cứu sách hướng dẫn nấu ăn. Thật ra ngay cả lúc đi làm Park Yuchun cũng không làm việc cho đảng hoàng, mà lại thường xuyên gọi Kim Jaejoong cùng Shim Changmin mới vào làm việc vào văn phòng, bàn về các món ăn, món này phải bỏ cái gì mới ngon, món kia phải nấu thế nào. Theo như ông nội Park thì đàn ông nhà họ Park luôn có chất lượng tốt. Biết yêu thương vợ mình đều là do di truyền từ ông. Làm đàn ông đã khó, làm đàn ông đã kết hôn lại càng khó, mà làm một người đàn ông biết thương yêu vợ lại càng khó hơn. Theo như lời Jung Yunho thì chính là có phúc thì được hầu, vô phúc thì hầu lại. Còn theo Shim Changmin, nghiên cứu sách dạy nấu ăn à? Chuyện tốt mà. Hỏi cậu ư? Không thành vấn đề. Cậu còn cam tâm tình nguyện làm tiểu thái giám thử đồ ăn cho chị dâu nhỏ nữa. Còn bác sĩ Kim thì nói. Không có chuyện gì mà tỏ ra ân cần, không phải kẻ gian thì cũng là phường trộm cắp. Park Yuchun nhất định đã làm gì có lỗi nên mới vậy. Không phải là ăn vụng sau lưng Vật nhỏ nhà y chứ? Theo Park Yuchun thì Vật nhỏ nhà hắn gây quá! Cơm ở trường ăn được sao? Tối về nhà mà không ăn thêm không biết sẽ gây đến mức nào nữa. Nhưng đó chỉ là cách nhìn của viện trưởng Park thôi, chứ mặt Vật nhỏ nhà hắn đã tròn lắm rồi.

Sau khi Park Yuchun nấu cháo trứng xong, hắn vẫn đeo tạp dề, đi lên lầu kêu Vật nhỏ nhà mình. Cậu bạn nhỏ nằm trên giường đã đá chăn xuống dưới chân, vênh cái mông cong cong lên, đầu vùi dưới gối. Park Yuchun bắt đầu dẫm lắc đầu. Sắp có tuyết rồi, đá chăn xuống không lạnh sao? Mà đặc biệt là mỗi sáng Vật nhỏ đều có một tư thế ngủ khác nhau. Chỉ chung một điểm là rất kỳ lạ thôi.

Kéo nhẹ chăn đắp lên người Su Su, lấy cái gối trên đầu Vật nhỏ ra, ghé vào tai cậu, nói “Bảo bối, dậy thôi. Mau dậy, ông xā nấu bữa sáng xong rồi.” Vật nhỏ vẫn nằm yên không động dậy.

“Bé ngoan~ đã chín giờ rồi! Ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

“Um~~~” Vật nhỏ không muốn dậy, gãi gãi đùi, kêu lên một tiếng. Nếu lúc này còn ở nhà mẹ Kim. Mẹ Kim nhất định sẽ kéo chăn ra, kêu lên [Kim Junsu, con dậy ngay. Suốt ngày ngủ, sắp thành heo rồi. Mau dậy cho mẹ.] Mặc kệ là xuân hạ thu đông, đều sẽ xốc chăn, tét vào cái mông vênh của cậu. Nhưng ngày nay Kim Junsu đã lập gia đình. Cỗ đại đã trở thành bảo bối. Mỗi lần gọi cậu dậy, Park Yuchun đều dùng cách dịu dàng nhất.

“Bảo bối~ dậy thôi. Mười mấy tiếng em chưa để ý anh rồi đấy. Hay ông xā bế em đi ăn cơm?” Lật người Vật nhỏ lại, Park Yuchun nhìn gương mặt cậu, nói.

“Ừ... Yuchun... Anh ôm em một lát đi, em không muốn ăn, muốn anh ôm một lát thôi~” Vật nhỏ biết ông xā sẽ không dùng cách tàn bạo như mẹ gọi mình, vì thế cậu liền làm tới, ôm chặt cổ viện trưởng Park, không chịu buông ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn còn cọ cọ vào cổ hắn, rất giống con mèo nhỏ đòi chủ nhân vuốt ve mình.

“Um, ôm một lúc thôi. Năm phút thôi đấy. Lâu quá cơm sẽ nguội hết đó.” Park Yuchun dùng một tay cởi tạp dề, ném xuống sàn nhà, ôm Vật nhỏ nhà mình, nằm trên giường.

“Ông xã, hôm nay ăn gì?” Su Su rúc vào lòng Park Yuchun, mơ màng hỏi.

“Ừm... hôm nay có cháo trứng, bánh pho mát nướng, còn có bánh đào, đều là món bảo bối thích.” Park Yuchun vừa nói vừa vuốt mái tóc rối của Vật nhỏ.

“Dạ? Sao anh không nói sớm? Nguội sẽ không ngon đâu. Yuchun đáng ghét, sao anh không nói sớm cho em biết.” Vừa nghe thấy toàn là món mình thích ăn, Su Su bật dậy ngay lập tức, dọa Park Yuchun giật cả mình. Sau đó Vật nhỏ dùng tốc độ ánh sáng chạy vào phòng tắm rửa mặt, đánh răng. Park Yuchun ở phía sau vừa xách đôi dép lê vừa đuổi theo “Tiểu tổ tông của anh. Em chưa có đi dép. Đi chân đất thế lạnh lắm đấy. Đồ ăn nguội, anh hâm lại cho em, em gấp làm gì.” Đuổi tới phòng tắm, hần ngồi xồm xuống, đi dép cho Vật nhỏ đang lo vệ sinh cá nhân “Nhắc chân trái lên. Su Su thật ngoan.” Mặc dù Vật nhỏ nhắc chân phải lên.

“Chân còn lại.” Sau khi đi dép cho Vật nhỏ xong, Park Yuchun mới phát hiện hần không có đi dép, bàn chân cảm thấy lạnh lạnh, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Nếu bác sĩ Kim mà thấy tình cảnh này chắc phải khinh thường viện trưởng Park lắm.

Hầu Vật nhỏ đi dép lê xong, Park Yuchun trở lại phòng ngủ, lấy một tấm thảm, bọc lấy Vật nhỏ đã rửa mặt xong, bế thẳng đến phòng ăn.

“Bảo bối, ăn chậm một chút! Không ai tranh với em đâu.” Park Yuchun thấy Vật nhỏ trong lòng đem một miếng bánh pho mát nướng to định cho vào miệng, hần sợ cậu sẽ bị nghẹn nên liền lên tiếng.

“Wow~ thơm quá! Ngon thật!” Su Su lại chẳng thèm quan tâm lời hần nói, cho miếng bánh ngọt vào miệng, mắt còn liếc qua đĩa bánh đào trên bàn.

“Ngon cũng không được ăn một miếng to như thế. Từ từ ăn, ông xã dứt cho em.” Park Yuchun nhìn thấy không được, liền cầm bữa sáng trong tay Vật nhỏ, bẻ ra thành từng miếng dứt vào miệng cậu.

Chờ Kim Junsu ăn xong bữa sáng, Park Yuchun lấy một cái thẻ đặt lên bàn ăn cơm “Bảo bối, cái này cho em.”

“Dạ? Ông xã, cái gì vậy? Cho em à?” Vật nhỏ nhìn cái thẻ trên bàn, lại nhìn qua Park Yuchun, hỏi.

“Ừ, đương nhiên là cho vợ anh rồi. Cái thẻ này em phải cất kỹ, sau này đầu mỗi tháng ông xã sẽ gửi tiền vào đây cho bảo bối tiêu vặt.” Park Yuchun vuốt tóc Su Su, nhỏ giọng nói.

“Hàng ngày Yuchun đã cho em nhiều tiền xài vặt lắm rồi. Em không xài hết đã cho em tiếp... Ông xã~ Chúng ta không cần tiết kiệm tiền à? Mẹ nói... mẹ nói...” Nói đến đây, Vật nhỏ đỏ mặt lên.

“Sao? Mẹ nói sao?”

“Mẹ nói... một người vợ biết tiết kiệm cho chồng, thì chồng mới thích...” Vật nhỏ nói bé xịu như tiếng muỗi kêu vậy.

“Hà? Ha ha... không phải đâu, Su Su còn đến trường, cần tiền vào rất nhiều việc. Với lại không phải ông xã không có tiền cho em xài.”

“Nhưng Yuchun vất vả lắm mới kiếm được tiền. Sao em có thể tiêu xài lãng phí được. Em có thể đi làm, như vậy có thể kiếm được tiền tiêu vặt. Chúng ta cũng có thể tiết kiệm được một khoản. Ông xã cũng không cần khổ cực như thế nữa.” Nhớ tới Park Yuchun đôi khi phải xem bệnh án đến đêm khuya, Vật nhỏ liền cảm thấy đau lòng.

“Được rồi! Em chỉ cần ở nhà cho anh thôi. Em muốn đi làm? Hàng ngày ở nhà anh còn không nỡ cho em rót một ly nước, mà em bảo anh cho em đi hầu người khác sao? Không bằng giết anh đi cho rồi.”

“Em biết ông xã thương em mà. Nhưng em không muốn thành gánh nặng cho anh đâu.” Vật nhỏ cười hì hì, nói.

“Cái gì mà gánh nặng, gánh nhẹ chứ? Em gả cho anh thì là vợ của anh, anh không thương em thì thương ai. Với lại anh kiếm tiền nhiều như vậy để làm gì chứ? Không phải là để bảo bối với cục cưng nhỏ của chúng ta sống sung sướng sao. Cho em tiền tiêu là trách nhiệm và nghĩa vụ của anh. Anh đưa tấm thẻ này cho em, vì anh biết Su Su sẽ không bao giờ hỏi anh vụ tiền bạc khi cần dùng. Em giữ cái này, cần tiền cũng không cần nói với anh, cứ rút thẳng ra là được.” Park Yuchun ôm chặt Vật nhỏ, kéo lại tấm thảm bị trượt xuống, bọc lấy cậu.

“Ha ha... ông xã... anh nói làm em xấu hổ quá...” Su Su ngây ngốc cười.

“Sao lại xấu hổ. Vốn dĩ ông xã cho em tiền thì em cứ tiêu. Em xài càng nhiều anh càng vui. Chuyện này chứng minh anh có năng lực, có thể làm cho vợ anh có cuộc sống đầy đủ. Cho nên đưa tiền cho em thì em cứ mua cái gì em thích ăn, quần áo, đồ chơi em thích. Nói chung thích cái gì thì mua cái đó. Không cần hỏi ý kiến của anh, biết chưa?”

“Đáng ghét! Ông xã đáng ghét! Thật đáng ghét. Sáng sớm sao lại làm em cảm động vậy. Đáng ghét, đáng ghét...” Vật nhỏ nghe viện trưởng nhà mình nói thế, trong lòng ấm áp vô cùng, đôi bàn tay nhỏ kéo lấy cổ hắn, đặt cằm lên vai hắn, không ngừng làm nũng.

“Hửm?”

“Ông xã...”

“Hửm?”

“Số tiền này mua cái gì cũng được à?”

“Ừ, chỉ cần Su Su thích.”

“Xài linh tinh cũng được sao?”

“Ừ, chỉ cần bảo bối thích.”

“Xài hết cũng được à?”

“Ừ, chỉ cần...” Nâng đầu Vật nhỏ lên, Park Yuchun hôn nhẹ lên môi cậu, nói “Chỉ cần vợ anh thích thôi.” Su Su đặt cằm lại lên vai hắn “Ông xã đáng ghét!”

“Ừ, anh đáng ghét.”

“Ông xã, em yêu anh.”

“Ừm, anh biết.”

“Ông xã.”

“Hửm?”

“Em... muốn thị tẩm... bây giờ được không?” Vật nhỏ chôn mặt trong hõm vai hắn, ấp úng nói.

“Thị... Thị tẩm? Ai dạy em cái này?” Park Yuchun khựng lại. Thị tẩm? Từ ở thời nào vậy?

“Anh Jae Jae dạy... anh... không thích à?”

“Thích! Bảo bối thích anh đều thích!”

“Vậy chúng ta lên lầu yêu yêu đi.” Vật nhỏ ngẩng đầu lên, đôi mắt nòng nọc trong veo, khuôn mặt hình như sau khi ăn đào, cũng không khác gì trái đào mà nhìn chăm chăm ông xã của mình. Vật nhỏ hình như không biết bộ dạng của mình bây giờ quyến rũ người khác biết bao nhiêu. Park Yuchun không nói gì, bỏ lại một đồng bát đĩa trên bàn, bế Vật nhỏ nhà mình chạy lên phòng ngủ lầu hai. Từ đợt Vật nhỏ tập trung thi cử, về nhà phần lớn đều lo ôn bài, Park Yuchun cũng bận rộn ở bệnh viện. Vì lúc kết hôn hắn bỏ bê quá nhiều. Nên đã hơn một tuần hai vợ chồng chưa làm ‘đại sự’ rồi. Thành ra lúc này sao có thể không kích động chứ. Nhưng ban ngày ban mặt mà lại vận động càng lúc càng nhiều thế này thì...

Chap sau: Họa phụ huynh

Kết quả học tập của Su Su sẽ ra sao?

Ai sẽ là người đi họp phụ huynh cho cậu?

32. Chương 29: Họp Phụ Huynh (1)

“Junsu, Junsu! Này, này, này! Kim Junsu!” Lee Hyuk Jae ngồi xuống, kêu vài lần Vật nhỏ cũng không để ý, vì thế cậu chạy tới trước mặt Junsu, quơ quơ tay.

“Sao? Hyuk Jae, đừng phiền tớ. Đầu tớ đang muốn nổ làm đôi đây nè.” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu mệt mỏi đẩy tay Lee Hyuk Jae ra, tức giận nói.

“Cậu vẫn lo lắng buổi họp phụ huynh hả? Có gì đâu mà cậu lại than thở cả ngày, trưa cũng không chịu ăn. Kim Junsu! Tớ không phải viện trưởng Park nhà cậu, cậu giả bộ đáng thương cho ai xem hả?” Lee Hyuk Jae không sợ chết mà nói.

“Con khỉ này! Cậu muốn chết thì cứ nói một tiếng. Có muốn chọn cách chết không? Tớ đã phiền lắm rồi, cậu còn... Lăn ra xa một chút. Đến chỗ tớ không thấy ấy.” Kim Junsu không lên tiếng, người ta lại tưởng cô dâu nhỏ mới về nhà chồng.

“Cậu thật là. Người ta tốt bụng cậu lại cho là người ta lòng lang dạ thú. Tớ thấy trưa cậu không ăn nên sợ cậu đói bụng, mới đem chocolate cho cậu, xem ra là tớ làm chuyện thừa thãi rồi.” Lee Hyuk Jae bị Su Su mắng như vậy, thấy oan ức mà than, nhưng không ngờ hiệu quả lại ngược lại.

“Biến đi. Ai cần chocolate hư của cậu chứ. A~~~ Tớ phải làm cái gì đây. Lần này chết chắc rồi.” Su Su gục đầu xuống bàn rên rỉ.

“Đúng là chết rồi đây. Chỉ cần điểm thi học kỳ này cũng đủ cho dì đánh chết cậu rồi. Cho nên để giữ gìn thể lực, cậu phải ăn hết chỗ chocolate này. Nếu bị đánh chết rồi sẽ không còn được ăn đâu.” Lee Hyuk Jae tiếp tục vô tình dả kích Vật nhỏ.

“Cậu đi chết đi. Con khỉ này, cậu có tin trước khi tớ chết tớ sẽ giải quyết cậu trước không? Tớ chẳng hiểu sao một người tốt như Donghae lại nhìn trúng cậu. Hai cậu sinh hoạt chung mà sao cậu kém thế.”

“Khoan đã! Junsu. Thứ nhất bây giờ tớ với Donghae không còn sinh hoạt chung nữa. Tuy bây giờ lực tớ có hạn, nhưng tớ sẽ cho cậu ấy được sống sung sướng. Thứ hai, thật ra chocolate này là lúc nghỉ trưa Donghae bảo tớ đưa cho cậu. Cậu ấy nói, ăn được bao nhiêu thì cứ ăn đi, sau này còn sống cũng không có mà ăn đâu.” Hyuk Jae tự nhận mình ‘hiền lành’ vô cùng, nói rõ mọi chuyện ra. Học sinh Kim Junsu sững sốt một phút đồng hồ, sau đó kêu lên “A~~~ Đôi gian phu d*âm phu nhà các cậu. Sao không đi chết đi. À không, tớ không trách các cậu, có trách thì phải trách chính mình. Ai bảo tớ luôn coi hai cậu là bạn tốt nhất. Bây giờ nghĩ lại, sao mấy năm nay tớ có thể coi trọng hai người được chứ.” Nói xong, Vật nhỏ không ngừng đá

vào Lee Hyuk Jae.

“Đừng đừng... Junsu... đừng đá nữa... Dong Hae còn nói... Dong Hae còn nói...” Thấy mình sắp chịu không nổi, Lee Hyuk Jae đành phải lôi Lee Donghae ra, cậu nhớ Donghae đã từng nói với mình, nếu nói thế này Su Su sẽ không giận nữa.

“Sao? Còn nói cái gì nữa?” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu lại tò mò muốn nghe hết.

“Dong Hae còn nói... dù cậu có bị dì đánh chết cũng không sao. Chỉ cần đem đồ ăn ngon đốt cho cậu, kiếp sau chúng ta lại làm anh em tốt.”

“Lee. Dong. Hae! Cậu cũng chẳng tốt đẹp gì. Con khỉ thối, cậu với cậu ta đúng là nòi nào úp vung nấy. Yên tâm đi, tớ thành quỷ cũng sẽ mang theo hai người. Ai biểu chúng ta là Anh. Em. Tốt.” Kim Junsu đã bị chọc đến suýt ngất xỉu, sao cậu lại có hai thằng bạn vô lương tâm thế này? Không lẽ ngày chết đó không thể vượt qua được? “Lee Hyuk Jae, tớ đánh chết cậu.”

Donghae, sao cậu bảo nói vậy Su Su sẽ không đánh tớ. A đau quá... Ô ô ô.

Cậu nhóc này đâu có ngờ mình bị Lee Donghae lừa. Chuyện này trách ai được, chỉ có thể trách tại chậm tiêu thôi.

Vật nhỏ đeo cái cặp nặng trĩu, hôm nay hình như cặp sách trở nên nặng hơn mọi khi nhiều, bởi vì bên trong nó có một lá thư mời họp phụ huynh.

“Tiểu Đào! Tiểu Đào! Chỗ này, chỗ này nè.” Xa xa có một cậu thanh niên cao gầy vẫy tay về phía Vật nhỏ.

“Hả... Changmin? Sao em lại tới đây? Với lại... sao lại gọi anh là Tiểu Đào?” Kim Junsu bước nhanh tới trước mặt Shim Changmin, ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì anh giống trái đào nhỏ. Nhìn thoáng qua trông rất ngon miệng.” Shim Changmin đưa tay sờ đầu Vật nhỏ, cứ như mình mới là bậc trưởng bối vậy.

“Hả? À, sao em lại tới trường của anh? Em quen ai trong trường hả?” Vật nhỏ đột nhiên ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Changmin.

“A? Đúng vậy, có người quen. Xin hỏi cậu bạn nhỏ có biết học sinh Kim Junsu lớp 10 – 3 không?”

“Cái gì? Anh không phải là cậu bạn nhỏ. Changmin, em quên rồi à? Anh... anh kết hôn rồi đó. Sao còn gọi là cậu bạn nhỏ được.” Vật nhỏ bị gọi như vậy, liền ‘lông lộn’ nói lại.

“Ha ha. Tiểu Đào, anh thật sôi nổi! Hèn chi anh Yuchun lại mê anh đến vậy. Đi thôi, hôm nay anh Yuchun có ca phẫu thuật nên không tới đón anh được. Anh ấy bảo em tới đón anh đấy.” Nói tới đây Shim Changmin lại thấy muộn phiền, không phải là không muốn đón Kim Junsu mà là cậu đang vô cùng khinh bỉ cái giọng điệu của Park Yuchun khi nhờ mình.

Changmin à, lát nữa anh có ca phẫu thuật, không đi đón chị dâu em được. Em qua đón hộ anh nhé. Nhớ là thấy Junsu là phải gọi em ấy ngay đấy. Su Su tan trường, đi ra thường không có để ý. Nếu em không gọi, em ấy sẽ không thấy đâu. Không được dẫn em ấy ra quán ven đường, nhất là không cho em ấy ăn đồ ăn vặt. Đón được là đưa thẳng tới phòng làm việc của anh. Đừng để mấy cô y tá quần lấy em ấy. Đến sáu giờ mua cho em ấy một phần cơm lươn, một ly sữa ấm 60°. Không được nóng quá đâu, em ấy uống vội sẽ bị phỏng đó, cũng không được lạnh quá, lạnh sẽ làm hư cổ họng. Nếu anh vẫn chưa phẫu thuật xong, em phải chơi với em ấy một lúc. A, không! Không được chơi, phải phụ đạo bài tập cho em ấy. Làm hết bài mới được chơi. Chắc lúc đó anh cũng xong rồi. Changmin, phiền em rồi. Anh đi chuẩn bị đây, lúc về anh sẽ hậu tạ cho em.

Ở trên xe, Vật nhỏ ngồi ghế sau, phiền muộn cúi đầu. Shim Changmin thấy không khí có chút không ổn, liền nghĩ đề tài mà hỏi một chút.

“Khụ khụ... Anh... anh Junsu, có gì không vui à? A, em biết rồi. Tại anh Yuchun không tới đón nên anh không vui sao?”

“Không... không phải! Không phải đâu! Changmin... anh không có ý này. Chỉ là tâm tình anh không tốt thôi.” Nghe thấy Changmin nói thế, Vật nhỏ đổ người về phía trước ôm lấy ghế lái, dựa đầu vào vai phải của Changmin, nói.

“Hay trong trường có ai bắt nạt anh? Anh nói ra đi? Em dạy nó cho anh.” Changmin đưa tay xoa đầu Junsu.

“Không phải, không ai bắt nạt anh hết... chỉ là... thật ra là thế này, kết quả học kỳ này của anh hơi tệ. Nhưng nhà trường sắp mở hội cha mẹ học sinh rồi. Mẹ nhất định sẽ đánh chết anh. Lúc đó sẽ không thấy được Yuchun nữa.” Vật nhỏ khóc lóc kể lể.

“A, là tại họp phụ huynh. Anh bảo anh Yuchun đi cho anh là được mà, anh ấy sẽ không đánh anh đâu.” Shim Changmin nói như thể chuyện này có gì đâu.

“Sao? Đúng rồi, bảo Yuchun đi là xong. Ha ha, Changmin, em thật thông minh đấy. Sao em lại nghĩ tới vậy? Changmin, em giỏi quá. Changmin, bình thường em ăn cái gì mà thông minh vậy?” Vật nhỏ lập tức sôi nổi lên, chỉ một câu của Changmin là mặt trời lại ló dạng với cậu.

Shim Changmin đưa Vật nhỏ đến văn phòng viện trưởng, rồi dựa theo lời dặn dò của Park Yuchun mà làm. Cuối cùng bảo mẫu Shim cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên sẽ không thể nào tốt bằng chồng người ta được. Nhưng có một vấn đề là quá trình phụ đạo bài tập cho Vật nhỏ thì thật thê thảm. Shim Changmin phát hiện kết quả của Vật nhỏ không phải hơi tệ, mà là quá tệ. Tiếng Anh thì càng thảm hại, hỏi cái gì cũng không biết. Nếu là người khác, Shim Changmin đã đánh một trận cho sáng đầu ra rồi. Nhưng nhìn cái mặt tội tội, cậu mới đành theo gót Park Yuchun, mà nhẫn nhịn dạy tiếp. Nhưng đến lúc

cậu bạn nhỏ Kim Junsu lại cứ tiếp tục ‘khiêu chiến’ thế này thì thiên tài Shim cũng không thể nhịn nổi nữa.

“Này, em viết đáp án ra rồi đấy.” Bài toán dễ như vậy, chỉ có đặt công thức vào rồi bấm máy, mà cần phải vò đầu bứt tai sao?

“A... Changmin... sao em viết có hai bước đã ra đáp án vậy, anh không hiểu. Em viết chi tiết ra đi.” Vật nhỏ nhìn đáp án của Changmin, cũng chẳng hiểu sao nó lại thế.

“Hả? Còn muốn chi tiết? Cái đề này không phải liếc mắt là ra đáp án sao? Với lại em đã giảng cho anh rồi mà.” Changmin tiếp tục đau đầu.

“Nhưng... nhưng... anh vẫn chưa hiểu...” Su Su thấy xấu hổ, đầu cúi càng lúc càng thấp.

“Hả? Học sinh Kim Junsu! Theo kết quả và thái độ học tập của anh, anh mà không bị đánh mới lạ đó. Em mà là ba anh, em sẽ cạo sạch đầu anh! Cho anh khỏi ra cửa nữa, chỉ ở nhà chăm chỉ học bài thôi.” Changmin chỉ có ý trêu Vật nhỏ, nên mới nói ra lời tàn nhẫn vậy.

“Ừm~ Changmin. Tại mấy bài này khó mà. Hay là... hay là... em giải hết cho anh, về nhà anh sẽ xem lại.” Kim Junsu dùng ánh mắt tội nghiệp cầu xin Shim Changmin.

“Không được! Bài tập về nhà là phải tự làm. Bây giờ làm hộ anh là hại anh. Không được, anh tự làm đi. Với lại em làm dùm anh, anh Yuchun biết sẽ mắng em đó.”

“Ừ~ Changmin tốt bụng. Anh đã tập trung nghe em giảng mà. Tại vẫn không hiểu thôi. Tại nó khó mà. Chỉ mấy bài này thôi. Yuchun không biết đâu~ Đi mà~ Đi mà~” Vật nhỏ kéo tay áo của Changmin, dùng sức lay cậu.

“Không được! Không được! Nói không là không mà!” Changmin khinh bỉ nhìn Vật nhỏ làm nũng, dùng hai tay làm thành dấu X ở trước ngực.

“Changmin~~~ Minie~ Min Min~ Min Min à~ Đi mà~ Anh xin em đó~” Cậu bạn nhỏ ôm chặt cánh tay Shim Changmin, quyết không buông.

“Không được! Tuyệt đối không được! Em...”

“Bảo bối!” Shim Changmin còn chưa nói xong, Park Yuchun đã đẩy cửa phòng, bước vào.

“Dạ? Ông xã? Làm phẫu thuật xong rồi à?” Vật nhỏ vừa thấy chồng mình bước vào, lập tức có tinh thần, vọt vào lòng Park Yuchun, cũng mặc kệ mặt Shim Changmin càng lúc càng đen đi.

“Ừ, anh mới làm xong. Em ăn cơm chưa?” Park Yuchun đón Vật nhỏ, nhẹ nhàng chỉnh chỗ tóc ở mang tai cho cậu.

“Ăn rồi! Có phần cho ông xã đó. Lát em hâm lại cho anh. Yuchun, phẫu thuật có thành công không? Nhất định là thành công rồi. Yuchun đã ra tay sao lại không thành công chứ.” Vật nhỏ nhìn ông xã mình, tự hỏi tự đáp luôn.

“Đương nhiên rồi! Anh là ông xã của bảo bối mà.” Hôn lên má của Kim Junsu một cái, sau đó Park Yuchun mới nhận ra còn người thứ ba trong phòng đang ngồi trên sofa ăn khoai tây chiên, xem phim tình cảm suốt mướt “Ủa? Changmin, em chưa đi à?”

“Anh Yuchun. Giờ mới thấy em à?” Shim Changmin nhếch môi, khinh thường nói.

“Ông xã, Changmin bắt nạt em.” Vật nhỏ liền chơi xấu mà tố cáo Shim Changmin, chỉ vì cậu nhóc không làm bài tập dùm mình.

“Sao?” Park Yuchun sững sốt.

“Anh... anh Yuchun... anh đừng nghe anh ấy nói bậy, em không có bắt nạt anh ấy đâu. Anh ấy bắt nạt em mới đúng đó.” Changmin liền giải thích rõ ràng oan ức của mình, khoai tây chiên trong miệng cũng được nghiền nát thành bột.

Park Yuchun cũng biết hai người chắc đang nói đùa, nhưng hắn không muốn về nhà có người giận hờn, nên đành mở miệng hỏi Vật nhỏ “Bảo bối, Changmin bắt nạt em cái gì? Nói cho ông xã, ông xã làm chủ cho em. Dám bắt nạt Vật nhỏ nhà anh, đúng là không muốn sống rồi.” Changmin hết đường chối cãi, trong trạng thái chết lâm sàng với đồng đồ ăn.

“Dạ, em không hiểu một bài, Changmin lại không chịu giảng cho em.”

...

Sau đó Shim Changmin thất bại ra ngoài, đóng cửa lại, để hai vợ chồng nhà người ta ở riêng trong phòng.

“Ông xã... mấy bài đó... em không làm được, khó lắm... có phải em ngốc lắm không?” Vật nhỏ rúc vào trong lòng Park Yuchun, lo lắng nói.

“Nào có! Vật nhỏ nhà chúng ta sao lại ngốc chứ? Bây giờ chương trình cấp ba khó quá, có nhiều bài nửa ngày anh mới giải ra đó. Không sao, lát về anh giảng lại cho em.” Viện trưởng Park an ủi Kim Junsu, chỉ sợ đứa nhỏ nhà mình lại nghĩ lung tung.

“Dạ! Bây giờ em đi hâm cơm lại cho ông xã. Ăn xong, chúng ta về nhà.” Vật nhỏ vui vẻ ra mặt chạy đi

hâm cơm cho Park Yuchun. Thật ra chỉ đơn giản là đặt cơm lươn vào lò vi ba hâm lại thôi, nhưng viện trưởng Park lại đau lòng cho cậu “Bảo bối, để anh tự làm, coi chừng phỏng đó.” Nói xong, Park Yuchun đoạt lấy hộp cơm trong tay Vật nhỏ.

“Không! Không phỏng! Em biết làm mà. Ông xã, anh vào đó nghỉ đi, em làm cho. Anh đã mệt một ngày rồi, chuyện nhỏ này em làm được.” Kim Junsu đẩy Park Yuchun đến cái giường trong phòng nghỉ. Park Yuchun phải phẫu thuật hơn bốn tiếng, thật sự rất mệt.

“Anh chỉ sợ em bị phỏng thôi. Em phải cẩn thận đấy.”

“Yuchun coi thường người ta. Hồi trước ở nhà em cũng thường làm đấy. Anh ngồi nghỉ đi. A, không đúng, anh nằm nghỉ đi.” Vật nhỏ đẩy Park Yuchun xuống giường, kéo hai chân của hắn, tháo giày ra, sau đó đặt lên giường, còn đắp chăn cho hắn.

“Bảo bối, anh không mệt. Anh có thể tự đi hâm cơm mà.” Park Yuchun vẫn không yên lòng, muốn đứng dậy, nói.

“Đáng ghét! Không cho nói nữa! Nhắm hai mắt lại!” Kim sư tử nhỏ bắt đầu xù lông, đúng bộ dạng trưởng bối ra lệnh. Park Yuchun đành nghe theo lời cậu, nằm trên giường, nhắm mắt lại.

“Lúc này mới ngoan. Chụt~” Thấy Park Yuchun chịu nghe lời, Vật nhỏ hôn lên má hắn một cái, sau đó mới chạy ra hâm cơm.

Sau khi Vật nhỏ dứt cơm cho chồng ăn xong, hai người mới bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

“Ông xã... ăn no chưa?”

“Ừ, no rồi. Hôm nay cơm lươn hình như ngon hơn mọi khi ấy.” Được vợ dứt cho thế nên đồ nào chẳng ngon hơn.

“Vậy... vậy em có chuyện muốn nói với anh. Anh hứa là không được mắng em đâu đấy.” Vật nhỏ ngồi trên đùi Park Yuchun, hai tay quàng lên cổ hắn, nói.

“Có khi nào anh mắng em chưa? Nói đi, anh hứa sẽ không mắng em.” Park Yuchun nhéo mũi Kim Junsu, nói.

“Ừm... là thế này... kết quả thi học kỳ này... không tốt lắm... sắp tới lại họp phụ huynh...” Vật nhỏ khẩn trương, mồ hôi trong tay đổ đầm đìa.

“Muốn anh đi họp phụ huynh cho em thay mẹ vợ phải không?” Vật nhỏ, em chỉ cần nói thẳng ra thôi mà.

“Dạ? Em chưa nói mà... à... có được không? Xem như cứu em đi, mẹ mà biết, mẹ sẽ đánh chết em đó. Đến lúc đó... đến lúc đó sẽ không được thấy ông xã nữa... Chuyện khác em không quan tâm, nhưng lỡ bị đánh chết, không thấy được anh, em sẽ đau lòng lắm.” Vật nhỏ quơ tay lung tung, nói.

“Em đứng thứ mấy mà lại sợ thế vậy?” Park Yuchun biết Vật nhỏ đang nịnh mình, nhưng mà cảm giác được cậu ỷ lại khiến hắn muốn bay lên trời.

“Ừm...”

“Sao? Bảo bối, em phải nói ra, anh mới giúp được.”

“Ừm, ba mươi lăm trong lớp... bốn trăm hai mươi một trong khối...” Cuối cùng Vật nhỏ cũng nói ra khỏi miệng.

“Vậy lớp em có bao nhiêu người?” Park Yuchun bắt đầu đổ mồ hôi.

“Ba... mười bảy ạ.”

Nghe đến đây, trong lòng Park Yuchun liền dựng thẳng ngón cái ‘thành tích tốt!’. Hắn phải bồi phục Vật nhỏ nhà mình đến sát đất đấy. Junsu, em giỏi thật đấy, nói thẳng là đứng thứ ba từ dưới đếm ngược lên đi. Kết quả này, em không sợ mới lạ. Mẹ vợ mà biết đúng là sẽ đánh chết em đó.

33. Chương 30: Hộp Phụ Huynh (2)

“Haiz.” Park Yuchun thở dài một hơi, không lẽ cách dạy của hắn có vấn đề?

“Đưa cho anh.”

“Dạ? Gì ạ?” Thấy Park Yuchun đưa tay ra, Su Su liền khẩn trương hỏi.

“Giấy mời hộp phụ huynh, không phải phải ký tên xác nhận sao?”

“Wow, ông xã! Anh đúng là thần đó. Để em đi lấy.” Hòn đá to trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, Vật nhỏ vui vẻ lại, đi lấy giấy mời.

Park Yuchun kí tên lên giấy mời, định thu dọn đồ đạc cùng Vật nhỏ về nhà, bỗng điện thoại Vật nhỏ vang lên.

“Bảo bối, có điện thoại kìa.” Park Yuchun mặc áo khoác vào, nói vọng vào trong phòng rửa tay với Vật nhỏ.

“Ông xã nghe hộ em đi.”

“Ừ.” Park Yuchun cười cười, bắt máy nói “Alo!”

“Junsu à, mẹ đây.”

“Mẹ vợ, con là Yuchun ạ, Su Su đang trong nhà vệ sinh.”

“Là con rể Park à. Ha ha, con rể Park, mẹ nhớ con lắm đấy! Gần đây chắc bận lắm nhỉ? Lúc nào rảnh thì về nhà mẹ nhé.” Mẹ Kim vừa nghe thấy người bắt máy là cậu con rể Park quý hóa, giọng nói liền trở nên nhã nhặn lại.

“Mẹ vợ, dạo này con hơi bận, không đến thăm ba mẹ được, thật có lỗi quá.”

“Ài. Con rể Park lúc nào cũng khách sáo như vậy. Không sao đâu, không sao đâu. Mẹ biết con bận rộn mà. Con phải chăm lo cho cái bệnh viện lớn thế, nhất định là rất vất vả rồi.”

“Ha ha, mẹ vợ, mẹ gọi Su Su có chuyện gì không?”

“Cũng không có việc gì! Yuchun à, Junsu nhà chúng ta còn nhỏ, có rất nhiều chuyện nó đều không hiểu, rất nhiều việc cũng không biết làm, nó... có chọc tức con không?”

“Không ạ! Su Su giỏi lắm. Lúc nào em ấy cũng cố gắng, em ấy đã làm rất tốt rồi. Em ấy cũng hiểu chuyện, biết giúp việc nhà, càng không có chọc giận con, biểu hiện rất tốt ạ.” Nhắc tới Vật nhỏ nhà hắc, viện trưởng Park không tránh khỏi cong khóe miệng lên, hai gò má trên mặt lại càng thêm phúng phính.

“Ông xã, ai vậy?” Vật nhỏ từ WC chạy ra, thấy viện trưởng nhà cậu cầm điện thoại của cậu trò chuyện, liền hỏi.

“A, mẹ vợ, Su Su ra rồi, mẹ nói chuyện với em ấy nhé!” Park Yuchun cưng chiều xoa đầu Vật nhỏ, đưa điện thoại cho cậu.

“Mẹ? Có chuyện gì ạ?”

“Kim Junsu! Không có việc gì mẹ không thể gọi cho con à? Thăng nhóc vô lương tâm.” Thái độ của mẹ Kim liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ, không biết cậu bạn nhỏ Kim Junsu hay Park Yuchun mới là con ruột của bà.

“Không có~ Con không có ý đó.”

“Mẹ gọi cho con là muốn hỏi con, học kỳ này đã có thư mời họp phụ huynh chưa?”

“Dạ...” Trong phút chốc Kim Junsu cảm giác như trời sập xuống, khiến cậu chết đứng tại chỗ.

“Alo? Alo? Junsu, con có nghe không vậy?” Đang nói chuyện, tự nhiên đầu bên kia im bật, mẹ Kim liền hỏi.

“Dạ? A, có... có ạ.” Mặt Kim Junsu đã trắng bệch đi rồi, Park Yuchun thấy vậy, liền đi tới cạnh cậu, nháy mắt ra hiệu. Nhưng lúc này Su Su làm gì còn khả năng hiểu ý nữa. Vì thế Park Yuchun liền cầm điện thoại trong tay cậu “A, mẹ vợ, chuyện này con hỏi Su Su rồi. Nhà trường chưa có gửi thư mời.”

“Ồ, nhà trường cũng thiệt là. Lúc nào có giấy mời, con rě Park nhớ gọi điện cho mẹ đấy.” Vừa nghe Park Yuchun nói như vậy, mẹ Kim cũng không truy hỏi nữa, dù sao trong mắt bà con rě Park vĩ đại sẽ không bao giờ nói dối vì chuyện cón con này.

“Vâng! Con sẽ gọi ạ.” Thật ra Park Yuchun cũng cảm thấy chột dạ, nhưng ảnh hưởng đến tính mạng Vật nhỏ nhà hần, nên hần phải tự an ủi mình, đây là một lời nói dối thiện chí.. là có ý tốt... nhưng vẫn là nói dối...

Cúp máy, hai người đều đau tim mà ngồi phịch xuống sô pha. Vật nhỏ cọ vào người chồng mình, dựa vào ngực hần “Yuchun, em xin lỗi, để anh phải nói dối.”

Park Yuchun ôm eo Kim Junsu, nhắc cậu lên. Hai người đối mặt nhau “Không sao. Đây không phải lỗi của bảo bối. Tại anh bận quá, không quan tâm bài vở của em. Xem ra anh phải phụ đạo thêm cho em. Nếu anh không có thời gian, anh bảo Changmin qua dạy thêm cho em được không?”

“Không! Em không muốn Changmin dạy đâu. Changmin dữ lắm.” Vật nhỏ nghe đến cái tên Changmin liền như bị điện giật mà liên tục lắc đầu.

“Nhưng Changmin rất giỏi! Hơn nữa em ấy dạy em có khi còn giúp em tiến bộ nhanh hơn anh nữa.” Xem ra Park Yuchun đã nhận ra kế hoạch dạy kèm của hần căn bản không có hiệu quả. Nếu không phải vừa học vừa ôm ấp nhau, thì chỉ cần Vật nhỏ nháy mắt vài cái là hần làm luôn bài tập cho cậu rồi.

“Ừ~ Yuchun bận thì em đi tìm anh Jae Jae. Không cần Changmin đâu, em không muốn~” Vật nhỏ lại bắt đầu nhõng nhẽo.

“Vậy anh không kêu Changmin, anh mời thầy giáo đến nhà dạy kèm cho em nhé.”

“Em không cần gia sư. Hừ, Yuchun xấu xa. Anh không thương em phải không. Chê em phiền chứ gì.” Vật

nhỏ cố tình gây sự, dựa vào lòng Park Yuchun kêu, không khác gì còn mèo nhỏ không ngừng cong người, xòe móng vuốt ra.

“Haiz...” Park Yuchun thở dài, chỉ có thể trách hấn chiều Vật nhỏ thành quen thôi “Được rồi, không mời thầy. Ông xã kèm cho em là được chứ gì.”

“Ừm, thế còn được.”

“Được rồi, mặc áo khoác vào đi, chúng ta về nhà.” Park Yuchun bế Kim Junsu đứng dậy, đến giá treo quần áo, lấy áo khoác cho cậu. Vật nhỏ còn chẳng phải tự mặc áo nữa.

“Đưa tay lên nào.” Khoác chiếc áo ấm dày, sau đó quấn khăn cho cậu, Park Yuchun nói “Haiz, bao giờ bảo bối nhà chúng ta mới trưởng thành được đây.”

“Em không muốn lớn đâu. Em sợ mình lớn rồi, Yuchun sẽ không đối tốt với em như vậy nữa.” Vật nhỏ cúi đầu, bộ dáng buồn bã nói.

“Nói vậy, dù em có lớn thế nào, em cũng là bảo bối của anh.” Park Yuchun vỗ nhẹ đầu Kim Junsu, bảo cậu không được suy nghĩ lung tung.

“Nếu em lớn rồi, em còn được nói chuyện vô lý như giờ không?” Xem ra Vật nhỏ cũng biết mình nói chuyện rất vô lý.

“Được, từ khi anh biết em, Vật nhỏ của anh đã vô lý vậy rồi.”

“Vậy có thể làm nũng như bây giờ không?”

“Ha ha, anh muốn còn không được đấy.”

“Vậy sau này có con rồi... anh vẫn thương em như bây giờ sao?” Vật nhỏ đỏ mặt hỏi.

“Dù sau này có con hay không, em cũng là Vật nhỏ của anh. Sau khi có con, Su Su của chúng ta chính là anh cả, sau đó xếp xuống, hai, ba, bốn,... chín, mười, vậy là đủ một đội bóng rồi.”

“Ừ~ Em không làm anh cả đâu, em là mẹ của tụi nhỏ mà.” Vật nhỏ bĩu môi, xem ra chuyện này cậu rất để ý.

“Ừm, Vật nhỏ nhà chúng ta là mẹ tụi nhỏ.” Hai người vừa nói chuyện vừa lái xe về nhà.

Buổi họp phụ huynh vào thứ sáu.

Park Yuchun đậu xe xong, đi vào trường thì thấy rất nhiều học sinh ra cổng, chắc là do họp phụ huynh nên học sinh được về sớm. Vì thế hắn bất giác tìm kiếm bóng dáng Vật nhỏ nhà mình. Nhưng trên đường đến lớp 10 – 3 lại không gặp được cậu. Chỉ là có rất nhiều phụ huynh, đa phần đều là phụ nữ. Có mấy người thì thầm, còn nhìn chằm chằm Park Yuchun nữa. Ngẫu nhiên hắn sẽ nghe thấy một vài câu, đại loại như: “Bà nhìn kia, đẹp trai thật đó.”

“Ừm, mà trẻ vậy đã làm cha rồi sao?”

“Ừ, lạ thật. Không biết phụ huynh của đứa bé nào?”

Park Yuchun đến tương đối sớm, trong lớp chỉ có vài phụ huynh ngồi thành từng cụm nhỏ, hắn nhìn theo sơ đồ trên bảng đi đến chỗ ngồi của Vật nhỏ ngồi xuống. Lúc này có một phụ huynh đi tới “Ồ? Không phải... không phải... của Junsu...”

“A, chào cô.” Park Yuchun thấy người này có chút quen quen, cũng lịch sự đứng dậy, chào.

“Ha ha, chào cháu. Còn nhớ cô không? Cô có tham gia đám cưới của cháu đó. Cô là mẹ của Hyuk Jae.” Mẹ Lee nhiệt tình giữ chặt tay Park Yuchun, cười nói.

“A! Là mẹ của Hyuk Jae. Chào cô. Cháu là Park Yuchun, là...” Lúc này Park Yuchun mới nhớ tới. Hóa ra là mẹ của thằng nhóc kia.

“Cô hiểu mà. Không cần nói đâu. Mà sao cháu lại tới đây? Không phải mọi khi đều là bà Kim sao?” Mẹ Lee nhìn Park Yuchun, tỏ vẻ bà rất hiểu, sẽ không nói chuyện Junsu đã kết hôn với hắn ra đâu. Park Yuchun tỏ ra cảm kích, Su Su nhà hắn còn nhỏ, chuyện kết hôn vẫn là càng ít người biết càng tốt “A... vâng. Mẹ Junsu hôm nay bận, cũng vừa lúc cháu rảnh.” Xem ra phóng lao rồi thì phải theo lao thôi.

“Hóa ra là vậy, bà Kim thật là có phúc. Không tốn công sức gì lại có người... ưu tú như cháu thế này.” Đương nhiên hai chữ con rể, mẹ Lee đâu dám nói ra.

Nói thật, từ lúc Park Yuchun ra đời đã là một thần đồng rồi. Từ hồi còn ở nhà trẻ, rồi tốt nghiệp cấp ba, sau đó qua Mỹ du học ngành Y, hắn luôn là ‘thiên tài’ trong mắt các giáo sư. Lúc trình bày luận án cũng chưa bao giờ nhần mặt. Nhưng từ ngày gặp Vật nhỏ thì mọi thứ đều thay đổi, từ lúc bắt đầu họp phụ huynh đến giờ, chưa tới hai mươi phút, mà mặt Park Yuchun đã lúc đỏ lúc trắng rồi. Phát vở bài tập về nhà thì làm rất tốt, nhưng phát đến bài thi thì toàn là điểm thấp. Nguyên nhân đều do viện trưởng Park cưng chiều Vật nhỏ mà ra. Bài tập về nhà hầu hết là do hắn giải.

Kết thúc buổi họp, Park Yuchun còn bị giáo viên chủ nhiệm mời ở lại nói chuyện riêng, gương mặt hăng hái chuẩn bị đi về của hắn dần dần tối sầm lại.

Về đến nhà, Park Yuchun vô lực kéo cà vạt, cầm xấp bài thi của Vật nhỏ, thở dài. Cậu bạn nhỏ đoán sắp có tai ương, liền trốn trong phòng bếp, không dám ra, chỉ ngó cái đầu trộm nhìn ông xã của mình. Park Yuchun ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp của Vật nhỏ, hần vẩy tay, Vật nhỏ liền ngoan ngoãn đi tới.

Kim Junsu rất khẩn trương, đôi tay nhỏ nhanh chóng buông ra lại nhanh chóng nắm lại “Yuchun... điể...”

“Bảo bối, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta cùng nhau học bài, ông xã cùng em học được không?” Park Yuchun kéo Kim Junsu qua, để cậu ngồi lên đùi hần, nắm bàn tay toát mồ hôi của cậu, nghiêm túc nói.

“Dạ.” Vật nhỏ tưởng sẽ bị mắng một trận, nhưng ông xã cậu nào nỡ mắng cậu chứ. Chỉ là kết quả tệ như vậy, Park Yuchun lại tự ôm trách nhiệm về mình thôi.

“Em phải hứa với anh, sau này đi học phải tập trung nghe giảng, cái gì không hiểu thì hỏi anh hoặc Jaejoong, bài tập phải tự mình làm, như vậy được không?” Park Yuchun xoa bàn tay Vật nhỏ, nói.

“Được ạ. Mai em sẽ chăm chỉ học hành. Năm giờ sáng em sẽ dậy học Tiếng Anh.”

“Không cần sớm vậy đâu. Năm giờ dậy học Tiếng Anh mệt lắm, em chỉ cần dậy sớm hơn nửa tiếng là được rồi. Ông xã sẽ gọi em dậy sớm.”

“Yuchun, anh đừng đối tốt với em vậy. Anh... anh khiến em cảm thấy mình có lỗi đấy, kết quả tệ vậy còn khiến anh mệt thêm.” Nước mắt của Su Su vòng quanh đôi mắt, Park Yuchun liền nhanh chóng đáp lại “Bảo bối, anh không thích em nói vậy đâu. Anh đương nhiên phải đối tốt với em rồi. Cuộc đời của em là do anh phụ trách, nên đây là nghĩa vụ của anh. Bảo bối đừng nghĩ nhiều. Dù thành tích của em tốt hay không, anh vẫn yêu em.” Lau nước mắt của Vật nhỏ, Park Yuchun hôn nhẹ lên môi cậu.

Đêm nay một lần nữa cậu bạn nhỏ Kim Junsu lại tự nhảy vào miệng sói. Đã ăn sạch con nhà người ta rồi mà còn được Vật nhỏ nói là bồi thường cho hần bị xấu mặt ở buổi họp phụ huynh. Park Yuchun cũng chẳng cảm thấy mình lợi dụng Vật nhỏ lúc khó khăn gì cả, mà chỉ nghiêm nhiên nhận lấy thôi.

34. Chương 31: Họp Phụ Huynh (3)

Sáng hôm sau.

“Bảo bối, dậy thôi! Còn phải học bài nữa!” Nhìn đồng hồ, là bảy giờ, còn hơi sớm nên Park Yuchun phân vân có nên gọi Vật nhỏ dậy không, dù sao hôm nay cũng là thứ bảy mà.

“Ừm... ư~~~ không muốn~” Vật nhỏ trở mình, ngủ tiếp.

“Bảo bối, hôm qua không phải chúng ta đã nói dậy sớm nửa tiếng học bài sao. Em dậy ăn một chút, rồi chúng ta cùng đọc sách.” Park Yuchun lay hông Vật nhỏ, nói.

“Ừm... đau.” Bị Park Yuchun đụng đến ‘vết thương’, Kim Junsu mới chịu xoay người, ngồi dậy.

“Anh xin lỗi. Là ông xã không cẩn thận. Có đau không? Đau lắm à? Để anh xem thử có cần bôi thuốc không.” Park Yuchun xoa hông cho cậu, hỏi.

“Ừm, không sao. Giờ em dậy, đi học bài.” Vật nhỏ thấy xấu hổ, liền xuống giường, đi rửa mặt.

Trong lúc Kim Junsu đi đánh răng, Park Yuchun nhận một cuộc gọi, đầu bên kia bảo hắn mau tới bệnh viện, có một tập thể bị ngộ độc thức ăn, chuyện vô cùng khẩn cấp, mà bác sĩ Kim lại đang nghỉ phép, viện trưởng hắn không thể không đến xử lý được. Park Yuchun không muốn rời xa Vật nhỏ nhà mình, Vật nhỏ lại vừa mới có quyết tâm học bài, nhưng hắn cũng không thể bỏ công tác được. Chuyện này lại đột ngột nên hắn không còn cách nào khác.

Park Yuchun vội vàng thay quần áo, lấy sách Tiếng Anh cùng bài tập ra cho Vật nhỏ “Bảo bối! Đánh răng xong chưa?”

“Dạ, sắp xong rồi.” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu nói không rõ ràng, chắc vẫn còn kem đánh răng trong miệng.

“Bảo bối, bây giờ ông xã có chút việc phải đến bệnh viện, em ngoan ngoãn ở nhà học bài, anh giải quyết xong sẽ về ngay. Trưa anh sẽ dẫn em đi ăn.” Park Yuchun vẫn không yên tâm nhìn vào phòng tắm một cái, thấy không vấn đề gì, hắn mới yên tâm ra khỏi nhà.

Trong khi viện trưởng Park đang làm tốt chức trách của mình thì cậu bạn nhỏ bên này hai mươi phút đầu còn cầm sách đọc thật to, hai mươi phút sau, mí mắt bắt đầu khép khép lại, qua mười phút nữa thì nằm gục trên bàn ngủ.

Một lúc sau bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên, đánh thức Su Su đang nằm mơ, nên cậu cứ tưởng là Park Yuchun gọi tới.

“Ông xã, có gì không?” Dụi mắt, Kim Junsu uể oải nói.

“Kim Junsu! Mau dụi mắt cho tỉnh táo lại đi. Mẹ của con đây.”

Cậu bạn nhỏ giật mình, giống như có một chậu nước lạnh đổ từ đầu xuống chân “Dạ? A, mẹ.”

“Tỉnh chưa? Con rẽ Park đâu? Có ở cạnh con không?”

“Không ạ, nãy anh nói bệnh viện có việc gấp, nên ra ngoài rồi. Mẹ tìm Yuchun ạ?”

“À không. Junsu, mẹ nói này, sao con không về thăm nhà một chút? Ba mẹ đều nhớ con lắm đấy. Hôm nay không đi học thì về nhà đi.”

“Dạ! Bây giờ con chuẩn bị qua đây.” Thật ra Kim Junsu cũng nhớ mẹ, nhưng vừa rồi bận rộn thi cử, nên cậu không có về được.

“Ừ, Jun...”

“Junsu à! Phải mặc nhiều đồ đó con. Bên ngoài lạnh lắm.” Mẹ Kim còn chưa nói xong, ba Kim đã đoạt lấy điện thoại dặn cậu bạn nhỏ.

“Dạ.”

Kim Junsu về đến nhà, người mở cửa lại là Kim Jaejoong “Ồ? Anh Jae Jae, anh cũng về ạ? Anh Yunho đâu? Sao anh ấy lại cho anh ra ngoài một mình thế?” Thấy Kim Jaejoong, Vật nhỏ vui mừng hỏi, nhưng lại thấy Kim Jaejoong nháy mắt liên tục với mình “Anh, mắt anh bị sao vậy? Bị bụi vào mắt hả? Su Su thổi cho... Phù...” Kim Jaejoong tiếp tục nháy mắt ra hiệu lại càng làm cho Su Su hiểu lầm là mắt y không thoải mái.

“Su Su! Mẹ có chuyện muốn nói với con!” Mẹ Kim đứng ở phòng khách, cười, vẫy tay với Su Su, nhưng mà nụ cười này hình như có chút khùng bố.

Ba Kim cũng dùng mắt ra hiệu với Vật nhỏ, nhưng Su Su vẫn không biết gì mà hiên ngang đi tới chỗ mẹ Kim. Sau đó ba Kim chỉ biết che mắt lại, không dám nhìn nữa.

“Mẹ~~~ mẹ nhớ Su Su không?” Vật nhỏ chạy qua, ngọt ngào hỏi mẹ Kim.

“Đương nhiên là nhớ rồi! Lại đây, theo mẹ lên lầu nói chuyện một lát.” Mẹ Kim vẫn cười, nắm tay Vật nhỏ, kéo lên lầu.

Kim Junsu còn chưa kịp phản ứng, mẹ Kim đã đóng rầm cửa rồi khóa trái lại.

“Nhóc con Kim Junsu. Học đâu ra cái trò nói dối hả. Hôm nay mẹ không đánh xẹp cái mông của con, mẹ sẽ không là mẹ của con nữa.”

Ngay lúc mẹ Kim đánh mạnh lên mông Kim Junsu, cậu mới hiểu sao ba lại bảo cậu mặc nhiều quần áo vào, bởi vì mặc thêm một cái quần sẽ đỡ đau hơn.

Trong phòng vẫn là tiếng gậy đánh, còn có cả tiếng khóc rung trời rung đất của Vật nhỏ. Ba Kim với Kim Jaejoong đứng trước cửa vừa gõ liên tục vừa nói “Mẹ, có gì từ từ dạy, đừng đánh nữa. Su Su nó không chịu nổi đâu. ”

Mẹ Kim nói vọng ra “Dám nói dối mẹ. Còn kêu Yuchun đi họp phụ huynh thay, nếu mẹ HyukJae không gọi điện báo, không biết mẹ còn bị lừa đến khi nào. Con biết mẹ bị thằng nhóc này gạt, tâm tình khó chịu thế nào không.”

“Mẹ nó, đừng đánh nữa! Ra ngoài trước đã, chúng ta cùng nhau dạy Su Su! Trước đi ra đã, ra rồi nói sau!” Ba Kim tiếp tục năn nỉ, nhưng vẫn không có tác dụng.

“Mẹ ơi, ra ngoài đã, tiếp tục sẽ đánh chết Su Su đó.” Điều Kim Jaejoong không chịu nổi nhất chính là tiếng khóc của Vật nhỏ. Nghe tiếng khóc thảm thiết của Su Su, nước mắt của y cũng nhanh chóng tuôn xuống.

“Nó như thế này là tại hai cha con các người làm hư. À, còn cả con rể Park nữa. Không ai làm cho tôi bớt lo hết.”

“Jaejoong, như vậy không được! Mau gọi cho con rể Park đi, dù sao Junsu cũng lập gia đình rồi, đánh chết là không nói được với bên người ta đâu. Con rể Park tới mẹ con sẽ dừng tay.”

“Đúng rồi! Gọi điện... gọi điện!” Kim Jaejoong liền nhanh chóng gọi điện cho Park Yuchun.

Park Yuchun bên kia mới vừa xử lý xong công việc, đã bị cuộc gọi của Kim Jaejoong khiến cho hấn vội vàng chạy về nhà mẹ vợ.

Park Yuchun phóng nhanh tới nơi. Ba Kim đã đứng ở cửa chờ hấn.

“Ba vợ! Sao lại vậy?” Park Yuchun chạy nhanh tới, thở dốc nói.

“Con rể Park, con tới rồi! Mau vào đi, Junsu đang bị đánh đấy! Đã nửa ngày rồi còn chưa ra, ba với Jaejoong lo lắm.” Ba Kim nhanh chóng dẫn Park Yuchun vào nhà.

“Mẹ, đừng đánh nữa! Mẹ, mẹ ơi, mau ra ngoài đi.” Kim Jaejoong đã gào đến khàn cả giọng rồi.

“Jaejoong! Chuyện là sao?” Park Yuchun bắt lấy cánh tay của Kim Jaejoong, lo lắng hỏi.

“Chuyện cậu đi họp phụ huynh bị lộ, mẹ đang giáo huấn Vật nhỏ. Đã nửa ngày rồi, thật là làm người ta lo sợ mà.”

Park Yuchun cũng liền gia nhập hàng ngũ đứng ngoài cửa kêu “Mẹ vợ! Con là Yuchun đây, chuyện đó là

lỗi của con! Mẹ mở cửa ra được không?”

Trong phòng không có tiếng động, điều này làm cho mọi người đều luống cuống, vừa rồi nghe Vật nhỏ khóc còn thấy vấn đề chưa lớn, bây giờ không có âm thanh gì lại thấy có chút đáng sợ. Ngay lúc Park Yuchun với Kim Jaejoong muốn hợp lực phá cửa, thì mẹ Kim đột nhiên mở cửa ra. Mọi người lập tức chạy vào trong nhìn Su Su, liền thấy trên giường có một ‘quả bóng’ cuộn tròn trong chăn. Park Yuchun tới kéo chăn ra, Kim Jaejoong giúp hắn, nhưng Vật nhỏ giữ chặt chăn, không chịu lộ ra.

“Mẹ nó, bà cũng nhần tâm quá. Nào có ba bốn đứa gì đâu. Tôi chỉ có hai đứa con trai thôi. Ban đầu bảo Jaejoong về cùng dạy bảo nó. Tự nhiên lại lỗi nó đánh một trận thế này, bà muốn làm gì hả?” Ba Kim kéo mẹ Kim ra, tức giận nói.

“Được rồi! Ông đi hỏi nó đi, tôi đánh nó có mấy cái thôi. Con của ông, ông còn không biết à. Lúc nào cũng hét như sấm to mưa lớn vậy. Với lại ai cũng chiều nó như vậy nó sẽ hư mất. Trong nhà vẫn cần một người nghiêm khắc rắn dạy nó mới được. ” Dù sao cũng là con của mình, mẹ Kim nói ra miệng thì tàn nhẫn, nhưng thực tế cũng không dám thẳng tay đánh. Giọng thét chói tai của Kim Junsu thì ai mà chẳng hiểu. Với lại gần đây lấy chồng, được Park Yuchun che chở quen rồi, nên càng không chịu nổi một chút đau, còn chưa đánh tiếp mà đã mở miệng gào đến thủng màng nhĩ của người khác rồi.

Đợi cho hai bên bình tĩnh lại thì đã là buổi chiều. Mẹ Kim vẫn trưng ra vẻ mặt tức giận, Vật nhỏ thì tội nghiệp ngồi bên cạnh Park Yuchun, cậu đang định dựa vào người hắn thì bị mẹ nhìn khiến cho phải ngồi thẳng lại. Kim Jaejoong thấy cứ chiến tranh thế này sẽ không có cách giải quyết, nên y quyết định mở miệng trước “Khụ khụ... mẹ, mọi người đều mệt rồi. Con thấy hôm nay thế này thôi. Trước hết để Yuchun đưa Su Su về đã. Chuyện học tập thì từ từ cũng cố ạ.”

“Haiz, con rể Park, lẽ ra Junsu đã lập gia đình, mẹ cũng không nên can thiệp vào, chúng ta gả Junsu cho con vì cảm thấy con rể Park tài giỏi, lấy con, cuộc sống của nó sẽ tốt. Nhưng mẹ không ngờ... con lại cùng nó gạt mẹ. Con rể Park... con nói xem... chuyện này là sao?”

“Mẹ vợ, thật ra lần này đều là lỗi của con! Vì dạo này con bận quá, không có quan tâm chuyện học hành của Su Su. Con hứa với mẹ, kết quả thi lần sau của Su Su sẽ tốt lên.” Park Yuchun tự nhận lỗi về mình, hắn không thể để Vật nhỏ nhà mình bị mắng tiếp được, nên chỉ có thể vác hết trách nhiệm thôi.

“Con rể Park, mẹ không tức giận vì kết quả học tập của nó tệ. Junsu nó thế nào mẹ hiểu rất rõ. Nó vốn không thích học. Mẹ giận là vì thằng nhóc này dám gạt mẹ là nhà trường không mở họp phụ huynh, còn gạt con nói dối mẹ.” Mẹ Kim nghiêng răng nói, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Mẹ vợ, con xin lỗi! Tại con không lo lắng chu đáo, mẹ tha thứ cho con lần này đi. Thật ra thầy chủ nhiệm Su Su nói, ngoại trừ học không tốt thì các mặt khác của Su Su đều tốt lắm. Con cũng tính hôm nay dẫn Su Su về giải thích với mẹ, nhưng tại bệnh viện có việc nên mới chậm trễ.” Park Yuchun đã nói như thế này, mẹ Kim cũng đành nén giận. Bác sĩ Kim ngồi bên cạnh tự nhiên lại nổi lên ý xấu “Khụ khụ, mẹ à, mẹ cũng đừng giận nữa, Su Su nhà chúng ta còn nhỏ, đôi khi không biết cách cư xử ra sao, nên không trách nó được. Đứa nhỏ nào chẳng từng phạm lỗi chứ. Nhưng mà... haiz, Yuchun, cậu thật là, trưởng thành rồi, chút chuyện còn con cũng không biết hành xử à?” Kim Jaejoong nhếch mày chỉ trích viện trưởng Park, trong mắt còn viết rõ ràng ba chữ ‘Không phục à?’ Park Yuchun lập tức mở to hai mắt ‘Kim Jaejoong! Định đổ dầu vào lửa hả?’

“Con rể Park, ba biết hai đứa đang trong thời kỳ tân hôn, đôi khi... đôi khi... khó tránh có chút thái quá. Hồi ba còn trẻ cũng trải qua, nhưng... Junsu nó còn đi học, con vẫn nên khắc chế một chút.” Cuối cùng ba Kim cũng nói ra lời ông ghen trong lòng mãi.

Thấy mặt cậu bạn nhỏ Kim Junsu dần dần hồng hào lên, ba mẹ Kim đều hiểu rõ, trong thời gian này Vật nhỏ cũng được ‘bồi bổ’ không ít.

“Ba vợ, ba nói rất đúng. Con sẽ kiềm chế bản thân ạ.” Park Yuchun đỏ mặt, nói. Mặt viện trưởng Park vốn dày cả tắc lại biết xấu hổ, khiến bác sĩ Kim sướng muốn chết.

“Sao ba mẹ lại nói Yuchun. Ngày nào Yuchun cũng phụ đạo cho con hết. Tại con ngốc quá, học hoài mà không hiểu thôi. Sao mọi người lại trút qua Yuchun.” Cậu nhóc vẫn ngồi khom lưng này giờ đột nhiên đứng dậy, tức giận cãi lại ba mẹ mình.

“Kim Junsu! Thằng nhóc chết tiệt, mông chưa thấy đau hả?” Thấy Kim Junsu bảo vệ Park Yuchun như vậy, ngoài mặt mẹ Kim tuy tức giận, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, bà vẫn tưởng con trai mình chưa hiểu chuyện, bây giờ nó đã biết nghĩ cho chồng thế này, thì bên nhà chồng mới đối tốt với nó được.

Park Yuchun thấy Vật nhỏ khác thường như vậy, liền nhanh chóng ngăn lại, mới yên được một lúc, không thể kích hoạt tức giận trong lòng mẹ vợ được “Bảo bối, đừng nói nữa, ngồi xuống đi, em đừng nói nữa.”

“Yuchun, anh không cần ngăn em. Sao lại không nói? Có phải lỗi của ông xã đâu, ba mẹ dựa vào cái gì nói anh như vậy chứ. Còn anh Jae Jae, không phải lỗi của Yuchun, sao anh cứ chỉ trích anh ấy? Sau này anh làm sai cái gì, mọi người cũng đổ hết trách nhiệm lên anh Yunho thì có được không? Có được không?” Vật nhỏ càng nói càng kích động, ngay cả anh Jae Jae cậu thích nhất cũng bị chỉ trích.

“Cái gì? Kim Junsu! Em là thằng nhóc thối, có chồng rồi quên anh, tự nhiên kéo anh Yunho của em vào làm gì? Hừ, Park Yuchun, mau đưa nó về đi.”

Cứ như vậy, Park Yuchun cùng Vật nhỏ bị tráng bị đuổi ra khỏi nhà.

35. Chương 32: Cái Gì Đến Rồi Sẽ Đến (1)

“Anh Jaejoong, em thấy sắc mặt anh dạo này không tốt lắm. Sao mà anh ăn ít vậy?” Lúc nghỉ trưa, bác sĩ Shim Changmin ở khoa Nhi theo chị dâu đến căn tin ăn trưa.

Nhìn một bàn đồ ăn, Kim Jaejoong chẳng muốn ăn chút nào, y chỉ uống vài ngụm canh, liền bỏ muống xuống, không ăn nữa. Nếu Jung Yunho nhìn thấy chắc sẽ nói ‘Shim Changmin, thùng cơm nhà em, ăn hết cơm của vợ anh rồi.’

“Changmin, em cứ từ từ ăn, chỗ này cho em luôn.” Kim Jaejoong gấp tôm chiên trong đĩa của mình đặt vào bát của Shim Changmin, nói.

“Anh không sao đâu, chỉ là không muốn ăn thôi. Anh không giống em, Changmin của chúng ta còn phải phát triển thêm, nên ăn nhiều một chút.” Nói xong, Kim Jaejoong lại gấp miếng sườn qua bát Shim Changmin.

Shim Changmin đang chôn trong đồng hồ ăn trước mặt đột nhiên ngẩng lên, cười nham nhở nói “Chị dâu, mấy tối nay có phải rất kịch liệt với anh em không? Em biết anh Yunho chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà.”

“Suyt. Changmin, anh đã bảo phải gọi anh là anh Jaejoong mà. Với lại chuyện này em có cần nói lớn thế không?” Kim Jaejoong cầm ngay cái muỗng, đập lên đầu Shim Changmin.

“Đau quá! Anh Jaejoong, em có nói sai đâu. Anh Yunho đúng là động vật động dục mà.” Shim Changmin ôm đầu, vẫn không quên dứt một muỗng cơm lớn vào miệng.

“Cũng đúng, nhiều khi Yunho quá đáng lắm.” Kim Jaejoong than thở.

“Em thấy lát vô phòng anh Yuchun, em kiểm tra thử cho anh xem thế nào.”

“Không sao đâu. Em quên anh cũng là bác sĩ à. Chỉ là dạo này có nhiều ca phẫu thuật nên hơi mệt, mấy ngày nữa là khỏe lên thôi.” Kim Jaejoong bảo Changmin không cần lo lắng, cầm đũa ăn tiếp.

“Vậy sao được. Anh Yunho bảo em phải quan tâm đến anh. Nếu anh xảy ra chuyện gì, anh ấy sẽ nói cho ba em biết em ở đâu đấy. Lúc đó, em sẽ lại bị lão già đó bắt kết hôn tùm lum. Em không dám đắc tội đâu. Lát nữa, anh cứ để em kiểm tra thử đi.” Shim Changmin bất đắc dĩ lắc đầu, cậu không có cách khác mà, đứng dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu được.

“Hừ, đúng là rồi hơi.” Kim Jaejoong bĩu môi nói, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp. Jung Yunho, coi như anh còn lương tâm.

“Changmin, rốt cuộc là bị sao?” Trong phòng nghỉ của viện trưởng Park, Kim Jaejoong nằm trên giường, Shim Changmin kiểm tra cho y, Park Yuchun ở bên cạnh chờ xem kịch vui. Hắn chỉ thấy bác sĩ Shim nhàu mày, lắc đầu rồi lại lắc đầu.

“Này, Changmin. Em kiểm tra ra cái gì rồi?”

“Để tôi nói cho, Kim Jaejoong cậu bị Jung Yunho cưng chiều quen rồi. Công việc hồi trước còn nhiều gấp bội bây giờ cũng có thấy cậu bị làm sao đâu. Changmin, tránh ra, để anh xem cho.” Viện trưởng Park khinh bỉ đẩy Shim Changmin ra “Cả nửa ngày mà cũng không khám ra bệnh gì, lẽ ra không nên phát lương cho em đấy.” Nói xong Park Yuchun ngồi xuống, bắt mạch cho Kim Jaejoong, Park Yuchun từng học qua

Đông Y, đương nhiên cũng sẽ biết bắt mạch.

Một phút sau.

Ba phút sau.

Năm phút sau.

“Này, Park Yuchun. Không bị gì chứ gì? Tôi đã bảo tôi không sao mà. Changmin cứ thích chuyện bé xé ra to. Được rồi, tôi muốn đi làm việc.” Bác sĩ Kim thấy hai người chẩn đoán bệnh xong cũng không nói, y liền định đứng dậy, đi làm việc tiếp.

“Khoan... khoan đã... Jae... Jaejoong, cậu nằm xuống đi, nằm xuống trước đã.” Park Yuchun ấn Kim Jaejoong nằm trở lại, còn đắp chăn cho y. Kim Jaejoong cũng cảm thấy kỳ quái, sao tự nhiên hần lại tốt bụng vậy?

“Này, Park Yuchun. Cậu mù rồi à? Tôi là Kim Jaejoong, Kim Jaejoong đấy. Là anh vợ của cậu, không phải Kim Junsu đâu. Tự đứng lại đối tốt với tôi vậy?”

Park Yuchun mặc kệ Kim Jaejoong nói một mình, nhìn Shim Changmin, hai người trao đổi bằng mắt với nhau.

Viện trưởng Park: Em thấy đúng không?

Bác sĩ Shim: Đương nhiên ạ. Rõ ràng thế, ngu ngốc mới không nhìn ra.

Viện trưởng Park: Sao em không nói?

Bác sĩ Shim: Em... em không biết nói sao hết.

Viện trưởng Park: Thì có sao nói vậy thôi.

Bác sĩ Shim: Vậy sao anh không nói?

Viện trưởng Park: ...

Bác sĩ Shim: Hừ, anh là viện trưởng mà. Anh nói đi.

“Này, hai người không nói à? Rốt cuộc tôi bị sao? Không lẽ tôi... bị bệnh nan y?” Kim Jaejoong thấy hai người đều không chịu nói, tự nhiên trở lên lo lắng.

“Khụ khụ, chuyện này... anh Jaejoong, anh phải bình tĩnh đây. Thể trạng của anh bây giờ không nên kích động.” Shim Changmin ho khan, chuẩn bị nói ra sự thật.

“Được, anh không kích động. Em mau nói đi.” Kim Jaejoong bị loại không khí này làm cho lông trên người muốn dựng thẳng lên.

“Anh... anh...” Lúc này mặt bác sĩ Shim đỏ bừng, ấp úng nói

“Jaejoong, cậu mang thai rồi.” Lời này là do Park Ychun nói, thuận tiện trêu bác sĩ Shim một cái.

“Gì? Tôi có thai? Là... là trong bụng... có đứa nhỏ?” Kim Jaejoong ngồi bật dậy, khó tin nhìn hai người kia, ánh mắt nóng lòng chờ nhận được lời chứng thực.

“Vâng. Chắc chắn ạ. Có lẽ là được ba tuần đến một tháng rồi. Cụ thể thì anh làm xét nghiệm lại thì biết.” Shim Changmin nói.

“Thật à, thật à? Anh có thai? Anh có con của Yunho? Anh có thai rồi. Rốt cuộc anh cũng có thai rồi. Wow, chồng ơi, anh giỏi quá.” Kim Jaejoong chìm trong hưng phấn, hai người kia thì mặt mày đã trở nên xám xịt.

“Anh Jaejoong, anh bình tĩnh lại đã. Anh có muốn gọi điện báo cho anh Yunho không?” Shim Changmin giữ chặt cánh tay Kim Jaejoong, tránh cho y kích động trên giường.

“Không cần! Bây giờ đừng nói cho anh ấy biết! Anh sẽ tìm một cơ hội lãng mạn, tạo sự bất ngờ cho ba của con anh. Hai người nhớ giữ kín miệng đó, để tôi biết ai lộ ra thì... đợi chết đi. Người dám đối chọi với tôi, không có mấy ai sống yên được đâu.” Kim Jaejoong nhếch mày uy hiếp Park Yuchun với Shim Changmin.

“Hừ, không phải chỉ là mang thai thôi sao. Làm như có mình cậu mới có ấy.” Park Yuchun coi thường, nói.

“Cậu thử mang thai cho tôi xem đi. Park Yuchun, đừng nói với tôi, cậu bị Vật nhỏ nhà tôi đè đấy.” Nghe Kim Jaejoong nói xong, Shim Changmin lập tức nhảy ra xa Park Yuchun, hỏi “Anh Yuchun, không thể nào... không lẽ anh thật sự bị chị dâu nhỏ...”

“Cái gì? Đừng có nói hươu nói vượn. Vật nhỏ nhà tôi nhỏ con như vậy sao được chứ. Park Yuchun tôi là seme chính hiệu đó. Đùa kiểu gì vậy.”

“Thôi, không nói nữa. Park Yuchun, hôm nay tôi nghỉ. Bây giờ tôi là đối tượng cần được chăm sóc, phải về nhà nghỉ ngơi. Nếu không làm con của tôi mệt, ba nó sẽ lột da cậu đó.” Bác sĩ Kim nhắc chắn ra, đi giày

vào, chuẩn bị về nhà sớm.

“Vâng, thưa ngài, mau sớm về nhà đi. Sau này đừng tới nữa. Ngài ở đây chỉ thêm phiền cho tôi thôi. Về nhà chăm cái thai trong bụng đi. Tôi cũng không dám đụng vào Jung Yunho đâu. Kim Jaejoong, cậu chẳng khác gì Đất Kỷ của Trụ Vương, Bao Tự của Chu U Vương hết, chính là yêu nghiệt hại dân hại nước.”

“Đi chết đi! Cậu dám nói với anh vợ thế à? Mà lúc nào tôi có hứng thì sẽ đi dạo quanh bệnh viện một vòng, mất hứng sẽ kêu cha của con tôi đốt rụi cái chỗ này.” Nói xong, bác sĩ Kim đóng rầm cửa lại, để lại Shim Changmin cùng Park Yuchun nhìn nhau.

“Anh Yuchun. Xem ra sau này cuộc sống của anh em mình không xong rồi. Người có bầu, tính tình quái gở lắm.” Shim Changmin đau đầu nhìn viện trưởng Park.

“Hừ. Em đúng là thằng nhóc trong cái xác khổng lồ. Kim Jaejoong còn có thể ầm ĩ chạy ra ngoài sao. Jung Yunho mà biết cậu ta mang thai, em nghĩ anh ta sẽ cho cậu ta ra ngoài hại người khác à?”

Lúc bác sĩ Kim còn đang vui mừng, thì mọi người dường như đã quên mất một người.

“Anh họ, anh phải giúp em đây. Em không chịu nổi nữa.” Một cô gái xinh đẹp ngồi trên sofa, khuôn mặt không giấu vẻ tức giận.

“Seul Gi, em không chịu được thì làm sao chứ? Jung Yunho đã kết hôn rồi, anh khuyên em nên chấp nhận sự thật đi. Đừng có cố chấp nữa.” Người đàn ông khoanh tay, ngồi trước bàn làm việc, bắt đầu nhìn cô nàng.

“Em không muốn. Kim Jaejoong là cái gì chứ. Có khuôn mặt mịn hoặc là được lắm sao. Em thấy hắn ta chỉ là một tên lẳng lơ quyến rũ đàn ông thôi. Hơn nữa hắn cũng là đàn ông, là đàn ông thôi.” Bae Seul Gi tức giận, giậm đôi gót cao đến mười xen ti mét xuống sàn nhà.

“Seul Gi, em nghe anh một lần đi. Đừng có mơ tưởng nữa. Anh nghe nói Jung Yunho với vợ anh ta yêu nhau rất sâu đậm. Tốt nhất em đừng đi quấy rối.” Người đàn ông cúi đầu, bắt đầu xử lý văn kiện trên bàn.

“Anh, từ nhỏ đến lớn không phải anh là người hiểu rõ em nhất sao? Em không nuốt trôi cơn tức này được. Anh, anh muốn thấy em chết à? Có phải muốn thấy em chết không?” Bae Seul Gi tức giận, đi đến trước bàn làm việc, chống hai tay lên bàn, tội nghiệp nhìn người đàn ông.

“Hôm qua anh mới về nước, em thấy anh chưa đủ chuyện để làm à?”

Thấy giọng điệu của người đàn ông có chút dao động, Bae Seul Gi nhanh chóng làm nũng “Anh~~~ Em biết anh thương em nhất mà, anh giúp em đi. Em chỉ cần hả giận là được rồi. Lần trước Kim Jaejoong làm nhục em. Em cùng lắm là muốn hắn ta xấu hổ thôi. Anh, giúp em đi mà~”

“Hôm nay anh phải xử lý rất nhiều tài liệu. Hôm khác chúng ta nói tiếp chuyện này. Em muốn cho Kim Jaejoong xấu mặt thì cũng phải chuẩn bị kế hoạch chi tiết một chút chút. Em nghĩ Jung Yunho là người dễ chọc vào sao? Về trước đi, chuyện em nói, anh sẽ xem xét.”

“Hi hi, anh, anh nhất định phải giúp em đây. Đây là tư liệu cơ bản về Kim Jaejoong, em đã cho người điều tra xong rồi, anh nghĩ kỹ đi rồi báo cho em biết.” Bae Seul Gi lấy một tập tài liệu màu đen trong túi xách đưa cho người đàn ông trước mặt.

“Ừ, em về đi!” Người đàn ông cũng không ngẩng đầu, mãi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa mới chậm rãi ngẩng đầu lên, sờ lên tập tài liệu “Haiz, đúng là không khiến người ta bớt lo mà.”

Trên bàn chức vụ viết [Quản lý Choi Dong Wook]

Buổi tối, Jung Yunho có buổi xã giao, không từ chối được, nên đành phải cùng một số thương nhân đi tới khuya mới về. Một giờ sáng, quản gia mở cửa, hắn liền thấy trên sofa phòng khách có ‘tiểu thiên hạ’ mà hắn ngày nhớ đêm mong.

“Sao lại ngủ ở đây? Haiz.” Than nhẹ một tiếng, Jung Yunho đi về phía sofa.

Ban đầu hắn muốn vươn tay ôm lấy Kim Jaejoong, nhưng trên người vẫn còn hơi lạnh ở ngoài, nên hắn rút tay lại, lấy một tấm thảm, nhẹ nhàng đắp lên người y. Ngốc, lạnh thế này mà không biết đắp chăn lên mà ngủ. Nhưng lúc ngủ trông thật ngoan, lúc nào cũng ngoan như vậy thì tốt biết bao. Jung Yunho ngồi một bên nhìn vợ mình.

“Um...” Kim Jaejoong mơ màng mở mắt, xốc tấm thảm lên, ngồi dậy “Um? Yunho? Anh về rồi à? Về lúc nào vậy?”

“Em đó, đã bảo với em nhiều lần là anh có về muộn thì em cũng đừng chờ anh mà. Sao không nghe lời vậy?” Đẩy tấm thảm ra, Jung Yunho ngồi cạnh Kim Jaejoong, thấy tay mình đã ấm lên, hắn mới dám kéo móng vuốt của con mèo nhỏ mà chà xát.

Kim Jaejoong ngáp một cái “Anh nghĩ em muốn thế à. Mỗi lần anh đi xã giao, có ăn được cái gì ra hồn đâu, còn uống rượu nữa. Tuy không đến mức quá chén, nhưng ít nhiều cũng phải uống kha khá. Em đều hiểu, nhưng dạ dày anh hiểu được à? Mỗi lần về không phải đều khó chịu mấy ngày mới hết sao.” Nói xong, Kim Jaejoong đứng dậy “Em vào tắm lại nước ấm cho anh, uống xong rồi mau đi ngủ đi.” Lảo đảo một cái, Kim Jaejoong đã bị Jung Yunho túm vào trong lòng.

“Làm gì vậy? Lại muốn giở trò lưu manh hả?”

“Ôm vợ mình mà cũng gọi là giở trò lưu manh sao? Vậy anh tiếp tục giở trò, không những ôm, mà còn phải hôn nữa.” Jung Yunho đưa miệng tới gần, định đặt Kim Jaejoong xuống sofa, ‘yêu thương’ y.

“Yun... ưm... Yunho... không được... mau đứng lên đi, thật sự không được.” Bác sĩ Kim sắp chìm trong say mê thì chợt nhớ đến giờ y khác xưa rồi, y đã là mẹ, phải có trách nhiệm với đứa con trong bụng của mình, còn phải có trách nhiệm với ba của con mình nữa, vì thế y liền đẩy mạnh Jung Yunho không biết cái gì ra.

“Jung Yunho! Anh chưa tắm mà dám hôn em, ghê chết. Lại muốn ngủ ở phòng đọc sách hả? Dơ muốn chết. Không sợ ngạt chết em với... a... mau... mau đi tắm đi.” Kim Jaejoong giơ chân lên, đạp Jung Yunho xuống sô pha. Thật là, sắp làm cha rồi, mà chẳng có chút bộ dáng trưởng bối. Kim Jaejoong sờ bụng. Bảo bối, xin lỗi con, cho con một người ba thiếu suy nghĩ như vậy.

“Alo! Park Yuchun, hôm nay tôi không đi làm. Tôi phải đi mua quần áo cho con tôi.” Kim Jaejoong vừa lên xe, liền gọi điện cho Park Yuchun.

“Biết rồi, tốt nhất sau này cậu đừng tới nữa. Với lại hôm nay không đi làm thì sẽ trừ lương đấy.” Viện trưởng Park bên kia đang thương tâm, khó khăn mới tìm được chỗ xả.

“Hừ, cậu tưởng tôi không biết cậu đang ghen tị hả. Có giỏi thì cũng mang một đứa cho tôi xem. Không được thì câm miệng lại. Còn có, cậu phải mua xe em bé đắt tiền cho con tôi đấy. Tiện thể nhấn với Minie, nói nó tặng giường trẻ con, bình sữa với đồ chơi nữa.”

“Có người như cậu à. Bụng còn chưa thấy đâu, mà đã đòi người ta cái này cái nọ rồi. Mấy thứ này phải đợi gần sinh mới chuẩn bị chứ. Cậu mới được một tháng thôi, anh vợ thân ái à.” Park Yuchun ở trong văn phòng cảm thấy đầu mình bốc hơi rồi, hẳn cũng biết Kim Jaejoong nói chuyện vô lý rồi, nhưng chưa bao giờ thấy y vô lý đến mức này.

“Sớm muộn cũng phải tặng, không bằng cậu tặng sớm đi. Với lại tôi sẽ ở nhà một thời gian dài. Dù sao cậu cũng là chồng của cậu nó, không nhắc chuyện này chắc cậu cũng không yên tâm phải không.” Kim Jaejoong bắt đầu tự đại nói.

“Cậu này, tự lo cho tâm tình của mình đi. Cậu đang hưng phấn quá độ đấy. Đừng có ngồi đấy dẫn chúng tôi nữa, mau về báo cho Jung Yunho đi.” Hẳn thật không hiểu Kim Jaejoong muốn sinh em bé hay là chỉ muốn khoe khoang thể thôi.

“Chỉ cần cậu quản chặt cái miệng thì không thành vấn đề. Changmin thì tôi yên tâm rồi. Được rồi, không nói với cậu nữa. Tôi ghé qua trung tâm mua sắm đây.” Kim Jaejoong nói xong, liền tắt điện thoại, không cho viện trưởng Park có cơ hội nói lại, xem ra có thai rồi, tính tình cũng làm người ta đoán không ra.

36. Chương 33: Cái Gì Đến Rồi Sẽ Đến (2)

Kim Jaejoong tới trung tâm mua sắm Dongbang, cầm thẻ thanh toán Jung Yunho đưa cho đến khu vực chuyên dành cho mẹ và bé. Mà thật ra thì cái trung tâm này cũng là của chồng y, nên căn bản không cần trả tiền, ai dám lấy tiền của phu nhân tổng giám đốc chứ. Nhưng Kim Jaejoong cảm thấy nếu lấy thân phận mình ra mà mua sắm thì giống mấy kẻ nhà giàu mới nổi, tỏ vẻ ta đây, nên y không muốn khoe khoang

kiểu đó.

Quần áo của bé với tã lót, Kim Jaejoong đã mua một đồng, bây giờ y đang cầm đôi giày em bé lên xem “Đáng yêu thật, sao mà đáng yêu thế? Màu hồng trông dễ thương, màu xanh cũng dễ thương, màu trắng này cũng không tệ, không biết chọn cái nào đây?”

“Màu trắng có vẻ đáng yêu hơn đó.” Giọng nói một người đàn ông truyền sau lưng Kim Jaejoong. Kim Jaejoong quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đàn ông nho nhỏ, lịch thiệp đứng sau mình. Người đó mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh bên trong, bên ngoài là chiếc áo len cổ thấp màu vàng nhạt, trông thật gọn gàng lại nhã nhặn.

“Anh đang nói với tôi à?”

Người đàn ông gật đầu “Ừm, màu trắng trông được đó. Màu này trai hay gái đều đi được, hơn nữa trông thật thuần khiết, thuần khiết giống như những đứa trẻ vậy.” Hắn cầm đôi giày màu trắng lên, đặt vào trong tay Kim Jaejoong.

“A... ha ha, cảm ơn anh. Xem ra anh rất có kinh nghiệm đấy. Anh có con rồi à?” Kim Jaejoong cầm đôi giày, cười với người đàn ông. Nếu không có người này không biết bao lâu y mới chọn được giày cho con mình.

“Chưa, nhưng tôi rất thích trẻ con, cho nên thấy khu vực này bắt giác lại ghé vào xem thôi. Còn cậu? Là mua tặng ai sao?”

“Ừm, thật ra là tôi mua cho bảo bối của mình. Chỗ này đã sắp được hai tháng rồi.” Kim Jaejoong ngó nghiêng xung quanh mấy lần, hai tay mới đặt lên cái bụng bằng phẳng của mình, nói nhỏ với người đàn ông kia. Ánh mắt y lúc này thật dịu dàng, có thể nhận rõ tình thương y dành cho con mình. Từ khi có con, Kim Jaejoong đã nghĩ phải chia sẻ niềm hạnh phúc này với tất cả mọi người, chỉ là người cần thông báo nhất y lại chưa chịu thông báo thôi.

“Thật sao? A, chúc mừng cậu. Đứa bé lớn lên chắc sẽ... a... anh tuần như cậu vậy. Tương lai bảo bối của cậu hẳn sẽ rất đẹp.” Người đàn ông lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó bắt đầu khen ngợi Kim Jaejoong.

“Cảm ơn anh. Nhưng mà tôi lại muốn con mình giống ba nó hơn, ba của con tôi tài giỏi lắm.” Nói đến chồng mình, Kim Jaejoong lại cảm thấy tự hào.

“Vậy à? Xem ra cậu rất yêu chồng mình đấy.” Người đàn ông nhếch mày, có chút ý trêu chọc Kim Jaejoong.

“Ừ. Được rồi, tôi đi tính tiền, có cơ hội thì gặp lại.” Kim Jaejoong cho hắn một câu trả lời khẳng định, sau đó lịch sự tạm biệt, chuẩn bị đi tính tiền.

Kim Jaejoong đi rồi, bên miệng người đàn ông lướt qua một nụ cười bất đắc dĩ “Bản thân tôi hy vọng

chúng ta đừng gặp lại.”

Sau một lát khi Kim Jaejoong rời đi, người ông ngồi trong quán cà phê ở tầng trên cùng của trung tâm, dựa vào cửa sổ, qua lớp kính thủy tinh nhìn bóng dáng hạnh phúc của Kim Jaejoong ở dưới, hần lấy điện thoại, nhanh chóng bấm tới một số.

“Seul Gi à? Là anh, Choi Dong Wook đây. Tạm thời đừng làm chuyện gì với Kim Jaejoong, bây giờ tình huống cậu ta có chút đặc biệt.”

[...]

“Gi? Em nói cái gì? Sao em có thể làm vậy được? Em có biết hậu quả sẽ ra sao không? Em, em điên rồi.” Choi Dong Wook nghe Bae Seul Gi nói xong, mặt liền đổi sắc, vội vàng rời đại sảnh quán cà phê, chạy thẳng đến thang máy. Hần không ngừng nhấn nút ↓, mãi mới vào thang máy được, nhấn nút B2, trái tim hần như muốn ngừng đập, hai tay ướt mồ hôi nắm chặt thành quyền. Kim Jaejoong, cậu nhất định không được xảy ra chuyện gì đâu. Nếu không sẽ là một xác hai mạng đấy.

Sau khi thang máy tới, Choi Dong Wook nhanh chóng chạy tới chỗ đỗ xe của Kim Jaejoong. Thật ra hôm nay từ lúc Kim Jaejoong ra ngoài, hần đã theo dõi y, ở trong trung tâm, hần cũng cố ý tiếp cận y, nhưng không ngờ y lại mang thai. Mà vừa rồi trong điện thoại, Bae Seul Gi nói đã thành công động tay động chân với Kim Jaejoong rồi. Bae Seul Gi biết hần sẽ không làm mạnh tay, nên lúc Choi Dong Wook đang nói chuyện với Kim Jaejoong về màu sắc đôi giày thì cô ả đã bắt đầu ra tay.

Chết tiệt! Còn vài bước nữa! Nhìn thấy xe của Kim Jaejoong chuyển bánh lái, Choi Dong Wook lập tức chạy tới chỗ xe mình đậu, cũng may đậu chỗ không xa. Lao vào trong xe, hần dùng tốc độ nhanh nhất khởi động xe, đuổi theo xe của Kim Jaejoong.

“Kim Jaejoong! Kim Jaejoong! Cậu nhất định không được xảy ra chuyện gì đó. Tuyệt đối không được xảy ra chuyện.”

Tâm tình của Kim Jaejoong hiện rất tốt, mua đồ cho bảo bối xong, còn mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, y sẽ chuẩn bị một bữa tối phong phú, sau đó cùng Jung Yunho ăn cơm, hai người sẽ thân thiết chút trước khi ăn cơm, cuối cùng nói cho hần biết, trong bụng y đang có kết tinh của hai người, nghĩ đến điều đó, miệng y bắt giác mỉm cười.

“Hửm? Đèn đỏ à.” Thấy đèn giao thông ở ngã tư phía trước đã chuyển màu, Kim Jaejoong phanh nhẹ xe lại.

“Sao vậy? Sao... sao lại thế này? Sao không phanh được chứ?” Y thử lại một nữa, nhưng đạp phanh liên tục, xe vẫn không dừng lại được, Kim Jaejoong bắt đầu sợ hãi, đầu y trống rỗng, mắt thấy một chiếc xe tải vận chuyển hàng hóa đang chạy ngang qua, Kim Jaejoong lập tức bẻ tay lái, muốn tránh đi, nhưng đã không kịp rồi, Kim Jaejoong tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Bảo bối, xin lỗi con. Yunho, em...

Ở ngã tư đường chỉ còn nghe hai tiếng rầm lớn...

Ba mẹ Kim ngồi trên băng ghế ngoài phòng phẫu thuật. Ba Kim cúi người, hai tay ôm mặt. Mẹ Kim cầm khăn tay, không ngừng lau nước mắt, nước mắt chảy liên tục nhưng bà cũng không dám khóc thành tiếng. Junsu ngồi trong góc, vùi đầu vào giữa hai chân, cắn chặt môi mình, không cho bản thân khóc thành tiếng. Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy thực sự không thể giúp được gì. Anh Jae Jae đã luôn bảo vệ cậu, nhưng khi cậu thấy toàn thân anh trai mình đầy máu, lại không thể làm nổi một cái gì.

Jung Yunho đang ở trong phòng họp thì thư ký Yin đột nhiên xông vào thông báo, hấn liền như một kẻ điên chạy tới xe thư ký Yin đã chuẩn bị, một tia lý trí cuối cùng nói cho hấn biết, đây không phải lúc phát điên, Jaejoong đang chờ hấn.

Trong hành lang bệnh viện, Jung Yunho từ đằng xa chạy tới, bên ngoài bệnh viện phóng viên đã vây chặt như nêm.

“Jaejoong! Jaejoong!” Jung Yunho dùng hết khí lực gọi tên Kim Jaejoong. Ba mẹ Kim nghe thấy tiếng của hấn, lập tức đứng lên, Junsu cũng chạy tới chỗ Jung Yunho.

“Anh Yunho, anh Yunho.... Ô ô ô... anh Jae Jae của em, anh ấy...” Vật nhỏ cuối cùng nhịn không được, khóc òa lên.

“Con rể Jung, Jaejoong còn đang phẫu thuật, Yuchun với Changmin đều ở trong đó. Không sao đâu, sẽ không có việc gì đâu.” Jung Yunho chạy về phía cửa phòng phẫu thuật, mẹ Kim bước nhanh tới an ủi hấn.

“Jaejoong! Kim Jaejoong! Jaejoong của anh, Jaejoong của anh. Park Yuchun, mau mở cửa ra, mở cửa cho tôi vào. Mở cửa. Shim Changmin, mở cửa ra. Tôi ra lệnh cho hai người mở cửa ra.” Jung Yunho không ngừng đập cửa phòng phẫu thuật, mạnh mẽ ra lệnh, nhưng lại òa khóc như một đứa trẻ.

“Ba nó. Ông làm gì đi? Mau ngăn con rể Jung lại. Ông không thấy nó như vậy à.” Mẹ Kim cùng Junsu không thể kéo Jung Yunho ra được. Đội ngũ y bác sĩ bên ngoài cũng sợ hãi mà không dám kéo hấn ra.

“Con rể Jung! Con rể Jung, hãy nghe ba nói! Jaejoong sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì, bây giờ con vào sẽ gây trở ngại cho Yuchun phẫu thuật đấy, con bình tĩnh một chút.” Ba Kim giữ chặt Jung Yunho, bây giờ hấn chẳng khác gì một kẻ điên, ai cũng không kéo được. Lúc này, thư ký Yin và các nhân viên y tế mới vội vàng vào giúp kéo Jung Yunho ra. Nhiều năm bên cạnh tổng giám đốc như vậy, đây là lần đầu tiên thư ký Yin thấy hấn như thế. Cậu nghĩ Kim Jaejoong chắc là người duy nhất mới có thể làm tổng giám đốc không kiềm nén nổi hành vi của mình.

Ý thức của Jung Yunho đã không còn tỉnh táo lắm, hấn quỳ rạp trước cửa phòng phẫu thuật, tay vẫn không ngừng đập lên cánh cửa đó.

“Mở cửa! Park Yuchun, cậu mau mở cửa ra! Jaejoong, Jaejoong của tôi! Jaejoong của tôi còn ở bên trong. Kim Jaejoong. Kim Jaejoong, em mau dậy cho anh. Tốt nhất em phải khỏe mạnh chạy ra chỗ anh.

Jaejoong à...”

Kim Junsu tiến lên ôm chặt lấy đầu của Jung Yunho, bàn tay nhỏ bé của cậu không ngừng vỗ lên lưng hắn, an ủi “Anh Yunho, anh Yunho, anh bình tĩnh một chút nghe em nói. Bây giờ sống chết của anh Jae Jae đang ở trước mắt, mọi người đều lo lắng. Anh làm vậy chỉ ảnh hưởng đến các bác sĩ phẫu thuật ở trong thôi. Anh Jae Jae cũng không muốn thấy anh vậy đâu. Anh tỉnh táo lại đi, nếu anh có vào trong cũng không giúp được gì đâu.” Chính Junsu cũng không tin nổi cậu có thể nói ra những lời này. Xem ra khi thấy người thân nhất của mình đang chịu đau đớn, trong nháy mắt người ta liền có thể trưởng thành.

Jung Yunho ngừng đập cửa, dần dần yên tĩnh trở lại, thư ký Yin cùng ba Kim kéo hắn tới ghế ngồi. Jung Yunho giống như một thể xác mất đi linh hồn, cơ thể hắn không hề động đậy, đôi mắt mờ mịt không biết nhìn đi đâu.

Khi ta nhận được hạnh phúc, thì trong chớp mắt, ta cũng có thể ném mùi đau khổ, đòi người ai có thể biết trước?

37. Chương 34: Cái Gì Đến Rồi Sẽ Đến (3)

Hai tiếng sau, đèn phòng phẫu thuật tắt, cửa cũng mở, Park Yuchun đi ra, Kim Jaejoong được các y tá đẩy trên băng ca ra ngoài, mọi người nhanh chóng tiến tới. Jung Yunho lập tức quỳ gối trước giường, nắm một tay của Kim Jaejoong. Đầu Kim Jaejoong bị băng một mảng lớn, chân trái còn bị cột lên. Vừa thấy y như vậy, nước mắt của Jung Yunho lại chảy xuống, nước mắt hơn hai mươi năm qua có lẽ cũng không nhiều như hôm nay.

“Jaejoong, Jaejoong à! Em mở mắt ra đi, mở mắt ra nhìn anh này, anh là Yunho đây!”

Park Yuchun bước tới nói với Jung Yunho “Anh Yunho, Jaejoong không sao đâu, cậu ấy bị chấn động não nhẹ, gãy xương chân trái nên mới phải phẫu thuật lâu như vậy, bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm rồi. Đứa nhỏ cũng không có vấn đề gì.” Nghe Park Yuchun nói như vậy, mọi người cũng thả lỏng, nhưng Jung Yunho lập tức hỏi lại “Đứa nhỏ? Đứa nhỏ gì?”

“Chuyện này đợi cậu ấy tỉnh lại, để cậu ấy giải thích cho anh đi.” Park Yuchun định quay lại phòng phẫu thuật, thì Jung Yunho đứng dậy, kích động túm cổ áo blouse trắng của hắn, hung dữ hỏi “Park Yuchun, cậu nói cái gì? Đứa nhỏ? Jaejoong có con? Là con của tôi?”

“Đúng vậy, là Jaejoong không cho nói. Chờ cậu ta tỉnh lại, anh tự đi hỏi cậu ta đi. Bên trong còn một người bị thương trong vụ tai nạn này, em phải vào giúp các bác sĩ khác.” Park Yuchun biết chuyện này lộ ra, Jung Yunho sẽ không tha cho hắn và Changmin, vì thế liền tìm lý do nhanh chóng rời đi. Park Yuchun quay qua nói với y tá “Đưa cậu ấy tới phòng bệnh VIP đi.”

“Tổng giám đốc, tôi đã điều tra xong. Phu nhân vốn đi đến trung tâm mua sắm, nhưng có người đã cắt phanh xe của cậu ấy. May mắn tốc độ lúc ấy không quá nhanh. Ngay lúc ở ngã tư đường đụng vào một

chiếc xe tải, thì đằng sau có một chiếc xe lao tới chắn trước xe của phu nhân, đụng vào chiếc xe tải kia, nên xe của phu nhân mới không bị va chạm mạnh. Cho nên người lái chiếc xe kia cũng đã được đưa tới bệnh viện, bây giờ cũng qua cơn nguy hiểm rồi, chỉ là...”

Jung Yunho ý bảo thư ký Yin nói tiếp “Chỉ là tôi điều tra được một ít chuyện sau lưng. Người cắt phanh của phu nhân là Bae Seul Gi của tập đoàn Bae Thị, mà người bị thương lại là quản lý của Bae Thị hiện tại, anh họ của Bae Seul Gi – Choi Dong Wook. Tổng giám đốc, tôi thấy đây là một tai nạn có âm mưu trước, nhưng tôi không nghĩ ra tại sao Choi Dong Wook lại chắn cho phu nhân.”

“Cậu tiếp tục điều tra đi, chuyện này không đơn giản như vậy đâu. Dù thế nào, những kẻ tổn thương Jaejoong cũng phải trả giá đắt vì những gì đã làm.” Nói xong những lời này với thư ký Yin, Jung Yunho đẩy nhẹ cửa phòng bệnh, bây giờ âm mưu của ai hay bắt những kẻ đó phải trả giá thế nào cũng không quan trọng bằng người nằm trên giường bệnh kia.

Mẹ Kim đang lau mặt cho Kim Jaejoong, băng gạc bao trên đầu y vẫn còn thấm mẩn đỏ của máu. Mẹ Kim thấy vậy, lại không kiềm lòng được mà che miệng khóc.

Thấy Jung Yunho mở cửa vào, Park Yuchun cùng Shim Changmin chợt dạ bước tới. Ánh mắt Jung Yunho sắc bén nhìn hai người, giống như nói: Hai người chờ đó, tôi sẽ từ từ tính sổ.

“Khi nào thì tỉnh?” Jung Yunho đi đến trước giường, ngồi xuống, cầm tay không truyền dịch của Kim Jaejoong, tức giận hỏi.

“Anh, thuốc mê vẫn chưa hết. Tính thời gian thì ban đêm mới tỉnh lại.” Shim Changmin cảm thấy run sợ trong lòng, cậu bị chị dâu hại chết rồi.

“Đầu bị sao?”

“A, bị đụng cũng không nặng, chấn động não nhẹ, không có tụ máu.” Park Yuchun đáp.

“Chân?”

“A, chủ yếu là bị cửa xe đè vào dẫn đến gãy xương, chỉ cần tập vật lý trị liệu một thời gian là sẽ khỏi hẳn, sẽ không để lại di chứng đâu.” Shim Changmin thở phào trong lòng, may là chị dâu bị thương không có nặng đó.

“Còn đứa nhỏ?”

“Anh Yunho, thiệt là, hai anh có con mà không nói với em. Yuchun bảo đứa bé không sao hết, còn nói nó rất khỏe mạnh nữa. Anh Yunho à, em thấy đứa nhỏ này nhất định là của anh, anh không cần nghi ngờ đâu. Nó kiên cường, tài giỏi y như anh Yunho ấy. Anh là thần tượng của em... ừm... ừm...ừm...” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu vẫn im lặng nãy giờ, nghe Jung Yunho nhắc tới đứa nhỏ, cậu liền giải thích hết tất cả, lại

lộ ra vẻ hăm mộ và ghen tị. Junsu càng nói càng hưng phấn, còn gơ hai ngón cái lên tỏ vẻ bội phục, mặt Park Yuchun thì càng lúc càng đen, bước tới che miệng cậu lại. Bảo bối, em đừng có gây phiền cho người lớn nữa, để ông xã đưa em qua một bên chơi. Ba mẹ Kim cũng liếc Kim Junsu một cái, bắt cậu im miệng.

“Park Yuchun.” Jung Yunho nhìn Kim Jaejoong, nói.

“Hửm?”

“Muộn rồi, cậu đưa ba mẹ với Junsu về trước đi.”

“Ừ, để em phân phó y tá trưởng ở đây, có gì anh cứ kêu cô ấy nhé.” Park Yuchun lên tiếng, xoay người kéo Vật nhỏ ở phía sau.

Ba mẹ Kim cũng thấy mình ở đây chỉ quấy rầy hai người họ, nên mẹ Kim cũng lên tiếng “Con rể Jung, con đừng lo lắng quá, con rể Park với Changmin đều nói không sao. Ba mẹ về trước, sáng mai ba mẹ tới thay con.”

“Vâng ạ, ba mẹ đi thông thả.” Jung Yunho vẫn không ngẩng đầu nhìn người khác, mà chỉ nhìn chằm chằm vào Kim Jaejoong.

Đoàn người vừa chuẩn bị rời khỏi thì tổng giám đốc Jung lại hạ lệnh “Shim Changmin, em ở lại. Park Yuchun em kêu y tá trưởng về đi. Hôm nay Changmin trực ban.”

Bác sĩ Shim đành phải nhận mệnh, ở trong lòng thét to. Anh Yunho, một ngày em chưa có ăn cơm rồi. Em đói lắm. Đương nhiên bây giờ cậu có đói chết cũng không dám nói mấy lời này, đành làm như một cậu bé ngoan ngoãn mà ở lại.

Trong phòng bệnh đã không còn ai nữa, Jung Yunho mới thở dài một hơi, kéo bàn tay của Kim Jaejoong, áp vào mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Jaejoong à, hôm nay anh giống như trải qua một đời vậy. Em làm anh sợ muốn chết đấy. Nếu lỡ hôm nay em xảy ra chuyện gì, để anh... để anh... anh thật sự không dám nghĩ tiếp. Còn có, chuyện con của chúng ta, sao em không nói cho anh biết? Vì sao người làm cha như anh lại là người cuối cùng được biết? Kim Jaejoong, bình thường anh rất cưng chiều em, nhưng chờ em tỉnh lại, anh sẽ từ từ giáo huấn em đấy. Jaejoong à, Jaejoong, Jae Jae... Jae Jae của anh. Em không sao hết, thật tốt quá.” Hôm nay Jung Yunho thật sự rất mệt mỏi, trái tim cũng đau đớn, hần ghé lên giường, vừa lẩm bẩm tên Kim Jaejoong vừa nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua lớp rèm, chiếu vào phòng bệnh. Jung Yunho nhú mào, chống cơ thể ngồi dậy, đột nhiên hần thấy đôi mắt mở to của Kim Jaejoong, Jung Yunho sững sốt ba giây sau đó xông ra ngoài kêu to “Changmin! Jaejoong tỉnh rồi.”

Không đến một phút, Jung Yunho đã túm bác sĩ Shim đang ngậm miếng cơm trong miệng tới. Lúc này một đội ngũ cũng đi tới, mẹ Kim cầm bình canh giữ nhiệt, ba Kim cầm盎 gô to nhỏ, viện trưởng Park mặc áo blouse trắng đi tới, Vật nhỏ nhà hần cầm tai nghe đặt lên đầu hần nghe thử, sau đó lại chuyển xuống dưới cổ.

Sau khi Park Yuchun và Shim Changmin kiểm tra một loạt, xác nhận không có gì đáng ngại, tổng giám đốc Jung mới bắt đầu giáo huấn Kim bệnh nhân. Thật ra thấy Kim Jaejoong bị thương hần đã đau lòng muốn chết, nhưng nghĩ đến chuyện đứa con, hần lại cảm thấy tức giận, hần là ba đứa nhỏ, tại sao lại không cho hần biết.

“Kim Jaejoong! Sao em không nói chuyện có con với anh? Chuyện lớn như thế sao không nói với anh?” Jung Yunho không kiềm nén được khiến giọng nói có phần hơi lớn. Kim Jaejoong nằm trên giường bệnh, chân trái vẫn bị treo lên, mở to mắt sững sờ nhìn, sau đó lại chớp mắt liên tiếp với Jung Yunho.

“Nói đi, sao em không nói hả? Chuyện có con ai em cũng nói cho biết, vậy mà lại gạt anh. Sau đó còn để mình bị thương nặng như vậy, khiến cho cả nhà lo lắng. Bây giờ đừng có tỏ ra tội nghiệp thế.”

Kim Jaejoong vẫn không trả lời, chỉ vô tội nhìn người đàn ông nổi giận trước mắt. Jung Yunho thầm nghĩ. Đừng có chớp mắt nhìn anh nữa, còn chớp anh nhin không nổi sẽ chạy qua ôm em đó.

“Khụ khụ.” Jung Yunho ho khan hai tiếng, chỉnh lại chút biểu cảm, sau đó nói tiếp “Con là của hai chúng ta, Kim Jaejoong, em phải có trách nhiệm báo cho anh biết chứ.”

Khóe miệng Kim Jaejoong vẫn y nguyên, nhìn xung quanh mãi mới phát hiện cậu bạn nhỏ Kim Junsu trong đám người, y suy yếu vẫy tay về phía Vật nhỏ. Junsu nhanh chóng chạy tới, cầm lấy tay y “Anh, anh gọi em à? Anh muốn nói gì?”

“Su Su, sao em lớn quá vậy?”

“Dạ?” Kim Junsu ngạc nhiên, Park Yuchun cùng Shim Changmin ở một bên bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Hai người cùng nghĩ, liệu có giống trong mấy tiểu thuyết tình cảm...

“Chú dì, sao chú dì cũng ở đây?” Kim Jaejoong quay đầu qua, mở to hai mắt hỏi ba mẹ Kim.

Chú dì? Trong lòng ba mẹ Kim đều hiện ra dấu chấm hỏi to đùng. Mà câu tiếp theo của y lại thiếu chút nữa làm cho Jung Yunho muốn ra cửa sổ nhảy xuống.

“Su Su, cái chú vừa rống lên lúc nãy là ai vậy?”

Jung Yunho vừa nghe y nói như vậy, bỗng nhiên không có bất kỳ ngôn ngữ gì có thể hình dung tâm trạng của hần, cuối cùng thì hần cũng hiểu được cảm giác “khóc không ra nước mắt” là gì. Jung Yunho xông lên trước, đẩy Junsu ra “Jaejoong, Jaejoong à. Anh là Yunho, Jung Yunho. Anh là chồng của em. Em không

nhận ra anh sao? Em nhìn kỹ lại xem.” Ôm hai má Kim Jaejoong, Jung Yunho bắt y phải nhìn thẳng vào mình.

“Ô ô ô... Chú gì này.... Chú làm cái gì vậy? Đầu tôi đau quá... đau quá...” Vành mắt Kim Jaejoong đỏ au, kêu lên.

Shim Changmin lập tức chạy qua kiểm tra cho Kim Jaejoong “Anh Yunho, anh đừng quá kích động, để em theo dõi anh ấy thêm một thời gian đã. Anh ấy nói đau đầu, anh nên tránh ra để em khám thử xem.”

Park Yuchun cùng Kim Junsu kéo Jung Yunho, sợ hấn kích động sẽ làm Kim Jaejoong bị thương.

Cuối cùng, bác sĩ Shim và viện trưởng Park cùng nói ra kết quả chẩn đoán: Do đầu bị va chạm, có thể mất trí nhớ tạm thời, không biết khi nào mới khôi phục.

Hiện tại Kim Jaejoong đang kéo tay cậu bạn nhỏ Kim Junsu không chịu buông ra, Park Yuchun bước tới hỏi trí nhớ của y, hy vọng là không quên quá nhiều.

“Jaejoong, cậu xác định có biết Junsu, ba mẹ Junsu?”

Ba mẹ Kim bước tới gần. Kim Jaejoong gật nhẹ đầu, Park Yuchun tiếp tục hỏi “Vậy cậu có biết tôi không? Có biết tôi là ai không?” Kim Jaejoong lại khẽ gật đầu “Park Yuchun, đương nhiên tôi biết cậu rồi. Sau có một đêm mà cậu già đi thế. Tôi nhớ hai ngày trước, tóc cậu vẫn là màu vàng mà, nhuộm lại rồi hả?”

Park Yuchun thở dài, nghĩ thầm. Haiz, mất trí nhớ mà vẫn không quên đâm chọc tôi. Sau đó hấn kéo Changmin qua “Jaejoong, cậu xem, cậu có biết thằng nhóc này không?” Kim Jaejoong nhìn chăm chăm mặt Changmin hồi lâu, còn ngoắc tay để Changmin dựa sát vào. Nhưng cậu tiếp theo lại làm cho mọi người muốn mở cửa sổ nhảy hết xuống.

“Ha ha, đương nhiên là biết rồi. Mỹ nhân, anh tên là Kim Jaejoong, có thể kết bạn với em không?” Nói xong còn liều mạng nháy mắt với Shim Changmin. Tổng giám đốc Jung thấy vậy, giận đến run người, chen vào, nói “Jaejoong à, em nhìn anh này, nhìn kỹ anh đi. Anh là Yunho, em có nhận ra anh không vậy?” Hấn sốt ruột đến giọng nói cũng có phần lớn tiếng.

“Chú này, chú thật kỳ đó. Sao cứ bảo tôi nhìn chú hoài vậy? Tôi nói là không biết chú, không biết, không biết. Park Yuchun, cậu đá người này ra ngoài cho tôi đi.” Kim Jaejoong kéo tay Changmin để cậu bảo vệ mình, còn liều mạng xua đuổi Jung Yunho.

“Chú? Em gọi anh là gì? Chú ư? Mẹ kiếp, anh không phải là chú của em, anh là chồng em, chồng của em đấy.” Jung Yunho đưa tay đỡ cổ, lúc này chắc huyết áp của hấn tăng cao lắm.

“Chú... chú thần kinh à. Tôi còn chưa kết hôn, sao có chồng được. Còn có, nếu mà tôi có kết hôn với chú thì tôi phải là chồng chú mới đúng. Với lại, tôi có kết hôn cũng không nhìn trúng loại đàn ông chỉ biết gào

lên như thế đâu. Nếu có kết hôn thì phải lấy mỹ nhân cơ.” Kim Jaejoong nhìn cảm giác đau ở chân, lão đảo ngồi dậy, kéo Changmin chặn tại trước mặt mình.

“Jaejoong, em đừng giỡn nữa. Em nhìn kỹ xem, anh là chồng em mà, anh là Jung Yunho. Chúng ta thật sự đã kết hôn rồi, không tin thì em nhìn cái nhẫn trên tay mình đi.” Jung Yunho tiếp tục kiên trì, bắt đầu giải thích với Kim Jaejoong giống như dỗ trẻ con vậy. Kim Jaejoong cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, suy nghĩ lại, rồi nói như đã tỉnh ngộ “A, tôi biết rồi. Nhất định là chú thấy tôi đẹp trai quá, muốn chiếm hữu tôi, nên thừa dịp tôi bị thương, mới đeo cái nhẫn này cho tôi, rồi bảo là chồng của tôi. Chú già à, chú thật nham hiểm đó.”

“Kim Jaejoong! Anh nói một lần nữa cho em biết! Em! Kim Jaejoong, đã gả cho anh từ lâu rồi. Hơn nữa, không những gả cho anh, mà bây giờ trong bụng em còn có con của anh. Con của Jung Yunho này. Em là mẹ của con anh, em dám không thừa nhận hả?”

Mọi người thấy tình huống càng lúc càng tệ, Jung Yunho và Kim Jaejoong đều đang kích động. Mẹ Kim nháy mắt. Ba nó, mau tách tụi nó ra đi.

Vì thế ba Kim và Park Yuchun kéo tổng giám đốc Jung đang phát điên ra khỏi phòng, để lại mẹ Kim, Junsu với bác sĩ Shim đang trong tình trạng vô cùng oan ức. Shim Changmin không thể đi theo Jung Yunho ra ngoài vì bệnh nhân Kim đang giữ chặt tay cậu không cho đi, còn nói, mỹ nhân, em không kết bạn với anh, anh sẽ không buông tay đâu. May mà Jung Yunho đã bị kéo ra ngoài, nên không có nghe thấy, chứ không Shim Changmin không biết có thoát khỏi kiếp nạn này không. Cậu còn chưa được ăn hết các món trên thế giới này đâu, sao mà chết sớm được. Nhưng mà ánh mắt của Jung Yunho vừa nhìn cậu... May là anh ấy không đem súng đó, nếu không đã bắn chết mình rồi.

“A, chị dâu... A, không phải... anh Jaejoong. Em còn có bệnh nhân ở ngoài. Em ra ngoài khám xong, sẽ về ngay có được không?” Shim Changmin cố rút tay ra, nhưng cũng không dám làm Kim Jaejoong bị thương. Má ơi, ai bảo người này mới bị đụng xe chứ, còn khỏe như voi ấy.

“Vậy cũng được. Nhưng mà lát em về phải kết giao với anh đó.” Kim Jaejoong cười tươi, nói. Bác sĩ Shim tưởng được đại xá thiên hạ, không ngờ y lại nói ra lời này. Cái này không phải muốn giết cậu sớm sao?

“Em không nói là đồng ý rồi đấy. Đi đi, đi sớm về sớm nha. Anh chờ em.” Kim Jaejoong đẩy Shim Changmin, thuận tiện còn hôn gió một cái.

Shim Changmin xoay người đóng cửa lại, ngồi bệt xuống đất. Mình có làm chuyện ác gì đâu, mà sao... Ba ơi, ba tới rước con về tiếp quản công ty đi. Con không muốn bị anh Yunho bắn chết đâu. Con chưa muốn chết sớm đâu.

“Dì, dì ơi...”

Trong nhất thời mẹ Kim không kịp phản ứng, tại bà quen nghe y gọi là mẹ rồi, bây giờ đổi lại là dì, nên có chút không thích ứng được.

“Dì, cháu gọi dì cả nửa ngày rồi đó.”

“A? Có chuyện gì không? Con nói đi.”

“Dì ơi, cháu hơi khát. Dì đi lấy nước ấm cho cháu được không?”

“A, được. Bây giờ dì đi lấy. Su Su. Nhớ trông chừng anh đó.” Mẹ Kim dặn Vật nhỏ một câu, liền cầm bình nước ra ngoài.

38. Chương 35: Con À, Ba Con Xấu Hổ Kìa (1)

Hiện trong phòng chỉ còn lại Vật nhỏ và Kim Jaejoong. Vật nhỏ bước tới gần, khẽ vuốt cánh tay của y, hốc mắt đỏ ửng, nói “Anh Jae Jae, anh đau lắm phải không? Anh đau đến quên cả anh Yunho rồi.”

Kim Jaejoong nhìn chăm chăm Vật nhỏ, không nói gì.

“Anh, sao anh lại mất trí nhớ vậy? Anh thật sự không nhớ anh Yunho sao?” Vật nhỏ nghiêng đầu, đau lòng nói.

Kim Jaejoong nheo mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười khó tưởng tượng “Em nói Jung Yunho? Nói vớ vẩn, hóa thành tro anh cũng nhận ra anh ta.”

“Vậy sao anh còn... Anh, anh, anh không mất trí nhớ... ưm... ưm...” Vật nhỏ nói ra phát hiện quan trọng, lập tức bị Kim Jaejoong bịt miệng lại.

“Em không kêu to, anh mới buông. Đồng ý thì chớp mắt.” Kim Jaejoong uy hiếp Vật nhỏ. Kim Junsu sắp hết hơi rồi, nên cậu nhanh chóng chớp đôi mắt nòng nọc của mình, lúc này Kim Jaejoong mới hài lòng buông tay ra.

“Anh, sao anh lại làm vậy? Sao anh lại gạt mọi người? Sao lại gạt anh Yunho chứ? Anh đúng là không hiền chút nào.” Vật nhỏ bây giờ rất giận, nhưng lại không dám nói lớn tiếng.

“Hừ, thế thì sao? Em không thấy lúc anh mới tỉnh, anh ta còn không nói với anh một câu dễ nghe à. Anh bị thương nặng như vậy, anh ta không những không an ủi anh một câu, mà còn quát anh trước mặt mọi người. Anh không phục.” Bác sĩ Kim nhìn Vật nhỏ, ý bảo cậu lấy cái gối đệm sau lưng cho y. Cậu bạn nhỏ Kim Junsu chu môi, tức giận lấy cái gối, không tình nguyện nhét sau lưng Kim Jaejoong. Em không quan tâm anh nữa, càng ngày càng nham hiểm, không hiền chút nào.

“Này, biểu cảm của em là gì vậy?”

“Là coi thường anh đó. Ai bảo anh càng ngày càng xấu tính. Em không ngờ anh lại giả bộ mất trí nhớ gạt tất cả mọi người đấy.” Vật nhỏ đá chân vào cái xô pha, miệng càng chu lên.

“Anh làm sao? Hừ, ai bảo anh ta quát anh. Chuyện có con anh muốn cho anh ta một sự ngạc nhiên, nếu không xảy ra tai nạn, tối nay anh đã định báo cho anh ta rồi. Anh ta dựa vào cái gì mà dám quát anh chứ. Anh đã tội nghiệp lắm rồi, bây giờ chỗ nào cũng đau, vậy mà ngay cả em cũng nói anh như vậy. Kim Junsu, thằng nhóc chết tiệt, gả ra ngoài rồi thì chẳng khác gì đổ chậu nước rửa chân. Ai u, sao hôm đó tôi không chết quách cho rồi.” Kim Jaejoong bắt đầu than vãn. Vật nhỏ vốn hay mềm lòng, nghe y nói thế, liền có chút dao động, chạy qua nói “Anh, anh đau ở đâu? Thật ra ngoài miệng anh Yunho quát anh thế thôi, chứ lúc anh xảy ra chuyện, anh ấy là người lo lắng nhất đấy. Sao anh còn gạt anh ấy?”

“Hừ, Su Su, em đừng có nói tốt cho anh ta. Hơn nữa em quên anh ta đã lừa anh kết hôn thế nào hả? Còn tông phạm...” Kim Jaejoong lập tức nhắc lại chuyện xưa. Vật nhỏ nghe thấy thế liền bối rối, cậu chỉ nghe theo lời người lớn thôi mà. Sao anh Jae Jae còn nhớ mãi vậy.

“Cho nên, em tính bồi thường anh thế nào?”

“Em... em... em sẽ nghe theo anh hết.” Kim Junsu lập tức đầu hàng.

“Thế này còn được. Thật ra anh không nhờ em làm gì đâu, chỉ cần em làm bộ như không biết là được.” Thấy Vật nhỏ thỏa hiệp, Kim Jaejoong nheo mắt cười. Làm chuyện xấu là không thể hành động một mình được, dù sao cũng phải sắp xếp một người nội ứng ngoại hợp, xảy ra chuyện gì còn có người đệm lưng.

“Vậy anh định giả bộ bao lâu?” Nếu anh Jae Jae của cậu muốn giả bộ hai năm, thì cậu chịu không nổi đâu.

“Một tháng.”

“Không được! Sao anh có thể làm vậy chứ? Anh Yunho tội nghiệp lắm. Không được, không được, em không đồng ý!” Tinh thần trượng nghĩa của cậu bạn nhỏ Kim Junsu liền bay lên. Nghe Vật nhỏ nói Jung Yunho tội nghiệp, Kim Jaejoong cũng ngấm lại “Ba ngày. Ba ngày là được chứ gì? Anh chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng phát điên của Jung Yunho thôi.”

“Vậy... vậy ba ngày. Nếu lúc đó anh đổi ý, em sẽ nói ra đó. Đúng rồi, lúc đó sao anh nhớ lại được? Không lẽ ngủ một giấc là nhớ hết sao?” Bây giờ cậu bạn nhỏ Kim Junsu cũng biết suy nghĩ rồi.

“Ngủ một giấc? Ý kiến hay! Nếu không thể được thì anh đập đầu vô tường, sau đó nhớ hết ra.” Kim Jaejoong cười hì hì, nói.

“Hừ! Anh, em cảm thấy anh càng ngày càng không giống người tốt đó.” Cậu bạn nhỏ ngẩng cao đầu, oán giận Kim Jaejoong.

“Thời đại này, người tốt đều chết hết rồi. Làm gì còn người tốt chứ. Anh của em đã được xem là thiện

lượng rồi đó.” Kim Jaejoong trợn mắt nói, như thể lời y nói ra là chân lý vậy.

“Haiz~ Đúng rồi, anh, em hỏi anh. Ừm... Changmin... chuyện của Changmin là sao?”

“À, thì chỉ muốn chọc tức Jung Yunho thôi. Cho Changmin làm khách mời.” Nghĩ tới chuyện này, bác sĩ Kim âm hiểm cười.

“Vậy sao anh lại gọi Changmin là mỹ nhân? Changmin sao mà xinh được. Anh còn xinh hơn đó.” Changmin thì đẹp trai chứ sao lại là xinh. Cậu bạn nhỏ vẫn thắc mắc mãi.

“Bảo em ngực em còn không chịu nhận. Chẳng lẽ bắt anh nói trắng ra. Anh mất trí nhớ rồi, thì em để anh được làm seme một lần đi. Không lẽ cả đời để bị đè? Dù sao về sau cũng quay lại ở dưới. Có cơ hội tán người khác thế này, anh phải tranh thủ chứ. Anh cũng có làm thật đâu.”

“Vậy sao lại chọn Changmin ạ? Anh Yunho sẽ đánh chết Changmin đó.” Vật nhỏ không khỏi bất bình cho bác sĩ Shim tội nghiệp.

“Vớ vẩn, không chọn Changmin thì chọn em à? Em thích thế thì anh không có ý kiến đâu.” Kim Jaejoong nheo mắt, bộ dáng lưu manh nhìn Vật nhỏ. Kim Junsu lập tức mở báo động cấp, hai tay che trước ngực, lắc đầu mạnh “Không, không. Anh, em thấy chọn Changmin là phù hợp nhất rồi.” Má ơi, em có chồng rồi đó. Nếu Yuchun biết em gian díu với anh, em sẽ bị đá về nhà. Lúc đó sẽ không giữ được cái mộng đâu. Ông xã từng nói: Người tốt là thấy người khác bị giày vò mà mình không giúp được thì thôi lờ đi cho đỡ phiền.

Trong phòng nghỉ của Park Yuchun.

“Anh Yunho, em thấy anh đừng lo lắng. Chuyện mất trí nhớ không phải dễ giải quyết đâu. Nói không chừng sáng mai lại nhớ lại đó.” Park Yuchun rót tách trà, đưa tới trước mặt Jung Yunho.

“Yuchun, em cũng thấy đấy, đừng nói là khôi phục trí nhớ, hiện tại cậu ấy nhìn anh chẳng khác gì nhìn kẻ thù cả. Còn có... em nhìn bộ dạng sắc quỷ cậu ấy nhìn Changmin kìa. Anh... haiz...” Jung oán phụ ôm mặt, vừa đau lòng vừa ghen tị, nói.

“Con rể Jung, ba thấy Jaejoong giờ còn chưa thanh tỉnh, lời nói hành động đều không thật lòng. Ba nghĩ nên quan sát nó thêm một thời gian nữa. Nó bị tai nạn, nhưng còn giữ được hai cái mạng. Dù đầu óc nó giờ có vấn đề gì, thì chuyện bồi dưỡng cơ thể là quan trọng nhất. Bây giờ cũng không phải một mình, trong bụng còn đứa nhỏ nữa.” Ba Kim nói. Xem ra trưởng bối vẫn suy nghĩ thấu đáo hơn.

Nhắc tới đứa nhỏ, Jung Yunho càng tức giận. Ngay cả ba của đứa nhỏ mà Kim Jaejoong cũng không nhận ra.

Lúc này, bác sĩ Shim đáng thương đã trốn chạy tới, đẩy cửa vào liền bị mọi người nhìn chằm chằm.

“Anh Yunho... anh... anh không sao chứ?” Nơm nớp lo sợ hỏi một câu, Shim Changmin tự tìm một góc ngồi xuống.

“Changmin, haiz, anh không trách em đâu.” Jung Yunho không ngẩng đầu, nói.

Shim nạn nhân được giải quyết oan khuất liền bỏ nhào tới trước mặt Jung Yunho “Anh, anh thật độ lượng, thật hiểu người khác, thật biết phân rõ trắng đen.”

“Nhưng...” Jung Yunho đột nhiên ngẩng đầu, hai tay giữ chặt cổ áo blouse trắng của Shim nạn nhân, lắc mạnh “Shim Changmin! Em sờ tới chỗ nào rồi. Nói mau.”

“Ô ô ô... Anh, em chưa sờ chỗ nào hết. Là chị dâu sờ em mà. Oan cho em quá.”

Park Yuchun mất nửa ngày mới kéo hai người ra được. Shim nạn nhân được giải thoát liền chạy lại một góc ngồi.

“Anh bình tĩnh lại một chút. Nghe em nói đã.” Park Yuchun là người ngoài cuộc, nên tỉnh táo hơn, hẳn phải cố tìm cách giải quyết chuyện này, nếu không sẽ không đem Vật nhỏ về nhà được đâu.

“Anh Yunho, lát trở lại phòng bệnh, dù Jaejoong có nói cái gì anh cũng không được tranh cãi với cậu ta. Bây giờ cậu ta bị thương, lại đang mang thai, không thể kích động quá.” Thấy Jung Yunho gật nhẹ đầu, Park Yuchun mới thở phào nhẹ nhõm, coi như giải quyết được một vấn đề.

“Ba vợ, sáng sớm ra đã loạn lên rồi. Ba mẹ về trước đi. Nấu cho Jaejoong một bát canh gà nữa ạ, cho ít dầu mỡ với ít muối thôi. Nếu được thì cho nhiều câu kỷ với đảng sâm nữa.” Ba Kim gật đầu đồng ý.

“A, còn Changmin. Em nghỉ một ngày đi, thích đi đâu thì đi, đừng đến phòng bệnh của Kim Jaejoong là được.” Changmin lệ nóng quoaanh tròn gật đầu. Tránh được một kiếp rồi. anh Yuchun, anh là ân nhân của em. Anh yên tâm, sau này anh chết, em sẽ là người khóc thảm nhất cho anh.

Lúc đoàn người Jung Yunho trở lại phòng bệnh của Kim Jaejoong, vừa vặn thấy mẹ Kim đút nước cho Kim Jaejoong. Jung Yunho lập tức nhận ly nước với cái muỗng trong tay mẹ Kim, muốn đích thân hầu hạ bệnh nhân này. Nhưng lúc hắn đưa muỗng tới bên miệng Kim Jaejoong thì y lại không nể mặt mà quay đầu qua nói chuyện với Junsu “Su Su, sao chú già này lại tới đây vậy? Đáng ghét quá, Su Su đuổi chú ta ra ngoài cho anh đi.”

Kim Junsu nghĩ thầm: Anh, đừng có tuyệt tình thế. Nãy nói chuyện với em, anh chẳng mở miệng nói Jung Yunho mãi à. Bây giờ lại giả bộ như không biết người ta. Anh, anh diễn giỏi thật đó.

Ai ngờ bệnh nhân Kim lại hung dữ trừng Vật nhỏ một cái, ý nói: Nói nhăng nói cuội gì đó? Anh diễn giỏi thì sao? Em đang mắng anh đó hả? Anh của em chính là diễn viên có thực lực đó.

Jung Yunho chuẩn bị đứng lên phát câu, thì bị Park Yuchun ấn xuống ghế “Anh Yunho, không phải mới nói à? Nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng đi.” Vì thế hắn mới chịu ngồi xuống, sắc mặt trở nên đen thui. Kim Jaejoong lại lần tới, hỏi “Park Yuchun, mỹ nhân cao gầy này đâu? Bảo đi một lát rồi về mà. Cậu đi bắt em ấy lại cho tôi đi. À, còn đem ông chú già mặt đen này ra ngoài nữa nhé.”

Park Yuchun trầm nghĩ. Kim Jaejoong, cậu đừng có làm loạn lên nữa, mau nhớ lại đi, nếu không chúng tôi chết rất khó coi đấy.

“A, Jaejoong. Cậu nghe tôi nói này. Vì cậu bị tai nạn xe, nên mất trí nhớ tạm thời. Cậu còn nhớ Su Su với tôi, nhưng lại quên mất anh Yunho với Changmin. Anh Yunho không có gạt cậu. Hai người thật sự đã kết hôn. Hơn nữa bây giờ cậu đang có thai. Tôi đã kiểm tra cho cậu, đã được sáu tuần rồi.” Vậy nên cậu mau nhớ lại đi, sau đó an tâm về nhà nuôi thai, đừng có gây họa cho chúng tôi nữa.

“Cho nên... ý cậu là?” Kim Jaejoong nhú mày.

“Ý của tôi là từ bây giờ anh Yunho sẽ ở lại chăm sóc cậu. Hi vọng có thể giúp cậu nhớ ra. Tôi đưa ba mẹ vợ với Su Su về trước. Anh Yunho, anh chăm sóc Jaejoong nhé.” Viện trưởng Park nói rất mạch lạc, sau đó liền kéo Su Su đi “Su Su, chúng ta đi. Có anh Yunho chăm sóc, nhất định không có vấn đề gì đâu. Ba mẹ đang chờ chúng ta dưới lầu đó.”

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu thừa dịp mọi người không chú ý, quay đầu lại lè lưỡi với Kim Jaejoong.

Lúc này trong phòng chỉ còn Jung oán phu cùng Kim lừa đảo, không khí có chút ảm thấp, ai cũng không nói gì. Năm phút sau, Kim bệnh nhân mở miệng “Khụ khụ, tôi... muốn nằm xuống.” Jung Yunho không kịp phản ứng, hiển nhiên là bị chuyện vợ mình mất trí nhớ làm cho phản xạ giảm xuống rồi “Hả? Em nói cái gì?”

Kim Jaejoong liếc mắt “Tôi nói! Tôi muốn nằm xuống!”

“A, để anh giúp em.” Jung Yunho đứng dậy chậm rãi đỡ Kim Jaejoong nằm xuống, đắp chăn cẩn thận cho y, cuối cùng cầm tay y, mà lúc này Kim Jaejoong cũng không phản kháng. Hừ, xem anh muốn nói gì. Dám hung dữ với tôi hả.

“Vợ à, sao em không nhớ anh? Em như vậy, anh đau lòng lắm. Haiz, nhưng em không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi, làm anh sợ muốn chết. Thật sự làm anh sợ muốn chết. Nếu em và cục cưng xảy ra chuyện gì, anh... Bỏ đi, giờ nói chuyện này em cũng không thể hiểu được. Em xem anh là người lạ mà, bây giờ quan trọng là bồi bổ cơ thể đã. Không nhớ thì từ từ nhớ.”

Nghe Jung Yunho nói vậy, trong lòng Kim Jaejoong nảy sinh một chút áy náy, nhớ tới cục cưng trong bụng kiên cường như thế nào. Dù bị tai nạn như thế cũng khiến y không mất đi nó. Ngắm lại y còn thấy sợ, hướng chỉ là Jung Yunho. Nghĩ đi nghĩ lại, Kim Jaejoong xoay người cố ý không nhìn Jung Yunho, không muốn để hắn thấy bản thân y rơi nước mắt. Yunho, em chỉ đùa ba ngày thôi. Không, không, hai ngày, hai ngày thôi.

Ngày hôm sau, ba mẹ Kim dẫn Vật nhỏ đem canh gà cho Kim Jaejoong. Vào phòng thì thấy y đã ngoan ngoãn hơn, cũng không kêu gào mỹ nhân nữa. Bởi vì Park Yuchun đã nói “Kim Jaejoong! Đừng tìm mỹ nhân cao gầy kia nữa. Mỹ nhân của cậu giờ đang ở đảo Jeju ăn cua rồi. Nhìn người trước mắt đi, chân dài, tay chắc thế này mà.”

Jung Yunho cũng không chen vào, cứ thế cầm cái muỗng nhỏ khuấy canh gà, mấy ngày nay hình như hần tiêu tụy đi rất nhiều.

Bae Seul Gi vì tội cố ý mưu sát đã bị cảnh sát bắt, thật ra nếu vận dụng theo cách xã hội đen giải quyết ả không phải là không được. Jung Yunho hoàn toàn có thể kêu thư ký Yin sắp xếp cho cô ta ở “cửa ngầm” tiếp khách liên tục trong hai mươi bốn tiếng, đến khi thể xác tàn tạ thì thôi. Nhưng hần không làm như vậy, mà báo cho cơ quan pháp luật. Còn Bae Thị, thật ra đã sớm là vải rách sơn thon thiếp vàng rồi. Scandal này của Bae Seul Gi vừa được công bố ra, chắc chắn không bao lâu Bae Thị sẽ phá sản. Choi Dong Wook thì vốn là tội ác tày trời, nhưng Jung Yunho vẫn cảm kích cuối cùng hần đã cứu Jaejoong một mạng. Cho nên không truy cứu nữa. Tất cả chuyện này đều lựa chọn cách khoan dung để giải quyết, bởi vì Jung Yunho muốn tích đức cho đứa con của hai người. Nên nếu chuyện đã qua rồi thì cho qua đi, quan trọng là hai bảo bối của hần đều không xảy ra chuyện gì.

blackrose: Vậy còn một chap nữa là chuyện nhà YunJae được giải quyết, chúng ta cùng đón đọc biến cố nhà YooSu nhé.

Người tình cũ thời du học Mỹ của Park Yuchun về nước, liệu gia đình YooSu có xảy ra chuyện gì?

Jaejoong, cậu quên rồi à? Nhất định là cậu đã quên Yuchun yêu tôi nhiều bao nhiêu. Tôi đã phải trả giá bao đau khổ mới có thể trở về. Nhưng chuyện này cậu không biết, nên tôi không trách cậu. Còn Yuchun, tôi sẽ không buông tay, bởi vì cậu ấy thuộc về tôi.

Su Su, em không muốn có con với Yuchun à? Nhìn em thích trẻ con thế mà, hay tại cậu ta không thích?

Trong lòng anh, em chỉ là một đứa học hành dốt nát, kết quả thi thì tệ hại, lúc nào cũng bị thầy cô giữ ở lại lớp thôi sao?

Yuchun, anh có hối hận khi lấy em không?

39. Chương 36: Con À, Ba Con Xấu Hổ Kìa (2)

Hai ngày này Jung Yunho hình như rất sợ Kim Jaejoong kích động, cho dù luôn như hình với bóng chăm sóc y, nhưng cũng rất ít khi nói chuyện với y, hần chỉ sợ mình nói gì không đúng, sẽ khiến y tức giận.

Jung Yunho dứt canh gà cho Kim Jaejoong xong, liền xoay người cầm cái bát đến bồn rửa sạch. Kim Jaejoong nhìn bóng lưng hần, nghĩ thầm. Yunho nhà chúng ta khi nào lại phải làm những việc này. Từ

nhỏ đã là cậu ấm được nuông chiều rồi, mình làm vậy có phải là làm khó anh ấy không? Mới có hai ngày mà, mặt cũng gầy đi rồi.

Kim Jaejoong âm ừ với lời quan tâm của ba mẹ Kim, mắt vẫn nhìn theo bóng lưng của Jung Yunho, cảm giác áy náy bắt đầu tràn ngập trong lòng y.

Rửa bát xong, Jung Yunho cầm lấy đồ bấm móng tay, cũng không quấy rầy mẹ Kim với Kim Jaejoong nói chuyện, nhẹ nhàng nâng tay y lên, cắt móng tay cho y.

“Jaejoong à, con nhìn con rể Jung kìa. Từ lúc con xảy ra chuyện, nó vẫn chưa nghỉ ngơi ngày nào đó. Nhìn thật đau lòng. Con mau nhớ ra đi, còn phải xin lỗi người ta nữa. Ba nó mà được một phần mười của con rể Jung, mẹ đã thỏa mãn rồi.” Nhìn biểu hiện mấy ngày nay của Jung Yunho, mẹ Kim cũng thấy cảm động.

“Mẹ nó, sao bà có thể nói thế được. Hai hôm trước, bà kêu đau lưng, không phải là tôi đã dán thuốc cho bà à. Còn hồi trước, ba kêu ăn trúng cái gì nên đau bụng, nửa đêm, tôi phải cõng bà tới bệnh viện đó. Rồi hồi trước nữa, bà bị sốt, là ai thức trắng đêm chăm sóc cho bà hả? Còn lúc bà sinh Junsu, tôi đang công tác ở Inchoen, trời đại tuyết còn chạy về. Mẹ nó, bà thật không có lương tâm.” Ba Kim không phục mà kể công.

“Ba nó, im đi. Sao ông có thể kể công như vậy? Ông nhìn con rể Jung kìa. Quan tâm biết bao nhiêu. Còn dám nói là dán thuốc cho tôi. Lúc bóc xuống thiếu chút nữa là bóc luôn lớp da của tôi rồi. Ra chỗ khác ngồi đi.”

Lúc hai vợ chồng già cãi nhau, thì Vật nhỏ ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Kim Jaejoong, giống như đang nói: Anh, anh quá đáng lắm. Anh Yunho đã tiêu tụy thế rồi. Anh định giận tới khi nào?

Nghe ba mẹ Kim đối thoại, Kim Jaejoong lại càng chột dạ, bắt giác cúi đầu. Jung Yunho cầm đồ dũa móng tay, kiên nhẫn dũa từng móng tay của y cho trơn nhẵn. Lúc này, Kim Jaejoong đã không nhìn nổi nữa, mà kêu lên “Ai, phiền chết. Không giả bộ nữa. Yunho, em muốn ngồi dậy, đỡ em ngồi dậy đi.” Kim lừa đảo cuối cùng không chịu nổi áy náy trong lòng, đành phải thừa nhận mình giả bộ mất trí nhớ.

Nhất thời không khí trong phòng bệnh ngưng kết, ba mẹ Kim mở to miệng vì kinh ngạc. Park Yuchun liền kéo Vật nhỏ nhà mình đứng ra một góc, mắt công lát bị liên lụy. Sắc mặt Jung Yunho đen đi, hẩn nhìn Kim Jaejoong, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến người khác sợ hãi “Hai ngày nay, em giả bộ mất trí nhớ?”

Sau khi tự nói ra, Kim Jaejoong cúi gằm đầu, không dám nhìn Jung Yunho “Em biết anh lo lắng cho em. Nhưng em... nhưng... ai bảo em mới tỉnh lại, anh chẳng thèm nói một câu để nghe, lại còn quát em. Em chỉ là... muốn gạt anh chút thôi...”

Sắc mặt Jung Yunho vẫn chưa tốt lên, giọng nói càng lúc càng đáng sợ, cũng chứa đầy tức giận “Em cố ý làm như mất trí nhớ, giả vờ không biết anh? Kim Jaejoong! Em dám gạt anh, em ỷ anh thương yêu em nên em dám làm vậy chứ gì? Em... em... em cũng dám gạt anh hả.”

Kim Jaejoong có chút sợ hãi, không ngờ chuyện lại lớn như vậy, y lập tức kéo Jung Yunho, mở to hai mắt, cố vắt nước mắt ra “Yunho, em xin lỗi. Em không cố ý gạt anh đâu.” Jung Yunho gạt tay Kim Jaejoong ra, tức giận khiến hần không hề biết thương hương tiếc ngọc. Kim Jaejoong muốn tiếp tục nắm lấy áo hần, nhưng Jung Yunho không cho y cơ hội, tức giận vì bị lừa cùng với lòng tự trọng bị tổn thương, khiến hần không thể dễ dàng tha thứ được.

“Kim Jaejoong! Anh không muốn thấy em nữa. Không bao giờ muốn gặp em nữa.” Kim Jaejoong còn muốn giải thích, Jung Yunho lại xoay người, cả giận nói “Em không cần nói gì hết. Nếu như em ghét anh như vậy, anh sẽ không xuất hiện trước mắt em nữa.” Sau đó hần xoay người nhìn chằm chằm vào bụng Kim Jaejoong, nói tiếp “Đứa nhỏ anh cũng không cần! Dù sao em cũng đâu muốn nói cho anh biết.”

Jung Yunho tức giận như thế, Kim Jaejoong cũng biết có giải thích thêm cũng không có ích gì, vì thế y lạnh lùng nói “Có phải anh thấy em không bị đâm chết nên tiếc lắm không? Anh thấy em giả bộ mất trí nhớ là gạt tình cảm của anh, làm anh phải rơi nước mắt? Là lỗi của em, đều là lỗi của em, được chưa? Hôm nay em sẽ làm theo ý nguyện của anh là được chứ gì.” Jung Yunho còn chưa hiểu là có ý gì, Kim Jaejoong đã rút kim tiêm ra khỏi tay, không để ý chân trái bị thương, mà chặt vật muốn xuống giường. Ba mẹ Kim với Park Yuchun và Vật nhỏ đứng một bên nhìn nãy giờ vội vàng bước tới khuyên can.

“Jaejoong, con làm gì vậy?” Mẹ Kim giữ chặt Kim Jaejoong, đẩy y trở lại giường, ai ngờ hai ngày này Kim Jaejoong được Jung Yunho chăm sóc kỹ quá, nên sức khỏe cũng khôi phục lại, y tiếp tục bước xuống giường “Jung Yunho! Anh không cần đứa con này đúng không? Anh không cần nó, thì tôi giữ lại làm gì. Park Yuchun, bây giờ cậu đi chuẩn bị ca phẫu thuật cho tôi. Tôi không muốn sống nữa. Tôi muốn bỏ đứa nhỏ này.”

Jung Yunho nghe y nói vậy, tim thiếu chút nữa ngừng đập, liền bước tới đê Kim Jaejoong đang khóc lóc la lối um sùm lại. Thấy Jung Yunho đã mềm lòng, Kim Jaejoong liền nói tiếp “Anh không cần con, không muốn thấy em nữa sao? Em sẽ... em sẽ...” Cơn đau từ chân trái truyền tới khiến y nhúm mày, mở to miệng thở dốc. Jung Yunho khẩn trương đỡ y nằm xuống, đắp chăn lại, cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán cho y. Lúc này Kim Jaejoong mới oa oa khóc.

Mọi người nhìn vợ chồng son tiêu tan hiềm khích, vì thế mới theo mẹ Kim rời khỏi phòng bệnh, để không gian riêng cho hai người giải thích toàn bộ hiểu lầm.

Nhất thời trong phòng chỉ còn tiếng khóc của Kim Jaejoong và vẻ mặt bất đắc dĩ của Jung Yunho. Jung Yunho cởi áo khoác, nằm lên chiếc giường đôi trong phòng bệnh, đau lòng ôm Kim Jaejoong vào lòng.

“Jung Yunho, anh ngăn em làm gì? Em với con chết không phải anh vui lắm sao?”

Được thể, Kim Jaejoong oan ức đập lên ngực Jung Yunho, nói “Em bị tai nạn nghiêm trọng như vậy, còn tồn sức mang thai con của anh. Anh lại nói không cần, trước kia là ai nói sẽ cho em cuộc sống tốt nhất, sẽ thương yêu em suốt đời hả? Nói xong rồi quên, anh đúng là tên xấu xa. Em sẽ không tha thứ cho anh đâu.” Kim Jaejoong lại bắt đầu xuyên tạc sự thật. Y vừa khóc vừa đánh Jung Yunho, thấy y như vậy, cảm giác khẩn trương vừa rồi của Jung Yunho mới được hóa giải. Thấy y khóc thương tâm như thế, hần không khỏi có chút hối hận, dù nói thế nào cơ thể Jaejoong không có vấn đề, dù thế nào đứa nhỏ cũng là kết tinh của hai người, hi vọng trở thành sự thật, nó lại vừa trải qua tai nạn xe cộ, nhưng vẫn mạnh mẽ ở trong bụng Jaejoong, sao có thể vì nóng giận mà nói không cần được. Còn chuyện mắc mưu của Jaejoong thì đây cũng

không phải lần một lần hai.

“Jaejoong à, anh xin lỗi.”

Kim Jaejoong ngẩng đầu, vuốt ve cổ của Jung Yunho, tội nghiệp nói “Không, là em sai. Anh tức giận cũng đúng, là em không tốt, em không nên gạt anh, không nên khiến anh lo lắng. Nhưng... Yunho à, anh thật sự không muốn em với con sao? Anh giận thì cứ đánh em, mắng em vài câu là được, nhưng anh lại không quan tâm em, không cần con nữa sao?” Kim Jaejoong cầm bàn tay của Jung Yunho đặt lên bụng mình, ý bảo: Anh nhìn đi, đây là con anh đấy. Anh mà dám nói là không cần, em sẽ chết cùng con đó.

Y khóc khiến trái tim Jung Yunho như muốn vỡ vụn, hấn thở dài, ôm chặt yêu tinh gạt người này trong ngực, mặc kệ y có đang diễn trò hay không, coi như hấn bất hạnh, nhưng không thể không có y được. Huống chi y đã khóc đến mức độ này, sao hấn có thể nhẫn tâm trách phạt được chứ.

“Lần này tha cho em đó. Lần sau em còn dám gạt anh không?”

Kim Jaejoong ôm chặt cổ hấn, vừa khóc vừa cười, nước mắt nước mũi trét lên vai áo hấn, giọng nói mềm nhũn “Không, sẽ không mà. Cảm ơn Yunho. Yunho của nhà chúng ta là hiểu em nhất.”

“Còn giả bộ! Này! Em gọi anh là gì vậy?” Jung Yunho liền thấy ngọt ngào, Kim Jaejoong chịu đựng cái chân đau, xích người dựa vào sát ngực Jung Yunho, đôi mắt ảm ứot, khuôn mặt hồng hồng, nói “Hi hi, chồng. Chồng của em. Chồng thân ái. Ông chồng em yêu nhất. Đàn ông của em, người đàn ông ưu tú của em. Là trụ cột gia đình của em, chỉ bảo vệ em với con thôi. Em yêu anh. Sẽ không gạt anh nữa.”

Jung Yunho càng lúc càng mềm lòng, Kim Jaejoong bắt đầu lần tới, xoa xoa chỗ này, sờ sờ chỗ kia.

“Em nằm yên cho anh, coi chừng con của anh đó.” Tuy nói thế, nhưng giọng điệu của Jung Yunho lại dịu dàng đến mức vắt ra nước.

“Vậy anh hôn nhẹ em đi, hôn xong rồi không được giận nữa. Cũng không được quát em nữa.”

Jung Yunho xoay người qua, đặt cái người đang dán trên cơ thể hấn nằm thẳng xuống, sau đó hôn nhẹ lên mặt y một cái “Được chưa? Bây giờ nhắm mắt lại ngủ đi.”

“Chưa được. Cái này không tính, hay anh vẫn chưa tha thứ cho em. Hôn chỗ này nè. Em muốn anh hôn chỗ này ấy.” Nói xong, Kim Jaejoong mân mê miệng, chờ Jung Yunho hôn.

Jung Yunho bật cười, lắc lắc đầu, hôn chụt lên môi y một cái “Được chưa? Bây giờ em cần nghỉ ngơi, con của anh cũng cần nghỉ ngơi, mau ngủ đi.”

“Chưa được. Jung Yunho, anh vẫn giận em chứ gì? Sao không vói đầu lưỡi vào? Hôn nhẹ lên miệng em là

đổi phó với em hả? Em mặc kệ, con ơi, ba con không thương chúng ta nữa.”

Xem ra cậu bạn nhỏ Kim Junsu nói cũng có phần đúng. Kim Jaejoong càng ngày càng xấu tính, làm sai cũng là mình mà lại vừa đánh trống vừa la làng.

Sắc mặt Jung Yunho nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, không thương tiếc y cố tình gây sự “Rốt cuộc em có ngủ không? Không ngủ anh đi đây.”

“Ngủ, ngủ! Bây giờ em ngủ! Anh đừng đi, em không cho anh đi!” Thấy Jung Yunho nhấc chân lên, Kim Jaejoong giận hờn, nhắm mắt lại.

Jung Yunho nằm bên cạnh y, nhẹ nhàng ôm y, bàn tay đưa vào trong lớp áo của y, sờ lên cái bụng bằng phẳng, xoa nhẹ. Cảm nhận sinh mệnh bên trong nó, khóe miệng hần lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Nhật em. Con à, ba của con nhất định là cảm thấy xấu hổ khi hôn mẹ trước mặt con đó. Ba con xấu hổ kìa.” Kim Jaejoong vẫn đang nhắm mắt, lầm bầm.

“Ngủ!”

“Em đang ngủ.”

“Ngủ mà còn nói được?”

“Nói mớ.”

“Mơ thấy cái gì?”

“Mơ thấy nói chuyện với con của chúng ta.”

“Đang nói chuyện gì?”

“Con nói anh sợ, không dám hôn em, lớn rồi mà còn hay xấu hổ.”

“Em đúng là không chịu yên mà.” Jung Yunho xoay người.

“Ừm... ừm... ừm...” Lúc này mới hợp ý Kim Jaejoong, không hôn ngắt y, y lại cho rằng Jung Yunho hần ngượng ngừng.

40. Chương 37: Đây Chính Là Tình Yêu, Tôi Không Thể Cường Lại (1)

Hai tháng sau, bác sĩ Kim đã khôi phục lại hoàn toàn, một chút tàn tật cũng không có. Mà chồng y lại càng che chở y, bây giờ mà chịu chút oan ức nào chắc y không chịu nổi quá.

“Yunho à. Ừm, em khỏe. Anh không cần ngày nào cũng gọi nhiều cuộc về nhà vậy đâu.” Kim Jaejoong bắt chéo chân trên sofa mềm mại, ôm đĩa cherry trong lòng, nghe điện thoại.

“Ha ha, em biết rồi. Hôm nay em ăn rất ngon miệng, không bỏ món nào hết. Anh cứ lo công việc của mình đi, không cần gọi điện cho em đâu.”

“Cái này mà gọi là quan tâm à, là lải nhải thì có. Hôm qua Changmin mới kiểm tra cho em, làm sao mà có chuyện gì chứ. Được rồi, được rồi. Con còn thấy anh phiền nè.” Xoa nhẹ bụng mình, Kim Jaejoong ngọt ngào cười.

“Yunho, em có điện thoại. Em cúp máy trước đây. Được rồi, đừng cần nhần mà, hôn một cái là được chứ gì? Chụt! Sớm về nhà nha.” Nghe thấy tiếng Jung Yunho cúp điện thoại, Kim Jaejoong mới nhìn dây số “Ài vậy?”

“Alo, xin hỏi ai đấy?”

“Jaejoong à? Là tôi đây.”

Quán cà phê trong trung tâm thành phố, ngồi một bên là một cô gái quyến rũ, nhìn cảnh đông đúc bên ngoài của Seoul. Đầu mùa xuân, thời tiết vẫn còn chút lạnh. Buồng tách cà phê trên tay, cô vẩy tay về phía người đi tới.

“Jaejoong, chỗ này.”

Kim Jaejoong đeo kính râm, ngồi đối diện cô gái “Chị Ga Hee, lâu rồi không gặp.”

Cô gái này là ai? Có thể chỉ đơn giản là đàn chị của Park Yuchun và Kim Jaejoong hồi du học ở Mỹ, cũng có thể là cô gái mà Park Yuchun đã từng yêu đến si mê.

Hồi ấy Park Ga Hee là một cô gái nổi tiếng trong học viện Y Khoa. Trẻ tuổi, xinh đẹp, quyến rũ, có sức sống. Mặc dù học trên Park Yuchun và Kim Jaejoong hai lớp, nhưng nhờ vào khả năng bắt chuyện rất tốt của Park Yuchun mà chỉ mất hai ba ngày, cả ba đã trở thành bạn của nhau.

Lúc đó Park Ga Hee đã có bạn trai, là một chàng trai người Mỹ điển trai, hai người họ cũng rất yêu nhau.

Park Yuchun thường hay nói với Kim Jaejoong, hẳn không hiểu sao một mỹ nữ Hàn Quốc lại để một tên Tây lừa như vậy. Sau đó Kim Jaejoong mới biết hóa ra Park Yuchun đã thâm mến người ta lâu rồi.

May mắn nhất trên cuộc đời này là gì? Nắng hạn lâu ngày gặp mưa to, xa quê hương gặp được người đồng hương. Bọn họ là lưu học sinh ở một học viện Y Khoa có tiếng, đương nhiên tài chính cũng không tệ, năng lực cũng không kém, chỉ là không chịu nổi cảnh cô đơn thôi. Nhiều năm sau đó, khi có người hỏi, tại sao Park Yuchun và Kim Jaejoong đều cô đơn lại không sưởi ấm cho nhau. Shim Changmin liền xen vào nói “Nói vắn vể thế làm gì? Nói thẳng là hai người hỏi đó sao không ngủ với nhau đi.” Lời này vừa ra, cậu nhóc lập tức bị Jung Yunho và Junsu tấn công. Nhưng chuyện này về sau hẵng nói.

Quay trở lại Park Ga Hee, cô lớn hơn Park Yuchun và Kim Jaejoong hai tuổi, mà đối với hai chàng trai trẻ thiếu tình thương của mẹ từ nhỏ này thì luôn muốn có một cô gái lớn tuổi che chở mình. Tuy Park Ga Hee sẽ không làm việc nhà, cũng ít khi đi ăn uống cùng Park Yuchun và Kim Jaejoong. Nhưng nụ cười hiền lành lại đầy quyến rũ của cô cũng đủ khiến cho thiếu niên Park Yuchun không thể cưỡng lại.

Bởi vì không có trở ngại ngôn ngữ, phong tục, thói quen sinh hoạt, nên Park Ga Hee dần cảm thấy Park Yuchun so với cậu bạn trai người Mỹ kia tốt hơn nhiều. Hơn nữa lúc nào hẳn cũng tìm cách làm cho cô vui vẻ. Còn bất Kim Jaejoong cùng sắp xếp mấy trò thật mất mặt để lấy lòng người đẹp. Cứ như vậy, Park Ga Hee quyết định chia tay với bạn trai hiện tại, rơi vào vòng tay của cậu đàn em.

Ban đầu Park Yuchun cũng rất muốn kết hôn với Park Ga Hee, chỉ là dần hẳn cảm thấy, Park Ga Hee đúng là rất quyến rũ, nhất là đường cong tuyệt đẹp ở bờ vai cô, nhưng quyến rũ thì quyến rũ, mà những cô nàng sexy thế này thường xài tiền rất phung phí. Một đôi giày trị giá đến 500 đô, một cái túi số lượng có hạn tới gần 4000 đô. Park Yuchun xuất thân từ con nhà giàu, cũng không để ý tới vụ tiền bạc, nhưng hẳn thật sự không thể nào chấp nhận sở thích mua sắm của cô nàng.

Xinh đẹp nhưng lại không bao giờ xuống bếp, thỉnh thoảng còn phung phí tiền bạc. Người ta nói không tốn tiền sẽ không có đàn bà, mà nếu có thì sẽ chẳng dễ nhìn chút nào, mà nắm được trong tay mình thì lại càng không thể nhìn nổi. Hồi đó Kim Jaejoong nghĩ. Tiền Park Yuchun mua đồ cho Ga Hee đủ cho y sống cả đời trên nước Mỹ này. Hẳn đúng là coi tiền như rác. Park Yuchun lại có chút thích thú như vậy. Nhưng không biết vì sao đột nhiên Park Ga Hee lại biến mất trước mắt hai người đến một tuần, ai cũng không biết cô nàng đi đâu. Có lẽ đến bây giờ đó vẫn là câu hỏi chưa có đáp án. Nhưng một tuần sau, khi cô nàng xuất hiện trước mặt Park Yuchun, lại nói một câu “Yuchun, chúng ta chia tay đi.” Giọng điệu bình thản như đang nói “Yuchun, chúng ta đi mua quần áo đi.”

Lúc đó Park Yuchun mở to mắt, hỏi lý do nhưng cô nàng không chịu trả lời, chỉ nói với hẳn “Chỉ là không còn yêu cậu nữa, cậu cũng đừng cố chấp. Yuchun, chúng ta kết thúc rồi.”

Chỉ như vậy là đã kết thúc rồi.

Park Yuchun nhìn bóng lưng người con gái đi xa phía trước dần dần biến mất. Sau đó hẳn trở lại căn nhà trọ cùng Kim Jaejoong thuê, tự nhốt mình trong phòng suốt ba ngày. Kim Jaejoong khuyên giải mãi cũng không mở cửa. Cuối cùng y không chịu nổi nữa, mới tự đi tìm Park Ga Hee để hỏi rõ ràng. Nhưng nghe câu nói đầu tiên của cô, y đã quay trở về “Jaejoong, cậu đừng khuyên tôi. Tháng sau tôi sẽ kết hôn với Jhon. Cậu nên khuyên nhủ Yuchun đi.”

Tuy Kim Jaejoong cố gắng giấu Park Yuchun tin kết hôn này, nhưng cuối cùng hắn vẫn biết. Một tháng sau, hắn xuất hiện trong hôn lễ, hắn thậm chí đã nghĩ sẽ tới hiện trường diễn màn cướp cô dâu rồi bỏ trốn, nhưng cuối cùng hắn lại tới gần cô, nói “Chúc chị hạnh phúc.” Sau đó quay đầu bỏ đi. Kim Jaejoong cũng không thể ngờ Park Yuchun có thể tiêu sái như vậy, hôm qua không phải còn đòi chết trước mặt y sao? Cứ như vậy, Park Ga Hee thôi học, kết hôn, về nhà giúp chồng dạy con. Cứ như vậy, Park Yuchun tuyệt vọng, vùi đầu vào sách vở.

Dù sao chuyện tình oanh liệt một thời của Park Yuchun và Park Ga Hee cũng đã kết thúc. Tuy hắn đã từng rất yêu cô, nhưng cho tới bây giờ, đối với Park Yuchun mà nói, tình yêu này có lẽ chỉ còn chút nuối tiếc thôi.

“Jaejoong, muốn uống gì?” Park Ga Hee gọi phục vụ tới.

“Một tách cà phê, cảm ơn. À, chờ một chút. Một ly nước cam đi.” Kim Jaejoong nhớ mấy ngày trước uống trộm cà phê của Jung Yunho, bị hắn bắt được, cần nhân một hồi lâu, tuy bây giờ không có hắn bên cạnh, nhưng y bất giác lại muốn làm theo.

“Tôi nhớ hồi trước cậu không thích uống đồ chua mà.” Cô mỉm cười, nhìn Kim Jaejoong nói.

“Khẩu vị hay tình cảm thì cũng sẽ thay đổi theo thời gian thôi. Chị Ga Hee, không lẽ chị không hiểu?” Thật ra từ lúc Kim Jaejoong nhận được điện thoại của cô, đã đoán được mục đích cô về đây chắc chắn là liên quan đến Park Yuchun rồi.

“Có lẽ là vậy. Nhưng con người lại hay hoài niệm, có nhiều thứ một thời gian không chạm vào, một ngày nào đó sẽ tìm trở lại.” Nghe Kim Jaejoong nói như vậy, Park Ga Hee hơi sững sốt, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ thản nhiên.

“Chị không nghĩ là thứ chị từng có, sau nhiều năm nó đã thuộc về người khác sao? Chị Ga Hee, tôi hiểu chị, chị là một người thông minh, tôi cũng rất hâm mộ sự thông minh đó. Cho nên, có chuyện gì chị cứ nói thẳng đi, đừng vòng vo nữa.” Nhận ly nước cam từ người phục vụ, Kim Jaejoong nhấp một ngụm.

“Jaejoong, cậu nói thế đúng là cho tôi không ít thiệt thòi đó. Được rồi, tôi sẽ nói thẳng. Tháng trước tôi ly hôn, sắp xếp xong việc bên đó, nên tôi về đây, là muốn nói lại tình xưa với Yuchun. Vì tình thế bắt buộc, nên... chuyện chính là như vậy.” Vẫn là vẻ mặt tự tin năm xưa, giống như chuyện nói lại tình xưa với Park Yuchun chỉ cần một mình cô đồng ý là được.

“Ha ha, Ga Hee à, chị nói chuyện này đơn giản thật đấy. Chị chẳng khác xưa chút nào. Lúc trước cũng chính chị nói chia tay với Yuchun để kết hôn với người khác. Bây giờ lại là chị muốn quay lại. Chị không biết có một số việc không phải chỉ cần chị muốn là có thể giải quyết sao?”

“Tôi hiểu, Jaejoong. Tôi biết cậu với Yuchun không hiểu rất nhiều hành động của tôi. Tôi chỉ có thể nói năm đó là bất đắc dĩ tôi mới kết hôn với Jhon. Cụ thể thế nào tôi sẽ tự giải thích rõ ràng với cậu ấy.”

“Chị nghĩ Park Yuchun nghe xong sẽ quay lại với chị? Ga Hee, nghe tôi nói một câu. Có một số việc nếu đã qua rồi hãy để nó qua đi, đừng làm chính mình rối rắm, cũng đừng mang tới phiền toái cho đối phương. Tôi chỉ có thể nói cho chị biết, Park Yuchun bây giờ đang rất hạnh phúc, cậu ta kết hôn rồi.”

“Lời cậu nói tôi đều hiểu. Yuchun giờ thuộc về người khác, nhưng tôi đã trở về, cậu ấy sẽ quay lại với tôi.” Park Ga Hee vẫn không thay đổi, vẫn giống như một nàng công chúa kiêu kỳ, nhưng đáng tiếc Park Yuchun không phải chàng kị sỹ trung thành với cô.

“Được rồi, Ga Hee, tôi nói với chị, bây giờ Park Yuchun là chồng của em trai tôi. Chị còn nhớ ba mẹ nuôi tôi từng nói với chị không? Là con của họ. Tôi rất thương đứa bé đó. Cho nên tôi tuyệt đối sẽ không cho phép hôn nhân của Park Yuchun và em trai tôi có chút mẻ gì. Chị hiểu ý tôi chứ? Đương nhiên, nếu chị không làm gì, chúng ta sẽ vẫn như trước đây, dù sao chị cũng là một người bạn tốt của tôi khi ở Mỹ. Được rồi, tôi đã ra ngoài quá lâu, còn phải về nhà nấu cơm cho chồng tôi nữa. Hy vọng lần sau gặp lại, chị đã nghĩ thông suốt. Chào chị.” Kim Jaejoong nói rõ suy nghĩ của mình, nếu người đàn chị này mà đụng đến gia đình em trai y, y sẽ không bỏ qua đâu.

Nhìn bóng lưng của Kim Jaejoong, ngón tay thon dài của Park Ga Hee vuốt mép tách cà phê. Cậu quên rồi à? Nhất định là cậu đã quên Yuchun yêu tôi nhiều bao nhiêu. Tôi đã phải trả giá bao đau khổ mới có thể trở về. Nhưng chuyện này cậu không biết, nên tôi không trách cậu. Còn Yuchun, tôi sẽ không buông tay, bởi vì cậu ấy thuộc về tôi.

41. Chương 38: Đây Chính Là Tình Yêu, Tôi Không Thể Cường Lại (2)

Sau khi Vật nhỏ biết Kim Jaejoong mang thai, mỗi ngày đều nhao nhao lên muốn đi thăm y, còn nói tuy đứa bé chưa ra đời, nhưng người làm cậu như cậu cũng phải có nghĩa vụ gần gũi nó. Mỗi lần như vậy, viện trưởng Park lại phải qua kéo Vật nhỏ nhà hần về, khuyên bảo cậu “Bảo bối, anh Jae Jae của em cần nghỉ ngơi, mặc dù em tới để chăm sóc anh ấy, nhưng em tới, anh ấy còn phải ngồi nói chuyện với em, như vậy sẽ không nghỉ ngơi tốt được đâu.”

Vật nhỏ nghe hần nói như vậy, cái cằm trắng nõn nhỏ nhắn của cậu co rúm lại, miệng chu ra, mắt lại đỏ lên, bộ dáng giống như sắp khóc vậy “Park Yuchun, anh nói em như thế... em chỉ biết quậy phá, gây chuyện thôi ấy.”

“Anh có nói em quậy phá lúc nào đâu. Oan cho anh quá. Không phải là anh sợ em ở nhà họ ăn cơm không ngon sao.” Park Yuchun có chút chột dạ. Thật ra là hần sợ Vật nhỏ ở với cậu cả nhà họ Kim mãi, có ngày nào cậu cả hứng lên sẽ ngồi kể cho Junsu thâm cung bí sử, chuyện tình phong lưu hồi trước của hần.

“Thôi đi, anh Yunho mới mời đầu bếp mới, nên cơm ăn rất ngon. Với lại anh Jae Jae chưa bao giờ thấy em phiền hết.” Vật nhỏ né bàn tay của Park Yuchun, đến trước cửa đổi giày, sau đó nhanh như chớp bỏ chạy. Dù gì Kim Junsu cũng là cầu thủ bóng đá, sức già lực yếu như viện trưởng Park sao mà đuổi kịp.

“Haiz, hy vọng hôm nay tâm tình Jaejoong tốt sẽ tha cho mình một mạng. Đúng là già rồi, cũng không thể chơi trò đuổi bắt với Vật nhỏ nữa.”

Vật nhỏ tới nhà Kim Jaejoong, bây giờ cũng không dám trực tiếp bỏ nhào vào người y nữa, có một lần bị mẹ Kim bắt được, thiếu chút nữa là bắt úp mặt vào tường kiểm điểm.

“Anh, anh nhớ em không? Cục cưng vẫn khỏe chứ?” Vật nhỏ bước tới gần Kim Jaejoong, một tay ôm lấy cánh tay của y, tay còn lại cách lớp áo xoa lên cái bụng hơi nhô lên của Kim Jaejoong.

“Không nhớ. Có Park Yuchun nhà em nhớ em còn chưa đủ à?” Bác sĩ Kim trêu chọc Vật nhỏ, thật ra y cũng không hiểu tại sao mỗi lần Vật nhỏ đến chơi, y đều muốn tìm cách trêu chọc cậu bé này, đây cũng là một vấn đề nan giải à, ai bảo Vật nhỏ càng ngày càng đáng yêu chứ. Chỉ là y không hiểu, sao Vật nhỏ bị trêu chọc mãi mà vẫn không biết một nhọc ghé qua nhà y chơi.

“Hừ, em không cần anh nhớ em đâu. Cục cưng nhớ em là được rồi.” Nói xong Kim Junsu áp mặt vào bụng Kim Jaejoong, nói “Cục cưng, Su Su là cậu của cháu đó, cháu có nhớ cậu không? A? Gì cơ? Cháu nói cháu thích cậu Junsu nhất hả? Eu kyang kyang.”

Kim Jaejoong thấy Vật nhỏ làm bầm như thế, liền gõ nhẹ lên đầu cậu một cái “Su Su à, nếu nó nói chuyện được với em, bây giờ em đã ngất xỉu rồi. Nó mới thành hình thôi, chưa nghe được gì đâu.”

“Vậy à? Sao em cảm thấy nó nghe được em nói vậy. Từ giờ trở đi, có cơ hội em sẽ nói chuyện với nó. Em muốn cục cưng sinh ra sẽ nhìn thấy em đầu tiên.” Su Su hưng phấn, khoa chân múa tay với Kim Jaejoong.

“Su Su, anh hỏi em, em với Park Yuchun khi quan hệ, cậu ta có mang mũ không?” Kim Jaejoong nói ra lời tế nhị này lại đơn giản như ăn cơm bữa. Vật nhỏ nghe thấy thế mặt liền đỏ lên “Anh, sao anh lại hỏi thẳng thế?”

“Anh mà nói ả dụ em hiểu được à?”

“Được rồi, mỗi lần anh ấy đều dùng hết.” Vật nhỏ xấu hổ trả lời.

“Su Su, em không muốn có con với Yuchun à? Nhìn em thích trẻ con thế mà, hay tại cậu ta không thích?”

“Em muốn lắm, nhưng Yuchun bảo em còn nhỏ, không cần vội.” Hai má Vật nhỏ đã nóng bừng rồi.

“Su Su, bây giờ anh đang nghiêm túc nói với em. Lần quan hệ tiếp theo, em bảo Park Yuchun đừng mang mũ, em phải mau có con đó.” Kim Jaejoong nghĩ tới Park Ga Hee đang muốn đoạt lại Park Yuchun. Dù không biết cô sẽ dùng cách gì, và y cũng rõ Park Yuchun rất yêu Junsu, nhưng nghĩ đến cậu nhóc đơn thuần trước mắt, y lại lo lắng. Tóm lại, bây giờ chỉ cần Junsu có thai thì sẽ buộc chặt được Park Yuchun. Lúc đó hẳn cũng sẽ không còn lực chú ý tới Park Ga Hee nữa. Đây là cách tốt nhất đối với Junsu. Junsu, em còn cười ngây ngô với anh làm gì. Tai họa sắp tới cũng không biết, sao anh yên tâm cho được.

“Dạ? Vì sao ạ?” Vật nhỏ nghi hoặc ngẩng đầu, vô tội nhìn Kim Jaejoong.

“A, nên mang thai lúc còn trẻ. Lúc này sức khỏe tốt, tuổi càng lớn càng có nhiều nguy cơ hơn. Tóm lại, anh muốn tốt cho em. Em phải nhớ kỹ đó.” Nhìn cậu nhóc cười hồn nhiên trước mắt, Kim Jaejoong bắt đầu nói, nếu nói chuyện Park Ga Hee cho nó, chắc nó sẽ trốn ở một góc. Lúc đó Park Yuchun sẽ thuộc về người ta mất.

“A, em biết rồi.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kim Jaejoong, Vật nhỏ bối rối. Sao vậy? Yuchun không mang cái đó quan trọng lắm sao?

“Junsu, lời anh nói em phải nhớ kỹ đó. Lúc nào cũng cà lơ phất phơ chỉ biết chơi đùa. Phải biết nhìn xa một chút đấy.”

“Dạ. Anh, hôm nay anh lạ thật đó. Nhưng mà em cũng muốn làm mẹ mà, không biết mang thai sẽ ra sao, haha.” Vật nhỏ vô tâm cười rộ lên.

“Ừm, phải mau chóng làm cho bụng nổi lên. Su Su không thể thua kém người khác đâu.” Kim Jaejoong vẫn lo lắng, Vật nhỏ đơn thuần thế làm sao ứng phó với “bọn xâm lăng” đây?

Junsu ở nhà Kim Jaejoong ăn tối xong, Jung Yunho với Kim Jaejoong đang trên sofa ngọt ngào, hoàn toàn bỏ mặc một cái bóng đèn nhỏ bên cạnh. Bóng đèn Kim khó chịu nhìn. Anh Yunho về là không thèm để ý em. Em đúng là một người cô đơn, em cũng muốn sờ bụng anh mà. Junsu dường như quên mất mình cũng đã bỏ rơi ông xã cô đơn một mình.

Tiếng chuông cửa bỗng vang lên, người tới không phải là ai khác mà là Park Yuchun đang oán giận. Hẳn thật sự sắp điên rồi. Từ ngày Kim Jaejoong bình an ra viện, dường như ngày nào hắn cũng phải qua nhà Jung Yunho đón Vật nhỏ về nhà, chẳng khác gì đi làm công cả.

Cậu bạn nhỏ Kim Junsu giận hờn nhìn hai vợ chồng anh trai mình tình tứ, bốc đồ ăn vặt trên bàn nhét vào miệng, Park Yuchun chào hỏi hai người kia một tiếng liền an vị bên cạnh Vật nhỏ.

“Bảo bối, em làm gì đó?” Ánh mắt Park Yuchun nhìn thẳng về phía trước, còn Junsu lại ung dung ngồi ăn vặt, vừa ăn vừa nhìn hắn.

“Em đang ăn gì vậy?” Cuối cùng Park Yuchun vẫn quyết định “thăm hỏi” như bình thường.

“Cherry.” Junsu chớp mắt, ngoan ngoãn trả lời.

“Cherry? Từ khi nào em thích ăn trái này vậy?” Park Yuchun biết Vật nhỏ rất thích ăn đồ ngọt, còn mấy thứ chua như thế này thì đều trốn không chịu ăn, chua một xíu là không muốn ăn rồi. Hôm nay làm sao vậy?

“Anh Jae Jae ngày nào cũng ăn trái này hết.” Vật nhỏ thành thật trả lời, cậu căn bản không biết Park Yuchun đang nghi hoặc điều gì.

“A.” Bỏ đi, chuyện này có thể chấp nhận, để tạm qua một bên vậy. Park Yuchun nhìn vào bụng Vật nhỏ, sau đó mặt hắn xám đen lại “Bảo bối, bụng em?” Junsu lập tức đứng dậy, đối diện với ông xã mình, cười “Em đang định nói với anh đó. Yuchun, em có, là của anh.”

Kim Jaejoong ngồi ở một bên liếc mắt qua. Su Su. Thứ nhất nếu em có thì không thể nào trong thời gian ngắn bụng lại to thế được, còn to hơn anh nữa. Thứ hai nếu muốn giả bộ thì phải chuẩn bị kĩ một chút. Ai lại nhét cái gối vào làm giả. Thật là anh xấu hổ quá. Thứ ba: Em có? Là của Park Yuchun? Nói vậy không phải vô nghĩa sao? Không phải của cậu ta thì có thể là của ai? Bảo bối, trước khi nói ra phải nghĩ kỹ chứ.

Park Yuchun kéo Vật nhỏ ngồi trên đùi mình, hắn không biết nói gì mà kéo lấy cái gối trong bụng cậu ra, sau đó ôm cậu, bắt đầu dĩ hân lên má cậu.

“Yuchun, không thú vị à, sao trông anh không vui thế?” Kim Junsu mân mê miệng, ánh mắt lộ vẻ thất vọng. Thấy đôi mắt chờ mong của cậu, Park Yuchun lại đau lòng “Được rồi, bảo bối nói có thì là có.” Nói xong, hắn lại nhét cái gối vào trong áo cậu.

Jung Yunho nhìn hai vợ chồng nhà họ cảm thấy rất buồn cười, Kim Jaejoong lại khinh khỉnh nhìn. Park Yuchun, nó muốn có con, cậu không hiểu à?

Kim Junsu chợt nhớ ra chuyện gì đó, cậu giống như bị điện giật, thấy cái gối trong bụng vướng víu, liền kéo ra quăng thẳng vào mặt Park Yuchun, che miệng chạy ra.

Park Yuchun, Kim Jaejoong và Jung Yunho nhìn nhau, cũng không biết chuyện gì xảy ra, liền đuổi theo Vật nhỏ tới phòng tắm. Đến nơi thì thấy cậu ôm bồn cầu nôn khan, đầu lưỡi thò dài ra nhưng không nôn ra cái gì hết. Park Yuchun tiến lên đỡ cậu, Junsu liền làm bộ như suy yếu tựa vào lòng hắn.

“Su Su, em sao vậy? Không thoải mái hả?”

“Không, em rất tốt.”

“Vây... vây vừa nãy em...” Park Yuchun càng bối rối, vừa rồi rõ ràng nhăn hết mặt lại, trông có vẻ rất khó chịu mà.

“A, hôm nay em thấy anh Jae Jae nôn, anh ấy nói ai có thai cũng như vậy. Cứ nôn thế, cục cứng sẽ trưởng thành. Em... em chỉ tập luyện trước thôi. Nhưng em không nôn ra được. Ông xã, em vô dụng lắm phải không?”

“Em hữu dụng lắm, em không chỉ hữu dụng mà còn rất tài giỏi nữa. Nôn nghén mà em cũng đem ra tập luyện được. Kim Junsu, em đúng là thiên tài đó.”

PS: vậy là được 2/3 chặng đường rồi.

42. Chương 39: Rời Đi Là Lựa Chọn Tốt Nhất Của Cậu Đây (1)

“Junsu, gần đây cậu có qua thăm anh Jaejoong không? Anh ấy có khỏe không?” Lee Hyuk Jae bị cảm nên hai hôm nay không tới trường, tiểu tình nhân Lee Dong Hae đương nhiên phải đi thăm bệnh, thuận tiện mượn tập của Vật nhỏ, chuẩn bị đem cho con khỉ nhà mình.

“Hai hôm trước có qua, mấy ngày nay thì Yuchun không cho tới đi. Anh Jae Jae không có vấn đề gì hết, bây giờ rất khỏe, bụng to lên lắm rồi.” Hai cậu học trò đeo cặp, mỗi đứa cầm một que kem ốc quế, đi trên đường nói chuyện.

“A~~~ Tốt quá! Hâm mộ quá đi. Junsu, có phải cậu cũng rất hâm mộ anh ấy không?” Về mặt Lee Dong Hae xấu xa cười, chớp mũi thì bị dính một ít kem.

“Ừm. Hâm mộ chết đi được ấy. Bây giờ anh Yunho đối với anh Jae Jae tốt lắm. Cậu biết không, giờ anh Yunho không đi làm nữa, công tác giao hết cho Changmin, mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc cho anh Jae Jae. Anh Yunho ấy, là người giỏi nhất đất nước này mà bây giờ lại tình nguyện ở nhà, mỗi ngày đeo tạp dề, bưng trà rót nước cho anh tớ. Chuyện này nói rõ điều gì chứ?” Vật nhỏ có chút ghen tị với Kim Jaejoong. Gần đây Park Yuchun hình như rất bận, cậu lại chẳng giúp gì được hần.

“Chuyện này nói lên anh Jaejoong chính là yêu nghiệt, còn tổng giám đốc Jung chính là hôn quân bị yêu nghiệt mê hoặc.” Xem ra bạn của cậu bạn nhỏ thì cũng chỉ nghĩ được như cậu bạn nhỏ thôi.

“Đúng. Tớ hoàn toàn đồng ý.”

“Này, Junsu à, tớ nói này, sao bây giờ tớ thấy giọng điệu cậu giống con dâu bị mẹ chồng ngược đãi vậy?” Dong Hae dù sao cũng thông minh hơn Hyuk Jae một chút, vừa nghe Su Su nói vậy, ít nhiều cũng hiểu được Vật nhỏ đang rất ghen tị với Kim Jaejoong.

“Nhưng tớ gả cho một nhà không có mẹ chồng mà.” Vật nhỏ thành thật trả lời.

“Cậu đấy, phải lanh lợi lên. Viện trưởng Park nhà cậu ưu tú như thế, lại đối tốt với cậu vậy, cậu nên biết thỏa mãn đi. Cậu phải đọc sách nhiều vào, đừng để đến lúc người ta ghét bỏ mới khóc lóc ỉ ỏi. Tớ đi thăm Hyuk Jae đây. Bye~” Dong Hae buồn bực. Viện trưởng nhà cậu yêu cậu thế, cậu còn than thở cái gì. Con khỉ nhà tớ nếu được như vậy, tớ chết cũng an lòng nhắm mắt rồi.

“Xéo đi. Yuchun nhà tớ sẽ không bao giờ ghét bỏ tớ. Dong Hae xấu, miệng quạ đen. Cậu với con khỉ chết kia đúng là trời sinh một đôi.”

Dong Hae vô tâm nói thế, khiến Vật nhỏ có chút khó chịu. Cậu cúi đầu đi về phía trước, sau đó thấy trên đường hình như có một cái ví.

“Hửm?” Hình như là ví thật? Là ai làm rách nhỉ? Trước mắt Vật nhỏ là một cái ví tiền màu trắng, cậu liền tò mò nhặt lên.

Junsu luôn được dạy rằng, nhặt được của rơi phải trả lại người bị mất. Vật nhỏ ngó nghiêng xung quanh, nhưng không thấy ai tới nhặt lại, cũng không biết phải hỏi to lên làm sao, nên cậu chỉ có thể đứng ven đường đợi thôi.

“Ví tiền này thật đẹp. Chắc là của con gái đánh rách? Con gái sao có thể sơ ý như thế chứ, còn sơ ý hơn cả mình nữa. Ha ha. Đánh rách mà cũng không biết quay lại tìm.” Vật nhỏ lẩm bẩm.

Năm phút sau, Junsu nhăn mặt “Có nên mở ra xem không nhỉ? Biết đâu lại có manh mối của người đánh mất. Nhưng xem ví của người ta hình như là không đúng. Haiz.” Vật nhỏ lắc đầu “Nhưng mình chỉ xem để giúp người ta thôi. Nếu không, sao mà tìm được. Nhất định là có chứng minh nhân dân rồi. Nếu không đợi được thì giao cho các chú cảnh sát. Mình chỉ đang giúp người khác thôi.” Nghĩ vậy, Vật nhỏ quyết định mở ví ra, tìm kiếm manh mối. Mặt bên phải là một loạt các phiếu làm đẹp linh tình, tiền mặt cũng rất nhiều, bên trong còn có chứng minh thư. Kim Junsu lấy chứng minh thư ra nhìn “Wow, chị ấy thật đẹp. Hình chứng minh mà lại đẹp thế này. Park Ga Hee... ừm... tên cũng hay nữa.” Vật nhỏ không biết mình nghĩ gì, mà tự nhiên lại lấy chứng minh trong cặp ra so sánh một chút.

Hai phút sau.

“Sao chênh lệch lớn vậy. Sao nhìn hình của mình lại ngốc thế. So với chị ấy, đúng là khác xa.” Chu môi lên, Vật nhỏ phiền muộn, hôm nay không chỉ phiền muộn một lần đâu.

“Ồ? Cái gì vậy?” Ví này có hai lớp, Vật nhỏ bỗng phát hiện ra một thứ, cậu lấy ra nhìn, là một tấm hình, trông nó hơi cũ, mặt sau tấm hình bị vàng một góc. Lật lên nhìn, Junsu sợ ngây người.

Hai người trong hình đang thân mật với nhau, mặt kề sát mặt, người đàn ông ôm vai người phụ nữ kia, còn người phụ nữ thì vỗ lên một bên má người đàn ông đó. Người phụ nữ chính là chủ nhân của chiếc ví này, còn người đàn ông đó...

“Yuchun... Sao lại là anh?”

Junsu hoảng hốt, vội vàng ngồi chồm hổm xuống. Cậu sợ mình nhìn lầm, nhưng lại không có dũng khí xem lần thứ hai “Junsu! Nhất định là nhìn lầm rồi. Sao có thể là Yuchun được? Nhất định không phải, nhất định không phải! Người trong hình này chỉ giống Yuchun thôi. Đúng rồi! Chú em Yuhwan rất giống Yuchun. Nói không chừng là chú em Yuhwan đó. Ha ha, đúng rồi, chính là chú em Yuhwan. Mở mắt ra nhìn lần nữa, không được nghi ngờ Yuchun. Yuchun đối tốt với mình như vậy, sao có thể nghi ngờ anh ấy được.” Junsu vừa thở hổn hển, vừa an ủi bản thân, cuối cùng cầm lấy ảnh chụp, lật lại cẩn thận xem. Ngón tay thon dài, dù có tóc mái che nhưng vẫn nhìn rõ cái trán rộng, gò má cao cao phúng phính, ánh mắt đào hoa cười đến nhăn khóe mắt lên. Không phải Park Yuchun thì còn có thể là ai chứ?

Junsu còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy trên đỉnh đầu đột nhiên có giọng nói của ai đó vang lên “Cậu bạn nhỏ, xin hỏi ví tiền này...”

Trong giây lát Vật nhỏ ngẩng đầu, chậm chạp đứng lên “Cái này... cái này... chị, ví tiền này, em nhặt được. Em... em... em... thật sự không cố ý xem bên trong đâu, em cũng không muốn lấy tiền bên trong. Thật sự em chỉ... em chỉ thấy mãi không có ai tới tìm... nên chỉ xem một chút... xem có cái gì để tìm người đánh mất thôi.” Mặt cậu bạn nhỏ đỏ ửng, ngại ngùng giải thích. Người tới cũng không phải ai khác mà là chủ nhân của cái ví này – Park Ga Hee.

“Ha ha, cậu bé, em không cần khẩn trương. Chị cũng đâu bảo em có ý gì. Em nhặt được ví, chị còn phải cảm ơn em đấy.” Park Gae Hee mỉm cười nhìn Junsu, trong lòng vẫn đang đánh giá cậu. Xem ra thằng nhóc này không khác gì trong tư liệu viết, thật đơn thuần. Không hiểu sao Yuchun lại kết hôn với một người như thế. Lúc đầu cô còn tưởng phải là người tuyệt vời lắm, mới có thể làm cho Park Yuchun muốn kết hôn sớm như vậy. Xem ra cũng chẳng có cái gì đặc biệt.

“A... chị ơi, cái này, trả lại cho chị. Chị kiểm tra lại xem có thiếu gì không?” Nghe cô nói vậy, Kim Junsu cũng bớt khẩn trương. Lỡ mà người ta tưởng cậu là ăn trộm thì tiêu rồi.

“Không cần kiểm tra đâu, chị tin em. Để cảm ơn cậu bạn nhỏ, chị mời em ăn kem được không?” Park Ga Hee bỏ ví vào trong túi xách, rồi nói với cậu.

“Không, không cần đâu ạ. Nhặt được của rơi phải trả cho người bị mất, không phải để nhận thưởng. Tạm biệt chị.” Kim Junsu nghĩ tới tấm hình kia, đầu óc liền loạn lên, cậu chỉ muốn chạy tới một góc không có ai, phân tích cái mình vừa thấy được thôi.

“Vậy sao được. Em nhặt giúp chị là có ơn với chị rồi. Tiền bên trong nếu mất cũng không sao, nhưng trong đó có một thứ rất quan trọng với chị. A, đúng rồi, chính là tấm hình em vừa cầm đó. Cho nên chị nhất định phải cảm ơn em, cho chị một cơ hội có được không?” Park Ga Hee thấy Junsu từ chối, liền xuất ra tuyệt chiêu. Cô nàng nghĩ, Vật nhỏ chắc chắn sẽ thất vọng về tấm hình, nếu cậu bé này không tò mò thì kế hoạch cô lập ra không phải uống công rồi sao.

Junsu thật sự rất hiếu kỳ về tấm hình đó, nghĩ hồi lâu, thấy với chỉ số IQ cao của mình, chắc chắn sẽ hỏi được vì thế cậu đồng ý “Dạ.”

Trong một quán cà phê theo phong cách đơn giản, Park Ga Hee nhấp nhẹ tách cà phê, đối diện là ly kem không còn nhiều lắm. Kim Junsu thì cúi đầu, ôm cặp trong lòng, không biết phải hỏi thế nào.

“Cậu bạn nhỏ, em tên là gì?”

“Em... em tên là Kim Junsu.”

“Wow, tên thật hay đó! Chị tên là Park Ga Hee. A, em biết rồi phải không?” Park Ga Hee mỉm cười, nói.

“Dạ... em thật sự không cố ý xem đâu.” Vật nhỏ nắm chặt cái cặp của mình, lần sau cậu sẽ không xem đồ của người khác nữa.

“Em đừng có khấn trương thế. Chị phải cảm ơn em nhiều đấy. Tháng trước chị mới về nước. Nhiều năm trước đều sống bên Mỹ. Bây giờ trở về có nhiều nơi không còn nhận ra nữa. Nếu mất cái ví này, chị sẽ gặp nhiều phiền toái lắm, may là em nhặt được đó.”

“Không có gì đâu. Chị... tấm hình kia...” Cuối cùng Vật nhỏ cũng hỏi đến điều cô nàng mong muốn.

“A, em nói cái này hả?” Park Ga Hee không hề keo kiệt mà lấy tấm hình ra cho cậu xem lại “Chị đã nói mấy thứ khác với chị không quan trọng. Chỉ riêng tấm hình này là không thể mất. Nó rất quan trọng với chị. Lần này trở về, cũng là vì người trong tấm hình thôi.”

“Người này... có quan hệ gì với chị ạ?” Trong lòng Kim Junsu càng lo lắng, vì người này mới trở về? Vì người này? Vì Yuchun?

“Anh ấy hả? Là người chị yêu nhất trên đời.” Park Ga Hee cười nói. Chiếc muỗng trong tay Junsu liền rơi xuống mặt đất.

“Cậu bạn nhỏ, em có sao không?” Park Gae Hee nhíu mày, giả bộ quan tâm hỏi.

“A? Dạ không, em không sao.” Vật nhỏ hốt hoảng cúi người xuống nhặt cái muỗng, trong mắt lộ rõ vẻ bối rối, khiến Park Ga Hee cảm thấy rất đặc ý.

“Junsu, chị gọi em là Junsu được không? Em có muốn nghe chuyện của chị không?”

“A, dạ, chị nói đi.”

“Người đàn ông trong hình này ấy. Chuyện của chị với cậu ấy đã bắt đầu từ rất lâu rồi. Tụi chị quen nhau khi học ở học viện Y Khoa bên Mỹ. Cậu ấy nhỏ hơn chị hai tuổi. Lúc đó chị là đàn chị của cậu ấy. Hồi đầu chị chỉ coi cậu ấy là em trai thôi. Nhưng sau đó, chị biết cậu ấy yêu chị, theo đuổi chị rất lâu rồi. Khi ấy chị hạnh phúc lắm, em cũng biết con gái mà có người khác theo đuổi cảm giác rất tuyệt vời mà. Với lại cậu ấy rất biết cách theo đuổi người khác. Dường như mọi cách thức lãng mạn cậu ấy đều thử qua...” Park Ga Hee nói đến đây, thì ngẩng đầu nhìn thoáng qua Junsu, khóe miệng cô cong lên.

Ánh mắt Vật nhỏ chăm chú nhìn Park Gae Hee, trong đầu không ngừng tưởng tượng những gì cô kể.

“Thật lâu sau, chị mới đồng ý quen cậu ấy. Ngày đó cậu ấy vui mừng đến nỗi đứng ở dưới khu tầng học, hét to là yêu chị. Hiện tại nhớ tới, thật giống như là chuyện ngày hôm qua vậy. Chị từng hỏi cậu ấy thích chị ở điểm nào. Cậu ấy nói, thích người có sức sống, chín chắn, chăm học, hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nói là người như vậy, cậu ấy mới có thể dựa vào.”

Junsu nhìn qua cửa sổ. Trong số đó, mình chẳng có cái nào hết. Yuchun, sao có thể dựa vào mình được.

43. Chương 40: Rời Đi Là Lựa Chọn Tốt Nhất Của Cậu Đây (2)

“Thời gian tụi chị yêu đến chết đi sống lại, thì bạn trai trước kia của chị, anh ta là một người Mỹ. Anh ta lấy quyền lợi gia tộc chị uy hiếp chị, cho nên chị không thể không kết hôn với anh ta. Để không ảnh hưởng đến gia đình, không tổn thương đến người chị yêu, chị chỉ có thể lựa chọn lấy anh ta. Nhưng trong lòng chị, thì luôn chỉ yêu mỗi mình cậu ấy. Sau khi kết hôn, anh ta không cho chị trở về nước. Nhiều năm như vậy, chị luôn sống trong cảnh khép kín.”

“Vậy... vậy sao bây giờ chị có thể trở về? Anh ta không uy hiếp chị nữa sao?” Hóa ra cuộc sống của chị ấy thế thảm vậy.

“Bây giờ là vì hắn không uy hiếp được chị nữa, gia tộc của chị phá sản, chị đã không còn cái gì để uy hiếp rồi. Sau khi chị ly hôn với anh ta, chị mới về Hàn Quốc để tìm lại người trong hình này. Chị sẽ yêu thương cậu ấy, sẽ không bao giờ rời bỏ cậu ấy nữa.” Junsu thấy ánh mắt Park Ga Hee rất kiên định và cố chấp.

“Vậy... có khi nào chị nghĩ người này đã kết hôn rồi không?”

“Không, chị tin cậu ấy yêu chị. Dù có kết hôn, thì trong lòng cậu ấy vẫn luôn yêu chị. Bởi vì cậu ấy từng nói, trong lòng cậu ấy, chị là tốt đẹp nhất. Với lại, chị biết cậu ấy thích những người tài giỏi. Về điểm này, thì chị có lòng tin lắm.”

“Dạ, chắc chị giỏi lắm ạ.” Đương nhiên chị ấy phải giỏi lắm rồi, là đàn chị của Yuchun mà. Học giỏi, có bản lĩnh, xinh đẹp, tự tin, đúng là hoàn mỹ.

“Em nhìn xem, chị cảm thấy chúng ta đúng là có duyên đó. Tự nhiên mới gặp mà nói với em nhiều chuyện như vậy. Junsu sẽ không cảm thấy chị đáng ghét chứ?” Nghe Junsu khen mình, Park Ga Hee lại càng cảm thấy chuyện này dễ giải quyết hơn so với tưởng tượng của cô nhiều.

“Chị, em... em phải về nhà. Về muộn, người nhà sẽ lo lắng. Cảm ơn chị đã mời em ăn kem. Em đi đây.” Vật nhỏ khoác cặp lên, đứng dậy nói với Park Ga Hee, sau đó bỏ chạy ra khỏi quán cà phê.

Park Ga Hee cầm tấm hình “Yuchun, anh lại sắp là của em rồi. Chúng ta cùng đếm ngược từ giờ đi.”

Junsu hốt hoảng về đến nhà, bất giác đã là bảy giờ tối, lấy chìa khóa mở cửa, đổi giày, đột nhiên có mùi đồ ăn bay tới, cái mũi nhỏ của cậu khịt khịt, hình như là canh cá cay, thơm quá!

Nghe thấy tiếng động có người về, viện trưởng Park đang đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp liền vội vàng ra đón, nhận cặp sách của Vật nhỏ, hai tay ôm lấy gò má có phần hơn lạnh của cậu, nói “Bảo bối, sao về muộn thế? Vừa định gọi điện cho em đây. Có mệt không?”

“Ừm, Hyuk Jae bị bệnh, em... em theo Dong Hae tới thăm nó.” Junsu cởi áo khoác, bộ dạng uể oải. Cậu không muốn nói ra chuyện hồi nãy. Không lẽ bảo, em mới gặp người yêu trước của anh. Nói chuyện cả nửa ngày, nghe chị ấy kể lại chuyện của hai người, rồi ghen tị với ngọt ngào của hai người?

“Em đi rửa tay đi, rồi lên sô pha ngồi nghỉ ngơi, xem TV một lát, cơm tối sắp xong rồi.” Hôn lên trán Vật nhỏ một cái, Park Yuchun quay lại phòng bếp tiếp tục nấu ăn, hẳn chỉ nghĩ Vật nhỏ đi học mệt, nên không nhận ra cậu có chút lạ.

Rửa tay xong, Junsu cũng không nghe lời đi xem TV mà tựa lên cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng Park Yuchun đang nấu nướng. Park Yuchun lơ đãng quay đầu qua “Ồ? Không phải bảo em lên sô pha nghỉ một lát à? Sao không đi?”

Vật nhỏ bước nhanh tới, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của hắn, điều chỉnh cơ thể, dán chặt sau người hắn.

“Anh nấu cái gì vậy? Có phải canh cá cay không?”

“Em thính thật đó. Lần trước qua nhà Jaejoong, thấy em thích ăn món này, nên anh có học bên đầu bếp nhà đó. Anh ném thử rồi, vì lần đầu làm, không được ngon như vậy, nhưng cũng gần giống, lát nữa sẽ hân hạnh phục vụ em.” Park Yuchun thấy Vật nhỏ làm nũng với mình, liền cảm thấy rất ngọt ngào “Bảo bối đói bụng rồi hả? Chờ một chút nữa thôi. Sắp xong rồi. Buổi trưa ăn cơm ở trường không ngon à? Trường học thiệt là, đóng nhiều tiền ăn thể mà cơm cũng không nấu ra sao. Làm cho Vật nhỏ của anh ăn ít đi, làm sao mà béo lên nổi.”

Gắp một miếng thịt, đưa đến miệng thổi thổi, sau đó hắn đưa tới trước mặt Vật nhỏ “A~” Junsu mở miệng ra, nhai. Nóng nhưng mà không có nóng bỏng lưỡi. Thấy Vật nhỏ ăn, Park Yuchun mới hài lòng quay về tiếp tục cắt họ, nói “Su Su, hay là về sau anh làm cơm cho em đem đến trường. Chúng ta vẫn đóng tiền ăn, nếu hôm nào thích ăn thì ăn, không thích thì lấy cơm hộp đem theo ra ăn. Như vậy em sẽ không đói bụng nữa.”

“Không được, không được đâu! Mỗi ngày anh đều đi làm mệt mỏi như vậy, em còn không giúp gì được anh. Cơm trường có không ngon em cũng không ăn ít đâu. Anh không thấy em càng lúc càng mập sao. Em còn muốn giảm béo đó.” Vật nhỏ lắc đầu từ chối, cố gắng không đồng ý “dự án” này.

“Này! Cậu bạn nhỏ Kim Junsu! Nếu em còn dám nói giảm béo, anh sẽ đánh vô mộng em đó. Có phải lâu quá chưa bị ăn đòn không?” Mặt Park Yuchun sa sầm xuống, không phải trước kia đã nói không được nhắc tới giảm béo à? Sao hôm nay còn nhắc tới? Vật nhỏ này, nói lại không chịu nghe.

Junsu thè lưỡi “Em không nói nữa là được chứ gì? Nhưng anh không cần làm cơm cho em mỗi ngày đâu.”

“Thật ra cũng không phiền mà. Chỉ cần tối nấu nhiều cơm một chút là được. Em sợ phiền anh hả? Anh không thấy phiền sao em lại thấy phiền chứ.” Về mặt Park Yuchun đây cũng chiều nhìn Vật nhỏ nhà mình.

“Không muốn, không muốn. Vậy không được đâu. Anh nghĩ em sợ anh phiền hả? Không phải đâu. Cặp

em nặng lắm rồi, mỗi ngày còn đem theo một hộp cơm nữa, nó sẽ đè chết em đó. Em còn phải cao lên nữa mà.” Xem ra cậu bạn nhỏ đúng là muốn ăn đòn rồi.

“Không phải anh lo em ăn không ngon miệng sao. Cậu bạn nhỏ, em đúng là không hiểu cho tình cảm của người ta.” Park Yuchun chu mỏ, nén giận, chẳng khác gì nàng dâu mà nói.

“Được không? Em sắp chết đói rồi. Anh muốn em chết đói rồi sau đó anh đi cưới một người giỏi giang hơn à?” Đột nhiên trong đầu Vật nhỏ hiện lên gương mặt của Park Ga Hee, bất giác lại nói ra lời như vậy.

“Bắt đầu từ ngày mai, cấm em đi tìm Kim Jaejoong! Cách nói chuyện y như cậu ta vậy. Còn có, em về muộn như vậy, anh còn tưởng Junsu của chúng ta bị thầy cô giữ lại ở lớp đấy. Có đúng là đi thăm Lee Hyuk Jae không?” Park Yuchun chỉ muốn trêu Vật nhỏ, bởi vì hắn căn bản không biết chuyện phát sinh ngày hôm nay đã làm Vật nhỏ phiền muộn thế nào.

“Trong lòng anh, em chỉ là một đứa học hành dốt nát, kết quả thi thì tệ hại, lúc nào cũng bị thầy cô giữ ở lại lớp thôi sao?” Vật nhỏ hờn giận, đột nhiên buông tay đặt ở thắt lưng Park Yuchun ra, chạy lên phòng ngủ trên lầu.

Park Yuchun không kịp phản ứng, hình như hôm nay Junsu có chút kì lạ, bình thường nói giỡn cũng đâu có tức giận mà bỏ hắn thế này. Tắt bếp, tháo tạp dề xuống, Park Yuchun đi lên lầu “Vẫn nên lên xem em ấy có sao không.”

Mở cửa phòng ngủ ra, thấy Vật nhỏ nằm thành chữ đại () trên giường, còn chụp gối lên đầu, Park Yuchun thấy vậy lại tức giận. Thật là, đã nói hoài mà lại úp gối trên đầu, lỗ ngạt thở thì sao? Hắn bước tới, kéo cái gối ra “Tiểu thiếu gia của anh, sao vậy? Hôm nay có gì không vui à?” Vật vả lật Vật nhỏ trở lại, Vật nhỏ liền bưng bình xoay mặt đi, không chịu nhìn hắn.

Hừm? Dám không quan tâm tới mình? Park Yuchun vươn tay, kéo mặt Vật nhỏ, bắt cậu đối diện với mình “Này bảo thầy cô giữ em lại ở lớp, anh xin lỗi. Ông xã không có ý gì đâu, chỉ trêu em thôi, thật đó.” Thấy Vật nhỏ giận vậy, hắn liền nhanh chóng giải thích.

Vật nhỏ không đáp, vẫn giữ nguyên bộ dáng phớt lờ. Park Yuchun liền hôn một cái giòn tan lên cái miệng nhỏ nhắn tức giận kia.

Vật nhỏ lúc này mới phản ứng, đưa tay ra ôm cổ hắn, chui vào trong lòng hắn “Lâu rồi em không có bị giữ lại lớp nữa. Gần đây thi đều đủ điểm hết, Tiếng Anh cũng đủ. Toán còn thi được 74 điểm, không phải đã lấy cho anh xem sao. Anh còn kí tên cơ mà.”

Nói đến đây, hốc mắt Park Yuchun lại thấy cay cay, sau chuyện hợp phụ huynh, Vật nhỏ đã bắt đầu chăm chỉ học hành, ít nhất là cậu không muốn liên lụy đến chồng mình nữa. Thương Park Yuchun làm việc vất vả, nên cậu đã tự đi tìm Changmin để bổ túc. Changmin luôn kêu cậu ngốc, nhưng Vật nhỏ cũng không bao giờ than vãn với hắn, mỗi lần không làm được bài tập, đều khiêm tốn đi nhờ người khác dạy cho. Đến thầy Shim cũng không đành lòng, buồn rười rượi chuộc tội với Park Yuchun. Changmin bảo “Đạo này Vật nhỏ nhà anh khiêm tốn quá, em tự nhiên giống như bà mẹ chồng ác độc vậy. Em không dám dạy nữa đâu.”

Park Yuchun là đệ nhất vô địch fan trên thế giới này của Kim Junsu, cậu nhóc tiến bộ từng bậc từng bậc một hần đều nhớ rõ. Phải nói viện trưởng Park cũng không phải người dễ xúc động, nhưng cứ nghĩ đến chuyện này, trong lòng hần lại có một cảm giác đau lòng.

Lại nhớ tới câu nói vô tâm, khôn nạn của mình, Park Yuchun trầm nghĩ. Park Yuchun! Miệng của mày không còn phun được lời tốt đẹp nào hơn à. Chuyện bị giữ lại lớp đã làm chuyện tám trăm năm trước rồi, sao còn nói ra chứ? Bộ thiếu giấy dán miệng hả?

Park Yuchun thở dài “Anh sai rồi. Là anh sai rồi. Bà xã đại nhân, mong ngài đại lượng, đừng tính toán với tiểu nhân. Tiểu nhân dùng thời gian còn lại ăn năn hối lỗi, lao tâm khổ tứ hầu hạ thần tiên ngài qua ngày được không?”

Vật nhỏ suy nghĩ hai phút, mới nói “VẬY... sau này không được cấm em đi tìm anh Jae Jae nữa.”

“Ừm, không cấm.” Em thích thì cứ đi đi, không sợ làm bóng đèn nhà người ta thì cứ đi. Chẳng phải chỉ mất thêm một chuyến qua đó đón thôi sao.

“Ừm... sau này thi điểm không tốt, không được nói với mẹ em.”

“Ừ, không nói.” Có khi nào anh nói với mẹ vợ chưa, nếu có mộng em đã sớm nở hoa rồi.

“Buổi tối không được yêu yêu em quá ba lần.”

“Ừ, sẽ không làm nhiều nữa...” chỉ trong tối nay thôi.

“A... con là do anh sinh.”

Mặt Park Yuchun đen lại. Đúng là không thể cho em tìm Kim Jaejoong mà, cái hay thì không học, lại muốn phản công à?

“Ừm? Con là do anh sinh đó.”

“Bảo bối, nếu không ăn cơm thì sẽ nguội mất đó. Đói rồi làm sao em làm cho anh sinh con được. Để ông xã bế em đi ăn cơm nha.” Được rồi, sợ em rồi đó.

Vật nhỏ có lẽ đã rất đói bụng, nên cũng không nhận ra lời nói của Park Yuchun có chỗ nào không phù hợp, liền để kẻ lừa đảo bế xuống lầu ăn cơm.

44. Chương 41: Mình Phải Làm Sao Bây Giờ? (1)

Trên bục giảng, thầy chủ nhiệm đang đọc điểm thi Tiếng Anh lần này. Mông của Junsu đã rời khỏi ghế rồi. Trong lòng cậu khẩn trương muốn chết. Lúc này cần phải chuẩn bị tinh thần, nếu thi tệ, sẽ không có mặt mũi gặp thầy Shim đâu.

“Lee Hyuk Jae, 62 điểm.” Hyuk Jae liền thở phào một hơi “Má ơi, qua rồi.”

Tim Vật nhỏ đập như gõ trống. Sau Hyuk Jae chính là cậu.

“Kim Junsu, 96 điểm.”

“Gi?” Lee Hyuk Jae đứng bật lên.

“Trò Lee Hyuk Jae, em có ý kiến gì sao?” Thầy chủ nhiệm đẩy gọng kính “Trò Hyuk Jae, em cần noi gương trò Junsu kia. Em xem, trò ấy tiến bộ bao nhiêu. Thầy có lời khen ngợi trò Junsu trước cả lớp. Lần này kết quả của em rất tốt, trước kia đủ điểm đã là kỳ tích rồi, lần này lại có thể đạt điểm cao như vậy. Trò Kim Junsu, em đứng lên chia sẻ kinh nghiệm học tập với các bạn một chút đi.”

Vật nhỏ hiển nhiên vẫn chưa kịp phản ứng, cảm giác hạnh phúc này hình như đến rất bất chợt. Hyuk Jae bĩu môi, chìa ngón trỏ thọc cánh tay Junsu, lúc này cậu mới mơ màng đứng lên.

“Junsu, thầy kêu cậu đứng lên chia sẻ kinh nghiệm đó.” Thấy Junsu đứng lên, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn mở ra, biểu tình ngạc nhiên vẫn chưa hết, Hyuk Jae trộm nhắc cậu.

“Dạ? Chia sẻ...kinh nghiệm ạ?” Kinh nghiệm điểm cao của mình là gì nhỉ? Chính là có chồng, sau đó xuất hiện một tình địch, hơn nữa còn có một thầy giáo dạy kèm, với ba yếu tố này đã làm cho một cậu nhóc ngốc nghếch thành một thiên tài. Nhưng mà nói thế thì không được, người ta sẽ cảm thấy là cậu đang nói đùa mất.

“Kinh nghiệm... là ... là... chuẩn bị bài trước ở nhà, đi học thì chăm chú nghe giảng, về nhà xem lại bài, học từ mới, làm bài tập nhiều... a... là... là như vậy thôi ạ.” Thật vất vả tổ chức ngôn ngữ, Vật nhỏ lắp bắp kể ra.

“Các em, các em nghe thấy chưa? Tuy kinh nghiệm của trò Kim Junsu không có gì mới, nhưng đây là điều mà thầy cô và các phụ huynh của các em luôn nhấn mạnh. Điều này đủ nói rõ phương pháp này vẫn rất hữu hiệu. Được rồi, trò Junsu, hi vọng em tiếp tục cố gắng. Thầy đánh giá cao em.” Thầy chủ nhiệm nói không ngừng, sau đó mới kêu Vật nhỏ ngồi xuống.

Chuông tan học vang lên, thầy giáo ra khỏi lớp, Junsu liền bị ánh mắt đáng sợ của Hyuk Jae hù dọa “Kim Junsu, cậu mau khai báo thành thật cho tớ. Ai cho cậu quay cóp? Hay là viện trưởng Park làm phao cho cậu? A, hay là anh Jaejoong? Hừ, tớ nghĩ không thể nào là anh Jaejoong được. Anh ấy luôn nghiêm khắc với vấn đề học tập của cậu. Chỉ có thể chồng cậu thôi. Hì hì, nhất định là anh ta đúng không?”

“Con khi chết! Cậu bảo tớ gian lận? Tớ thi bằng chính sức mình đó. Cậu mới gian lận.” Vật nhỏ nắm cổ áo của Lee Hyuk Jae, dùng sức lắc, cậu có phản ứng mạnh như vậy bởi vì mình cực khổ học hành, mà lại bị thằng bạn này bảo gian lận, đương nhiên trong lòng cảm thấy rất oan ức rồi.

“Khụ khụ... khụ... Jun... Junsu... Tớ chỉ đùa thôi mà... buông tay, buông tay ra đi...” Lee Hyuk Jae trợn tròn mắt, sắp sùi bọt mép ra, Kim Junsu mới chịu buông tay.

“Chuyện này mà đùa được à? Xéo, xéo đi. Còn ở đây nữa, tớ đánh tiếp đó, cậu là thằng xấu xa.” Kim Junsu đập cho Lee Hyuk Jae hai phát nữa, mới tạm xem như hết giận. Quay lại cầm bài thi điểm cao của mình. Wow, có phải mình thi không vậy? Mình sắp thành thiên tài rồi. Cầm về nhà khoe với mẹ, chắc mẹ sẽ vui lắm. Còn cho Changmin xem nữa, cho em ấy biết mình thật sự rất thông minh. Cuối cùng phải cho ông xã xem, không biết ông xã sẽ khen mình thế nào đây? Ha ha.

Sau khi tan học, Vật nhỏ vui mừng khoác cặp về nhà, trong lòng không ngừng nghĩ đến bài thi với “phong độ xuất chúng” của mình.

“Junsu?”

Giọng nói này nghe quen quen, Vật nhỏ quay đầu nhìn lại, là chị Ga Hee.

“Junsu, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Park Ga Hee tháo kính râm, tỏ ra rất thân quen với Kim Junsu, mà nói.

“A, chào chị. Có chuyện gì không ạ?” Sao lại là chị ấy? Sao lại để mình gặp chị ấy nhỉ?

“Junsu, lần này chị tới tìm em. Chị có chuyện muốn nói với em. Là về em, chị và Yuchun. Em có thời gian không?”

Chị ấy có ý tới tìm mình là vì chuyện của ba người, mình có thể không đồng ý sao?

“Dạ, chúng ta đi đâu ạ?”

“Quán cà phê lần trước được không?”

“Vâng.”

Trong quán cà phê.

“Junsu, em muốn uống gì? Cà phê không? Chị thấy em nên uống sữa thôi, cà phê đắng lắm. Trẻ con thường không có thói quen uống cái này mà.”

Đừng tưởng rằng bình thường Junsu gốc gác không hiểu ý sâu sa, nhưng nghe Park Ga Hee nói thế, Vật nhỏ vẫn có thể đủ sức hiểu ý tứ trong đó. Chẳng phải ý bảo cậu còn nhỏ, so với một người lớn như Park Yuchun thì không xứng chút nào.

“Em... em cũng muốn uống cà phê. Chú phục vụ, cho cháu một tách cà phê. Loại cực đắng ấy, không thêm sữa, không thêm đường.” Vật nhỏ chỉ không muốn người khác coi thường mình, nhưng trong mắt cô nàng Park Ga Hee thì vẫn cảm thấy buồn cười, chẳng qua vờ làm người lớn thôi.

Người phục vụ bưng hai tách cà phê tới, Junsu cầm lên, đưa tới miệng, nhấp một ngụm. Ừm~ họ không bỏ đường thật. Sao có người lại thích uống thứ này chứ? Đắng y như thuốc Đông y ấy.

“Junsu, a... hay là nên gọi em là Park phu nhân nhỉ? Nói thật, chị không ngờ em là người chị muốn tìm đây. Lần đó tình cờ gặp mặt, đã nói những lời thất lễ như vậy với em, hi vọng em không để ý.”

“Không... không sao ạ...”

“Lúc chị biết người yêu của Yuchun bây giờ là em, em không biết chị kinh ngạc thế nào đâu. Đúng là duyên phận nhỉ?”

“Chị... chị điều tra em?”

“Không, lúc chị gặp một người bạn cũ. Cô ấy nói có quen Yuchun. Cô ấy kể chuyện cho chị, sau đó đưa hình hai người kết hôn cho chị xem. Chị nhìn thoáng qua đã nhận ra em, nên...” Có thể nghĩ mình điều tra, thẳng nhóc này cũng không thể coi thường được.

“A, hóa ra là vậy... nhưng... chị muốn nói gì thì nói thẳng với em đi.” Vật nhỏ nghe Park Ga Hee nói thế, cũng không nghĩ ngờ gì nữa.

“À, nếu cậu bạn nhỏ thích trực tiếp như vậy, chị cũng không quanh co nữa. Chị chỉ muốn nói, em rời xa Yuchun đi, em nên mở mang chính mình.”

“Rời xa? Là sao ạ? Em không hiểu chị muốn nói gì...” Vật nhỏ nghĩ cô nàng sẽ tuyên chiến với mình, nhưng không ngờ cô lại bảo cậu rời khỏi Park Yuchun.

“Junsu, em nghe chị nói đã. Nói thật, ban đầu về đây chị rất muốn đoạt lại Yuchun. Bởi vì tụi chị chia tay không phải vì hết yêu. Nhưng do duyên cớ, em lại nhặt được ví tiền của chị, khiến chị biết em là một cậu nhóc rất thuần khiết, nên chị không đành lòng chia rẽ hai người.”

“Vậy sao chị bảo em rời xa anh ấy? Tại sao em lại phải rời đi? Chị... chuyện của chị với Yuchun đã qua rồi. Em thấy... em thấy chị không nên tìm em nói lời này mới đúng, lại càng không nên bảo em rời đi.”

“Chị biết em sẽ hiểu lầm ý chị mà. Junsu à, chị hi vọng em có thể nghe hết lời chị nói.” Thấy Vật nhỏ cúi đầu, Park Ga Hee nói tiếp “Yuchun là một người đàn ông rất tài giỏi, dịu dàng, chín chắn, biết quan tâm đến người khác, có năng lực lại tài hoa. Em không thấy người như vậy nên có một người bạn đời tài giỏi tương tự ở bên cạnh sao? Ít nhất cũng không phải là người như Junsu bây giờ... Đương nhiên, chị không có ý nói em không tốt, nhưng em cũng là con trai, mà lại luôn núp bóng như vậy... hình như là có vẻ hơi yếu đuối đó.”

“ ... ”

“Junsu, có khi nào em tự hỏi, Yuchun đã bao giờ nói chuyện với em về công việc, về những vấn đề quan trọng, rắc rối trong cuộc sống chưa? Hai người thường nói chuyện với nhau về vấn đề gì? Chỉ là em làm nũng, cậu ấy chiều theo? Hay là ôn tồn trên chăn đệm? Em không biết cuộc hôn nhân như thế có lỗi hỏng rất lớn sao?”

“ ... ”

“Em thử nghĩ xem, nếu ngày nào đó Yuchun gặp phải vấn đề khó khăn trong sự nghiệp, rắc rối trong cuộc sống, muốn tìm một người để chia sẻ, lúc đó em có thể giúp cậu ấy giải quyết không? Em sẽ dùng cách nào để an ủi cậu ấy? Một nụ hôn à? Junsu, em còn nhỏ, có lẽ em không hiểu... Trong tình yêu, về mặt lý thuyết một nụ hôn có thể đủ để giải quyết hàng ngàn vấn đề khó khăn cùng những đau buồn. Nhưng trong thực tế, nó chẳng giải quyết được vấn đề gì hết.”

“ ... ”

“Không lẽ em không muốn trở thành một người tài giỏi để có thể xứng đôi với Yuchun? Mỏ mang kiến thức đối với em thật sự rất quan trọng đấy.”

“Nhưng... em... bây giờ em đang rất cố gắng học hành... Em đã tiến bộ mà.” Kim Junsu muốn biện minh cho chính mình, nhưng cậu vừa nói ra liền hối hận, chút cố gắng này có là gì đâu.

“Trong lòng em rõ hơn chị mà... Sự cố gắng này căn bản chưa đủ... Junsu, chị thật sự muốn giúp em.” Nói xong, Park Ga Hee lấy một thứ trong túi xách đưa tới trước mặt Junsu “Đây là giấy ghi danh học hộ lý ở một học viện nổi tiếng của Pháp. Nơi đó có giáo sư giảng dạy chị trước kia. Chị đã viết thư giới thiệu em cho thầy ấy. Junsu, đây là một cơ hội tốt, chị hi vọng em không bỏ lỡ.”

“Nước Pháp? Không... em không đi đâu. Yuchun cũng sẽ không cho em đi.” Liếc nhìn tài liệu về ngôi trường trên bàn, Junsu vội vàng lắc đầu từ chối.

“Đương nhiên cậu ấy không muốn em đi rồi. Cậu ấy nghĩ không cho em đi là sợ em chịu khổ. Nhưng thực chất làm như vậy là ích kỷ. Cậu ấy cũng không thể lo lắng cho em suốt đời được. Nếu em nghĩ thông suốt thì chuyện này không thể nói cho Yuchun biết được.” Park Ga Hee tỏ ra thành tâm nghĩ cho cậu, nói.

“Thế này không phải là bỏ nhà đi bụi sao. Mọi người sẽ lo lắng.”

“Không phải bỏ nhà đi, mà là ra nước ngoài học tập. Em nghĩ mình giống trống kua chiêng với gia đình, thì còn được đi sao?”

“...” Junsu không biết phải nói sao.

“Chị biết, nhất thời em rất khó chấp nhận. Nhưng chị đã phân tích hết lợi hại cho em rồi. Chị tin em là một cậu nhóc thông minh. Nếu nghĩ thông suốt rồi thì gọi điện cho chị. Chị sẽ cố gắng sắp xếp em ra nước ngoài một cách nhanh chóng nhất.” Park Ga Hee lấy danh thiếp của mình đặt trước mặt Junsu, sau đó đi trả tiền rồi rời khỏi.

Junsu vô lực dựa trên bàn “Mình phải làm sao bây giờ? Lời chị ấy nói... hình như không phải không có lý...” Ngồi dậy, Vật nhỏ lấy bài thi Tiếng Anh trong cặp ra “A, Kim Junsu, được mỗi con điểm cao đã vui rồi. Không biết đắc ý cái gì nữa.”

Trong đầu hỗn độn, Vật nhỏ cũng không biết sao mình về đến nhà được nữa. Trong nhà không có ai, xem ra Park Yuchun còn chưa về.

Vật nhỏ thay quần áo ở nhà xong, mãi mới mở được cái cặp ra. Do dự hồi lâu, vẫn cầm tờ bài thi Tiếng Anh ra. Ngồi ở bàn học, gác cầm lên bàn, người cong lại như con tôm nhỏ.

“Lần đầu tiên đấy... Cho tới giờ chưa bao giờ thi được điểm cao vậy đâu. Lẽ ra phải vui mừng chứ. Này, Kim Junsu, làm gì vậy? Bán sống bán chết khoe mỗi tờ bài thi này cho ai xem chứ? Haiz, có mỗi một lần điểm cao thì sao? Có thể mà liền đắc ý rồi à? Hồi ông xã đi học chắc chắn điểm nào cũng cao. Nhưng vì sao ông xã, anh Jae Jae, anh Yunho, Changmin đều thông minh như vậy? Vì sao mình có cố gắng vẫn ngốc như thế chứ?”

45. Chương 42: Mình Phải Làm Sao Bây Giờ? (2)

Lúc này Kim Junsu đang sa sút tinh thần, bây giờ cậu muốn kiếm một ai đó an ủi mình, vì thế Vật nhỏ lấy điện thoại ra, theo thói quen nhấn tới số của Hyuk Jae.

“Khỉ ơi, tớ đây.”

“Biết cậu rồi. Biết cậu thi điểm cao rồi, nhưng không cần phải gọi điện khoe lại đâu.”

“Không phải. Tớ chỉ là... muốn cậu giúp tớ suy nghĩ cái này chút thôi. Tớ có ưu điểm gì hả?” Vật nhỏ rầu rĩ hỏi.

“Cậu không bệnh đó chứ? Gọi điện cho tớ để hỏi cái này à?” Lee Hyuk Jae miễn cưỡng ngáp một cái.

“Khỉ chết! Mau trả lời đi. Đừng có nói nhiều lời vớ vẩn nữa.” Vật nhỏ liền cao giọng nói.

“Được, được. Tớ nghĩ là được chứ gì?”

“Này, nghĩ kỹ chưa? Khó thế à?” Đã qua hai phút mà bên đầu kia vẫn không trả lời, Vật nhỏ sốt ruột hỏi.

“Ai kêu cậu hỏi chuyện khó như thế.”

“Ừm, thật sự... khó thế sao?” Giọng nói của Vật nhỏ có chút mất mát.

“A... không. Tớ có nói vậy đâu. Junsu, cậu có rất nhiều ưu điểm đấy.”

“Vật cậu mau kể ưu điểm của tớ đi.” Nghe vậy, chút hi vọng lại dấy lên trong lòng Vật nhỏ, cậu dồn dập hỏi lại.

“A... a... cậu... cậu đá banh giỏi. Tế bào vận động rất tốt.” Lee Hyuk Jae chỉ có ý Vật nhỏ chạy rất nhanh, ai cũng không đuổi kịp.

“Vậy bây giờ có khả năng vào được đội tuyển quốc gia không?”

“Cái này thì quá sức đó.” Đội tuyển quốc gia đâu phải cứ chạy nhanh là có thể vào. Bóng đá cũng cần chú ý chiến thuật mà.

“Vậy làm sao mới có thể trở thành cầu thủ?”

“Junsu, có hai thứ khiến cậu không thể trở thành siêu sao bóng đá được.” Lee Hyuk Jae nói nghe có vẻ rất nghiêm túc.

“Cái gì?” Nếu nói như thế thì Vật nhỏ chỉ cần loại bỏ hai chương ngại đó là có thể thành công sao?

“Đầu tiên là đầu cậu chứa toàn lòng trắng trứng với nước, thứ hai là viện trưởng nhà cậu che chở cho cậu chẳng khác gì con cẩu.”

“Cái gì! Yuchun nhà tớ không phải chương ngại của tớ đâu.” Junsu nghĩ cậu mới là chương ngại của ông xã mình đó.

“Đúng rồi! Cậu còn một ưu điểm. Đó là ăn rất nhanh.”

“Hừ, vậy mà cũng nói được. Con khỉ chết, ý cậu bảo tớ là thùng cơm hả? Cái này không tính, tiếp.”

“Junsu, cậu tha cho tớ đi. Sao cậu không hỏi chồng mình? Anh ta sẽ kể cho cậu một đồng, tới sáng mai chắc còn chưa hết đó.”

“Hừ, mặc kệ cậu. Tới đi gọi cho Dong Hae đây, Dong Hae dù sao vẫn đáng tin hơn cậu.”

“Cậu đừng gọi cho nó. Nó đang bên cạnh tớ nè. Vừa rồi vụ ăn cơm là do nó nghĩ ra đó. Dong Hae nhà chúng ta thật thông minh.”

“Họ Lee đúng là không có một tên nào tốt cả. Hai người đi chết hết đi.” Junsu tức giận cúp điện “Sao mình lại có hai thằng bạn thế này chứ? Kim Junsu, quen toàn người không đáng quen.”

Vật nhỏ mắt mát mắt nằm sắp trên bàn học “Kim Junsu, xem kìa, xem kìa. Chẳng có ưu điểm gì để kể ra. Mà đúng là không xứng với ông xã. Không xứng, không xứng, không xứng!”

Buổi tối hai vợ chồng ăn cơm xong, Vật nhỏ nằm ườn trên sofa xem TV, một lát liền kêu mệt, muốn ngủ. Park Yuchun nhìn đồng hồ, mới có tám giờ bốn mươi thôi mà.

“Vợ ơi, không thoải mái hả? Sao lại ngủ sớm vậy?” Buông con dao gọt trái cây cùng trái táo gọt được một nửa xuống, Park Yuchun hỏi.

“Không phải không thoải mái, mà hôm nay em rất mệt. Ông xã xem TV tiếp đi, không cần lo cho em đâu.” Vật nhỏ cầm đồ ngủ, chuẩn bị đi tắm.

Trong lòng viện trưởng Park phiền muộn. Gì mà không cần lo cho em? Vật nhỏ, anh mặc kệ em mà em có thể được thế này sao?”

Chờ Vật nhỏ tắm rửa sạch sẽ, trở lại phòng ngủ, viện trưởng Park đã nằm sẵn trên giường chờ cậu, ngoắc tay gọi Vật nhỏ. Junsu liền ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống mép giường. Kéo chiếc khăn tắm trên cổ cậu ra, Park Yuchun kiên nhẫn lau mái tóc ướt cho Vật nhỏ, miệng lại nhắc nhở “Không phải anh đã nói đi nói lại rồi à. Phải lau khô tóc mới được đi ngủ, mai mốt đau nửa đầu thì em tính sao?”

“Không phải em có ông xã quan tâm rồi sao? Có anh, em lười lau lắm.” Vật nhỏ đắc ý nói.

“Lười như heo, sao anh lại lấy một cậu nhóc làm biếng thế này nhỉ?” Xoa xoa tóc của Vật nhỏ, Park Yuchun cười nói.

“Yuchun...” Vật nhỏ không xoay người lại, vẫn đưa lưng về phía ông xã mình như trước, gọi tên Park Yuchun.

“Hửm?”

“Lấy em... anh có hối hận không?” Anh không được nói hối hận đâu đấy. Anh mà nói, cả đời em sẽ không để ý tới anh.

“Ừm... để anh suy nghĩ đã.” Park Yuchun muốn trêu chọc cậu, liền nâng cằm nhú mày, bộ dạng như đang tự hỏi, hơn nữa còn tỏ ra thật khó.

Đợi vài giây, Vật nhỏ nhin không được, xoay người lại, hỏi “Sao anh nghĩ lâu vậy? Rốt cuộc có hối hận không?”

“Ừm~ Sau khi nghĩ kỹ càng, anh thấy... hối hận.” Park Yuchun vẫn tiếp tục đùa.

“Hứ, em biết mà. Vừa thấy anh không trả lời ngay là em biết anh hối hận rồi. Đi đi. Park Yuchun, hôm nay anh ngủ ở phòng khách. Em không muốn ngủ với anh nữa.” Nghe Park Yuchun trả lời như vậy, Su Su liền như một tiểu oán phụ, giận hờn bò lên giường, sau đó đập lên mông ông xã hai cái, rồi quay lưng đi.

Nhưng Park Yuchun lại chính là người mặt dày cả tác, đạn trứng xuyên cũng không thủng. Mặc dù bị đuổi xuống giường, vẫn có thể cười hì hì, từ phía sau ôm lấy tiểu tức phụ đang oán giận “Giận rồi à? Đùa em thôi mà. Lại đây, bé con, cười với Park đại gia một cái nào.”

“Vậy Park đại gia khóc cho bé con xem trước đã.” Kim Junsu không kiêng dè nói lại.

“Bé con không cười à? Vậy Park đại gia cười cho em một cái nhé... Bảo bối à. Su Su? Ái phi~ Thật sự muốn đuổi trẫm đi hả? Vậy trẫm sẽ chọn bài tử của người khác đấy.” Viện trưởng Park hình như thật sự coi mình là hoàng đế rồi. Hậu cung ba nghìn ư? Hắn có bản lĩnh đó không? Chỉ một mình Kim Junsu thôi đã không chịu nổi rồi.

“Hoàng thượng của tôi cứ tùy ý. Hôm nay nô tỳ không khỏe, sợ không hầu hạ bệ hạ tốt được. Xin ngài cứ rời đi.” Hứ, biến đi. Anh muốn chọn bài tử của ai thì cứ chọn.

Park Hoàng mất hứng buông ái phi ra, bĩu môi xuống giường “Vậy trẫm đi đó...”

“Đi thật đó.” Park Yuchun còn ngoảnh lại nói thêm. Vật nhỏ vẫn đưa lưng về phía hắn, không nói gì.

“Đi rồi đấy.”

Hứ, anh dám đi thật à?

“Haiz...” Than nhẹ một tiếng, Park Hoàng đưa tay mở cửa.

Lát sau, Junsu nghe được tiếng cửa đóng lại. Thật sự đi à? Vật nhỏ cắn góc chăn, nhỏ giọng mắng “Park Yuchun. Đáng ghét! Bảo đi thì đi à? Cũng không năn nỉ cho ở lại. Hứ! Hối hận chứ gì? Em làm sao khiến anh hối hận hả? Em mới là người phải hối hận đây nè. Anh Jae Jae nói không sai chút nào. Đàn ông có tiền đều không phải thứ tốt. Đi đi, có giỗ sau này đừng có lấy bài tử của em, bảo em lên giường. Em ngủ một giường mới thoải mái đó. Thích ngủ sao thì ngủ.”

“Park Yuchun, em sẽ không để ý tới anh nữa. Mai em sẽ về nhà mẹ. Anh có van xin em, em cũng không về đâu. A~ tức chết, tức chết.” Xoay người lại, Vật nhỏ vùng vẫy đạp lên giường.

“A~~~~~ Sao anh còn ở đây?” Ai ngờ vừa xoay người, Vật nhỏ liền thấy ông xã mình khoanh tay trước ngực, cười đến xán lạn, dựa trên cửa nhìn cậu lằm bằm.

Park Yuchun đắc ý cười. Thật ra hẳn đâu có đi. Hắn biết Vật nhỏ khẩu thị tâm phi. Rõ ràng là muốn hấn dõ dành, ngoài miệng lại muốn đuổi hắn đi. May là hắn rất hiểu vợ, chứ như Jung Yunho, mỗi lần bị đạp xuống là lại đến phòng đọc sách, ban công, phòng bếp, phòng tắm, thậm chí ngoài vườn để ngủ. Đến hôm sau lại không biết đắc tội người ta chỗ nào.

Junsu nhớ tới những lời vừa rồi của mình, không khỏi đỏ mặt “Không phải... anh chọn bài tử của người khác à? Sao lại không đi.” Park Yuchun nhịn không được, bước nhanh tới giường, ôm tiểu ái phi của mình vào lòng “Chọn ai chứ? Trừ em ra, anh còn có thể chọn ai? Tiểu yêu tinh đã ăn sạch anh rồi, anh còn gì để ngoại tình chứ.”

Vật nhỏ không ngừng đạp lên ngực hắn “Đi đi. Anh yêu ai, em không quan tâm. Em không cần anh.”

“Em không cần anh, nhưng anh cần em. Rất cần em đó. Xem đêm nay anh xử lý em sao.” Park Hoàng nói xong liền đưa tay đẩy áo ngủ của ái phi ra.

“Anh... anh dừng tay. Hôm nay em không hầu hạ mà.” Vật nhỏ lập tức túm chặt cổ áo, bộ dáng bị người ta cưỡng bức. Còn Park Hoàng lại là kẻ lưu manh trêu chọc “traị nhà lành”.

“Tiểu ái phi. Đừng keo kiệt thế. Trẫm đã chọn bài tử của ngươi, thì ngươi cũng nên hảo hảo hầu hạ chứ. Lại đây, trẫm coi hộ ngươi. Người khác không có đãi ngộ này đâu.” Park Yuchun tiếp tục giở trò lưu manh.

“Người khác? Người khác đều tự coi hết chờ anh sủng ái chứ gì?” Junsu cũng cảm thấy mình rất kỳ cục. Lúc vợ chồng ngọt ngào thế này, cậu lại nghĩ tới Park Ga Hee. Cậu cảm thấy mình cũng chẳng khác bông hoa dại là bao. Càng nghĩ Vật nhỏ càng thấy tủi thân, bất giác mắt đỏ hoe lên. Park Yuchun vừa nhìn thấy lại nghĩ do hắn đùa quá trớn. Hoàng hậu chủ tử đừng khóc, là do Park nô tài có lỗi, chủ tử đừng tức giận.

Vội vàng ngồi dậy, ửng Vật nhỏ trong lòng, vỗ nhẹ vào lưng cậu, Park Yuchun nói “Làm gì có người khác chứ? Chỉ nói đùa thôi, em đừng tưởng thật. Anh là một tên xấu xa thích nói giỡn. Bảo bối, em cứ coi như anh đánh rắm đi.”

“Hứ~ Đánh rắm còn có mùi đó. Ý của anh là sao?” Kim chủ tử đẩy Park nô tài ra, sống chết không cho

hắn dính vào.

“Không có ý gì hết. Bà xã đại nhân đại lượng, tha thứ cho tiểu nhân lần này đi. Ông xã không làm ồn nữa, để ông xã vỗ em đi ngủ nhé.”

Ầm ỉ một hồi liền mệt, Vật nhỏ cũng im lặng, có chút không cam tâm mà dựa vào ngực viện trưởng Park. Hai bên trầm mặc thật lâu, Junsu mới lên tiếng “Nhưng... lúc này anh nói hối hận là thật lòng hả?”

Viện trưởng Park chau mày “Thật lòng cái rắm! Anh hối hận sao không cưới em sớm một chút. Lẽ ra lúc em sinh ra, anh đã nên nuôi em làm nàng dâu từ bé rồi. Chỉ tiếc thời đại này không cho phép thôi.”

Kim Junsu không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ. Nếu có thể cho anh nuôi từ bé thì tốt rồi. Vậy hồi nhỏ đã có thể trông chừng anh, không cho anh đi tán tỉnh người khác. Sao thời đại này lại không cho nhỉ? Cũng tốt mà.

“Yuchun...”

46. Chương 43: Tạm Biệt Tình Yêu Của Em (1)

Kim Jaejoong miễn cưỡng ngồi trên sofa. Đã mang thai đến năm tháng, nên bụng y đã nổi lên rất rõ ràng. Gần đây lại rất dễ ngủ, có khi ngồi trên sofa một lúc cũng ngủ thiếp đi.

“Anh Jae Jae, có thể kể cho em một chút chuyện anh du học ở Mỹ với Yuchun không? Em muốn... muốn nghe lắm đó...” Vật nhỏ dựa đầu vào vai Kim Jaejoong, một tay vẫn không thành thật mà vuốt ve cái bụng của y.

“Hửm? Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?” Kim Jaejoong ôm bả vai Junsu, sờ lỗ tai của cậu, hỏi.

“Ha ha... Không có gì, chỉ là muốn biết thôi~ Lúc Yuchun học đại học, chắc em mới học tiểu học nhỉ? Hỏi đó anh ấy thế nào?”

Kim Jaejoong nghĩ trong lòng: Cậu ta khi đó còn thế nào chứ. Lãng nhăng, quan hệ bừa bãi. Loại nào cũng không bỏ, thấy nhỏ nào xinh xinh liền nhìn chăm chăm.

“Cậu ta hả? Là người rất tốt. Đàn ông của em có hình tượng là một chàng trai u buồn, đầy tình cảm mà nhìn những người xung quanh. Những người đàn ông như thế rất có sức hút. Khiến rất nhiều người yêu thích.” Hừ, u buồn cái rắm, tình cảm nhìn người xung quanh là tại mắt hắn bị cận, nên nhìn ai cũng mơ hồ hết thôi.

“Đúng rồi. Yuchun chính là người như vậy. Thân thiện với mọi người, nói chuyện cũng rất dịu dàng. Ai cũng sẽ chìm trong ánh mắt anh ấy. Yuchun xuất sắc lắm phải không anh?” Junsu tuy nói chuyện với Kim Jaejoong, nhưng ánh mắt lại thả ở chỗ khác, giống như cậu đang tự nói với chính mình vậy.

“Ừ. Junsu của chúng ta gả cho đúng người rồi.” Kim Jaejoong nghe cậu nói như vậy, cũng lười phản bác, vì thế y đồng tình cho qua.

Ông xã của em thật xuất sắc. Xuất sắc đến sáng chói, giống như chàng hoàng tử đứng dưới ánh mặt trời. Chói mắt... chói mắt đến nỗi... em bắt đầu không nhìn rõ nữa...

Mấy ngày nay Junsu có chút rầu rĩ, thật ra là đã lâu lắm rồi, nhưng thời gian này Park Yuchun lại bận rộn, nên hắn không nhận ra. Hắn vẫn suy nghĩ không biết là do hắn nói bậy hay làm sai cái gì mà Vật nhỏ lại không vui. Nhưng hỏi cậu thì cậu không chịu nói. Đúng là làm cho người ta chẳng khác gì ngồi trên đồng lửa mà. Sau đó hắn lại nghĩ, chắc tại hắn bận rộn ở bệnh viện, không có thời gian ở bên Vật nhỏ, nên cậu mới có cảm giác hắn không thương mình nữa.

Vật nhỏ đang ở phòng khách xem TV, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, không biết là đang xem cái gì. Quảng cáo nổi cơm điện bộ hấp dẫn thế sao? Park Yuchun thật sự nhìn không được, liền bước tới ngồi xuống cạnh cậu.

“Bảo bối! Xem cái gì đấy?” Ôm bả vai Junsu, Vật nhỏ lại gạt cánh tay hắn ra, mông dịch ra xa, cầm điều khiển từ xa chuyển sang kênh khác.

Park Yuchun cũng dịch theo, không biết Vật nhỏ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì “Vợ ơi. Sao em không để ý tới anh? Sao không nói chuyện với anh? Sao lại gạt tay anh ra? Sao chỉ chu cái miệng nhỏ nhắn lại không thèm nhìn anh thế?” Park Yuchun kéo Vật nhỏ qua, không cho cậu tiếp tục né tránh, ai oán nói.

“Yuchun...”

“Ông xã.” Vật nhỏ, em lại gọi sai rồi.

“Yuchun...”

“Ông xã!” Vẫn không chịu sửa? Không sửa anh sẽ chỉnh mãi đó.

“Ừm, ông xã...” Vật nhỏ không chịu nổi sự cố chấp của Park Yuchun, đành phải sửa miệng.

“Lúc này mới ngoan! Em nói cho anh biết, dạo này sao vậy? Có phải trách ông xã bận rộn với công việc không ở cùng em không? Em cũng biết là anh Jae Jae của em đang nghỉ phép. Changmin lại bị anh Yunho kêu về công ty hỗ trợ, để anh ấy về nhà chăm sóc Jaejoong. Hai người nghỉ cùng lúc, nên công việc của anh cũng nhiều hơn.” Nói đến đây, hắn lại oán giận Jung Yunho. Tên hôn quân này, chẳng biết nghĩ cho người khác. Vì tai họa nhà mình mà không tiếc hy sinh hạnh phúc của người khác.

“Em biết anh bận mà.” Junsu biết mỗi ngày Park Yuchun đều phải xem một xấp bệnh án dày tới tận đêm khuya. Cậu biết có rất nhiều ca bệnh khó cần nghiên cứu. Biết có rất nhiều ca phẫu thuật cần hẳn phải đích thân làm. Cậu biết tất cả, nhưng cậu lại không thể giúp gì. Chị ấy nói đúng, bên cạnh Yuchun cần phải có một người xứng đôi với anh ấy.

“Su Su, bây giờ rõ ràng em đang không vui mà. Nói cho ông xã vì sao đi. Nói đi, em đừng để anh sốt ruột nữa. Em thấy anh có chỗ nào không tốt thì anh sẽ sửa.” Thấy thái độ ôn hòa của Vật nhỏ, Park Yuchun thật sự cảm thấy rất lo lắng, bất ổn, cảm giác như da đầu hẳn đang run lên.

“Ha ha... Không có gì, chỉ là gần đây hơi mệt thôi... Thật sự không có việc gì đâu! Bài học càng ngày càng khó, anh cũng biết em học không tốt mà.” Anh không tốt ở đâu ư? Không có, cái gì anh cũng tốt hết.

“Không đúng... Nhất định không phải nguyên nhân này! Em phải nói thật với anh. Nói mau đi. Nếu không hôm nay anh sẽ không tha cho em đâu.” Chuyện học hành cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, trước kia hẳn đâu thấy Vật nhỏ như thế. Định gạt hẳn hả?

Park Yuchun đưa một bàn tay sờ lên mũi Vật nhỏ, dùng sức捏 một cái, khiến Junsu giận dỗi kêu “Đáng ghét! Đại sắc lang.” Trốn móng vuốt của ông xã nhà mình, Vật nhỏ nhảy qua một bên.

“Em gọi anh là gì? Đại sắc lang? Đúng, anh chính là đại sắc lang đó. Thì sao chứ? Anh là chồng em, luật pháp cho anh quyền được sờ mó em. Biết điều thì nhào vào lòng anh để anh sờ đi. Đừng để anh phải đi bắt em đấy. Nếu như bắt được thì không phải sờ đơn giản vậy đâu.” Về mặt Park Yuchun đầy lưu manh, mở hai tay ra, chờ Vật nhỏ hẳn yêu thương nhào vào.

“Hừ, luật pháp cũng cho em cái quyền không cho anh sờ. Anh định làm gì nào? Sao em phải cho anh sờ chứ?” Anh tốt, cái gì anh cũng tốt mà, là tại em không tốt thôi. Tuy ngoài miệng bướng bỉnh nói lại thế, nhưng trong lòng Vật nhỏ rất buồn rầu.

“Em giỏi lắm! Học ai cái kiểu nhanh mồm nhanh miệng thế? Lại chạy đi tìm Kim Jaejoong chứ gì? Anh đếm 1, 2, 3, em tự qua đây, mở cửa ra ngồi trên người anh đi. 1... 2... 2,5...” Bụp một tiếng, một cánh tay nhỏ đập vào gáy của Park Yuchun.

“Ya! Kim Junsu, phải dạy em lại mới được. Mau qua đây cho anh. Hôm nay sẽ giáo huấn em một trận cho biết.” Một tay Park Yuchun ôm gáy, tay kia bắt lấy Kim Junsu chưa kịp chạy trốn.

Ban đầu hai người náo loạn trên sofa một lúc, sau đó Vật nhỏ bị Park Yuchun đè ở trên sàn nhà, thở hổn hển. Hai cánh tay mồm mồm vòng quanh cổ hẳn, đôi mắt nồng nọc chớp chớp, cái miệng nho nhỏ mấp máy. Park Yuchun vừa định cắn xuống thì Vật nhỏ lên tiếng cắt đứt “Ông xã, mai chúng ta đến khu giải trí được không? Chúng ta chưa đi bao giờ đâu, hơn nữa lâu rồi chúng ta chưa có hẹn hò.”

“Ừm? Khu giải trí? Sao đây? Mai anh có hai ca phẫu thuật phải làm. Bảo bối, cuối tuần chúng ta đi nha. Anh sẽ dẫn em đi chơi cả ngày.” Park Yuchun nghĩ nghĩ, mặc dù hẳn cưng chiều Vật nhỏ, nhưng hẳn không giống Jung Yunho, chỉ cần hậu cung không cần thiên hạ. Dù sao hẳn cũng là người có nguyên tắc.

“Mai không được sao?” Nếu em nói... có lẽ cuối tuần, anh sẽ không nhìn thấy em nữa, thì có được không?

“Ừ, mai chỉ sợ không được. Bảo bối, em hiểu cho anh mà phải không?”

“Nhưng... nhưng... không thể đổi thời gian phẫu thuật sao?” Vật nhỏ muốn đi khu vui chơi giải trí với hắn một lần, vì cậu nghe người ta nói, ngồi trong vòng đu quay, ở nơi cao nhất, những người yêu nhau hứa bên nhau cả đời thì dù có bất ngờ xảy ra biến cố gì, cuối cùng cũng sẽ đoàn viên lại. Cậu muốn cùng hắn mãi mãi ở bên nhau.

“Su Su. Rốt cuộc em làm sao vậy? Hồi trước em cũng không như thế...” Park Yuchun đoán không ra, hồi trước Vật nhỏ đâu có nói vô lý đến mức này.

“Ha ha... Không có việc gì... Không sao, công việc quan trọng hơn, khi nào rảnh thì chúng ta đi.” Vật nhỏ nén cảm giác đau nhức trong lòng, vừa vuốt mái tóc của Park Yuchun vừa nói.

“Hi hi, anh biết Vật nhỏ nhà anh thấu tình đạt lý mà. Bảo bối, vài ngày rồi chúng ta chưa làm đâu. Về phòng được không? Muốn ôm em quá.” Park Yuchun đưa mặt tới cọ nhẹ lên má Vật nhỏ, đòi hỏi.

“Ừm.” Bỏ đi cái dáng vẻ thẹn thùng dĩ vãng, Junsu chủ động hôn lên cổ hắn, một cử động này của cậu đã phá vỡ vẻ bình tĩnh của người nào đó. Park Yuchun bế Vật nhỏ lên, nhanh chóng trở về phòng ngủ.

Một lần rồi lại một lần va chạm, giống như muốn phá vỡ Vật nhỏ, nhưng miệng cậu vẫn không ngừng gọi tên người mình yêu.

“Yuchun... Yuchun... Ông... xã... em yêu anh... A~~~ Ông xã... em... em yêu anh... ừm... ừm... em muốn... em còn muốn...”

“Ông xã... tiếp tục... sâu hơn một chút... A~~~ Ừm~~ em yêu anh... em là của anh.” Từng tiếng rên rỉ của cậu càng làm người ở trên thêm mạnh mẽ thúc vào.

“Vật nhỏ của anh hôm nay sao vậy? Hôm nay sao khỏe thế. Có phải định viện có vô cái này, để mai quang minh chính đại xin nghỉ học không? Tiểu yêu tinh... em thật chặt đó!” Park Yuchun nhấc eo Vật nhỏ lên, xoay người cậu, tiến công từ mặt sau.

“Ừm... không... không muốn... em không muốn thế. Yuchun... xin anh cho em quay mặt lại đi, xin anh...” Junsu nắm lấy drap giường, kêu gào lên, muốn Park Yuchun quay người cậu lại.

“Bảo bối... Như vậy anh mới có thể dễ dàng tiến sâu vào em. Sẽ rất thoải mái. Ngoan, nghe lời ông xã, hạ eo xuống, rồi nhấc mông lên, cảm nhận anh... bảo bối...” Park Yuchun chỉ đơn thuần nghĩ Vật nhỏ thẹn thùng, cho nên vẫn tiếp tục thúc mạnh vào từ phía sau.

Junsu đành phải nghe lời hần hạ eo xuống, áp cả ngực lên giường, nhấc cái mông căng tròn lên, để hần dễ dàng ra vào hơn. Cậu còn bịt miệng mình lại, để cho bản thân không khóc thành tiếng. Yuchun... ông xã... Em không muốn đưa lưng về phía anh. Như vậy em sẽ không thấy mặt anh, em muốn nhớ kỹ anh. Làm sao đây... Nhưng chuyện này không quan trọng, chỉ cần anh thích là được. Junsu chỉ có thể làm điều này vì anh. Trước mắt thì chỉ có vậy, sâu thêm một chút, sâu thêm. Như vậy anh sẽ không quên em. Trong thời gian em cố gắng để có thể xứng đôi với anh, xin anh đừng quên em.

Bởi vì Vật nhỏ nhiệt tình, nên hôm nay Park Yuchun làm rất nhiều lần. Sau khi rửa sạch cho cậu, hần ôm Vật nhỏ lên giường, ngủ say. Junsu thì vẫn tỉnh như cũ.

Nhìn gương mặt ngủ say của hần, Vật nhỏ thở dài trong lòng. Có lẽ là lần đầu tiên, lần đầu tiên chúng ta làm xong, mà em không có ngủ. Yuchun, Yuchun ưu tú nhất, Yuchun mà em yêu nhất... Em cũng muốn trở thành một Junsu ưu tú. Em muốn mình có thể xứng với anh. Muốn đứng bên cạnh anh, thì em phải làm cho mình không còn nhỏ bé nữa. Không phải là một đứa nhỏ mờ nhạt nữa. Ha ha... Nhìn anh ngủ thật ngon kìa! Có thể ngủ mãi thì thật tốt. Như vậy anh sẽ không phải buồn chán chờ đợi. Tốt nhất lúc mở mắt ra, có thể nhìn thấy em, khi đó em... em đã trở nên không giống như lúc trước nữa.

Sáng sớm, Park Yuchun khẽ mở mắt ra, nhìn cậu nhóc ngủ say bên cạnh, khóe miệng hần cong lên đầy nhu tình, hôn lên trán cậu. Lạ thật, mỗi sáng đều có tư thế ngủ rất quái, hôm nay lại nằm thật ngay ngắn. Ha ha... Càng ngày càng ngoan. Bảo bối làm sao đây? Hình như mỗi ngày anh lại yêu em hơn một chút. Haiz, anh phải làm sao bây giờ? Junsu, em không được rời xa anh đó, nếu không nhất định anh sẽ phát điên mất.

Đợi đến khi Park Yuchun rời đi, Vật nhỏ mới mở mắt. Nước mắt như dòng lũ vỡ đê mà tràn xuống. Cậu đứng dậy muốn đi rửa mặt, nhưng đau đớn phía sau truyền tới khiến cậu ngã trở lại giường. Sau khi đỡ hơn một chút, Junsu mới gắng gượng đi vào phòng tắm, cầm hai chiếc khăn mặt đôi. Đây là món quà Park Yuchun tặng cho cậu. Hai chiếc khăn ban đầu giống nhau như đúc, nhưng sau đó ở góc phải của một chiếc lại có thêm chữ “Yuchun”, chiếc còn lại có chữ “Junsu”, là do Park Yuchun theo thư ký Cao học một thời gian rất dài rồi tự thêu lên. Lúc đó hần còn bị Kim Jaejoong cười suốt. Bây giờ Kim Junsu vẫn còn nhớ rõ, mười ngón tay của hần đều phải dán băng cá nhân. Còn cả vẻ mặt tươi cười của hần lúc cầm cái khăn tới trước mặt cậu. Khi đó cậu cảm động đến không biết phản ứng sao. Cảm giác đó thật hạnh phúc.

Đi bồn rửa, hai chiếc ly đôi, một cái đặt ngay ngắn trên giá, cái còn lại đựng đầy nước đặt bên phải, bên trên là chiếc bàn chải đã bóp sẵn kem. Đã bao lâu rồi, không biết từ khi nào, mỗi sáng sớm, hần đều chuẩn bị kem đánh răng, nước súc miệng cho cậu, vì thế cũng không thể trách cậu càng ngày càng làm biếng được. Đặt ly nước bên phải là vì cậu thuận tay trái, chính cậu cũng đã quên mất, nhưng... Park Yuchun, anh thật đáng ghét!

Đánh răng xong, Junsu trở lại phòng ngủ, góc giường đã đặt ngay ngắn sẵn một bộ quần áo, còn có đôi vớ trắng tinh bên cạnh đã được kéo căng ra. Được rồi, cậu thừa nhận mình rất ghét mấy đôi vớ cứ dính dính lại với nhau, vậy nên ngày nào Park Yuchun cũng tự tay kéo ra giúp cậu. Còn áo sơ mi thì ngày nào cũng ủi phẳng, hai cậu đều không nở mặc, đã thế còn cướp hết việc nhà của cậu. Park Yuchun, anh càng ngày càng đáng ghét.

Sau khi mặc xong, Junsu đi đến trước bàn trang điểm. Đây là nước hoa trước kia Yuchun rất hay dùng. Nhưng bây giờ hình như đã lâu lắm rồi không còn dùng lại nữa, chỉ vì cậu đã nói một câu. Mùi này khiến con gái rất thích. Đúng vậy, mùi này dễ làm người ta mất phương hướng. Nếu hần không cần nữa, cậu có thể mang đi không? Ít nhất khi nhớ hần, cậu có thể ngửi được một chút hương vị của hần.

Trên tay xách theo túi hành lý nặng trĩu, đi đến phòng khách, nhìn bữa sáng đã đặt sẵn trên bàn, bánh pudding dâu, thịt hun khói, trứng chiên, bánh mì nướng bơ, và một ly sữa ấm.

Cái gì vậy? Nhấn cho mình hả?

[Bảo bối,

Anh đã gọi điện cho nhà trường xin cho em nghỉ hai tiết đầu rồi, không được nghỉ thêm đâu. Phải ăn hết đồ ăn trên bàn cho anh. Anh sẽ kiểm tra thùng rác trong nhà đấy. Junsu của chúng ta phải cố gắng học bài. Tối ông xã sẽ đem cơm lươn về cho em. Hay muốn ăn canh gà nhân sâm? Haiz, tùy em đó. Còn có, hôm qua ông xã kích động nên quên đeo đồ bảo hộ, nếu hôm nay bụng thấy không thoải mái, nhất định phải gọi ngay cho anh đấy.

P.S: Hôm qua em thật tuyệt đó, anh cảm thấy rất hạnh phúc. Cảm ơn em, bảo bối của anh. Cuối tuần chúng ta nhất định sẽ đi hẹn hò (*^____^*) hì hì...

Càng ngày càng yêu em: Ông xã Park Yuchun]

Nếu có thể, em không muốn nhìn nữa. Yuchun, anh càng đối tốt với em như vậy em càng cảm thấy mình không xứng với anh. Cùng là đàn ông, sao em có thể yếu đuối ỷ lại anh như vậy? Yuchun, em yêu anh. Cho nên, em phải đi...

Junsu hít sâu một hơi, lau nước mắt không ngừng rơi trên mặt, quay đầu nhìn thoáng qua ngôi nhà này. Nơi mà cậu và Park Yuchun đã chung sống với nhau “Ông xã... em yêu anh...”

47. Chương 44: Tạm Biệt Tình Yêu Của Em (2)

Bây giờ tối, sau khi làm xong hai ca phẫu thuật, tuy Park Yuchun cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng nghĩ tới tiểu giai nhân ngọt ngào ở nhà, trong lòng hắn liền như một cái mô tơ điện, muốn chạy nhanh chóng về để nhìn thấy cậu. Trên đường lái xe, Park Yuchun đeo tai nghe của điện thoại, nhấn đến số của Vật nhỏ “Quái lạ, sao lại tắt máy? Hôm qua rõ ràng sạc pin cho em ấy rồi mà. Ha ha, nhất định là trên lớp Tiếng Anh, nghe trộm nhạc nên mới hết pin. Đứa nhỏ này, chắc cũng không phát hiện ra, thật sơ ý.” Park Yuchun vừa lái nhai, vừa hiện lên nụ cười cưng chiều.

Sau đó hắn gọi về số máy bàn ở nhà, nhưng điện thoại vang nửa ngày cũng không có ai đón “Chắc đang chơi game, điện thoại cũng lười bắt. May là mình đó, nếu là mẹ vợ, cậu bạn nhỏ Kim Junsu, mong em đã gặp họa rồi.”

Park Yuchun vội vàng lái xe về nhà, chỉ vì muốn nhìn thấy Vật nhỏ sớm hơn hai phút. Dù đã kết hôn hơn nửa năm, nhưng bây giờ hắn lại giống như thằng nhóc mới biết yêu. Không thấy một chút là đã lo lắng rồi.

Thật vất vả về đến nhà, sau khi mở cửa lại phát hiện trong nhà là một mảng tối đen. Park Yuchun đưa tay mở đèn ở cửa, cởi áo khoác, đổi giày.

“Vật nhỏ, em đang làm gì vậy? Sao không mở đèn? Junsu~ Bà xã~ Bảo bối, em ở trên lầu hả? Ông xã về rồi này.” Park Yuchun ngó nghiêng xung quanh, không ngừng kêu to, nhưng mãi mà vẫn không thấy Kim Junsu đi ra.

“Thằng nhóc này, lại muốn chơi trốn tìm à. Junsu, em trốn ở đâu, mau ra đây.” Nhưng chờ một lát vẫn không có ai đáp lại “Anh thấy em rồi đó, đừng trốn nữa, mau ra đây đi.” Trong ngôi nhà lớn này, chỉ có tiếng hân vọng lại. Dù có kêu thế nào cũng không có người trả lời, Park Yuchun bắt đầu nôn nóng, hân bước nhanh tới cửa phòng ngủ lầu hai “Nhất định là ở bên trong. Vật nhỏ, để anh bắt được là chết đấy.” Lời này không biết là đang uy hiếp Vật nhỏ hay là hân đang tự trấn an chính mình. Park Yuchun cầu nguyện trong lòng, cầu mong trong phút chốc hân mở cửa phòng ra, Vật nhỏ sẽ bỏ nhào vào người hân nói “Ông xã, sao về muộn vậy? Em đói.”

Nhưng sau khi mở cửa ra, vẫn là một mảng tối đen như mực. Trong lòng Park Yuchun lạnh đi, hân cầm ngay điện thoại di động gọi cho mẹ Kim.

[Alo.]

“Mẹ, con, Yuchun đây. Su Su có ở bên đó không ạ?” Lúc này Park Yuchun có chút khẩn trương. Lỡ mẹ Kim bảo không có, mà lại vắng Vật nhỏ nhà hân thì sao?

[Không có, Su Su không tới. Nó không có ở nhà sao?]

“A... a! Chuyện đó... có thể là qua nhà Jaejoong ạ, để con gọi thử cho Jaejoong.”

[Thằng nhóc chết tiệt này. Có chồng rồi mà tối lại chạy lung tung. Nhưng mà, con rể Park à. Gần đây mẹ thấy Junsu có chút là lạ. Hôm qua nó tới, nó nói một loạt lời kỳ quái với mẹ. Nói cái gì mà, rất yêu mẹ, luyến tiếc mẹ, linh tinh gì đó. Con rể, gần đây hai đứa cãi nhau à?] Vừa lúc con rể Park gọi tới, mẹ Kim nghĩ lại lời Junsu nói với bà hôm qua, lại cảm thấy không hiểu ra sao cả.

“Không ạ, không có cãi nhau đâu mẹ. Có thể là gần đây công việc con hơi bận, nên không có thời gian ở bên cạnh em ấy. Chắc là giận dỗi thôi. Lẽ ra con nên bỏ nhiều thời gian quan tâm em ấy hơn.” Park Yuchun đột nhiên nhớ tới đêm qua, Junsu nói với hân chuyện đi chơi, có phải vì hân từ chối, nên cậu không vui không?

[Hả? Sao nó có thể không hiểu chuyện thế được. Thật là, mai con bắt nó qua chỗ mẹ. Mẹ thay con dạy nó. Thằng nhóc này sao lại không thông cảm cho người lớn chứ. Con rể Park, con đừng giận, Junsu nó có chút không hiểu chuyện, nhưng nói rõ đạo lý với nó, nó sẽ thông suốt. Con có khó chịu cũng đừng cãi nhau với nó, bình tĩnh nói với nó có được không?] Mẹ Kim vẫn cảm thấy Park Yuchun ưu tú như thế, Junsu có thể kết hôn với hân đã là nhờ phúc tổ tiên tám đời rồi.

“Mẹ vợ, mẹ đừng nói thế, Junsu rất hiểu chuyện. Thật sự là rất hiểu chuyện. Lần này là con không tốt, mẹ đừng trách em ấy. Con sẽ không cãi nhau với em ấy. Junsu còn nhỏ, con lớn hơn em ấy nhiều tuổi như vậy, chắc chắn sẽ không bắt nạt em ấy. Mẹ vợ cứ yên tâm.”

[Ha ha... Đương nhiên mẹ yên tâm rồi! Yuchun của chúng ta thật hoàn mỹ, đối tốt với Junsu, lại hiếu thuận với mẹ và ba nó như vậy. Con rể à, con phải khoan dung thật nhiều với Junsu đó.]

“Vâng thưa mẹ. Bây giờ con đi gọi cho Jaejoong đây. Chắc là chơi cùng Jaejoong, dạo này Su Su hay tìm cậu ta chơi lắm.” Park Yuchun khẩn trương tới tay toát ra mồ hôi lạnh.

Sau khi cúp máy, hắn vọt xuống lầu, cầm chìa khóa xe, cũng không mặc áo khoác mà lái thẳng qua nhà Jung Kim.

Dọc đường đi, hắn liên tục nhấn đến số của Kim Jaejoong, nhưng mỗi lần đều không có dũng khí nhấn nút gọi. Không hiểu sao hắn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Lỡ Vật nhỏ của hắn không có ở nhà Kim Jaejoong thì sao? Nếu không tới đó, thì trẻ thể này Vật nhỏ có thể đi đâu? Không biết. Park Yuchun lắc đầu, đừng có nghĩ lung tung nữa, nhất định là chơi chỗ Jaejoong, rồi quên mất giờ về nhà. Vô tình điện thoại lại hết pin. Nhất định là thế, ừ, nhất định là như vậy.

Tay phải của Park Yuchun túm chặt tay lái, tay trái nắm lại đặt trên miệng, răng đã cắn lên một vết sâu mà không biết đau.

Tới cửa nhà Jung Yunho, sau khi thông qua người gác cổng, hắn cơ hồ chạy tới, lần đầu tiên hắn chán ghét hoa viên nhà Jung Yunho. Vì sao lại rộng như vậy, khoảng cách vào đến nhà xa lắm có biết không?

Jung Yunho đã ra mở cửa, nhìn Park Yuchun ở xa xa chạy tới, liền ra đón hắn “Yuchun, sao vội vã vậy? Có chuyện gì à?” Võ bả vai Park Yuchun, ý bảo hắn vào bên trong.

“Anh Yunho, Jaejoong đâu?” Park Yuchun thở hổn hển vì lúc này mới chạy băng băng cộng thêm tâm tình lại nôn nóng, vẻ mặt mỗi một hồi Jung Yunho.

“Jaejoong trong phòng ngủ. Em tìm cậu ấy?” Jae Jae nhà y cũng đã ngủ suốt buổi trưa, chiều tối hắn phải gọi dậy ăn cơm, nếu không Shim Changmin với cái dạ dày không đáy đã ăn sạch rồi. Từ lúc Jung Yunho giao công việc cho Changmin quản lý, phần lớn thời gian hắn đều ở nhà làm bảo mẫu, ngoại trừ một số hội nghị bắt buộc hắn phải tham gia, hắn mới tới công ty. Họp xong, cũng không chậm trễ một phút mà về nhà ngay, chăm vợ.

Vì để cho Kim Jaejoong ăn ngon miệng hơn một chút, Jung Yunho lại mời thêm hai vị đầu bếp nổi danh về nhà. Vì vậy bây giờ tập đoàn Dongbang liền mặc cho tổng giám đốc Shim toàn quyền quyết định. Đương nhiên là lúc đến giờ cơm chiều, cậu cũng sẽ nói là hắn bốc lột sức lao động của mình mà phải bồi thường bằng vật chất. Jung Yunho cũng không đá cậu đi, dù sao Kim Jaejoong cũng không ăn hết chỗ đồ ăn này. Không biết sao từ lúc mang thai, càng ngày càng ăn ít, khiến cho hắn đau lòng lắm. Mỗi bữa cũng không ăn hết vài miếng, cả ngày đa số đều ngủ. Đồ ăn ngon cuối cùng lại vô hết bụng thẳng nhai kia.

“Anh Yunho, Su Su nhà em có tới đây không?” Park Yuchun nhìn chung quanh, đều không thấy bóng dáng cậu nhóc nhà mình. Ngược lại chỉ có bác sĩ Shim cầm cái đèn gà to, nhét đầy miệng, gật đầu một cái xem như chào hân.

“Không có, Junsu không tới. Em ấy không ở nhà sao?” Jung Yunho kêu người giúp việc pha cà phê cho Park Yuchun, tự mình tiếp đãi hân ngồi xuống.

“Ở nhà thì em còn chạy tới đây làm gì. Em vừa về nhà thì thấy trong nhà tối đen. Gọi điện thì tắt máy. Rốt cuộc chạy đi đâu chứ?” Park Yuchun làm sao ngồi yên được, hân đang vội muốn chết.

“Em hỏi mẹ vợ chưa?” Jung Yunho nhăn mày, thằng nhóc đó có thể chạy đi đâu chứ, Park Yuchun đúng là làm quá rồi.

“Hỏi rồi, nói là không có. Vừa cúp máy, em đã tới chỗ anh ngay. Em tưởng em ấy đến đây, nhưng...A! Rốt cuộc là đi đâu chứ. Trước kia em ấy chưa bao giờ như vậy hết.” Park Yuchun nóng lòng, tự lớn tiếng với chính bản thân mình. Changmin chưa thấy qua viện trưởng Park như vậy, miếng cơm trong miệng cũng không dám nuốt xuống, mắt tròn tròn nhìn hân. Jung Yunho cũng không biết làm sao cho hân bình tĩnh lại, chỉ có thể nói “Yuchun, em đừng lo. Anh đi kêu Jaejoong cho em. Em chờ một chút.”

Không quá năm phút, liền thấy Kim Jaejoong vác cái bụng to, một chân lết chiếc dép lê, chân còn lại để chân trần nặng nề chạy xuống cầu thang. Đằng sau Jung Yunho vẫn còn cầm một chiếc dép lê chạy theo.

“Jae Jae à, đi dép vào. Lát lạnh sẽ đau bụng đấy. Này, em đừng chạy, coi chừng ảnh hưởng đến con anh.”

Kim Jaejoong cũng không thèm quan tâm hân ở sau hô to gọi nhỏ, chạy chậm tới trước mặt Park Yuchun, vội vàng hỏi “Sao lại thế? Junsu đâu? Chỗ mẹ cũng không có sao?”

“Đúng vậy. Tôi hỏi qua rồi, nói là không có tới. Jaejoong, hôm nay cậu có nói chuyện điện thoại với Junsu không?” Park Yuchun đáp, sau đó cũng vội vã hỏi lại.

“Không. Hôm nay tôi ngủ cả ngày. Không có nhận cuộc gọi nào hết. Yunho, anh có nhận điện thoại của Junsu không?” Kim Jaejoong quay qua hỏi Jung Yunho, sợ Vật nhỏ gọi lúc y đang ngủ, nên không nhận được.

“Không, hôm nay Junsu không gọi qua. Anh cũng không nghe người giúp việc nói em ấy có gọi.” Jung Yunho ngồi xuống đi nốt chiếc dép cho Kim Jaejoong, sau đó đứng dậy, lắc đầu, vẻ mặt phủ định.

“Nó có thể đi đâu chứ? A, Yuchun, cậu đã gọi cho thầy chủ nhiệm của Junsu chưa? Không chừng ở trường có hoạt động gì đó.” Kim Jaejoong kiểm điện thoại “Jung Yunho, điện thoại em đâu? Mau đưa đây cho em.”

“Anh cất rồi, anh sợ sóng điện thoại không tốt cho con. Để anh đi lấy cho em.” Dám sai ông trùm mafia,

xem ra chỉ có mỗi Kim Jaejoong thôi.

Jung Yunho lấy di động ra, bấm đến số thầy chủ nhiệm của Junsu, sau đó đưa cho Park Yuchun.

Chờ đến lúc đối phương vừa nhận máy, Park Yuchun liền vội vã hỏi “Chào thầy, tôi là phụ huynh của em Kim Junsu. Cho tôi hỏi hôm nay trường có hoạt động gì đặc biệt không? Sao bây giờ Junsu vẫn chưa về nhà?”

“Cái gì, thầy nói cái gì?”

“Thầy bảo hôm nay Junsu không đi học?”

“Đúng, buổi sáng tôi có xin phép nghỉ 2 tiết đầu cho em ấy. Nhưng... em ấy không hề đi học?”

“Vâng, tôi biết rồi. Thầy đừng lo lắng. Tìm được em ấy tôi sẽ hỏi rõ nguyên nhân rồi báo cho thầy.”

Cúp điện thoại, cơ thể Park Yuchun nặng trĩu, phịch xuống sofa. Jung Yunho với Kim Jaejoong cũng nghe được nội dung cuộc gọi mà lộ ra vẻ lo lắng, ngay cả Changmin cũng đã lau sạch tay, theo chân mọi người nhăn mày lại.

Nửa tiếng sau, Park Yuchun gọi gấp cho ông nội Park, Hyuk Jae, Dong Hae. Thậm chí còn dò hỏi các bạn bè khác, ngay cả Hyun Hae từng thăm mếu Junsu trước kia. Nhưng đáp án đều như nhau. Junsu không đi học, cũng không gọi điện cho tụi nó.

“Jaejoong, phải làm sao đây? Tôi đánh mất Junsu rồi... Junsu của tôi...” Một tay Park Yuchun ôm đầu, ngón tay nắm chặt lấy tóc, tay kia đập lên sofa, có thể nghe thấy rõ giọng nói hấn đã trở nên run rẩy.

“Anh Yuchun, anh đừng như vậy. Có khi anh Junsu chỉ ham chơi. Học sinh nào chẳng từng trốn học. Theo em, bây giờ chúng ta về nhà anh đi, không chừng anh Junsu đã về đó.” Shim Changmin này giờ chưa lên tiếng, đột nhiên mở miệng.

“Đúng, đúng, đúng! Changmin nói đúng. Park Yuchun, bây giờ cậu về đi. Không phải, chúng ta cùng tới nhà cậu. Không chừng Su Su đã ở nhà chờ cậu đó. Yunho, mau kêu tài xế đi. Lẹ lên.” Kim Jaejoong tiếp lời Changmin, hy vọng có thể an ủi Park Yuchun một chút.

Đoàn người nhanh chóng di chuyển tới nhà Park Yuchun, Park Yuchun run rẩy lấy chìa khóa mở cửa. Nhưng vẫn không có ai. Trong không gian yên tĩnh này, không một ai dám lên tiếng, bọn họ cũng không biết phải làm sao mới có thể trấn tĩnh hấn.

“Park Yuchun, bây giờ không phải lúc dấn mặt ra. Chúng ta kiểm tra xem trong nhà có thiếu gì không. Cho dù rời nhà cũng phải đem theo chút đồ. Nếu không bị mất gì, ít nhất cũng không phải bị bắt cóc.”

Kim Jaejoong đỡ cái bụng to, nói.

Tất cả mọi người liền đi vào phòng ngủ của Park Yuchun và Kim Junsu, bắt đầu lục tìm.

“Anh Yuchun, anh xem cái này nè.” Changmin vừa nói, ba người còn lại liền xúm tới, hóa ra ở dưới gối có một lá thư.

Park Yuchun giật lấy lá thư trong tay Changmin, hai tay run rẩy xé phong bì. Mấy người còn lại tựa hồ đã có suy đoán, lá thư này có thể chính là...

Park Yuchun nhìn lá thư, biểu tình vừa rối rắm vừa thống khổ, run rẩy lan truyền khắp toàn thân hắn. Kim Jaejoong rất muốn biết nội dung lá thư, nhưng lại không dám đoạt lấy.

Đột nhiên, Park Yuchun ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập nước mắt cùng phẫn nộ “Kim Junsu! Sao em có thể...”

Sau đó hắn té xỉu. Jung Yunho với Shim Changmin phải vội vàng lái xe đưa hắn tới bệnh viện. Kim Jaejoong có chút cố sức cúi người xuống, nhặt lá thư rơi trên đất. Ngồi trên giường bắt đầu xem. Vật nhỏ, rốt cuộc em viết cái gì lại có thể làm cho một Park Yuchun luôn mạnh mẽ ngã xuống như vậy?

[Yuchun ưu tú nhất của em,

Xin lỗi anh. Lúc anh nhìn thấy lá thư này, em đã rời khỏi. Cho dù em không thể bỏ được tất cả, nhưng em vẫn chọn lựa rời đi.

Yuchun của em, xin cho phép em tùy hứng một lần nữa. Em biết hàng ngày em đều không ngoan, nhưng anh vẫn luôn bao dung với em. Chỉ cần em nói, cho dù nó không hợp với hình tượng của anh, anh cũng đều đồng ý vô điều kiện.

Yuchun của em, xin hãy cho em tiếp tục tùy hứng lần nữa. Em từng nói em không thích anh bị người khác chăm chú nhìn. Nhưng nhất định anh không biết, lúc người khác nhìn anh, em ghen tị biết bao nhiêu. Trong đám đông, Yuchun của em thật chói mắt.

Yuchun của em, xin hãy cho em tiếp tục tùy hứng lần nữa. Anh đã nói anh thích quấn chặt lấy em. Nhưng nhất định anh không biết, giữa chúng ta, em mới là người quấn lấy anh. Bên anh, em thật sự thiếu mất cảm giác an toàn.

Yuchun của em, xin hãy cho em tiếp tục tùy hứng lần nữa. Em biết là một người đàn ông, lẽ ra phải rộng lượng. Biết rõ trước kia anh đa tình nhưng em tình nguyện xem như không biết. Nhưng nhất định là anh không biết, em thật sự muốn anh chỉ yêu mỗi mình em thôi.

Yuchun của em, xin hãy cho em tiếp tục tùy hứng lần nữa. Lúc em oan ức, anh sẽ luôn là người đầu tiên xuất hiện, an ủi em. Anh yêu thương em thậm chí vượt quá giới hạn của em.

Yuchun của em... làm sao đây... Anh thật sự quá xuất sắc, cùng là con trai, nhưng em lại chỉ là một đứa nhỏ yếu đuối. Có chuyện gì khó khăn liền trốn sau lưng anh, để cho anh giải quyết hộ.

Yuchun của em. Em thật sự rất yêu anh. Yêu đến chính em không biết sâu đậm thế nào. Nhưng em không xứng với anh. Anh quá hoàn mỹ, còn em lại là một đứa ngu ngốc. Không thể làm bất cứ điều gì cho anh. Yuchun à, làm sao đây? Em muốn trở thành một Kim Junsu có thể xứng đôi với Park Yuchun.

Yuchun của em... ông xã của em... xin tha thứ cho sự tùy hứng này của em. Hãy cho em chút thời gian. 5 năm, 5 năm chắc là đủ. Lúc đó, em sẽ trở về làm một Kim Junsu xuất sắc, một Kim Junsu xứng đôi với anh.

Yuchun của em... chờ em nhé... nhất định phải chờ em đấy... Xin anh... chờ em...

Vợ yêu của anh: Junsu]

Kim Jaejoong kiên trì xem hết lá thư trong tay “Junsu, đồ ngốc. Em không biết mình đi lần này, bỏ lại Park Yuchun, sẽ cho người khác cơ hội sao... Năm năm này, họ có thể thay thế vị trí của em đó...”

48. Chương 45: Anh Là Gì Của Em? (1)

Từ ngày Kim Junsu rời đi, Kim Jaejoong liền kêu Jung Yunho không ngừng phất tay chân của hắn đi tìm kiếm. Lùng tìm khắp nước nhưng kết quả lại chẳng có gì, ngay cả nước ngoài cũng có tra xét, nhưng vẫn là tìm kim trong đáy bể. Jung Yunho sai người đi tra sổ ghi chép xuất nhập cảnh, nhưng lại không có ai tên là Kim Junsu. Nếu nói cậu còn ở trong nước, vậy sao mãi vẫn không có chút tin tức nào?

Mà sau khi Kim Junsu rời đi một tuần, Park Ga Hee ban đầu với âm mưu tiếp cận Park Yuchun lại xảy ra chuyện. Cỗ lễ chính cô ta cũng không thể ngờ, tuy Kim Junsu đã rời đi, nhưng ông trời lại không cho cô một cơ hội đến gần Park Yuchun. Trên đường lái xe đi Incheon, Park Ga Hee đã gặp tai nạn giao thông.

Mấy ngày này, trời mưa to liên tiếp khiến mặt đường trơn ướt, bốn chiếc xe đâm dọc vào nhau, mà xe của Park Ga Hee lại bị kẹp ở giữa, chiếc xe tải lớn phía sau đã đâm mạnh vào chiếc xe thể thao của cô, khiến nó văng ra ngoài. Trong đợt tai nạn này có năm người chết, hai người bị thương nặng.

Park Yuchun cùng Kim Jaejoong đến tham gia tang lễ của cô. Kim Jaejoong nhớ tới lần trước Park Ga Hee tới gặp mình, tuy là nói về Park Yuchun, nhưng chung quy cũng là lần cuối cùng y và cô ta gặp nhau. Y không muốn nhắc chuyện đó với Park Yuchun, bởi vì Ga Hee đã qua đời, cũng không nên phá hỏng hình tượng của cô gái này trong lòng hắn. Nếu nói với hắn, Park Ga Hee đã từng muốn phá hoại gia đình hắn, chuyện này đối với Park Yuchun chắc chắn sẽ là đả kích rất lớn. Kim Jaejoong nghĩ Park Ga Hee còn chưa

kip hành động đã xảy ra chuyện, nhưng y không ngờ, Junsu rời đi lại do chính cô sắp đặt. Mà tin tức của Vật nhỏ cũng theo cái chết của cô mà không thể tìm ra cái gì.

Park Gae Hee yêu Park Yuchun là không sai, Kim Junsu yêu Park Yuchun cũng không sai, nhưng cô gái này lẽ ra không nên lợi dụng tình cảm của Junsu dành cho Park Yuchun để đoạt lấy tình yêu của mình. Yêu vốn là rất ích kỷ, nhưng một khi ích kỷ đến mức mặc kệ tình cảm của người khác và nhân sinh thì sẽ có báo ứng...

Ngàn tính vạn tính, có lẽ vẫn không biết hết được chữ “ngờ”. Quả báo đôi khi đã quá sức tưởng tượng của bản thân cô.

Cộc cộc.

“Mời vào!” Trước bàn làm việc là một người đàn ông mặc âu phục màu xám, phù hợp với chiếc áo cao cổ màu đen bên trong. Park Yuchun nghiêm túc nhìn kế hoạch sửa chữa lại các phòng khám ở bệnh viện. Mái tóc màu nâu nhạt trước đây giờ đã nhuộm lại thành màu đen, cũng cắt ngắn đi không ít. Trên sống mũi cao cao còn có gọng kính không viền, có thể nhìn rõ người đàn ông này đã có bao nhiêu cố gắng, điên cuồng vùi đầu vào công việc.

Két một tiếng, cửa mở ra, một cái đầu nhỏ ló vào xem xét. Park Yuchun ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra ý cười.

“Cha nuôi, cha đang bận à?” Một cậu nhóc kháu khỉnh chạy tới bên cạnh Park Yuchun.

“Ai ư, Ji Hyun của cha, sao hôm nay con có thời gian đến thăm cha vậy? Mẹ con đâu?”

Jung Ji Hyun còn ba tháng nữa là tròn bốn tuổi, bé là kết tinh của Jung Yunho và Kim Jaejoong. Chính là đứa bé vẫn kiên cường sống sau khi đã trải qua vụ tai nạn hồi ấy. Ji Hyun là một bé trai rất kháu khỉnh, nó giống Jung Yunho rất nhiều, từ vóc dáng cao cao, trông khỏe mạnh, giống y như một chú nghé vậy. Mỗi lần thẳng bé bổ nhào vào người lớn, nếu không có sức lực chắc không đón nổi nó đâu.

“Mẹ đang đỗ xe, con tự chạy lên trước đó. Cha nuôi, cha có nhớ con không? Sao cha không đến thăm con?” Ji Hyun ngồi trên đùi Park Yuchun, chu cái miệng nhỏ của bé lên, oán thán, trách Park Yuchun không chịu tới thăm nó.

“Cha còn công việc, đâu có giống mẹ con, chẳng cần phải đến bệnh viện làm. Ngày qua ngày chỉ có mỗi nhiệm vụ chăm sóc con thôi.” Park Yuchun cũng bắt chước Ji Hyun, chu môi lên làm nũng lại với thẳng bé.

Rầm một tiếng, cửa phòng viện trưởng Park đã bị đá văng ra.

“Này, Kim Jaejoong, cậu không biết gõ cửa hả? Nhiều năm như vậy mà không biết sửa sao? Con cậu còn giỏi hơn cậu đó. Ji Hyun à, con không được bắt chước mẹ thiếu lịch sự vậy đâu nha.” Park Yuchun tháo

mắt kính xuống, nhìn Kim Jaejoong nằm ườn trên sofa, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Hứ, có bản lĩnh thì trừ tiền lương tôi đi. Giờ tôi muốn nghỉ ngơi một chút. Jung Ji Hyun, lại đây con.” Vừa nghe Kim Jaejoong gọi, Ji Hyun liền nhảy khỏi đùi Park Yuchun, chạy tới sofa “Mẹ, mẹ gọi con à?”

“Con lại đây cho mẹ. Chạy nhanh thế làm gì? Mẹ con già rồi, không đuổi kịp con đâu, lần sau nhớ chạy chậm thôi đấy.” Kim Jaejoong túm lấy thẳng bẻ, để nó nằm úp sấp trên ngực mình, nhéo cái mũi nhỏ của nó, giáo huấn.

“Dạ~ Con biết rồi. Nhưng mà mẹ ơi, mẹ cũng nên rèn luyện chút đi. Nếu không tập thể dục, sẽ béo lên đó, lúc đó coi chừng ba không thích mẹ nữa. Sau đó ba sẽ tùy tiện ngoắc một ngón tay, rồi sẽ có hàng ngàn hồ ly tinh bám vào. Haiz, đến lúc đó, mẹ cũng đừng bắt con ôm mẹ khóc đấy.” Thằng nhóc tuy ngoại hình rất giống Jung Yunho, nhưng mở miệng ra thì biết ngay đích thị con của Kim Jaejoong rồi.

Park Yuchun thầm kêu trong lòng. Jung Ji Hyun, con đúng là con ruột của mẹ con đó. Anh Yunho, anh nhìn đại yêu nghiệt Kim Jaejoong sinh cho anh một tiểu yêu nghiệt kia, vừa mở miệng là đã thấy sợ rồi.

“Con có ý gì hả? Jung Ji Hyun, mau thành thật khai báo cho mẹ, con biết ba con làm chuyện gì lén lút sau lưng mẹ đúng không?” Trong đầu Kim Jaejoong vang lên báo động cấp một.

“Không có ạ. Con chỉ thấy, ba thừa dịp mẹ ngủ, chụp ảnh nude của mẹ thôi. Cho nên mẹ phải giữ gìn dáng người đó. Nếu không sau này bị chụp tiếp, ảnh sẽ xấu lắm.”

Kim Jaejoong vừa nghe liền phát hỏa, hét bộp bộp lên mông của Ji Hyun “Thằng nhóc chết tiệt này, cầm ngay lại cho mẹ. Sớm biết con không biết kính trên nhường dưới thế, mẹ đã chẳng thèm tốn sức sinh con ra rồi. Con có biết lúc đó mẹ đau thế nào không, con tưởng mẹ sinh con dễ lắm sao? Còn cái thằng cha ngu ngốc, vô lương tâm của con nữa. Chừng này tuổi rồi, mỗi ngày vẫn không biết tiết chế, sinh sinh hoài, chỉ biết cho mẹ sinh, bộ sinh con dễ lắm sao? Lần sau đổi sang anh ta sinh.”

Park Yuchun thật sự là nghe không nổi nữa, vội vàng cắt lời Kim Jaejoong “Tôi nói này, Jung phu nhân. Bác sĩ Kim! Ngài làm ơn đừng nói mấy lời này trước mặt trẻ nhỏ. Sẽ dạy hư Ji Hyun đó.”

“Tôi? Tôi dạy hư nó? Nó có người ba như Jung Yunho, còn cần tôi dạy hư sao? Bây giờ thằng nhóc này mỗi ngày không biết tốc độ đổi bại phát triển thế nào đâu. Đầu óc phát triển nhanh như vậy, mồm miệng lại lợi hại, không biết giống ai nữa.” Kim Jaejoong liếc mắt qua, sau đó túm thẳng con trên ngực mình, chọt một cái lên môi nó.

Park Yuchun chỉ cười, nhìn hai mẹ con “dở hơi” trước mắt, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Junsu, bốn năm rồi... Rốt cuộc em đang ở đâu? Em có biết, mỗi ngày ông xã đều chờ em về không?

“Yuchun, không phải đã bảo hôm nay chúng ta cùng đến nhà mẹ sao. Lâu rồi bà ấy cũng chưa gặp Ji Hyun.

Hôm nay Yunho có cuộc họp, nên tối anh ấy sẽ qua thăm. Cậu cũng thu dọn đi, chúng ta đi ngay.” Kim Jaejoong ôm Ji Hyun, đứng dậy.

“Ừm, tôi sẽ dọn dẹp ngay. Tuần trước cũng chưa có thời gian thăm ba mẹ vợ. Hai người chờ một chút.” Hôm qua hẳn đã gọi qua mẹ Kim, bảo hôm nay sẽ tới, nên Park Yuchun lập tức thu dọn bản kế hoạch công tác trên bàn.

Hai lớn một nhỏ mới đi tới hiên liền nghe thấy tiếng quát lớn của mẹ Kim, Kim Jaejoong và Park Yuchun cùng nhìn nhau, sau đó lập tức chạy tới gõ cửa.

Gõ mãi, ba Kim mới ra mở cửa “Jaejoong... Con... con về Park... Vào, vào đi. Ji Hyun, lại đây, ông ngoại ôm cái nào.” Về mặt ba Kim có chút khẩn trương, bế Ji Hyun lên, vừa bảo hai người vào vừa liếc mắt vô phòng khách.

Park Yuchun cùng Kim Jaejoong đều cảm thấy kỳ quái, hình như mẹ Kim đang khóc mắng, chắc là vô duyên vô cớ hai vợ chồng già lại cãi nhau, nhưng càng đi vào trong lại càng thấy lạ. Thẳng đến khi thấy mẹ Kim ngã xuống sô pha khóc, cùng với “tên đầu sỏ” quỳ trên mặt đất kia, hai người mới hiểu ra.

“Tự con nói đi. Con làm vậy là có lỗi với ai? Chưa kể tới con về Park, chẳng lẽ con không thấy có lỗi với ba mẹ sao? Kim Junsu, mẹ tưởng con chỉ ngu ngốc, nhưng mẹ không ngờ con lại là một thằng hư hỏng như vậy. Bốn năm trước để lại mỗi lá thư như thế rồi bỏ đi. Con có biết, mấy năm nay con về Park sống khổ sở thế nào không?” Mẹ Kim đứng dậy, chửi mắng người quỳ trên sàn nhà.

Park Yuchun cùng Kim Jaejoong nhìn thấy tình cảnh này đều sững ra “Jun... Junsu... là em sao? Là Junsu à?” Kim Jaejoong xông lên phía trước, kéo cánh tay Kim Junsu lôi dậy.

Đôi mắt Junsu hồng hồng, khuôn mặt còn rõ dấu bàn tay, Kim Jaejoong vừa giận lại vừa đau lòng ôm cậu vào ngực “Kim Junsu! Rốt cuộc em chạy đi đâu? Em có biết anh lo lắng thế nào không? Em thật nhẫn tâm, thật nhẫn tâm.”

“Anh... em... em nhớ anh lắm.” Hai tay Kim Junsu ôm eo Kim Jaejoong, ánh mắt lại nhìn tới Park Yuchun ở phía sau Kim Jaejoong.

Park Yuchun chậm chạp phục hồi thần trí, bốn năm nay, người mà hẳn ngày nào cũng nhớ mong đột nhiên lại xuất hiện trước mặt hẳn. Kim Junsu, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Năm ấy, nói đi là đi, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện, em... bảo anh phải gì bây giờ?

Lúc này Park Yuchun tức giận nhiều hơn là nhớ nhung. Hẳn bước tới kéo Kim Junsu ra khỏi ngực Kim Jaejoong, dùng lực mạnh đến nỗi làm Kim Junsu lảo đảo ngã vào trong ngực hẳn. Không đợi cậu đứng vững, hẳn đã cúi người xuống, khiêng bổng cậu lên, chẳng có chút dịu dàng nào mà rời đi. Bỏ đi cái vẻ lịch thiệp trước đây, mặc kệ mẹ Kim còn đang lau nước mắt, mặc kệ vẻ mặt bất đắc dĩ của ba Kim, mặc kệ cảm xúc phức tạp của Kim Jaejoong, đương nhiên cũng không quan tâm đến bé Ji Hyun đang mở to miệng, cứ như thế, mà khiêng người đi.

49. Chương 46: Anh Là Gì Của Em? (2)

Ném Kim Junsu vào ghế phụ lái, Park Yuchun leo lên xe lái đi, dọc đường, hai tay hắn vẫn nắm chặt tay lái, không ai nói một câu nào. Kim Junsu cũng chỉ cúi đầu, nghịch ngón tay, không dám hé miệng với hắn.

Mới vừa đến nhà, mở cửa xe ra, Kim Junsu còn chưa kịp chạm chân xuống đất, đã bị hắn khiêng trên vai đi vào trong nhà. Dùng một tay lấy chìa khóa. Mọi thứ vẫn không thay đổi, tất cả bài trí trong nhà đều y chang cái năm cậu rời đi.

Còn chưa tới phòng, hai người đã bắt đầu dây dưa với nhau. Kim Junsu bị Park Yuchun ôm lên lầu, chân còn chưa chạm đất đã bị hắn ôm lại.

Nhiều năm không ở cùng nhau như vậy, chỉ một nụ hôn, toàn thân Junsu đã run rẩy. Một tay Park Yuchun mở cửa phòng, tháo roet cái thắt lưng, cởi quần áo xuống, đôi môi lúc này mới duyên tiếc rời ra một lát. Hắn không nhìn được tới lúc ném cậu lên giường, đã lột sạch cả quần lót và vớ của cậu, đè cậu lên ván cửa.

Junsu bị Park Yuchun hôn vài cái, tựa hồ cũng nhận ra hắn đang kích động, cơ thể cậu hơi run rẩy, hỏi “Sao vậy? Em cảm thấy khẩn trương...”

Park Yuchun cắn lên cổ Kim Junsu một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nước nhìn chăm chăm cậu. Ngực Kim Junsu phập phồng, có chút vô lực nhìn hắn.

“Không... không tiếp tục nữa sao?” Kim Junsu dùng tay nâng khuôn mặt hắn, giọng nói có chút rầu rĩ.

“Anh sợ quá kích động, sẽ đòi lại bốn năm thiệt thòi em gây ra cho anh.” Park Yuchun lấy tay Kim Junsu ra, ghé sát mặt lại, hôn lên môi cậu, sau đó nói “Anh sợ anh sẽ không kiềm chế được bản thân mình.”

Một chút hổ thẹn trong cậu như đang chết lặng, cậu cảm nhận rõ ràng hai tay Park Yuchun đang vuốt ve mình, đang dừng lại ở nơi nào. Park Yuchun cắn cổ, vành tai của Kim Junsu, bàn tay mất trật tự tìm kiếm một chỗ nào đó trên cơ thể cậu có thể làm cho hắn không mất khống chế, nhưng hắn lại phát hiện ra, mỗi một bộ phận trên cơ thể cậu đều làm hắn không khống chế nổi.

“Ừm... Yuchun...” Quần áo của hai người đã bị Park Yuchun kéo hết ra, áo sơ mi cũng chỉ để hờ trên người, nửa người dưới cả hai càng lúc càng không có kẽ hở. Kim Junsu dù trí độn cũng có thể cảm nhận rõ ràng hạ thân thô sấp của Park Yuchun đang đội lên mình. Park Yuchun cũng không biết tại sao hắn lại bối rối như thế, biết rõ người dưới thân là chân thật, làn da trơn nhẵn ấy, ngón tay thon dài ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như trước, nhưng vì sao... vì sao hắn vẫn không có dũng khí tiến tới? Cảm giác hạnh phúc nhưng không biết có thể bắt lấy không?

Tâm tình hắn như một thiếu niên ở thời kỳ trưởng thành, hồi hộp như lần đầu mới biết yêu, lúc lại giống như một ông lão tang thương, ai oán.

Dùng đầu gối mở hai chân Kim Junsu ra, ngón tay hấn vội vã vào nơi thuộc về mình. Nhìn lại người vợ vừa giận lại vừa yêu, hấn nói ra oan ức trong lòng “Bảo bối... bảo bối của anh... Sao em có thể bỏ anh đi như vậy? Chỉ vì lý do hoang đường đó mà rời xa anh. Vừa đi liền đi tới bốn năm... Kim Junsu chết tiệt... em... em phải làm sao bồi thường anh hả?”

Junsu cảm thấy lửa nóng của Park Yuchun đang cọ sát lên người cậu, nó như thiêu đốt, trêu đùa cơ thể cậu. Sẽ rất đau, nhưng cậu cũng không muốn để hấn chờ đợi thêm nữa. Bởi vì chút đau đớn này sao có thể bằng nỗi nhớ nhung của hấn suốt bốn năm qua.

“Yuchun... vào đi...”

Park Yuchun sớm kìm nén không được, hai tay hấn đỡ đầu gối của cậu, đưa cơ thể Kim Junsu hướng vào hạ thân của mình, hông dùng sức đỉnh về phía trước, nhấn mạnh vào, chỉ mong sao không bao giờ phải tách ra nữa.

Một trận tình cảm mãnh liệt qua đi, Park Yuchun đưa lưng về phía Junsu, tự mình nằm một bên giường. Vật nhỏ không biết hấn có ý gì, không biết hấn đã tha thứ cho cậu chưa. Dù sao chuyện này do cậu gây ra, nên cậu cũng phải chịu tội. Park Yuchun có oán hận cậu thế nào, cậu cũng không trách.

“Em không có gì nói với anh sao?” Park Yuchun lên tiếng, hấn biết hiện tại hấn rất muốn ôm Kim Junsu vào lòng, vừa nãy hoan ái, mặc dù đã giải bớt nỗi tương tư, nhưng chỉ thế này thì chưa đủ. Mấy năm nhớ nhung, trong giây phút sao có thể đòi lại hết. Park Yuchun cảm thấy không cam lòng. Dựa vào cái gì mà em muốn đi thì đi, muốn về thì về. Còn không thêm hỏi qua ý kiến anh. Em bảo em không xứng với anh, nhưng em có biết trong lòng anh nghĩ thế nào không? Kim Junsu, em là thằng nhóc ích kỷ. Anh không thể cứ như vậy bỏ qua cho em được. Em nhất định phải cho anh một lời giải thích hợp lý.

“Ừm...” Kim Junsu nghẹn lời, cậu không nghĩ Yuchun mới lên tiếng lại hỏi cậu chuyện này, vừa rồi không phải mới yêu yêu sao? Bây giờ hấn bảo cậu nói cái gì đây?

“Kim Junsu.” Park Yuchun đột nhiên quay người lại, ngồi dậy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, đỏ ửng trên giường “Em không có gì muốn nói sao?”

Trải qua hoan ái, có vẻ Kim Junsu càng thêm kiều mị, so với mấy năm trước thậm chí có phần quyến rũ hơn.

“Em... em...” Junsu miễn cưỡng ngồi dậy, dùng drap giường vây trước ngực, muốn che kín một chút dấu vết Park Yuchun lưu lại trên người cậu. Có lẽ cậu không biết hành động này đủ để làm người đàn ông trước mắt nổi điên. Park Yuchun nghĩ thầm trong lòng. Kim Junsu, đừng tưởng rằng em quyến rũ anh thế này anh sẽ tha cho em. Mẹ kiếp, Park Yuchun, mấy năm nay, mày bị em ấy giày vò nội tâm như thế nào chẳng lẽ quên hết rồi? Mày nhịn xuống cho tao, cũng đâu phải chưa thấy qua. Chẳng qua là lâu lắm mới không thấy tiểu yêu tinh lẳng lơ này thôi. Nhìn mày kia, chẳng có chút tiền đồ. Mau nhịn cho tao. Không được cương lên. Mau nhịn xuống. Nhịn xuống.

“Được lắm, em không có gì để nói thì sau này nghĩ kỹ rồi hãy tới tìm anh.” Park Yuchun cố ý quay đầu

sang chỗ khác, nhặt quần áo tán loạn trên mặt đất, khoác lên người, còn chưa mặc chỉnh tề lại đã đẩy cửa rời đi. Mặt ngoài tuy là tức giận bỏ đi, nhưng thực tế chỉ có hần hieu, hần đang chạy trốn.

Kim Junsu không biết cậu phải làm thế nào, nản lòng trở về nhà mẹ đẻ. Nhưng mẹ Kim lại vô tình, không những đuổi cậu ra ngoài cửa, còn đánh cho cậu thêm một trận mới vừa lòng hả dạ. Cuối cùng vẫn là Kim Jaejoong không đành lòng, cùng bé Ji Hyun dẫn Kim Junsu về nhà ở trước đã.

Trên bàn cơm, Kim Jaejoong tự mình xuống bếp, nấu toàn những món Junsu thích “Su Su, ăn cái đi. Anh đặc biệt nấu cho em đó. Em nhìn xem, gầy đi nhiều quá. Haiz, rốt cuộc em phải chịu bao nhiêu khổ cực hả? Mặt gầy đến chỉ bằng một nửa hồi trước.” Kim Jaejoong nói xong, nước mắt lại rơi xuống, hai má phúng phính trước kia giờ đã trở nên gầy ốm, lúc ôm, eo cũng nhỏ vô cùng, chỉ còn mỗi cái mông là giữ đúng được cảm giác khi xưa thôi.

“Ji Hyun, đừng có vui đầu ăn như thế, mau gấp đồ ăn cho cậu con đi. Không phải lúc nào con cũng ầm ĩ đòi gấp cậu sao? Bây giờ thấy rồi sao lại thẹn thùng thế?” Kim Jaejoong vỗ vỗ đầu Ji Hyun, bảo bé gấp đồ ăn cho Kim Junsu.

“Con biết rồi. Con định gấp mà. Mẹ, mẹ dong dài quá đó. Ba, ba quản lý vợ ba đi. Lải nhải suốt.” Ji Hyun liền gấp một miếng sườn non bỏ vào trong bát Kim Junsu, miếng thì nói liên tục. Không đợi Kim Jaejoong nổi giận, Jung Yunho đã lấy đũa gõ vào đầu thằng nhóc “Sao con lại nói thế với mẹ con chứ? Thằng nhóc vô lương tâm. Mẹ con thế nào, ba cũng thích.” Nhiều năm trôi qua, công lực nịnh hót của tổng giám đốc Jung càng ngày càng tăng. Kim Jaejoong liếc qua Ji Hyun, nói “Con nghe chưa. Mẹ có thành cái gì ba con cũng đều thấy là đồ quý hiếm đó.”

Ji Hyun tự thấy mắt mặt, nó bĩu môi, quay đầu nhìn sang Junsu “Cậu, sao cậu không ăn? Cậu không thích sườn non hay không thích Ji Hyun ạ?”

“Không có. Sao lại thế chứ. Ji Hyun của chúng ta thật ngoan, cậu thích ăn sườn non Ji Hyun gấp lắm.” Tuy rằng Kim Junsu ăn không vô, nhưng cũng không muốn làm tổn thương một đứa bé, cậu gấp miếng sườn to trong bát nhét vào miệng.

“Hi hi, cậu ơi, cậu ném thử cái này đi.” Ji Hyun thấy Junsu ăn sườn non, liền vui vẻ, liền tiếp gấp đồ ăn vào bát cậu, gấp đến nỗi đồ ăn rơi rụng ra cả bàn.

“Su Su, em nói thật với anh đi. Sao đột nhiên lúc đó em lại rời đi? Em không biết ba mẹ lo lắng thế nào đâu. Còn để một lá thư cho Park Yuchun nữa. Haiz, cậu ta nằm liệt giường suốt một tháng. Khó khăn lắm mới khỏe lại được, liền bắt đầu ngày đêm làm việc. Lần này em quá đáng lắm đó. Anh cũng không bệnh em được. Thằng nhóc này, phải biết suy nghĩ chín chắn một chút chứ.” Kim Jaejoong nhìn Kim Junsu, kể nỗi nhớ nhung của mọi người suốt năm tháng vừa qua cho cậu.

“Khụ khụ...” Jung Yunho ho khan hai tiếng. Ji Hyun thì vẫn đang tập trung gấp con tôm to vào bát cậu Junsu của bé.

“Chồng, anh đá em xong chưa?” Kim Jaejoong liếc Jung Yunho một cái, rồi quay lại nhìn Junsu đang cúi

thấp đầu “Haiz. Cũng khó trách Yuchun đối xử với em như vậy. Về phía ba mẹ, anh sẽ khuyên giải giúp em. Còn chồng của em, em tự lo đi. Mau nói cho anh biết, mấy năm qua sống như thế nào? Anh Yunho của em luôn phải người đi tìm em, sao lại không có tin tức?”

“Em... mấy năm nay em... đều ở Pháp... ở đó... học làm hộ lý.” Kim Junsu ấp úng trả lời.

“Cái gì? Pháp? Kim Junsu! Em giỏi thật đó, dám đi xa như vậy, một mình đến đó học làm hộ lý?” Kim Jaejoong đứng dậy, giọng nói bất giác nâng cao lên.

“Jung Yunho! Anh còn đá em? Anh còn mặt mũi đá em hả? Nhiều năm thế, anh đã tìm khắp nơi rồi đấy hả? Nhiều năm thế mà không kiếm ra nổi một tin tức? Thật không hiểu sao lúc trước em lại gả cho một tên bất lực như vậy.”

“Khụ khụ, vợ à. Em để Junsu ăn cơm xong đã. Sau đó từ từ hỏi. Chuyện phát sinh mấy năm nay không thể một hai câu là nói rõ được. Ăn cơm trước, ăn cơm trước đi.” Tổng giám đốc Jung ở nhà không còn chút địa vị, bất đắc dĩ ấn vợ mình ngồi xuống ghế.

“Khụ khụ. Ăn cơm đã. Này, Jung Ji Hyun, sao con để vương hết đồ ăn lên bàn thế. Thiệt là, lớn nhỏ đều không làm tôi bớt lo. Hai cha con nói xem, thiếu tôi, hai người sẽ ra sao hả?” Kim Jaejoong cảm thấy Jung Yunho nói cũng đúng, nhưng liên quan đến sĩ diện của mình, nên mở miệng ra lại mắng cả lớn cả nhỏ. Thuận tiện khoe mẽ bản thân một chút. Tổng giám đốc Jung cùng Jung Ji Hyun phụ họa. Vâng, thiếu Kim Jaejoong, hai cha con sẽ không sống nổi.

“Nào, vợ ơi. Em ăn gì, anh gấp cho.”

50. Chương 47: Anh Là Gì Của Em? (3)

Buổi tối, Junsu nằm trên chiếc giường lớn trong phòng dành cho khách. Hôm nay giống như một thước phim vậy. Bốn năm trước, nghe Park Ga Hee nói, chính cậu đã suy nghĩ thật lâu. Thời gian đó, Park Yuchun lại càng ngày càng đối tốt với cậu, nên cậu mới càng có cảm giác mình không xứng với hắn. Cuối cùng quyết định nhận sự sắp xếp của Park Ga Hee. Cô ta giúp cậu lấy một thân phận khác, xin cho cậu học ở trường Y chuyên ngành hộ lý. Giúp cậu sắp xếp tất cả mọi thứ bên Pháp. Nguyên nhân Jung Yunho tìm nhiều năm như vậy mà không ra, là bởi vì cậu không lấy cái tên “Kim Junsu” để xuất ngoại.

Mấy tháng đầu, cậu không biết làm sao có thể chống đỡ được, bất lợi ngôn ngữ khiến cậu ở Pháp giống như một người câm điếc. Lúc ấy cậu thật sự rất bất lực, thậm chí cậu còn muốn tự mua máy bay về nhà. Nhưng nghĩ đến Park Yuchun, ngay cả chút khổ cực đó cậu cũng không chịu nổi thì sao có thể nói muốn xứng đôi với hắn. Với lại không biết chuyện gì đã xảy ra. Cậu không liên lạc được với Park Ga Hee nữa, muốn trở về cũng khó. May là gặp được bạn học Kim Kibum. Cậu ta không những giúp cậu học Tiếng Pháp, mà hai người còn đi tới một cửa hàng bánh ngọt làm công. Thời gian cậu gặp nhiều khó khăn, thời gian cậu sống ở đó đều là nhờ Kim Kibum giúp đỡ.

Khi mọi thứ bắt đầu ổn định lại thì lại có “nó”. Có thể nói, mấy năm qua, nó là lý do duy nhất để cậu có thể chống đỡ tới bây giờ, cũng là người duy nhất tạm thời thay thế Park Yuchun. Cứ như vậy, mang theo bóng hình của Park Yuchun để cố gắng. Dù bài học có khó hiểu, khó nhớ, cậu cũng sẽ thức đêm học bài. Tuy thành tích vẫn chẳng tốt là bao, nhưng điều đáng mừng, là chính cậu cảm thấy nếu cậu cứ đứng dưới bóng của Park Yuchun, cậu sẽ không bao giờ có khả năng tiến tới.

Có lẽ càng ngày càng trưởng thành, có lẽ chính cậu đã không chịu nổi nỗi nhớ nhung. Khiến cậu không thể tự cho mình mạnh mẽ nữa. Cậu bắt đầu hoài nghi, lựa chọn ngày xưa có đúng không? Tuy rằng ý định đột nhiên bỏ đi cũng không phải là không tốt. Nhưng cậu không phủ nhận, mình làm vậy chính là đã tổn thương đến ba mẹ, anh Jae Jae và Park Yuchun. Đặc biệt là “nó”, đã khiến “nó” sống thiếu thốn nhiều lắm rồi. Vì thế Kim Junsu quyết định chạy về, mặc kệ lòng tự trọng, mặc kệ lời hứa hẹn với Park Ga Hee, mặc kệ bài vở. Cả Kim Kibum, cả nó nữa. Bỏ mặc tất cả. Cậu nhớ Park Yuchun, nhớ đến nỗi nếu không được nhìn thấy, chắc cậu sẽ chết mất. Biết rõ trở về sẽ bị ba mẹ mắng chửi, biết rõ anh Jae Jae với anh Yunho sẽ không ngừng tra hỏi cậu. Biết rõ giải thích với mọi người mấy năm qua sẽ thật khó. Cậu cũng biết Yuchun... có thể sẽ không tha thứ cho cậu, nhưng những điều này không quan trọng. Cậu sợ, sợ phải tiếp tục chờ đợi. Đến bây giờ đã là trễ lắm rồi.

Làm ngược lại ước hẹn năm năm của bản thân, nỗi nhớ nhung cứ tràn ngập như thế khiến cậu học hành cũng chẳng xong. Cậu đâu phải Kim Jaejoong, Park Yuchun hay Shim Changmin. Cậu vốn là một thằng ngốc chứ đâu phải là thiên tài. Nếu như vậy, không học tiếp thì sẽ ra sao? Đã sai một lần thì không thể sai tiếp được, đã lãng phí thời gian thì không thể tiếp tục lãng phí nữa. Vì thế, cậu mượn tiền Kim Kibum mua vé máy bay, một phút cũng không chờ được nữa mà lên máy bay trở về Hàn Quốc. Không mang theo hành lý, không dẫn theo Kibum, cũng mang theo nó. Cứ như vậy mơ hồ chạy về.

Nghĩ khi ba mẹ thấy mình sắc mặt chắc sẽ không tốt, nhưng không ngờ, sau khi mẹ sững sờ nhìn cậu năm giây, liền cho cậu một cái bạt tai thật mạnh. Bảy giờ trên mặt vẫn cảm thấy rát. Nghĩ rằng Yuchun sẽ tức giận với cậu, nhưng không ngờ hẳn không hề nói một câu lại khiêng cậu lên giường “ôn tập bài học”. Chính cậu cảm thấy lỗi do mình, nên cũng dốc sức lấy lòng hẳn, trong quá trình “ôn tập” không ngừng thử qua những động tác khó từ trước đến giờ chưa làm. Sau khi bị hẳn “ôn tập”, chỗ đó cảm thấy vừa buốt lại vừa đau.

Ba đã về hưu, không biết từ lúc nào, mái tóc ba đã bắt đầu có tóc bạc. Mẹ cũng phát tướng hơn, khóe mắt đã hiện rõ nếp nhăn. Anh Jaejoong trở nên có phần lải nhải, có lẽ là do làm mẹ rồi, nên việc lải nhải cũng khó trách, chuyện này có thể thông cảm. Anh Yunho vẫn chân chó như vậy với vợ mình, khác hẳn với địa vị xã hội của anh ấy. Còn Yuchun... vì sao vẫn đẹp trai như vậy? Vì sao lúc “ôn tập” rõ ràng rất mãnh liệt nhưng sau đó lại lãnh đạm như thế? Haiz, đúng rồi, còn bé Ji Hyun nữa, thật đáng yêu. Năm ấy, khi cậu rời đi, thằng bé vẫn còn trong bụng anh Jaejoong. Bây giờ đã lớn như thế rồi. Cậu lại không thể nhìn nó ra đời. Xem ra, cậu thật sự sai rồi. Đã phạm một lỗi thật lớn.

Đang suy nghĩ thì có một cậu bé đẩy cửa phòng cậu ra, cái đầu nho nhỏ ngó vào dò xét. Đôi mắt sáng long lanh nhìn cậu chớp chớp. Junsu vẫy tay với nó, thằng bé liền cười tươi, chạy nhanh tới, giống như một chú khỉ nhỏ mà nhảy lên giường cậu, dùng tốc độ nhanh nhất chui vào trong chăn. Junsu vươn tay ôm chầm lấy thằng bé.

“Cậu à, cậu đáng yêu quá. So với trong hình còn đáng yêu hơn ấy. Còn đáng yêu hơn Mi Yoen lớp con nữa. Con thích cậu nhất.” Thằng bé dùng hết lời ngon tiếng ngọt ra, khiến người ta cảm thấy nổi hết cả da gà lên. Cậu bạn nhỏ Jung Ji Hyun định dùng cách dụ dỗ mấy bé gái để ngâm cậu mình à?

“Eu kyang kyang. Ji Hyun của chúng ta cũng rất đáng yêu. Cậu cũng thích con nhất.” Một năm nay Kim Junsu có một điểm không thể tiến bộ được, đó là đối mặt với lời ngon tiếng ngọt vẫn không thể nào chống cự.

“Con đẹp trai cơ. Cậu, con là đẹp trai cơ mà.” Xem ra điểm này Jung Ji Hyun rất giống Kim Jaejoong, cứ luôn nhấn mạnh ta đây đẹp trai chứ không đáng yêu. Vừa nghĩ đến đây Junsu đã cảm thấy buồn cười.

“Cậu à, chúng ta xích gần thêm chút nữa được không ạ? Con sợ cậu không ngủ được, con ôm cậu, cậu sẽ ngủ rất ngon đó.”

“Con ôm cậu? Eu kyang kyang, vậy cũng được.” Junsu siết chặt tay mình lại, ôm trọn thằng nhóc quỷ này vào lòng, thế này cũng coi như thằng bé đang ôm cậu.

“Cậu à, cậu thơm quá. Giống mùi trên người con. Đêm nay, con ngủ với cậu được không?” Ji Hyun vươn bàn tay ngắn của bé, mắt híp híp, vuốt tóc Kim Junsu.

Kim Junsu nghĩ thầm. Anh Jaejoong, sao em thấy... em thấy... hình như anh sinh ra một tiểu sắc quỷ vậy. Nhưng là một tiểu sắc quỷ đáng yêu... eu kyang kyang.

“Cậu ơi, con hỏi cậu cái này nha. Cậu kết hôn chưa?”

“Hửm? A... kết... kết hôn rồi.” Tiểu quỷ, hỏi cái này làm gì nhỉ?

“A, có phải cậu kết hôn với cha nuôi không?”

“Cha nuôi?”

“Chính là Park Yuchun đó.” Thằng nhóc liếc mắt, vẻ mặt tỏ ra khinh bỉ tên cái người được nhắc tới. Nhưng mà nét mặt khinh khi người khác cũng y chang như mẹ nó.

“Đúng vậy. Cậu đã kết hôn với cha nuôi con.”

“Haiz, cậu à, cha nuôi là người không thú vị phải không? Con nói thiệt nha, có phải vì cha nuôi không thú vị, không lãng mạn nên cậu mới bỏ đi không?”

“Không thú vị? Không lãng mạn? Con đang nói Park Yuchun?” Kim Junsu kinh ngạc nhìn thằng bé trong lòng.

“Vâng, cha nuôi ấy. Tuy bề ngoài nhìn phong nhã, lịch thiệp, nhưng chỉ biết công việc với công việc thôi. Cho tới giờ cũng không có đòi trai xinh gái đẹp. Cậu nói xem có phải cha nuôi không thú vị không? Con

nghĩ bởi vì thế nên cậu mới không chịu nổi. Sau đó mới bỏ nhà đi đúng không?” Thằng nhóc càng nói càng hăng say, hoa chân múa tay, vui sướng diễn đạt.

Kim Junsu nghe xong lời nó nói, trong lòng cảm thấy rất chua xót, Yuchun trở nên điên cuồng công việc, bỏ qua tình cảm như thế là vì cậu?

“Cậu, thật ra, cậu chính là mẫu người Ji Hyun thích đó. Hay là, cậu chờ con lớn lên, rồi gả cho con đi.” Ji Hyun nói nghe vừa có vẻ nghiêm túc lại vừa có vẻ như thằng bé đang đùa.

“Hả? Eu kyang kyang. Cái đầu nhỏ của con nghĩ cái gì vậy? Cậu lớn hơn con nhiều lắm đấy. Đợi con lớn, cậu đã già rồi. Hơn nữa, gả cho con, thì cha nuôi con tính sao?” Kim Junsu xoa đầu thằng bé, đây là chuyện buồn cười nhất năm nay cậu nghe được đấy.

“Cha nuôi thương con lắm. Con đi nói với cha nuôi một tiếng, cha chắc chắn sẽ đồng ý.” Ji Hyun ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy tự tin nói với Kim Junsu.

“Đồng ý cái rắm. Jung Ji Hyun, lúc tắm không phải mẹ đã nói với con rồi sao. Không được tới quấy rầy cậu ngủ. Sao con không chịu nghe lời.” Kim Junsu còn chưa nghĩ ra phải trả lời thằng bé thế nào, cửa đã bị đẩy ra, sau đó tiếng nói của Kim Jaejoong liền vang lên.

“Mẹ, con đang nói đến điểm mấu chốt. Sao tự nhiên mẹ xông vô thế? Thêm một phút nữa là cậu đồng ý gả cho con rồi.” Bị quấy nhiễu chuyện tốt, cậu bạn nhỏ Jung Ji Hyun đương nhiên là không vui, miệng chu lên, chân lại giẫy đành đạch.

“Có thêm một năm nữa, cậu con cũng không gả cho con đâu. Cậu con sống là người của cha nuôi con, chết cũng là ma của cha nuôi con. Từ nay về sau thấy Park Yuchun là phải gọi là “mợ” đó, biết chưa? Mau xuống giường, về phòng con ngủ đi.” Kim Jaejoong cứ thẳng miệng vạch trần sự thực.

“Không muốn! Con không đi. Hôm nay con muốn tìm người ngủ chung.” Ji Hyun ôm chặt eo Kim Junsu, như thế nào cũng không chịu buông. Tuy bé mà lực tay thằng bé cũng không tệ, nó kẹp chặt khiến hông Kim Junsu cảm thấy đau đau.

“Buông tay ra. Sao con mạnh tay vậy?” Kim Jaejoong ngồi chồm hổm trên giường phân cao thấp với thằng nhóc kia “Muốn có người ngủ chung chứ gì? Lại đây, mẹ chỉ cho con. Ra khỏi cửa phòng này, rẽ trái, đi thẳng lên phòng đầu tiên, mở cửa ra, leo lên giường, ở đấy có sẵn một người họ Jung nằm đó. Ôm lấy là ngủ được ngay. Đi đi, ba con đang chờ con đó.”

“Chờ con? Làm gì có! Chờ mẹ ấy. Hơn nữa, người ba thô lắm, chẳng thoải mái chút nào, y như ôm cái cây ấy. Với lại, lúc ba ngủ, mắt với miệng còn mở to. Mỗi lần con đều phải nhét vớ vào miệng ba đó. Con không đi, con muốn ôm cậu mềm mềm thơm thơm ngủ cơ.” Ji Hyun tránh cánh tay của Kim Jaejoong, đầu chôn sâu vào ngực Kim Junsu, nói.

“Suyt! Cậu bạn nhỏ Jung Ji Hyun. Lời đại nghịch bất đạo này mà để Jung Yunho nghe được, con sẽ bị phạt

đứng đó. Biết điều thì về phòng ngủ đi. Mẹ sẽ không nói chuyện vừa rồi với ba con đâu.” Kim Jaejoong nhìn thẳng bé, cứng rắn không được, thì phải dùng mưu kế. Y cao giọng đe dọa thẳng bé.

“Hứ. Con biết mẹ với ba là một phe mà.” Biết rõ bé ghét bị phạt đứng, nên lần nào cũng đem ra uy hiếp hết.

“Đừng nói nhảm, mẹ với ba không phải một phe thì có thể có con sao? Đi đi, về phòng ngủ đi. Mẹ có chuyện muốn nói với cậu con.” Lúc này đổi lại là Kim Jaejoong ngồi bên cạnh Kim Junsu, còn thẳng thường đuổi cậu bạn nhỏ Jung Ji Hyun xuống giường.

Cuối cùng Ji Hyun muốn Junsu hôn nó một cái. Đây là yếu tố quan trọng trong lần hiệp thương này. Nhưng Junsu cũng rất hào phóng, thơm lên hai má nó, mỗi bên một cái, lúc này thẳng bé mới không cam lòng “lên đường hồi phủ”.

51. Chương 48: Anh Là Gì Của Em? (4)

Chờ Ji Hyun đi ra ngoài, Kim Junsu cùng Kim Jaejoong nằm song song xuống, tựa như lúc trước hai người chưa kết hôn. Nhớ lại lúc đó, trên chiếc giường nhỏ, dưới ánh đèn mỏng manh, Kim Jaejoong vỗ nhẹ lên lưng Kim Junsu, ru cậu ngủ. Kim Jaejoong trầm nghĩ. Junsu à, nhiều năm rồi, anh chưa dỗ em ngủ đâu. Tuy sinh được một đứa con, nhưng cá tính Ji Hyun mạnh mẽ lắm, nó không thích anh vỗ nó ngủ như thế. Cũng không biết giống ai nữa? Junsu ngoan của chúng ta, anh sinh được đứa con trai như em thì tốt rồi. Không, không đúng, giống Junsu thì sẽ bỏ nhà đi. Người làm mọi người lo nhất mới là em đó. Anh không cần đứa con như thế. Hừ.

“Su Su, đều do anh. Anh chỉ biết Park Ga Hee sẽ phá đám em với Yuchun, nhưng không ngờ... Lẽ ra ngay từ đầu anh nên nghĩ tới. Lúc đó Junsu của anh cũng không phải rời đi. Su, anh hỏi em, mấy năm qua vất vả lắm phải không?” Thấy Kim Junsu bây giờ gầy như vậy, Kim Jaejoong chỉ biết nhất định cậu sống không tốt. Đối với một đứa nhỏ chưa từng nếm khổ như cậu mà nói, mấy năm nay chắc chắn là rất cực khổ, nghĩ đến lại cảm thấy đau lòng.

“Anh, sao em trách anh được. Là em không tốt. Mấy năm nay, cuộc sống cũng ổn, chỉ là em nhớ mọi người. Ngày nào cũng nhớ.” Junsu rúc đầu vào trong ngực Kim Jaejoong, cọ xát.

“Không phải nói năm năm sao? Bốn năm là không chịu nổi rồi hả? Lúc trước vùng bứt lên không phải rất hiên ngang sao?” Tuy ngoài miệng tức giận như vậy, nhưng y vẫn xoa đầu Vật nhỏ.

“Chịu không được, mà em cũng không muốn chịu nữa. Nếu ở lại em sẽ nhớ mọi người đến chết mất. Anh, anh nói xem, mẹ... mẹ có còn giận em không?”

“Haiz, tính mẹ em còn không biết. Anh sẽ đi nói hộ em, không có chuyện gì đâu, chỗ mẹ không phải lo. Có anh ở đây, em không phải sợ.” Kim Jaejoong đã sớm biết mẹ Kim là người nói năng thì chua ngoa, tâm lại mềm như đậu hũ, mặt ngoài còn tỏ ra tức giận, nhưng thấy Kim Junsu bình an trở về, cũng đã không tính

toán với cậu nữa. Cùng lắm thì mắng chửi một trận, qua hai ngày là hết thôi.

“Ừm... Anh~~~ Anh cũng không biết có người gánh tội hộ, cảm giác thích thế nào đâu.” Junsu chu môi làm nũng.

“Hừ, thích thế nào hả? Có thích bằng lúc xé chiều em với Park Yuchun quần nhau trên giường không?” Kim Jaejoong xấu xa nhíu mày lại, chỉ chỉ mấy dấu hôn đỏ, to nhỏ trên cổ Kim Junsu.

“Anh! Đáng ghét. Sao cứ chọc vô chuyện buồn của người ta vậy. Em đã phiền muộn lắm rồi. Anh, em phải làm sao đây? Yuchun, anh ấy không tha thứ cho em...” Nhớ tới chuyện đó Kim Junsu cảm thấy thật oan ức cho mình, mặc dù cậu cũng thích thế thật.

“Em còn thấy oan ức? Lúc này người cảm thấy oan ức là Park Yuchun mới đúng. Anh quen cậu ta nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ thấy cậu ta oan ức hơn lúc này đây. Anh mà là cậu ta, anh cũng không dễ dàng tha thứ cho em đâu. Trước mắt sẽ lạnh nhạt với em một năm rưỡi, dù sao em cũng là một thằng nhóc vô lương tâm.”

“Ô ô ô~~~ Em phải làm sao giờ? Có thật anh ấy sẽ không quan tâm em nữa không?” Kim Junsu vừa nghe Kim Jaejoong nói thế, liền cảm giác như trời sập. Cậu đã dùng hành động thực tế giải thích rồi mà, sao Yuchun không bỏ qua?

“Đừng nói bậy. Yuchun thương em nhiều lắm đó. Cậu ta á, quả thực yêu em muốn chết rồi. Em còn bảo mình không xứng với cậu ta, chẳng thêm hỏi ý kiến cậu ta thế nào. Em có biết cháu trai Park Yuchun này đã đau lòng nhiều thế nào không?” Không nhớ em? Sao có thể chứ, mấy năm nay hần đều nhìn trong mắt, nhớ trong lòng, ngóng trông em về đó.

“Hừ. Nhưng em cảm thấy anh ấy không nhớ em. Nếu không sao lại lạnh nhạt với em thế. Lúc làm thì rõ là tốt, làm xong thì liền hỏi em [Em không có gì nói với anh sao?] Em cảm thấy, đã lên giường rồi, thì em biết nói gì nữa chứ. Cháu trai Park Yuchun rõ ràng là bới lông tìm vết.” Kim Junsu phẫn hận nói, bộ dạng to gan chẳng khác Kim Jaejoong khi bức ép Jung Yunho, nếu là trước kia, có đánh chết, cậu cũng chẳng dám nói.

“Trời ơi, Su Su à, có phải tối nay em ăn cơm nhiều quá không? Vừa rồi em kêu Park Yuchun là gì? Cháu trai? Em nói như vậy đúng không?” Kim Jaejoong mở to hai mắt nhìn, biểu cảm khoa trương nhìn Kim Junsu trong lòng. Hừ, Vật nhỏ, em cướp lời thoại của anh.

“Anh, em bắt chước anh đó.”

“Thật ra em học theo anh cũng không tốt. Lời chửi mắng người khác không nên học đâu.” Hóa ra Kim Jaejoong cũng biết chửi người là không tốt, vậy mà cứ tưởng y không bao giờ ý thức được điều này.

“Anh, anh đừng chọc em nữa. Anh nói em phải làm sao Yuchun mới tha thứ cho em? Anh, em vẫn cảm thấy chuyện của chúng em, anh ra tay là tốt nhất. Xin anh đó, giúp em tìm cách đi. Không có Yuchun, em

sẽ chết mất.” Vật nhỏ ôm lấy eo Kim Jaejoong lắc mạnh.

“Này, này. Đừng lắc nữa. Ăn thì cũng cho người ta ăn rồi, đương nhiên anh sẽ giúp em nắm chặt cậu ta. Nhưng mà trong thời gian này, em phải đi làm cái đuôi cho anh. Dù cháu trai có đối xử với em thế nào, em cũng phải chịu đựng.” Kim Jaejoong vạch kế hoạch trong lòng, y biết Park Yuchun nhất định sẽ luyện tiếc Vật nhỏ nhà hắn.

Thật ra tối nay, lúc Junsu tắm rửa, Kim Jaejoong có nhận được điện thoại của Park Yuchun.

Park oán phu: “Kim Jaejoong, là tôi.”

Jung Kim Thị: “Tôi biết là cậu rồi, nói đi, muốn hỏi cái gì?” Hừ, biết ngay là cậu sẽ gọi mà.

Park oán phu: “Em ấy... ở chỗ cậu hả? Tôi đã gọi cho mẹ vợ, mẹ nói cậu đón em ấy đi rồi.”

Jung Kim Thị: “Ừ, ở chỗ tôi. Bây giờ nó đang tắm. Tôi nói này, Yuchun, cậu cũng dững mãnh quá đấy. Chiều hôm nay chắc kịch liệt lắm nhỉ?” Ở trên cổ toàn dấu ô mai, cởi hết ra không biết “hoa lệ” tới mức nào đâu. Thôi bỏ đi, xem như cậu ta “xuất gia” bốn năm, lúc này cho tiện nghi chút.

Park oán phu: “Cậu... đều nhìn thấy?”

Jung Kim Thị: “Vớ vẩn, rõ như thế mà. Mù mới không thấy. Chuyện kể rằng Park Yuchun nhà người đã dùng lực cắn rất lớn, xin hỏi giờ miệng còn đau không?”

Park oán phu: “Khụ khụ... tôi... tôi muốn hỏi...”

Jung Kim Thị: “Muốn hỏi cái gì? Hỏi đi.”

Park oán phu: “Chính là... Jaejoong à, bây giờ em ấy có sao không? Có sốt không? Có đau bụng không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Jung Kim Thị: “Đều không có, chỉ là cảm xúc không tốt. Khóc suốt, tôi dỗ mãi mới nín đó.”

Park oán phu: “A, vậy em ấy ăn cơm tối chưa? Có phải ăn ít lắm không? Gầy như vậy, mấy năm qua ở bên ngoài chắc là không được ăn ngon rồi.”

Jung Kim Thị: “Ăn rồi, ban đầu ngồi đếm hạt cơm, may là con tôi cố gắp đồ ăn vào bát, nó mới ngưng ăn. Haiz, cũng ăn không ít đâu.” Park Yuchun, còn giả bộ cái gì, đau lòng thì nói đại đi.

Park oán phu: “Vậy cậu dẫn Ji Hyun, bảo nó lúc nào ăn cơm thì gấp nhiều đồ ăn cho em ấy. Sau này Ji Hyun muốn cái gì tôi cũng sẽ mua cho nó.”

Jung Kim Thị: “Ừ, không cần dẫn, Ji Hyun của chúng ta thích Junsu lắm.”

Park oán phu: “Jaejoong à... em ấy mới về, nhất định còn chưa điều chỉnh tốt thời gian. Hay là tối nay, cậu dỗ em ấy ngủ đi. Em ấy đổi chỗ sẽ ngủ không tốt đâu. Trước kia là vậy, không biết bây giờ có đỡ chút nào không.”

Jung Kim Thị: “Được rồi, hôm nay tôi sẽ dỗ nó ngủ. Yuchun à, nếu cậu lo lắng vậy, sao không qua đón nó về? Để lại một lá thư rồi bỏ nhà đi là nó không đúng, nhưng không phải giờ đã về rồi sao? Bây giờ có khi nó lại bán tín bán nghi là chó không đợi chủ nữa đấy, cậu còn lạ gì.” Cậu trực tiếp đến đón nó về rồi ru ngủ không phải tốt hơn à, kẹp tôi ở giữa làm gì?

Park oán phu: “Tôi... haiz, đau lòng thì đau lòng, nhưng tôi không nuốt trôi cục tức này. Hôm nay tôi hỏi em ấy. Có điều gì muốn nói với tôi không, cậu đoán em ấy đáp lại sao? Mở to hai mắt nhìn tôi, không thèm nói một câu. Vật nhỏ nhà cậu chỉ cần hạ mình nói hai, ba câu, hoặc tùy tiện làm nũng chẳng hạn, cho dù là gạt tôi cũng được. Tôi làm gì phải làm khó em ấy chứ. Vật nhỏ xấu xa này, sao chẳng hiểu chuyện chút nào.”

Jung Kim Thị: “Cậu đừng có đổ qua Vật nhỏ nhà tôi, cũng là của cậu mà. Chắc là nhiều năm không gặp, sợ người lạ thôi.”

Park oán phu: “Sợ người lạ? Em ấy sợ ai lạ cũng không thể sợ tôi lạ được. Với lại lúc chiều em ấy còn chủ động cho tôi “đi vào” đó. Cậu bảo em ấy sợ người lạ, nói thế này ai tin nổi.”

Jung Kim Thị: “Yuchun, nghe tôi nói này. Cậu đừng giận dữ nữa. Khó khăn lắm nó mới về. Tôi thấy cậu nên nhường bước đi, cần gì cố chấp thế chứ. Đã lãng phí bốn năm rồi, cậu còn muốn mất thêm bao lâu? Chuyện nào tốt thì nên làm đi.”

Park oán phu: “Haiz, cậu để tôi suy nghĩ đã. Nói thật, chuyện hôm nay xảy ra, tôi vẫn có cảm giác như nằm mơ vậy. Tôi không muốn tra tấn em ấy, là em ấy đang tra tấn tôi.”

Jung Kim Thị: “Tôi hỏi cậu một câu. Cậu còn yêu Junsu không?”

Park oán phu: “Cậu hỏi cái gì vậy? Cậu còn hỏi tôi còn yêu em ấy không? Ngay cả khi em ấy mắc sai lầm lớn như thế tôi vẫn còn yêu em ấy, cậu nói xem có phải tôi rất đáng khinh không?”

Jung Kim Thị: “Đúng, cậu rất đáng khinh. Hai người đều đáng khinh như nhau. Bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò đuổi mèo bắt chuột hả, trẻ con!”

Park oán phu: “Haiz, được rồi. Trước tạm thế đã. Để tôi suy nghĩ, cậu cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Jung Kim Thị: “Cậu muốn tôi đi nhìn bảo bối của cậu, cho nó nghỉ ngơi sớm chứ gì.” Y biết tổng hần, làm gì tốt bụng thế chứ.

Park oán phu: “Vây... vậy cậu nhớ lấy thêm chăn cho em ấy, đừng để em ấy gối cao đầu quá. Còn có, bữa sáng mai, nhất định phải bảo Ji Hyun nhìn em ấy ăn đó. Ăn không vô cũng phải ép ăn cho bằng được.”

Jung Kim Thị: “Được rồi, được rồi. Cậu yên tâm, nó bây giờ lạnh không tới, nóng không chạm, không đói, không khát. Cậu nghĩ là nó gầy đi, tôi không đau lòng à? Đừng nói mấy câu nhảm nhí thế nữa, nếu lo thì mau đón về cho khỏe đi.”

Park oán phu: “Giao cho cậu là tôi yên tâm rồi. Cậu nhớ không được quên lát pha cho em ấy một ly sữa ấm đâu. Nhìn em ấy uống sạch rồi ru em ấy ngủ. Tôi cúp máy đây.”

Jung Kim Thị: “Ừ.”

Park oán phu: “Cậu đừng quên lời tôi nói đấy.”

Jung Kim Thị: “Nhớ rồi. Cúp máy đi. Nếu cậu không cúp, tôi sẽ đá Junsu ra ngay đó, cho nó lưu lạc đầu đường xó chợ luôn.”

Park oán phu: “Không được, tôi nói cho cậu biết. Kim Jaejoong, Vật nhỏ nhà tôi mà thiếu một cọng tóc, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu.” Mặc dù biết Kim Jaejoong đang nói đùa, nhưng Park Yuchun vẫn không yên lòng.

Jung Kim Thị: “Biến đi. Cậu còn nói, ông đây sẽ không thêm hầu hạ nữa.”

Park oán phu: “Được rồi, tôi cúp máy, tôi cúp máy ngay đây.” Đúng là không thể nào chọc vào cậu cả mà.

Sau khi Kim Jaejoong tắt máy, liền tháo pin ra, mắt công nửa đêm Park Yuchun lại gọi tới, bảo y lấy thêm chăn đệm cho Kim Junsu. Lúc đó y sẽ không nhận được mà chỉ ầm lên mắt.

Park Yuchun, tôi biết cậu luyện tiếc nó, vậy còn giả bộ làm cái gì? Đã già rồi, còn cố chấp thế làm gì? Hừ, cậu đó, sớm bị thằng nhóc gốc nhà chúng tôi ăn tận xương tủy rồi. Vừa đau lòng lại vừa không thông suốt. Junsu nó bỏ nhà đi không thể trách người khác được, cũng tại cậu chiều quá sinh hư thôi. Nhưng mà, phải dạy nó, cho nó biết bỏ nhà đi chỉ được một lần này. Không thể để thành thói quen được.

PS: Chap cuối trong ngày, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ <3

52. Chương 49: Là Đàn Ông Của Em

Kim Junsu về nước đã hơn mười ngày, cũng chỉ gặp Park Yuchun được có một lần, giống như hán đang cố ý trốn tránh cậu vậy. Mỗi lần cậu đi tìm hán, đều bị thư ký Cao chặn ngoài cửa, nói viện trưởng đi họp rồi.

“Chị Cao à, chị cho em vào đi.” Kim Junsu cọ xát vào người thư ký Cao, làm nũng, nhưng “tử lệnh” ban xuống, cô nào dám cho cậu vào.

“Junsu à, không được đâu. Haiz, chuyện này... a... viện trưởng... anh ấy... đi vắng rồi.” Thư ký cao áp úng trả lời.

“Chị ơi, chị Cao tốt bụng, chị ruột của em. Em biết anh ấy ở bên trong mà. Chị cho em vào đi. Em sẽ cảm ơn tám đời tổ tông nhà chị, à không, là em đại diện tám đời nhà em cảm ơn chị. Đi mà~ Đi mà~” Kim Junsu bây giờ cũng đã hai mươi hai tuổi rồi, làm nũng thế này không thấy nổi da gà sao?

“Haiz, Su Su à, em đừng làm khó chị.” Thật ra thư ký Cao cũng không đành lòng, mười ngày rồi, đứa nhỏ này ngày nào cũng tới, mà ngày nào cũng bị cô chặn ở ngoài cửa không cho vào. Rõ ràng là viện trưởng Park ở bên trong, không hiểu sao lại cứ làm khó như thế. Lúc trước cậu nhóc bỏ đi là không đúng, nhưng giờ về rồi, ai chẳng vui mừng, viện trưởng thiệt là! Bao nhiêu tuổi rồi, còn hờn giận như con nít thế.

“Chị... chị thay đổi rồi. Hồi xưa chị thương em lắm. Bây giờ chị hết thương em rồi. Em ghét chị.” Mấy ngày trước Vật nhỏ đều không khóc không nháo, nghe thư ký Cao nói Park Yuchun đi vắng, cũng không làm khó cô mà rời đi, nhưng xem ra hôm nay đã không chịu nổi rồi. Bây giờ liền kêu nhao nhao lên đòi gặp hán.

“Su Su à, chị rất thương em, em đừng ghét chị. Nhưng... nhưng... viện trưởng...” Thư ký Cao vội vàng giậm chân mạnh xuống sàn. Không nghe lời viện trưởng mà cho em ấy vào, thì đúng là không muốn kiếm cơm nữa. Nhưng bị phu nhân viện trưởng ghét, thì càng không muốn kiếm cơm. Vợ chồng thôi mà, đầu giường đánh nhau, cuối giường hợp, đợi lúc hòa hợp, không phải viện trưởng lại phải nghe lời phu nhân sao? Nghĩ thế, thư ký Cao liền đưa ra một quyết định trọng đại.

“Hay là như vậy... Su Su à. A, sao tự nhiên chị đau bụng quá... Ai u, đau quá! Chị phải đi WC đây. Chắc là phải đi lâu đó... Ai u... Sao mình lại đau bụng thế này... ưm... Không được rồi, phải đi nhanh thôi.” Thư ký Cao cố ý nói lớn tiếng, để cho viện trưởng Park biết, không phải cô cho Junsu vào. Sau đó liền ôm bụng, cố gắng nháy mắt với Kim Junsu. Ghé vào tai cậu thì thầm “Junsu, phải nắm chắc cơ hội này đó. Có gì nói rõ ràng hết đi. Viện trưởng Park già như vậy rồi mà y như trẻ con ấy, quan trọng là nịnh vài câu là cho qua thôi.” Cuối cùng cô còn làm động tác fighting với Kim Junsu, rồi bay đi.

Trong lòng cậu bạn nhỏ Kim Junsu vui mừng. Chị, chị không phải là chị ruột em, mà là mẹ ruột em đó. Hôm nay em đến đây chính là muốn làm nũng đấy.

Sửa sang lại quần áo một chút, lấy cái gương nhỏ trộm được của Kim Jaejoong, cậu soi mặt “Kim Junsu, đi đi. Mày không phải người bình thường đâu. Fighting!” Sau đó vươn tay ra chuẩn bị gõ cửa. Khoan đã, đột nhiên cậu nhớ tới lời dặn sáng nay của anh Jae Jae: Cửa phòng viện trưởng là cái rầm, cứ đập thẳng vô là được. Vật nhỏ chìa chân vàng bên trái của mình, nhiều năm không đá banh, không biết sức chân có đủ không.

Rầm một tiếng, cửa phòng viện trưởng thiếu chút nữa là đổ xuống. Hiển nhiên Park Yuchun giật mình, nhưng sau khi thấy người tới, trong mắt hắn lại thoáng qua tia hưng phấn khó ai có thể phát hiện. Sau đó hắn nhấn điện thoại, nói “Thư ký Cao, sao cô lại cho người nhàn rỗi vào đây? Thư ký Cao? Thư ký Cao? Lại biến đâu rồi. Tôi sẽ trừ lương cho biết.” Hắn kêu vài tiếng mà không có ai trả lời, thế là bắt đầu cầm cây viết, cúi đầu giả bộ làm việc.

Ngoài cửa thư ký Cao cầm ly cà phê, nghĩ thầm. Tôi nghe thấy rồi. Mà tôi có thả người vào hả? Đâu có, tôi không biết có người vào à nha. Cái gì? Anh bảo người nhàn rỗi? Vợ anh đấy.

Kim Junsu thấy hắn không để ý tới cậu, liền quyết định mở miệng trước “Yuchun, anh không thấy em sao?”

“Thấy, anh đang viết bệnh án. Không có gì quan trọng thì em về trước đi.” Viện trưởng Park không ngắt đầu. Trời biết mấy ngày nay, hắn muốn thấy cậu biết bao nhiêu. Mỗi ngày đều không có hình tượng úp sấp vào cửa nghe cậu đến tìm mình, mặc dù hắn bảo thư ký Cao đuổi cậu đi, nhưng mà... Kim Junsu, thằng nhóc không có tình nghĩa. Bảo đi thì đi à? Cũng không biết tự đẩy cửa đi vào hả? Khiến hắn đành bỏ mặc sĩ diện, ngại ngùng đi nói với thư ký Cao bảo cô cố ý thả cho cậu vào. Hừ, cuối cùng hôm nay cũng thông suốt. Thư ký Cao! Công lớn của cô, viện trưởng tôi sẽ nhớ kỹ, về sau sẽ tăng thêm tiền lương cho cô.

“Viết bệnh án mà anh lại cầm ngược viết?” Vật nhỏ đi tới phía trước, cúi người, nhìn bàn làm việc của Park Yuchun. Viết cái gì chứ? Cầm thế này mà viết được, em sẽ cho anh đập em ngay tại chỗ.

“A... khụ khụ... chuyện này không liên quan đến em. Không có gì quan trọng, thì đừng quấy anh làm việc.” Viện trưởng Park bị người ta bắt quả tang tại hiện trường, xấu hổ ho hai tiếng, lại nhấn tâm đuổi cậu đi.

Trên đời có một loại người rất đặc biệt, thích nói trái lòng mình, trong lòng muốn cái gì, ngoài miệng lại kêu chán ghét. Kim Jaejoong là người như thế, Park Yuchun cũng là người như thế. Haiz, hình như người có chút văn hóa đều vậy. Làm tội tình người khác lại tự tra tấn chính mình, cần gì phải thế chứ.

Park Yuchun tuy bảo Junsu không có gì thì đi đi, đừng có quấy rầy hắn công tác, nhưng trong lòng lại niệm đừng đi, đừng đi. Em đừng có đi, khó khăn lắm mới chờ em trở về, công việc là cái quái gì, hắn đã sớm bỏ từ lâu rồi.

Lúc này lòng bàn tay Park Yuchun ứa mồ hôi, lẽ Kim Junsu thật sự quay đầu bỏ đi, hắn có nên xông tới giữ lại không?

Kim Junsu ban đầu nhú mày, bĩu môi, giận Park Yuchun đuổi cậu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cần phải dỗ hắn, lúc này còn lo sĩ diện cái gì. Kim Junsu, tự vấn đi, cần Park Yuchun hay sĩ diện? Ừ, mình cần Yuchun.

Sau đó cậu lập tức lên tới phía sau hắn, đưa tay xoa bóp bờ vai hắn, không nhẹ không nặng mà mát xa “Yuchun, anh mệt không? Em đấm bóp cho anh, anh nhắm mắt nghỉ ngơi chút đi.”

“Anh bảo anh cần làm việc mà, em đừng như vậy, về đi.” Nếu có bác sĩ Kim ở đây, chắc phải đập lên cái trán to của hắn. Hừ, Park Yuchun còn giả đồ này nọ làm gì chứ. Nhìn mặt hắn bây giờ đã d*m lắm rồi, đã

thế còn đầy hưởng thụ nữa chứ.

“Em không đi, em không đi đâu. Em sẽ ở đây với anh, không đi đâu hết. Anh có đuổi em, em cũng không đi. Gọi bảo vệ em cũng không đi. Mẹ em tới em cũng không đi, cảnh sát tới cũng không đi.” Vật nhỏ chuyển tới trước mặt Park Yuchun, đặt mông ngồi trên đùi hắn, rõ ràng là đang giở trò.

“Không đi? Không phải em để lại lá thư bảo đi sao? Sao lúc này bảo lại không chịu đi?” Park Yuchun liếc mắt nhìn cậu. Giở trò với anh hả? Chiều này vô dụng.

“Không đi, anh đánh em đi, mắng em đi. Lúc này có chết em cũng không đi. Không cho anh đuổi em đi nữa.”

Park Yuchun nghe xong trong lòng liền nở hoa, nhưng mặt vẫn ra vẻ “Này, đứng lên. Ai bảo em ngồi đây? Ra sô pha ngồi đi. Nặng chết.” Kỳ thật trong lòng hắn lại nghĩ. Ngồi đây đi, không cho đi đâu hết. Mai hắn sẽ cho người quăng sô pha đi. Kim Jaejoong chưa cho em ăn cơm à? Sao lại nhẹ thế?

“Em không đi, ngồi trên đùi anh là thoải mái nhất. Em nhìn trũng mảnh đất này rồi, đây là địa bàn của em, em cứ ngồi đó. Với lại sao em lại nặng chứ. Trước kia chưa bao giờ anh chê em nặng hết, bây giờ còn nhẹ hơn hồi trước đó.” Hai tay Vật nhỏ quàng lên cổ Park Yuchun, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ liên tiếp lên ngực hắn. Nhưng ngừng cọ sát, trong lòng viện trưởng Park lại ngứa ngứa. Tiếp tục thế này sẽ xảy ra chuyện lớn đó.

Nói về vấn đề mập ốm, trong lòng hắn liền tức giận. Hóa ra thịt trên người mất hết rồi. Không phải nói sẽ tự chăm sóc chính mình sao? Chính là chăm sóc thành thế này hả? Toàn thân, chỉ còn mỗi cái mông là nguyên vẹn. Thiệt là, thịt trên người là của mình em sao? Cũng có phần của anh đó. Bắt đầu từ ngày mai, một ngày ăn tám lần, không ăn được cũng phải nuốt cho hết. Cho em một tháng để đầy đặn trở lại.

“Đừng cọ nữa, chà khó chịu quá.” Park Yuchun lấy tay ấn đầu Vật nhỏ. Không phải hắn khó chịu đâu, mà là ngứa à.

“Không cọ cũng được. Vậy hôn một cái đi.” Vật nhỏ đúng là lòng tham không đáy, chu môi để Park Yuchun hôn cậu.

“Miệng heo, ai muốn hôn chứ. Anh còn phải viết bệnh án đó, em đừng quấy rối.” Park Yuchun cố gắng không nhìn đôi môi hồng hồng kia.

Nhưng chưa đến bốn giờ chiều, viện trưởng Park đã đầu hàng, ôm Vật nhỏ về nhà tiếp tục ân ái. Lúc chuẩn bị đi còn nói với thư ký Cao “Gọi Yuhwan cho tôi, bảo nó về một chuyện, có việc gấp.”

Thư ký Cao cười đầy mờ ám, nhìn Vật nhỏ trong lòng viện trưởng. Hì hì, phu nhân, đạt được chưa? Nhìn thế này là biết thành công rồi.

“Vâng thưa viện trưởng. Tôi sẽ gọi ngay. Anh đưa phu nhân về sớm nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay vất vả cho cậu ấy lắm.” Thư ký Cao nháy mắt với Kim Junsu mấy cái, Park Yuchun nghĩ thầm. Thư ký Cao, cô đứng là rảnh rồi thật đấy. Ba mươi mấy tuổi rồi, sao chưa thấy ai rước nhỉ?

Lúc Vật nhỏ nằm trong lòng viện trưởng Park, đột nhiên cậu có cảm giác, hòa thuận rồi sao, anh Jae Jae nói không sai chút nào, đối phó với người đàn ông thế này, chỉ cần ghé vào lỗ tai hắn, không ngừng nói em yêu anh, hắn liền hết giận ngay. Ha ha, Kim Junsu! Thành công rồi! Kế tiếp chính là đón “nó” về. Ha ha.

Sau khi về đến nhà, hai người ở trên giường ngọt ngào ngủ một lúc. Đến khi Vật nhỏ tỉnh lại, thì không còn Park Yuchun bên cạnh nữa. Cậu vội vàng mặc đồ vào, chạy xuống lầu. Phòng khách thì tối thui, phòng bếp lại lộ ra ánh sáng màu cam ấm áp, người đàn ông của cậu đang nấu cơm trong đó. Nhìn bóng lưng thuần thực kia, Kim Junsu cảm giác hồi nhỏ cậu thật không hiểu chuyện, Park Yuchun là người đàn ông tốt như vậy, sao cậu lại mù mắt, mê muội muốn rời khỏi hắn chứ?

Park Yuchun tựa hồ cảm giác được phía sau có người nhìn hắn. Quay người lại, tìm kiếm, vừa quay đầu hắn thấy người kia đứng trong bóng tối ở phòng khách. Khóe miệng hắn cong lên, tựa lưng vào kệ bếp, mở hai tay ra, chờ Vật nhỏ mà hắn nhung nhớ. Kim Junsu cũng rất phối hợp, chủ động nhào vào lòng hắn. Park Yuchun đỡ lấy hông cậu, để Kim Junsu cười trên người mình.

“Sao không đi dép? Tuy trong nhà không lạnh, nhưng coi chừng bị tiêu chảy đó.” Thói quen xấu nhất, mãi vẫn chưa thay đổi, nhưng mà hắn thích.

“Lúc dậy không thấy anh đâu hết. Anh lại không quan tâm em rồi.” Vật nhỏ mới ngủ dậy, giọng nói còn khàn khàn, giống như đang oán giận, lại như đang làm nũng.

“Không quan tâm em? Không quan tâm em thì anh ở đây nấu cho ai ăn. Cậu bạn nhỏ, lương tâm của em bị chó tha rồi hả?” Park Yuchun thuận tay vỗ lên hông Kim Junsu, nói.

“A~ đau, đau...” Kim Junsu liền không an phận, vặn vẹo vài cái.

“Chính là muốn em đau đấy.” Phải đánh cho một trận, xem lần sau em còn dám bỏ trốn không? Lúc đó anh sẽ cho em không xuống giường được nữa.

“Yuchun, em sai rồi.” Vừa nói xong câu đó, Park Yuchun liền ôm cậu, xoay người, để cậu ngồi trên kệ bếp, vẽ mặt kỳ lạ, chăm chú nhìn cậu.

“Ông xã... em xin lỗi...” Kim Junsu cúi đầu, không dám nhìn Park Yuchun.

Một tay Park Yuchun xoa cằm Vật nhỏ, chậm rãi nâng đầu cậu lên, hỏi “Sai chỗ nào?”

“Sai ở chỗ không tin tưởng anh, sai khi dễ dàng rời anh đi như vậy, sai ở chỗ nhiều năm như vậy, bây giờ mới biết đường quay về.”

Hóa ra em đều biết. Kim Junsu, không thể phủ nhận, em đã tiến bộ. Cái này không phải Kim Jaejoong dạy chứ?

“Biết mình sai rồi?” Park Yuchun nhú mày, tuy tức giận nhưng thấy bộ dạng nhận sai của cậu, hẳn lại thấy đau lòng. Haiz, ai kêu Vật nhỏ này đã ăn sạch hẳn như vậy chứ. Thật ra Kim Jaejoong nói không sai, Kim Junsu chính là nhược điểm của hắn, là tử huyệt của hắn, là kẻ thù của hắn, cả đời này hắn sẽ không chạy thoát khỏi số mệnh.

“Dạ, biết rồi ạ. Yuchun tha thứ cho em được không? Em hứa với anh, sẽ không để anh lo lắng nữa, cũng không làm anh tức giận nữa.” Kim Junsu tựa đầu vào ngực Park Yuchun, rầu rĩ nói.

“Junsu, nghe anh nói. Sau này... em có thể không nghe lời, có thể làm anh lo lắng, có thể chọc giận anh, nhưng nhất định phải trong phạm vi quan sát của anh. Chỉ cần em không rời xa anh, thì em làm gì, anh cũng không trách.” Có thể thấy yêu cầu của Park Yuchun thật sự không cao, ý tứ chính là chỉ cần em không chạy trốn, có đốt nhà, cũng chẳng sao.

“Yuchun, em thấy mình thật xấu. Anh không cần tốt với em như vậy đâu. Anh cứ mắng em đi, như vậy em mới thấy thoải mái hơn chút.” Bỏ nhào vào lòng Park Yuchun, cố nhịn thật lâu, nước mắt vẫn không có tiền đồ mà rơi xuống. Cảm giác trên ngực nóng ầm, Vật nhỏ vẫn thích khóc như vậy, nhưng hắn thích. Ôm cậu khóc, cũng là một loại hạnh phúc của hắn.

“Được rồi, được rồi. Đừng khóc. Chuyện này cho qua, anh sẽ không nhắc tới nữa. Haiz, bảo bối, em biết không? Em vừa mới đi, quả thật anh có chút hận em, nhưng càng nghĩ lại càng không thể trách em hết được. Anh cũng có lỗi, có lẽ là anh chưa thể hiện đủ tình yêu với em, em mới sinh ra cảm giác tự ti như thế. Anh đã tự kiểm điểm, sau này sẽ yêu em nhiều hơn nữa, không cho em chịu thêm bất cứ thiệt thòi nào.”

“Ông xã, anh thật đáng ghét. Anh nói thế, em càng thấy mình xấu xa.”

“Ha ha, vốn em xấu xa mà. Em xấu như thế anh cũng yêu em. Nếu em không xấu xa, thì cuộc sống của anh cũng không sinh động. Nhưng mà bảo bối... em cũng đừng oán hận Ga Hee. Cô ấy cũng đã phải chịu trừng phạt rồi. Nếu cô ấy còn sống, nhất định cũng sẽ hối hận hành động lúc trước của mình. Vì vậy chúng ta đừng hận cô ấy, được không?” Nhớ tới người con gái kia, Park Yuchun cảm thấy cô cũng vì nặng tình mới cực đoan như thế. Tuy rằng cô đã từng vì ham muốn của bản thân mà chia cắt hắn cùng Kim Junsu, nhưng bây giờ người cũng đã đi rồi, Junsu cũng đã trở lại. Nếu cứ tính toán thì đúng là không phải đàn ông.

Hai mắt Kim Junsu ướt đầm, lắc đầu “Không, em không trách chị ấy. Tuy vì chị ấy, em với anh mới xa nhau bốn năm, nhưng cũng vì chị ấy, hai chúng ta mới biết chúng ta quan trọng với nhau như thế nào, cho nên em không hận chị ấy.”

“Vậy là tốt rồi, sau này chúng ta không được rời xa nhau nữa, vĩnh viễn không rời xa nữa, được không?” Hôn lên môi Vật nhỏ, Park Yuchun thâm tình nhìn cậu.

“Được, không rời xa nữa, anh đuổi em, em cũng không đi.” Kim Junsu hôn đáp lại Park Yuchun.

“Em thật là... biết rõ anh sẽ không bao giờ đuổi em mà. Haiz, làm sao đây. Su Su của anh còn trẻ như vậy, mà anh đã hơn ba mươi tuổi rồi. Bảo bố, sinh cho anh một đứa con đi. Mỗi ngày nhìn gia đình anh Yunho vui vẻ bên nhau, anh đều ghen tị muốn phát điên rồi.”

Nghe Park Yuchun nhắc tới chuyện con cái, trong mắt Kim Junsu liền hiện lên chút hoảng hốt “A... chuyện đó... a, em... em đói, anh bế em đi ăn cơm được không? Buổi trưa em chưa có ăn, tắm xong liền tới bệnh viện tìm anh, bây giờ đói lắm.”

“Hả? Chưa ăn trưa? Kim Jaejonog thiệt là, sao không cho em ăn? Sao em không nói sớm, em xem, bây giờ cũng chín giờ rồi. Em ra bàn ăn ngồi trước đi. Anh hâm lại canh, chúng ta cùng ăn.” Đề tài dễ dàng bị chuyển hướng, Park Yuchun vội vàng mở bếp, xua Vật nhỏ đến bàn ăn ngồi.

“Không, em muốn anh bế em qua cơ. Mông em đau lắm, không muốn tự đi đâu.” Giọng của Kim Junsu càng lúc càng thấp, ôm chặt cổ Park Yuchun, không chịu buông ra.

Viện trưởng Park ôm eo thon của Vật nhỏ nhà hần, lại thấy đau lòng. Kim Junsu, em đúng là không làm người ta bớt lo mà. Hần phải bắt đầu thực hiện kế hoạch “vỗ béo” thôi. Lát nữa phải ăn nhiều cho anh đấy.

“Được rồi, sẽ bế qua, bảo bố của anh.” Park Yuchun ôm lấy Vật nhỏ, đưa cậu tới bàn ăn.

“Ý lại anh thế này, anh cũng không được chê em phiền đâu.” Cậu bạn nhỏ Kim Junsu bắt đầu lên mặt.

“Anh có muốn cũng không được.” Đặt Kim Junsu xuống ghế, Park Yuchun khẽ hôn lên trán cậu. Xoay người trở lại phòng bếp, bưng thức ăn ra cho Vật nhỏ.

Kim Junsu nâng cằm lên, mỉm cười. Ông xã, niềm vui sum họp gia đình sắp tới rồi. Hì hì, chỉ là hiện tại vẫn là bí mật nha.

53. Chương 50: Bí Mật Của Kim Junsu (1)

Hôm sau ngày hai người hòa thuận, Park Yuchun dẫn Vật nhỏ về nhà mẹ đẻ. Kim Jaejoong dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hai vợ chồng Park Kim hòa hảo như cũ, nghĩ thầm. Hừ, không có tôi, không biết hai người còn cương tới bao giờ đâu. Ba Kim thật ra rất đau lòng con trai của mình, cứ hỏi han ân cần mãi, còn mẹ Kim thì sao?

Mọi người tán gẫu trong chốc lát, viện trưởng Park đang lột vỏ nho cho Vật nhỏ, còn bỏ cả hạt mới đưa tới miệng cậu. Mẹ Kim chứng kiến cảnh tượng này cũng rất vui mừng, nhưng trong lòng vẫn bất bình thay con rể Park, dù sao Kim Junsu cũng là do bà sinh, sinh ra cái thằng không ra gì thế này, thật đáng buồn. Theo như mẹ Kim nói: Kim Junsu, mẹ không sinh ra cái đứa chết tiệt như con. Thật hoài nghi hời đó có phải người ta ném đứa nhỏ đi, rồi cho mẹ nuôi cuống rốn không nữa.

“Khụ khụ... Mẹ đi nấu cơm. Kim Junsu! Con lăn vào bếp giúp mẹ đi.” Mẹ Kim đứng dậy, đá vào mông cậu bạn nhỏ, Kim Junsu đang tập trung ăn, liền bị mẹ Kim làm cho hoảng sợ.

“Dạ? Vâng ạ.”

“Mẹ vợ, để con phụ ạ.” Con rể Park lập tức xưng phong nhận việc, xoa xoa tay, chuẩn bị đi vào phòng bếp phụ giúp.

“Con rể Park, con ngồi xuống! Lát nữa con rể Jung sẽ đón Ji Hyun tới, Changmin không phải cũng bảo sẽ tới sao. Ba nó, không phải ông muốn đánh bài chắn à? Lát ông cùng mấy đứa nhỏ chơi đi.” Ý tứ của bà chính là con rể Park không cần vô phụ. Kim Junsu không trốn thoát kiếp cu li đâu.

Nghe mẹ Kim cao giọng uy hiếp, ba Kim cũng đành phụ họa vào “Đúng vậy, đúng vậy. Con rể Park, con để Junsu đi giúp mẹ nó nấu cơm đi. Chắc nó có nhiều lời muốn nói với mẹ lắm. Chúng ta cho hai mẹ con nó chút không gian riêng đi. Jaejoong, lấy bài chắn ra, chúng ta vừa chơi vừa chờ Changmin, con rể Jung với cháu ngoại của ba.”

Kim Junsu nhìn Park Yuchun, trong lòng cầu khẩn. Ông xã, em không muốn đi. Mẹ nhất định sẽ xỉ vả em không ra gì đâu. Cứu em, em không đi~

Đôi mắt ai oán này của Vật nhỏ, đương nhiên viện trưởng Park đâu thể chịu nổi, tính “bao che cho con” lại nổi lên “Ha ha, chuyện này... Mẹ vợ, lát Changmin tới, cần phải nấu nhiều lắm. Mẹ với Su Su làm, sợ không kham hết được. Con cũng rảnh, không có gì đâu.”

“Con rể Park thật sự rảnh quá không có gì làm à. Vậy ra ban công tưới hoa cho mẹ đi.” Mẹ Kim quyết tâm không cho Park Yuchun bao che cho thằng con của mình. Ánh mắt sắc bén trừng Vật nhỏ “Kim Junsu, con còn đứng đó làm gì? Còn không mau vào cho mẹ.” Mẹ Kim quát lên một tiếng, Su Su đành ủ rũ đi vào phòng bếp, quả thực trong lòng đang chuẩn bị tâm lý “hi sinh lòng lẫy”.

Kim Jaejoong cầm bài chắn qua, thuận tiện cho viện trưởng Park một ánh mắt khinh bỉ. Park Yuchun, đến mức đó à? Mẹ kêu nó vô giúp việc bếp núc thôi, có ăn nó được đâu. Là mẹ ruột của nó đấy.

Viện trưởng Park lại làm lơ cậu cả, cầm bình tưới nước ba Kim đưa cho, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phòng bếp, chỉ cần nghe bên trong có tiếng cầu cứu, là hắn sẽ xông vào cứu ngay.

Lúc này chuông cửa cũng vang lên, Kim Jaejoong không so đo với hắn nữa. Sau khi mở cửa, chồng y xách theo bịch to bịch nhỏ đồ ăn vào, còn kèm tặng bà xã một “nụ cười thương hiệu gốm sứ trắng sáng” nữa. Changmin thì công Ji Hyun đi sát phía sau.

Jung Yunho buông đồ trong tay, chào hỏi ba Kim, liền nhìn thấy Park Yuchun vẫn đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn vào phòng bếp. Hắn cởi áo khoác cho Ji Hyun, hỏi vợ mình “Jae Jae, Yuchun sao thế? Sao đứng yên, không động đậy vậy?”

“Mặc xác cậu ta đi, trúng độc đó.”

Changmin cũng chạy tới giúp vui “Ai trúng độc hả anh? Ai trúng độc vậy? Trúng độc gì? Anh Yuchun trúng độc rồi hả? Không giống trúng độc nha, giống như bị điểm huyết ấy.”

Lúc này Park Yuchun mới quay đầu lại “Em mới trúng độc đó. Cả nhà mấy người mới trúng độc. Shim Changmin, bao giờ em về bệnh viện làm hả? Tạm thời cách chức, trừ lương bổng.”

“Anh Yuchun, xin anh thương xót. Tháng trước em mới thoát khỏi móng vuốt của ba em. Anh cho em nghỉ ngơi vài ngày đi. A, đúng rồi, chị dâu nhỏ đâu? Không phải bảo hòa thuận rồi à?” Mấy năm nay Changmin cứ phải qua lại giữa Hàn Quốc và Canada, ba cậu nghĩ hết cách để cậu quay về thừa kế gia sản của công ty và bang phái, nhưng mà cậu lại sống chết muốn về Hàn làm bác sĩ Shim. Chuyện này, tháng trước ông già Shim cũng thông suốt, thừa dịp ông còn khỏe mạnh, cho nó chơi thêm vài năm cũng không sao. Nhưng năm năm sau, nhất định phải về nhà thừa kế gia sản, còn lại không bàn nữa.

Bác sĩ Shim vô tâm, chỉ cần ăn uống thêm được giây nào hay giây đó. Cứ về Hàn làm bác sĩ rồi tính tiếp.

“Vô bếp phụ mẹ. Chị dâu nhỏ của em hôm nay tránh không khỏi bị ăn chửi rồi. Có người muốn giải cứu, mà mẹ không cho.” Jung Kim Thị vừa gảy tóc, vừa xỉa xối ai kia.

Lúc này, Ji Hyun nãy giờ vẫn chơi đùa với ba Kim chạy tới “Mẹ! Cậu ở đâu ạ? Sao cả ngày hôm qua con đều không thấy cậu? Cậu cũng không về nhà ngủ nữa. Con nhớ cậu lắm.” Ji Hyun ôm đùi Kim Jaejoong, dùng sức cọ xát, nghĩ đến ngày hôm qua không có cậu Junsu mềm mềm, thơm thơm, bé lại nổi giận.

“Ngủ cái gì mà ngủ? Nhớ cái gì mà nhớ? Cậu con hôm qua ngủ ở trên giường người khác rồi.” Đối với vấn đề giáo dục giới tính, dạy như Kim Jaejoong là không được, tệ hại hơn là Jung Yunho lại không quản, cứ mặc kệ vợ mình thích nói sao thì nói.

“Vậy hôm nay cậu có về nhà không? Hôm nay con sẽ cho cậu ngủ trên giường con, dù sao giường con cũng rất lớn.” Ji Hyun vừa nói, tay còn vòng ra, mô tả độ lớn cái giường của bé.

Nghे xong lời này, sắc mặt viện trưởng Park hơi xanh đi, hấn bẻ Ji Hyun lên, muốn hỏi rõ thằng bé, nhưng Ji Hyun đã lên tiếng nói trước “Cha nuôi, Ji Hyun muốn thương lượng với cha chuyện này.”

“Hả? Ừ, con nói đi.”

“Con muốn... muốn...” Cậu bạn nhỏ đỏ mặt, ấp úng nói.

“Muốn cái gì?” Chỉ cần không phải muốn Kim Junsu, cái gì hấn cũng cho.

“Con muốn cậu ạ, cha đưa cậu cho con được không?”

“...” Được lắm, sợ cái gì là cái đó tới.

“Ji Hyun, xuống dưới! Mẹ nói cho con biết, bây giờ cậu con bị bà ngoại con nhốt trong phòng bếp rồi. Đang ở trong nước sôi lửa bỏng, chờ con vô cứu đó, đi đi, con cứu cậu ra, cậu sẽ là của con.” Kim Jaejoong vỗ vỗ mông của bé, ý là Kim Junsu đang gặp nạn, muốn bé đi làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Viện trưởng Park làm sao mà bình tĩnh được. Vất vả chờ người về, hiểu lầm cũng hóa giải, chuyện cũng không nhắc lại nữa, cũng chui vô chăn rồi, trong chăn cũng làm đủ chuyện cần làm rồi. Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một tiểu quỷ muốn Junsu? Thằng nhóc này, kê kê mới bao nhiêu mà theo hấn cướp người chứ? Làm gì có cái lý đó. Vì thế, mọi người liền thấy một lớn một nhỏ tranh nhau chạy vào phòng bếp. Changmin âm thầm cảm thán: Chị dâu nhỏ, từ nước ngoài về liền biến thành hàng thượng hạng. Sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại à.

Hai phút sau, liền thấy Vật nhỏ đang đeo tạp dề, bên trái thì bị Park Yuchun ôm eo, bên phải bị Ji Hyun kéo tay, ôm chân, cứ như vậy bị lôi ra phòng bếp. Phía sau còn có vẻ mặt tức giận của mẹ Kim, nói “Ba nó, vào giúp tôi” Sau đó nhanh như chớp xoay người vào, đương nhiên còn nói thêm một câu “Sinh ra cây thịt xiên còn tốt hơn sinh ra thằng nhóc Kim Junsu này.”

Thân thể Kim xiên que lúc này cứng đờ, không thể làm gì, trái phải, hai bên mạnh ngang nhau, không thể đắc tội ai được.

“Cha nuôi, cha mau buông tay, con cướp được trước mà.”

Park Yuchun liếc mắt “Cái gì mà con cướp được trước hả? Rõ ràng là cha ôm eo Junsu trước. Tiểu quỷ! Con buông tay mới đúng!”

“Hả? Cha gọi con là gì? Tiểu quỷ ư? Cậu ơi, cha gọi con là tiểu quỷ, ô ô... Cha nuôi mắng con.” Ji Hyun liền ỷ mình còn nhỏ, ôm đùi Kim Junsu, mắt chớp chớp lên án Park Yuchun.

“Bảo bối, em đừng để ý nó. Anh sớm nhìn ra thằng nhóc này có ý xấu với em rồi. Hồi trước mỗi lần đến bàn làm việc của anh, thấy hình của em, nó đều chảy nước miếng hết. Nhóc con tưởng cha không biết hả?” Nhưng mà già như viện trưởng Park cũng có cái để lên mặt, hấn siết chặt cái tay đặt ở eo Junsu lại, còn trộm hôn lên má cậu một cái.

Vừa thấy Park Yuchun hôn Kim Junsu, Ji Hyun liền không chịu buông tha, bé ôm chân Kim Junsu, ngẩng đầu lên, nói “Cậu, con cũng muốn hôn, cho con hôn một cái đi.”

Kim Junsu đỏ mặt, giãy ra khỏi cái ôm của Park Yuchun, đưa tay bế Ji Hyun lên, hôn lên mặt bé một cái “Park Yuchun, sao anh lại bắt nạt Ji Hyun thế. Ji Hyun à, theo cậu đi tưới hoa cho bà ngoại nha.”

Về mặt Ji Hyun hạnh phúc cười cười, còn thừa dịp Kim Junsu không chú ý, mà lè lưỡi với Park Yuchun, lần này Jung Ji Hyun thắng.

Park Yuchun ngoài miệng thì nói “Hừ, không phải là tại còn nhỏ sao. Nhóc con mới năm tuổi thôi, cho con mượn xịu đó.” Nhưng trong lòng lại ghen tị vô cùng, oán niệm vô hạn. Jung Ji Hyun, bộ dạng đặc chí của con chẳng khác gì Kim Jaejoong hết.

Hai vợ chồng Jung Kim lại hùng hực khí thế thảo luận, chế giễu ai kia.

“Yunho à, anh không biết con chúng ta thật phúc hắc sao? Điểm này đúng là di truyền từ anh đó.”

“Thật không? Anh không biết.”

“Hừ, anh đương nhiên không biết, người ta nói không sai mà, vợ nhà người ta thì tốt, con nhà mình mới tốt.”

“Thằng nào nói thế? Vợ với con đều là nhà mình tốt. Vợ anh là tốt nhất.”

Nghe xong lời này, Shim ăn hàng luôn ngồi trên sô pha ăn nho đột nhiên bị sắc hạt nho, ho khan một trận. Cuối cùng thưởng cho Jung thê nô một ánh mắt xem thường, sau đó cầm trái táo, cắn “rộp” một miếng thật to.

“Yunho, anh có thấy, Junsu vừa rồi ôm Ji Hyun giống như rất có tình thương mẫu tử không? Junsu thật sự lớn rồi.” Mấy ngày nay, Kim Junsu ở nhà của Kim Jaejoong, y phát hiện ra Kim Junsu đối với Ji Hyun tốt lắm, lúc đầu y tưởng tại con mình thích bám người, nhưng hôm nay y mới phát hiện, Junsu dường như đã trưởng thành lên rất nhiều.

Viện trưởng Park chịu đựng một nỗi oan ức, thật vất vả mới chờ đến giờ ăn cơm, ai ngờ tiểu quỷ Jung Ji Hyun kia lại quấy rối, lúc này còn ngồi trước mặt hắn, trợn trắng mắt nhìn. Park Yuchun thật sự không biết sao hắn có thể bình tĩnh duy trì phong độ đến tận bây giờ. Nhưng cũng may là, cuối cùng Kim Jaejoong nhìn không được, kéo Kim Junsu vào ngồi giữa hai người, thực hiện chính sách chia đều, lúc này mới bình an vô sự được. Park Yuchun bóc xong vỏ một con tôm liền đưa đến bên miệng Vật nhỏ nhà hắn, nói “A~ Su Su, há miệng.” Kim Junsu lại ngượng ngùng nhìn qua mẹ Kim, mẹ Kim cúi đầu ăn cơm làm như không phát hiện, cái này có lẽ là ngầm đồng ý! Nhưng cậu vừa mở miệng ra, đã thấy có người túm góc áo cậu, quay đầu lại thì thấy một đôi mắt ai oán nhìn mình.

“Su Su, con cũng muốn ăn tôm.” Sau khi thành công đoạt được Kim Junsu từ tay viện trưởng Park, Ji Hyun liền không thích gọi là “cậu” nữa, mà bắt trước Park Yuchun gọi là “Su Su”.

“A, để cậu gấp cho con.” Nhận con tôm từ Park Yuchun, Kim Junsu liền bỏ vào trong miệng Ji Hyun, còn đưa tay lau nước tôm bên khóe miệng cho nó, động tác dịu dàng như một người mẹ lo cho con mình vậy.

Ngay lúc viện trưởng Park nghiêng răng nghiêng lợi chìm ngập trong dấm chua, thì điện thoại của Kim Junsu vang lên. Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt liền khẩn trương, chạy ra ban công, nghe điện thoại.

“Điện thoại của ai vậy? Bí mật thế làm gì, còn chạy đi đón máy nữa. Có bí mật gì không thể nói cho gia đình à?” Mẹ Kim lên tiếng, dù sao trong lòng bà, bây giờ nhìn thẳng con mình thế nào cũng không vừa mắt.

“Mẹ, nói đến chuyện này, con cũng muốn nói...” Kim Jaejoong buông đũa xuống, nhúu chặt mày lại.

“Chuyện gì? Cậu mau nói đi.” Cảm giác chuyện này nhất định có liên quan đến Kim Junsu, Park Yuchun lập tức dựng thẳng lông lên, muốn hỏi cho rõ.

“Chính là Junsu, hai ngày trước nó đều ở chỗ tôi. Tôi phát hiện... mỗi ngày nó đều nhận được một cuộc gọi, nghe có vẻ là của cùng một người. Hơn nữa, hai người nói chuyện rất thân thiết. Có một lần tôi định nghe máy, thì bị nó phát hiện.” Kim Jaejoong sờ cằm, tò mò kể.

Ban đầu viện trưởng Park đã khấn trương, nghe Kim Jaejoong nói xong, thì làm sao ngồi yên được nữa. Đường đường là viện trưởng của một bệnh viện, mà bây giờ hắn lại bị Vật nhỏ nhà mình khiến bản thân phải lén lút đứng sau tấm rèm nghe trộm, rõ ràng là làm chuyện cười cho cả nhà mà.

Kim Junsu đưa lưng về phía hắn, ôm điện thoại, nói rất nhỏ, Park Yuchun chỉ có thể nghe loáng thoáng vài câu.

“Ừ, ừ, đúng vậy, nhớ con lắm.”

Park đưa chua: Em nhớ ai? Ngoại trừ anh, em còn muốn nhớ ai hả?

“Thật à? Bảo bối, giỏi quá.”

Park đưa chua: Bảo bối? Rốt cuộc là ai hả? Ngoại trừ anh, em dám có bảo bối khác?

“Ừ, biết rồi. Ha ha, yêu con, yêu con lắm. Được chưa?”

Park đưa chua: Em yêu ai?

“Đương nhiên rồi, yêu con nhất mà.”

Park đưa chua: Kim Junsu! Hôm qua trên giường em còn nói yêu anh nhất mà. Vật nhỏ chết tiệt, sao ngày đêm khác nhau thế.

“Ừ, ừ, vậy nha... chụt... tạm biệt.”

Park đưa chưa: Còn... còn... còn hôn nữa? Phản rồi, phản rồi. Đúng là phản rồi.

Kim Junsu cúp điện thoại, quay đầu liền hoảng sợ “Ông... xã... anh đứng sau rèm làm cái gì?”

Viện trưởng Park còn đang rối rắm thì bị người ta bắt quả tang, nhưng hắn cũng không thể nói toạc móng heo ra là “Anh trốn sau rèm để nghe lén gian phu d*m phụ hai người thân mật.”

“A? Chuyện này... mẹ vợ à, con thấy cái rèm này hơi cũ, mai con sẽ bảo người tới thay cái mới.”

Mẹ Kim trợn tròn mắt “Con rể Park, rèm này sao cũ được? Mẹ mới mua tuần trước mà.” Xem ra lúc này mẹ vợ hắn cũng không nể mặt hắn, xem hắn làm sao đây.

“A... nhìn kỹ thấy cũng còn tốt. Ha ha, không cũ chút nào. Ha ha, rất tốt. A, Su, mau ăn cơm thôi. Em cũng chưa ăn được mấy miếng. Anh múc cho em một chén canh nha.” Park Yuchun cảm thấy xấu hổ muốn chết, chỉ muốn tìm một cái hố chui xuống, liền chuyển sang đề tài ăn cơm. Tất cả mọi người đều nhìn ra hành động của hắn thật hoang đường, nhưng trên thế giới này chắc cũng chỉ có mỗi Kim Junsu nhà hắn là nhìn không ra. Còn kéo tay hắn, trở lại bàn, tiếp tục ăn cơm.

54. Chương 51: Bí Mật Của Kim Junsu (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tạm biệt ba mẹ Kim, viện trưởng Park chuẩn bị dẫn Junsu đến chỗ ông nội, nhưng tới cửa Vật nhỏ lại sống chết không chịu vào, bướng bỉnh ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Em... em không đi. Yuchun, chúng ta về nhà đi, mấy ngày nữa rồi tới.”

“Bảo bối, cũng tới cửa rồi, sao không vào? Lại đây, nghe lời, theo anh vào đi.” Park Yuchun kéo tay Kim Junsu, muốn túm cậu đi vào trong.

“Em không đi. Ông nội sẽ mắng chết em đó. Em không đi, em sợ lắm.” Mới vừa đứng lên, Kim Junsu lập tức ôm chặt lấy cây đại thụ không chịu buông ra.

“Su Su~ Em ngoan một chút! Ông nội sẽ không mắng em đâu! Ông nội nhớ em lắm đó. Sao lại chửi mắng em được. Còn chú Yong Wan, dì Wu nấu ăn nữa, bọn họ đều rất nhớ em. Chúng ta mau vào đi, mọi người đang chờ đó.” Thật ra chút chuyện này, Park Yuchun đã sớm chuẩn bị thay cậu rồi. Sau hôm Kim Junsu trở về, hắn đã về nhà chính, nói với ông nội. Ban đầu ông nội còn để ý chuyện này, nhưng thấy hắn vừa khóc lóc ầm ĩ, vừa kêu sẽ thất cổ tự vẫn nếu ông nội không tha thứ cho vợ hắn, vấn đề này mới được giải quyết.

Lúc ấy hắn nói với ông nội và chú Yong Wan “Nếu hai người khó chịu với vợ cháu, cháu sẽ không sống trên đời này nữa. Em ấy về rồi, mọi người đừng hung dữ mắng em ấy. Đừng hỏi nhiều chuyện. Nếu để em ấy tức giận bỏ đi, cháu sẽ cắt đứt quan hệ với hai người đó.”

Ông nội Park cũng không phải sợ uy hiếp của hắn, nhưng nghe nói đứa bé kia mấy năm ở nước ngoài cũng chịu không ít khổ sở. Vì để xứng với cháu trai mình, một đứa nhóc không thông minh lại có thể cố gắng lâu như vậy. Tuy cách làm không đúng, nhưng chung quy cũng là có ý tốt. Haiz, nghĩ vậy, tức giận trong lòng cũng thả trôi đi. Cho nên nói, Vật nhỏ lo lắng đúng là có chút dư thừa rồi, ông nội Park căn bản sẽ không mắng cậu. Biết hôm nay cậu đến, sáng sớm ông còn kêu chú Yong Wan đi mua những đồ cậu thích

ăn, còn đặc biệt mua một con cá heo bông thật lớn cho cậu. Bây giờ trong phòng khách, mọi người đều chờ cậu tới. Nhưng hình như không ai biết Kim Junsu không dám vào, Park Yuchun khuyên thế nào cũng không nghe. Cuối cùng, hắn phải vác cậu lên vai. Lúc này Vật nhỏ mới không kêu gào nữa, ngoan ngoãn nằm trên vai chồng mình, không dám nhúc nhích. Thật ra không dám ầm ĩ là vì cậu rất quý trọng bờ vai của chồng mình, nên không dám làm tổn thương bờ vai ấy.

Park Yuchun vỗ mông Vật nhỏ, nói “Sớm biết thế anh đã không thương hương tiếc ngọc rồi. Tốn thời gian nói nhiều làm gì. Làm thế này thật đơn giản, Vật nhỏ, sau này em mà giương oai trên đường, anh sẽ trực tiếp khiêng em về nhà, ném lên giường, sau đó lột sạch em, xem em còn dám ầm ĩ không.”

Đi được hai bước, Vật nhỏ oan ức mới lên tiếng “Có khi nào em giương oai trên đường chưa. Hừ, mà anh cũng lột sạch em, rồi ném lên giường thôi. Anh sắp biến thành anh Yunho rồi đấy.” Xem ra hành vi của tổng giám đốc Jung đã thành bóng ma cho Vật nhỏ rồi. Không biết hắn có biết đường tự kiểm điểm không.

Park sắc lang tiếp tục chìa móng vuốt sói, xoa nhẹ lên mông Vật nhỏ nhà hắn “Ừ. Ném em lên giường trước, sau đó mới lột sạch. Ông xã nghe ý kiến của em, chúng ta dân chủ.”

Kim Junsu nghĩ thầm: Dân chủ? Dân chủ ở đâu chứ? Dù sao thì em cũng không thoát khỏi việc bị ném, bị lột. Đương nhiên câu này không thể nào nói ra, nếu không “lang tính” trong người Park Yuchun sẽ không đảm bảo lát nữa ném thẳng cậu lên giường ở nhà ông nội đâu.

Cả nhà đều kinh ngạc đến sững ra khi thấy Kim Junsu bị khiêng vào. Kim Junsu xấu hổ đập vào lưng Park Yuchun một cái “Bỏ em xuống.” Về mặt Park Yuchun xấu xa cười, cúi người, để Vật nhỏ xuống “Thẹn thùng cái gì. Ài, thật đáng yêu, mặt đỏ hết rồi nè.”

Lúc này vẫn là ông nội Park, người lớn nhất, nhưng hệ thống dẫn truyền lại nhanh đến kinh người, hồi phục tinh thần.

“Khụ khụ... Junsu tới rồi à? Yong Wan, đi lấy dầu với điểm tâm đi. Xem đứa nhỏ gầy thế này. Lại đây, lại đây, mau cho ông nội nhìn cái.” Ông nội Park thấy Junsu khấn trương, liền chủ động kéo cậu đến sofa ngồi. Nghe ông nội cũng không có ý trách cứ mình, Vật nhỏ càng thấy xấu hổ. Cậu đã làm sai như thế, nếu người khác phê phán, cậu còn có thể cố gắng giải thích. Nhưng họ lại khoan dung tha thứ cho cậu, càng khiến cậu cảm thấy xấu hổ vô cùng. Xem ra người như Kim Jaejoong “vạn năm hữu lý” cũng là hiếm thấy trên đời.

“Su Su, cháu ăn cái này đi. Sáng sớm chú Yong Wan của cháu bảo người đi mua đó.” Cẩm cái nĩa vô trái dẫu, ông nội Park đưa tới miệng cậu, nói. Vật nhỏ thật lâu không mở nổi miệng, nước mắt đảo quanh, Park Yuchun vừa nhìn, là thấy đau lòng, lại sắp khóc rồi. Sau đó hắn nhanh chóng liếc qua ông nội. Ông nội Park thấy oan uổng cho mình, trừng lại hắn. Ông chưa nói gì hết, sao Vật nhỏ lại muốn khóc? Cháu không được trách ông.

“Ông nội... Cháu... là cháu không tốt... cháu... cháu chỉ muốn... Ông nội, cháu sai rồi. Ông nội, cháu xin lỗi. Sau này cháu sẽ không như thế nữa. Ông tha thứ... tha thứ cho Su Su một lần đi... Lần sau cháu sẽ không dám nữa.” Vật nhỏ lập tức quỳ xuống mặt đất, cảm xúc kích động nhận lỗi với ông nội Park. Park Yuchun đứng ở phía sau muốn ôm cậu đứng dậy, nhưng Kim Junsu nhất định không chịu đứng lên, cứ quỳ như thế xin lỗi.

“Bảo bối, ông nội không trách em. Thật đó, không phải ông xã đã nói với em rồi sao.”

Ông nội Park cũng đứng dậy, đỡ cậu lên “Đúng, đúng. Cháu ngoan, mau đứng lên. Ông nội không trách cháu. Yuchun đã nói hết với ông rồi. Sau này sống tốt là được. Yong Wan, mau giúp tôi đỡ Su Su đứng lên.”

Cuối cùng cũng trấn an được cảm xúc của Vật nhỏ, ông nội Park không những giữ hai vợ chồng ở lại ăn cơm tối, còn nói với Park Yuchun “Hôm nay đừng về. Ở lại ngủ đi. Lâu rồi ông không xem hoạt hình cùng Su Su. Park Yuchun, cháu đồng ý không?”

Thật ra Park Yuchun thật sự muốn nói “Không được ạ.” Nhưng nghĩ đến biểu hiện đạt đến trình độ cao siêu của ông nội với chú Yong Wan, nếu không đồng ý thì có vẻ hắn rất nhỏ mọn, vì vậy mới nói “Được ạ.

Hôm nay không về.” Chỉ cần tối, ông nhớ trả vợ cho cháu là được. Ông nội, bây giờ cháu đang thời kỳ tiểu biệt thẳng tân hôn đó.

Buổi tối, Park Yuchun nhìn đồng hồ, đã mười giờ mười lăm phút rồi. Hắn cũng đã tắm xong, còn Vật nhỏ vẫn ở trong phòng đọc sách của ông nội chơi game. Park Yuchun bĩu môi, quyết định đi “xách người” về.

Không nói hai lời liền xông vào phòng đọc sách của ông nội, nói “Hơn mười giờ rồi. Hai ông cháu còn chơi cái gì thế? Su Su, theo anh về phòng ngủ. Ông nội, ông cũng sớm tắm rửa rồi ngủ đi. Người già ngủ trễ không tốt đâu. Không được chơi nữa, tan cuộc!” Một tay che màn hình, tay còn lại kéo Vật nhỏ vào ngực, ép hai ông cháu tắt máy. Sau đó hắn khẽ cúi người, khiêng Vật nhỏ lên vai. Xem ra gần đây, cậu bạn nhỏ Kim Junsu đảm đương vai trò “bao tải” ngày càng nhiều.

Về phòng, hầu hạ ông chủ nhỏ tắm xong, hai người nằm trên giường. Park Yuchun liền đi thẳng vào vấn đề chính “Bảo bối, em không lạnh à? Có muốn anh ôm em không?”

“Dạ? Không lạnh.” Không biết Vật nhỏ giả khờ hay khờ thật đây.

“Em không lạnh thì anh lạnh. Lại đây, để anh ôm một cái.” Xem ra sau này hắn phải thực hiện chính sách bá quyền mới được, nếu không chẳng biết bao giờ mới xong. Vật nhỏ bĩu môi, bất đắc dĩ xích tới, cho hắn ôm vào ngực “Ông xã... anh không thích Ji Hyun à?”

“Hừm, trước kia thích, giờ tranh với anh, nên không thích nữa.” Thằng nhóc thối kia, lòng còn chưa mọc đủ đã biết làm kẻ thứ ba rồi. Thật không hiểu Kim Jaejonog dạy dỗ thế nào. Trẻ con bây giờ đúng là khó hiểu mà.

“Em thấy Ji Hyun thật đáng yêu. Vui vẻ như ánh mặt trời, dễ mến, lại rất hiểu chuyện nữa.” Khóe miệng Kim Junsu dịu dàng mỉm cười, ánh mắt cũng híp lại thành một đường nhỏ.

“Được rồi, với em là đáng yêu. Nhưng trong lòng anh, em là đáng yêu nhất.” Siết chặt cánh tay, Park Yuchun hôn lên mặt Kim Junsu, nói.

“Sao lại so em với trẻ con? Em đã hai mươi hai rồi.”

“Em chính là trẻ con nhà chúng ta. Là vợ cũng là con của anh. Anh muốn dành hai tình yêu này cho em hết.”

“Nịnh người ta vừa vừa thôi. Miệng ngọt như mút trái cây ấy. Anh đừng động, để em ném thử xem là mút đào hay mút dâu đây.” Vật nhỏ giữ chặt đầu Park Yuchun, tự mình dâng miệng lên.

Sau nụ hôn nồng nhiệt, Kim Junsu dựa trên ngực Park Yuchun, thở hổn hển.

“Ném ra vị nào rồi?”

“Ừm, là vị của ông xã. Là vị em thích nhất.”

“Ô, Kim Junsu, lần này em buồn nôn thật đó.” Park Yuchun nghe cậu nói như vậy, trong lòng vui mừng vô cùng, nhéo khuôn mặt như trái đào của cậu.

“A, đúng rồi. Su Su, hôm nay ở nhà mẹ vợ, ai gọi cho em vậy?” Việc này quả thực tra tấn viện trưởng Park cả một ngày rồi.

“A... Không... không ai hết. À, chỉ là bạn học ở Pháp... a... là bạn. Đúng rồi, là bạn thôi.” Kim Junsu lập tức khẩn trương, tự động nằm xích ra, mắt cũng không dám nhìn Park Yuchun, hiển nhiên là đang nói dối.

“Vật nhỏ, em gạt anh.” Mỗi lần nói dối, cậu đều hốt ha hốt hoảng, nghĩ hắn không nhận ra sao?

“Em... được rồi, là em gạt anh... không phải bạn. Chính là, chính là... hiện tại em không thể nói cho anh biết.”

Viện trưởng Park mất hứng “Người nào vậy? Vì sao không thể nói? Kim Junsu, không lẽ em có đàn ông sau lưng anh?” Em dám ừ, anh sẽ làm cho em hối hận.

“Anh nói bậy bạ gì đó. Làm gì có chuyện này.” Có đàn ông sau lưng, sao nói khó nghe vậy.

“Nói mau. Có thằng tóc đỏ mắt xanh nào bên Pháp hả? Dám đụng tới người của anh, đúng là chán sống rồi.” Park Yuchun càng nói càng tức giận.

“Không có! Thật không có mà! Anh tốt như vậy, đầu em có vấn đề mới đi tìm người khác. Với lại, em ngốc thế, ngoài anh ra, ai thèm để ý chứ.”

“Hừ, nói thế còn chấp nhận được. Nói cho em biết, em ngoan ngoãn ở nhà giúp chồng nuôi con đi. Nếu để anh phát hiện đào vượt tường(*), hừ, anh sẽ làm cho em không xuống giường được nữa đấy.” Xem ra viện trưởng Park không còn cách thức trừng phạt nào khác.

(*) Câu này là từ câu “hồng hạnh vượt tường”, ý chỉ phụ nữ có chồng rồi còn ngoại tình với người khác. Anh Park thay chữ “đào” ám chỉ bạn Su.

“Em biết rồi.” Vật nhỏ gật đầu như đập tới.

“Vậy em nói cho anh biết, tên đó là ai?” Hừ, thái độ coi như thành khẩn.

“A... em mệt, mai nói đi.” Kim Junsu ngáp một cái, trở mình, chuẩn bị đi ngủ.

“Không được ngủ. Nói rõ ràng đi.”

Kim Junsu nghĩ thầm. Không nói cho anh đâu, đằng nào mai anh cũng biết. Đêm nay có chết cũng không nói. Nhưng em hứa, đây là bí mật cuối cùng của em với anh. Cho nên không thể nói, ha ha. Mai sẽ cho ông xã một kinh hỉ. Ông xã nhất định sẽ hạnh phúc đến ngất đi đó.

Ps: Vậy là còn 2 chap thôi nhé mọi người

55. Chương 52: Có Ngọt Ngào Nào Sánh Bằng! (1)

“Ông xã, lái nhanh một chút.” Hai giờ mười lăm phút chiều, Kim Junsu cùng Park Yuchun lái xe chạy tới sân bay quốc tế InCheon.

“Su Su à, em nói cho anh biết rốt cuộc chúng ta đi đón ai vậy?” Viện trưởng Park đã phiền muộn lắm rồi, từ tối qua đến giờ, hỏi Vật nhỏ nhà hần không dưới trăm lần, mà cậu vẫn không chịu nói cho hần biết là ai.

“A... sẽ biết ngay mà. Yuchun, anh nhìn phía trước kìa, lo lái xe đi.” Kim Junsu liếc mắt nhìn qua hần, không ngừng thúc giục hần tăng tốc.

“Su Su... Em nói thật với anh đi. Rốt cuộc là ai? Sao em quan tâm dữ vậy? Nam hay nữ? Em chỉ cần nói cho anh biết nam hay nữ là được rồi, anh sẽ không hỏi cái khác.” Giấu chưa nhanh chóng tràn đầy tim Park Yuchun, khiến hần rất khó chịu.

“Haiz, là nam. Con trai, được chưa.” Vật nhỏ chột dạ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Thật vất vả tới sân bay, Vật nhỏ không lãng phí một giây liền kéo Park Yuchun chạy tới đại sảnh sân bay, đứng ở cửa chờ, lo lắng nhìn.

Thấy Vật nhỏ một lát lại vò tóc, một lát lại bứt tai, Park Yuchun cũng khản trương theo. Trạng thái này của Kim Junsu nói rõ cậu rất quan tâm đến người này. Park Yuchun thầm cầu nguyện với ông trời. Đừng

xảy ra chuyện gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống hôn nhân của hắn với vợ mình, ngoài ra chuyện gì cũng được. Tuổi hắn lớn rồi, không chịu nổi giằng co với Vật nhỏ nữa đâu.

Sau đó Kim Junsu đang chăm chú nhìn liền kêu lên, mắt càng mở to ra, thấy được người quen, cậu đưa tay vẫy liên tục. Park Yuchun đứng bên cạnh lúc này tròn mắt: Kim Junsu! Em có thể nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra không? Em còn gạt anh những gì?

Một cậu bạn nhỏ mặc chiếc áo thủy thủ đỏ xen trắng, quần đùi vàng nhạt, hai vai đeo một cái túi du lịch nhỏ màu đỏ thẫm, đang dùng tốc độ 10m/s chạy tới chỗ bọn hắn.

“Mẹ~~~” Dùng một giọng cá heo nhỏ kêu lên.

“Inhwan~~~ chậm một chút! Chạy chậm thôi.” Kim Junsu bước nhanh về phía trước, mở hai tay, chờ cậu nhóc chạy vào lòng mình. Chặt vật ôm bé con lên, Kim Junsu ửng bé vào ngực, hôn lên mặt bé “Con có nhớ mẹ không?”

“Nhớ lắm ạ. Mẹ, Inhwan nhớ mẹ nhiều lắm. Nhiều như vậy nè.” Inhwan mở hai tay ra, vẽ lên không trung một vòng tròn, miêu tả bé nhớ mẹ bao nhiêu.

“Eu kyang kyang~ Mẹ cũng rất nhớ con. Bảo bối, con khỏe chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?” Hai tay Kim Junsu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, trái xem, phải xem mãi.

“Dạ, khỏe lắm ạ. Tiểu đậu đậu đều bay hết rồi! Inhwan không ngứa, cũng không đau nữa. Mẹ hôn nhẹ đi.” Bé đưa miệng nhỏ của mình tới trước mặt mẹ, đòi hôn. Lúc trước Kim Junsu biết Inhwan bị thủy đậu, trong lòng lo lắng vô cùng. Hơn nữa thời gian đó, Park Yuchun lạnh nhạt với cậu, tim cậu đau muốn chết. May là tiểu bảo bối không sao. Cảm ơn trời đất, mọi chuyện đều tốt.

Kim Junsu cũng rất phối hợp khế hôn xuống. Đột nhiên nhớ tới Park Yuchun, cậu dắt bé tới trước mặt hắn, nói “Inhwan, đây là ba con. Gọi ba đi con.”

Đương nhiên Park Yuchun vẫn còn chưa tỉnh mộng, hắn không biết đối diện với mình là ai. Một cậu bé mũm mĩm, đáng yêu ư?

Đứa bé này đúng là kết tinh của hai người, lông mi cong cong, đôi mắt nồng nọc linh động, cái mũi tròn tròn, nho nhỏ, đôi môi chúm chím như cánh hoa, cười lên lại lộ rõ gò má phúng phính của Park Yuchun.

“Bảo bối, không phải luôn ằm ỉ đòi ba sao? Đây là ba con đó, mau gọi đi.” Inhwan then thùng trốn sau lưng Kim Junsu, hiển nhiên là có chút sợ người lạ.

Kim Junsu không có cách nào, ba thì ngây dại như bị điểm huyết, con thì then thùng y như mình, không dám gọi. Cuối cùng cậu lấy tấm ảnh đã chuẩn bị trước ra, đỡ cậu con trai “Inhwan, con xem, ai đây?”

Inhwan đưa tay cầm lấy tấm hình, đây không phải là tấm hình quý báu của bé sao? Mẹ từng nói cho bé biết, người đẹp trai trên này là ba của bé “Là ba ạ.”

“Đúng rồi! Con xem, người trong hình có phải người này không?” Kim Junsu chỉ tấm hình, sau đó chỉ Park Yuchun.

“Ba~” Cuối cùng nhận ra người, Inhwan ngẩng đầu, vẫn còn sợ sệt gọi một tiếng.

Sao lại có một bảo bối gọi hần là ba. Trời ạ, nói cho hần biết đây có phải sự thật không? Lúc này trong lòng Park Yuchun tràn ngập ngọt ngào, nhưng miệng lại không biết phải thốt lên thế nào.

“Ông xã, con gọi anh đó.” Kim Junsu kéo tay áo Park Yuchun. Không phải anh muốn có con sao, con tới, sao anh không nói câu nào?

“Hả? A... Con? Anh... anh có con sao? Con... con của anh?” Lúc này Park Yuchun mới kịp phản ứng, hần vui mừng ôm lấy Inhwan, nói “Con, mau gọi ba đi.”

“Ba~” Mới này bé còn sợ người lạ, nhưng giờ đã hết rồi, đúng là cốt nhục tình thâm thật kỳ diệu. Hai cha con dù mới gặp mặt nhưng chưa tới năm phút đã thân thiết như luôn sống chung với nhau.

Bây giờ Park Yuchun đang bị vây quanh bởi cảm xúc vui mừng, hần bế Inhwan không ngừng xoay vòng quanh trong đại sảnh sân bay, miệng còn không ngừng kêu “Con của ba, con của ba.” Gặp ai cũng khoe, căn bản không quan tâm xung quanh toàn người lạ. Người đi đường đều tưởng hần bị thần kinh, đoàn người xung quanh đều vây vào xem náo nhiệt.

“Cậu bạn nhỏ Kim Inhwan! Con chạy nhanh thế, có biết sẽ bị lạc không?” Bên ngoài đám người, có một người đàn ông bỏ mặc xe hành lý qua một bên, hai tay khoanh trước ngực, nhìn xuống thẳng nhóc mới trải qua cơn bệnh.

Kim Junsu thấy rõ người tới, lập tức đẩy đám đông, bỏ nhào vào người đàn ông kia “Bum Bum, anh nhớ em lắm.”

“Anh Junsu, em đã bảo nhiều lần rồi mà, không được gọi em là Bum Bum. Còn có, anh nặng lắm, xuống đi.” Đầu người đàn ông bốc khói, đẩy Kim Junsu ra, chỉnh lại quần áo của mình.

“Được rồi, Kibum, anh rất nhớ em.” Kim Junsu thay đổi cách xưng hô, nhưng vẫn nhào người tới. Park Yuchun đang ôm Inhwan xoay quanh đột nhiên dừng lại, bế đứa con tới, kéo bà xã mình ra khỏi người ta.

“Bảo bối, có thể giới thiệu một chút không?” Hần nhếch mày, nhìn người đàn ông trước mắt, đánh giá. Nhìn cũng khá, chỉ là gương mặt lạnh lùng, không quan tâm người khác, xem ra cũng cỡ tuổi Junsu, chắc không có uy hiếp gì.

“Yuchun! Đây là Bum Bum.” Cậu con trai nghe vậy liền liếc một cái, Kim Junsu thè lưỡi, sửa lại “Đây là bạn học với bạn cùng phòng ở Pháp của em, cũng là người bạn tốt nhất của em. Mấy năm nay đều là cậu ấy giúp đỡ em.”

“Chào anh, tôi là bạn của anh Junsu, tên là Kim Kibum.” Kim Kibum chìa tay phải, chủ động chào hỏi viện trưởng Park.

“Chào cậu. Park Yuchun, chồng của Junsu.” Park Yuchun cũng đưa tay ra, lịch sự đáp lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. May là không phải kẻ thứ ba. Kim Junsu, em đúng là cho anh tản bộ giữa thiên đường và địa ngục đó. Park Yuchun từ lúc bé Inhwan cũng không buông tay, bé cũng không mắc cỡ nữa, ôm chặt cổ ba, cười đến ngọt ngào.

Kim Kibum lái xe, ba người ngồi sau ngọt ngào cười đùa. Là do bạn học Kim Kibum giành lái xe, để ba người hưởng thụ hạnh phúc đoàn tụ. Riêng điểm này, viện trưởng Park đã cảm kích không thôi. Trong lòng nghĩ thầm, Junsu nhà mình toàn quen bạn tốt. Hắn đã bảo Vật nhỏ nhà hắn rất có con mắt nhìn người mà.

Cậu nhóc trong lòng viện trưởng Park chính là bản sao của vợ hắn, đáng yêu vô cùng. Bây giờ trong mắt hắn, chỗ nào là không khí chứ, toàn bong bóng cả thôi.

Đang lái xe, Kibum đành bắt đắc dĩ phá bong bóng của viện trưởng, hỏi “A... anh Park, tiếp theo đi sao?” Cậu thừa nhận cho ba người đó có cơ hội thân mật là do mình rất tốt bụng, nhưng mà cậu nhiều năm mới về Hàn đó, ít nhất cũng phải chỉ cho cậu biết phải đi thế nào chứ.

Kibum thật vất vả lái xe tới nhà mẹ Kim, lúc đi phải quẹo đi quẹo lại, vì viện trưởng Park với Inhwan cứ “âu yếm” nhau mãi, cũng chẳng chú tâm chỉ đường, khiến cậu phải dừng xe lại hỏi người đi đường nhiều lần. Ba người kia lại vô tâm, chẳng biết Kibum xuống xe làm gì.

Xe dừng ở dưới lầu, Junsu nói “Kibum không ở nhà chúng ta đâu. Em ấy bảo ở khách sạn là tốt nhất. Lần này về Hàn chủ yếu là có chuyện quan trọng muốn làm.” Viện trưởng Park lại thấy ngại. Người ta đã chăm sóc vợ con mình suốt thời gian ở Pháp, lần này lại đưa con mình về. Dù sao cũng phải cảm tạ người ta, nên bảo người ta ở nhà mình mới đúng. Nhưng Kim Junsu lại nói “Ông xã, em không khuyên nó đâu. Bum Bum đã quyết định gì thì khó thay đổi lắm. Em ấy nói muốn làm gì, thì đó nhất định là chuyện quan trọng mà. Cứ nghe theo Bum Bum đi.”

Giúp Kim Kibum đón xe taxi xong, viện trưởng Park một tay bế Inhwan, một tay dẫn vợ về nhà mẹ vợ.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Sao Kim Kibum này thần bí vậy? Không lẽ là Kim chủng môn trên giang hồ, thần long đầu không thấy, đuôi không lộ? Haiz, mặc kệ đi. Lúc này vợ con đều đông đủ. Mình cùng cần vài năm tiêu dao. Park Yuhwan, bây giờ em mới là viện trưởng Park, năm nay đổi lại.

Từ lúc bé Inhwan tới, cả nhà mẹ Kim liền vây quanh, hai ông bà thấy cháu ngoại đương nhiên là rất vui mừng. Thấy Kim Junsu sinh ra một bảo bối đáng yêu như thế liền xá trọng tội trốn nhà của cậu. Mẹ Kim nhìn cháu, nước mắt lại rơi xuống, miệng mắng Kim Junsu “Thằng nhóc chết tiệt, một mình ở ngoài sinh con. Con có biết sinh con nguy hiểm thế nào không? Lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, con bảo con rể

Park phải làm bây giờ? Có thai mà con dám bỏ ra nước ngoài, phải cạo sạch đầu con, khóa trong tủ mới được.” Miệng thì mắng, nước mắt lại liên tiếp rơi, không phải bà đang đau lòng cho thằng con phá sản của mình sao. Sinh con bộ dễ dàng lắm à? Bà sinh một lần nên biết, không phải là đi một vòng ở quỷ môn quan sao?

Bé Inhwan vừa vào cửa, ba mẹ Kim liền giành nhau ôm, ai cũng không buông tay, mà tiểu bảo bối lúc này lại rất ngoan, mới đầu còn hơi sợ người lạ, nhưng sau đó liền mở miệng ngọt ngào gọi “Ông ngoại, bà ngoại.”

Mẹ Kim làm một bàn đồ ăn ngon, không phải cho Kim Junsu, mà hoàn toàn là lấy lòng cháu ngoại.

Thật vất vả ăn cơm xong, Kim Junsu nói mệt, muốn về nhà. Mẹ Kim đương nhiên là không cho, tự nhiên có một cháu ngoại trắng mập từ trên trời rơi xuống, sao bà bỏ được. Mặc dù Ji Hyun cũng rất đáng yêu, nhưng mà đứa bé đó y như ông cụ non, bình thường ôm một cái, hôn một phát là kêu ông bà buồn nôn rồi. Còn đứa bé này, không sợ buồn nôn, tiểu bảo bối hình như rất thích được ôm, tùy tiện bẹo má, xoa nắn thế nào cũng được, cặp vợ chồng già đã yêu đến muốn ngắt đi rồi.

“Ba nó, ông nhìn xem, Inhwan nhà chúng ta giống y như Su Su hồi nhỏ vậy. Đúng là khuôn đúc của mẹ nó.” Mẹ Kim lại hôn lên má bé một cái, cảm thán nói.

“Đúng rồi, đúng rồi. Bà xem này, mắt còn to hơn Su Su hồi nhỏ nữa, còn sáng hơn nhiều.” Ba Kim phụ họa.

“A~ Ông không nói, tôi cũng không để ý nha. Cái miệng nhỏ nhắn chúm chím này, cả cái mũi tròn tròn nữa, còn cao hơn mũi Junsu hồi nhỏ đó.” Mẹ Kim là điển hình có cháu trai thì không cần con trai nữa.

“Đúng vậy, tóc cũng đẹp hơn Junsu hồi nhỏ nữa. Bà xem, bà xem, cười rộ lên còn có hai gò má phúng phính, giống y như con rể Park vậy.” Ba Kim cũng chẳng kém gì.

“Đúng rồi, cười rộ lên đẹp trai như con rể Park vậy. Haiz, tôi không phải nói lời vô nghĩa đâu. Con rể Park là có một nửa công lao đấy. À, hơn một nửa. Không có con rể Park, Junsu nó sao sinh ra được đứa con xinh đẹp, đáng yêu thế này. Ai u~ tiểu bảo bối của bà sao lại đáng yêu thế này.” Mẹ Kim càng nhìn càng thích, ôm Inhwan, lại hôn lên một cái.

Kim Junsu ở một bên bĩu môi, nhỏ giọng than thở “Hứ, cái gì vậy. Trong mắt mọi người con vô dụng thế sao? Tồn biết bao công sức mới sinh nó ra được. Ba mẹ lại bảo Yuchun chiếm hơn nửa công lao. Hứ, con biết mọi người không thương con mà.”

Ba mẹ Kim đắm chìm trong thế giới có bé Inhwan nên cũng chẳng quan tâm Kim Junsu đang nói cái gì. Nhưng ba mẹ không quan tâm, không có nghĩa là viện trưởng Park cũng mặc kệ. Hắn liền dỗ vợ mình “Bảo bối, công lao là của em, đều là của em. Không phải do bảo bối nhà chúng ta cố gắng, sao có thể có tiểu bảo bối như vậy. Ai nói không thương em chứ? Ông xã đâu có nói. Ông xã hiểu em nhất, thương em nhất, đau lòng đến máu chảy trong ruột luôn đây này.” Park Yuchun ôm mẹ của con hắn, cũng không quản làm trò trước mặt ba mẹ vợ và con trẻ, mà hôn chụt lên mặt cậu.

“Ô ô ô~~~~ Ông xã, anh là đối tốt với em nhất. Chúng ta về nhà đi, không ở đây nữa.” Kim Junsu ôm cổ Park Yuchun, làm nũng.

“Được, được. Ông xã đưa em về.” Park Yuchun cứng chiều sờ tai Kim Junsu, sau đó quay sang nói “Mẹ vợ, giờ không còn sớm nữa, con muốn đưa vợ với con con về trước.”

Mẹ Kim nghĩ Junsu cũng đã về, con rể Park cũng sẽ không cho nó cơ hội bỏ chạy nữa. Tuy bây giờ bà không muốn buông tay cháu ngoại, nhưng tương lai còn dài “Ừ, vậy về sớm một chút, Inhwan nhà chúng ta chắc cũng mệt lắm rồi. Hai đứa trở về, nhớ tắm cho nó, đỡ nó ngủ sớm một chút.” Mẹ Kim lưu luyến giao Inhwan lại cho Park Yuchun, nói.

“Vâng, tụi con nhớ rõ ạ. Ba mẹ vợ, tụi con về trước. Ba mẹ muốn bế cháu, mai chúng con lại đưa Inhwan tới.” Con rể Park thật biết làm người, nhiều năm thế vẫn rất biết cách dỗ dành ông bà già.

56. Chương 53: Có Ngọt Ngào Nào Sánh Bằng! (2)

Ra khỏi cửa, nhìn bên ngoài, trời đã bắt đầu đen lại, đèn đường cũng sáng lên.

“Ông xã, em ăn no quá, chúng ta đi tản bộ một chút rồi về nhà được không?” Kim Junsu túm tay áo ông xã mình, lắc lư.

“Ừ, cũng được.” Park Yuchun bế Inhwan, buông một tay ra, ôm eo Kim Junsu. Dù sao xe đậu ở đây cũng không mất, chỗ này cũng cách nhà không xa. Park Yuchun xốc con mình lên một chút, cùng vợ tản bộ. Chuyện tốt đẹp thế này, ngày hôm qua, hắn còn không dám nghĩ tới, thế mà hôm nay đã thành hiện thực. Có phải hắn đang nằm mơ không?

Đi một lát, Park Yuchun phát hiện Inhwan ghé trên vai mình ngủ mất rồi, có vẻ hôm nay bé mệt lắm.

“Yuchun~ có mệt không? Để em bế con một lát cho.”

“Không mệt. Sao lại mệt chứ? Em không biết tâm trạng anh bây giờ thỏa mãn thế nào đâu.” Park Yuchun thần nhiên cười.

“Su...”

“Ừm?”

“A... Anh hỏi em, năm đó, sao em phát hiện mình có thai?” Park Yuchun cố gắng lựa chọn ngôn từ, tránh cho Vạt nhỏ nhớ chuyện cũ lại thương tâm.

“Sau khi em đến Pháp được ba tháng. Em nhớ hôm đó trời mưa, đường rất trơn. Ở trường không cẩn thận trượt chân ngã, cũng không có bị gì, nhưng bụng lại thấy đau âm ỉ. Có một người tốt bụng đỡ em dậy, còn đưa em tới bệnh viện. Sau khi kiểm tra, bác sĩ nói cái gì đó, em cũng không hiểu lắm. May là người kia dịch ra cho em, cậu ấy nói, em có thai, ba tháng rồi. Lần này té dẫn đến động thai, nhưng may là không sao hết.”

Park Yuchun nghe đến đây, trong lòng kinh hãi. Ba tháng? Ba tháng, trẻ nhỏ vẫn chưa ổn định đâu. Té như thế rất có thể xảy thai.

“Anh đoán xem người tốt bụng đó là ai? Eu kyang kyang, chính là Bum Bum đó.” Kim Junsu nhớ lại, từ ngày đó, Kibum liền giúp đỡ cậu, chăm sóc cậu. Kibum nhỏ tuổi hơn cậu, nhưng lại rất chững chạc. Tuy bên ngoài luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng trong lòng lại rất ấm áp. Nếu không có cậu ấy, bây giờ cũng sẽ không có Kim Junsu và Kim Inhwan.

“Ừm, Kibum đúng là người tốt. Chúng ta phải tìm một cơ hội đền đáp cậu ấy.” Park Yuchun nghĩ nếu hấn tính không lầm thì đứa nhỏ này có vào đêm trước khi Junsu rời đi. Lại nghĩ đến chuyện Junsu té, thiếu chút nữa là không còn được thấy con nhỏ, Park Yuchun bất giác hơi siết cánh tay lại, để đầu Inhwan tựa sát hơn lên bả vai mình.

“Vâng, Bum Bum tốt lắm. Lúc em sinh Inhwan, cũng là do Bum Bum chăm sóc em. Cậu ấy còn lo cho tiền viện phí nữa.”

Park Yuchun thở dài một hơi “Bảo bối, anh xin lỗi. Lúc em cần người chăm sóc, anh lại không ở bên cạnh em.” Park Yuchun thật sự tự trách bản thân, hấn cho rằng, dù Junsu bỏ đi, nhưng nếu lúc trước hấn nghiêm túc tiếp tục tìm, cậu cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy.

Kim Junsu vừa nghe Park Yuchun nói như vậy, càng cảm giác mình không còn nhỏ nữa, rõ ràng là cậu gây tội thì phải chịu tội, sao hấn lại cứ đem lỗi lầm về phía mình “Ông xã, anh đừng nói thế. Anh nói thế khiến em cảm thấy mình thật đáng ghét. Tuy năm đó, lúc mang Inhwan, em vừa phải đến trường, vừa đi làm thêm, quả thật chịu không ít khổ cực, nhưng chỉ cần nghĩ tới có thể sinh con cho anh, em liền cảm thấy mình thật giỏi. Đều là lỗi của em, anh không sai, nên đừng tự trách mình nữa. Em nghĩ... nếu thời gian có thể quay trở lại, em nhất định sẽ không rời xa anh.” Kim Junsu cúi đầu, đoán không ra cậu có phải đang khóc không, nhưng giọng nói của cậu đã có chút không bình thường.

“Ừm, anh biết Su Su của anh tài giỏi mà. Thật sự rất giỏi. Bảo bối, đã chịu nhiều khổ cực rồi. Tuy em nói vậy, nhưng trong lòng ông xã vẫn thấy mình đáng trách. Là anh không chăm sóc tốt cho em, mới khiến em chịu khổ nhiều như thế, em không biết anh đau lòng bao nhiêu đâu.” Từ ngày Kim Junsu trở về, Park Yuchun liền cảm thấy hấn trở nên yếu ớt đi. Chỉ nhìn bóng lưng gầy gò của cậu, trong lòng hấn lại đau đốn, nước mắt lại muốn trào ra.

“Anh đừng nói thế. Em xin lỗi, là tại em... khiến Yuchun bỏ lỡ lúc sinh Inhwan, không được nhìn nó lớn lên trong thời gian vừa rồi... em...”

Park Yuchun thật sự không đành lòng nhìn Vật nhỏ tiếp tục thương tâm, vì thế hấn nắm chặt tay cậu “Bảo bối... bà xã... đừng nói “em xin lỗi” anh nữa. Về sau chúng ta đừng nói xin lỗi được không? Ba chữ

này thật đáng ghét. Đổi thành “em yêu anh” đi. Sau này chúng ta còn cả quãng đời còn lại ở bên nhau, không thể mãi đắm chìm trong những đau buồn ngày xưa được. Bốn năm xa cách này, xem như chưa phát sinh. Chúng ta hãy xem nó là giấc mộng đi. Tỉnh mộng, mọi thứ đều trở lại bốn năm trước. Có một điều thay đổi duy nhất, đó là chúng ta có thêm một tiểu bảo bối.” Park Yuchun không muốn chứng kiến chuyện Vật nhỏ cả đời cảm thấy thua thiệt hẳn, hẳn hi vọng bảo bối của hẳn sẽ sống như trước, giống như ánh mặt trời, hạnh phúc, vui vẻ như bốn năm về trước, không có một tia lo lắng nào.

“Nếu bảo bối thật sự cảm thấy không xứng với anh. Anh có một cách, có thể trừng phạt em, cũng bù đắp lại cho anh.” Về mặt Park Yuchun thoải mái nhìn Vật nhỏ.

“Cái gì?” Kim Junsu lập tức ngẩng đầu, đôi mắt phấp phồng nhìn chăm chăm Park Yuchun.

“Ừ... phạt em sinh cho anh thêm mấy tiểu bảo bối đáng yêu như vậy nữa. Sinh mấy đây? Anh nhớ trước kia, Su Su nói với anh, sẽ sinh cho anh mười đứa. Sau đó tạo thành một đội bóng, phải không nhỉ?” Park Yuchun kéo vạt áo ra, bao lấy Inhwan trong lòng, trông có vẻ rất thành thạo.

“Hồi đó chỉ nói đùa, anh còn xem là thật hả? Ai muốn sinh cho anh nhiều như vậy chứ. Một chết, anh không biết lúc em mang Inhwan cực khổ thế nào đâu. Em không muốn.” Vật nhỏ xấu hổ, cậu nào có bản lĩnh đó chứ.

“Mặc kệ, em đã hứa với anh rồi. Chúng ta đi nhanh lên, nhanh lên.” Một tay Park Yuchun kéo tay Kim Junsu, chân bước nhanh hơn.

“Sao đi nhanh vậy? Gấp thế làm gì?” Vật nhỏ thất tha thất thểu đi theo, đầu óc quay cuồng, có chút mông lung.

“Gấp chứ. Đương nhiên là gấp rồi. Phải vội về nhà tạo con nhỏ với em chứ.” Viện trưởng Park biến thành sắc lang, giọng điệu nói nghe có vẻ rất đơn giản.

“Suyt~ Inhwan sẽ nghe được đấy.”

“Không đâu, con ngủ say rồi.”

“Đêm nay em không muốn làm. Em muốn ngủ với con. Lâu rồi không gặp nó, thằng bé cần em ngủ cùng.”

“A~ Bà xã~ Hôm qua ở nhà ông nội cũng chưa làm, hôm nay cũng không được làm. Anh thấy đồ ăn mặn ở phía trước mà lại không được ăn.” Viện trưởng Park giữ môi dưới của Kim Junsu, hôn lên.

“Không được, Inhwan nó giống em, phải ngủ quen giường. Hôm nay em phải ngủ với nó.” Vật nhỏ từ chối lời cầu hoan của viện trưởng Park.

“Haiz, cũng vì thái tử nhà chúng ta. Hôm nay trầm bỏ qua cho người đó.”

“Ha ha, tạ ơn bệ hạ. Hôm nào, nô tì nhất định hầu hạ tốt ngài.” Hai vợ chồng nhà này lại bắt đầu tự biên tự diễn phim cổ trang rồi. Bộ vui lắm sao?

Dây dưa như thế cho đến khi về tới nhà, Kim Junsu tắm cho Inhwan xong, rồi tắm rửa cho mình. Sau đó cậu bế thằng bé tới phòng trống bên cạnh ngủ.

Park Yuchun vài lần muốn tới giúp con trai mình tắm rửa, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện, tay hắn lỏng ngóng như móng heo. Kinh nghiệm chăm sóc con nhỏ còn thiếu nhiều lắm. Xem ra sau này phải luyện tập nhiều hơn.

Park Yuchun đứng ngoài cửa phòng, dùng ánh mắt vô cùng oán niệm nhìn cậu vợ trẻ đưa lưng về phía mình, dỗ con ngủ. Kim Junsu đột nhiên cảm thấy sau lưng có cảm giác nóng rực, giống như bị ai đó nhìn chăm chăm. Lúc quay đầu lại thì thấy viện trưởng Park đứng đó, đôi mắt tội nghiệp vô cùng. Kim Junsu nhìn hắn, ý bảo hắn về phòng ngủ đi. Lúc này Park Yuchun mới rời đi.

Tắm xong, một mình hắn nằm trên chiếc giường lớn, nhớ đến những gì trải qua ngày hôm nay, thật giống như nằm mơ vậy. Su Su sinh cho hắn một đứa con trai. Đứa bé mũm mĩm đáng yêu, mở miệng gọi hắn là “ba”, không phải gọi người khác, mà chính là gọi hắn. Cảm giác này thật tuyệt vời. Cho tới bây giờ Park Yuchun chưa từng cảm giác mình thành công như thế. Khi đến trường được khen ngợi, khi công tác đạt được những thành tựu đáng kiêu ngạo cũng không bằng một tiếng non nớt của Inhwan khi gọi hắn là “ba”.

Từ nay về sau rốt cuộc không cần nhìn ba người nhà Kim Jaejoong mà ghen tị nữa. Hắn cũng sẽ được trải qua cuộc sống hạnh phúc của một gia đình. Trong lòng Park Yuchun cảm ơn Vật nhỏ nhà hắn, tuy xa cách bốn năm, nhưng đã cho hắn một cuộc sống tốt đẹp như vậy. Thật đẹp!

Park Hoàng nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi bật cười thành tiếng, đưa lưng về phía cửa phòng, say mê với suy nghĩ của mình. Căn bản không nghe thấy Kim ái phi của mình lén lút đẩy cửa vào.

Kim Junsu chìa một ngón tay, chọc chọc lưng hắn, thỏ thẻ “Ông xã, anh ngủ chưa?” Lúc này Park Yuchun mới quay đầu lại, giật mình hỏi “Su Su? Không phải em... ru con ngủ sao? Sao lại...”

“A... Inhwan ngủ được một lúc lâu rồi, không phải em... sợ anh ngủ một mình sao. Chỉ là qua xem anh một chút. Em... em về phòng đây.” Kim Junsu nhăn nhó, túm góc áo của mình, nói xong liền chậm chạp rời đi.

Đào tới miệng sao có thể để bỏ chạy. Park Yuchun cầm tay Vật nhỏ, nài ép, lôi kéo đưa cậu lên giường, đè lên “Bảo bối, anh ngủ không được, em dỗ anh ngủ đi.” Giọng điệu đầy lưu manh, nói.

“Đừng có đùa em.” Vật nhỏ đẩy ngực Park Yuchun, nhưng mà hắn vẫn bất động. Càng đẩy hình như lại càng nhen nhóm lửa trong hắn.

Park Yuchun đưa tay vén áo ngủ của Kim Junsu, thuận thế sờ eo cậu “Không phải em tới để anh trêu chọc em sao. Điều làm mẹ con nhỏ rồi, sao còn thẹn thùng thế? Su Su của anh, bao giờ mới trở nên mạnh dạn hơn nhỉ.” Ừm, đã đầy đặn hơn chút, sờ cũng thoải mái. Còn phải tăng cường nuôi nấng. Đồ ăn cũng phải tăng lượng lên.

“Anh thích mạnh dạn? Vậy tìm người khác đi.” Trong lòng Vật nhỏ khó chịu. Mạnh dạn? Biết rõ cậu thuần lương rồi, thế này không phải là có ý ghét bỏ cậu sao. Vội vàng muốn đẩy Park sắc lang bên trên ra, nhưng tên lưu manh này liền nhân cơ hội sờ hai điểm trước ngực cậu. Khiến cậu bất giác phát ra một tiếng rên rỉ.

“Người khác thì anh không thích, nhưng anh thích em mạnh dạn trước mặt anh. Đừng lộn xộn, để anh sờ.” Không những sờ mà Park Yuchun còn kéo áo ngủ của cậu lên cao, cúi đầu xuống, không ngừng mút nếm vú của cậu. Cơ thể nhỏ bé liền nhanh chóng không chịu nổi, biết thế cậu sẽ không chui đầu vô rọ rồi. Chỉ nghe chột một tiếng, Park Yuchun buông tiểu hồng đậu bị hấn mút thành một đóa hoa hồng ra, ý loạn tình mê, cười tà, nhìn Vật nhỏ “Kiểm tra xong rồi.” Nghe được bốn chữ này, Su Su đột nhiên mở to mắt “Cái... cái gì? Kiểm tra... xong rồi?”

“Ừ, kiểm tra xong, kết quả kiểm tra là không có sữa.”

“...” Trời ạ, đất ạ, trả tôi ông chồng nho nhã hồi trước của tôi đi. Tên lưu manh này là ai? Tôi không biết. Xem ra bây giờ Vật nhỏ mới nhận ra sự thực, chỉ tiếc là đã quá muộn rồi.

Park Yuchun nhìn thấy Vật nhỏ nhà hấn ngoài việc đen mặt đi, cũng không có phản ứng gì khác, vì thế lại tiếp tục giả trò “Anh kiểm tra nốt bên này. Biết đâu lại có kinh hỉ ngoài ý muốn.” Nói xong lại cúi người xuống.

Cuối cùng Tiểu Đào bị Park sắc lang cắn đến mình đầy thương tích, kiểm tra cả đêm, chỗ nào cũng kiểm, kiểm xong thì chỉ nhận ra có một tên lưu manh ở đây thôi.

Haiz, vợ chồng nhà này, muốn làm “nghiên cứu thực nghiệm” cũng cần đóng kỹ cửa lại chứ.

Cả nhà ba người hạnh phúc bên bàn cơm, Park Yuchun cầm cái muỗng nhỏ đút cháo cho Inhwon, nhưng bé không chịu mở miệng. Trong lòng hấn lo lắng, không phải hôm qua rất tốt à. Sao ngủ một giấc lại trở nên sợ người lạ vậy?

Inhwon cúi thấp đầu, không nói lời nào, chính là mọi người đều có thể nhìn ra bé đang buồn, bộ dạng như sắp khóc.

“Con à, sao vậy? Không thoải mái sao?” Park Yuchun sờ trán bé, không nóng mà.

“Inhwon... Sao không ăn cơm? Ba đút cho con, sao con không há miệng?” Kim Junsu buông cái muỗng trong tay xuống, nghiêm mặt, nhìn con trai. Park Yuchun cau mày nhìn về phía Kim Junsu, lắc đầu, ý bảo: Đừng nói nó, chắc con nó còn thấy lạ.

Ôm lấy Inhwan, Park Yuchun hôn lên mặt bé một cái “Bảo bối, nói cho ba biết, sao vậy? Không vui sao? Ai bắt nạt con trai bảo bối của ba? Ba thay con đi đánh mông người đó được không?” Inhwan vẫn không nói chuyện, vịn vẹo trong lòng Park Yuchun một lát, sau đó gơ tay muốn Kim Junsu ôm bé “Ủm~ Mẹ~ Con muốn mẹ...” Kim Junsu không biết phải làm sao, đón lấy đứa con, nhìn khuôn mặt tội nghiệp của bé, trong lòng cũng ngượng ngùng không biết nói cái gì, nhìn lại mặt Park Yuchun, so với con trai còn tội nghiệp hơn, chỉ thiếu ngồi một góc, cần cái khăn thôi.

“Inhwan, trước kia không có ba, không phải con đều ầm ĩ đòi ba ôm sao? Sao bây giờ lại không muốn?” Sở dĩ đầu đứa con, Kim Junsu thật không biết nó đang nghĩ gì. Không hỏi thì thôi, vừa hỏi đến Inhwan liền òa khóc, Kim Junsu phải dỗ bé mãi. Lúc này viện trưởng Park á khẩu, hẳn muốn tiến tới ôm con, nhưng lại sợ nó đẩy mình ra.

Khóc nửa ngày, Inhwan mới ngẩng đầu, nói đứt quãng với Park Yuchun “Ba... mẹ tội nghiệp lắm... ba đừng đánh mẹ... Inhwan không muốn ba mẹ ly hôn đâu~~~~ Ô ô ô~~ Oa~~~~” Trẻ con nói một câu, hai người lớn lại không hiểu sao. Park Yuchun vội vàng giải thích “Không có, ba mẹ sao lại ly hôn chứ. Con, ba không có đánh mẹ con. Sao con lại nói ba đánh mẹ con?”

“Ô ô ô ~~~ Con... tối... hôm qua, con nghe thấy âm thanh kỳ lạ... Sau đó, con ra xem, con thấy... ô ô ô ~~~” Bé khóc đến lợi hại, còn chưa nói xong, đã nấc lên nấc xuống. Park Yuchun phải vỗ nhẹ lên lưng bé, cho bé dễ chịu hơn “Bảo bối, đừng khóc... khóc tiếp ba sẽ đau lòng đó, từ từ nói, con thấy cái gì?”

“Inhwan thấy ba mẹ... ở trong phòng đánh nhau...” Lúc này nước mũi của bé cũng chảy ròng ròng.

“Đánh nhau? Không có à.” Kim Junsu nhanh chóng rút tờ khăn giấy, lau mũi cho Inhwan, Park Yuchun thì hình như đã hiểu ra chút gì rồi.

“Có mà. Con nhìn thấy. Con thấy ba đánh mẹ, ba bóp ti mẹ, còn đánh vô mông mẹ nữa... con... con thấy mẹ khóc rất thảm... Ô ô ô ~~~ Ba đừng đánh mẹ. Inhwan không muốn ba mẹ ly hôn.”

“...” Nhất thời Kim Junsu muốn tìm một cái lỗ chui xuống, không bao giờ lên nữa. Không ngờ cậu cùng bề hạ của mình hành phòng lại bị thái tử a ca ngây thơ bắt gặp, còn bị hiểu lầm là đánh nhau. Park Yuchun cố nín cười, thấy bộ dạng thẹn thùng của Kim Junsu, hẳn lại không dám cười ra. Kim Junsu dùng chân đá đá hắn, ý hỏi: Làm sao đây? Giải thích thế nào bây giờ?

Park Yuchun gật đầu với cậu, cứ giao cho anh “Khụ khụ...” Park Yuchun ho khan hai tiếng “Inhwan à, ba nói với con, ba mẹ không đánh nhau, cũng không ly hôn. Ưm, hôm qua con nhìn thấy là ba mẹ đang muốn tạo em gái cho con đấy. Inhwan của chúng ta sắp làm anh rồi.”

Kim Junsu ở dưới lại đá cho hắn vài cái “Ông xã, sao lại nói như thế. Thiệt là, Inhwan, nghe mẹ nói. Ăn cơm trước đi, ăn xong còn qua ông cố nội. Chỗ đó còn có ông Yong Wan mua thiệp nhiều, thiệp nhiều đồ chơi cho Inhwan nữa.” Giải thích không được, Kim Junsu đành hướng qua chuyện khác.

“Ủm... vậy... em gái đâu ạ? Sao con không thấy?” Bé nhìn xung quanh, tìm em gái của mình.

“Con à, em gái con đang ở trong bụng mẹ con đó. Phải thật lâu mới ra ngoài được.” Park Yuchun một lần nữa cầm lấy cái muỗng, múc ít cháo, đưa đến bên miệng Inhwan. Lúc này bé mới há miệng ăn cháo, không giận hờn nữa “Thật lâu ạ? Nhưng Inhwan muốn chơi với em gái.”

Park Yuchun lại múc muỗng tiếp theo, nhìn thoáng qua khuôn mặt đỏ bừng của Kim Junsu, cười nói với con “Không lâu lắm đâu, ba hứa với Inhwan đó.”

Buổi tối qua nhà ông nội Park, Inhwan bị ông nội đưa vào phòng, hai ông cháu ngủ với nhau.

“Su Su~ lại đây. Haiz, em nằm xa anh vậy làm gì? Lại đây cho anh ôm một cái.” Mắt thấy bảo bối nhà mình sắp rơi xuống giường, Park Yuchun vươn tay kéo cậu lại gần.

“Ông xã, hôm nay... không được, nếu lại để con thấy, em đúng là không còn mặt mũi nào để sống đâu.” Kim Junsu tránh tay hấn, nằm xích ra ngoài giường.

“Không sao đâu! Con đang ngủ cùng ông nội mà, sẽ không thấy đâu. Su Su, em dùng cái gì tắm vậy? Thơm quá.” Em không lại đây, thì anh qua. Mắt Park Yuchun đầy ngọt ngào xích tới bên cạnh Vật nhỏ nhà hấn, đôi tay lại bắt đầu không thành thật, sờ loạn lên.

“Park Yuchun, sao da mặt anh dày vậy? Chuyện này để con nó bắt gặp, anh còn thản nhiên như vậy? Em xấu hổ muốn chết.” Kim Junsu sống chết nhất định không cho hấn chạm vào mình hôm nay.

“Bà xã, sao lại bảo anh mặt dày. Anh hứa với con, cho nó một cô em gái. Làm ba không được nuốt lời đúng không?” Park Yuchun tiếp tục dán lên người cậu.

Lúc hai người đang “xô đẩy” nhau, thì Inhwan lại đẩy cửa, ôm gối của bé vào. Park Yuchun sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống sàn nhà.

“In... Inhwan, sao vậy? Không phải đang ngủ cùng ông cố nội sao? Mơ thấy ác mộng hả?” Kim Junsu cũng sợ tới mức mặt trắng bệch, xuống giường ôm lấy con, hoài nghi có phải con mình mộng du không.

“Không ạ, Inhwan không có mơ thấy ác mộng.” Bé ngọt ngào cười, nhìn thế nào cũng không thấy giống mộng du.

Bây giờ Park Yuchun mới hiểu vì sao càng ngày Jung Yunho càng trưng ra cái vẻ mặt “cắm đực”. Xem ra là không thể vẹn toàn đôi bên, vất vả hưởng thụ tình cha con, nhưng thỏa mãn nhu cầu của hấn lại càng ngày càng ít. Trời ạ.

Park Yuchun muốn đưa tay ôm con vào trong chăn ngủ, nhưng bé lại không hợp tác, ôm cái gối nhỏ, ngồi khoanh chân trên giường, mắt nhìn hai người.

“A... mẹ ôm con ngủ. Muộn rồi, cậu bạn nhỏ phải đi ngủ thôi.” Kim Junsu nghiêng đầu nhìn Inhwon.

“Không, con chưa muốn ngủ. Con muốn nhìn ba mẹ tạo em gái cho con. Hôm nay con muốn thấy em gái, con muốn ngủ cùng em gái.” Bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, nói nhất định hôm nay phải ngủ cùng em của bé...

Hoàn chính văn.

Ma tỷ: Inhwon à, dì Ma nói cho con biết, em gái con bây giờ vẫn ở trong vũ trụ đó. Nhưng mà dì hứa với con, nhất định sẽ cho con một cô em gái.

Blackrose: Hẹn gặp mọi người ở 7 ngoại truyện của Thời đại vợ đẹp.

Cùng đón xem cuộc sống của vợ chồng YooSu khi cùng nhau chăm sóc những đứa con nhỏ của hai người nhé.

57. Chương 54: Ngoại Truyện 4: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (1)

Âm nhạc du dương tràn ngập không gian quán cà phê. Ngồi trong một góc có ba người đang nói chuyện với nhau.

“Bum Bum~ Sao em không về nhà tụi anh ở? Một mình em ở khách sạn buồn lắm.” Kim Junsu vừa ăn kem vừa nói, Park Yuchun ở bên cạnh cẩn thận chùi mép cho cậu.

“Anh Junsu, em gọi anh ra đây là có chuyện đứng đắn muốn thương lượng với hai người. Có thể đừng ăn nữa được không?” Mặt Kim Kibum xám xịt, từ lúc vào cửa, Kim Junsu liền gọi một bàn đồ ngọt, có thể ăn cả một đời. Mới vài ngày không gặp, dáng người “gọi cảm” sau khi sanh con đã say goodbye mất tiêu rồi, mặt đã tròn lên, cằm cũng không còn nhọn nữa.

“Ha ha. Kibum, em cứ để Junsu ăn đi. Gần đây Su Su mới ăn uống tốt lên, lúc trước không chịu ăn gì hết, làm anh lo muốn chết.” Park Yuchun liền vội vàng rửa sạch ăn xử sai cho vợ mình.

Kibum liếc mắt. Hừ, hồi trước nghe anh nói ông chồng của anh chiều anh lắm, em còn không tin, giờ thì đúng là không có chút nghi ngờ rồi.

“À, đúng rồi. Kibum kêu tụi anh ra chắc có chuyện quan trọng gì. Cần anh giúp gì thì em cứ nói. Thời gian bên Pháp em đã chăm sóc vợ con anh nhiều, anh còn chưa có cơ hội báo đáp em.” Park Yuchun nhìn qua Kim Junsu một cái. Chuyện đứng đắn để anh nói, bảo bối chỉ cần phụ trách ăn nhiều vào thôi. A, bánh pudding có ngon không? Ăn đi, ăn đi, ăn trắng béo lên, anh ăn em mới ngon.

“A... là có chút chuyện.” Kim Kibum cầm tách cà phê lên, nhấp một ngụm “Các anh... quen một người tên là Shim Changmin phải không?” Cuối cùng cậu cũng nói ra lời này, bàn tay nắm chặt lấy cái tách, các khớp tay cũng trắng bệch ra. Park Yuchun, Kim Junsu cùng ngẩng đầu. Xem điệu bộ có vẻ là tới trả thù? Changmin lại gây họa ở đâu rồi? Trưởng thành rồi mà còn trêu chọc tới Kibum? Hay hai người có chuyện gì đó sâu xa?

“A, Changmin hiện đang làm ở bệnh viện của anh. Kibum, hai đứa có va chạm gì sao?” Park Yuchun thăm nghĩ, nếu không phải đụng chạm nhau, sao lại hận đến nghiêng răng kèn kẹt thế kia.

“A... em với anh ta là kẻ thù không đội trời chung. Shim Changmin, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Rầm một tiếng, tách cà phê vỡ vụn trong tay Kim Kibum “Phục vụ, làm phiền đổi cho tôi tách khác.”

Viện trưởng Park kinh ngạc nhìn. Hắn đã nói Kim Kibum này nhất định là cao thủ võ lâm mà, bên ngoài thì tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra là người có công phu rất thâm hậu.

“Bum Bum à~ Sao Changmin lại chọc tới em? Sao cho tới giờ em chưa từng nói với anh?” Kim Junsu mở to đôi mắt nòng nọc, dò hỏi, cậu không ngờ Kibum lại có quan hệ với Changmin đó “Bum Bum~~ Em mau nói cho anh biết đi. Changmin là gì của em? Kẻ thù giết cha? Hay cướp phụ nữ của em? Không lẽ em ấy cướp đàn ông của em?” Thấy Kimbum không nói gì, Vật nhỏ lập tức truy hỏi. Viện trưởng Park cũng tò mò. Sao hai thằng nhãi đó lại quen nhau? Không phải tình cờ gặp thù cũ đấy chứ?

Kibum đã không còn khí thế lúc trước, cậu cúi đầu, hai má hơi đỏ lên, khiến người ta khó nhận ra “Haiz, không phải... Shim Changmin... là chồng chưa cưới của em.”

Phụt một tiếng, Kim Junsu đang uống trà chanh, nghe được câu này liền phun toàn bộ nước trong miệng vào thẳng mặt ông chồng đang quay mặt về phía mình, sau đó ho khan không ngừng. Viện trưởng Park vốn cũng đang khiếp sợ nói không ra lời, nhưng bị Kim Junsu phụt nước vào mặt cũng tỉnh táo lại, không quan tâm lau mặt cho mình, mà vội vàng vỗ nhẹ lên lưng của Vật nhỏ nhà hắn.

Sau khi hai vợ chồng Park Kim bình tĩnh lại, mọi người mới tiếp tục đề tài.

“Bum Bum, nói như vậy, hồi trước em từng kể với anh, chú rể bỏ trốn một ngày trước hôn lễ là... Shim Changmin?” Giọng nói của Kim Junsu cực lớn, trong lòng thì dậy sóng.

“Đúng, chính là Shim Changmin.” Kibum bình tĩnh trả lời.

“A... Kibum, em xác định Changmin tại anh quen chính là vị hôn phu chạy trốn kia?” Park Yuchun cảm giác chuyện này quá mức kì lạ, chẳng lẽ trùng hợp đến thế?

“Shim Changmin, quốc tịch Hàn Quốc và Canada, năm nay 25 tuổi, từng học ở Đại học Y Khoa McGill, ba là chủ tịch tập đoàn viễn thông lớn nhất, mẹ là người Hàn lai, ông ngoại là một trong những người sáng lập tổ chức xã hội đen lớn mạnh ở Canada. Mà Shim Changmin trong vòng năm năm sẽ trở về kế thừa gia sản, em nói không sai chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Yuchun, xem ra đúng là Changmin chúng ta biết rồi. Em nhớ hồi trước Bum Bum nói với em, nó bị chồng chưa cưới đào hôn, nên mới đau lòng một mình đến Pháp học hộ lý.” Vật nhỏ bây giờ cảm thấy Kibum thật đáng thương, còn Changmin lại xấu vô cùng. Người xinh đẹp lại thiện lương như Bum Bum, sao Changmin lại đào hôn chứ?

“Anh Junsu, anh đừng nói bậy, em đâu có đau lòng. Vì em thích đọc sách nên mới tới Pháp học. Không phải là do đau lòng đâu.”

“Sao em lại không đau lòng, anh đều thấy hết ấy. Anh thấy tối em vừa ngồi chơi PSP vừa khóc. Lúc ấy anh còn nghĩ, thua thì thôi, cần gì buồn dữ vậy. Còn có một lần, anh tò mò xem nhật ký của em, trên đó viết [Người đó thật sự khiến mình đau lòng] linh tinh gì đó. Bum Bum, rõ ràng là em đau lòng mới tới Pháp học mà. Sao em không thừa... ưm...” Viện trưởng Park tức thời bịt miệng Vật nhỏ lại. Bà xã à, em đang đụng chạm vào vết thương lòng của người ta đó, hơn nữa, xem lên nhật ký của người ta mà cũng ngang nhiên đem ra nói được sao?

Thấy mặt Kibum biến từ hồng sang đen, Viện trưởng Park mà không chặn miệng cậu lại, chắc Vật nhỏ đã bị Kim chứng môn phé võ công rồi. Đây giang hồ tình cừ, sao những người như vợ chồng hắn có thể trêu vào.

“A... Kibum, sao em biết tui anh quen Changmin?”

“Không gạt hai anh, lần này về Hàn cũng vì bác Shim nói cho em biết anh ta đang ở Hàn làm bác sĩ. Qua mấy ngày điều tra, em mới biết Changmin có một anh họ hàng xa tên là Jung Yunho, mà vợ của Jung Yunho chính là Kim Jaejoong, anh của anh Junsu, bây giờ đang làm việc ở bệnh viện của anh Park, sau đó em mới biết hóa ra đều là người quen.”

“Cái gì? Bum Bum, em thuê thám tử tư sao? Em nói sớm cho anh biết cái tên vứt bỏ em chính là Shim Changmin thì được rồi, còn tốn tiền thuê người ta đi tìm hiểu làm chi. Hỏi thẳng anh, anh sẽ nói hết cho em.” Xem ra thời gian Kim Junsu trưởng thành được một chút lại biến mất tiêu, bắt đầu trở lại cái thời nói chuyện quá hồn nhiên rồi.

“Anh có nghe Changmin nhắc qua chuyện này, nó bảo gia đình nó sắp xếp một vụ hôn nhân cho nó, chưa thấy mặt vợ sắp cưới, nó đã bỏ chạy về Hàn rồi, hai đứa thật sự có chuyện như vậy sao? Không lẽ là... ép hôn?” Park Yuchun chợt nhớ tới hồi trước hình như Changmin có nói qua với hắn chuyện này.

“Ép hôn? Cũng không phải. Thật ra em với Shim Changmin có quen biết, chuyện kết hôn là do anh ta nói trước, nhưng... hình như anh ta không còn nhớ nữa...” Kim Kibum thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mười sáu năm về trước...

“Changmin, mau xuống đây con, có khách tới.” Ba Shim đã bảo người giúp việc lên gọi nhiều lần, nhưng thằng nhóc này vẫn không chịu xuống.

“Ông Kim, ngồi đi, đừng có đứng thế.”

“Ha ha, ông Shim, bao nhiêu năm rồi chúng ta không gặp nhỉ? Từ sau khi tốt nghiệp... Chín năm hay là mười năm?” Ba Shim cùng ba Kim là anh em tốt thời đại học, cùng nhau ăn uống, cùng nhau đi tán gái. Nếu không phải cuộc làm ăn lần này, hai người chắc cũng không được gặp lại nhau.

“Ừ, cũng khoảng mười năm rồi. Ai u, đây là con ông hả? Đáng yêu thật đấy.” Ba Shim phát hiện ra cậu nhóc trốn sau lưng ba Kim, liền lên tiếng khen thẳng bé.

“Ừ, đây là con trai tôi, tên là Bum Bum, năm nay nó 5 tuổi. Bum Bum, mau lại đây, chào chú Shim đi con.” Ba Kim kéo bé ra trước, bảo bé chào người lớn. Nhưng đứa nhỏ này lại liên tục cọ sau người ba, không chịu ra gặp người khác.

“Haiz...” Ba Kim thở dài một hơi “Ông Shim... ông đừng chê trách, từ nửa năm trước, sau khi mẹ nó qua đời, nó liền nhút nhát như thế. Trước kia nó không vậy, là một đứa trẻ rất hoạt bát. Có lẽ là mẹ nó đi như thế đã khiến nó chịu một đả kích lớn. Ông cũng biết, người làm cha như chúng ta đều thương con, nhưng cũng không thể cho nó cả tình thương của người mẹ được... haiz.”

“Sự đời thật khó lường trước, em dâu còn trẻ vậy sao lại...” Ba Shim cũng hiểu đứa nhỏ này có thể đã bị tổn thương nhiều, lúc Changmin bằng cỡ thằng bé còn suốt ngày chui vào lòng mẹ làm nũng.

“Ba, khi nào dọn cơm?” Changmin chạy từ trên lầu xuống, ba Shim bắt đắc dĩ vẫy tay với nó “Chỉ biết ăn thôi. Lại đây.”

“Ông Kim, đây là con trai tôi, năm nay 9 tuổi, Changmin, chào chú đi con.”

“Chào chú ạ.”

“Ôi~ Thằng bé khôi ngô quá. Trông không giống ông, là giống chị dâu hả?” Ba Kim thấy Changmin, vừa nhìn ông đã biết thằng nhóc này chắc rất thông minh, đôi mắt to, cũng có vẻ khéo nói chuyện. Vóc dáng cao, khỏe mạnh. Nhìn lại Bum Bum, haiz, khi nào nó mới có thể trưởng thành đây.

“Có giống bà ấy không thì ông sẽ biết ngay. Nghe nói ông sẽ dẫn con tới, sáng sớm bà đã ra ngoài làm đẹp rồi. Haiz...” Ba Shim bắt đắc dĩ thầm cảm thán. Đàn bà đúng là hư vinh mà. Nhưng ông không dám nói ra, sợ thằng con Shim Changmin chết tiệt sẽ cáo trạng với mẹ nó.

“Changmin à, đây là Bum Bum, con của chú Kim, con dẫn em lên lầu chơi đi. Ba với chú Kim còn phải nói chuyện một lúc, cơm dọn lên, ba sẽ gọi hai đứa. Nhớ không được bắt nạt em đấy.” Ba Shim dặn dò Changmin, ba Kim sờ đầu Kibum, ý bảo bé theo Changmin lên lầu.

Kibum lại vội vàng bước tới, ba Kim thật sự không dám tin, ông biết thằng bé cho tới giờ đều không muốn rời mình nửa bước, sao hôm nay nó lại đồng ý đi chơi với Changmin? Ha ha, có lẽ cùng là trẻ con, nên đã

thu hút nó.

Dưới lầu, ba Shim cùng ba Kim ôn chuyện cũ. Changmin kéo Kibum lên phòng của mình trên lầu. Đặt Kibum lên giường mình, nó ngồi xuống, hỏi “Em tên gì? Nãy ba anh nói, anh không có nghe rõ.”

“ ... ”

“Anh tên là Shim Changmin, em có thể gọi anh là anh Min.”

“ ... ”

“Này, sao em không nói chuyện? Em bị câm à?”

“ ... ”

“Rốt cuộc em tên là gì? Nhìn mặt em tròn tròn, em không nói thì anh kêu em là bánh bao nhỏ đó.” Changmin cố ý khiêu khích bé, xem bé có chịu nói hay không.

“ ... ”

“Em bị câm thật hả? Lại đây, em nhìn anh nè, bắt chước theo anh, gọi anh là anh Min.” Vặn đầu Kibum qua, Changmin nhấn mạnh từng chữ.

“Em không phải là bánh bao nhỏ, em tên là Bum Bum.” Kibum cạy tay Changmin ra, nói.

“Hả? Không câm à?”

Kibum lắc đầu “Không.”

“Ha ha~ Bum Bum? Tên đáng yêu thật. Anh gọi em là Bum Bum, em phải gọi anh là anh Min, anh hơn em mấy tuổi đó.” Bum Bum? Ăn ngon lắm (Bum = Phạn = cơm trong tiếng Trung)

“Bum Bum~ mẹ em không đi với cha con em sao?” Changmin cảm thấy kỳ lạ, không phải trẻ con đều có ba mẹ đi cùng sao? Sao Bum Bum không đi cùng mẹ?

“Em... em... em không có mẹ... mẹ em chết rồi, mắc bệnh chết...” Kibum cúi đầu, nhắc tới mẹ nước mắt bé liền chảy xuống, khiến cho Changmin sợ hãi. Changmin đã hiểu chút chuyện nên nó cảm thấy mình nói sai rồi, liền vội vàng an ủi bé, lấy ra cái khăn tay không biết từ đâu “Ai, Bum Bum, em đừng khóc. Anh không biết mẹ em... chuyện đó... em đừng khóc. Đừng khóc nữa. Anh chia mẹ của anh cho em một nửa nha,

em cũng gọi bà ấy là mẹ đi, thế có được không?” Kibum lắc đầu “Em không phải con của mẹ anh.”

“Chuyện này.... Hay là thế này... lớn lên, em kết hôn với anh, vậy mẹ anh chính là mẹ em rồi.” Changmin thấy bé khóc mãi, cũng thấy phiền, lát nữa người lớn vào, lại tưởng nó bắt nạt thằng nhóc này, nên nó chẳng nghĩ gì, chỉ là muốn dỗ thằng nhóc này đừng khóc nữa thôi.

“Kết hôn là gì?” Lau nước mắt, bé ngẩng đầu nhìn Changmin.

“A... kết hôn chính là... chính là... em có thể kêu mẹ anh là mẹ, có thể mỗi ngày cùng anh ăn cơm, cùng đi chơi.” Changmin cố gắng suy nghĩ định nghĩa kết hôn để giải thích cho bé.

“Vậy... mẹ anh sẽ thích em sao? Mẹ anh có dữ không?”

“Mẹ anh nhất định sẽ thích em, mẹ anh không dữ đâu, mà còn hơi ngọt ấy.”

“Thế nào gọi là ngọt ạ?”

“A... ngọt chính là... chính là...”

“Min Min à, mẹ về rồi này. Nghe nói trong nhà có một thằng bé rất đáng yêu, mau dẫn ra cho mẹ xem cái. Lần đầu gặp mà đem người ta vô phòng ngủ rồi. Con trai mẹ háo sắc quá đấy nha. Hai đứa đừng xấu hổ, ra đây, ra đây~” Còn chưa thấy bóng dáng, Changmin đã nghe thấy tiếng hò hét của mẹ nó. Lúc này Kibum nhất thời linh ngộ thế nào gọi là ngọt.

Blackrose: Với sự “giúp đỡ” của Vật nhỏ, công cuộc báo thù của Bum Bum sẽ ra sao~ Sau khi ném trái màn giựt tóc của Su Su, Min Min còn phải gánh chịu điều gì nữa?

58. Chương 55: Ngoại Truyện 5: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (2)

“Sau đó em theo ba về Mỹ, không gặp lại anh ấy nữa. Nhưng năm đó, em bảo ba nói với chú Shim chuyện kết hôn. Chú Shim liền vui vẻ đồng ý, dĩ nhiên cũng rất vui mừng, nhưng Shim Changmin lại nói không biết em, còn không chịu gặp em đến một lần đã nói không biết, không chịu kết hôn với em.” Kibum chống cằm, bộ dáng giống như rất khổ sở.

Kim Junsu cầm khăn tay, khóc đến thở không ra hơi “Ô ô ô~~ Ông xã~ Em phải làm sao bây giờ? Bum Bum thật đáng thương, Changmin xấu quá. Chuyện cũ này thật làm người ta tan nát cõi lòng. Ô ô~ Em phải làm cái gì đây?” Park Yuchun ngồi bên cạnh vừa giúp Vật nhỏ vuốt lưng cho thoải mái vừa nghĩ thầm: Shim Changmin, được lắm. Em đúng là đồ vô lương tâm. Anh sẽ trừ tiền lương cho biết. Bé xiu mà đã biết nợ phong lưu. Hồi trước đúng là xem thường em rồi. Bây giờ người ta tìm tới tận cửa đòi em chịu trách nhiệm kia. Xem em xử lý làm sao.

“Cho nên nói, Kibum, lần này em tìm tụi anh là muốn tụi anh giúp em ép Changmin kết hôn với em hả?” Park Yuchun hỏi.

“Kết hôn? Hừ, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Không giáo huấn đủ anh ta, em nuốt không trôi cục tức này.” Rầm, cái ly nữa đi đời nhà ma “Phục vụ, đổi tôi tách khác.”

“Ừ, ừ. Đúng đó. Changmin là phải giáo huấn. Bum Bum, em yên tâm, anh Junsu sẽ giúp em dạy dỗ em ấy. Dù anh có không làm được gì, thì em phải nhớ rõ còn anh Jaejoong mà anh đã từng nói với em. Chúng ta kêu anh ấy, giáo huấn người khác là sở trường của anh Jaejoong của anh đấy. Em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không để cho Changmin bắt nạt em như vậy đâu.” Vật nhỏ ném cái khăn trong tay xuống, cắn giận, phút chốc trong lòng liền được kích hoạt tinh thần trượng nghĩa muốn bênh vực cho kẻ yếu Kim Kibum. Viện trưởng Park ngồi bên cạnh chỉ có thể âm thầm cảm thán: Bác sĩ Shim... Bồn viện trường lần này không giúp được nhóc rồi, tự mình tạo nghiệt thì tự đi trả đi. Xem ra vị hôn thê của em cũng chẳng phải cộng rơm lương thiện gì. Hơn nữa thêm tiểu yêu tinh nhà anh cùng yêu nghiệt nhà Jung Yunho... Haiz, nhóc con, nghĩ đến tình anh em, anh với anh Yunho sẽ sắp xếp tốt hậu sự cho em. Bây giờ tạm thời không trừ lương nữa.

Buổi tối tại quán bar Ninty Nine, nam nữ trẻ tuổi điên cuồng nhảy ở sàn nhảy.

“Anh, chúng ta làm thế được không? Chồng anh với chồng em có mắng chúng ta không?” Su Su nắm góc áo của Kim Jaejoong, hai người ngồi trong góc chờ xem kịch vui.

“Su à, sao em vẫn nhát gan như vậy? Em đừng quên, giờ em lớn rồi, em đã là mẹ của sắp nhỏ, em như vậy chẳng có khí phách chút nào.” Kim Jaejoong uống một ngụm bia, vuốt ve tay của Vật nhỏ.

“A... Em không nói nữa là được chứ gì, nhưng mà... Yuchun mà nổi giận thì đáng sợ lắm. Em... em không dám chọc giận anh ấy đâu.” Giọng nói của cậu càng lúc càng nhỏ. Chỉ nói thôi cậu cũng đã thấy sợ rồi. Kim Jaejoong nhiu mày, có chút hứng thú nhìn cậu “Sao? Đáng sợ thế nào? Lột sạch rồi ném lên giường, sau đó chạm vào mông em?”

“Hả? Sao anh biết...” Vật nhỏ giật mình ngẩng đầu, tròn tròn đôi mắt nòng nọc, thật sự bội phục năng lực nhìn thấu của anh Jaejoong.

Kim Jaejoong liếc mắt, cái gì mà năng lực nhìn thấu chứ! Chẳng qua là y đã quá quen thuộc, bởi mỗi lần y làm sai, Jung Yunho cũng có mỗi chiêu này. Ai nói quạ trên thế giới thường màu đen? Thật ra còn có một thứ đen hơn nhiều, y thừa biết Park Yuchun cũng chẳng phải lương thiện gì.

“Được rồi. Bảo bố! Đừng tự làm mình rối nữa. Em không nghĩ cho Bum Bum à? Nó đáng thương thế. Mặc dù Changmin là em chồng của anh, nhưng anh cũng không thể nuông chiều nó thành hư được, không giúp Bum Bum nhổ cục khí tức này, hai chúng ta còn mặt mũi nào làm anh nó, Bum Bum sẽ khinh thường chúng ta đấy.”

Từ hôm Vật nhỏ dẫn Kibum đến gặp Kim Jaejoong một lần, kể toàn bộ sự tình giữa cậu và Changmin, đương nhiên không cần nói cũng biết, bác sĩ Kim của chúng ta vốn thích lo chuyện bao đồng, sao lại không

ra tay trưng nghĩa. Với lại gần đây thằng nhóc Ji Hyun cùng bé Inhwan nhà Junsu đang “yêu nhau nồng thắm”, rất ít khi gây phiền phức cho y, nên y đang rất rảnh, không tìm chút chuyện thú vị, sao mà sống qua ngày được.

Vật nhỏ nhớ tới, trong lòng tràn đầy cảm phần đã lỡ nói chuyện của Kibum với anh Jaejoong, bây giờ có muốn rút lui cũng không được. Kim Junsu bĩu môi nói “Em biết rồi. Anh, sao Changmin còn chưa tới? Anh có tính gọi qua giục khéo nó không?”

“Không cần, lát nó sẽ tới. Với đầu óc đẳng cấp như Changmin, gọi tới nó sẽ nghi chúng ta có động cơ. Chờ một chút. Su, em phải bình tĩnh, đừng có trưng cái bộ dạng chưa từng trải đời như thế.” Bọn họ đã hẹn Shim Changmin trước, bác sĩ Shim nói được nghỉ sẽ chạy qua ngay, xem thời gian thì cũng gần tới rồi.

Hai người vừa nói chuyện với nhau xong thì thấy Changmin mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc, màu xám nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo gió màu vàng nhạt nhãn hiệu Gucci số lượng có hạn, trên cổ tay là chiếc đồng hồ kinh điển Vacheron Constantin, khiến cậu trông thật sang trọng. Bởi vì thân hình cao to, nên dù có lẫn trong đám đông cũng có thể nổi bật hẳn lên.

Đi đến trước mặt Kim Jaejoong và Kim Junsu, Changmin nói “Anh Jaejoong, anh Junsu, hai người không ăn gì à? Em chết đói rồi đây này.”

Kim Junsu suy nghĩ. Được lắm, sự thật nói rõ cho chúng ta, nhất định không thể trông mặt mà bắt hình dong được, bộ dạng đẹp trai mà mở miệng ra thì toàn là ăn với ăn. Thật không hiểu Bum Bum tốt như vậy sao lại thích Changmin nhỉ? Bề ngoài cũng là con người, mà dạ dày lại không đầy, ruột sắt thép, ăn nhiều cũng không thấy không tiêu hóa được.

“A, Changmin, sao đến muộn thế? Muốn ăn gì thì em cứ kêu đi. Hôm nay anh mời.” Kim Jaejoong bình tĩnh nói. Changmin nghe vậy liền vui sướng cười ngây ngốc, mà không biết tương lai thảm hại đang chờ mình ở phía trước.

Shim ăn hàng không biết chút gì, gọi một bàn mỹ thực, sau đó cầm đầu vô ăn, Kim Jaejoong và Kim Junsu làm bộ nói chuyện nhà.

“Anh, vừa rồi em nghe anh giám đốc nói, hôm nay có một MB tới, lát sẽ biểu diễn. Anh~ MB là gì vậy?” Kim Junsu cầm một miếng dưa hấu ăn, ngọt quá.

“Ai, Su Su, em có chắc mình đã trưởng thành rồi không? MB mà cũng không biết. MB chính là trai bán thân xác đó. Chỉ cần đối phương có tiền, thì có thể ngủ với bất kỳ ai, thật thắm.” Kim Jaejoong liếc Kim Junsu một cái, sau đó oang oang nói thế nào là MB.

“Hả? Vậy không phải rất tội nghiệp sao? Sao phải bán mình hả anh?” Biểu cảm của Kim Junsu thật phù hợp, nhưng thực chất là cậu đã tập thoai cả buổi chiều mới được như thế này.

“Ừ, có rất nhiều nguyên nhân, đa phần là do gia đình quá nghèo, ba mẹ thiếu nợ, hay có người bị bệnh

nặng, hay muốn đi học nhưng không có tiền, cũng có thể... Nhưng mà, Su Su à, anh cho em biết, có một loại thảm nhất, là một chàng trai bị người yêu ruồng bỏ, nghĩ quẩn mà sa đọa vào chốn này. Haiz, tâm bị tổn thương nên nhìn thế gian này cái gì cũng xấu xa, lúc đó em chỉ có hai chọn lựa, một là xuất gia, hai là lên sân diễn.” Kim Jaejoong liên tục lắc đầu, kèm theo tiếng thở dài.

Hai người trộm liếc qua Shim Changmin một cái. Trời ạ, có đang nghe không? Hay là chỉ biết ăn thôi. Hai người trao đổi mắt với nhau rồi quyết định đi bước tiếp theo.

“Changmin à~” Su Su đặt mông ngồi xuống bên cạnh Changmin, kéo tay áo cậu “Em nói xem, bị người yêu vứt bỏ rồi đi bán mình có đáng thương không?”

Shim ăn hàng cũng không thèm nâng mắt lên “Không đáng thương, đắm mình trong truy lạc, đáng thương chỗ nào chứ? Chỉ cần tìm người yêu mới là được, bán mình có đáng không.”

Kim Jaejoong và Kim Junsu cùng hò hét trong lòng: Shim Changmin! Sao em không còn chút nhân tính nào vậy! Đồ cầm thú.

“Changmin à, nhất định là tại em chưa yêu nên mới có thể nói vậy. Yêu một người sâu đậm rồi em sẽ không tùy tiện nói dối như dối áo được đâu. Cho dù thân xác không ngừng đổi người, nhưng linh hồn chỉ tiếp nhận có một người thôi.” Bây giờ Kim Jaejoong cảm thấy bác sĩ Shim chính là tảng đá, không tình cảm, không diễn cảm.

“Hừ, ai nói em không yêu ai. Em có người yêu trong lòng rồi, nên mới không chịu vụ ép hôn của ông già nhà em. Còn nói em không biết yêu, hừ, không ai si tình hơn em đâu.” Shim Changmin ngẩng đầu, không phục nói.

Cái gì? Sao lại có tin chấn động thế này? Cục đá Shim Changmin mà có người yêu sâu đậm? Là mẫu người nào chứ? Hai anh em nhà họ Kim há to miệng, nhất thời không lấy lại tinh thần.

Lúc này trong quán bar, âm nhạc rồ dại đột nhiên dừng, tạo cảm giác huyền bí, thật đúng là tạo nên thú vị mới. Ngọn đèn ở sân khấu tối xuống, mọi người đều biết sắp có kịch hay, nên liền tiến tới trước mặt sân khấu gào thét. Đột nhiên, có một người từ không trung trượt theo cột thép xuống, ánh sáng màu hồng nhạt tối mờ chiếu lên cơ thể của người này. Người này đưa lưng về sân khấu, chậm rãi ngoái đầu lại nhìn, nháy mắt đầy khêu gợi với những người ở dưới, lập tức làm cho những người dưới sân khấu kích động hô to lên.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn, vốn định kích Shim ăn hàng, nhưng giờ trong lòng người ta đã có người khác rồi. Hai anh em nhà họ Kim bắt đầu nhìn nhau. Làm sao giờ? Không lẽ Bum Bum thật sự phải bán? Sau đó lại nhanh chóng quay đầu đi, ý tứ, em đừng nhìn anh, anh không biết, anh cũng đừng nhìn em, em không biết gì hết.

Trên sân khấu, người nọ mặc chiếc áo sơ mi màu trắng hơi trong suốt, dưới ngọn đèn màu hồng nhạt lại càng nổi bật, có thể nhìn thấy rõ hai hạt đậu đỏ thắm trên tấm ngực trắng nõn, hai bên sườn chiếc quần da đen thay vì may đường chỉ, lại dùng dây đan lại, kéo từ thắt lưng tới mắt cá chân.

Khuôn mặt không có son phấn, cũng không có nhiều biểu cảm, nhưng bất kỳ động tác nhỏ nào cũng làm cho dưới sân khấu cuộn cuộn lên. Đã có một số người buông lời dung tục “Cởi, cởi đi.”

“Cởi đi, anh đây sẽ đưa em đi.”

“Cho tụi anh kiểm hàng đã, thẹn thùng cái gì, đã bán rồi thì còn sợ cởi ra sao?”

Người trên sân khấu nghe những lời này, cũng không keo kiệt nụ cười, sau đó một tay nắm cái cột, một tay hào phóng cởi ba cúc áo trên cùng, kéo xả ra hai bên, bả vai trắng nõn cứ thế lồ lộ ra, đúng là đầy quyến rũ.

Kim Jaejoong cùng Kim Junsu thật không ngờ Kim Kibum sẽ đùa quá trớn như vậy, nói thật trong lòng hai người đều có chút sợ hãi, mặc dù quán bar này là của người nhà mình mở, nhưng Jung Yunho không có ở đây, lỡ có chuyện gì... Lúc hai người đang giậm chân không biết làm gì, thì bác sĩ Shim bên cạnh đã phần hện vung cái muống trong tay mình, xách áo khoác của mình lên, xô đám đông ra, đi lên sân khấu.

Mở áo khoác ra, bao cái tên lẳng lơ ngày nhớ đêm mong này lại, không quan tâm người dưới sân khấu mắng nhiếc, mà khiêng tên này lên vai, chạy ra khỏi quán bar.

Kim Jaejoong cùng Kim Junsu mở to hai mắt, há to miệng “Anh... vừa rồi... là Changmin phải không?”

“A... hình như...”

“Anh, thế này có tính là chúng ta đã thành công không?”

“Chắc là được tính.”

59. Chương 56: Ngoại Truyện 6: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (3)

Kim Kibum nghĩ thầm: Anh Junsu với anh Jaejoong đều là người tốt, nhưng mà... cách này có tác dụng sao? Mặc kệ, đằng nào Shim Changmin cũng không chịu nhận nợ, thử đại vậy, Kim Kibum tôi đánh cược, xem Shim Changmin có nhớ tôi không, nếu anh ta thật sự quên, tôi... cũng đành bỏ cuộc thôi, dù sao cũng chỉ là lời hứa khi còn bé. Không thể xem là thật được... Khoan đã. Shim Changmin đang làm gì vậy? Bỏ tôi xuống. Mẹ nó, bộ coi ông đây bán thật hả? Tên khốn kiếp, đồ khốn, tay anh để chỗ nào thế? Không được sờ mông tôi! Đồ lưu manh, thả tôi xuống.

Trong lòng Shim Changmin cũng bẽ bộn suy nghĩ: Anh Jaejoong nói những lời đó, đừng cho là tôi đây không nghe thấy, bị người yêu bỏ nên mới làm MB? Hừ, ông già sắp xếp vụ đính hôn kia, tôi đây còn lạ gì, chẳng qua là tôi muốn dẫn Bum Bum bỏ trốn thôi. Ở Hàn Quốc làm bác sĩ có gì không tốt chứ. Shim Changmin đây, một lời nói một gói vàng, nói sẽ lấy Bum Bum thì nhất định sẽ lấy em ấy. Nhớ đến bánh bao nhỏ kia đã cảm thấy thích rồi, ừm, năm nay nhất định phải dành thời gian đến tìm em ấy nói chuyện

kết hôn. Khoan đã. Bum Bum? Minh... mình không nhìn lầm đâu. Chính là Bum Bum. Em giỏi lắm, thừa dịp anh cực khổ ở Hàn làm bác sĩ, em lại dám đi làm MB? Bán mình ư? Trừ anh ra, ai dám mua em? Đừng nhúc nhích, thành thật một chút, để đại gia đây khai bao cho em.

Mặc dù chẳng khác gì chó ngáp phải ruồi, chiêu thức lại hơi bỉ ổi, hơi nguy hiểm, nhưng coi như Jung phu nhân và Park phu nhân đã thành công, nhưng mà trẻ thế này hai người còn chồng con ở nhà lại ngồi ngắn ở quán bar làm gì? Mau mau về nhà giúp chồng dạy con đi.

Nửa năm sau...

“Kim Jaejoong! Anh có ý gì? Em là em chồng anh đó, anh không giúp em thì thôi, vậy mà dám hùa nhau làm việc xấu. Rốt cuộc em gây tội gì với anh? Sao anh lại giới thiệu bạn gái cho Bum Bum? Sao mỗi tuần lại mai mối cho em ấy? A, anh nói đi, nói cho rõ ràng.” Bác sĩ Shim tràn đầy tức giận, phá cửa vào, chỉ thẳng vào mặt Kim Jaejoong, quở trách.

Kim ma ma vác cái bụng gần sáu tháng, cố gắng nhìn cậu một cái, sau đó lập tức tỏ ra oan uổng nhào vào lòng chồng mình “Chồng, anh xem em anh kìa, nó mắng em. Em đang mang con gái của chúng ta đấy, lỡ hù đến nó thì em phải làm sao? Yunho, em sợ lắm.” Nhắc đến bé gái trong bụng y, lại nhớ tới nửa năm trước ở quán bar kia. Ngày đó hình như là không có gì, nhưng thật ra lại không phải vậy. Hai anh em nhà họ Kim đã gạt ông xã mình, đi tới quán bar vào đêm khuya. Chỗ này, cái xấu xa gì chẳng có, hai mỹ nhân đi tới đương nhiên là rất nguy hiểm. Uống cho Kim Jaejoong một đời vang danh lừng lẫy, cứ nghĩ Jung Yunho sẽ không biết, nhưng hắn lại không biết ư? Chỗ đó là của hắn mở mà. Xem ra bác sĩ Kim ở cùng Junsu, IQ cũng giảm không phanh rồi. Jung Yunho biết, đương nhiên Park Yuchun cũng sẽ biết. Cậu bạn nhỏ Kim Junsu luôn biết nhận lỗi, viện trưởng Park lại hay luyện tiết Vật nhỏ nhà mình, nên sau khi về nhà “đùa giỡn” một hồi cũng cho qua. Nhưng Park Yuchun nhà bọn họ không so đo, không có nghĩa là Jung Yunho cũng không so đo. Jung Yunho là ai chứ? Đại ca xã hội đen, tuy rằng hàng ngày đều rất thương vợ, có chút cưng chiều, cho chút kiêu ngạo, nhưng có những chuyện không thể phạm vào, và đụng tới thì không thể bỏ qua. Hơn nữa Kim Jaejoong lại ương bướng không chịu nhận lỗi, quát âm lên rồi đập chén bát, chồng y đương nhiên tức giận, liền lột thẳng đồ, ném lên giường, cho nên bây giờ trong bụng mới có một bé gái, đây chính là kết quả trời phạt đó.

“Kim Jaejoong! Sao anh lại mai mối cho Bum Bum nhà em? Anh làm thế này, rõ ràng là ép trai nhà lành vào con đường tà đạo. Anh Yunho, anh họ của em, anh họ thân ái của em, anh quản lý anh ấy đi, anh ấy được chiều riết không coi ai ra gì rồi.” Bác sĩ Shim vẫn tức giận, đá đá chân, trách móc.

Jung Yunho ôm yêu nghiệt nhà mình, cong môi, không muốn phát biểu câu nào, Kim Jaejoong chỉnh quần áo, ánh mắt sắc bén, ngồi thẳng dậy “Shim Changmin, Bum Bum nhà em? Hừ, đừng quên, nếu không có anh “ép trai nhà lành”, liệu nó có thành Bum Bum nhà em không? Đúng vậy, là anh sắp xếp cho nó đi xem mắt đó. Sao nào? Em định đánh anh hả? Em cứ thử xem, anh có thể làm cho hai đứa bên nhau, cũng có thể làm hai đứa chia tay đó, đừng có hoài nghi năng lực của anh mày.” Haiz, xem ra Kim ma ma cũng chỉ yếu đuối được ba phút. Shim Changmin đương nhiên không dám đánh, chỉ là trong lòng hậm hực. Rõ ràng mình là người bị hại, cuối cùng gặp yêu nghiệt này lại thành kẻ gây hại. Không được, cứng không được thì mềm vậy.

“Ô ô ô, anh Jaejoong, anh thương thằng em này với. Anh xem em lớn thế này rồi, không dễ dàng mới tìm được đối tượng, không thể để mất được. Anh Jaejoong à, chị dâu thân ái, thằng em này muốn cưới vợ, em cũng muốn có hạnh phúc mà. Chị dâu chính là thiên sứ chuyển kiếp, là Quan Thế Âm Bồ Tát, làm ơn tha

cho em đi mà.” Shim Changmin đặt mông xuống sàn, hai tay ôm chân Kim Jaejoong, khóc lóc thảm thiết.

“Bây giờ biết anh mày tốt rồi hả? Hừ, Changmin, không phải anh không muốn giúp em, nhưng em nghĩ lại đi. Lúc trước em sống chết không chịu nghe theo gia đình kết hôn với Bum Bum, em đã tổn thương người ta rồi. Bây giờ nó muốn trả thù em, muốn anh mai mối giúp nó, anh có thể không làm sao? Em cũng đừng tìm anh nữa, anh không giúp gì được đâu.” Kim Jaejoong mở hai tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Anh Jaejoong, không phải em đã giải thích rõ ràng rồi sao. Năm đó em không biết người đính hôn với mình chính là Bum Bum. Ông bà già nhà em chỉ bảo là con trai nhà họ Kim, mà họ Kim thì đầy rẫy, sao em biết chính là Kim Kibum chứ. Nếu biết là em ấy, em cần gì bỏ trốn, làm gì phải lãng phí bốn năm trời.” Changmin càng nói càng cảm thấy oan ức, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Haiz...” Kim Jaejoong thở dài, y cũng biết sự kiện này khiến cả hai đứa nó đều cảm thấy đau lòng, oan ức cho chính mình.

“Nhưng Kibum nó không nuốt trôi cơn tức này. Nó nghĩ thích em nhiều năm như vậy, kết quả em lại đào hôn. Sau đó thật vất vả mới gặp được, không ngờ, ngay hôm đó lại bị em ăn sạch. Haiz, vì em là em chồng anh, anh sẽ giúp em, đưa tai lại đây.” Nhéo lỗ tai Shim Changmin kéo qua, Kim Jaejoong thì thầm “Em... cứ như vậy~! &#%*&... @ # @% @*%@, hiểu chưa?” Shim Changmin gật đầu như già tởi “Vâng, em hiểu rồi. Đại tẩu không hổ là cao thủ đó nha, tiểu đệ bội phục, vô cùng bội phục.”

“Hừ, đồ ngốc, học đi. Yunho, em muốn ăn, con nhóc trong bụng em nói nó đói rồi, em muốn ăn bò bít tết, mực chiên, sủi cảo nhân tôm.” Nói xong, Kim ma ma nghiêng đầu, gã lên đùi chồng mình, lần này mang thai không giống hồi mang thằng tiểu quỷ Ji Hyun, lần đó thì ngủ suốt, lần này thì phải ăn suốt.

Cuối tuần, một ngày đẹp trời để xem mắt.

Trong quán cà phê sáng ngời, từng đôi bạn trẻ ngồi với nhau, lúc thì cúi đầu khẽ cười, lúc thì tỏ ra lẳng nghe người kia nói chuyện. Giữa chốn thành thị bận rộn lại tìm được một nơi êm ái để yêu đương với nghĩ ngơi thế này. Đương nhiên ở đó cũng sẽ xảy ra một vài trường hợp đặc biệt... như bắt gian chẳng hạn.

Shim Changmin nhìn đồng hồ “Ừ, đã đi vào mười lăm phút rồi. Hừ, giới thiệu con gái cho Bum Bum còn chưa tính, lần này lại là đàn ông. Gì vậy, mặt dài như trái chuối, trông chẳng khác gì con ngựa, nhìn mặt lại sở Khanh nữa.” Trốn sau cái cột ngoài lớp cửa thủy tinh, thỉnh thoảng liếc vào trong, bác sĩ Shim vừa trưng ra vẻ mặt hâm mộ lại vừa ghen tị.

“Chú à, khi nào chúng ta vào cứu đi? Cái bác kia nhìn hình như không phải là người tốt.” Ji Hyun ôm đùi Changmin, ngẩng cổ lên nói.

“Nhóc con, thật tinh mắt. Ji Hyun, con nhớ kéo quần áo chú đấy. Inhwan, hi hi, lời chú Changmin nói, con còn nhớ kỹ chưa?” Bé “bình đầu” bé nhỏ kia, Shim Changmin kiên nhẫn hỏi. Inhwan gật gật đầu “Con nhớ hết rồi ạ. Lát nữa gặp chú Bum Bum phải gọi là mẹ, còn bảo chú ấy về nhà với chúng ta, nếu không chịu đi, con sẽ khóc, nếu khóc không được thì liền nhéo vô đùi, đúng không ạ?”

“Bingo! Wow, Inhwan của chúng ta đúng là thiên tài.” Anh Junsu, anh khẳng định tiểu bảo bối lan lợi này là do đích thân anh sinh? Sao chẳng có chỗ nào giống anh vậy?

“Chú, chú xem kìa. Ông bác đó nắm tay di.” Ji Hyun vỗ mông Changmin một cái, mặt tỏ ra đầy lo lắng cùng bất đắc dĩ nói.

“Cái gì?” Một tay bế bé Inhwan, một tay kéo bé Ji Hyun, Shim Changmin phá cửa vào, lần này có toàn thắng hay không phải dựa vào hai tiểu bảo bối này cả.

“Xin chào quý khách. Xin hỏi quý khách đi mấy người?” Bồi bàn lập tức bước tới chào hỏi, nhưng Shim Changmin không rảnh bận tâm, nói một câu “tìm người” liền bước tới mục tiêu.

Kibum mới nhấp tách cà phê, còn chưa buông xuống, đã thấy lớn nhỏ bước nhanh về phía mình. Chân Shim Changmin vốn dài, bước một bước bằng cả năm bước của bé Ji Hyun, đáng thương thẳng nhóc thất tha thất thểu chạy theo cậu.

“Chang... Changmin?” Kibum đã sớm biết lúc xem mắt thể nào Changmin cũng tới, nhưng không ngờ lần này lại đến với tình trạng này. Chuyện này ít nhiều cũng khiến cậu có chút không tiêu hóa kịp.

“Bum Bum~~ Sao em có thể như vậy? Không phải anh đã nói rồi sao, ba của anh tuy không chấp nhận chúng ta, nhưng anh sẽ không để cho em chịu khổ. Anh có bằng bác sĩ, anh có thể đi làm, anh sẽ nuôi em và con của chúng ta. Bà xã, xin em đừng bỏ anh.” Giờ phút này bác sĩ Shim khóc lóc kể lể, đầy biểu cảm mà ai oán “Bà xã, anh biết năm đó anh không cho em một lời hứa hẹn, mới qua tuổi mười sáu đã khiến em sinh Ji Hyun, lúc sinh Inhwan em còn chưa tròn mười tám, để em phải chịu nhiều khổ sở như vậy, là do anh không đúng. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ sẽ rời bỏ em. Một nhà bốn người chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, phải không em?” Đẩy bé Ji Hyun lên trước mặt Kibum, Changmin nghĩ thầm: Cháu ngoan, chú trông cậy vào cháu, với khả năng diễn xuất trời phú của mẹ cháu, chú tin cháu cũng làm được.

Ji Hyun kéo một bàn tay Kibum, cúi đầu nhìn sàn nhà “Mẹ... đừng bỏ con với em. Mẹ... con không cần đồ chơi đâu, con sẽ chăm chỉ học Tiếng Anh, con sẽ không cãi nhau với em nữa. Mẹ, đừng vút bỏ tụi con. Con không muốn bị bạn bè cười chê là không có mẹ đâu.” Nói tới đây, bé Inhwan chưa tới phiên diễn đã òa khóc lên, nhất thời khiến mọi người trong tiệm cà phê đều chăm chú nhìn qua “Ô ô ô ~~~ Oa~ Mẹ~ Inhwan cần mẹ, mẹ, ôm Inhwan đi.” Đúng giọng tiểu cá heo vô địch, thẳng bé ở trong lòng Changmin ra sức giãy giụa, chìa hai cánh tay nhỏ xinh đòi Kibum ôm.

Lúc này mặt mày Kim Kibum xám xịt, bất đắc dĩ đón Inhwan, xoa đầu Ji Hyun, rồi quay qua trừng Shim Changmin.

Lúc này “thanh niên mặt ngựa” xấu hổ lên tiếng “Chuyện này... Kibum... đây có phải là hiểu lầm không?”

Kibum quay qua mỉm cười mới y, lại kích hoạt ổ dấm chua Changmin đã chua nay còn chua hơn. Hừ, em còn không an phận, dám cười? Còn cười đẹp đến thế? Cho ai xem, cho tên đó hả?

“Học trưởng Si Won, để anh chê cười rồi.”

Cái gì? Học trưởng? Tình đàn anh đàn em? Lại càng dễ thông d*m, nói không chừng lúc học hành đã cấu kết với nhau.

“Anh này, anh nên nhớ người có chồng rồi không nên chạm vào. Tôi mặc kệ quan hệ của anh với vợ tôi ra sao, nhưng xin anh đừng dây dưa với cậu ấy. Cậu ấy là người đã có chồng con, nếu anh qua lại với cậu ấy chính là bại hoại đạo đức, sẽ bị người đời khinh thường, là hành vi mất nhân tính đấy.” Shim Changmin mở to hai mắt trừng Choi Si Won.

“A... cậu này, hình như cậu hiểu lầm rồi... tôi... tôi...” Nhìn đôi mắt tức giận của Shim Changmin, Choi Si Won bị dọa đến nói lắp bắp, đành phải quay qua nói với Kim Kibum “Kibum à, vợ con anh chắc mua đồ xong rồi, anh đi qua trung tâm đối diện đón họ đây, a... nếu có cơ hội hi vọng chúng ta gặp lại.” Đồng chí Choi Si Won hoàn toàn không muốn bị liên lụy, bỏ lại một câu liền bỏ chạy. Thật không ngờ tiện thể gặp đàn em mà suýt mất cái mạng.

Changmin thở ra một hơi, ngồi xuống cái ghế đối diện Kibum “Bum Bum, sao em không nói rõ với anh. Hóa ra em đi gặp đàn anh. Ha ha~”

“Tôi làm gì cũng phải báo với anh sao? Anh có quan hệ gì với tôi chứ?” Kim Kibum cúi đầu, cười yếu ớt, đối với hành động vừa rồi của Changmin, cậu vừa thấy buồn cười vừa bất đắc dĩ.

“Em nói xem. Khụ khụ, em là mẹ của hai đứa con trai của anh, em nói chúng ta là quan hệ gì?” Vẻ mặt của Shim Changmin xấu xa, cố ý nâng cao giọng, y như muốn tuyên bố “chúng tôi là vợ chồng đấy”.

“Hừ, anh dám lợi dụng hai đứa nhỏ vào mục đích xấu. Shim Changmin, anh không thấy xấu hổ hả?”

“Vợ mình theo đàn ông khác sống vất vưởng, nếu không giám sát kỹ thì sẽ bị đội nón xanh. Anh mà còn bình tĩnh được thì còn là người sao?”

“Shim Changmin! Anh làm gì phải đội nón xanh, đừng có làm trò trước mặt trẻ con. Thật thô bỉ, Ji Hyun, Inhwan, theo mẹ... a... không phải, theo chú đi ăn kem, chúng ta mặc kệ tên điên này đi.” Kibum nhất thời cảm thấy làm mẹ hai tiểu quỷ này cũng không tồi, khi nào cậu cũng sinh một đứa. Kéo hai đứa nhỏ, đi tới gần bồi bàn “Phiền anh, anh kia sẽ tính tiền.” Nói xong, cậu kéo hai bảo bối rời đi.

“Haiz~ Bum Bum, Bum Bum, chờ anh một chút.”

“Thưa anh, a... anh còn chưa tính tiền.” Cô phục vụ cầm hóa đơn, ngượng ngùng nhìn Shim Changmin. Trẻ thể mà đã làm cha rồi, vị khách này cũng đẹp trai, đầu năm nay sao các soái ca đều thành đôi hết vậy, con gái như mình tính sao đây?

Shim Changmin bối rối lấy ví ra, miệng lầm bầm “Cái gì thế này, em ăn anh nhìn, em ngồi anh đứng, em

đi anh tính tiền, làm gì có cái lý đó chứ.”

60. Chương 57: Ngoại Truyện 7: Báo Thù Kẻ Đào Hôn (4)

Hai năm sau...

“Anh, chúng ta làm thế được không?” Su Su sờ sờ bụng của mình, rõ ràng mới ba tháng sao lần này bụng lại to thế.

“Cái gì mà được không? Em có biết sau lưng Jung Yunho với Park Yuchun, anh sắp xếp tất cả chuyện này thật không dễ dàng không? Hôm nay Changmin với Kibum kết hôn, chúng ta đương nhiên phải canh chừng bọn nó, lỡ trong đêm động phòng mà đánh nhau thì chúng ta còn khuyên can.” Đồng chí Kim Jaejoong nhìn chăm chăm vào màn hình, ngay cả chớp mắt cũng thấy luyến tiếc.

Trong khách sạn Dongbang sang trọng, không ai ngờ trong phòng VIP lại có gắn camera bí mật.

“Anh... nhưng... nhưng...” Su Su đỏ mặt, đừng tưởng cậu vẫn là trẻ nhỏ mấy năm trước, cậu đã là mẹ tụi nhỏ rồi, chuyện này bộ cậu không rõ sao? Rõ ràng là nhìn lên người ta “yêu yêu” mà.

“Có xem không? Anh hỏi em có xem không, đồ sát giữa tầng đá kiêu dạ dày không đáy Shim Changmin và chương môn phái cổ mộ Kim Kibum, em muốn xem hay không thì tùy em, không muốn xem thì tự bắt xe về nhà đi.” Kim Jaejoong tức giận nói, gọi cho tới xem hiện trường còn kêu la, em không thích thì anh tự xem một mình.

“A... em đâu có nói là đi đâu. Thiệt là, đáng người Bum Bum đẹp không? Em cũng muốn xem.” Ôi, vẻ trong sáng của Vật nhỏ đâu rồi?

“Kibum nằm trên giường nửa ngày rồi, cứ thế coi chừng ngủ mất đó. Suyt, mau nhìn, Changmin ra rồi. A... cái gì vậy? Hừ, Shim Changmin, sao em dám làm thế?” Thật ra tại hiện trường, chú rể Shim đã quăng cái khăn cấm, vô tình che kín camera luôn. Lại có chuyện trùng hợp thế này à?

“A! Thiệt là, vút chỗ khác là tốt rồi.” Vật nhỏ cũng thất vọng, phòng mồm lên.

“Suyt! Su, em nghe kìa!” Kim Jaejoong vênh tai lên, cầm điều khiển, tăng âm lượng lên. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng nghe cũng được rồi.

[A... a... ưm...]

“Trời ạ, là... là giọng của Changmin. Không phải... không phải Ki Bum.” Kim Junsu kinh ngạc hô lên, sao

cậu nghe thấy có gì đó không đúng nhỉ.

[Bum Bum... ừm... hơi đau đó... Ừm...]

[Anh cố chịu một chút, không dùng lực không có tác dụng đâu.]

Hai anh em nhà họ Kim nhìn nhau “Anh, anh nói cho em biết, có phải là thật không? Kibum phản công thành công?”

“Anh không biết. Nghe tiếp xem sao.” Kim Jaejoong cũng ghen hòng, trăn trối nhìn, hai người họ phân chia công thụ thể nào đây?

[Anh đừng động, em sẽ nhẹ một chút.]

[Ồ ô~ Đau quá. Bum Bum, đừng làm nữa.] Tiếng rên rỉ thống khổ của Shim Changmin lại vang lên.

[Anh chịu thêm chút nữa đi... cố chịu thêm một chút...] Kibum cố gắng dỗ dành.

[Ừm... ừm... ừ...] Tiếng thở dốc của Changmin càng ngày càng phóng đảng, hai anh em dán lỗ tai nghe cũng xấu hổ đến đỏ cả mang tai. Changmin mà lại phát ra tiếng rên mê người như thế? Thật không thể tin.

Ngay lúc hai người đang nghe đến hào hứng thì cửa bị đẩy ra “Tôi nói này, hai anh em chưa thực hành qua à? Sao lại trốn đây nghe trộm người ta làm chuyện phòng the thế?” Tổng giám đốc Jung bước vào, nói.

“Biết ngay là sau hôn lễ cậu dẫn Junsu chuẩn đi là không có điềm tốt rồi. Cái gì mà về nhà mẹ đẻ, cuối cùng lại trốn ở đây nghe lén. Bà xã, thật không biết phải nói sao với em mới được.” Park Yuchun cũng thở hổn hển bước vào, đầu tiên là tắt TV, để không cho âm thanh xấu bên trong phát ra nữa, trong bụng Junsu nhà hần còn hai bảo bối song sinh đó, dưỡng thai kiểu này là tiêu rồi.

“Bảo bối, sao em đang mang thai lại chạy lung tung thế?” Park Yuchun trừng Kim Jaejoong, miệng lại dỗ Vật nhỏ “Theo ông xã về nhà. Hôm nay còn chưa cho hai đứa nó nghe nhạc đâu.” Ôm lấy tiểu dựng phu, hần nghĩ. Ừm, gần đây nặng lên không ít, sờ lại toàn thịt, béo lên ôm mới thích.

Park Yuchun dẫn Vật nhỏ rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại vợ chồng Jung Kim mắt to trừng mắt nhỏ.

“Em đó, sao cả Changmin cũng đùa được. Thiệt là.” Jung Yunho nhin không được lại nói hai ba câu.

“Chồng à, tin giật gân đây. Anh không biết đâu.” Nhìn chung quanh một chút, Kim Jaejoong ghé vào tai Jung Yunho “Changmin, hóa ra là nằm dưới.”

“Gì cơ? Không có đâu, em họ anh sao lại nằm dưới được. Em có nghe lầm không đấy?” Về mặt Jung Yunho không tin, đánh chết hấn cũng không tin.

“Anh không tin em à? Vừa rồi em nghe thấy đó. Changmin kêu lẳng lơ lắm. Thật đó, thật đó.” Kim Jaejoong hưng phấn kể, hoa chân múa tay chứng minh lời mình nói là thật.

Jung Yunho bắt đắc dĩ vuốt cái trán “Được rồi, anh mặc kệ vợ chồng Changmin ai nằm trên ai. Anh cũng không quan tâm hai đứa nó ai kêu lẳng lơ hơn ai, anh chỉ biết em trên giường kêu là lẳng lơ nhất. Em lên giường cho anh đi.” Quần không được yêu tinh này, Jung Yunho đành dỡ y lên giường, may ra trên giường còn quản lý được.

“Không được, à mà cũng được, em ở trên.” Khóe miệng y cong lên, mờ ám nhìn chồng mình.

“Được.”

Kim Jaejoong vui mừng, nhảy tâng tâng lên “Wow, tuyệt quá. Chồng em thật rộng rãi. Mau, mau cởi ra. Bây giờ làm liền.” Vừa nói y vừa cởi, không những cởi quần áo của mình mà còn loạn xạ kéo cà vạt của Jung Yunho xuống.

Lúc hai người cởi sạch rồi, Jung Yunho liền nhấc bổng Kim Jaejoong lên, ném lên giường sau đó đè lên “Em ở trên? Trên cái đầu ấy. Có phải em quên đàn ông của mình là ai rồi không? Đừng động đây, vài ngày rồi anh chưa có làm, hôm nay cùng nhau ôn chuyện cũ đi. Lại đây, đừng để anh ra tay.” Dám phản công? Em cứ thử xem.

“Ô ô ô~~~~~ Yunho~ Em không dám... thật đó! Đừng mà~ A... ưm...”

Cho chừa cái thói nghe lén, chuyện này thực hành vẫn tốt hơn nhiều, tổng giám đốc Jung nhà y mạnh mẽ như vậy mà.

Phòng hai vợ chồng mới cưới.

Kibum ngồi ở mép giường, Changmin đang bán nằm ở trên giường, chân phải gác lên đầu gối đối phương, một quyển sách mở ra, đặt bên cạnh hai người [100 cách mát xa lòng bàn chân]

“A, hóa ra là vậy.” Kibum nhìn sách tham khảo bên cạnh, cong ngón tay ấn xuống lòng bàn chân Shim Changmin.

“A!” Changmin bật dậy “Bum Bum, sao đau thế?”

“Anh chịu một chút, ai bảo hàng ngày anh ăn nhiều làm chi. Dạ dày anh không đau mới lạ đó.”

“Không xoa bóp nữa không được à?” Shim Changmin buồn rười rượi, hôm nay là đêm tân hôn mà, haiz, chẳng có chút tình thú nào.

“Ấn mạnh thế này mới hiệu quả, cũng vì xem trọng Shim Changmin anh, em mới làm đó, người khác không có chuyện đó đâu.” Kim Kibum lại hơi dùng sức.

“Ừm... a... đau quá...”

“Xin anh đừng có kêu đến phóng đăng thế được không? Người khác nghe thấy lại tưởng em... làm gì với anh...” Nói xong, Kim Kibum cũng cảm thấy ngại ngùng.

“Làm gì anh? Hả? Em nói đi, làm gì anh chứ?” Vừa nghe lời này, chú rể Shim liền tỉnh táo hẳn ra, cố ý hỏi lại.

“Tối địa ngục đi. Hôm nay em mệt rồi, ngủ thôi.” Ý tứ chính là đừng nghĩ tới việc chạm vào tui.

“Đừng ngủ mà~ Bum Bum, hôm nay là đêm đầu tiên của chúng ta đấy.” Shim Changmin chu môi, nói.

“VẬY... cũng không được tính là đêm đầu tiên.” Mặt Kibum đỏ rực lên, cúi thấp đầu, sống chết không chịu ngẩng lên.

“Em còn dám nói vậy sao. Từ cái đêm ở quán bar khiêng em về xong, em đều không cho anh chạm vào, hai năm rưỡi rồi đó. Anh làm hòa thượng hơn hai năm rồi.” Nói tới đây, Changmin lại thấy giận. Lâu như vậy, mà dù cậu có hướng dẫn Kibum vào khuôn khổ thế nào, Kibum cũng nhất quyết không chịu theo, khiến cậu buồn bực lắm.

“Anh mặc kệ. Hôm nay đã chính thức được làm rồi. Bây giờ tới giờ ăn “cơm”.” Shim Changmin đừng nói nữa, trực tiếp tiến công là được rồi.

“A... Shim... Shim Changmin... anh ấy nhẹ thôi.”

“Em nên đổi sang gọi là ông xã đi. Chưa được nghe em kêu lần nào hết.”

“Ồ quỉ, nhẹ thôi.”

“Gọi ông xã, không sẽ cắn em đó.”

“Chang... Changmin... ừm...”

“Mau gọi đi.”

“Ừm... không...”

“Gọi!”

“A~ Mẹ nó, cần thiết hả?”

“Em có gọi không? Không gọi bên này cũng cần đó.”

“Ừm... ừm...”

“Nhanh lên ~ Anh không nhẫn nại được lâu đâu.”

“Ông... ông ... ông xã.”

“Ừ, thế này còn được. Mở chân ra, cho anh nhìn ở dưới coi.”

“Khốn kiếp, đồ lưu manh.”

“Mở rộng một chút, để lưu manh này nhìn rõ cái coi.”

“Ừm... a... đừng...”

61. Chương 58: Ngoại Truyện 8: Tập Kích Ban Đêm

Trong Ninty Nine, tiếng nhạc âm ỉ khiến những người dưới sàn nhảy thỏa thích thả mình. Park Yuchun mới vừa vào cửa liền thu hút ánh mắt của mọi người, nhưng hắn lại híp mắt lại, dường như đang đi tìm “con mèo nhỏ” của mình. Đột nhiên, trong đám người thoáng hiện lên một màu đỏ sậm “Hừ, xem em chạy đi đâu.” Park Yuchun bước từng bước vững chắc đi tới. “Con mèo” kia cũng không né tránh, mà hòa vào dòng người nhảy múa. Bộp một tiếng, Park Yuchun vỗ lên vai “con mèo”, nói “Em giỏi lắm, không ngoan ngoan ngồi ở nhà, lại dám chạy tới chỗ này chơi đùa.”

Con mèo nhỏ màu đỏ kia quay lại, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, cô gái bên cạnh thấy đôi mắt như muốn giết người của Park Yuchun, liền thức thời rời đi.

“A... anh... sao anh tìm tới đây?” Gạt tay hắn ra, “con mèo nhỏ” không kiên nhẫn nói.

“Em còn không biết xấu hổ hỏi anh?” Nói đến Park Yuchun bây giờ, thì hẳn phải chịu thiệt thòi, oan ức biết bao nhiêu. Ban ngày ở bệnh viện dạy thẳng nhóc ngu ngốc Park Yuhwan xử lý công việc đã khiến hẳn mệt muốn chết rồi, sau khi về nhà lại không thể ngờ được cảnh tượng như thế. Trên sàn nhà có một cái bánh bao ăn dở một nửa, nước trái cây vung vãi, chiếc áo sơ mi hôm qua hẳn mới ủi cũng nhăn nhúm yên vị trong một góc. Dưới sofa là Eun Chae, cô bé đầu trong cặp song sinh hai chị em mới tròn một tuổi, trên bàn là đồng tạp chí cũ cùng manga, cách khoảng nửa thước, có một đồng sách, bên cạnh là bé Eun Sung, cô em gái thứ hai trong hai đứa song sinh, đang cắn móng tay. Viện trưởng Park sợ tới mức tim thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi cổ họng, nhanh chóng bước tới bé Eun Sung lên, đặt bé ngồi trên sofa, sau đó lại quỳ xuống, bé Eun Chae đang cười với hẳn đặt lên sofa.

“Haiz... Junsu à. Vợ ơi~ Em có nhà không?” Không có ai trả lời hẳn.

“Inhwan, ba về rồi đây.” Vẫn không có ai trả lời hẳn. Quay đầu thì phát hiện có một tờ giấy kẹp giữa bím với cái bụng nhỏ của Eun Chae. Park Yuchun run rẩy đưa tay tới lấy, hít sâu một hơi, rồi mở ra.

Ông xã thân ái của em:

Hôm nay tâm tình của em rất tốt, cho nên em muốn ra ngoài chơi một chút. Đạo này chăm sóc hai đứa song sinh nó, em mệt lắm, cũng chưa được ra ngoài chơi. Em sẽ về trễ đó, nhưng mà hứa là không ngủ ở ngoài đâu. Em sẽ không tới mấy chỗ không tốt, chỉ tới Ninty Nine anh Yunho mở thôi. Ông xã, phải nhớ em đó nha.

PS 1: Inhwan đi tìm Ji Hyun chơi rồi, anh Jae Jae gọi điện bảo tối nay nó ngủ bên đó, nên anh không cần lo.

PS 2: Hai đứa song sinh của chúng ta, em đã cho uống sữa rồi, hai bảo bối của chúng ta thật ngoan, còn lại nhờ ông xã chăm sóc hai đứa nó. A, hôm nay Eun Chae biết gọi em là mẹ rồi, tuy nó nói còn chưa rõ lắm. Hi hi (*^__^*), yêu anh.

Bà xã đáng yêu nhất của anh: Su Su~

Park Yuchun buông tờ giấy “Ai... Kim Junsu, em không phải là vợ anh, em chính là tổ tông sống của anh đó. Haiz, bỏ đi, cũng không thể yêu cầu em ấy quá cao được, không trốn đi là được rồi, làm mình sợ muốn chết.” Bé Eun Chae lên, cầm ngón tay nhỏ trong miệng Eun Sung rút ra, Park Yuchun nói “Hai cô con gái đáng yêu của ba, theo ba đi một chuyến, chúng ta đi bắt mẹ hai đứa về.”

Cho nên bây giờ mới có một màn như vậy, phía trước và phía sau của Park Yuchun đều khoác một cái túi đựng em bé, dùng dùng bước tới. Con bé Eun Sung dựa vào ngực hẳn đúng là vô tâm, chỗ ồn ào thế mà nó cũng ngủ được. Bé Eun Chae thì tựa vào sau lưng hẳn, nghe theo tiết tấu âm nhạc, quơ quơ đôi bàn tay nhỏ bé của mình, tự mình nghịch nghịch cũng cười khanh khách lên được.

“Sao anh lại tìm đến đây ư? Anh nói này, mẹ sắp nhỏ, sao em có thể tới chỗ thế này? Mau về cùng anh.” Giữ chặt cánh tay của Kim Junsu, Park Yuchun liền kéo cậu ra ngoài.

“Không phải em đã viết giấy lại cho anh sao? Anh không thấy à? Ai~~~~ Ông xã, cho em nhảy một lát nữa thôi. Sắp xong rồi.” Kim Junsu phía sau bán ngồi xổm, liều mạng không chịu đi.

“Không được! Tuyệt đối không được! Về nhà cho anh! Bỏ hai đứa con gái ở nhà, chạy tới quán bar chơi, còn ra thể thống gì nữa. Em có muốn anh nói với mẹ vợ không?” Park Yuchun không kiên nhẫn, uy hiếp.

“Hả? Hừ, thiệt là, mỗi lần đều lấy mẹ ra dọa em. Về thì về.” Kim Junsu chu cái miệng nhỏ nhắn lên. Chẳng dè dàng chút nào kéo cả cái điệu bé Eun Sung đang ngủ xuống, khoác lên người mình.

Về đến nhà đã mười giờ tối, Park Yuchun tắm cho hai cô con gái của mình trước, dỗ hai bé ngủ xong, mới ra phòng khách thu dọn “tàn cuộc” khiến đầu hấn như muốn nứt ra kia.

Thật vất vả dọn dẹp xong, cũng đã hơn mười hai giờ, đẩy cửa phòng ngủ ra thì thấy Kim Junsu đã ngủ mất tiêu. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn được hấn nuôi đến tròn trịa lên, kìm lòng không được, Park Yuchun véo một cái “Đồ xấu xa, em có biết hôm nay anh lo lắng thế nào không? Quán bar là chỗ nào chứ, lỡ em xảy ra chuyện gì, em bảo anh phải làm sao? Haiz, em tức giận vậy với anh, anh lại không hề giận em chút nào, anh thật sự nghi ngờ mình càng già càng đáng coi thường.” Sau đó hấn hôn nhẹ xuống đôi môi nhỏ nhắn hồng hào kia.

Kim xấu xa vẫn nhắm mắt, nhưng hai tay lại ôm lấy cổ ông chồng mình, làm cho nụ hôn thêm sâu. Thật ra cậu chưa có ngủ, trên đường trở về, cậu đã ý thức được chuyện hôm nay mình làm là sai rồi, chỉ là cậu sợ Yuchun sẽ mắng mình, nên mới giả bộ ngủ thôi. Nhưng Junsu à, cho tới bây giờ cậu vẫn chưa biết viện trưởng Park nhà cậu chưa bao giờ thật sự giận cậu sao? Sao anh ta dám tức giận với cậu chứ? Thằng nhóc chết tiệt này, đúng là có phúc mà không biết hưởng. Con cũng đã sinh đến mấy đứa rồi, mà vẫn không lớn được, đúng là cần phải ở trên giường đánh cho một trận mới được.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Park Yuchun liền nhanh chóng kéo lại lý trí đã bay xa về, nghiêm túc nói “Nếu không ngủ, vậy chúng ta nói chuyện hôm nay đi, mẹ bọn nhỏ.”

“Ừm... không phải đã nói rõ rồi sao. Anh còn muốn nói cái gì. Ông xã, anh đừng giận, em biết sai rồi. Lần sau sẽ không tái phạm nữa đâu.” Xem ra Kim Junsu chỉ biết mỗi chiêu này, giả bộ đáng thương kiêm đáng yêu cũng phải nhìn lại tuổi mình chứ, đã hai mươi lăm rồi đừng xem mình là vị thành niên mãi.

“Còn có lần sau?” Park Yuchun nhú mày.

“Không! Không có! Không có lần sau đâu.” Kim Junsu chìa ba ngón tay, làm như thề với trời.

“Haiz... Quên đi~ Anh cũng không còn trách em. Đạo này mệt lắm hả? Một lúc chăm sóc ba đứa đúng là không dễ. Bảo bối, em cố gắng thêm một thời gian nữa được không? Chờ Yuhwan quen với công việc ở bệnh viện, anh sẽ có thời gian chăm sóc con của chúng ta.” Kéo Vật nhỏ, để đầu cậu chôn vào ngực mình, Park Yuchun hôn lên mái tóc mềm của cậu.

“Ừ, em biết rồi. Chuyện hôm nay lại khiến cho Yuchun đau lòng rồi. Em sẽ sửa, thật sự sửa đó.” Kim Junsu

dựa vào ngực người đàn ông của mình, rầu rĩ nói.

“Sửa? Sửa được sao?”

“A... nếu không sửa được thì làm sao đây?” Kim Junsu ngẩng đầu nhìn về mặt xấu xa của Park Yuchun. Làm sao đây, bản thân cậu thường xuyên gây ra một số chuyện làm ông xã tức giận, sửa có được hay không chính cậu cũng hiểu.

“Vậy anh sẽ xử lý đây.”

“A... Ừ... Yuchun~”

“Đây là trừng phạt cho ngày hôm nay.”

“Ừm... a... ừ... Yuchun~ Ông xã... nhẹ thôi...”

“Không... Không được... Bây giờ không thể vào... A~~~”

“A... đau quá! Park Yuchun, anh ra ngay.”

“Ừm... sâu quá, không được, quá sâu rồi... A ~~~~~ Xin anh, đừng, chỗ đó không được.”

“Yuchun... em thật sự biết sai rồi... Tha cho em đi. Ừm... đau quá...”

“Không được! Đừng bắn vào trong, tạm thời em chưa muốn sinh con đâu, hai đứa song sinh kia mới có một tuổi thôi.”

“Ừm... hô... Yuchun~~~ Bọn nhỏ gần tuổi nhau quá, đến trường sẽ bị bạn bè cười đó.”

“Ừm... ông xã, anh cũng bắn bên trong rồi, có thể ra ngoài không?”

“Cái gì? Không, em không muốn, em không muốn từ phía sau đâu.”

“Em nói không muốn mà. Sao em phải ngồi lên trên? Như thế đau lắm. Ông xã~~ Đừng mà...”

“A~~~ Sao anh lại... nhanh quá. Không được... thật sự lớn quá... em... ừm...”

“Park Yuchun! Anh là đồ sắc lang. Em lấy đâu ra sữa cho anh bú chứ... ư... a...”

“Hô... em mệt quá...”

Park Yuchun nghĩ thầm: Phạm lỗi mà không sửa được thì làm sao ư? Không sao, em cứ chậm rãi sửa, anh có đủ tinh lực và sự kiên trì. Sai thì lại xử lý. Cách đơn giản, mọi người đều biết đó, cứ thế mà làm thôi. Như vậy đó... là như vậy đó. Ha ha ha~

Kết quả cậu bạn nhỏ Kim Junsu từ ngày đó trở đi, trong từ điển của cuộc đời mình liền biến mất hai chữ “quán bar”. Vì sao ư? Bởi vì sau khi bị ông xã cậu “xử lý” xong, cậu đã khắc sâu vào lòng “làm người thì phải cảnh giác, và làm người thì phải nhớ lâu.”

62. Chương 59: Ngoại Truyện 9: Chuyện Tội Nhỏ (1)

Kim Jaejoong cướp lấy bé Inhwan từ trong lòng Park Yuchun “Ai u~ Su Su, đây là em sinh sao? Ôi, đáng yêu quá, đáng yêu ghê. Đáng yêu, đáng yêu, thật là đáng yêu quá đó. Park Yuchun, cho tôi, để tôi đem về nhà làm con dâu nhé.”

“Dựa vào cái gì chứ? Đừng có đùa, không phải cậu cũng có con sao? Cha con chúng tôi mới sum họp, làm gì có chuyện cho cậu chứ.” Sắc mặt Park Yuchun trắng bệch, cái gì thế này, cậu dám cướp con của tôi?

“Hừ, Su Su nó còn trẻ, còn có thể sinh cho cậu cả tá. Đứa bé này cho tôi đi.” Đặt bé Inhwan lên đùi, Kim Jaejoong lắc nhẹ thằng bé vài cái.

Park Yuchun định nói lại thì Vật nhỏ nhà hắn lại lên tiếng khuyên can “Ông xã, anh Jae Jae nói đùa đó, bộ anh coi là thật à?” Sau đó cậu quay qua sờ mặt bé “Inhwan à, sao không chào mọi người? Không phải mẹ đã dạy phải lễ phép với người lớn à?”

“Ừm... con... con... nhưng... ưm... chào thế nào ạ, con... không... không biết.” Bé cúi thấp cái đầu nhỏ của mình, đỏ mặt, ấp úng nói.

Kim Jaejoong nghĩ thầm: Ủ! Đúng rồi, chắc chắn không lệch đi đâu được, chính là do Junsu nhà mình sinh, ngay cả thói quen lấp bắp khi giải thích cũng giống.

“Bảo bối~ Gọi là bác.” Kim Junsu kiên nhẫn dạy con nhỏ. Inhwan còn chưa mở miệng gọi, đã bị Kim Jaejoong đoạt lời trước “Cái gì mà bác? Bảo bối, gọi là ba chồng. Lại đây, kêu một tiếng cho ba nghe coi.” Thiếu chút nữa Park Yuchun sặc ngẹn trà trong miệng. Nghe đi, đúng là dọa người mà.

“Inhwan à, lát nữa sẽ có một người thiệt cao to, ngực vững chãi đi vào, con phải gọi là mẹ chồng, mẹ chồng con sẽ dẫn theo một thằng nhóc cao hơn con một nửa cái đầu, trông thiệt đẹp trai, nó chính là chồng hợp

pháp của con. Thấy nó phải gọi là chồng, biết chưa?” Kim Jaejoong càng nói càng phần khích, chính mình hưng phấn đến hoa chân múa tay lên. Bé Inhwon mở to hai mắt, không biết nó có hiểu lời của y không. Park Yuchun bước tới ngay, cướp lại Inhwon vào lòng, mở miệng than thở “Kim Jaejoong, cậu không được dạy nó thế. Thiên sứ của tôi dựa vào cái gì phải làm vợ tiểu ác ma của cậu hả?”

Chợt đúng lúc này, Jung Yunho với Jung Ji Hyun gõ cửa đi vào, Ji Hyun chưa chào hỏi ba mẹ Kim đã chạy thẳng tấp về phía Kim Junsu “Cậu ơi, con muốn ôm cậu.” Hửm? Sao hôm nay người cậu thô thế? “A~ Cha nuôi, sao lại là cha? Con muốn ôm cậu một cái cơ.”

Viện trưởng Park nhìn chằm chằm Ji Hyun, một tay ôm con mình, một tay nắm tay vợ mình, nghĩ thâm. Làm đàn ông, bảo vệ vợ con mình là trách nhiệm rất lớn.

Jung Yunho đi ở phía sau, xách Ji Hyun lên, giáo huấn “Con trai, chẳng lẽ phép chút nào. Vào cửa sao không chào ông bà ngoại? Hàng ngày ba dạy con ra sao?” Ji Hyun bất đắc dĩ chu mỏ lên, chạy đến trước mặt ba mẹ Kim, nhưng cũng chẳng phải là chào hỏi mà là đi méc với ông bà “Ông bà ngoại, cha nuôi không cho con ôm Su Su...” Giọng điệu đúng là đầy oan ức.

Hai ông bà già cũng bất đắc dĩ, con rể, cháu trai đều là thịt trên người, giúp ai cũng thấy không phải. Nhưng mà lúc này, bé Inhwon lại từ trong lòng viện trưởng Park giãy ra, lắc lắc cái mông nhỏ, chạy tới trước mặt Ji Hyun, bàn tay mũm mĩm, nhỏ xinh, nắm lấy góc áo Ji Hyun, gọi “Chồng~”

Mọi người sững sốt năm giây, tiếng động nhỏ nhất trong phòng đều nghe thấy, Kim Jaejoong là người đầu tiên phản ứng lại “Ai ya~ Tiểu bảo bối của ba, đáng yêu quá. Ba thích con lắm đó.”

Bé Ji Hyun không hiểu gì cả. Ở đâu ra vậy? Sao lại có một cục trứng nhỏ chạy ra kêu nó là chồng?

“Này, nhóc là ai?” Đẩy bàn tay mũm mĩm của Inhwon ra, Ji Hyun nhìn từ trên xuống dưới.

“Em... em... em là Inhwon.” Bé thấy có chút mất mát, dĩ nhiên là tại Ji Hyun không có bé túm góc áo rồi.

“Sao nhóc lại gọi anh là chồng? Ai là chồng nhóc chứ?” Hừ, tuy ngoại hình ok, nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện kêu nó là chồng được.

“Ừ... anh là chồng em.” Ngón tay trắng nõn của bé chỉ vào Jung Ji Hyun.

“Ai nói? Ai cho phép?” Mặt Ji Hyun đen đi, nhưng mà thật ra nó đã nghĩ tới ai làm rồi.

Bé chạy tới trước mặt Kim Jaejoong “Ừ... đây là ba chồng.” Sau đó lại lon ton chạy tới trước mặt Jung Yunho “Đây là... hình như là... mẹ chồng...” Lúc sau lại nhìn về phía Ji Hyun “Sau đó... ba chồng nói... anh là chồng...” Cuối cùng chạy tới bên cạnh Park Yuchun, cuộn tròn cả người lên đùi hắn “Ba~ Inhwon nói đúng không? Inhwon thật thông minh phải không ạ?”

Năm đó, nó bốn tuổi, bé ba tuổi rưỡi.

“Em... em... em không có tiền... thật đó.” Bóng dáng nho nhỏ ngồi xồm góc tường, hôm nay tan học sớm, nên mẹ còn chưa tới đón bé.

“Sao thế? Nhìn mày mặc đẹp như vậy, nhất định là con nhà có tiền rồi. Mau lấy ra đi.” Hai thằng nhóc lớn hơn một chút, bắt nạt Inhwan, giọng điệu dữ tợn vô cùng.

“Thật... không có mà... em... sợ...” Bé càng rụt vô góc tường, giọng nói run rẩy.

“Sợ cái gì? Đưa tiền cho tụi tao là xong rồi.” Hai thằng nhóc kia tới gần từng bước.

“Ô ô ô~~~ Mẹ~~~ Ba ơi~~~ Ba mẹ ở đâu~~~ Con sợ lắm~~ Ô ô ô~~~ Anh Ji Hyun~~ Inhwan sợ~~~~~”
Lại giọng tiểu cá heo vô địch, phải nhìn xem ai sinh đứa bé này ra chứ.

Phía sau liền vang hai tiếng bịch, hai thằng nhóc kia té trên mặt đất.

“Anh Ji Hyun... Oa~~~ Anh ơi, em sợ~~~” Dụi hai mắt, thấy rõ người tới đúng là người chồng thanh mai trúc mã của mình, bé lại càng gào to lên.

“Này! Kim Inhwan, sao nhóc vô dụng vậy. Ngu ngốc, sao không đánh lại tụi nó. Nếu anh mày không ra trước giờ tan học, rồi đi qua đây, nhóc đã bị cướp rồi. Đồ ngốc.” Tuy Ji Hyun chỉ hơn Inhwan có nửa tuổi, nhưng lại cao hơn bé nửa cái đầu, cơ thể cũng khỏe mạnh hơn, giọng điệu thì khó ưa, nhưng trong lòng nó lại rất dịu dàng đó.

“Anh... em sợ...” Inhwan trốn trong ngực Ji Hyun, khóc càng thảm thiết.

“Không được khóc! Kim Inhwan, em thật đáng ghét. Đi thôi, anh đưa em về nhà.” Kéo tay bé, Ji Hyun dẫn bé về nhà.

Ngày hôm sau, Kim Jaejoong bị mời lên trường làm việc.

“Anh Kim, con của anh, trò Jung Ji Hyun hôm qua đánh hai học sinh lớn tuổi hơn. Anh xem việc này thế nào.” Hiệu trưởng cũng biết Kim Jaejoong là phu nhân tập đoàn Dongbang, không thể đắc tội được, nhưng đây là nội quy của trường học, ba mẹ hai đứa nhỏ bị đánh kia cũng là người có quyền thế.

Kim Jaejoong nhìn cậu bạn nhỏ Jung Ji Hyun bên cạnh vẫn đang hiên ngang ngẩng cao đầu, hỏi “Con đánh hả?”

“Vâng, con đánh đó.” Đầu có thể rớt, máu có thể chảy, nhưng người cao quý như nó thì không bao giờ cúi

thấp đầu đầu.

Con trai mẹ giỏi lắm, có gây chuyện cũng không cúi đầu. Kim Jaejoong cảm thán trong lòng, sau đó nói với thầy hiệu trưởng “Thầy hiệu trưởng, hai đứa bị thương cần bao nhiêu tiền khám bệnh?” Sau đó lấy chi phiếu với cây viết ra.

“A? Anh Kim... chuyện này... bên nhà hai trò ấy không cần tiền, chỉ cần trò Ji Hyun xin lỗi thôi.” Thầy hiệu trưởng lau mồ hôi.

“Xin lỗi? Có muốn tôi dẫn ba nó tới cùng xin lỗi không?” Kim Jaejoong nhú mày.

“A... Không không không... Không dám! Không dám!” Thầy hiệu trưởng giống như đang ở trong lò hấp, vội vàng xua tay.

“Hừ, nói tới đây, tôi nghĩ đến chuyện này, Ji Hyun nhà tôi về nhà có nói với tôi, hai thằng bé kia lúc ở trường có cướp đồ của bé Inhwan, nói thế nào thì cũng là con trai tôi ra tay trượng nghĩa. Thầy thấy có đúng không? Nếu vẫn không được, tôi gọi ba nó lên nói chuyện với thầy.” Các người cho rằng Kim Jaejoong này dễ chọc? Tôi chưa tìm mấy người tính sổ, mấy người nên cảm ơn ông trời đi, bắt nạt con dâu nhỏ của tôi mà còn dám bảo Ji Hyun nhà tôi xin lỗi? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

“Vâng, vâng, mọi chuyện chính là như vậy... Anh Kim, không cần bồi thường thuốc men. Chuyện này tôi sẽ để ý, xin anh hãy nói tốt với anh Jung một tiếng.” Thầy hiệu trưởng cười cười, đúng là không thể vì hai hạt vừng mà đắc tội với hạt dưa hầu được.

“Ha ha, có gì đâu. Thầy hiệu trưởng, xảy ra chuyện này, thật ra tôi có chút không hài lòng. Cái cậu bạn nhỏ tên Kim Inhwan kia vừa vặn là vợ tương lai của Ji Hyun nhà chúng tôi. Thầy nói xem, nó bị oan ức thế, tương lai người làm mẹ chồng như tôi có phải nên đòi lại công bằng cho nó không?” Chuyện đó xong, chúng ta nên nói chuyện con dâu tôi bị bắt nạt đi.

“Vâng, vâng, nên làm vậy. Mai tôi sẽ kêu hai trò ấy đến xin lỗi trò Inhwan.” Thầy hiệu trưởng lại lau mồ hôi.

“Được rồi, chúng tôi cũng không phải là người không nói lý lẽ. Thầy chỉ cần quan tâm nhiều hơn thôi. Ba Ji Hyun có lần nói với tôi định xây sân vận động mới cho trường. Để về tôi thuyết phục thêm cho thầy.” Kim Jaejoong đứng dậy, kéo tay Ji Hyun chuẩn bị rời đi. Thầy hiệu trưởng theo sát sau, vừa nghe thấy “sân vận động mới”, mắt ông liền sáng lên “Tôi sẽ xử lý tốt. Sau này trò Inhwan sẽ không bao giờ phải chịu oan ức trong trường đâu. Anh Kim cứ yên tâm. Ài, anh Kim đi thông thả.”

Bên trong xe.

“Con trai.. mẹ thật sự... buồn vô cùng...” Kim Jaejoong nhìn Ji Hyun, thất vọng nói.

“Mẹ~ mẹ đừng giận. Mẹ mà làm ảnh hưởng tới em trai, ba sẽ đánh con đó.” Ji Hyun đưa tay sờ sờ cái bụng cao ngất của Kim Jaejoong.

“Mày còn dám bảo mẹ đừng giận? Mẹ nói này, Jung Ji Hyun. Mẹ đã mang thai thế này còn muốn mẹ đi chùi dĩa cho con hử, cả con nha đầu Jung Jiyul chết tiết kia nữa, không biết hôm nay ở nhà trẻ lại vác họa gì về nhà. Sao tao lại sinh ra nghiệp chướng như anh em tội mày chứ? Lần này sinh ra, nhất định phải dạy dỗ tốt, không thể để nó bắt chước tội mày được.” Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới thằng nhóc trong bụng, Kim Jaejoong lại càng tức giận, cái thằng cha chết tiết của mấy đứa này vào đúng lúc lại bận, làm y suốt ngày phải vác cái bụng đi thu dọn “tàn cuộc” cho chúng.

“Mẹ, đều tại thằng nhóc Kim Inhwan ấy. Không phải tại nó, con cũng đâu cần đánh hai thằng kia.”

“Mày còn không biết xấu hổ mà nói thế hử? Kêu mày bảo vệ cho vợ mày, mày bảo vệ kiểu nào thế? Để nó bị cướp ngang nhiên như vậy, sao mày lại để chuyện này phát sinh. Mẹ buồn cũng chính là vì chuyện này đó. Con trai, con phải đánh cho hai đứa bắt nạt vợ con quỵ giò gãy tay mới đúng, đập có một cái là tiện nghi cho tội nó quá rồi.” Kim Jaejoong căm giận nói. Ji Hyun há to mồm, hóa ra mẹ nó giận vì chuyện này.

“Jung Ji Hyun~ Con phải đối tốt với Inhwan cho mẹ một chút. Thằng bé đáng yêu thế nếu bị người khác cướp mất, đến lúc đó con chỉ biết khóc ròng thôi.” Chọc chọc gáy của Ji Hyun, Kim Jaejoong cảm thấy lúc này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Hừ, cướp thì cướp đi. Ông đây sợ gì.”

“Này, mày xưng ông trước mặt ai hử?”

“Không, không có ạ.”

“Rõ ràng tao nghe được mà.”

“Mẹ, mẹ nghe lầm rồi.”

“Tao chắc chắn nghe được mà.”

“Không có.”

“Nhất định có!”

“Không mà.”

Năm đó, nó chín tuổi, bé tám tuổi rưỡi.

PS: Vậy còn 2 PN nữa là chính thức kết thúc nha mọi người.

63. Chương 60: Ngoại Truyện 10: Chuyện Tội Nhỏ (2)

Trong sân trường, dưới gốc cây cổ thụ, có một cô bé xinh xắn, cười lên hiện rõ hai má lúm đồng tiền, trong tay còn cầm một phong thư màu hồng phấn, ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn chàng trai cao lớn, anh tuấn trước mặt.

“A, Ji Hyun à... cái này... là đưa cho cậu, tớ thích cậu, xin cậu hãy quen với tớ.”

Jung Ji Hyun đã là một chàng trai cấp ba, thân hình trở mã, cao 1m84, bắp vai rộng, hai chân thon dài, khuôn mặt lại càng thu hút người khác, nhưng rõ ràng bây giờ trên khuôn mặt anh tuấn kia lại khắc hai chữ “nhàm chán”. Loại chuyện này dường như ngày nào cũng xảy ra, chẳng có gì mới mẻ cả, bình thường hắn đã không thèm nghe rồi, nhưng hôm nay lại phải nghe một con nhỏ thường thường, khuôn mặt cũng thường thường nói ra lời ái mộ mình vì bị người kia ép.

Đột nhiên, ánh mắt dài nhỏ híp lại thành một đường. Hừ, phải diễn cho hay mới được. Hắn đi tới gần cô gái, cúi đầu, nếu người không biết nhất định cho rằng hai người đang hôn nhau. Cô bé kia vui mừng nhắm mắt lại, nghĩ rằng may mắn thật sự tới với cô, thì ánh mắt Jung Ji Hyun lại quét về phía bóng dáng người đang bỏ chạy, sau một giây liền buông cô gái ra.

“Cô thích tôi?” Hắn nhú mồm, hỏi. Cô gái mở to mắt, không hiểu sao Jung Ji Hyun lại không hôn cô “Ừ, rất thích.”

“Nhưng tôi không thích cô.” Nói xong, hắn xoay người.

“Vì...” Cô gái định truy hỏi nguyên nhân, nhưng mới nói ra một chữ đã bị Jung Ji Hyun cắt đứt.

“Bởi vì tôi có vợ rồi.” Giờ hắn muốn đi xem người kia, chắc lại trốn vô góc nào khóc rồi. Hừ, đáng đời, ai bảo trong thời gian này cứ trốn hắn. Hắn còn chưa ghét bỏ người này, mà lại dám không để ý tới hắn. Hừ, để ghen cho biết.

Kim Inhwan từ khu dạy học đi xuống, gần đây cậu hay trốn anh Ji Hyun là vì... Haiz... không nói, không nói đâu... phiền lắm.

Lúc đeo cái cặp chuẩn bị ra cổng, không ngờ lại thấy màn này. Dưới cây cổ thụ, có một đôi trai gái hình như đang hôn nhau, mà bóng dáng kia... Kim Inhwan đau lòng bỏ chạy, cố gắng chạy thật nhanh “Anh Ji Hyun, anh có người thích rồi sao? Vì sao chưa bao giờ nói với em? Anh luôn bảo em phiền, em còn tưởng anh nói đùa. Hóa ra... là em tự coi trọng mình rồi, lời anh nói cũng không phải là đùa giỡn.”

Lão đảo đi trên đường cái, Inhwan giống như mất hồn, đi siêu thị mua thật nhiều bia, rồi ngồi tại góc đường uống. Một cậu nhóc như cậu đầu có biết uống bia. Mới uống nửa lon đã bắt đầu nói sảng, còn vừa khóc vừa nói, trông đúng là thảm thương.

Bên kia, Jung Ji Hyun lại lo lắng muốn điên rồi! Vốn tưởng Inhwan chạy tới một góc khóc, ai ngờ tìm một vòng vẫn không thấy, gọi điện cũng không chịu bắt máy, thật là làm hắn lo muốn chết.

Bất đắc dĩ gọi điện cho thư ký Yin, bảo y phái người đi những nơi gần đây tìm kiếm. Nhưng qua hai tiếng rồi sao vẫn không có tin tức gì? Ji Hyun thật sự sốt ruột. Inhwan à, em đi ra được không? Là anh Ji Hyun không đúng, chúng ta đừng chơi trốn tìm nữa? Đừng trốn ở chỗ khác, muốn khóc thì nhào vô lòng anh khóc này.

Inhwan à, lần này đỡ em, anh sẽ không mắng em ngốc đâu. Quay lại với anh đi, anh sẽ không bắt nạt em nữa.

Inhwan, thằng nhóc này, tự đứng lại chơi trốn tìm, đi ra cho anh, đi ra ngay.

Kim Inhwan! Nếu không chịu ra, anh sẽ đánh vô mộng em đó.

“Cậu chủ, tìm được cậu Inhwan rồi.” Thư ký Yin gọi điện tới.

“Ở đâu?” Jung Ji Hyun hiển nhiên đã sắp điên lên rồi, hốc mắt đỏ bừng gào vào điện thoại.

“Tại đường XX, phía đông bên ngoài một siêu thị nhỏ, tôi đã bảo người âm thầm bảo vệ cậu ấy, cậu muốn tự qua đó hay tôi bảo họ...” Thư ký Yin vẫn chưa nói xong, Jung Ji Hyun đã cúp máy, chạy đi.

May cũng không quá xa, chạy thẳng tới cổng siêu thị, thấy đứa bé làm hắn muốn nổi điên đang ngồi một góc, uống bia, hắn bước tới, giăng lon bia trong tay cậu, ném đi.

“Ô ô ô... Làm gì thế? Sao lại ném bia của tôi?” Tinh thần không còn tỉnh táo, Kim Inhwan cũng lớn mật hơn, tỏ ra đầy oan ức nhìn khuôn mặt đã đen thùi đi của Jung Ji Hyun, nói.

Nâng mạnh cậu lên, để cho cậu dựa vào ngực mình, Jung Ji Hyun oán giận nói “Kim Inhwan! Đừng có gây phiền thêm cho tôi.” Nhưng một câu này liền chọc giận Kim Inhwan đang say, không biết lấy sức lực từ đâu mà đẩy hắn ra, tự mình lung lay đứng không vững “Đúng, là tôi phiền, tôi biết mình phiền rồi, không cần anh nói cho biết đâu. Vì sao ai cũng cảm thấy tôi phiền? Jung Ji Hyun, tôi đã cố trốn tránh anh ta, để anh ta không thấy tôi phiền nữa, sao anh ta vẫn cảm thấy tôi phiền?” Kim Inhwan nói liên tục, nhưng lại không biết người trước mắt là ai, trong lòng cậu thấy rất oan ức, bây giờ có mắng người đó, người đó cũng đâu biết.

Ngực Jung Ji Hyun tê rần. Hóa ra nhóc con này vì vậy mới trốn hắn. Hừ, hắn chỉ nói ngoài miệng thế thôi, thực sự trong lòng không có thấy phiền. Bất đắc dĩ kéo cậu nhóc lại, nghĩ thầm dù sao cũng đưa về nhà

trước rồi nói sau. Cậu ấy lại không tỉnh táo như vậy, giải thích cũng vô dụng. May là thư ký Yin đã phải người lái xe tới, cúi người bế cậu nhóc này lên, ngồi vào ghế sau, sau khi chỉnh cho cậu ngồi chắc trong lòng mình, mới bảo lái xe đi tới ngôi nhà ba hắc mới mua cho.

Kim Inhwan đương nhiên không nghe lời mà làm ầm lên, Jung Ji Hyun lại không dám dùng lực kéo cậu, vừa rồi nhìn thấy thế hắc đã đau lòng rồi.

“Này... anh là ai? Muốn đưa tôi đi đâu... đừng lo cho tôi, tôi là một tên phiền toái, đừng xen vào chuyện của tôi... Anh sẽ bị lấy phiền đó... Cho nên đừng lo cho tôi.” Kim Inhwan hàm hồ nói, nước mắt không ngừng chảy.

“Bảo bối, bảo bối, bình tĩnh một chút! Đừng khóc! Anh là anh Ji Hyun của em đây, anh không chê em phiền, cho tới giờ chưa bao giờ chê em phiền hết.” Để đầu Inhwan chôn vào ngực mình, Jung Ji Hyun không ngừng vuốt ve mái tóc của cậu. Ai ngờ Inhwan lại đẩy Ji Hyun ra, tự lui vào một góc trong xe, không ngừng lắc đầu “Không... Không phải... Anh không phải là anh Ji Hyun, anh ấy... chưa bao giờ dịu dàng thế với tôi. Anh ấy chỉ mắng tôi là ngu ngốc, nói tôi phiền, nói tôi là gánh nặng cho anh ấy... cho nên anh không phải là anh ấy.”

Bất đắc dĩ kéo cậu vào lòng mình lại, hắc nói “Bảo bối, anh xin lỗi. Anh không biết những lời đó sẽ làm tổn thương em. Sau này anh hứa sẽ không nói như thế nữa.”

Mãi mới tới được địa bàn của mình, đặt cậu lên giường trong phòng ngủ, mất một thời gian dài mới lau người, đổi áo ngủ cho cậu được, Jung Ji Hyun liền vội vàng chạy vô tắm rửa, rồi quay lại giường. Kim Inhwan mới vừa rồi còn nhờ rượu càn quấy, giờ lại im lặng đến lạ kì, hình như đang ngủ, bên miệng cũng chỉ thở nhẹ nói vài câu “Ừm.. Anh Ji Hyun... sao... sao anh lại ghét em vậy?”

Ngốc, ai ghét em chứ.

“Đừng ghét em được không? Em... rất thích anh... thật sự rất thích... thích đến chỗ này đau lắm...”

Ngốc, sao em không nói sớm là thích anh? Sao không nói với anh là em đau lòng?

“Cô gái kia... tốt vậy sao? Vì sao em lại không được... rõ ràng là em... thích anh trước mà.”

Ngốc, có cô gái nào chứ? Là em, luôn chỉ có em thôi.

“Em cũng không muốn làm phiền anh đâu, em thật sự không cố ý.”

Ngốc, đều là anh gạt em, nói với em “anh phiền em” thật ra là có ý “anh yêu em”, từ nhỏ tới lớn, tổng cộng anh đã nói một trăm bảy mươi chín ngàn hai trăm hai mươi sáu lần.

“Sau này, em sẽ không tiếp tục làm phiền anh Ji Hyun nữa... em muốn... từ bỏ anh.”

Ngốc, em có muốn bỏ cũng không được, anh không cho em bỏ, nhất định cả đời này em phải làm “phiền toái nhỏ” của anh, chỉ thuộc về mình anh. Nhưng thật ra, anh cũng không thể nào bỏ em được.

Bởi vì say rượu, nên lúc Kim Inhwan tỉnh lại đã là hơn mười giờ sáng, mơ màng ngồi dậy, dụi mắt một lúc mới thích ứng được ánh sáng mặt trời, hình như không phải nhà cậu.

“Dậy rồi sao?” Cậu thấy thủ phạm hại mình say rượu đứng trong phòng, trên tay cầm một ly nước mật.

“Em... đây là?” Đầu cậu đau quá, đúng là không phải ai cũng uống rượu bia được.

“Nhà anh, uống hết chỗ này đi.” Jung Ji Hyun đưa ly nước tới bên miệng Kim Inhwan.

Chợt nhớ tới cảnh tượng hôm qua cậu nhìn thấy ở trường học, Inhwan nghe lời uống hết nước mật, ngọt quá, nhưng trong lòng lại thật chua. Cái chua nhất không phải vì ăn giấm chua của người ta, mà là mình có quyền gì chứ? Cũng chẳng phải vợ người ta, dựa vào cái gì mà ghen?

“Đúng rồi! Tối qua em không về nhà, cũng chưa báo cho ba mẹ, tiêu rồi, tiêu rồi.” Inhwan mới nhớ phải gọi điện, liền kiểm điện thoại di động của mình.

“Đồ ngốc như em thì nhớ cái gì. Hôm qua khiêng em về, anh đã gọi điện cho họ rồi. Bọn họ còn bảo hôm nay bay qua Pháp hưởng tuần trăng mật, tháng này em ở chỗ anh luôn đi. Kim Inhwan, rốt cuộc anh nợ em cái gì? Sao mỗi lần anh cứ phải thu dọn mọi chuyện cho em vậy, em đúng là phiền toái.” Jung Ji Hyun rất có ý kiến với vợ chồng nhà Park Kim, vợ chồng già rồi mà hàng năm cứ phải đi hưởng thụ tuần trăng mật ba lần là sao?

Lại nghe hắn nói mình phiền toái, cảm xúc khó khăn lắm mới kiềm nén được lại dâng lên, Kim Inhwan vén chăn lên, xuống giường “Không cần phiền anh nữa. Em về nhà là được rồi. Dù sao trong nhà cũng còn hai đứa song sinh với HeeA cần em chăm sóc, em... em phải đi về.” Cố gắng cúi đầu, cố gắng giả bộ như không có gì, cố gắng cho nước mắt không rơi xuống, cố gắng... cho hắn ta biết cậu không có thích hắn đâu.

Jung Ji Hyun giữ chặt tay Kim Inhwan, hai người song song ngã lên giường “Ba đứa nó mẹ anh đón về nhà rồi, em về cũng chỉ có một mình thôi.”

Sau khi Kim Inhwan quay đầu đi, lại muốn đứng dậy “Vậy em... em về nhà ông cố nội, chỗ đó... có ông Yong Wan đều rất quan tâm em.” Kim Inhwan, không được khóc! Tối qua dọa người còn chưa đủ sao? Rõ ràng liên tục nhắc chính mình, nhưng miệng lại nếm được vị mặn của nước mắt.

Jung Ji Hyun đột nhiên túm người vào trong lòng mình, không cho cậu giẫy dụa, không cho chạy trốn, hắn không nói gì, nhưng nhất định không chịu buông tay.

“Anh Ji Hyun... em... em muốn đi.” Sao ôm người ta vậy? Không phải có người thích rồi sao?

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Đây chính là nhà.”

“ ... ”

“ ... ”

“Em cũng không thể ở đây được. Nếu anh đưa cô ấy về, em ở đây không tiện...” Muốn cậu thấy hai người ngọt ngào với nhau ư? Cậu không có rộng lượng thế đâu.

“Cô ấy?”

“Chính là... chính là... nữ sinh hôm qua... ở dưới cây đại thụ của trường, hôn môi với anh ấy.” Nói xong lời cuối cùng, Inhwan vô lực đặt cằm lên vai Ji Hyun.

“Con nhỏ đó, anh đâu có biết, gạt em thôi. Thế mà không nhận ra, đồ ngốc.” Jung Ji Hyun bây giờ rõ ràng là lưu manh mà.

“Vì sao lại gạt em?” Hai tay chống trước ngực Ji Hyun, khó khăn lắm mới đẩy ra được một khoảng cách, Inhwan hỏi.

“Vì em dễ gạt.”

Cái gì? Mình dễ gạt? Đi đây, em không muốn nghe nói bậy bạ nữa.

“Quay lại, sao em cứ muốn trốn vậy?” Hôm nay không biết phải tóm lại bao nhiêu lần rồi? Còn muốn chạy đi đâu?

“Ở lại làm gì? Cho anh lừa tiếp hả?”

Nhóc con chết tiệt, lại học cái người lớn rồi. Mặc dù chỉ hơn em nửa tuổi, nhưng nói cho cùng anh cũng là...

“Anh Ji Hyun... anh cho em về đi, sau này em sẽ không làm phiền anh nữa.” Kim Inhwon cúi thấp đầu, cắn môi, giọng nói nghẹn ngào.

“Không cho em đi.”

“Jung Ji Hyun! Anh khinh người quá đáng! Em thừa nhận mình rất thích anh, nhưng em thích anh thì anh có thể coi thường em vậy sao? Em đã nói mình sẽ từ bỏ anh, khó khăn với quyết tâm lắm mới được, giờ anh lại làm gì? Không cho em đi ư? Dựa vào cái gì chứ?” Kim Inhwon rốt cuộc chịu đựng không nổi, oằn ức khi nhiều năm trao trái tim cho người ta giờ đều toát ra theo tiếng thét lớn.

“Chỉ vì cái này.” Kéo gáy nhóc con qua, hôn lên đôi môi cậu, không hề dây dưa, chỉ là một nụ hôn đơn thuần thôi.

“Ừ... Jung Ji Hyun, anh còn dám bắt nạt em, em sẽ nói với bác đó.” Đẩy hấn ra, cậu lấy tay lau miệng.

“Này! Em gọi anh cái gì? Jung Ji Hyun? Đây tên em nên gọi sao?” Ji Hyun nhú mày, nhìn con mèo nhỏ xù lông kia.

“Quên đi~ Chuyện hôm nay không tính toán với anh~ Em sẽ không nói với bác, em về đây.”

“Kim Inhwon, bao lâu rồi em không gọi anh là chồng hả?” Kéo cậu bé cứng đờ vào lòng, hấn nói tiếp “Vì sao gần đây lại trốn tránh anh? Hừ, em không nói anh cũng biết, anh bảo em phiền nên em đau lòng? Đau lòng sao không nói với anh? Lại còn giấu trong lòng. Còn có, thích anh sao không nói? Da mặt mỏng thế sao? Hồi trước ai chạy theo sau mộng anh kêu thích anh hả? Lớn rồi sao không thấy em nói lần nào? Nhóc con, còn bảo anh không thương em, lần đó em gặp chuyện là ai tìm công bằng lại cho em? Đồ vô lương tâm.”

“...”

“Nói chuyện đi, không phải lúc này rất hùng hổ sao? Em đúng là hẹp hòi, mới kêu em phiền có mấy lần, em đã trốn anh lâu như vậy. Nhìn thấy cũng làm như không thấy. Hai hôm trước liên hoan gia đình cũng ngồi xa anh, còn theo con nhỏ Jung Jiyul chết tiệt kia nói đến vui vẻ, không thèm liếc mắt qua anh một cái. Có ai thích như vậy không?” Vậy có ai lại thích như hấn không, thích mà cứ bắt nạt người ta.

“Em sợ... sợ anh chê em phiền...”

“Anh đồng ý cho em làm phiền anh. Anh thích thế, anh cảm thấy rất vui, lúc tiêu tiền cũng không vui thế đâu.”

“Nhưng, anh Ji Hyun...”

“Này! Em cố ý phải không? Không phải nói gọi anh là chồng sao? Em lại muốn bị trừng trị hả?” Nhắc nhở nhiều lần như vậy, còn giả bộ hồ đồ.

“A... chồng...”

“Hừ, thế này còn được. Anh nói này, hai hôm trước, lúc liên hoan, em thì thầm gì với con bé Jiyul? Anh vừa đi qua hai người liền im miệng, thần thần bí bí.” Dễ dàng nhìn ra Jung Ji Hyun đang ghen mà.

“Là... không có gì. Em chỉ hỏi Jiyul một chút, gần đây anh thích ăn gì, thích xem phim gì, thích nghe nhạc gì, linh tinh mấy cái đó thôi...” Inhwon đỏ mặt.

“Sao em không hỏi thẳng anh? Anh đã bảo con nhỏ Jung Jiyul đó ghê gớm lắm, em đừng có tiếp xúc với nó, em mà xấu theo nó, anh sẽ không cưới em đâu.” Giấc ngoài để phòng, giấc trong nhà khó phòng. Inhwon tốt như vậy, lẽ con nhỏ đó muốn cướp của hắn thì sao?

Inhwon nghe thấy vậy, thì nói “Vậy... xấu đi thì anh sẽ không gặp em nữa à?”

“Khụ khụ... còn xem biểu hiện của em nữa.” Giả bộ đi, thật ra trong lòng hắn đã vui lắm rồi.

Năm đó, hắn mười tám, cậu mười bảy tuổi rồi.

Phòng khách nhà Park Yuchun hôm nay rất náo nhiệt, trong nhà lớn nhỏ đều đông đủ, giữa phòng khách còn có Jung Ji Hyun quỳ ở đó tự kiểm điểm.

“Jung Ji Hyun! Cha đúng là nhìn sai con rồi. Còn tưởng con sẽ đối tốt với Inhwon, không ngờ con lại làm ra sự tình này.” Nói đến chuyện này người tức giận nhất chính là Park Yuchun, con mình bị “cướp”, trong lòng đương nhiên là không vui. Tuy trong nhà còn có Eun Sung, Eun Chae với HeeA, nhưng dù sao Inhwon cũng là đứa con đầu của hắn, hắn thương muốn chết, bây giờ lại bị thằng nhóc này bắt nạt, người làm ba như hắn sao có thể không giận?

“Ji Hyun à~ Cậu thương con thế, sao con lại đối xử với Inhwon như vậy?” Kim Junsu ôm đứa con trai năm tuổi Park HeeA trong lòng, trái phải còn hai chị em song sinh đáng yêu, cô bé mặc chiếc áo màu xanh lam, cột tóc hai bên bằng cái nơ màu hồng, ngồi bên trái chính là Eun Chae, cô bé cầm cái lược chải búi tóc tròn trên đầu của mình, khóe mắt có một nốt ruồi nhỏ, ngồi bên phải chính là Eun Sung.

“Jung Ji Hyun, thằng nhóc chết tiệt này. Sao mà có thể làm ra cái chuyện không bằng cầm thú thế hả? Mẹ mà dạy mà sao hả? Sao tao lại sinh ra đứa con như mày. Jung Yunho, nhất định là tại anh di truyền gen không tốt nên mới sinh ra nghiệt chủng như thế.” Giọng chữ kinh thiên động địa này chắc mọi người biết là ai chứ?

“Mẹ~ Bây giờ mẹ nói cái này có tác dụng gì? Tự nhiên hồi đầu mẹ gom anh hai với anh Inhwon thành một đôi làm chi. Anh hai là ai chứ? Ác ma đó. Còn anh Inhwon? Là thiên sứ mà. Mẹ đẩy thiên sứ cho ác ma,

rõ ràng là cố tình tìm tai họa. Ăn cũng ăn đến cả xương cốt không thừa.” Jung Jiyul mười lăm tuổi không ngừng thêm mắm thêm muối. Sau đó liền nhận của “tội nhân” một cái tròng dữ tợn kèm theo khinh bỉ.

Con nhỏ quỷ sứ này lập tức trốn sau ba mình “Ba, ba nhìn Jung Ji Hyun kìa, ảnh tròng con. Làm sai rồi còn tròng người ta.” Jung Yunho bất đắc dĩ lắc đầu, mấy năm nay sao hắn lại nuôi một đôi tiểu oan gia một mất một còn thế này?

“Ji Hyun, lần này là con quá đáng! Ba không giúp con được, mẹ với em con nói đúng đó.” Ở trong lòng cân nhắc một lúc, Jung Yunho nhận ra vợ và con gái không dễ chọc vào, nên hắn phải biết đi theo ai.

“Thằng nhóc, mày mau nói rõ ràng đi, rốt cuộc có chịu trách nhiệm không?” Park Yuchun càng nổi giận.

“Chịu ạ, đương nhiên con sẽ chịu trách nhiệm. Haiz, cha nuôi, không phải con không muốn chịu trách nhiệm, mà Inhwan, em ấy không muốn con chịu trách nhiệm.” Nói tới đây Jung Ji Hyun cảm thấy mình mới là người oan ức nhất, cầu hôn cũng rồi, hình thức cũng làm đủ, Inhwan cũng chấp nhận, giường cũng lên rồi, bây giờ còn mang thai, mà cuối cùng cậu lại nói hai chữ “không lấy”. Ý gì đây? Thế mà cả nhà còn mở đại hội phê phán một mình hắn.

“Con còn tỏ ra oan ức sao? Sao con không nghĩ hồi trước đối xử thế nào với con trai cha hả? Park Yuchun khó chịu vô cùng, đừng tưởng rằng con trai hắn ngủ với tên nhóc này rồi thì sẽ là của nó, chỉ cần hắn nói một tiếng, con trai hắn vẫn có đầy người theo.

Rầm một tiếng, tiếng cửa phòng ngủ trên lầu mở ra “Mọi người đừng cãi nhau nữa. Thiệt là, làm con ngủ cũng không được yên.” Dụi dụi mắt, Kim Inhwan bước xuống lầu, chuẩn bị đi uống nước. Lúc này tội nhân Jung Ji Hyun nhận được ánh mắt của Kim Jaejoong. Đi rót nước. Phải biết tỉnh mắt một chút chứ? Tội nhân liền bước một bước dài tới trước cái bình, rót một ly đưa tới miệng cậu. Tiểu tử tông uống xong, mới xoay người nói một câu “Sao anh còn ở đây? Về nhà anh đi.”

Jung Ji Hyun kéo người ở lại, bĩu môi, giả bộ đáng thương nói “Nhà anh? Nhà anh không phải nhà em sao? Em không về, anh về đó làm gì? Có ai như em không, ném chồng mình đó, rồi chạy về nhà mẹ đẻ.”

“Nhưng em có gọi anh tới đâu. Chúng ta cũng đâu có kết hôn, đi chỗ nào là quyền tự do của em chứ, ai cần anh xen vào.” Kim Inhwan làm biếng nói.

“Sao anh lại không thể xen vào? Em là vợ anh, sao anh không được xen vào chuyện của em chứ?”

“...”

“Vợ à, theo anh về nhà đi. Ngày mai chúng ta đi đăng kí được không? Em cũng không muốn cục cựa trong bụng vừa chào đời liền không có ba mà phải không?”

“...”

“Vợ ơi~ đi mà~ Anh bị người lớn mắng cả nửa ngày rồi, đầu gối cũng quỳ đến sưng lên, giờ đau lắm. Vợ à, anh muốn em về nhà xoa cho anh.”

“Này, ngu ngốc, đừng có ôm em.”

“Cứ ôm đó, vợ anh, anh ôm.”

“Buông ra. Jung Ji Hyun, anh đúng là phiền toái. Tôi sắp bị anh làm phiền đến chết rồi. Ai u~ mấy năm trước không biết tôi trải qua thế nào nữa.”

Jung Ji Hyun, báo ứng! Ai bảo hồi trước cứ kêu vợ mình phiền, giờ thì ngược lại rồi đó.

“Anh phiền em cũng yêu đúng không? Vợ à, theo anh về nhà đi. Cục cưng cũng muốn anh mà.” Một móng vuốt sói mò xuống bụng dưới của Kim Inhwan.

“Không phải anh nói tính tình tôi xấu đi sao? Trước kia anh nói, nếu tôi xấu đi thì không lấy tôi mà.”

“Ai nói? Thằng khốn nào nói? Vợ anh thông minh, đáng yêu, dịu dàng, thiện lương, khéo hiểu chuyện như thế sao lại xấu? Người ta nói em thế là vì ghen tị với anh đó.”

“...” Thế này nghe còn được.

“Vậy... vợ ơi... cuối cùng em có muốn gả cho anh không?”

“Khụ khụ... Xem biểu hiện của anh đã.” Kim Inhwan vừa mới nói xong câu đó, đã bị Jung Ji Hyun phát điên bẻ lên, ném cho mọi người một câu rồi bỏ chạy “Ba mẹ, ba mẹ vợ, con đưa vợ con về nhà đây, cơm tối không cần chờ tụi con. Còn có Jung Jiyl, sau này mày không được tới nhà tao nữa.”

“Haiz... hiểu ra sớm thì tốt biết bao.” Cuối cùng gian kế của Kim hồ ly cũng thành công.

“Ừ, chúng ta cũng không cần mệt mỏi như vậy.” Kim Junsu chải tóc cho con gái.

“Còn phải diễn trò với nó.” Jung Yunho nắm tay vợ mình.

“Inhwan là do tôi dứt từng miếng cơm, ngụm nước nuôi lớn...” Park Yuchun vẫn thấy rối rắm trong lòng.

“Ba, Jung Ji Hyun không phải ác ma, mà là ác bá.” Jung Jiyl lên tiếng.

“Cuối cùng hai anh cũng thành đôi rồi.” Eun Sung, Eun Chae đang điệu cũng lên tiếng.

“Trẻ con!” Cậu bạn nhỏ Jung Ji Hoo, mười một tuổi, con trai của Kim Jaejoong và Jung Yunho, này giờ ngồi một góc đọc sách cũng góp giọng.

“Con trai, con bảo ai trẻ con?” Kim Jaejoong cùng Jung Yunho đồng loạt hỏi lại.

“Mọi người đều trẻ con.” Là giọng nói non nớt của bé Park HeeA năm tuổi đang ăn bánh kem. Mọi người ngạc nhiên, không ai dám lên tiếng. Ji Hoo đứng dậy đi tới trước mặt bé HeeA, kéo tay bé “Ăn dính hết lên mặt rồi, để anh đưa em đi rửa sạch.”

Cuối cùng thì hạnh phúc đại đoàn viên đã tới. Hạnh phúc này kết thúc, hạnh phúc mới lại bắt đầu. Mọi người luôn hạnh phúc nhé, cả cuộc đời này cứ sống vui vẻ bên nhau như vậy.

64. Chương 61: Ngoại Truyện Đặc Biệt

Viện trưởng Park khổ cực một ngày, thật vất vả mới đến giờ tan tầm về nhà, công trình sửa lại phòng khám trong bệnh viện sắp bắt đầu, nên dạo này hần bạn muốn chết. Mấy năm nay lại vất vả dạy cho Park Yuhwan công việc trong bệnh viện, mặc dù thằng nhóc này chưa hoàn toàn đủ tư cách làm Phó viện trưởng, nhưng cũng tạm chấp nhận được.

Park Yuchun bây giờ không thể so với trước kia được, lúc còn trẻ, chưa kết hôn chưa có con cái, nên nếu có thêm chút công việc thì hần cũng không oán hận gì. Nhưng bây giờ, một đại đội con nhỏ còn chưa tính, ở nhà lại còn có oan gia ngọt ngào không khiến người ta bớt lo kia. Tuổi càng lớn, nên không thể như lúc trẻ mà làm bặt mạng được.

Ở cửa đổi giày xong, Park Yuchun cởi áo khoác. Bây giờ đã là cuối thu, thời tiết có chút se lạnh, nhưng mỗi khi hần thấy ngọn đèn màu quýt này, trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Đàn ông khi còn trẻ thích hào nhoáng, tự do, nhưng sau những năm tháng bên cạnh vợ con, hần mới cảm thấy những ngày tháng tuổi trẻ trôi qua không thể gọi là cuộc sống được. Đối với Park Yuchun hiện tại mà nói, cuộc sống chính là con trai cả Inhwan cầm bài thi toán cho hần ký tên, chính là Eun Sung đòi hần mua cho nó con búp bê barbie số lượng có hạn, chính là đêm không thể ngủ vì bắt được con bé Eun Chae lại trộm bỏ đồ vật vào miệng... Chính là bảo bối ngọt ngào của hần bưng bát canh quên bỏ muối cho hần ăn. Tất cả đều bình yên như vậy, nhưng tất cả cũng chân thật như thế.

“Junsu à~ Ông xã về rồi đây.” Thật kỳ quái, mỗi ngày trở về, không phải hai cô con gái của hần đều lao ra ôm lấy cổ hần làm nũng sao? Còn có Inhwan, nhất định sẽ giúp mẹ của nó bưng trà cho hần.

“Su Su? Bà xã ơi, em ở đâu?” Kỳ quái!

“Dạ! Ông xã, em ở trong phòng ngủ. Anh mau lên đây đi.” Thật lâu sau mới nghe được bảo bối ngọt ngào

nhà hần chậm chạp lên tiếng.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, không có ai. Lắng nghe cẩn thận thì có thể nghe thấy tiếng nước truyền tới “Bảo bối, em trong phòng tắm hả?” Hần khoanh tay trước ngực, tựa bên cạnh cửa phòng tắm.

“Eu kyang kyang~~~ Dạ! Ông xã~~~ anh ăn cơm chưa? Em sắp tắm xong rồi, sẽ đi hâm nóng cơm lại cho anh ngay.” Theo tiếng nước chảy, giọng nói của Kim Junsu đều trở nên mềm nhũn.

“Em cứ từ từ tắm đi, anh ăn rồi.”

“Ông xã... ừm... anh... anh có muốn vô tắm không?”

Park Yuchun đứng cách lớp cửa cũng biết vợ hần vừa muốn quyến rũ hần vừa xấu hổ. Haiz, Vật nhỏ, em thật mâu thuẫn nha.

Nhiều ngày rồi không có làm, cho dù có làm, cũng phần lớn vì bận tâm tụi nhỏ nên không dám làm quá. Tụi nhỏ càng ngày càng lớn, nhất là Inhwan, không thể để nó nghe thấy được, nó đang ở tuổi dậy thì, lỡ ngày nào đó thằng bé tò mò mà tìm thằng nhóc ác ma Jung Ji Hyun kia luyện tập thì hậu quả thật khó lường.

“Bảo bối, tụi nhỏ đâu? Đi đâu hết vậy?” Park Yuchun cởi áo sơmi cùng quần dài lẫn quần lót, khấn cấp lột vớ ra khỏi chân.

“Anh Jae Jae đón đi rồi, anh ấy bảo mai dẫn tụi nó đi leo núi. Ừm~ Yuchun! Sao anh tiến vào bất ngờ vậy?” Vật nhỏ đột nhiên bị đàn ông nhà mình xâm nhập vào làm cho hoảng sợ. Dòng nước ấm áp khiến làn da cậu ửng hồng lên, trông thật quyến rũ.

Park Yuchun cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ tư tưởng “trẻ con”, thì cơ thể cũng “trẻ con” theo sao? Mấy năm nay, chỉ có hần là già đi. Su Su thì lại chẳng thay đổi gì, rõ ràng sinh cho hần mấy đứa con, mà đáng người lại càng lúc càng hấp dẫn.

“Su... thơm quá... anh đi xả nước, chúng ta ngâm một lúc nhé.” Park Yuchun tiến từ từ tới phía sau Kim Junsu, rồi ôm lấy eo cậu, theo dòng nước xoa nhẹ lên bụng dưới của cậu. Vòi sen làm ướt tóc hần, khiến hần nhin không được mà liếm lấy vành tai nhỏ nhay cảm của bà xã mình.

“Ừm... anh buông ra đi, em... em đi mở nước.” Vật nhỏ ngượng ngùng tránh ra cái ôm của Park Yuchun, chạy tới bồn tắm lớn, mở nước.

Park Yuchun đứng dưới vòi hoa sen, không khỏi bật cười. Vợ chồng nhiều năm vậy rồi, sao còn thẹn thùng thế? Ha ha... Thật đáng yêu!

Kim Junsu trần truồng ngồi xổm xuống mép bồn tắm, cầm hai chai dầu không biết để chỗ nào. Park Yuchun nhìn cái mông trắng nõn vênh cao kia, bởi vì ngồi nên lại trông càng bự hơn, khiến hắn không khỏi nuốt nước miếng.

Hắn lau người qua loa liền bước tới chỗ Kim Junsu. Ngực rồi, mới nhìn có mấy lần, tay còn chưa chạm vô cơ thể Vật nhỏ, phía dưới đã cương lên rồi. Junsu, anh phải bắt em làm sao đây?

Bị Park Yuchun xách như một con gà, nửa kéo nửa ôm vào trong bồn tắm, vô tình cái mông vênh vênh của Kim Junsu lại đụng trúng dương vật đang cương cứng của hắn. Không chịu nổi dụ hoặc này, cả hai đều rên thành tiếng.

“Su... quay lại, hôn anh...” Điều chỉnh bả vai Kim Junsu, để cho cậu quay mặt về phía mình. Hai tay Kim Junsu thuận thế đặt lên cổ Park Yuchun, ngẩng đầu lên, dang đôi môi cho hắn. Park Yuchun giữ lấy eo cậu, khiến hai người càng sát lại với nhau.

“Ừm... ừm...” Cảm thấy người trong lòng sắp không thở được, Park Yuchun mới buông đôi môi cậu ra.

“Ừm... ông xã... anh... ngồi xuống đi, ngồi đây nè.” Kim Junsu đưa một bàn tay ra, vỗ lên bờ của bồn tắm lớn, mặt cậu đỏ ửng, không biết là do nhiệt độ nước trong bồn quá cao, hay là do dục vọng muốn được yêu yêu dâng cao nữa.

Park Yuchun không biết cậu muốn làm gì, nhưng vẫn rất phối hợp ngồi lên, một giây sau, Su Su quỳ gối trước mặt hắn, bày tay nhỏ bé tách hai chân Park Yuchun ra, chen cơ thể mình vào, đôi tay run rẩy chạm nhẹ vào dương vật của hắn.

“Su Su... Sao vậy?” Park Yuchun biết cậu muốn làm gì. Nhưng sao hôm nay Vật nhỏ lại chủ động thế? Bình thường vì hắn đau lòng cậu, nên không dám để cậu giúp hắn làm. Hôm nay có chuyện gì vậy?

“Suyt... Yuchun... Anh thường giúp em thế này, em... em cũng muốn làm cho anh thoải mái... Em không rành lắm... không cho anh bắt bẻ quá đáng.” Su Su cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Park Yuchun.

“Bảo bối, thật sự muốn làm vậy sao? Em... có thể không?” Park Yuchun vẫn đau lòng cậu, không muốn miễn cưỡng cậu làm chuyện khó như vậy.

“Em... em có thể. Thật đó.” Kim Junsu ngẩng đầu, biểu tình muốn nói cậu làm được. Bảo bối đã nói như thế, Park Yuchun cảm thấy nếu hắn còn từ chối thì sẽ làm tổn thương cậu, huống chi hắn cũng rất chờ mong, trong khoảng thời gian này cũng không được làm thoải mái, nên cảm giác này thật kích thích.

Tay Kim Junsu sợ hãi chạm vào dương vật của Park Yuchun, vừa mới chạm vào mấy lần, cậu liền phát hiện dương vật của hắn càng to lớn. Một tay nâng dương vật của hắn lên, một tay xoa xoa hai quả cầu, Kim Junsu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Park Yuchun, thẹn thùng cười với hắn, liền cúi đầu, mở miệng, ngậm vật sưng to kia vào.

Su Su ra sức lấy lòng, ban đầu còn mút theo quy luật, nuốt vào lại nhả ra, sau đó đầu lưỡi cậu bắt đầu nghịch ngợm đảo nhẹ ở quy đầu. Quy đầu của Park Yuchun trở nên ướt ướt, Kim Junsu lại chậm rãi ngậm lấy phân thân trưởng đầy cả cái miệng nhỏ nhắn của mình vào.

“Ừm... tiểu yêu tinh! Mau nhanh lên! Ừm...” Park Yuchun gầm nhẹ một tiếng, dùng tay đè lấy đầu của Kim Junsu, giúp cậu dùng lực nuốt vào nhả ra, quy đầu của hắn vọt vào cả trong hầu của Kim Junsu, sau khi đâm liên tục vào mấy chục cái, Park Yuchun mới sắp lên đỉnh.

“Ừm... được rồi... Su, nhả ra, anh muốn bắn.” Park Yuchun ngửa đầu lên, hưởng thụ khoái cảm vô hạn này. Mà Junsu lại không chịu nghe lời của hắn, ngược lại càng ra sức mút lấy, cái lưỡi của cậu còn không ngừng khiêu khích hắn. Park Yuchun cuối cùng chịu không nổi, liền phóng toàn bộ hạt giống của mình vào trong miệng Su Su. Junsu chưa bao giờ giúp hắn làm như vậy, làm tình bằng miệng có thể nói là lần đầu tiên. Nghẹn tình dịch khiến nước mắt cậu cũng chảy ra, phần lớn tinh dịch là nuốt vào, một phần nhỏ thì chảy ra khi cậu ho khan.

“Khụ khụ... Khụ khụ... Khụ...”

“Su Su! Mau nhổ ra đi.” Park Yuchun vội vàng kéo cơ thể nhỏ bé ngồi chồm hổm kia lên đùi mình, giúp cậu vỗ lưng.

“Khụ... đã... khụ khụ... nuốt rồi.”

“Bảo bối~ vất vả cho em rồi!” Park Yuchun say sưa hôn đôi môi sưng đỏ kia, đầu lưỡi nhấm nháp từng chỗ một.

“Ừm... ông xã... anh... thích không?” Su Su then thùng tựa vào vai hắn, nhỏ giọng hỏi.

“Thích! Anh thích muốn chết ấy! Cái miệng nhỏ nhắn của bảo bối từ khi nào trở nên lợi hại như vậy?” Park Yuchun dịu dàng ôm lấy Kim Junsu, liếm lên vành tai cậu.

“Hi hi... anh thích là được rồi.”

“Su Su, xoay qua chỗ khác đi, chúng ta làm chỗ này luôn được không?” Park Yuchun nâng Kim Junsu dậy, lật người cậu lại, khiến hai tay Vật nhỏ vịn chặt lên vách tường phòng tắm.

“Bảo bối, chỗ này thật ấm, anh muốn đưa ngón tay vào sưởi ấm được không?” Một tay hắn vòng qua cơ thể Vật nhỏ, vuốt ve trước ngực cậu, ngón trỏ của tay còn lại tham tiền vào hậu huyệt của Su Su.

“Ừm... a... ông xã... ừm...”

“Su Su... thế nào? Thích không? Có muốn nhiều hơn nữa không?” Nói xong, Park Yuchun tiến thêm một

ngón tay, hai ngón cùng nhau cử động trong hậu huyệt nóng bỏng của Vật nhỏ.

“Ừm... muốn... Yuchun, em... em muốn anh...” Kim Junsu cắn môi của mình, cơ thể cậu bị hấn biến thành không biết phải làm sao cả, cảm giác mình d*m đang quá.

“Bảo bối, nắm lấy anh, tự em.” Kéo bàn tay nhỏ bé của Kim Junsu, để cậu cầm lấy dương vật sưng to của hấn, đồng thời Park Yuchun rút ngón tay mình ra khỏi hậu huyệt của cậu.

Kim Junsu bối rối nắm lấy dương vật của Park Yuchun, ma xui quỷ khiến cậu lại mất tự chủ mà nâng dương vật của hấn đẩy vào trong hậu huyệt của mình.

“Ừm... a... ông xã...” Mới đẩy được một nửa, Su Su liền chịu không nổi. Park Yuchun động hạ thân một cái “Bảo bối, anh giúp em!” Nhất thời dương vật của hấn đâm sâu vào trong hậu huyệt của cậu, một tay của hấn không ngừng vuốt ve phân thân phía trước của Kim Junsu.

“A~~~~~ Yuchun... lớn... lớn quá...” Hôm nay hình như không giống... hình như đặc biệt lớn...

“Bà xã, em chặt quá... ừm... anh muốn tăng tốc, em đứng vững đó.” Được Su Su “khen ngợi”, Park Yuchun càng hưng phấn tới cực điểm, giữ eo cậu, hấn dùng sức đâm vào.

“A... Ừ...a... Yu... Yuchun... không được, nhanh quá... ừm...” Thấy Kim Junsu sắp tới cao trào, Park Yuchun nổi lên ý xấu, bịt lỗ nhỏ trên phân thân cậu lại, không cho bắn ra “Sao hôm nay Su Su lại nhanh vậy?” Sau đó hấn lại mạnh mẽ va chạm, thì thầm bên tai Vật nhỏ.

“Tối... tới địa ngục đi... mau... mau cho em...” Su Su khó chịu đến mức không ngừng vặn vẹo cơ thể mình. Park Yuchun cũng không làm khó cậu nữa, hấn buông ngón tay ngăn chặn ra, một luồng tinh hoa phun trào vào lòng bàn tay hấn. Park Yuchun dùng sức đùa nghịch vòng eo cậu, càng không ngừng thúc mạnh vào hậu huyệt của Kim Junsu.

“Ừm... không được... nhanh quá... ông... ông xã... chú... ừm... chú Park...” Sau khi cách gọi đã lâu không kêu này thoát ra, Kim Junsu cũng lâm vào sững sốt, Park Yuchun thì như phát điên, hai tay giữ chặt eo cậu, không ngừng thúc mạnh về phía trước.

Lúc còn trẻ, khi nghe Vật nhỏ nhà hấn gọi hấn là “chú Park”, Park Yuchun có cảm giác khoảng cách rất lớn, nhiều năm sau đã không còn gọi nữa. Nhưng mấy năm nay, khi yêu yêu, rất ít khi cậu cũng gọi hấn là “chú Park”, không ngờ lúc này lại khơi dậy hoàn toàn dục vọng muốn chinh phục của Park Yuchun.

Trải qua một hồi ác chiến, cuối cùng Park Yuchun đem hạt giống của mình chôn sâu vào trong cơ thể Vật nhỏ nhà hấn. Lần này sẽ là bé trai hay bé gái đây? Ha ha, ai biết chứ~

Toàn văn hoàn.

Vậy là chính thức hoàn nha mọi người ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-dai-vo-dep>